

Giới thiệu Bong Bóng

Truyện Bong Bóng, tình yêu nói đến là đến nói đi là đi để lại những ý ức vui buồn lẫn lộn, tựa như mưa bong bóng chỉ có thể ngắm nhìn chứ không thể chạm vào được, nếu như cố tình chạm vào liền vỡ tan ngay.

Câu chuyện kể về hai đứa trẻ muốn biết thật ra ai mới chính là mẫu thân của mình, một câu hỏi ngây ngô lẫn ngây thơ rất hồn nhiên. Sau khi cô tốt nghiệp trở về nước cùng với một đứa bé bên cạnh và thế là hàng loạt câu hỏi của bạn bè đặt ra cho cô rằng đứa bé ấy là ai. Mấy năm trước cô cũng từng có một mối tình nhưng vì một lý do nào đó khiến cô phải đi. Bây giờ quay về dường như chỉ có con người thay đổi còn cảnh vật thì vẫn như xưa.

Cô gặp lại anh cùng với đứa bé bên cạnh, anh đã có con nhưng tại sao lại không thấy người vợ của anh. Cô cũng mừng cho anh vì sợ mình làm kẻ phản bội trước anh nhưng hai người đã tha thứ cho nhau nhưng hai đứa trẻ cứ hồn nhiên tranh cãi với nhau thật ra cô mới là mẹ của chúng.

Bạn đang đọc truyện *Bong Bóng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 1

Mấy ngày nay Kiều Dĩ Mặc không mấy vui vẻ.

Cuối tuần, nhân lúc bố không ở nhà, cậu len lén chạy vào thư phòng. Cu cậu muốn biết trong thư phòng cất giấu đồ gì thú vị hay không mà để ba ba dành nhiều thời gian ở trong đó hơn là dành thời gian cho cậu.

Sau đó cu cậu tìm được một văn kiện.

Cu cậu không nhận biết được nhiều chữ, nhưng mấy chữ to mờ đầu văn kiện, thì phần lớn cu cậu có thể đọc hiểu được – báo cáo X định cha con.

Trên văn kiện còn có tên của cu cậu và bố.

Kiều Dĩ Mặc tuy còn nhỏ tuổi nhưng theo bản năng cảm thấy phần văn kiện có quan hệ hết sức quan trọng với cu cậu, nhưng bây giờ cu cậu lại không hiểu nội dung trong văn kiện là gì, hơn nữa báo cáo X định, rốt cuộc X là chữ gì?

Nếu như đi hỏi bố, chắc chắn bố sẽ không nói cho cu cậu biết! Rất có thể sẽ chỉ trích cu cậu tự ý vào thư phòng.

Nếu như hỏi Di Hồ, nhất định bà sẽ trực tiếp nói với ba ba.

Nếu như hỏi cô giáo ở vườn trẻ, cô giáo sẽ nói lại với Di hồ, Di Hồ lại nói lại với ba ba.

Kiều Dĩ Mặc khổ sở vô cùng, rất muốn biết trong nội dung văn kiện kia rốt cuộc là cái gì.

Vì vậy, ngày hôm sau, trong giờ học, cu cậu đẩy đẩy bạn học nhỏ Hà Kiều Kiều, len lén đem tờ giấy có chữ "Giám" viết viên xiên vẹo vẹo đưa cho cô bé nhìn: "Hà Kiều Kiều, cậu biết chữ này không?"

Trong lớp, Hà Kiều Kiều là bạn học nhỏ duy nhất chơi cùng với cu cậu, bởi vì cô bé cũng không có mẹ, hơn nữa rất trùng hợp, hai người đều bằng tuổi nhau, sinh cùng ngày cùng tháng.

Hà Kiều Kiều giống như búp bê Barbie liếc mắt nhìn chữ "Giám", bình tĩnh nói: "jìn (1), là chữ kim.

(1) 鉴: [jiàn] Giám

金: [jīn] Kim

Kiều Dĩ Mặc đảo đảo con mắt tròn vo: "Vậy cậu nói xem Báo cáo kim định cha con là thế nào?"

Hà Kiều Kiều trừng mắt nhìn: "Người lập báo cáo gọi là cha con kim chứ sao"

Kiều Dĩ Mặc: "..."

Phiền nào vẫn kéo dài đến thứ bảy, một cô giáo dạy Tiếng Pháp mới chuyển đến. Vừa nhìn thấy cô giáo trái tim Kiều Dĩ Mặc bừng sáng lên. Mỗi tuần chỉ có một tiết Tiếng Pháp, giáo viên cũ đã chuyển đi, cô giáo Tiếng Pháp mới không biết cu cậu, nhất định cũng không biết Di Hồ, sẽ không nói cho Di Hồ!

Lần đầu tiên Đỗ Nhược làm việc vườn trẻ, nội dung quá cao siêu cô sợ bọn nhỏ nghe không hiểu, quá khô khan sợ bọn nhỏ không có hứng thú, cũng

không biết một giờ dạy tiếng Pháp cho các bạn nhỏ thế nào, không biết có phát sinh tình huống nào không, trước khi đến giờ dạy học còn có chút khăn trương, không nghĩ tới các bạn nhỏ hoạt bát sáng sủa, suốt giờ học thuận lợi, tràn ngập tiếng cười đùa vui vẻ.

Chỉ có một đứa trẻ, cả giờ học không lên tiếng, dường như có chút thất thần, nhưng đôi mắt đen nhánh sáng quắc nhìn cô, làm cô cũng có chút ngượng ngùng.

Tiết học rất nhanh đã kết thúc, buổi chiều Đỗ Nhược còn có việc, cùng bạn nhỏ nói lời từ biệt liền vội vã rời đi, nhưng mới ra khỏi phòng học không được bao xa, liền nhớ ra mình bỏ quên túi xách trong lớp học, vội vã xoay người quay lại.

Quay người lại, liền đụng vào một bạn học nhỏ.

Cúi đầu nhìn, thì ra là bạn học nhỏ nhìn chăm chăm cô vừa nãy, vì đụng phải lỗ mũi cu cậu, vành mắt liền đỏ thiếu chút nữa khóc lên.

"Ai nha, thật xin lỗi, cô giáo không nhìn thấy con." Đỗ Nhược cảm thấy có lỗi, ngồi xổm người xuống xoa xoa lỗ mũi cu cậu "Có đau hay không? Có muốn cô giáo đưa xuống phòng y tế khám một chút?"

Đây là vườn trẻ quốc tế, bạn trẻ đều là con cháu nhà thế gia, Đỗ Nhược không dám chậm trễ.

Kiều Dĩ Mặc đỏ mắt lắc đầu liên tục, lời nói còn mang theo giọng mũi: "Cô giáo Đỗ, con có một bí mật muốn chia sẻ với cô."

"A?" Đỗ Nhược sững sốt, ngay sau đó mới phản ứng kịp, cười cười xoa đầu cu cậu, "Có bí mật gì muốn chia sẻ với cô sao?"

Trên khuôn mặt nhỏ nhắn Kiều Dĩ Mặc viết đầy hai chữ "ngghiêm túc", nhìn ngó chung quanh, mới kéo Đỗ Nhược tới khúc quanh, lấy điện thoại di động ra: "Cô giáo Đỗ, cô có thể giúp con xem phía trên có chữ gì? Đây là bí mật của con, cô nhìn xong không được tiết lộ cho người khác biết."

Mặc dù bạn trẻ trong vườn trẻ đều có gia thế hơn người, nhưng một đứa trẻ năm tuổi cầm một chiếc điện thoại di động đang thịnh hành hiện nay, làm Đỗ Nhược phải kinh ngạc.

"Cô giáo, có được không?" Kiều Dĩ Mặc nghiêng đầu, mắt to chớp chớp.

Đỗ Nhược cười lên: "Dĩ nhiên có thể, bí mật gì muốn chia sẻ với cô giáo?"

"Đây." Kiều Dĩ Mặc đã chuẩn bị trước, đưa hình cho Đỗ Nhược xem.

Đỗ Nhược liếc mắt liền thấy được sáu chữ "Báo cáo giám định cha con", xem xét cẩn thận một lần, là kết quả giám định của bệnh viện.

"Trên đó có tên của con và ba ba, cô giáo Đỗ, có thể cho con biết nội dung bên trong nói cái gì không?"

"Kết quả kiểm tra ADN, mẫu thử nghiệm của cha được kiểm tra nhưng không thể loại trừ khả năng người cha sinh học (2) của trẻ. Căn cứ vào kết quả phân tích 15 vị trí gen khác nhau, độ tương đồng là 99.9999%, có quan hệ huyết thống."

(2) : trường hợp xin tình trùng hiến tặng và thụ tinh nhân tạo

Đỗ Nhược sững sốt, trong đầu lập tức hiểu ra, cười híp mắt xoa đầu Kiều Dĩ Mặc: "Không có gì, khi con mới ra đời, bệnh viện làm một báo cáo chứng minh."

"Vậy những bạn nhỏ khác đều có phải không?"

"Đúng vậy. Tất cả mọi người đều có!"

Kiều Dĩ Mặc được Đỗ Nhược khẳng định, mặt mày bừng sáng, cười rộ lên lộ ra hai má lúm đồng tiền, nhận lấy điện thoại di động, "Cảm ơn cô giáo, hẹn gặp lại! Nhớ phải giữ bí mật giúp con!"

Trước khi đi còn hôn một cái thật kêu lên má Đỗ Nhược.

Trong lòng Đỗ Nhược mềm ra, cười đứng lên, nhìn cu cậu hoạt bát nhảy nhót rời đi, không khỏi thờ dài.

Đứa trẻ đáng yêu như thế, không biết là thiếu gia danh môn nhà ai, vậy mà phải nhờ đến giám định để xác nhận quan hệ huyết thống?

Buổi chiều Đỗ Nhược vội vã chạy tới bệnh viện, buổi sáng trước khi đi làm cô nhận được điện thoại bệnh viện, thông báo tã Nguyệt Linh tỉnh dậy.

Đỗ Nhược nghĩ mình nghe lầm, đầu điện thoại kia y tá gọi mấy tiếng cô mới phục hồi tinh thần lại: "Chúc mừng Đỗ tiểu thư, cô rảnh rồi thì nhanh nhanh lại đây xem một chút đi, trước mắt tình hình của bệnh nhân coi như ổn định."

Cô cúp điện thoại, nhìn ánh mặt trời bên ngoài, đột nhiên cảm thấy rục rịch, vội vàng gọi điện thoại cho Đỗ Hiểu Phong: "Tiểu Phong, mẹ đã tỉnh dậy, chuyện học gác sang một bên, nhanh đến bệnh viện đi."

Lúc cô chạy tới bệnh viện Đỗ Hiểu Phong đã tới trước, thấy cô liền nói: "Chị, mẹ lại ngủ."

Đỗ Nhược đỏ mặt, nhin không để cho nước mắt rơi xuống, hạ thấp giọng hỏi: "Bác sĩ nói thế nào?"

Đỗ Hiểu Phong nhỏ hơn Đỗ Nhược vài tuổi, nhưng cao hơn Đỗ Nhược cả một cái đầu, để chị ngồi xuống trước: "Không có chuyện gì, bác sĩ nói tình hình khá tốt, bây giờ chưa thể nói chuyện, thân thể cũng phải khôi phục từ từ, về sau nếu không phải lên lớp em sẽ tới chăm sóc mẹ, chị cũng đừng lo lắng."

Đỗ Nhược thấy em trai ăn nói như người lớn, mỉm cười đẩy đẩy đầu cậu: "Việc học hành quan trọng hơn, thỉnh thoảng cuối tuần tới đây là được."

Đỗ Hiểu Phong không chịu: "Chị, em cũng lên đại học, không phải là trẻ con nữa! Bây giờ học tập cũng không căng thẳng giống như trung học, ngược lại là chị, đừng để bản thân phải mệt nhọc."

Đỗ Hiểu Phong kích động, thanh âm hơi lớn, Đỗ Nhược "Suyt" một tiếng, ý bảo cậu hạ thấp giọng, không muốn đánh thức Tần Nguyệt Linh.

Cô ngồi xuống ghế, gần giường bệnh hơn, nhẹ nhàng cầm tay Tần Nguyệt Linh

Đã bao nhiêu năm?

Kể từ khi cô từ Pháp trở lại, cũng phải được sáu, bảy năm đi.

Sáu năm tám tối, cuối cùng ánh mặt trời cũng chiếu sáng.

Bạn đang đọc truyện *Bong Bóng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2

Vì giải quyết được vấn đề rối rắm trong lòng mấy ngày nay nên tâm tình Kiều Dĩ Mặc rất tốt. Di Hồ hỏi cơm tối muốn ăn cái gì, cu cậu khoái trá nói ăn gì cũng được.

"Di Hồ, hôm nay cô giáo ở vườn trẻ có nói gì không?" Cu cậu vẫn không yên lòng hỏi.

Hồ Lan là được Kiều gia thuê tới chăm sóc Kiều Dĩ Mặc, chừng bốn mươi tuổi, không ở lại đây, mỗi ngày công việc là đưa đón Kiều Dĩ Mặc đi học, chuẩn bị bữa sáng và cơm tối, tiền lương không thấp, nên đối với mọi chuyện của tiểu thiếu gia không dám chậm trễ, nghe cu cậu hỏi như vậy, tinh thần luôn sẵn sàng một trăm phần trăm, hỏi: "Hôm nay Tiểu thiếu gia gây họa?"

Kiều Dĩ Mặc tròn mắt "Không có, nhưng hôm nay có một cô giáo mới, cháu rất thích cô ấy, không biết cô ấy có nói gì về cháu không?"

Hồ Lan yên lòng, "Tiểu thiếu gia thông minh lại đáng yêu, cô giáo nào cũng sẽ thích cháu!"

Kiều Dĩ Mặc lơ đãng nghiêng đầu, cô nhỏ nói di Hồ luôn "A dua nịnh nọt", xem ra là thật! Ba ba luôn nói cu cậu ngốc nghếch, lại không thích cu cậu quá lắm, thông minh đáng yêu ở đâu?

Như mọi hôm, Hồ Lan chỉ chuẩn bị một thức ăn cho Kiều Dĩ Mặc, không ngờ hôm nay nam chủ nhân phá lệ về sớm.

Một người tây trang màu đen đơn giản, áo khoác ngoài màu đen, vào nhà còn mang theo hơi lạnh bên ngoài, vẻ mặt nghiêm túc, vừa nhìn cũng biết là người cẩn trọng, quét mắt nhìn Kiều Dĩ Mặc nằm bò ra bàn ăn nghịch đất sét bần thủ liền nhíu mày.

Hồ Lan rất hiếm khi nói chuyện cùng ông chủ, nhất thời có chút khần trương, một hồi lâu mới tỉnh táo lại vội vàng tiến lên nhận lấy áo khoác ngoài của Kiều Cận Nam, vừa treo vào giá vừa nói: "Kiều tiên sinh, sao ngài về nhà không báo trước một tiếng? Tôi chỉ làm một phần cơm cho tiểu thiếu gia, ngài chờ một chút, tôi đi làm thêm hai món ăn."

Kiều Cận Nam trực tiếp ngồi đối diện Kiều Dĩ Mặc, con người đen như mực nhìn chăm chăm cu cậu.

Kiều Dĩ Mặc chột dạ nhìn cục đất sét bần thủ trong tay, vội vàng ném vào thùng rác, "Con đang định vứt đi, con đi rửa tay ngay."

Khi bước xuống ghế vẫn còn liếc mắt nhìn cục đất sét trong thùng rác, chậm chạp vào phòng vệ sinh.

Đi đến phòng vệ sinh, mở vòi nước, lấy một chút nước rửa tay, xoa hai tay, rửa sạch sẽ, đảo đảo con người ngẫm nghĩ một lát, lại la ầm lên: "Bố, con rửa sạch tay."

Bên ngoài không có tiếng đáp lại, cu cậu ngồi lên trên bồn cầu, hai tay nâng khuôn mặt nhỏ nhắn.

Bố... Tức giận rồi.

Lúc bố tức giận là đáng sợ nhất.

Bởi vì trên bàn ăn, cu cậu nghịch bẩn sao?

Hay là...

Cu cậu lấy điện thoại ra, hai bàn tay nhỏ bé mân mê, làm sao để thủ tiêu cái hình "Báo cáo giám định cha con"...

"Tiểu thiếu gia, nên ăn cơm đi."

Kiều Dĩ Mặc còn chưa nghiên cứu xong, liền nghe thấy tiếng di Hồ gọi cu cậu.

Cu cậu chầm rì rì cất điện thoại đi động, mới đi ra ngoài.

"Ba ba, hôm nay cô giáo phát cho con một bông hoa hồng giấy." Kiều Dĩ Mặc lấy từ trong túi ra một bông hoa thủ công nhỏ tinh xảo: "Không phải người bạn nhỏ nào cũng được."

Sống lưng Kiều Cận Nam thẳng tắp ăn cơm, không để ý đến cu cậu.

Ánh mắt long lanh của Kiều Dĩ Mặc trùng xuống, đánh vùi đầu ăn cơm.

Hồ Lan không nhịn được, nói giúp: "Kiều tiên sinh, gần đây tiểu thiếu gia ở vườn trẻ rất ngoan, được các thầy giáo tuyên dương."

Về mặt Kiều Cận Nam không đổi, không đáp lại.

Kiều Dĩ Mặc mở tròn mắt: "Ba ba, hôm nay lớp con có một cô giáo dạy Tiếng Pháp mới, từng đến nước Pháp!"

Cu cậu mong đợi nhìn Kiều Cận Nam, nhưng Kiều Cận Nam vẫn lạnh lùng ăn cơm như cũ, mắt cũng không chớp.

Kiều Dĩ Mặc rũ mắt xuống, lông mi thật dài che khuất tầm nhìn, cúi đầu.

"Bố, con xin lỗi..." Cu cậu nhẹ giọng thành khẩn: "Con không nên len lén chạy vào thư phòng, còn lục lọi văn kiện của bố."

Lúc này Kiều Cận Nam mới nâng mí mắt lên nhìn cu cậu.

"Lần sau con không như thế nữa." Kiều Dĩ Mặc thấp giọng, về mặt đầy ăn năn.

Con người Kiều Cận Nam tối lại nhìn chăm chú cu cậu một hồi lâu, chậm rãi trầm giọng mở miệng: "Kiều Dĩ Mặc, trước kia đã đáp ứng cái gì?"

Lần này Kiều Dĩ Mặc không chỉ có rũ mắt, đầu cũng cúi thấp.

Hồ Lan không tán thành, giáo dục con trẻ không phải như thế! Một đứa trẻ lên năm, khi làm sai thì nên dùng lời nói hòa nhã từ từ dạy dỗ. Mặc dù bà nghe nói Tam thiếu gia Kiều gia tính tình vốn không tốt, nhưng dù sao cũng là con của mình...

Đôi môi bà mấp máy, mấy lần muốn mở miệng khuyên can, nhưng cả người kiều cận nam tản mát ra khí thế lãnh đạm bức người làm lời vừa tới miệng lại nuốt xuống.

Ngược lại Kiều Dĩ Mặc đã quen thuộc, thấp giọng nói: "Không được vào thư phòng làm loạn, không được quấy rầy công việc của bố, không được hỏi 'Mẹ', không làm được thì về sống với bà nội."

Nói xong liền thành khẩn: "Bố ơi con sai rồi, con xin lỗi."

Lời nói thành khẩn làm Di Hồ cũng cảm thấy chưa sót, trong lòng cảm thán dù sao đứa trẻ vẫn nên sống cùng mẹ, không nên theo ba... Làm sao đảm ông có thể chăm sóc tốt đứa trẻ đây!

Lúc này ánh mắt Kiều Cận Nam mới dịu xuống, cầm cái thìa múc một thìa tôm chưng trụng gà vào chén cơm của Kiều Dĩ Mặc: "Ăn cơm."

Chỉ một chút quan tâm nho nhỏ cũng làm ánh mắt cu cậu một lần nữa sáng lên, hào hứng chiếc thìa lên, cảm thấy ăn cơm ngon hơn.

Trước bốn tuổi Kiều Dĩ Mặc sống cùng bà nội Ngô Khánh Phân, sau đó cu cậu náo loạn nhất định muốn tới sống cùng ba ba, nói tới điều này nguyên nhân liên quan tới người bạn nhỏ là Hà Kiều Kiều.

Khi đi vườn trẻ chưa được bao lâu, mỗi ngày đều là bà nội đưa đón Kiều Dĩ Mặc, Hà Kiều Kiều lại được bố đưa đón.

Có một ngày Hà Kiều Kiều hiếu kỳ hỏi cu cậu: "Ngay cả bố cậu cũng không có sao? Chẳng phải bà nội luôn đón cậu?"

Ngay lập tức Kiều Dĩ Mặc tức giận, "Ai nói tớ không có bố? Chẳng qua là... Chẳng qua là bố tớ quá bận rộn nên mình mới sống cùng bà nội."

Hà Kiều Kiều mân mê miệng "Người khác đều sống cùng ba mẹ, chúng ta đều không có mẹ, cậu không sống cùng bố, lại ở bên bà nội! Đần!"

Kiều Dĩ Mặc đảo mắt một vòng, các bạn nhỏ đều có bố mẹ, chỉ có mình cu cậu, có những khi một tháng cũng thấy mặt bố.

Sau khi trở về nhà cu cậu bắt đầu làm loạn, nói nhất định phải sống cùng bố.

Sau đó thì có cu cậu đáp ứng Kiều Cận Nam "Ba không".

"Không được vào thư phòng làm loạn, không được quấy rầy công việc của bố, không được hỏi ‘Mẹ’"

Ngày thứ hai, Kiều Dĩ Mặc chạy đến bên cạnh Hà Kiều Kiều, hỏi cô bé: "Hà Kiều Kiều, khi sống cùng bố, đã bao giờ làm bố cậu tức giận chưa?"

Hà Kiều Kiều gật đầu, "Đương nhiên là có, có lúc bố tớ rất hung dữ."

Kiều Dĩ Mặc hấp háy mắt: "Vậy cậu làm thế nào?"

Tất nhiên Hà Kiều Kiều nói: "Ôm lấy bố, hôn hai cái là tốt rồi!"

Kiều Dĩ Mặc xem thường liếc cô bé một cái.

Cu cậu là con trai, sao có thể làm mấy chuyện buồn nôn như vậy!

Vườn trẻ Kiều Dĩ Mặc đang học là trường quốc tế của nền giáo dục nước Pháp có uy tín lâu năm, theo nguyên tắc cuối tuần được nghỉ, nhưng vì đáp ứng nhu cầu của phụ huynh, nên cuối tuần vẫn dạy, thật ra thì tổ chức cho bọn nhỏ vui chơi cùng nhau, so với việc ở nhà không có người chơi cùng vẫn tốt hơn.

Ngày nay trời đổ mưa, hoạt động ngoài trời tạm thời chuyển thành trong phòng, thầy cô giáo vườn trẻ quyết định cho bọn trẻ xem phim hoạt hình. Từ trước đến giờ, bọn nhỏ Trương Tử Duyệt luôn hiếu động không chịu ngồi yên, lôi kéo Kiều Dĩ Mặc nói: "Điện thoại di động của cậu đâu, đem ra đây cho mình nghịch một chút đi!"

Đứa trẻ có điện thoại không phải là ít, nhưng sợ bọn nhỏ học điều xấu, nên điện thoại đều là đồ cũ, có thể nghe gọi điện thoại là được, nhưng điện thoại của Kiều Dĩ Mặc có nhiều chức năng, bên trong còn có các loại trò chơi.

Ở nhà Kiều Dĩ Mặc không được xem hoạt hình, nên lúc này xem rất hào hứng, không hề nghĩ ngợi liền đem điện thoại di động cho Trương Tử Duyệt.

Không ngờ lúc Trương Tử Duyệt trả lại di động, lớn tiếng la lên: "Kiều Dĩ Mặc, thì ra bố cậu nghĩ cậu không phải con trai ruột của ông ấy!"

Mặt Kiều Dĩ Mặc từ trắng nõn chuyển sang hồng, la ầm lên: "Trương Tử Duyệt cậu đừng nói bậy!"

Trương Tử Duyệt quơ quơ điện thoại di động: "Là hình này! Vừa nãy mẹ mình tới đưa quần áo, cho mẹ xem liền nói, nghi ngờ đứa trẻ không phải con mình mới làm giám định quan hệ cha con!"

Mặc dù đều là lớp chồi, nhưng Trương Tử Duyệt lớn hơn Kiều Dĩ Mặc một tuổi, nói năng vô cùng lưu loát, Kiều Dĩ Mặc mặc dù tuổi còn nhỏ, nhưng mồ hôi hiểu được ý tứ của câu nói kia, ánh mắt bối rối.

Hà Kiều Kiều tiến lên đẩy Trương Tử Duyệt một cái: "Trương Tử Duyệt, cậu đừng bắt nạt chúng tôi không có mẹ!"

Rất nhanh hai giáo viên chú ý tới bên này, chạy tới giải quyết, hỏi han xảy ra chuyện gì, Trương Tử Duyệt giơ điện thoại di động của Kiều Dĩ Mặc lên, nói: "Không tin cô giáo nhìn! Là báo cáo giám định cha con, là đi bệnh viện kiểm tra có phải con mình hay không!"

"Gạt người! Cô giáo Đỗ nói đó chính là giấy tờ chứng minh khi ra đời!" Kiều Dĩ Mặc la ầm lên.

Cô giáo Ngụy nhận lấy điện thoại di động thấy một phần báo cáo giám định. Điều này chỉ từng thấy trên truyền hình, thực tế chưa từng thấy, hơn nữa đây là đứa trẻ của Kiều gia, cha là Kiều Cận Nam? Tam thiếu gia của Kiều gia? Ở thành phố có người nào không biết Kiều gia, đại danh Kiều Cận Nam như sấm bên tai, không nghĩ tới...

"Cô giáo, con không nói dối phải không?" Trương Tử Duyệt tức giận nói.

Cô giáo Ngụy còn đắm chìm trong tin tức bất quá mới, đầu óc không được linh hoạt như Đỗ Nhược, nói phải cũng không ổn, không phải cũng không ổn, lúng túng nhìn Kiều Dĩ Mặc.

"Tốt lắm tốt lắm, đừng ầm ĩ, bạn nào nói cho cô biết, nội dung trong phim hoạt hình là gì nào?."

Một người khác là cô giáo Trần chạy tới, phân tán chú ý của bọn trẻ, bọn trẻ cũng còn nhỏ, rất nhanh liền quên đi, tiếp tục xem phim hoạt hình.

Nhưng Kiều Di Mặc là người trong cuộc lại không dễ dàng quên như vậy.

Tan học, cu cậu không giống thường ngày vui vẻ chạy tới chỗ bác lái xe, mà cúi đầu dừng lại ở cổng trường học chần chờ một lát, mang cặp sách nhỏ đi về hướng ngược lại.

Bạn đang đọc truyện *Bong Bóng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3

Tần Nguyệt Linh tỉnh dậy, điều này làm Đỗ Nhược cảm giác cả thế giới bừng sáng lên.

Mấy năm nay Tần Nguyệt Linh nằm viện, mỗi ngày cô đều tới bệnh viện, công việc cũng rối tinh lên, thỉnh thoảng tìm được công việc ổn định, nhưng vì không thể làm thêm giờ cùng với áp lực công việc lớn nên đành phải từ chức, cuối cùng không còn cách nào khác là phải tìm việc bán thời gian.

Trước đây cô từng du học Pháp, tiếng Pháp lưu loát, ở thành phố S có nhiều công việc làm giáo viên dạy tiếng Pháp, hoặc nhận công việc dịch thuật làm thêm khi ở bệnh viện, mặc dù mệt một chút, nhưng miễn cưỡng bản thân và Đỗ Hiểu Phong đủ sống.

Mặc dù Tần Nguyệt Linh chỉ có thể mờ mắt, chưa thể nói chuyện hay hoạt động, suy nghĩ vẫn còn mơ hồ, nhưng có thể tỉnh dậy là tốt rồi.

Bởi vì cuối tuần, Đỗ Hiểu Phong nói không phải lên lớp, cậu vào chăm sóc mẹ, kiên quyết không cho cô ở lại.

Đỗ Nhược mua một con gà, định hầm lên ngày mai mang tới bệnh viện, cải thiện vài món ăn, cho Đỗ Hiểu Phong ăn một bữa thật ngon. Tay xách túi lớn nhỏ, mới vừa đi ra khỏi siêu thị thì trời mưa.

Ban ngày đã mưa suốt, mãi cho đến lúc chạng vạng mới dừng lại, Đỗ Nhược mở cây dù, dưới chân là vũng bùn, có chút lách thép nhưng tâm trạng rất tốt. Cô đi về phía trước, phát hiện một đứa trẻ đang đeo một chiếc cặp nhỏ, áo chùng chỉ tầm bốn năm tuổi, một người lê loi, ngay cả ô cũng không có.

Từ trước đến giờ cô luôn không có lực chống cự với trẻ con, vừa thấy liền bước nhanh tới, che mưa giúp người bạn nhỏ: "Người bạn nhỏ, sao lại đi một mình? Lạc bố mẹ à?"

Đỗ Nhược cúi đầu nhìn, thì ra là người quen.

Hôm qua đã gặp nhau.

Kiều Di Mặc nhìn thấy cô, mặt to đen nhánh chớp chớp, ngay sau đó ngoan ngoãn chào hỏi: "Cô giáo Đỗ".

Đỗ Nhược cúi đầu đồng hồ, lúc này đã 7 giờ tối, vườn trẻ đã sớm tan học: "Sao không về nhà? Hay là không có người nhà tới đón? Lại đây, nói cho cô giáo Đỗ biết nhà con ở nơi nào, cô đưa về nhà có được không?"

Vừa nói hai chữ "Về nhà", Kiều Di Mặc liền meo meo, bộ dạng chỉ chực khóc.

Chẳng lẽ là bỏ nhà ra đi?

Đỗ Nhược do dự một chút, mưa quá lớn, trong tay cô còn cầm nhiều đồ ăn, cô ngồi xổm xuống nói: "Di Mặc về nhà cô giáo không? Trở về nhà chúng ta từ từ nói."

Kiều Di Mặc liền gật đầu.

Phòng trọ Đỗ Nhược cách đây không xa, nhưng điều kiện không tốt lắm, vào ngõ hẻm liền tối om, vì trời mưa, trên đất có vũng nước nông sâu, cô chỉ có thể nắm tay Kiều Di Mặc thật chặt, chỉ sợ cu cậu té ngã, Kiều Di Mặc vẫn yên lặng theo sau cô, còn nói: "Cô giáo Đỗ, tay của cô thật ấm áp."

Lên lầu Đỗ Nhược cởi áo khoác giúp cu cậu, kết quả phát hiện cả quần áo bên trong đều ướt, đang là mùa đông, cô nghĩ phải tắm để tránh bị ốm, nhưng cô từng này tuổi nhưng chưa từng chăm sóc cho trẻ con nên tay chân có chút lúng túng.

Kiều Di Mặc vào phòng vệ sinh lại nói: "Tự con tắm, không cần cô giáo giúp đỡ."

Đỗ Nhược hoài nghi liếc nhìn cu cậu.

"Ở nhà, đều là con tự tắm rửa."

Di Hồ rửa bát xong là về nhà, bố không có thời gian, ở nhà bà nội cu cậu học được tự mình tắm !

Đỗ Nhược cười cười: "Vậy Di Mặc tự mình tắm, có vấn đề gì thì gọi cô giáo? Cô giáo nấu cơm cho con ăn."

Kiều Di Mặc cũng cười lên, lộ ra hai má lúm đồng tiền nhỏ, gật đầu.

Đỗ Nhược nhìn đứa trẻ ngoan ngoãn, trái tim nhũn ra: "Tắm xong thì gọi cô giúp con mặc quần áo."

Đỗ Nhược tìm trong quần áo cùng cặp sách của Kiều Di Mặc, muốn tìm điện thoại di động của cu cậu để liên lạc với gia đình, nhưng lại không thấy. Cô tìm túi của mình, muốn liên lạc với đồng nghiệp, vậy mà điện thoại để quên ở bệnh viện.

Lúc Kiều Di Mặc tắm xong, đã tự mình mặc quần áo tử tế, một bộ đồ ngủ mới, mặc lên rất vừa người, giống như là đồ dành riêng cho cu cậu, Đỗ Nhược không tự chủ được liền nhìn cu cậu chăm chăm.

Cũng không biết là vừa tắm xong, còn ngượng ngùng, khuôn mặt Kiều Di Mặc nhỏ nhắn hồng hào, Đỗ Nhược giúp cu cậu sấy tóc, bọc cu cậu vào tắm chăn, chỉ lộ ra gương mặt hồng non nớt, cực kỳ đáng yêu.

Cô không nhịn được xoa xoa đầu cu cậu: "Sao lại có đứa trẻ đáng yêu như vậy!"

"Cô giáo Đỗ thích Di Mặc sao?" Đôi mắt Kiều Di Mặc long lanh nhìn cô.

"Dĩ nhiên!" Đỗ Nhược ôm cu cậu tới bàn ăn: "Di Mặc đói bụng không? Chúng ta ăn cơm trước, cơm xong nói cho cô giáo Đỗ biết nhà con ở đâu, cô giáo đưa con về nhà được không?"

Vừa nói về nhà, ánh mắt Kiều Di Mặc liền buồn bã: "Cô giáo Đỗ không thích con phải không? Cho nên muốn đưa con về nhà."

Đỗ Nhược xoa nhẹ khuôn mặt của cu cậu: "Tất nhiên là không phải! Trễ rồi mà chưa về nhà, người nhà sẽ lo lắng."

"Không." Kiều Di Mặc mắt rơm rớm nước mắt xuống: "Con không muốn về nhà."

Đỗ Nhược nhìn cu cậu cắn chặt môi: "Muốn khóc sao?"

Mắt Kiều Di Mặc đỏ lên, méu máo: "Chú Mạnh nói con là bé trai, không thể tùy tiện khóc được, khóc sẽ biến thành cô gái, sẽ giống bạn Hà Kiều Kiều!"

Đỗ Nhược dờ khóc dờ cười, chỉ nói: "Không sao, trẻ con có thể khóc, lớn lên không khóc nữa."

Kiều Di Mặc "Oa" một tiếng, nhào vào lòng Đỗ Nhược khóc lớn: "Ngày đó cô giáo Đỗ gạt con đúng không? Hu hu... Thì ra là bố nghĩ con không phải là con ruột, thật ra bố không thích con phải không? Thì ra từ trước tới nay chưa từng đưa con đi nhà trẻ cũng không muốn con tới sống cùng, còn không chơi cùng con, chỉ thích ở thư phòng làm việc."

Đỗ Nhược nghĩ đến tờ báo cáo giám định kia, không biết ai đã nói gì với Kiều Di Mặc?

"Chẳng trách bố không cười với con, cũng không thích nói chuyện với con, thật ra bố không thích con cho nên hoài nghi con không phải con ruột?" Kiều Di Mặc khóc thật thương tâm: "Mẹ không cần con, bây giờ bố cũng không cần con nữa, hu hu... Con không phải là đứa trẻ được mọi người yêu quý, cho nên bọn họ đều không cần con."

Đỗ Nhược thấy chua xót, ôm ấp dụ dỗ cu cậu: "Di Mặc ngoan như vậy, sao bố lại không thích đây? Nhất định là bắt đắc dĩ nên mẹ mới rời xa Di Mặc."

Trước khi đi dạy, Đỗ Nhược được biết hoàn cảnh đặc biệt của hai đứa trẻ, khi nói chuyện phải chú ý, cho nên cô cũng biết chuyện Kiều Di Mặc không có mẹ

"Con không muốn về nhà, dù sao bố cũng không thích con, không muốn nhìn thấy con." Kiều Di Mặc tựa vào đầu vai Đỗ Nhược, ôm chặt cổ cô: "Cô giáo Đỗ đừng đưa con về nhà được không? Con không muốn nhìn thấy bố, hu hu..."

Đỗ Nhược thấy cu cậu khóc lớn, đành phải đồng ý, dịu dàng nói: "Được rồi, không về nhà không về nhà, hôm nay Di Mặc ở đây với cô giáo Đỗ, bố xấu tính đáng ghét, chúng ta không thèm gặp bố nữa!"

Một lúc lâu Kiều Di Mặc mới bình tĩnh lại, hít hít lỗ mũi nằm trên người Đỗ Nhược, một lúc sau mới nói: "Cô giáo Đỗ, thật ra thì bố... không đáng ghét..."

Đỗ Nhược sững sờ.

"Sinh nhật, bố sẽ đưa con đi vườn thú, bị bệnh bố sẽ chăm sóc cho con, còn dạy con chơi cờ! Cô giáo Đỗ đừng ghét bố."

Đỗ Nhược cũng phải cười lên: "Cô giáo không ghét bố. Di Mặc có đói bụng không? Chúng ta đi ăn cơm được không?"

Kiều Di Mặc ngoan ngoãn gật đầu.

Đỗ Nhược vẫn cho rằng đứa trẻ nhà cô tiền đều được nuông chiều từ bé, tính tình có chút kiêu căng bướng bỉnh, không ngờ Kiều Dĩ Mặc lại ngoan ngoãn, tự mình tắm thì không nói, ăn cơm cũng yên lặng, tức giận tới cũng nhanh, đi cũng nhanh, ngang khuôn mặt tươi cười: "Cô giáo Đỗ làm cơm thật ngon."

Đứa trẻ ăn nói thật ngọt, Đỗ Nhược không muốn thích cũng khó, cơm nước xong cô lôi ra vài món đồ chơi, cùng cu cậu chơi trò chơi. Kiều Dĩ Mặc hăng hái dâng cao, đôi mắt sáng long lanh, chỉ nói "Về nhà", cu cậu lại bắt đầu meo máo, không chịu nói địa chỉ ở đâu, cũng không chịu nói phương thức liên lạc với người nhà, cuộn chăn buồn ngủ, sau đó... liền ngủ thiếp đi.

Đỗ Nhược thấy cu cậu thật ngủ say, bất đắc dĩ ôm cu cậu đến phòng ngủ, thay quần áo bước nhanh xuống lầu.

Đầu năm nay, điện thoại công cộng ít gặp, Đỗ Nhược vòng qua hai con đường mới tìm được một cái, gọi điện thoại cho Đỗ Hiểu Phong, để cậu tìm phương thức liên lạc với nhà trẻ, Đỗ Hiểu Phong lại nói điện thoại của cô đã hết pin.

Không thấy đứa trẻ, nhất định người nhà sẽ lo lắng, nhưng Đỗ Nhược cũng không nghĩ ra biện pháp tốt hơn để liên lạc với gia đình Kiều Dĩ Mặc, lại không yên lòng để cu cậu ở nhà một mình quá lâu, trong lòng cũng có chút sốt ruột, vừa nghĩ, bố Kiều Dĩ Mặc không quan tâm đến trình độ nào mới khiến Kiều Dĩ Mặc khóc thương tâm như vậy?

Không muốn sống chung, không thích nói chuyện, không cùng chơi trò chơi, không cười với con trai.

Dù không phải là ông bố tốt, nhưng để cho họ lo lắng cũng không phải là chuyện hay!

Nghĩ như vậy, Đỗ Nhược trở về dọn dẹp qua loa, sau đó ngủ cùng Kiều Dĩ Mặc dự định sáng sớm mai đưa cu cậu đến vườn trẻ.

Nhưng mọi chuyện không đơn giản như cô tưởng tượng như vậy.

Ba giờ sáng, cô bị một trận gõ cửa dồn dập đánh thức, miễn cưỡng từ trong mộng tỉnh lại, vội vàng khoác áo ra ngoài xem có chuyện gì xảy ra, vừa mới vừa tới phòng khách, cửa đã bị bật ra, một nhóm người tràn vào phòng trọ nhỏ của cô.

Một người mặc áo khoác đen, vẻ mặt nghiêm túc, vừa tiến lên đã có người hướng tới phòng ngủ, Đỗ Nhược phục hồi tinh thần lại, muốn tiến lên ngăn cản, bị hai người kéo lại, cô chỉ có thể hét ầm lên: "Này! Các người là ai? Từ đâu tới? Các người tự ý xông vào nhà dân, ..."

Còn chưa dứt lời, một người nữa bước vào.

Cả người mang theo hơi lạnh của mùa đông, vóc người cao gầy, tuấn tú nhưng trên mặt không có biểu cảm gì, chỉ có đáy mắt lộ ra thần thái nghiêm nghị, vào cửa liền lạnh lùng nhìn chằm chằm cô.

Đỗ Nhược nhìn anh, lập tức sửng sốt.

Rất nhanh có người ôm Kiều Dĩ Mặc đang ngủ say, cung kính đưa cho người kia, Kiều Dĩ Mặc hừ hai tiếng, liền ôm cổ của người nọ, an tâm ngủ tiếp.

Người nọ rất nhanh quét mắt nhìn cả căn phòng một lần, ánh mắt không dừng lại trên người Đỗ Nhược, như lông vũ phất qua quét mắt nhìn cô một cái, trầm giọng nói: "Đưa tới đồn cảnh sát."

Nói xong ôm Kiều Dĩ Mặc ra ngoài.

Đỗ Nhược hoài nghi mình nghe lầm, đồn cảnh sát? Muốn đưa cô đến đồn cảnh sát? Cô phạm tội gì mà đưa đến đồn cảnh sát?

Rất nhanh, hai người đàn ông liền kéo cô đi. Đỗ Nhược muốn phản kháng, nhưng không thể địch nổi hai người đàn ông này, chặt vật bị bắt đi chỉ thấy bóng lưng trắng tấp của người đàn ông kia, cao giọng la ầm lên: "Kiều Cận Nam! Đứng lại!"

Bước đi trầm ổn bỗng nhiên ngừng lại.

Bạn đang đọc truyện *Bong Bóng* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4

Đỗ Nhược là người kiêu ngạo, mặc dù mấy năm nay đã bớt đi, nhưng bị ép buộc, tính khí kiêu ngạo bị dần xuống nay bộc phát ra.

Hơn nửa đêm bị người đánh thức, một nhóm người lạ xông vào nhà cô, còn không phân biệt phải trái đúng sai đưa cô đến đồn cảnh sát, Đỗ Nhược mặc kệ người kia là ai, trong đêm yên tĩnh ba chữ "Kiều Cận Nam" vang lên có chút khí thế.

Nào có ai dám quát cả tên Kiều Cận Nam không một chút khách khí như vậy? Thân hình cao lớn quay lại, ánh mắt thâm trầm nhìn Đỗ Nhược, khoe

miệng cười nhạt: "Cô biết tôi."

Một câu khẳng định.

Tất nhiên Đỗ Nhược không nhận ra anh, ngoại hình Kiều Dĩ Mặc cũng không giống anh, giống như có linh cảm, cô từng xem báo cáo giám định kia, trong đó rõ ràng viết ba chữ "Kiều Cận Nam", cô không phải đồ ngốc, dĩ nhiên đoán ra anh là ai.

Cô muốn giải thích, về mặt Kiều Cận Nam giống như "đã đoán được", về mặt lạnh nhạt: "Có lời gì thì nói với luật sư."

Đỗ Nhược vẫn bị đưa đến đồn cảnh sát.

Lúc Đỗ Hiểu Phong chạy tới đồn cảnh sát, Đỗ Nhược đang lấy khẩu cung, chú cảnh sát mặt đen lại như có thâm ý khác quan sát cô: "Cô gái, trình bày cũng vô dụng, kiện cáo hay không, phải xem Kiều tiên sinh quyết định."

Sáng nay Đỗ Hiểu Phong phải đi học, vốn hẹn Đỗ Nhược mang đồ ăn sáng tới rồi đi học, không ngờ buổi trưa lại nhận được điện thoại từ đồn cảnh sát, bị hù dọa một phen, bây giờ nghe vị cảnh sát kia nói kiện cáo, trong lòng càng bối rối.

"Chị, đã xảy ra chuyện gì?" Đỗ Hiểu Phong xông lên phía trước.

Đồng chí cảnh sát đứng dậy, liếc mắt một cái, lại nhìn Đỗ Nhược, cười cười: "Chuyện gì? Lừa gạt buôn bán trẻ con."

"Tôi đã nói rồi, tôi là giáo viên của thằng bé! Trên đường nhìn thấy nó một mình đi về! Không có phương thức liên lạc người nhà, sao các người..."

"Không thể tin tưởng lời nói của mình cô." Đồng chí cảnh sát vỗ vỗ vai Đỗ Nhược: "Cô gái nên mời luật sư thì hơn."

Lấy xong khẩu cung, để hai chị em ở lại.

Sắc mặt Đỗ Nhược khó coi, Đỗ Hiểu Phong muốn cô nói lại lần nữa, nghe xong không nhin nổi, mắng: "Không có đạo lý! Mới mấy tiếng, nói chị lừa gạt buôn bán trẻ con, tạm giam ở đồn cảnh sát, có chứng cứ không? Để xem bọn họ tưởng tượng ra chứng cứ thế nào?"

Cậu cau mày oán giận một câu: "Chị cũng thật bao dung, trên đường đụng phải đứa trẻ lại ôm về nhà, coi đứa trẻ như..."

Lời còn chưa dứt Đỗ Hiểu Phong biết mình lỡ lời liền dừng lại.

Đỗ Nhược vẫn rử mắt, không lên tiếng.

"Em xin lỗi, chỉ là em lo lắng cho chị." Đỗ Hiểu Phong lời kéo cổ tay Đỗ Nhược, thấp giọng nói: "Thật vất vả mẹ mới tỉnh dậy, em không muốn chị xảy ra chuyện gì..."

Đỗ Nhược hít sâu một hơi, cười cười: "Không sao, đứa ngốc, chị không làm chuyện gì phạm pháp, chờ đứa bé kia nói rõ với người nhà là sẽ ổn thôi."

Vừa mới dứt lời, đồng chí cảnh sát lại tới, lúc này về mặt đã hòa nhã hơn: "Được rồi, mọi người có thể đi."

"Có thể đi?" Đỗ Hiểu Phong hỏi lại.

"Luật sư của Kiều tiên sinh gọi điện tới, thì ra là cô đúng là giáo viên vườn trẻ, để tôi thay Kiều tiên sinh gửi lời xin lỗi, chỉ là hiểu lầm."

Hiểu lầm

Đỗ Nhược nhếch miệng.

Từ tối hôm qua đến giờ, trời đông gió rét, tám giờ đồng hồ, chỉ đổi lấy hai chữ "hiểu lầm" nhẹ tựa lông hồng, còn phải thông qua luật sư, thông qua cảnh sát nói ra.

Đỗ Hiểu Phong cũng không phục, giống như bom nổ tức giận mắng, Đỗ Nhược kéo kéo tay áo cậu: "Đi thôi."

Ra khỏi đồn cảnh sát, Đỗ Hiểu Phong không nhin được, nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Ưc hiếp người quá đáng! Nếu chị không ôm con họ về nhà, không biết bây giờ đứa bé kia ở nơi nào! Luôn miệng cảm ơn, sau đó làm coi như không có chuyện gì xảy ra, mấy tiếng bị tạm giam! Ý vào có tiền mà muốn làm gì thì làm! Xin lỗi... Tôi khinh!"

"Được rồi Tiểu Phong." Đỗ Nhược bắt đầu nói: "Chuyện này kết thúc ở đây, em quay về trường đi, chị tới bệnh viện xem mẹ một chút, buổi chiều em còn phải học nữa."

Đỗ Nhược cũng từng có tuổi trẻ nồng nẩy đầy nhiệt huyết, nhưng bây giờ, cô chỉ muốn một cuộc sống bình yên.

Nhưng tối hôm qua khoảnh khắc ôm lấy Kiều Dĩ Mặc, cuộc sống không còn bình yên như trước.

Vừa mới tới bệnh viện, liền nhận được một số điện thoại xa lạ gọi tới, đầu kia điện thoại trầm mặc một hồi, tâm tình bị đè nén cuối cùng cũng lên tiếng:

"Đỗ tiểu thư, tối hôm qua cô cho Dĩ Mặc ăn cái gì?"

Phản ứng đầu tiên Đỗ Nhược lại hỏi: "Dĩ Mặc thế nào? Bị đau bụng ?"

Đầu kia không trả lời câu hỏi của cô, ngược lại vô cùng giận cười nhạt: "Đỗ tiểu thư, tôi nghĩ với thân phận của cô, không xứng gọi tên Dĩ Mặc."

Đỗ Nhược bị anh chặn lại.

Không gọi là Dĩ Mặc? Gọi là tiểu công tử? Tiểu thiếu gia?

Đúng là nữa mai!

"Tôi khuyên cô, tốt nhất là ngay lập tức đến bệnh viện Hoa Đình." Kiều Cận Nam không đợi Đỗ Nhược trả lời, liền dập điện thoại.

Bệnh viện Hoa Đình? Chẳng phải là bệnh viện này sao?

Đỗ Nhược gọi lại, nghe điện thoại không phải Kiều Cận Nam, giọng nói là một người đàn ông ôn hòa, khách sáo nói cho cô biết phòng Kiều Dĩ Mặc đang nằm, cô vội vàng chạy tới.

Chỉ mất khoảng năm phút, Đỗ Nhược đã tới bên ngoài phòng bệnh, Một người đàn ông giỏi giang trẻ tuổi lập tức mang cô đi gặp bác sĩ, cận kề hỏi đồ ăn tối qua Kiều Dĩ Mặc ăn, có tiếp xúc với đồ chơi kì lạ nào không.

Thái độ bác sĩ rất nghiêm túc cẩn thận và người đi cùng cô cũng nghiêm túc làm Đỗ Nhược cũng khản trương, thấy bác sĩ liền thấp thòm hỏi: "VẬY... rốt cuộc Kiều Dĩ Mặc bị làm sao?"

Người đàn ông trẻ tuổi nghiêm túc nói: "Đỗ tiểu thư có thể gọi tôi là Trịnh kỳ."

"Trịnh tiên sinh, có thể nói cho tôi biết tình hình của Dĩ Mặc không? "

"Hình như là ăn phải đồ ăn lạ, phát sốt, cả người phát ban, đang làm kiểm tra."

Dị ứng, nói lớn không lớn, nói nhỏ không nhỏ, nếu để lâu, không tìm ra nguyên nhân, trường hợp nặng có thể nguy hiểm tính mạng, Đỗ Nhược cẩn thận nghĩ lại tối hôm qua, e sợ đã bỏ sót điều gì.

"Trịnh tiên sinh, có thể cho tôi thăm Dĩ Mặc không?" Đỗ Nhược nghĩ tới Kiều Dĩ Mặc ngã bệnh là do cô, trong lòng thấy không yên.

Nét mặt Trịnh kỳ không đổi nhìn cô một cái: "Tôi dẫn cô gặp Kiều tiên sinh. "

Kiều Dĩ Mặc ở phòng bệnh VIP, có một phòng bệnh một phòng khách, Đỗ Nhược đi vào thấy Kiều Cận Nam đang ngồi trong phòng khách, nhìn vào màn hình máy vi tính xách tay nói chuyện, hình như đang mở cuộc họp qua video, nâng mắt lên thấy cô, sắc mặt trầm xuống, tắt màn hình, tựa vào trên ghế sofa, nhắc chân lên, âm thầm quan sát cô.

Ngoại hình Đỗ Nhược thuộc loại ưa nhìn, khi đi học thường xuyên là hoa hậu khoa, nhưng mấy năm này cô ít ăn diện, ngày hôm qua lúc rời giường vội vội vàng vàng, ở đồn cảnh sát cả đêm, thần thái xinh cũng bị hao tổn vài phần.

Ánh mắt Kiều Cận Nam có chút lạnh lẽo, lúc quan sát còn có chút đánh giá.

Đỗ Nhược không có thói quen bị người khác nhìn chằm chằm liền khó chịu: "Kiều tiên sinh, tôi tới thăm Dĩ Mặc."

"Hình như Đỗ tiểu thư đã quên lời tôi vừa nói qua điện thoại." Kiều Cận Nam nhướn mày, vẫn quan sát cô như cũ.

Đỗ Nhược trầm mặc: "Được rồi, tôi tới thăm tiểu thiếu gia Kiều gia."

Kiều Cận Nam lại nhìn chằm chằm cô một hồi lâu, mới nói: "Nghe Dĩ Mặc nói Đỗ tiểu thư đã từng đi du học Pháp?"

Bị anh nhìn chằm chằm Đỗ Nhược phải rũ mắt xuống, đành nhìn xuống nền nhà: "Đúng vậy."

"Ở Paris?"

"Đúng vậy."

"Bao lâu?"

"Hai năm."

Khóe mắt Kiều Cận Nam cong lên, ánh mắt thâm thúy nhưng không hề có ý cười: "Không thể nhận ra từ trên người Đỗ tiểu thư."

Đỗ Nhược biết ý anh nói cô không có khí chất, hoàn toàn không có sự tinh tế tao nhã của con gái Pháp, cô không thích ánh mắt soi mói của Kiều Cận

Nam, không thích cách nói chuyện như lấy khẩu cung, lạnh lùng nói: "Nếu Kiều tiên sinh không muốn cho tôi gặp Dĩ Mặc, vậy tôi xin phép."

Lời nói không dư thừa một chữ.

"Đỗ tiểu thư muốn bao nhiêu, ra một cái giá." Đột nhiên Kiều Cận Nam quăng ra một câu.

Đỗ Nhược vừa xoay người, nghe vậy sững sốt.

Cô tự nhận đầu óc cũng coi như là nhanh nhạy, sao có thể không hiểu ý tứ trong lời nói này?

Kiều Cận Nam ngả người trên ghế sofa, đôi mắt sâu không lường được khẽ nheo lại, môi khẽ nhếch lên, vẻ mặt giống như xem cuộc vui chờ Đỗ Nhược phản ứng. Đỗ Nhược xoay người nhìn lại anh, sắc mặt khó coi: "Kiều tiên sinh có ý gì?"

Dùng như đã đoán trúng phản ứng của Đỗ Nhược, khóe miệng Kiều Cận Nam càng sâu: "Đỗ tiểu thư cảm thấy thế nào?"

Sắc mặt Đỗ Nhược trắng bệch nhìn chằm chằm anh.

Kiều Cận Nam khẽ mỉm cười: "Cô mới tới vườn trẻ được hai ngày Dĩ Mặc liền bỏ nhà đi, đúng lúc lại gặp cô. Một cô gái độc thân sống một mình, trong nhà lại có đồ chơi cùng quần áo trẻ con, toàn đồ mới, lại mặc vừa vặn."

Năm ngón tay anh gõ có tiết tấu trên đầu gối, ánh mắt đánh giá nhìn chằm chằm Đỗ Nhược: "Lần đầu tiên thấy tôi đã gọi đúng tên, Dĩ Mặc nằm viện, vừa gọi điện thoại thì chưa tới 5 phút Đỗ tiểu thư đã tới, đúng lúc cô gần ở bệnh viện hay là đúng lúc chờ sẵn ở bệnh viện? Kế tiếp là đúng lúc mấy ngày nay cô rảnh rỗi, có thể chăm sóc cho Dĩ Mặc?"

Sắc mặt Đỗ Nhược vốn trắng nõn, nghe anh ta nói vậy, lại càng trắng bệch.

"Đỗ tiểu thư vất vả sắp xếp nhiều việc trùng hợp, không thể ra về tay không được." Kiều Cận Nam phóng khoáng đứng lên, trên mặt có vài phần giễu cợt: "Cô ra một cái giá, đồ phải lãng phí thời gian của nhau."

Đỗ Nhược chau mày lại, hai tay nắm thành quyền, khổng chế tâm tình của mình.

Đã rất nhiều năm cô không tức giận như vậy, cắn chặt hàm răng, thân thể không nhịn được khẽ run lên.

"Hoặc là Đỗ tiểu thư hãy giải thích rõ sự trùng hợp, tôi muốn nghe xem tại sao cô có thể làm tốt như vậy." Kiều Cận Nam cười, chậm rãi đi tới trước mặt cô, tư thế cao ngạo.

Đỗ Nhược thấp hơn anh một cái đầu, bị bao vây bởi hơi thở của anh, hai người gần sát vào nhau, theo bản năng cô lui về sau hai bước.

Kiều Cận Nam đứng lại, hai tay đút trong túi quần, gương mặt tuấn tú cười mà như không, đôi mắt đen lạnh lùng liếc nhìn cô.

Có tiền, có vẻ ngoài, có thân phận, có địa vị, từ trước đến nay người đàn ông trẻ tuổi này luôn mang theo tư thế ngạo nghễ.

Nhưng căn bản Đỗ Nhược không nghĩ tới cử chỉ vô tâm của cô làm anh hiểu lầm, cô giận dữ cười nhạt.

"Đúng vậy. Kiều tiên sinh cũng thấy, bây giờ tôi là người nghèo, không chịu nổi cuộc sống nghèo hèn, thiếu tiền gặp được vận may. Ngài hãy suy nghĩ một chút, tính xem con trai của ngài trị giá bao nhiêu tiền, để tôi đỡ phải nghĩ kế vụng về này để quần lấy ngài."

Cô trừng mắt, ánh mắt khí thế chống lại Kiều Cận Nam

Bạn đang đọc truyện *Bong Bóng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5

"Đúng vậy. Kiều tiên sinh cũng thấy, bây giờ tôi là người nghèo, không chịu nổi cuộc sống nghèo hèn, thiếu tiền gặp được vận may. Ngài hãy suy nghĩ một chút, tính xem con trai của ngài trị giá bao nhiêu tiền, để tôi đỡ phải nghĩ kế vụng về này để quần lấy ngài."

Cô trừng mắt, ánh mắt khí thế chống lại Kiều Cận Nam

Phản ứng của Đỗ Nhược lại ngoài dự đoán của Kiều Cận Nam, trong nháy mắt vẻ mặt anh ngó ra, Đỗ Nhược đẩy anh một cái xoay người rời đi.

Ra bên ngoài, từng cơn gió mát phả trên mặt, Đỗ Nhược mới tỉnh táo lại.

Cô vừa tức giận.

Giận đến mức cả người phát run, suýt chút nữa để bản thân mất khống chế.

Cô day day thái dương, không nên như vậy.

Thuận miệng nói mấy câu, chỉ là suy đoán ác ý mà thôi, cô giống như chú mèo bị dẫm đuôi giờ móng vuốt phòng ngự.

Cô quay đầu lại nhìn tầng cao, bước phăm phăm ra ngoài mà quên mất phải tới phòng Tần Nguyệt Linh.

Cô ngồi xuống ghế nghỉ, nhìn dòng người qua lại, trong lòng đủ ngũ vị hỗn tạp.

Làm cô tức giận, không chỉ là thái độ của Kiều Cận Nam và việc suy đoán ác ý? Cô đề ý hơn là trong lúc vô tình anh ta đã nói trúng nỗi đau của cô.

Tại sao du học nhiều năm mà không sống tốt? Tại sao trong nhà có món đồ chơi, quần áo trẻ em? Tại sao mới vừa ra khỏi đồn cảnh sát mà lại đang ở bệnh viện?

Có một số việc cô nghĩ cô có thể bình thân tiếp nhận, nhưng đối mặt với chất vấn cô lại không thể mở miệng giải thích được.

Sống không tốt vì năm đó khi về nước, cô chưa tốt nghiệp; có đồ chơi cùng quần áo, vì cô từng có đứa bé, đến năm nay, tuổi chắc cũng tầm Kiều Dĩ Mạc; thường xuyên ở bệnh viện vì ở năm ấy khi cô sinh đứa trẻ Tần Nguyệt Linh xảy ra tai nạn xe cộ, bà nằm viện đã năm năm.

Cô bình thân chấp nhận nhưng trước người xa lạ cô không thể thoải mái giải thích được.

"Ui cha... Mỹ nữ, ngồi nơi này làm gì?" Một gương mặt đàn ông trẻ tuổi tuấn tú đập vào mắt, nụ cười có chút lưu manh: "Anh trai mời em đi uống trà được không?"

Đỗ Nhược lập tức nhú mày, hất mạnh bàn tay anh ra.

"Ồi chào, dữ dội như vậy." Mạnh Thiệu Trạch thu tay, cười nháy mắt với cô một cái liền đi vào trong bệnh viện.

Kiều Cận Nam bùng ly cà phê, vẫn đứng bên cửa sổ phòng bệnh, nhìn Mạnh Thiệu Trạch theo thói quen đùa giỡn cô gái đang ngồi dưới kia, không bao lâu, liền nghe tiếng huyết sáo đi vào.

"Tiểu Mạc Mạc thế nào rồi?"

Mạnh Thiệu Trạch muốn đi vào phòng ngủ, bị ánh mắt Kiều Cận Nam liếc qua bèn đứng lại: "Tâm tình cậu không tệ."

"Ngủ?" Qua khe cửa Mạnh Thiệu Trạch liếc một cái.

Kiều Cận Nam không trả lời, nhấp một hớp cà phê, tiếp tục nhìn ra ngoài cửa sổ.

Mạnh Thiệu Trạch ngồi trên ghế sofa nhấc hai chân lên, cười hì hì nói: "Vừa gặp một mỹ nữ, đáng tiếc vội vã đến thăm Mạc Mạc, không có thời gian làm quen."

Kiều Cận Nam quét mắt nhìn anh một cái, làm ra vẻ vô tâm hỏi: "Vừa rồi hai người nói cái gì?"

Mạnh Thiệu Trạch sùng sốt, ngay sau đó có thâm ý khác cười lên: "Oa... Kiều tam thiếu gia quen biết cô gái kia? Có phải vừa bị cậu mắng một trận, mới thâm thương ngồi ở ghế đá? Ồi chào, con trai cũng đã có vậy mà không biết thương hương tiếc ngọc. Hai người có quan hệ gì? Có phải cùng Mạc Mạc..."

"Mạnh Thiệu Trạch, với trí tưởng tượng này không đi làm phim điện ảnh thì thật đáng tiếc." Kiều Cận Nam cười lạnh.

Mạnh Thiệu Trạch lắc hai chân, buông tay: "Được rồi, Mạc Mạc thế nào? Mặt trắng nhò Trịnh Kỳ nói cu cậu bỏ nhà ra đi, suýt chút nữa bị đem bán, còn bị dị ứng thức ăn? Tôi biết tin vội vàng chạy tới đây."

Cô đứng lên, vỗ vỗ quần áo, xoay người đi vào tòa nhà, Kiều Cận Nam cầm chén cà phê, xoay người, trở lại ghế sofa: "Bác sĩ vừa tới, Dĩ Mạc bị dị ứng, chẩn đoán vì mặc quần áo mới, do da quá mẫn cảm, không phải do thức ăn."

"Buồn người này không tôi, còn cho Dĩ Mạc mặc quần áo mới."

Thông tin Mạnh Thiệu Trạch nhận được nhanh chóng, nghe nói Kiều Cận Nam đem cô giáo của Kiều Dĩ Mạc đưa đến đồn cảnh sát, vào lúc này, dĩ nhiên anh không buông tha cơ hội chế nhạo cậu ta một phen: "Tên buồn người tên gì? Đỗ...Nhược? Tại sao có người tên gọi một loại hoa"

Mạnh thiếu gia ngẫm nghĩ: "Có phải là mỹ nữ ngồi khóc dưới lầu kia là Đỗ Hoa nhỏ?"

Kiều Cận Nam đặt chén cà phê xuống: "Mạnh Tử, lặn ra ngoài."

"Oa! Bị nói trúng!" Mạnh Thiệu Trạch vui sướng vỗ đùi: "Cho nên bố Dĩ Mặc, cậu phải nghe tôi, làm người không nên bạc bẽo, ác ý chỉ trích người khác là không đúng, cậu xem ngay cả Tiểu Mặc Mặc cũng được người khác thích hơn cậu, nếu cậu bỏ nhà ra đi rất có thể không ai chứa chấp cậu..."

Mạnh Thiệu Trạch càng nói sắc mặt Kiều Cận Nam càng đen, người khác đều sợ anh, vậy mà hết lần này tới lần khác Mạnh Thiệu Trạch điếc không sợ súng, ngược lại càng nói càng vui vẻ, Kiều Cận Nam trầm giọng: "Trịnh Kỳ."

"Tạm biệt!" Mạnh Thiệu Trạch lập tức nhảy lên.

Mặt trắng nhò họ Trịnh kia, vẻ ngoài tuy lịch thiệp nhưng một thân võ nghệ thâm tàng bất lộ, chỉ một cái nhấc tay có thể ném anh ra ngoài.

"Chú Mạnh đã tới rồi!"

Thời khắc mấu chốt nghe được tiếng Kiều Dĩ Mặc cứu mạng, lòng bàn chân Mạnh Thiệu Trạch chà sát nền nhà: "Hắc hắc, Mặc Mặc tỉnh dậy, tôi gặp thằng bé một chút."

"Chú Mạnh, con rất nhớ chú!"

Kiều Dĩ Mặc như keo dán dính chặt vào người Mạnh Thiệu Trạch, cả người mềm nhũn, làm người đàn ông hoàng kim là Mạnh Thiệu Trạch cũng phải tan chảy: "Ài u, Tiểu Mặc Mặc của chú, chú cũng nhớ con muốn chết!"

Kiều Dĩ Mặc nhủ mảy: "Chú Mạnh không thể chết, Mặc Mặc sẽ đau lòng."

"Ha ha..." vẻ mặt Kiều Dĩ Mặc nghiêm túc chọc Mạnh Thiệu Trạch cười to, liếc nhìn Kiều Cận Nam, thờ dài nói: "Ài, có vài người có phúc mà không biết hưởng, chú có một đứa con trai đáng yêu như con là mãn nguyện rồi."

Thần sắc Kiều Cận Nam lạnh nhạt nhìn một lớn một nhỏ đang ôm nhau: "Kiều Dĩ Mặc, ngồi xuống mặc quần áo tử tế."

Từ trước đến giờ đối với lời bố, Kiều Dĩ Mặc không dám làm lơ, nhưng lúc này cu cậu dẫu môi, quyết nằm ý trên người Mạnh Thiệu Trạch không chịu động dậy.

Kiều Cận Nam cau mày.

Thật ra tối hôm qua trên đường về Kiều Dĩ Mặc nhà tỉnh dậy một lần, khóc lớn một lúc lâu, làm loạn: "Không trở về nhà", "Muốn cô giáo Đỗ", "Không muốn bố", trước kia chưa từng như vậy.

"Kiều Dĩ Mặc." Kiều Cận Nam thấp giọng.

Đây là điềm báo bố đang tức giận.

Nhưng Kiều Dĩ Mặc sợ bố tức giận nhất lại không thêm để ý đến bố, bướng bỉnh bám vào Mạnh Thiệu Trạch không buông tay.

"Kiều Dĩ Mặc, bố không thích nói đến lần thứ hai."

Kiều Dĩ Mặc mân mê miệng bắt đầu đi xuống, rời khỏi người Mạnh Thiệu Trạch, cuộn tròn trong chăn.

Quả cầu mềm mại không còn, Mạnh Thiệu Trạch mất hứng: "Tam thiếu gia, sao cậu có thể đem thái độ với kẻ địch trên thương trường đối xử với con trai?"

Kỳ quái, với tính cách này, tại sao có thể sinh ra Tiểu Mặc Mặc hiểu chuyện lại đáng yêu như vậy?

"Mạnh Thiệu Trạch, lăn ra ngoài." Kiều Cận Nam lạnh lùng đuổi khách.

Mạnh Thiệu Trạch nhún vai, chuẩn bị đi, trước khi đi quay đầu lại nhìn lướt qua đồng hồ nhỏ trên giường, chỉ thấy Kiều Dĩ Mặc trong chăn, hé một khe nhỏ hướng về phía anh, tay nhỏ bé đặt trên môi, MuA~ với anh một cái thật kêu.

Oh man!... Trái tim tan chảy!

Tiểu Mặc Mặc đáng yêu như vậy, nhất định là di truyền từ mẹ!

Xem ra người mẹ cũng rất quan trọng, Mạnh Thiệu Trạch âm thầm quyết định, ngày sau muốn có một đứa con đáng yêu như thế, tìm vợ nhất định phải tìm một cô gái mềm mại, đáng yêu!

Mặc dù chưa từng gặp mẹ ruột Dĩ Mặc, nhưng theo nguồn tin đáng tin cậy, đứa trẻ này có sau khi Tam thiếu gia từ Pháp trở về, nếu không anh cũng đi Pháp một chuyến, một cuộc gặp gỡ lãng mạn trên đường, biết đâu lại có một đứa bé đáng yêu đem về nước?

Bạn đang đọc truyện *Bong Bông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6

Buổi chiều lịch dạy học bận rộn làm Đỗ Nhược quên đi rất nhanh những chuyện không vui, tan làm cô mua cho một phần com cho Tần Nguyệt Linh, bà đang trong giai đoạn hồi phục nên ăn thanh đạm một chút.

Năm đó Tần Nguyệt Linh tai nạn xe cộ không quá nặng, nhưng bị tổn thương phần đầu, hôn mê bất tỉnh, lần này tỉnh lại, nếu như việc hồi phục thuận lợi thì có thể nhanh chóng được xuất viện.

Bà được xuất viện, cô không cần mỗi ngày chạy bệnh viện, có thể tìm một công việc ổn định, trải qua cuộc sống bình thường như bao người.

Nghĩ như vậy, bước chân Đỗ Nhược thanh thản hơn, nụ cười nơi khóe miệng càng thêm ngọt ngào.

Nhưng lúc bước vào thang máy, nụ cười kia liền cứng đờ.

Trong thang máy chen chúc người, không ngờ chạm mặt một người.

Vóc người cao gầy, thần sắc lạnh lùng, mặc dù mặc áo khoác sáng màu đứng trong đám người, nhưng vẫn mang khí thế cao cao tại thượng không thể xâm phạm, đảo mắt mắt thấy Đỗ Nhược, con người thoáng tới lại, ngay sau đó mặt không thay đổi sắc nhìn về phía trước.

Đỗ Nhược cúi đầu thu lại tầm mắt, cố gắng lùi sâu vào góc, làm như không thấy anh.

Lên tầng trên, trong thang máy rộng rãi hơn, cuối cùng giữa Đỗ Nhược và Kiều Cận Nam không còn ai, thang máy tiếp tục đi lên, không gian yên tĩnh chỉ còn tiếng động cơ chạy.

Đỗ Nhược không quay đầu lại, nhìn trong thang máy còn lại vài người, mắt nhìn chăm chăm màn hình hiển thị, vừa đến tầng 12 liền đi thẳng ra ngoài.

Cửa thang máy khép lại, chỉ còn lại Kiều Cận Nam cùng hai y tá.

Một người bèn lên tiếng, nhẹ giọng nói: "Bệnh nhân giường 1208 đã tỉnh lại?"

Một người khác trả lời: "Đúng là kỳ tích, cũng được năm năm, còn dài hơn so với thời gian tôi ở bệnh viện."

"Có thể do bệnh nhân cảm nhận được lòng hiếu thảo của Đỗ tiểu thư, ngày ngày đều tới bệnh viện, không phải người con nào cũng làm được."

"Đúng vậy, bây giờ người con hiếu thảo như Đỗ tiểu thư ít lắm, năm năm đấy!"

Thang máy "Đình" một tiếng, đến tầng 18, Kiều Cận Nam cúi đầu sửa lại ống tay áo, đi ra khỏi cửa.

Cửa thang máy đóng lại lần nữa, lập tức hai tá kích động.

"Ôi, vừa rồi anh ấy nhìn tôi!"

"Nhìn nơi nào? Rõ ràng đang nhìn tôi!"

"Là tôi lên tiếng trước, nên anh ấy nhìn tôi!"

"Lúc tôi nói về Đỗ tiểu thư anh ấy đã nhìn tôi!"

"Ngày mai quay lại! Xem rốt cuộc là nhìn ai, hôm nay tan việc trước!"

"Được! Về thôi!"

Đỗ Nhược cầm cặp lồng giữ nhiệt đi vào phòng bệnh, liền thấy Tần Nguyệt Linh muốn xuống giường, cô hốt hoảng vội vàng đỡ cặp lồng xuống, tới đỡ bà: "Mẹ cẩn thận một chút."

Năm năm thành người thực vật, không những thân thể không linh hoạt, mà đầu óc cũng mơ mơ màng màng, rất nhiều chuyện không nhớ rõ, lúc này thấy Đỗ Nhược liền cười lên.

Đỗ Nhược vừa thấy nụ cười hiền lành trên mặt bà, liền ngập ngừng.

"Nhược... Nhược..." Tần Nguyệt Linh khó khăn gọi tên cô.

Đỗ Nhược rung rung đắp một tiếng, giúp đỡ bà ngồi dựa vào thành giường cho thoải mái hơn.

Tần Nguyệt Linh nắm tay cô.

"Mẹ mới tỉnh lại, sức khỏe chưa hồi phục hoàn toàn, chúng ta không vội, mọi việc phải từ từ." Đỗ Nhược đặt gối đầu sau lưng Tần Nguyệt Linh, đắp chăn giúp bà: "Buổi tối Tiểu Phong có thể lại đây, nếu em ấy biết mẹ có thể nói chuyện, nhất định sẽ rất vui."

Nhắc tới Đỗ Hiểu Phong, Tần Nguyệt Linh vươn tay ra ước chừng.

Đỗ Nhược khẽ mỉm cười: "Mẹ muốn nói lần thấy Tiểu Phong, em ấy còn thấp như vậy?"

Tần Nguyệt Linh gật đầu.

"Bây giờ, không chỉ cao hơn, cũng hiểu chuyện hơn, không phải là bé trai bộp chộp ngày xưa nữa, ngày hôm qua mẹ cũng nhìn thấy đúng không?"

Tần Nguyệt Linh vui mừng, lắc lắc tay Đỗ Nhược, khó khăn nói câu gì đó.

Đỗ Nhược không hiểu.

Tần Nguyệt Linh chậm chạp lại lặp lại lần nữa: "Bố con ...đâu?"

Ánh mắt Đỗ Nhược ngưng đọng, ngay sau đó cười nói: "Mẹ cần nghỉ ngơi nhiều hơn. Để con đút cháo cho mẹ."

Cô xoay người, nụ cười trên mặt biến mất.

Việc đời thường như thế, tốt xấu cùng tồn tại. Tần Nguyệt Linh đã tỉnh lại, điều này làm cho Đỗ Nhược vui vẻ, ngay cả việc Tần Nguyệt Linh quên một số chuyện, phản ứng đầu tiên của cô là thở phào một cái, ít nhất tạm thời cô có thể nhìn thấy người mẹ hiền lành vẫn luôn yêu thương cô. Nhưng có một số chuyện vẫn không thể lừa gạt không được.

Buổi tối Đỗ Hiểu Phong tới đây, biết tin liền thảo luận với Đỗ Nhược.

"Chị, bây giờ mẹ quên đi cũng tốt? Chẳng lẽ chị muốn nói thật cho mẹ biết? Nói bố qua đời khi mẹ vẫn đang hôn mê?"

Đỗ Nhược cau mày: "Tiểu Phong, có một số việc không lừa được cả đời, một ngày nào đó mẹ sẽ nhớ lại..."

"Nhớ lại hãy nói! Chẳng lẽ chị muốn bà bị kích động?"

Đỗ Nhược trầm mặc.

"Chị hãy tin, đây là lời nói dối có thiện ý." Đỗ Hiểu Phong kéo tay Đỗ Nhược, vẻ mặt khẩn cầu: "Mặc dù việc bố qua đời không phải hoàn toàn là lỗi của chị, nhưng nếu như chị vẫn cố chấp muốn nói với mẹ, bà... Sẽ không tha thứ cho chị. Để cho tổn thương qua đi được không?"

Đỗ Nhược cúi đầu, dưới tàng cây, bóng hình trải dài dưới ánh trăng.

"Nếu là mẹ tự nghĩ ra, dù cho mẹ nhớ ra nguyên nhân nhưng bà sẽ hiểu nhiều năm qua chị đã chịu khổ rồi..." Đỗ Hiểu Phong nắm chặt tay Đỗ Nhược: "Chị nghĩ đi, thật, chuyện đã qua hãy để cho nó qua đi. Nói không chừng mẹ vĩnh viễn quên mất mọi chuyện, về sau chúng ta vui vẻ sống bên nhau, chẳng phải rất tốt hay sao?"

Đỗ Nhược trầm mặc như cũ, không đáp lại Đỗ Hiểu Phong.

"Hoặc là chị vẫn hi vọng mẹ nhớ lại những chuyện kia, chị... không bỏ được đứa trẻ kia?" Đỗ Hiểu Phong cẩn thận nói những lời này.

Cậu không phải thẳng thắn, đối với những biến cố trong gia đình năm đó cậu đều biết, tuổi càng lớn, cậu càng hiểu được giá trị của tình thân, cho nên mấy năm này cậu không nhắc tới chuyện đứa trẻ với Đỗ Nhược.

"Nếu mẹ nhớ ra, cũng không nói cho chị biết rốt cuộc đem đứa bé đi đâu." Trong lời Đỗ Hiểu Phong có mấy phần mất mát. "Năm năm trước mẹ có thể hạ quyết tâm đưa đứa bé đi, năm năm sau bà nhớ lại, sao có thể thay đổi tâm ý nói cho chị biết đứa bé ở nơi nào?"

"Không phải." Đỗ Nhược mở miệng, thái độ kiên định: "Chị không muốn tìm lại đứa trẻ"

"Vậy chị..."

"Chẳng qua chị không hy vọng sau khi mẹ tỉnh dậy, lại trách chúng ta đã lừa gạt bà."

"Chị, mẹ hôn mê năm năm, ngày hôm qua ngay cả em cũng không nhận ra, sao có thể nhớ lại toàn bộ mọi chuyện."

Đỗ Nhược vuốt trán: "Tiểu Phong, em vào với mẹ đi, chị muốn yên tĩnh suy nghĩ một chút, phải nghĩ thật kỹ."

Nơi bọn họ nói chuyện là ở rừng cây nhỏ phía sau bệnh viện, ban đêm mùa đông, gió vừa thổi, lá khô bay xào xạc, yên tĩnh mà thê lương. Sau khi Đỗ Hiểu Phong đi, không gian càng thêm yên tĩnh, Đỗ Nhược dựa vào một cây đại thụ ngồi xuống, mặc gió mát dội vào trái tim.

Cô đưa tay trái lên, dưới ánh trăng, vết sẹo trên cổ tay có chút dữ tợn.

Những điều tốt đẹp bị thời gian dễ dàng cuốn đi, mà tổn thương vẫn luôn còn mãi.

Sáu năm trước cô trở về nước, không có hành lý, không có bằng tốt nghiệp, chỉ thêm đứa bé.

Vốn là một gia đình an ổn hạnh phúc nhưng vì cô mà đổ vỡ.

Lúc ban đầu là bố ép hỏi cô bố của đứa bé là ai, sau đó ép cô bỏ đứa bé đi, nhưng bác sĩ cho biết phá thai sẽ ảnh hưởng tới khả năng sinh sản sau này, sau đó nghĩ cách làm sao có thể lừa gạt hàng xóm anh em, sau khi cô sinh con liền lặng lẽ đưa đi.

Còn chưa xong việc, bệnh cũ của ông Đỗ tái phát, chưa tới nửa tháng đã qua đời.

Hai vợ chồng tương thân tương ái vài chục năm, Tần Nguyệt Linh hoàn toàn không thể tiếp nhận sự thật này, cho rằng Đỗ Nhược làm ông đồ chịu đã kích quá lớn, phát bệnh qua đời.

Đỗ Nhược cũng nghĩ như vậy.

Từ nhỏ cô là niềm tự hào của cha mẹ, thông minh lại ngoan ngoãn, trong nhà giấy khen, văn bằng, giải thưởng đầy một ngăn tủ, cho tới bây giờ chưa để mọi người phải thất vọng, nhắc tới cô, giáo viên luôn khen không dứt miệng, các bạn học đều về mặt ngưỡng mộ khi nói đến cô, học giỏi cũng không hiếm, xinh đẹp cũng không hiếm, biết đối nhân xử thế cũng không hiếm, nhưng học giỏi, xinh đẹp, biết đối nhân xử thế, thì đúng là hiếm thấy.

Cô lớn lên trong hào quang, trong tính cách luôn cao ngạo, cô cùng cha mẹ suy nghĩ giống nhau, cho rằng cuộc đời cô luôn thuận lợi, sáng chói.

Cho nên khi cô nghỉ học trở về, còn làm ra chuyện bại hoại gia phong, cô có đoán trước phản ứng của bố mẹ.

Ngoài dự liệu là mặc cho cô cầu xin thế nào, bố mẹ luôn luôn thương yêu cô cũng không để cho cô giữ lại đứa bé kia, tất nhiên, sau đó ba cô phát bệnh qua đời, mẹ cô gặp tai nạn xe cộ.

Cuộc đời của cô giống như xếp Domino, trong lúc vô tình làm đổ một khối, tất cả cố gắng cùng thành tựu đều trôi theo dòng nước, một khối lại một khối, cô từng cứu vãn nhưng chỉ còn lại một đống hỗn độn.

Đỗ Nhược ngồi rất lâu trong rừng cây nhỏ, cô vẫn cố chấp cho rằng, bài ngã không cần vội vàng, một mớ hỗn độn không cần vội vàng, cô sẽ dựng từng quân lên, sắp hàng chính tề lần nữa, đội hình càng gọn gàng, kiên cố hơn.

Lúc cô bình ổn lại tâm tình muốn quay về, trong màn đêm yên tĩnh đột nhiên vang lên tiếng chuông điện thoại.

Đỗ Nhược vội vàng nhấc máy, đầu điện thoại bên kia, giọng nói mềm nhũn ngọt ngào vang lên: "Chị Hoa nhỏ, em là Kiều Dĩ Mặc."

Bạn đang đọc truyện *Bong Bóng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7

Chị Hoa nhỏ?

Đỗ Nhược nghe liền cười rộ lên: "Dĩ Mặc, ai dạy con gọi cô là Chị Hoa nhỏ?"

Kiều Dĩ Mặc vui vẻ trả lời: "Là chú Mạnh! Chú nói tên của cô chính là một đóa hoa, gọi là cô giáo Đỗ rất cứng nhắc, gọi chị Hoa nhỏ mới thân thiết."

Đỗ Nhược đang suy nghĩ lời này là có ý gì, bên cạnh một giọng nam yếu ớt truyền đến: "Đồ ngốc! Là quá xa lạ!"

"Không phải, gọi cô giáo Đỗ thì quá xa cách, chị Hoa nhỏ mới thân thiết." Kiều Dĩ Mặc vội vàng sửa lại.

Tâm tình Đỗ Nhược khá hơn, giọng nói cũng mềm mại hơn: "Sao lại biết số điện thoại của chị?"

"Chú Mạnh gọi tới vườn trẻ hỏi giúp em."

"Ồ, vậy tìm chị có chuyện gì không?"

Kiều Dĩ Mặc trầm mặc một hồi, Đỗ Nhược cũng có thể tưởng tượng ra dáng điệu nháy mắt của cu cậu.

"Chú Mạnh nói em phải gọi điện thoại nói cảm ơn chị, nếu không em đã bị người xấu bắt đi." Kiều Dĩ Mặc nhìn nhìn Mạnh Thiếu Trạch bên cạnh, lần này cu cậu không nói sai chứ?

"Còn nữa, em ngã bệnh, chị Hoa nhỏ có thể tới thăm em được không?" Cuối cùng Kiều Dĩ Mặc cũng nói ra mục đích của cuộc gọi này, nằm trên giường bệnh vẻ mặt đầy hi vọng.

Đỗ Nhược cũng muốn đến, nhưng cuộc đối thoại sáng nay với Kiều Cận Nam, người có tiền thái độ ngạo mạn, chưa từng thấy ai tự phụ đến loại trình độ đó, trí tưởng tượng phong phú, cô chưa làm gì hết đã bị châm chọc tã tời, muốn chủ động đến thăm Kiều Dĩ Mặc, sợ rằng người ta lại nghi ngờ cô có ý đồ khác.

"Chị phải đi làm, gần đây khá bận rộn, e rằng không có thời gian thăm em. Phải dưỡng bệnh thật tốt, nhanh nhanh ra viện cô giáo Đỗ thưởng cho một bông hoa nhỏ được không?"

Kiều Dĩ Mặc dẫu môi: "Bố nói phải đợi vết dị ứng trên người mất đi mới để cho em xuất viện."

Đỗ Nhược muốn hỏi rốt cuộc tại sao lại dị ứng, dù sao đứa trẻ mới năm tuổi, chắc cũng không biết, lúc này nghe giọng cu cậu, chắc là không có chuyện gì nên cô không hỏi nhiều.

"Vậy lúc nhàm chán em có thể gọi điện thoại cho chị không?"

Đỗ Nhược cười rộ lên tiếng: "Có thể."

Lúc này Kiều Dĩ Mặc lúc này mới vui vẻ: "Chị Hoa nhỏ ngủ ngon", hài lòng cúp điện thoại.

"Chú Mạnh, điện thoại này là quà cho cháu sao?" Kiều Dĩ Mặc vui trong chần, lắc lắc điện thoại mới trên tay.

Mạnh Thiếu Trạch mới được rảnh rỗi một chút liền bị bắt tới làm hộ sĩ, không nhịn được cười híp mắt gật một cái, chìa má trái ra, Kiều Dĩ Mặc hiểu, ôm cổ anh hôn một cái thật kêu.

Bạn đang đọc truyện *Bong Bóng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8

Trong phòng bệnh vốn rộng rãi nhưng đủ loại đồ chơi vút lung tung khắp nơi, Transformers, máy bay điều khiển, đường ray xe lửa, cũng có đồ chơi mà bé gái thích, là hôm trước Kiều Dĩ Mặc nhìn thấy ở nhà Đỗ Nhược, muốn sau khi xuất viện mang cho Hà Kiều Kiều.

Vốn dĩ không lớn xộn như vậy, nhưng tối nay Kiều Dĩ Mặc lại quá hào hứng, muốn chơi tất cả món đồ chơi một lần mới chịu đánh cờ, vì vậy cô chưa kịp dọn dẹp, dồn tất cả đồ chơi vào một góc, tất nhiên. . . Trên giường cũng lộn xộn không kém.

Đỗ Nhược có một tật xấu, chỉ cần tập trung một thời gian dài, gương mặt sẽ nóng lên, trong phòng bệnh lại ẩm áp, Kiều Dĩ Mặc chơi đùa vui vẻ, gương mặt ửng hồng, vì vậy hai người làm ỏ trong đồng đồ chơi, hai gương mặt đỏ bừng cùng nhìn về phía Kiều Cận Nam.

Về mặt Kiều Cận Nam thật khó diễn tả. Về mặt vô cùng phong phú, nhưng rất nhanh đã khôi phục bình thường, mặt lạnh nhìn chằm chằm hai nụ cười cứng đờ kia.

Tất nhiên, Đỗ Nhược cảm thấy chủ yếu là đang nhìn chằm chằm cô.

Cách đây không lâu, lần gặp mặt đầu tiên, Kiều Cận Nam còn dùng giọng khinh miệt hỏi ngược lại cô: "Kế tiếp là đúng lúc mấy ngày nay cô rảnh rỗi, có thể chăm sóc cho Dĩ Mặc?"

Cô đã rất tức giận.

Nhưng bây giờ cô lại lại ở phòng bệnh, còn ôm con trai người ta, cuồng hôn không ngừng. . .

Đột nhiên Đỗ Nhược có một ý nghĩ. . . Cô bị bắt gian tại trận.

Sắc mặt kiều cận nam rất khó coi, không khí trong phòng bệnh đang sôi nổi trong phút chốc đã lạnh lẽo, thế giới hòa bình trở lại.

Đỗ Nhược sợ phải giáp mặt Kiều Cận Nam, cô đã cẩn thận hỏi Kiều Dĩ Mặc, khi nào bố trở lại phải nói trước với cô. Không ngờ lại chạm mặt trong

tình huống này, trong lòng vừa lúng túng lại xấu hổ, không nhận được quay lại nhìn Kiều Dĩ Mặc một cái.

Thật ra thì trong ánh mắt không hề có ý trách móc, nhưng Kiều Dĩ Mặc sợ bị hiểu lầm, vội vàng giải thích: "Chị Hoa nhỏ, bố không nói là hôm nay trở về."

Đỗ Nhược càng lúng túng hơn, liền đứng lên, cười gượng: "Kiều tiên sinh, chào buổi tối."

Kiều Cận Nam nhếch miệng cười nhạt.

Đỗ Nhược cảm cấp lòng muốn rời đi, Kiều Dĩ Mặc không đoán được tâm tình của người lớn, chỉ cảm thấy còn chưa thỏa mãn, hai tay chống vào bàn nhỏ, lầm bầm: "Không chơi. . ."

Đỗ Nhược rời đi, Kiều Cận Nam vẫn nhìn chăm chăm cô, không nói một lời, nhưng khi cô mới đi ra, anh liền đóng cửa lại.

Kiều Dĩ Mặc cũng lười dọn dẹp bàn cờ, suy sụp tinh thần chui vào trong chăn, nhắm mắt lại.

Kiều Cận Nam liếc cu cậu một cái: "Bác sĩ nói đã khỏi hẳn, ngày mai sẽ xuất viện."

Hừ, cu cậu khỏi bệnh từ lâu.

Kiều Dĩ Mặc vui trong chăn không thèm để ý đến anh.

Kiều Cận Nam xoay người cất hành lý, nhìn đồ chơi đầy phòng, cau mày: "Ham chơi mê muội"

Hừ, trong lớp bạn nhỏ nào cũng có đồ chơi, chỉ mình cu cậu không có!

Kiều Dĩ Mặc tiếp tục không để ý tới anh.

"Kiều Dĩ Mặc, con định trò chuyện với bố như thế?" Kiều Cận Nam nhìn chăm chăm đồng hồ nhỏ trên giường.

Thật ra từ nửa tháng trước khi mới vào viện, cu cậu đã ít nói chuyện hơn với Kiều Cận Nam.

Mặc dù vẻ ngoài cu cậu không giống Kiều Cận Nam, nhưng khi tức giận thì hai người cực kỳ giống nhau, lại còn thù dai, cu cậu vẫn không thèm để ý đến bố, bất kể anh nói gì cu cậu đều không trả lời.

Kiều Dĩ Mặc trốn trong chăn nghịch ngón tay, trước kia cu cậu không dám tức giận, bởi vì sợ bố đưa cu cậu về sống cùng bà nội, nhưng mấy ngày trước cu cậu nghe chú Mạnh nói, bà nội đi Châu Âu, không thể ngay lập tức quay về.

Hừ, trừ khi bố nói xin lỗi, nếu không cu cậu sẽ không tha thứ!

Kiều Dĩ Mặc nhỏ mọn thầm tính toán.

Đáng tiếc từ trước tới nay Kiều Cận Nam không có thói quen cúi đầu với người khác, con trai của mình cũng không ngoại lệ. Anh cời áo khoác, lúc này mới chú ý tới bàn cờ trên giường Kiều Dĩ Mặc, im lặng nhìn quân cờ đen phía trên cờ trắng.

"Kiều Dĩ Mặc, đừng trách bố không nhắc nhở con, chơi cùng người không thông minh, nếu không cẩn thận trở thành thiếu năng."

Cuối cùng Kiều Dĩ Mặc cũng ngồi dậy, tức giận la ầm lên: "Chị Hoa nhỏ không hề ngu ngốc! Vì dụ dỗ con vui vẻ, nên chị mới cố ý thua!"

Còn thua?

Kiều Cận Nam hỏi: "Thua bao nhiêu bàn?"

Kiều Dĩ Mặc đảo tròn con mắt: "Mười mấy bàn gì đó."

Kiều Cận Nam không thể nhận được nữa giật giạt khóe miệng.

"Gần mực thì đen, về sau cách xa cô ta một chút."

Cái gì mà đen với chả không đen, Kiều Dĩ Mặc không phục nói: "Rõ ràng chị Hoa nhỏ rất trắng!"

". . ."

Kiều Cận Nam đi được hai bước, liền đá cái xe hỏa, nhú mày: "Kiều Dĩ Mặc, đứng lên dọn dẹp đồ chơi ngay."

Kiều Dĩ Mặc không thèm để ý, lại chui vào trong chăn.

"Vậy thì ném đi."

Kiều Dĩ Mạc vênh tai, đầu nhỏ thấp thò, bố không bao giờ dọn dẹp phòng, cu cậu không tin bố có thể cầm nhiều đồ chơi đi vứt thùng rác!

Lại tiếp tục không để ý.

"Kiều Dĩ Mạc, bố nghĩ con cần đổi vườn trẻ khác."

Cái gì?

Kiều Dĩ Mạc thò đầu nhỏ ra, mặc quần áo tử tế, đầu tiên là dọn dẹp bàn cờ trên giường, vừa nhặt con cờ lên, vẻ mặt ngây thơ vô tội nhìn Kiều Cận Nam: "Bố ơi, con phát hiện ra chuyện đi công tác lần này, bố đẹp trai lên không ít."

Ngày hôm sau Đỗ Nhược nhận được tin từ Kiều Dĩ Mạc: "Chị Hoa nhỏ, hôm nay em được ra viện, khi nào đi vườn trẻ nhớ cho em bông hồng nhỏ!"

Cô vui vẻ đáp ứng: "Được, thứ bảy gặp lại."

Gần đây cô giúp Tần Nguyệt Linh phục hồi chức năng, dừng hết mọi công việc chỉ còn lại công việc đi dạy vườn trẻ, cô cũng không rõ tại sao, rõ ràng không giống mấy việc trước, lần này cô không bỏ được.

Tần Nguyệt Linh hồi phục rất nhanh, tính lại được hơn nửa tháng, đã có thể xuống giường đi lại, ngôn ngữ cũng khôi phục rất tốt, nhưng hai tay chưa được linh hoạt. Bác sĩ cũng vui mừng, nói quan sát thêm một thời gian nếu không có vấn đề phát sinh thì có thể xuất viện điều dưỡng ở nhà.

Được bác sĩ khẳng định, Đỗ Nhược mới có quyết tâm bỏ hết mọi việc, một lòng chăm sóc Tần Nguyệt Linh, hi vọng bà có thể mau chóng xuất viện, như vậy cô có thể yên tâm tìm một công việc ổn định.

"Mẹ, những chuyện trước kia mẹ có nhớ không?" Đỗ Nhược cùng Tần Nguyệt Linh đi dạo.

"Trí nhớ lộn xộn, chắc đã lớn tuổi nên mọi chuyện cũng không nhớ rõ ràng, không phân biệt thật giả."

Đỗ Nhược có chút thấp thỏm hỏi bà: "Bố. . ."

Cô đã thỏa hiệp với Đỗ Hiểu phong, nói dối ứng phó Tần Nguyệt Linh, nhưng Tần Nguyệt Linh cũng không chủ động hỏi, cô cũng không nói.

Nhợc Nhợc, con do một tay mẹ nuôi lớn." Tần Nguyệt Linh cầm tay Đỗ Nhược, cười hiền lành, vẻ mặt bình thản: "Ngày đó nhìn phản ứng của con mẹ cũng đoán được, bố con không có ở đây?"

Ánh mắt Đỗ Nhược trốn tránh, Tần Nguyệt Linh thở dài: "Dù sao năm năm trôi qua. Như vậy cũng tốt, có cảm giác thật lâu không thấy ông ấy, cũng không muốn gặp ông ấy. Ngược lại, con nhìn xem đôi tay này, đây có phải Nhợc Nhợc nhà ta? Những năm này chắc con khổ sở nhiều?"

Mắt Đỗ Nhược đã đỏ hoe, liên tục lắc đầu .

Khổ sao? Khổ cũng đáng đời.

Cô đã từng có gia đình hạnh phúc mỹ mãn, được cha mẹ yêu thương, em trai kính trọng, mặc dù không phải gia thế hiển hách, nhưng cũng hạnh phúc hơn nhiều người, ít nhất từ nhỏ đến lớn cô chưa từng phải lo lắng về kinh tế. Cô cũng từng có một tương lai rạng rỡ, dù không thể trở thành nữ cường nhân công hiến với quốc gia, với xã hội, nhưng ít nhất sẽ có ích cho xã hội, cần bản cô không phải lo toan cuộc sống.

Nhưng bây giờ bố đã qua đời, mẹ bệnh nặng nhiều năm, bởi vì trong nhà gặp biến cố mà em trai sớm trưởng thành hơn so bạn cùng trang lứa, vì trang trải tiền viện phí cho Tần Nguyệt Linh, căn nhà trước đây đã bán mất, tiền bố mẹ để dành đã sớm hết. Cô đã từng lên kế hoạch "Bằng cấp kiếm việc" nay thành trò cười.

Cô phải thừa nhận, nhiều năm qua cô vẫn tiếp tục sống dù có bao khó khăn, nếu như Tần Nguyệt Linh không kịp thời tỉnh lại, cô không chắc có thể kiên trì tiếp tục hay không.

"Mẹ, chờ mẹ xuất viện, chúng ta tới thành phố khác, có cuộc sống mới được không?"

Thành phố này có nhiều kí ức tồi tệ, hơn nữa mấy năm nay cô đi tìm việc, nhân tài quá nhiều, cô lại không có bằng cấp, mặc dù từng học ngành chính quy, cũng không lọt vào mắt xanh người ta.

Tần Nguyệt Linh không đồng ý: "Tiểu phong vẫn học ở đây, chúng ta là người một nhà, đừng tách ra lần nữa."

Đỗ Nhược mím môi, gật đầu.

Ngày Kiều Dĩ Mạc xuất viện là thứ hai, cu cậu xòe ngón tay đếm chừng mấy ngày, cuối cùng đợi đến thứ bảy, kết quả cũng chỉ có một tiết học tiếng

Pháp, hết giờ học Đỗ Nhược muốn đi, bởi vì cu cậu bỏ lỡ giờ học tuần trước, căn bản không tìm được cơ hội thể hiện mình.

Kiều Dĩ Mặc rất buồn bực.

Hà Kiều Kiều ngồi bên cạnh nhìn thấy cu cậu không vui, nghĩ rằng bởi vì cu cậu không hiểu bài học, liền cho cu cậu một viên chocolate, an ủi: "Có một lần mình đi chơi cùng bố, bỏ lỡ hai tiết khiêu vũ, nên không thuộc động tác. Nhưng sau đó bố mời giáo viên tới gia sư nên mình đã theo kịp các bạn."

Gia sư?

Mất Kiều Dĩ Mặc sáng lên, đúng là một ý kiến hay!

Cu cậu cười híp mắt nhận lấy chocolate Hà Kiều Kiều đưa qua, vui vẻ nhét vào trong miệng.

Trở về Kiều Dĩ Mặc đề xuất yêu cầu này với Kiều Cận Nam.

Kiều Cận Nam hiếm khi về nhà ăn cơm, mí mắt không thèm nhấc lên: "Không được."

Đôi mắt Kiều Dĩ Mặc vô tội ngập nước, không hiểu tại sao bố Hà Kiều Kiều có thể cho phép Hà Kiều Kiều học thêm, mà tại sao bố cu cậu lại không, sau đó cu cậu lại nghĩ tới cái báo cáo giám định cha con.

Cu cậu bỏ đĩa xuống, từ trên ghế nhảy xuống, ngồi trên ghế sofa mở TV, đổi tới kênh hoạt hình, mở âm lượng tối đa.

"Kiều Dĩ Mặc!" Hiển nhiên Kiều Cận Nam đang kiểm chế tức giận, đặt mạnh chiếc đĩa xuống bàn cơm, âm thanh chói tai.

Kiều Dĩ Mặc không ngoan ngoãn nghe lời giống như trước, ngược lại tức giận ném điều khiển trong tay xuống đất.

Trước mặt kiều cận nam, từ trước đến nay Kiều Dĩ Mặc luôn luôn nghe lời.

Anh không thích con xem phim hoạt hình, cu cậu liền không xem, không thích cu cậu chơi máy đồ chơi ngây thơ, cu cậu cũng không chơi; không thích cu cậu vào thư phòng, cu cậu cũng không vào; không thích cu cậu nhắc tới mẹ, cu cậu cũng không nhắc tới.

Sống cùng Kiều Cận Nam gần một năm, cho tới bây giờ cu cậu chưa từng làm loạn.

Vậy nên trong mắt Kiều Cận Nam đây là điều bình thường.

Từ trước cu cậu sống cùng bà nội Ngô Khánh Phân, lúc ở trước mặt anh cu cậu luôn nghe lời.

Cho nên tới bây giờ Kiều Cận Nam không muốn Kiều Dĩ Mặc trở nên cố chấp, thật ra thì đứa trẻ nào cũng giống nhau, cần được yêu thương quan tâm, cần có người làm bạn, anh vẫn cho rằng cu cậu ngoan ngoãn, an tĩnh là do trời sinh, tính cách ấy cũng được thừa hưởng từ mẹ.

Bạn đang đọc truyện *Bong Bông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9

Kiều Cận Nam là con trai thứ ba Kiều gia.

Phía trên anh còn có hai anh trai là Kiều Cận Đông và Kiều Cận Tây, đáng tiếc hai người tuổi nhỏ đã mất sớm, cho nên khi Kiều Cận Nam chào đời, anh được cả nhà cưng chiều, chỉ hận không nâng tới trời xanh.

Ngô Khánh Phân nghĩ rằng con trai được cưng chiều tất nhiên không thể sống trong nhung lụa cả đời, nhưng không thành vấn đề, tam thiếu gia Kiều gia có tư cách này, dù yêu thương cưng chiều như thế nào, cũng không lo lắng Kiều Cận Nam phá gia, nếu có thể làm Kiều gia lụn bại cũng là con trai của bà có bản lĩnh.

Nhưng Kiều Cận Nam trưởng thành không giống như bà tưởng tượng.

Không giống nhiều đại thiếu gia sống phóng túng mê muội hương sắc, không biết trời cao đất rộng, ngược lại anh trở thành người cuồng công việc, hơn nữa theo thời gian càng trở nên kiêu ngạo, ngoài một người bạn là Mạnh Thiếu Trạch, còn lại đều là bạn bè trên thương trường.

Sau khi tốt nghiệp liền tiếp quản Kiều thị tới nay, giá cổ phiếu của Kiều thị liên tục tăng lên, hoạt động trong nhiều lĩnh vực, đạt nhiều thành tựu, chỉ vài năm người trong ngành ca ngợi anh là kỳ tài.

Đương nhiên khi nói chuyện với Ngô Khánh Phân luôn là thái độ kiêu ngạo, tính cách kiêu ngạo cũng không phải xấu, theo bà có ít người có thể xứng

làm bạn với con trai bà.

Kiều ngao với người ngoài thì không nói, nhưng cũng mặt lạnh đối với con trai mình là sao?

Từ giọng nói của cháu trai, Ngô Khánh Phân nhạy cảm đoán được có điều gì đó không bình thường, gọi điện thoại hỏi di Hồ, quả nhiên hai cha con có mâu thuẫn, ngay lập tức bà gọi ngay cho Kiều Cận Nam.

"Cận Nam, con tức giận với một đứa bé năm tuổi làm gì? Trẻ con phải đồ dành, con hò hét nó cái gì?"

"..."

"Mặc dù năm đó là ta ôm nó về, nhưng con cũng xem kết quả giám định, 99.999% cùng quan hệ huyết thống, có người bố nào như con xem con trai như kẻ địch?"

"..."

"Mặc Mặc đi theo con nhất định đã chịu nhiều uất ức, con thử chọc giận bảo bối tâm can của ta lần nữa? Ngay lập tức ta sẽ đem hình của con cùng Mặc Mặc gửi cho các tạp chí lá cải."

"..."

"Cho con 24 giờ, dù là mâu thuẫn gì, tốt nhất con phải dụ dỗ Di Mặc vui vẻ, nếu không ngày mai lên trang đầu!"

"..."

Ngô Khánh Phân hiểu rõ con trai mình, tìm kiếm thông tin Kiều Cận Nam trên mạng thì có rất nhiều, nhưng không có hình, tin tức về cuộc sống riêng tư lại càng hiếm.

Bà cũng quen việc độc thoại một mình, nói xong lời muốn nói liền tự ngắt điện thoại.

Kiều Cận Nam cầm điện thoại, day day mi tâm.

Trên thương trường anh có thể hồ mura gọi gió, nhưng lại không có kinh nghiệm đối phó với trẻ con.

Anh đứng lên, lấy báo cáo giám định trong ngăn kéo ra, năm đó Ngô Khánh Phân ôm Kiều Di Mặc còn đỏ hỏn trở lại, đem báo cáo võ xuống bàn: "Đừng cho là ta không biết ở Paris con đã làm chuyện tốt gì, sao cháu trai Kiều gia có thể cho người khác nuôi? Bất kể con có thừa nhận đứa con trai này không, Ngô Khánh Phân ta thừa nhận người cháu này!"

Không phải anh không biết gần đây Kiều Di Mặc canh cánh trong lòng vì báo cáo này. Nhưng anh cho rằng không cần thiết phải giải thích cho một đứa trẻ năm tuổi. Anh không có thói quen lấy lòng người khác nên chỉ có thể gạt Kiều Di Mặc sang một bên, kết quả cu cậu càng cố chấp, nằm trong phòng một mình, không thèm mở cửa.

Anh dựa vào ghế, nắm ngón tay thon dài gõ vào mặt bàn theo tiết tấu, ánh đèn chiếu sáng một bên gò má, con ngươi thâm trầm lóe sáng, một lúc lâu, anh cầm điện thoại nhấn một dãy số,

Đỗ Nhược đang ở nhà sắc thuốc, cô không ngờ lại một lần nữa nhận được điện thoại của Kiều Cận Nam.

Cô kiểm tra ba chữ "Kiều Cận Nam", cô biết hai người không cùng một thế giới nên càng muốn tránh xa anh ta, cho nên sau khi Kiều Di Mặc xuất viện, cô cố ý tránh Di Mặc, không muốn mối quan hệ thân thiết hơn. Một là cô không muốn Kiều Cận Nam hiểu lầm cô gần gũi đứa nhỏ là có mưu đồ, hai là từ trước đến giờ đối với những thứ quyền quý, xa hoa cô tránh còn không kịp.

Quả nhiên, kết nối điện thoại, câu Kiều Cận Nam nói đầu tiên, giọng điệu mang theo châm biếm: "Đỗ tiểu thư, chúc mừng cô đã đạt được mục đích."

Đỗ Nhược hít sâu một hơi, kiềm chế tức giận: "Kiều tiên sinh, có lời gì xin ngài nói thẳng, nếu không người ngu dốt như tôi không hiểu thâm ý của tiên sinh."

Kiều Cận Nam cười lạnh một tiếng: "Ồ? bây giờ tôi chính thức muốn mời Đỗ tiểu thư tới gia sư tại nhà cho Di Mặc, tiền lương tùy cô quyết định."

Kiều Cận Nam nhấn mạnh hai chữ "Muốn mời", trong lòng Đỗ Nhược bốc lửa giận: "Thật ngại quá Kiều Tiên Sinh, tôi không có hứng thú với công việc này."

"Bây giờ Đỗ tiểu thư từ chối cũng không được."

"Anh có ý gì?"

"Ý tôi là Kiều gia không dễ trêu chọc."

"Tôi không có ý trêu chọc Kiều gia, cho dù anh là..."

"Đỗ tiểu thư không cần ra về thanh cao, tiền lương sẽ không làm cô thất vọng."

"Anh..."

"Chiều nay sáu giờ rưỡi, tài xế sẽ đón cô. Tin rằng Đỗ tiểu thư không làm tôi thất vọng."

Kiều Cận Nam ngắt điện thoại, để Đỗ Nhược ở đầu bên kia giận ngiền răng nghiến lợi.

Rốt cuộc là ai ra về thanh cao đây?

Đúng là người không biết phân biệt đúng sai phải trái, chỉ biết ra lệnh cho người khác! Không hiểu sao anh ta lại sinh ra Kiều Dĩ Mặc đáng yêu, hiểu chuyện như thế.

Cuối cùng phải tới nửa đêm Đỗ Nhược mới tiêu tán hết cơn giận, nếu như ngày mai có người tới đón cô, cô đành miễn cưỡng chấp nhận. Vì nếu không đi chính là ra về thanh cao, không chừng anh ta lại nghĩ cô lạt mềm buộc chặt, chi bằng cô tự khoác lên mình tội danh "Có mục đích khác", dù sao buổi tối cô không cần phải ở lại chăm sóc Tần Nguyệt Linh, gần đây cô thôi việc nên đang túng tiền!

Vì vậy hôm sau, Đỗ Nhược vô cùng thân nhiên lên xe.

Kiều Dĩ Mặc nhìn thấy cô nên tâm tình rất High.

"Chị Hoa nhỏ, bố mời chị đến gia sư phải không?"

Đỗ Nhược cười khỏ, xoa xoa đầu của cu cậu: "Đúng vậy..."

Nếu đã gia sư, thì không thể giống khi ở trong bệnh viện chỉ ngồi chơi cùng cu cậu, Đỗ Nhược đem hết khả năng, không chỉ dạy tiếng Pháp cô còn phụ đạo một số môn khác.

Dù sao cu cậu mới được năm tuổi, nói "gia sư" thật ra cũng không khác cùng chơi trò chơi là bao.

Đỗ Nhược gia sư một thời gian, mỗi ngày sau chín giờ rưỡi Kiều Dĩ Mặc đi ngủ thì công việc của cô kết thúc, tới bây giờ cô chưa gặp lại Kiều Cận Nam, cô từ từ buông lỏng đề phòng, hơn nữa càng tiếp xúc lâu ngày, cô càng ngày càng yêu mến Kiều Dĩ Mặc, đối với Kiều Cận Nam thì càng ngày càng bất mãn.

"Trước đây, ngày nào bố cũng về trễ như thế?"

"Đúng vậy, công việc của bố rất bận rộn." Kiều Dĩ Mặc đang vui đầu tồ tranh.

"Ở nhà một mình, nếu xảy ra chuyện gì thì làm thế nào?"

"Em là con trai!" Kiều Dĩ Mặc vỗ ngực: "Không sợ!"

Đỗ Nhược bật cười.

"Hơn nữa, không phải bây giờ có chị Hoa nhỏ ở đây sao? Dù thế nào bố vẫn yêu em nhất, trước kia bố không thích người lạ tới nhà." Kiều Dĩ Mặc cười đắc ý.

Kiều Dĩ Mặc nghĩ, bố luôn cao cao tại thượng, nhưng vẫn yêu cu cậu, nếu không sao chị Hoa nhỏ có thể tới gia sư cho cu cậu, vì vậy cu cậu không nhò mọn tính toán với bố cái vụ báo cáo giám định nữa.

"Chị Hoa nhỏ nhìn xem, bức tranh này thế nào?" Kiều Dĩ Mặc giờ bức tranh vừa vẽ xong.

Ba người, người bên trái rất cao, tóc ngắn, miệng hình chữ "—", Đỗ Nhược không nhịn được bật cười, ngay cả Kiều Dĩ Mặc cũng biết bố là người không hay cười, người bạn nhỏ đứng giữa, không cần phải nói chính là Dĩ Mặc, người bên phải đang nắm tay người bạn nhỏ...

Kiều Dĩ Mặc viết mấy chữ xiêu xiêu vẹo vẹo bên cạnh "Tiểu thư Paris".

"Tại sao lại là tiểu thư Paris?"

Kiều Dĩ Mặc nghiêng đầu, cu cậu đã quên "Paris" chỉ tên một thành phố.

Cu cậu cúi người tẩy xóa, viết một chữ nhỏ bên cạnh— mẹ .

"Bố sẽ không thích bức tranh này." Bố sẽ không thích nhắc tới mẹ.

Đỗ Nhược gật đầu: "Tại sao trên mặt hai mẹ con đều có hai chấm đen..."

Kiều Dĩ Mặc ngẩng khuôn mặt tươi cười lên, chỉ vào khuôn mặt của mình: "Là má lúm đồng tiền. Chú Mạnh nói bố không có lúm đồng tiền nhưng em lại có, nhất định là di truyền từ mẹ."

Đỗ Nhược nhìn cu cậu, lập tức nở nụ cười.

"A, chị Hoa nhỏ cũng có hai má lúm đồng tiền!"

Đúng là Đỗ Nhược có má lúm đồng tiền, nhưng không rõ lắm.

"Chị Hoa nhỏ tô màu giúp em đi!" Kiều Dĩ Mặc chú ý vào bức tranh, lấy một hộp màu nước từ trên bàn sách.

Đỗ Nhược nhìn nhìn, không biết là người nào mua hộp màu nước này.

Sau khi tô màu xong, tay hai người đầy màu nước, tóc Đỗ Nhược cũng dính màu.

Đỗ Nhược dẫn Kiều Dĩ Mặc đi rửa tay, gội cả tóc, vì màu nước khô sẽ rất phiền toái.

Biệt thự của Kiều Cận Nam rất rộng rãi, một phòng vệ sinh còn lớn hơn phòng trọ của cô, ngay cả dầu gội cũng được nhập khẩu từ Pháp, còn rất trùng hợp, là nhãn hiệu cùng mùi hương Đỗ Nhược thích dùng nhất khi cô còn ở Pháp.

Cô nhớ này nhãn hiệu này không được nhập khẩu vào trong nước, mà dầu gội thì không được chuyên chở bằng máy bay.

Đúng là xa đọa!

Đỗ Nhược không suy nghĩ nhiều, gội đầu xong liền vội vàng dỗ Kiều Dĩ Mặc ngủ.

Lúc xong xuôi mọi việc, cô muốn về nhà thì đã khá trễ. Cô không ngờ lại chạm mặt Kiều Cận Nam ở phòng khách.

Trong không khí đầy mùi rượu, áo khoác và cà vạt rơi trên sàn nhà, anh ta nằm vật ra ghế sofa, áo sơ mi mở vài cúc, tay gác lên trán, chắc là không thoải mái, chân mày còn khẽ nhíu.

Đỗ Nhược rón rén đi qua phòng khách, muốn lặng lẽ rời đi.

Trước khi đi còn quay đầu lại liếc nhìn.

Căn phòng tràn ngập ánh đèn rạng rỡ, không gian yên tĩnh có thể nghe thấy tiếng kim rơi. Di giúp việc đã về nhà, Kiều Cận Nam lại uống nhiều rượu mà nằm trên ghế sofa ngủ một đêm, nếu như ngã bệnh chẳng phải Kiều Dĩ Mặc lại xui xẻo?

Đỗ Nhược trần trừ một lát liền quay lại, nhặt áo khoác lên, khom lưng đắp cho anh.

Kiều Cận Nam vô cùng tuần tú, lúc này hai mắt nhắm nghiền, khí thế bức người thu liễm một chút, cô mới có dũng khí quan sát kỹ. Mi mắt sâu, sống mũi cao, môi khẽ mím lại, cơ thể rắn chắc sau lớp áo sơ mi, Đỗ Nhược quan sát có chút thất thần, mái tóc mới gội xong từ trên bả vai trượt xuống, rơi xuống gò má Kiều Cận Nam.

Đỗ Nhược giật mình, vội vàng đứng dậy, nhưng tay bất ngờ bị giữ chặt.

Trong giấc mộng Kiều Cận Nam trở về năm tháng ở Paris, trong đêm yên tĩnh, chỉ có mùi hương vẫn vương mênh mông.

Nửa tỉnh nửa mê, một mùi hương quen thuộc làm không khí dễ chịu, trên mặt ngửa ngửa làm anh tỉnh táo lại, theo bản năng muốn níu giữ.

Đột nhiên cổ tay bị nắm chặt, theo bản năng cô gãy gập, nhưng mới vừa lui hai bước, cô liền bị một lực lôi kéo về phía trước, chân lao đảo mất thăng bằng, ngã nhào vào Kiều Cận Nam.

Bạn đang đọc truyện *Bong Bóng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10

Răng môi tiếp xúc, bốn mắt nhìn nhau, hàm răng Đỗ Nhược cắn vào môi Kiều Cận Nam. Cô tròn to mắt, nhìn chân mày Kiều Cận Nam khẽ nhíu, cuống quýt đứng lên.

Hàm răng có chút tê dại, cô che miệng khẽ ngược mắt nhìn Kiều Cận Nam, càng thêm lúng lúng.

Môi Kiều Cận Nam có vết xước, máu bắt đầu rỉ ra.

"Tôi... xin lỗi..." Đỗ Nhược lấy một tờ giấy ăn, còn chưa đưa tới liền thấy ánh mắt ghét bỏ của Kiều Cận Nam, cô vội thu tay về, lúng túng đứng tại chỗ.

Kiều Cận Nam híp mắt nhìn cô, đáy mắt có phần mê loạn, khi lý trí quay về, ánh mắt sắc bén hẳn lên.

Đỗ Nhược bị anh nhìn chằm chằm thấy không được tự nhiên, thấp giọng nói: "Kiều tiên sinh, vừa rồi tôi chỉ muốn đắp áo giúp anh, không có ý gì khác. Dĩ Mặc... Tiểu thiếu gia đã ngủ, tôi xin phép đi trước."

Đỗ Nhược day trán ảo não đối với hành động xen vào việc người khác của mình, không đợi Kiều Cận Nam phản ứng liền vội vã rời đi.

Kiều Cận Nam nửa ngồi trên ghế sofa, nhìn cô rời đi, ánh mắt hoàn toàn tỉnh táo, quan sát xem mình đang ở đâu.

Trong biệt thự ánh đèn rực rỡ.

Anh vút áo khoác trên người sang một bên, đứng dậy sửa sang lại áo sơ mi, bước lên lầu, vào phòng Kiều Dĩ Mặc.

Gian phòng chỉ có ánh đèn ngủ yếu ớt, Kiều Dĩ Mặc ngủ ngoan trên giường, nhìn có vẻ ngủ rất ngon, không giống như trước khi ở nhà một mình, nếu không phải nằm trên bàn sách, thì nằm trên thảm hoặc là ngủ trên ghế sofa.

Kiều Cận Nam đóng cửa phòng.

Đứa nhỏ thật sự cần có người quan tâm, anh tự nhận không làm được, cho nên vẫn để cho cậu sống cùng Ngô Khánh Phân. Nhưng Kiều Dĩ Mặc nhất quyết muốn sống cùng anh. Kiều Cận Nam nghĩ dù là một đứa trẻ năm tuổi cũng nên chịu trách nhiệm với quyết định của mình. Anh không có nghĩa vụ vì quyết định của cậu mà dễ dàng tha thứ cho một người xa lạ vào ở phòng của anh, Hồ Lan là sự nhân nhượng lớn nhất.

Không ngờ bây giờ lại thêm Đỗ Nhược.

Kiều Cận Nam đi vào phòng vệ sinh.

Vết máu khoe miệng đã khô lại, anh tiện tay cầm khăn lông lau, không ngờ vết thương lại vỡ ra, bắt đầu rớm máu.

Anh nhìn mình trong gương cười cười tự giễu.

Vậy mà anh lại coi Đỗ Nhược là cô gái kia.

Anh quét mắt nhìn chai dầu gội chưa kịp dọn đi, nghĩ đến mái tóc ướt nhẹp của Đỗ Nhược.

Bởi vì cô dùng dầu gội này? Cùng hương thơm giống như cô ấy?

Kiều Cận Nam cầm chai dầu gội, ném vào thùng rác.

Đỗ Nhược ra khỏi Kiều gia, hít sâu vài hơi tâm tình mới bình ổn trở lại.

Nhưng trong lòng vẫn có chút không thoải mái.

Nhàn cư vì bất thiện? Cô bị hỏng não nên mới đắp áo giúp Kiều Cận Nam. Người ta không để ai vào trong mắt, luôn nghĩ cô tiếp cận Kiều Dĩ Mặc là có dụng ý khác, lần này thì hay rồi, lần đầu tiên gặp nhau tại nhà, liền nhào tới cắn người ta một cái.

Khu biệt thự cách xa trung tâm nên rất yên tĩnh, chỉ có ánh trăng mờ ảo rải trên đường không một bóng người.

Đỗ Nhược buồn bực mở cửa xe, tra chìa khóa xe khởi động.

Mặc dù kinh tế khó khăn, nhưng cô vẫn cố gắng mua một chiếc xe. Bình thường công việc của cô, một nơi ở phía đông một nơi ở phía tây, hai tiết dạy học lại gần nhau, nếu như không có xe, thật sự đi lại rất khó khăn.

Nhưng tối nay ngay cả xe cũng muốn chống lại cô, không khởi động được, cô tức giận, khởi động lại nhưng không được, cô lại tức giận.

Cô buồn bực đánh tay lái, do quá dùng sức, cái loa "Tín" một tiếng, làm người lái chiếc xe ở gần đấy bị dọa chết khiếp, phải phanh gấp lại.

"Shit! Khu biệt thự cấm bóp còi có biết không hả?" Mạnh Thiệu Trạch cảm tức hạ kính xe xuống, đang muốn mắng mỗ thì thấy người trong xe đối diện liền ngăn ra, đem lời nuốt xuống.

Đỗ Nhược không nhớ rõ đã gặp người này ở bệnh viện, liền tiếp nói xin lỗi: "Tôi xin lỗi, xe không thể khởi động được."

Mạnh Thiệu Trạch hiểu ra, ngay lập tức đổi thành khuôn mặt tươi cười, muốn lại gần, lúc này cái xe lại bình thường, cô liền đạp chân ga phóng đi.

Mạnh Thiệu Trạch vượt cằm nhìn theo, tuy không phải ở nhà Kiều Cận Nam, nhưng xem thời gian, cũng gần 11 đêm.

Có bất quải!

Trên đường trở về Đỗ Nhược suy nghĩ lại xem cô có nên làm gia sư tiếp không, cô không thích Kiều Cận Nam, từ tính tình cho tới cách cư xử luôn làm người khác thấy khó chịu. Hơn nữa chuyện tối nay, cô không biết về sau nên đối mặt với anh thế nào... Nhưng cô thật sự rất thích Kiều Dĩ Mặc, không đành lòng để cậu thất vọng, còn nữa Kiều Cận Nam trả lương rất cao, cô đang thiếu tiền ~

"Đỗ Nhược, mày đang ngại biện!" Đỗ Nhược tự mắng mình một câu.

Cơ sở hạ tầng quyết định kiến trúc thượng tầng, không có tiền thì làm gì có tư cách nói thích hay không? Hai ngày nữa Tân Nguyệt Linh xuất viện, cô vẫn chưa tìm được việc, trong khoảng thời gian này việc gia sư cho Kiều Dĩ Mặc thành nguồn kinh tế chủ yếu.

Ngày hôm sau, Đỗ Nhược để Đỗ Hiểu Phong chăm sóc Tân Nguyệt Linh, cô có mấy buổi phỏng vấn.

Cô vẫn bị mất bình tĩnh.

Lúc cô trở về nước, không biết mình mang thai, đối mặt với việc người nhà không hiểu lý do cô thôi học, cô bắt đầu điên cuồng đi tìm việc, nhưng nộp hồ sơ khắp nơi, phần lớn như đá bỏ xuống biển, ngay cả cơ hội phỏng vấn cũng không có mấy. Sáu năm trước, kinh tế trong nước đang cải cách, mấy năm này cô làm rất nhiều việc, cuối cùng số lần phỏng vấn cũng nhiều hơn so với trước kia.

"Đỗ tiểu thư, có thể nói lý do tại sao chưa tốt nghiệp đã thôi học, là do việc học quá khó khăn?"

"Không phải." Đỗ Nhược thản nhiên nói: "Trở về nước là do một số lý do cá nhân, nghỉ trong nước thích hợp với bản thân hơn."

"Mấy năm này Đỗ tiểu thư cũng không có công việc chính thức ?"

"Đúng vậy, bởi vì mẹ tôi ngã bệnh, cần có người chăm sóc."

Người phỏng vấn có một nam một nữ, thấy Đỗ Nhược trả lời dứt khoát, nhìn thẳng vào mắt hai người mà trả lời, hai người lại viết viết vẽ vẽ, tiếp tục hỏi: "Đối với công việc Đỗ tiểu thư có hy vọng gì, dự tính trong tương lai thế nào?"

Đỗ Nhược khẽ mỉm cười, tiếp tục đáp lại.

Tối hôm qua ở trước cổng biệt thự Kiều Cận Nam, Mạnh Thiếu Trạch đụng phải Đỗ Nhược, mới sáng sớm đã chạy tới tìm Kiều Cận Nam muốn vớt chút tin lá cải, thật trùng hợp, ở bãi đậu xe thấy xe của Đỗ Nhược, mang theo tâm tư muốn xem kịch vui đi tìm một vòng, cuối cùng ở phòng nhân sự thấy đang Đỗ Nhược đang chờ phỏng vấn.

Anh vui tươi hơn hờ từ tầng một đến tầng chót, vừa vào văn phòng Kiều Cận Nam liền chế nhạo: "Bố Dĩ Mặc, cậu không coi tôi là bạn tốt gì cả? Giấu phụ nữ ở nhà vẫn chưa đủ, lại còn sắp xếp ở công ty mà không nói cho anh em một tiếng?"

Người dám xông vào phòng làm việc của Kiều Cận Nam mà không kiêng dè gì cũng chỉ có Mạnh Thiếu Trạch.

Kiều Cận Nam cau mày nhắc điện thoại nội bộ: "Ann, ngày mai cô không cần đi làm "

Nói xong liền dập điện thoại.

"Cô gái xinh đẹp như vậy, không đỡ được mị lực của tôi nên để tôi đi vào cũng là chuyện bình thường, cậu đừng..." Mạnh Thiếu Trạch còn chưa dứt lời, liếc một cái liền thấy vết thương vô cùng khả nghi trên môi Kiều Cận Nam.

"A a a, thì ra là như vậy ..." Mạnh Thiếu Trạch tựa vào ghế của Kiều Cận Nam, dùng ánh mắt mờ ám nhìn anh: "Tối hôm qua dùng sức quá mạnh? Ở nhà còn chưa đủ, lại còn ở công ty, còn muốn đuổi việc Ann? Tam thiếu gia quả thật vô tình."

Kiều Cận Nam đang nhìn văn kiện, không thèm nhìn anh ta: "Nếu quá nhàm chán, có thể phát huy trí tưởng tượng của cậu phát triển sự nghiệp điện ảnh, sao lại tới quấy rối tôi."

Mạnh Thiếu Trạch thờ dãi: "Trước kia cậu không như vậy, thoải mái giới thiệu bạn gái với tôi, sao đến lượt Đỗ Nhược lại giấu nhem đi?"

"Con mắt nào thấy tôi có quan hệ với cô ta."

"Này." Mạnh Thiếu Trạch chỉ chỉ miệng anh : "Đừng nói với tôi là đi bộ bị thương, ngày hôm qua tôi còn thấy cô ấy từ biệt thự đi ra."

Kiều Cận Nam lười giải thích, không để ý tới cậu ta.

"Cậu cũng thật là." Mạnh Thiếu Trạch nhắc hai chân lên, cười hi hi nói: "Muốn xếp cô ấy vào công ty còn để cô ấy đi phỏng vấn làm chi? Chỉ cần một câu nói là được."

Kiều Cận Nam lại cầm điện thoại lên, Mạnh Thiếu Trạch vội vàng đứng dậy: "Được rồi được rồi, tôi đi trước, không cần làm phiền mặt trắng nhỏ Trịnh Kỳ."

Trước khi ra cửa, Mạnh Thiệu Trạch còn không sợ chết quay đầu lại, nháy mắt: "Tam thiếu thích hái đóa hoa dịu dàng, mềm mại."

Mạnh Thiệu Trạch thật là vô vị.

Xuất thân thế gia, trên cậu ta còn có ba người chị, từ nhỏ đến lớn muốn gì được nấy, không hiểu được tại sao cả ngày Kiều Cận Nam vui đầu làm việc có gì vui, dĩ nhiên, Kiều Cận Nam cũng không hiểu cả ngày cậu ta rong chơi có gì vui. Nhưng hai người không hiểu nhau lại có thể làm bạn hơn hai mươi năm, nói tới cũng rất kỳ diệu, nhưng bạn gái Kiều Cận Nam, vẫn là chuyện Mạnh Thiệu Trạch hứng thú nhất.

Chuyện này phải nói đến Kiều Cận Nam, từ nhỏ đến lớn luôn kiêu ngạo, bất kể là đối với bản thân, hay đối với người bên cạnh, yêu cầu cực kỳ hà khắc, cho tới người xa lạ cũng cảm thấy rất khó giao tiếp với cậu ta. Nhưng việc khó hơn là không cách nào chạm tới tình cảm của anh.

Phần lớn là bạn bè xã giao, anh cũng... không thêm nhìn, đừng nói làm bạn gái.

Bạn gái theo lịch đảm nhiệm, bất kể là vóc người hay gia thế, học thức, trí thông minh đều phải đứng đầu.

Niềm vui của Mạnh Thiệu Trạch không phải là nhìn ưu điểm bạn gái của anh, mà là nhìn những con người ưu tú này, cuối cùng đều bị Kiều Cận Nam đá mà không thể làm loạn.

Anh còn nhớ rõ, có người vì tư thế ăn cơm không đẹp, có người vì trên mặt có một nốt mụn, có người vì bị cảm giọng nói không dễ nghe, người cuối cùng, có thể nói là một cô gái tao nhã, tài hoa, hoàn mỹ không sứt mẻ, kết quả thì sao? Bởi vì Kiều Cận Nam phát hiện mái tóc dài của cô, đột nhiên cảm thấy phụ nữ thật phiền phức, nên quả quyết chia tay, sau đó không có bạn gái.

Cho nên đối với người phụ nữ có thể sinh con cho Kiều Cận Nam, lòng hiếu kỳ của Mạnh Thiệu Trạch lên đến bầu trời.

Về phần Đỗ Nhược, anh không cảm thấy trí tuông tượng của mình phong phú, phải biết những bạn gái trước của Kiều Cận Nam không có một người nào có thể bước qua cách cửa Kiều gia, ngay cả cơ hội cũng không có, đừng nói đến chuyện có thể hôn môi nhiệt tình đến chảy máu.

Mạnh Thiệu Trạch không ngại bận rộn hóng hớt chuyện bát quái, liền quay bước đi tới phòng nhân lực.

Phòng vấn đã kết thúc, hai người phỏng vấn gồm một nam một nữ, người nam lớn tuổi hơn là người phụ trách, họ Khương, giờ phút này đang oán giận: "Cô nói thứ hai gặp lại là thế nào? Lúc nào đi làm sao tới phiên cô nói?"

Người phụ nữ khoảng ba mươi tuổi kinh ngạc nói: "Trưởng phòng Khương, tôi vừa thấy anh rất hài lòng với cô gái kia, trước hết nói vài lời để cô ấy yên lòng."

"Người này không được."

"Tại sao?"

Ông làm ra vẻ thần bí chỉ chỉ trên lầu.

Ông làm việc lâu năm nhất ở bộ phận nhân sự, vừa bắt đầu phỏng vấn ông còn chưa chú ý, nhưng khi nhìn thấy tên... Mặc dù đã qua nhiều năm, nhưng Đỗ Nhược, cái tên đặc biệt như vậy, khi mới nhậm chức ông nhận được chỉ thị mật từ lãnh đạo, làm sao có thể dễ quên như vậy?

Ông nhớ rõ, trong văn kiện ấy yêu cầu tất cả công ty của Kiều thị đều không được tuyển dụng người phụ nữ tên Đỗ Nhược.

Mặc dù đã qua nhiều năm, có thể chỉ là trùng tên, nhưng để bảo đảm, tốt hơn vẫn không nên tuyển dụng.

Có thể làm phó phòng cũng không phải người ngốc, lập tức người phụ nữ hiểu ý tứ trong đó, thở dài, nhìn Đỗ Nhược cảm thấy thật đáng thương, vốn muốn giúp cô nhưng không biết đã đắc tội người nào?

Cô đang định gạch chéo lý lịch, đột nhiên có người gõ cửa.

Mạnh Thiệu Trạch đứng ngược sáng, tay vòng trước ngực tựa vào cửa, đây mới chính là phong lưu phóng khoáng, ngọc thụ lâm phong trong truyền thuyết, khoe miệng khê nhếch lên tao nhã "Này, cô gái Đỗ Nhược kia là người của Kiều tổng."

Bạn đang đọc truyện *Bong Bông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11

Lúc nhận được điện thoại, Đỗ Nhược đang quét dọn phòng.

Trong điện thoại một người đàn ông tự xưng là trưởng phòng Khương: "Chúc mừng Đỗ tiểu thư đã trúng tuyển, lương bổng giống như hôm phỏng vấn đã đề cập, trước tiên cô làm việc bên bộ phận thiết kế, nếu như không phù hợp chúng tôi sắp xếp lại, Đỗ tiểu thư thấy sao?"

Đỗ Nhược rất vui khi nhận được tin mình đã trúng tuyển, nhưng nghe giọng điệu có vẻ kỳ quái...

Giọng nói có chút dè dặt? Nếu thấy không phù hợp chúng tôi sắp xếp lại? Lại còn "Chúng tôi"?

"À..." Đỗ Nhược thả máy hút bụi xuống: "Là trưởng phòng Khương của J.M phải không?"

"Đúng vậy, là tôi, là tôi."

Đỗ Nhược nghĩ lại tình huống ngày đó phỏng vấn, rõ ràng người đàn ông này rất lạnh lùng, tại sao đột nhiên lại ân cần, niềm nở... Chẳng lẽ là phùng lừa gạt?

"Đỗ tiểu thư thấy điểm nào cần trao đổi thêm thì cứ nói ra yêu cầu, chúng tôi sẽ xem xét lại." Tất nhiên trưởng phòng Khương đã nhận ra Đỗ Nhược đang do dự, lập tức bổ sung.

Đỗ Nhược mở công tắc máy hút bụi: "Xin lỗi trưởng phòng Khương, tôi đang ở bên ngoài nên rất ồn, ngài vừa nói gì tôi nghe không rõ, tối nay tôi gọi điện thoại cho ngài được không?"

"Được được, vậy tôi sẽ chờ điện thoại của Đỗ tiểu thư."

Đỗ Nhược ngắt điện thoại, thái độ rất kỳ lạ...

Còn chưa hồi phục lại tinh thần, điện thoại lại vang lên, Đỗ Nhược không thèm nhìn liền bắt máy.

"Xin chào, là Đỗ tiểu thư phải không?"

"Xin chào, đúng vậy."

"Đây là bộ phận nhân sự Waiting, rất vui được thông báo cho cô, chúng tôi thấy Đỗ tiểu thư vô cùng phù hợp với định hướng phát triển của Waiting, hoan nghênh gia nhập đại gia đình chúng tôi. Buổi đào tạo cho nhân viên mới sẽ bắt đầu vào lúc 8H sáng thứ hai, Đỗ tiểu thư nhớ đến đúng giờ!"

Giọng nữ mềm mại mà không mất đi sự chuyên nghiệp, so với người lúc này thì cảm giác chân thật hơn nhiều.

Một hồi lâu Đỗ Nhược mới phản ứng lại, cô lại nhận được thông báo trúng tuyển.

Có thể gọi là... sau mưa trời lại sáng không?

Cô bỏ hết mọi việc, lên mạng tìm hiểu thông tin về Waiting.

Một công ty xuất nhập khẩu, quy mô trung bình, cũng không có danh tiếng gì, không có nhiều thông tin ở trên mạng.

J.M thì không cần phải tìm hiểu, công ty liên doanh về mỹ phẩm có tiếng. Nếu không phải thái độ kỳ lạ của trưởng phòng Khương thì cô cũng không muốn từ bỏ cơ hội được làm việc tại JM.

Nhưng chỉ vì thái độ kỳ lạ của người ta mà từ bỏ cũng có chút đáng tiếc, Đỗ Nhược tìm kiếm phương thức liên lạc với bộ phận nhân sự của JM, đúng là số điện thoại đã gọi cho cô.

Cô lại tìm kiếm tiếp, không ngờ lại phát hiện JM thuộc tập đoàn Thịnh Thế.

Tập đoàn Thịnh thế chẳng phải là của Kiều thị sao?

Đỗ Nhược nhanh chóng nghĩ tới Kiều Cận Nam, rùng mình một cái, may mà cô cẩn thận, đi đâu thì đi nhất định không vào công ty anh ta!

Đỗ Nhược đã có quyết định liền gọi điện thoại cho Đỗ Hiểu phong: "Tiểu Phong, chị đã tìm được việc! Ngày mai chúng ta tới trung tâm tìm việc, tìm một người giúp việc tới chăm sóc mẹ, phải có người bên cạnh ở bên cạnh bà."

Không cần nói cũng biết trong giọng nói của cô có bao nhiêu mừng rỡ, Đỗ Hiểu Phong cũng cười lên: "Chị, em đã nói chị là giỏi nhất, nhất định chị sẽ làm được!"

"Tiểu tử thói ít nịnh hót đi, hôm nay mẹ thế nào?"

"Rất tốt, mẹ cũng nóng lòng muốn ra viện, bác sĩ cũng nói cần quan sát thêm một thời gian nữa, sau khi xuất viện xảy ra sự cố thì tới bệnh viện khám lại cũng được."

"Vậy thì tốt. Hôm nay ở nhà chị quét dọn lại, em sắp xếp lại đồ đạc của mẹ, ngày mai chúng ta tìm người giúp việc luôn."

Đỗ Hiểu Phong trả lời dứt khoát: "Được!"

Đỗ Nhược do dự một lúc mới nói: "Tiểu Phong "

"Sao ạ?"

"Phải để em thiết thòi rồi, chờ công việc ổn định, chúng ta đổi căn phòng lớn một chút."

Gian phòng này chỉ có một phòng ngủ, một phòng khách, sau khi Đỗ Hiểu Phong học đại học không ở đây, nếu Tần Nguyệt Linh xuất viện nhà sẽ chật chội hơn.

Đỗ Hiểu Phong trả lời dứt khoát: "Chị sau này tới lượt em chăm sóc chị."

Đỗ Nhược cười cười, không biết khi nào thì cậu em trai nghịch ngợm của cô đã trưởng thành, trở nên hiểu chuyện như thế.

"Chị."

"Ừ?"

"Những thứ nên ném đi thì đừng tiếc. Mẹ xuất viện, chị tìm được việc, chúng ta bắt đầu lại có được không?"

Đỗ Nhược cười mà rơi lệ: "Được."

Những thứ nên ném... Không cần Đỗ Hiểu Phong nói, cô cũng định vứt bỏ.

Mấy năm nay, cô mua rất nhiều đồ của trẻ con. Có của cả bé trai lẫn bé gái, từ một tuổi đến năm tuổi, quần áo, đồ chơi bọ, sách truyện, đầy một hộp tủ. Cho nên khi Kiều Dĩ Mặc tới đây, quần áo đồ chơi đều có sẵn.

Cô cũng không cố ý, có lúc không kiểm chế được, đồ đạc càng ngày càng nhiều lên.

Đỗ Nhược đem mấy món đồ vốn không nên xuất hiện ở đây phân ra từng loại, lúc dọn dẹp còn thấy mình rất buồn cười. Con của mình, là nam hay nữ cũng không biết, cho nên bất kể mua cái gì, đều có cả hai thứ. Biết rất rõ có lẽ vĩnh viễn không gặp được con, có những lúc cô điên rồ một mình lang thang trên phố, cảm thấy toàn bộ trẻ con trên thế giới giống như con của mình.

Nếu như cô cố chấp giữ lại đứa bé thì thế nào? Cô có nuôi được nó không?

Đỗ Nhược thở dài, đem từng bọc đồ xuống dưới lầu.

Nếu như năm đó cô biết sẽ có ngày gia đình cô tan vỡ, sẽ phải bán toàn bộ gia sản, ngay cả con của mình cũng không biết tung tích, tìm được một công việc cũng cảm thấy được ông trời ban ân, thì cô thay đổi quyết định không?

Cô xách tất cả một lần, ở khúc quanh làm rơi một bao đề xuống chân.

Đỗ Nhược cười cười.

Dù là ai cũng phải trả giá cho lỗi lầm bản thân đã gây ra, dù cái này giá này có cao tới bao nhiêu.

Năm năm qua, cuộc sống của cô tối tăm không có mặt trời, giống như Đỗ Hiểu Phong nói, chuyện đã qua, hãy để cho nó qua đi.

Bọn họ cần bắt đầu một cuộc sống mới.

Đỗ Nhược mở thùng rác, đem tất cả đồ đạc ném đi.

Trưởng phòng Khương không ngờ rằng, Đỗ Nhược lại từ chối cơ hội này.

Ông làm việc ở J.M đã nhiều năm, người muốn vào đây làm việc còn phải sút đầu mẻ trán? Phải biết, sau lưng J.M là tập đoàn Thịnh thế, bao nhiêu người muốn vào Thịnh Thế còn phải nhờ đến J.M làm bàn đạp?

Hơn nữa, chẳng phải Mạnh thiếu gia đã nhắc nhở sao? Là bạn của Kiều tổng?

Trưởng phòng Khương lâm vào tình thế khó xử, một mặt cảm thấy không biết lời nói nào đã đắc tội với Đỗ tiểu thư nên cô mới từ chối, mặt khác lại lo lắng nếu là thật sự do Kiều tổng giao phó, ông lại không hoàn thành, liệu ông có bị cách chức không?

Ông kiên trì gọi điện cho Đỗ Nhược, thăm dò Đỗ Nhược thấy không hài lòng chỗ nào mà từ chối J.M.

Đỗ Nhược nào có biết tại làm sao trưởng phòng Khương lại ân cần như vậy, ngay cả ý tứ muốn tăng tiền lương cũng ngầm nói... Cô đành uýnh chuyển bày tỏ đã có sắp đặt khác.

Ngày hôm sau, trưởng phòng Khương vô cùng sầu sã đi tìm Anne.

Là một trong những thư kí của Kiều Cận Nam, xinh đẹp lại dễ nói chuyện. Kiều Cận Nam rất ít khi hỏi tới J.M, khi có chuyện quan trọng, cũng do tổng giám đốc báo cáo với anh, trưởng phòng Khương không lớn gan tới mức tìm anh, tìm được Anne nịnh hót vài lời mới vào chủ đề chính: "Chuyện là... Ngày hôm qua Kiều tổng để Mạnh thiếu gia tới truyền đạt... Nhưng Đỗ tiểu thư lại từ chối đến J.M."

Tuy đi theo Kiều Cận Nam nhiều năm, nhưng cô không hiểu trưởng phòng Khương đang nói gì.

"Phải phiên thư ký Anne nói với Kiều tổng một tiếng, cô cũng biết tôi trực tiếp gặp thì quá đường đột... tìm Đỗ tiểu thư cũng không được..." Trưởng phòng Khương xoa xoa hai tay, cười nói: "Thư ký Anne giúp tôi, nếu như Kiều tổng có chỉ thị khác, tôi lập tức làm theo!"

Thư ký Anne vẫn chưa hiểu "Đỗ tiểu thư" là ai, nhưng hôm qua Mạnh thiếu gia đúng là có tới đây, nụ cười của cô khách sáo khuôn mẫu: "Được, tôi sẽ truyền đạt lại."

Lúc này trưởng phòng Khương mới thở phào một hơi, cảm ơn rồi rút liền rời đi.

Trước cuộc họp sáng, theo thói quen đưa một ly cà phê cho Kiều tổng, khi cốc cà phê đặt lên bàn, Anne rất tự nhiên nói một câu: "Kiều tổng, vừa rồi trưởng phòng nhân sự J.M tới đây, nói Đỗ tiểu thư từ chối đến làm việc cho J.M."

Tay Kiều cận nam đang cầm chén cà phê lên liền dừng lại, ngược mắt nhìn cô.

May là cô đi theo anh nhiều năm không có thói quen nhìn thẳng anh, lập tức rũ xuống mí mắt: "Nói là do Mạnh thiếu gia giao phó."

Kiều Cận Nam không lên tiếng nhấp một ngụm cà phê, nhìn không ra hi vọng gì, cô yên lặng lui ra ngoài.

Cho đến lúc thấy đầy ly cà phê, Kiều Cận Nam mới lấy điện thoại ra, mở tin nhắn ngày hôm qua Mạnh Thiếu Trạch gửi tới: "Giải quyết xong! Không cần cảm ơn!"

Anh nheo mắt lại, một lát sau có một tin nhắn mới, lại là Mạnh Thiếu Trạch: "Cái rắm, không ngờ cô ấy lại gia nhập Waiting! Có phải cậu đã nói gì với cô ấy không?"

Kiều Cận Nam nhìn nhìn, ném điện thoại sang một bên.

Mạnh Thiếu Trạch cực kỳ khó chịu, giống như việc giành người thất bại, nhất định là Kiều Cận Nam gửi thông báo sai làm cô ấy hiểu nhầm."

Mặc dù Waiting là một công ty nhỏ không có danh tiếng, nhưng trước kia, Kiều Cận Nam từng đối đầu Hà thị trong việc thu mua nó, cuối cùng tuy Kiều thị không mua được, nhưng Hà thị cũng không có khá hơn là bao, bỏ ra số tiền lớn lấy được cái vỏ rỗng, e rằng lúc này đang hận đến nghiến răng.

Có rất ít người biết chuyện này, sự việc Hà thị thu mua Waiting không được công bố, nếu không có người tiết lộ, không có lý nào Đóa Hoa nhỏ lại chọn Waiting mà từ bỏ J.M.

Mà giờ phút này công ty mới vừa bị Hà thị thu mua đang dốc toàn lực chào đón lãnh đạo mới.

Trưởng phòng Triệu đỏ mặt, tin tức lãnh đạo mới tới đột ngột, ông không phản ứng kịp, vừa mới tuyển dụng một loạt nhân viên mới, bây giờ đổi lãnh đạo, chưa biết chừng chiến lược phát triển công ty cũng đổi, những nhân viên mới này... còn dùng được hay không?

Trong buổi họp, trưởng phòng Triệu thoải mái nói ra băn khoăn, lấy lý lịch của nhân viên mới, nói: "Hồ sơ của nhân viên mới đều ở đây, Hà tổng xem xét một chút rồi đưa ra quyết định?"

Công ty bị Hà thị thu mua, lãnh đạo mới chính là người nổi nghiệp Hà thị, giống như trên tạp chí, trẻ tuổi đẹp trai, giờ tay nhắc chân mang theo khí chất cao quý của danh gia vọng tộc, nhưng không cao cao tại thượng, thái độ thân thiện làm trưởng phòng Triệu nói chuyện cũng thoải mái hơn.

Trên tay Hà Khâm Sinh đang cầm hồ sơ nhân viên mới.

Hà Khâm Sinh có một đôi tay rất đẹp.

Ánh nắng sớm xuyên qua cửa sổ phòng họp, phủ lên những ngón tay, nhìn hai tay càng thêm thon dài, trắng nõn.

Anh lật tập hồ sơ, ánh mắt liền bị đôi tay kia hấp dẫn, không gian yên tĩnh chỉ có âm thanh lật giấy tờ.

Hà Khâm Sinh từ từ xem xét, không vội đưa ra quyết định, lật tiếp một tờ giấy, ngón tay đột nhiên dừng lại, sau đó cả ánh mắt đều ngập ý cười.

Trong hình là một cô gái xinh đẹp, phông nền xanh càng tôn lên làn da trắng nõn của cô, ánh mắt nhu hòa, môi khẽ cười, tóc buộc cao đuôi ngựa gọn gàng, con ngươi trong trẻo như nhìn anh, vẫn là hình dáng trong trí nhớ anh.

Ánh mắt Hà Khâm Sinh lưu luyến tại nơi viết tên, rất lâu không rời, đầu ngón tay nhẹ khắc họa nụ cười cô gái ấy.

Nhược Nhược, đã lâu không gặp!

Bạn đang đọc truyện *Bong Bóng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 12

Đỗ Nhược cùng Đỗ Hiểu Phong mua sắm, sau đó hai người cùng đi trung tâm việc làm, trong vài người cuối cùng chọn đi Trương ở gần nhà cô, không cần ở lại nhà, chỉ cần ban ngày tới chăm sóc Tần Nguyệt linh, buổi tối sau khi Đỗ Nhược tan ca thì bà có thể về nhà.

Qua đợt điều dưỡng này, tinh thần Tần Nguyệt Linh tốt hơn nhiều, vừa ra viện nụ cười càng thêm rạng rỡ, nét mặt hồng hào dưới ánh mặt trời.

Nhưng thấy chiếc xe của Đỗ Nhược, bà liền nhíu mày: "Nhược Nhược, sao con có thể lái chiếc xe này? Bố là người hiểu con nhất, nếu ông biết sẽ không vui, đổi một chiếc khác đi."

Chắc do Tần Nguyệt Linh hôn mê một thời gian dài, mặc dù giải thích nhiều lần, nhưng bà vẫn nghĩ gia đình họ của sáu năm trước. Nhiều lần như thế, Đỗ Nhược không giải thích thêm, chỉ cần Tần Nguyệt Linh vui vẻ là được.

Đỗ Hiểu Phong cười ha hả nói: "Mẹ, là chị cho con thêm động lực để sau này con đổi xe cho chị."

Tần Nguyệt Linh cười đầy đầu Đỗ Hiểu Phong: "Thành bé này cũng biết thương chị, trước kia chị biết so tài với chị."

"Đâu có! Con luôn kính trọng chị! Chẳng phải mẹ luôn nói con phải học tập chị, lấy chị làm gương?"

"Bây giờ coi như con học tập được một góc của chị con!"

"Mẹ, nhà người khác đều là trọng nam khinh nữ, làm sao về nhà mình lại biến thành trọng nữ khinh nam!"

Qua gương chiếu hậu, Đỗ Nhược nhìn hai người cười đùa vui vẻ, ánh mặt trời xuyên thấu qua cửa xe nghiêng chiếu vào gương mặt tươi cười, cực kỳ rạng rỡ.

Đến nhà, Tần Nguyệt Linh không hỏi tại sao hoàn cảnh sinh hoạt kém như vậy, phòng bếp bắt đầu linh kinh. Sau năm năm, người một nhà ngồi ăn một bữa cơm, Đỗ Nhược nói vài việc với Tần Nguyệt Linh, giới thiệu đi Trương với bà.

"Mẹ, mấy ngày nữa con còn rảnh nhưng tuần sau bắt đầu đi làm, có chuyện gì mẹ có thể nói nhờ đi Trương, có khó chịu chỗ nào cũng đừng chịu đựng, đi Trương đưa mẹ tới bệnh viện."

"Khi con không phải đi học cũng có thể chăm sóc mẹ." Đỗ Hiểu Phong đứng một bên xen vào: "Con dán thời khóa biểu trên cánh cửa, khi mẹ buồn có thể gọi điện cho con, so với công ty chị đi làm thì trường học gần nhà hơn."

Tần Nguyệt Linh chỉ lo gấp thức ăn cho hai con, hai người nói gì bà đều gật đầu liên tục. Đỗ Nhược và Đỗ Hiểu Phong nhìn nhau cười, không dặn dò nữa, ngược lại Tần Nguyệt Linh lại nói vài chuyện lý thú trong bệnh viện.

Đêm nay Đỗ Nhược xin nghỉ không tới Kiều gia. Sau khi tiễn Đỗ Hiểu Phong, đợi Tần Nguyệt Linh ngủ, khi căn phòng yên tĩnh, trong lòng cô mới nhẹ nhõm.

Tần Nguyệt Linh ra viện, cô đã tìm được việc, giống như hòn đá đè trong tim đã rút xuống, cuối cùng cô có thể thở dài nhẹ nhõm.

Cô mở máy vi tính, đăng nhập vào QQ đã lâu không sử dụng.

Mấy năm này, gần như cô đoạn tuyệt qua lại với bạn bè, thứ nhất là không có thời gian gặp nhau, thứ hai là cô muốn trốn tránh thực tế. Các bạn đã tốt nghiệp nhiều năm, đều ở lại thành phố lập nghiệp, kết hôn, chỉ có cuộc đời của cô không suôn sẻ, cô không muốn để mọi người biết.

Một hai tháng cô mới vào một lần, lúc đầu còn có bạn bè nhắn tin cho cô, hỏi sao cô lại đổi số điện thoại, hỏi có phải cô về nước hay không, hẹn cô đi họp lớp, nhưng lại không nhận được hồi âm từ cô, dần dần mọi người đều chấp nhận cô biến mất, không còn nhắn tin cho cô.

Vừa đăng nhập vào liền thấy avatar quen thuộc lóe lên, là Trình Hi Vi, người bạn thân nhất khi cô đi du học.

Chỉ bốn chữ đơn giản: "Gần đây thế nào?"

Nếu tìm được công việc ổn định, ban đầu tiền lương có thể không cao bằng việc gia sư cho Kiều Dĩ Mặc, nhưng cô không thể vì ích lợi trước mắt, hơn

nữa Tần Nguyệt Linh ra viện, buổi tối phải chăm sóc bà, Đỗ Nhược cân nhắc thật kỹ, quyết định nói với Kiều Dĩ Mặc, cô không thể tiếp tục đến gia sư.

Trong suy nghĩ của Kiều Dĩ Mặc "Công việc" là một chuyện hết sức vĩ đại, bởi vì "Công việc" mà bố không có thời gian chơi với cu cậu, cho nên khi Đỗ Nhược nói bởi vì công việc không thể tới gia sư nên cu cậu có thể hiểu được.

"Chị Hoa nhỏ, chị cũng giống bố em, buổi tối phải làm việc sao?" Đôi mắt Kiều Dĩ Mặc long lanh nhìn Đỗ Nhược.

Đỗ Nhược xoa đầu cu cậu: "Mẹ của chị bị bệnh, buổi tối chị muốn chăm sóc bà."

"Ồ..." Kiều Dĩ Mặc thất vọng gục đầu xuống bàn.

"Chị nhờ cô giáo khác ở vườn trẻ tới gia sư được không?" Đỗ Nhược cảm thấy chẳng qua Kiều Dĩ Mặc quá cô đơn mới không muốn cô đi, dù là người trưởng thành bình thường ngủ một mình trong phòng cũng thấy khó chịu.

Kiều Dĩ Mặc lại lắc đầu, lẩm bẩm: "Em chỉ thích mình chị Hoa nhỏ thôi."

Đỗ Nhược nhìn long mi cu cậu rũ xuống, không biết nên trả lời thế nào.

"Chị Hoa nhỏ không thích Dĩ Mặc sao..."

"Dĩ nhiên không phải vậy." Đỗ Nhược luôn miệng phủ nhận: "Chẳng qua là mẹ chị mới ra viện, chị phải ở bên chăm sóc bà đúng không? Như vậy sẽ không có thời gian tới gia sư cho Dĩ Mặc"

"Vậy em tới nhà chị là được." Kiều Dĩ Mặc nói chuyện rất tự nhiên.

Đỗ Nhược sững sờ.

"Chị Hoa nhỏ không thích em tới sao..." Kiều Dĩ Mặc đáng thương nhìn cô.

Trái tim Đỗ Nhược mềm nhũn: "Không phải, chẳng qua là..."

"Chị Hoa nhỏ đừng sợ, cứ giao bố quái thú để em đối phó!"

Kiều Dĩ Mặc hiên ngang lăm lăm vỗ ngực, Đỗ Nhược cười rộ lên, Kiều Dĩ Mặc cũng biết Kiều Cận Nam sẽ không đồng ý, lại còn gọi "bố quái thú".

Kiều Dĩ Mặc sợ Đỗ Nhược từ chối, trước khi ngủ còn hỏi đi hỏi lại: "Nếu bố đồng ý cho tới nhà chị, chị không được đổi ý đấy, chị Hoa nhỏ yên tâm, Dĩ Mặc sẽ rất ngoan."

Đỗ Nhược không thể làm gì khác là đáp ứng, dỗ dành cu cậu nửa ngày cu cậu mới chịu đi ngủ, lúc chuẩn bị ra về đã hơi trễ.

Cô nhanh chóng thu dọn đồ đạc, khóa cửa biệt thự, chỉ sợ lại gặp Kiều Cận Nam, nhưng sợ cái gì gặp cái đó, vừa mới tới cổng, bị ánh đèn chói mắt chiếu sáng, cánh cổng tự động mở ra, xe Kiều Cận Nam chậm rãi tiến vào.

Theo phản xạ Đỗ Nhược giơ tay che tầm mắt, tránh xa, chiếc xe đi ngang qua cô liền ngừng lại.

Kiều Cận Nam tự mình lái xe, anh hạ cửa xe xuống, nhìn Đỗ Nhược.

Ban đêm gió lạnh, trong xe truyền ra tiếng dương cầm, len lỏi trong không trung.

Tìm Đỗ Nhược đập loạn lên, bình tĩnh một lúc mới lên tiếng: "Chào buổi tối Kiều tiên sinh."

Kiều Cận Nam liếc nhìn cô, không trả lời.

"Ngày hôm qua tôi đã trình bày với Trịnh tiên sinh, bắt đầu từ ngày mai tôi không tới gia sư nữa, chắc anh ấy đã nói với anh?" Đỗ Nhược không nhìn thẳng Kiều Cận Nam, tiền lương gia sư cũng thông qua Trịnh tiên sinh đã gặp mặt lần trước ở bệnh viện.

"Dĩ Mặc... Thiếu gia đã ngủ, tôi đi trước."

Đỗ Nhược rũ xuống muốn rời đi, Kiều Cận Nam lại lên tiếng: "Cô tới Waiting?"

Chuyển đề tài quá đột ngột, Đỗ Nhược ngắc ngẫn, một lúc sau mới trả lời: "Ngày mai đi làm."

Kiều Cận Nam nhếch miệng: "Cô có nghe tin đồn, Waiting bị Kiều thị thu mua không?"

"Không." Đỗ Nhược trả lời dứt khoát, ánh mắt hoang mang nhìn Kiều Cận Nam.

Sao anh ta biết cô làm việc ở Waiting? Hơn nữa nghe giọng điệu này, vì cô đi Waiting, mà Kiều thị muốn thu mua Waiting ?

Nếu thật sự bị Kiều thị thu mua, cô không thèm đi...

“Thật sự bị Kiều thị thu mua?” Đỗ Nhược không nhịn được liền hỏi, vẻ mặt không cam lòng.

Kiều Cận Nam không trả lời, cười như không cười nhìn cô, đóng cửa xe lại, đạp chân ga.

Đỗ Nhược ảo não đá cục đá trước mặt.

Kiều Cận Nam hỏi như vậy ý tứ rất rõ ràng, cô vào Waiting là muốn tránh Kiều thị, có trời mới biết vì tránh anh ta ngay cả J.M cô cũng từ chối.

Nếu vì cô có mưu đồ khác, có lẽ sẽ không đồng ý để Kiều Dĩ Mặc đến nhà cô, về sau cũng không còn quan hệ, không biết anh ta nghĩ thế nào.

Cuộc sống Đỗ Nhược được sắp xếp không còn trở ngại.

Công ty mới đứng là bị thu mua, nhưng cấp trên không hé lộ tin tức, rốt cuộc là ai thu mua. Đỗ Nhược hỏi thăm một chút, đến khi xác định không phải là Kiều thị mới yên tâm. Quả nhiên Kiều Cận Nam không đồng ý yêu cầu của Kiều Dĩ Mặc, lúc đầu Kiều Dĩ Mặc còn có chút không vui, nhưng phát hiện điện thoại có thể nói chuyện qua video với Đỗ Nhược thì cu cậu vui vẻ trở lại. Sau khi ra viện, thân thể Tần Nguyệt Linh đã linh hoạt hơn, thích ứng cuộc sống mới rất nhanh, nhưng bà thường than thở quá buồn chán, không cần người chăm sóc, muốn đi làm.

Tất cả đều tốt đẹp.

Sau khi Waiting bị thu mua, công ty mở một phòng ban mới, đại lý mặt hàng nước ngoài, nói đơn giản chính là giành quyền đại lý mặt hàng nước ngoài chưa nhập vào trong nước. Bởi vì là ngành mới, trừ mấy người phụ trách chủ chốt, nhóm nhân viên mới tuyển dụng đều được phân công tới đây. Gần đây đang thảo luận hợp tác với một công ty uy tín về hàng tiêu dùng của Pháp, muốn đưa sản phẩm của họ tiếp cận vào thị trường trong nước.

Trong công ty, không có nhiều người biết tiếng Pháp, từ trước tới nay Đỗ Nhược rất háo hức, âm thầm cho mình động lực, nhất định phải nắm bắt được cơ hội này.

Không phụ người có ý chí, trong cuộc lần hợp đầu tiên, trưởng phòng đã giao nhiệm vụ bước đầu cho Đỗ Nhược.

Công ty bên kia không chỉ kinh doanh một mặt hàng, làm xong nhiệm vụ, công việc không có gì phải lo lắng.

Lúc ra khỏi phòng họp, khóe miệng Đỗ Nhược mang theo nụ cười, bước chân cũng nhẹ nhàng hơn.

Nhưng có tài năng chưa chắc là chuyện tốt, bị ghen ghét đố kỵ là không thể tránh khỏi.

Lúc nghỉ trưa, cơm nước xong, Đỗ Nhược trở về phòng làm việc muốn phiên dịch tài liệu có liên quan, truyền tới vài lời khó nghe.

"Có vài người, rõ ràng bằng tốt nghiệp cũng không có, còn giả bộ “Rùa biển”, không biết là “rùa biển” hay là “Ba ba” đây."

Đỗ Nhược nghe giọng nói cũng biết là người nào.

Nói không sai, cô bảo lưu Thạc sĩ, trong nước lại coi trọng trình độ học vấn, tất nhiên cô ta cao hơn Đỗ Nhược một bậc.

Đỗ Nhược giả bộ không nghe thấy.

"Về nước nhiều năm, ngay cả công việc nghiêm chỉnh cũng không có, nghĩ bản thân giỏi giang, chuyện gì cũng chạy trước, so với ai khác nịnh hót cũng phải vang dội."

Đỗ Nhược mở ngăn kéo muốn tìm tai nghe.

"Đúng rồi, mọi người biết không? Năm đó tôi mới tới Paris, liền được người ta nhắc nhở, nói phải chuyên tâm vào học hành, đừng mơ tưởng tìm được chỗ dựa mà áo cơm không lo cả đời, đến lúc đó giống như người họ Đỗ kia, chưa học xong đã phải bảo lưu về nước."

Trong phòng làm vài người đã quay về, ồn ào quan sát Đỗ Nhược.

Đỗ Nhược không nghĩ tới thế giới lại nhỏ như vậy, rõ ràng nhỏ hơn cô hai tuổi, nhưng những lời đồn đại này cũng nghe được. Khóe miệng cô cong lên cười lạnh hai tiếng, không thêm lý sự với cô ta.

Nhưng những loại người như vậy, càng không để ý tới cô ta, cô ta lại nghĩ bản thân mình là đúng, tự cho cái quyền đập vào vào chân người khác còn tàn nhẫn dẫm đạp, không bỏ qua, không buông tha.

"Mọi người cũng phải cẩn thận, tránh xa loại người đó, nếu không danh tiếng bị ảnh hưởng liền thối. Chẳng phải có câu “ngưu tầm ngưu mã tầm mã” sao. Cái người họ Đỗ đó, trước kia còn có một người bạn, họ Trình, gọi Trình... Đúng rồi, Trình Hi Vi! A, chính là loại đứng đường, ngay cả vị thành niên cũng quyến rũ!"

Câu cuối cùng thành công khơi mào cuộc chiến, Đỗ Nhược tức giận: "Cô có ý gì?"

Cô đặt tài liệu xuống bàn, lạnh lùng nhìn.

Máng nửa ngày, cuối cùng chính chủ có phản ứng, tinh thần chiến đấu tăng lên, cười khẩy nói: "Cô đừng giả bộ ngu ngốc, cô cùng người bạn kia sớm trở thành danh nhân trong hội lưu học sinh, một quyền rũ vị thành niên, một..."

"Cho dù nói tôi thế nào, cô biết rõ bạn tôi sao? Gặp bạn tôi chưa? Biết bạn tôi là hạng người gì sao? Mời nói!"

"Tôi nói có gì là sai? Tại sao phải xin lỗi? Cô có dám nói cô không dựa dẫm ‘Phú nhị đại’? Có người nào mà không biết chuyện của cô với Hà đại thiếu gia? E rằng bây giờ cả Paris còn lưu truyền đủ các phiên bản! Người như cô không tự soi gương đi, bị đá cũng đáng đời, ngoại hình chẳng ra sao, lẳng lơ hết lần này tới lần khác..."

Càng nói càng khó nghe, sắc mặt Đỗ Nhược đã trắng bệch, có người khuyên cô không nên nói nữa. Đới Phó Quân đang nghỉ ngơi trong phòng cũng ra ngoài.

"Các người không phải cần tôi? Tôi sẽ vạch trần bộ mặt thật của cô ta! Kỹ nữ, à không, kỹ nữ thanh khiết, vừa vào công ty đã nhận dự án lớn, chưa biết chừng đã ngủ với người nào..."

"Hà tổng!" Đới Phó Quân liếc nhìn người đứng cạnh cửa .

Giọng nói trầm ổn lại cẩn thận, âm lượng cố ý đề cao, có ý cảnh cáo mọi người, đột nhiên không khí trở nên căng thẳng. Mọi người túm tụm xem náo nhiệt cũng bị ảnh hưởng, đột nhiên đứng thẳng người, nhìn về phía cửa.

Tiếng мэng nghiếc dừng lại.

Đỗ Nhược quay đầu lại thấy Hà Khâm Sinh đã sáu năm không gặp.

Bạn đang đọc truyện *Bong Bóng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 13

Hai năm sau khi về nước, Đỗ Nhược thường nhớ tới Hà Khâm Sinh.

Không phải cô cố ý nghĩ tới. Chẳng qua cuộc sống quá khó khăn, cô bị thực tế đánh gục nên sẽ nghĩ đến nguyên nhân làm cuộc sống của cô thay đổi.

Nếu như không quen biết anh ta, cô có thể thuận lợi tốt nghiệp trở về nước? Bỏ cô sẽ không phát bệnh qua đời? Tinh thần mẹ cô sẽ không ngăn ngại mà gặp tai nạn xe cộ? Cô cũng không cần ném bỏ tất cả lòng tự ái, chạy vạy khắp nơi bị người ta xem thường?

Thình thoảng điện rồ cô nghĩ rằng, nếu như người đàn ông từng nói tình nguyện đem toàn thể giới dâng lên cho cô biết hoàn cảnh khó khăn của cô, liệu có một chút xui hỏ hận vì những hàng động anh ta đã làm?

Nhưng cũng chỉ có hai năm đầu tiên.

Thời gian sau, cô lo tiền thuốc men cho Tần Nguyệt Linh, tiền học phí, sinh hoạt của Đỗ Hiểu Phong, cô giống như co quay bận rộn ở với đủ các công việc, mệt mỏi chạy đua. Cô không có sức lực để bị thương, anh có nhớ cô hay không không còn quan trọng, không biết còn cơ hội gặp lại hay không.

Gần đây cô không còn nghĩ tới chuyện này, so với ai khác cô rất rõ ràng, cô và Hà Khâm Sinh vốn không cùng một thế giới, không nên quen biết nhau. Thình thoảng thấy hình ảnh trên tạp chí kinh tế, cô còn cười giễu một tiếng, anh ta sống càng ngày càng tốt, mình càng ngày càng sa sút.

Nghiêm khắc mà nói, cũng coi như sáu năm cô không gặp Hà Khâm Sinh.

Xã hội thông tin phát triển, trừ trang bìa tạp chí nhà sách, trên mạng cũng thường sẽ thấy tin tức của anh

Cô nhớ có lẽ là năm ngoái, lúc ấy trên mạng sôi nổi bàn luận bảng xếp hạng mười người tình lý tưởng, đứng thứ nhất chính là anh ta, hình như thứ hai là một người họ Mạnh, cuộc bình chọn rất sôi nổi, có nhóm đồng người hâm mộ, cũng có người không thích Hà Khâm Sinh.

Cô liếc mắt qua, trong đó có một câu rất ấn tượng.

Người hâm mộ Hà Khâm Sinh chỉ trích sự nghiệp họ Mạnh không bằng, không đủ trưởng thành chừng chạc, cả ngày chỉ biết trêu hoa ghẹo nguyệt, dĩ nhiên không thể so với hạng nhất. người hâm mộ đối phương phản bác lại: "Chọn người yêu mà thôi, tán tỉnh giữa hai người yêu nhau càng tăng thêm tình cảm, chia tay thì đường ai nấy đi, mọi người nghĩ rằng chọn ông xã phải có sự nghiệp thành công?"

Khi đó Đỗ Nhược mới nhận ra vị trí của cô trong lòng Hà Khâm Sinh.

Đúng vậy, chính là tình nhân.

Anh ta đối với cô gặp dịp thì chơi, nhưng cô hết lần này tới lần khác tin tưởng anh ta, còn anh ta lại diễn quá thật, còn dẫn cô ra mắt người lớn, hứa hẹn tốt nghiệp liền kết hôn, làm cô tin tưởng hai người dắt tay tới bạc đầu.

Đại khái là như vậy, dẫn đến yêu hận dây dưa sau này.

Cho dù thế nào, Đỗ Nhược đều không muốn gặp lại anh, ít nhất không muốn gặp lại trong trường hợp này.

Giọng nói bén nhọn vẫn quanh quẩn bên tai, không khí trong phòng làm việc rất kỳ dị, Đới Phó Quân phản ứng đầu tiên, tiến ra nghênh đón anh, Đỗ Nhược xoay lưng lại.

Có hai người đi sau Hà Khâm Sinh, một người là thư ký riêng, một người là trưởng phòng nhân sự, tất cả chậm rãi bước vào, mọi người liền hiểu người tới là ai.

Hôm nay anh dự tính qua đây nên ăn mặc có phần tùy ý, mặc dù vẫn là âu phục thường ngày, nhưng không thất cả vạt mà quàng một khăn quàng cổ trắng mới lạ, không hề quá gò, ngược lại bớt đi khí thế bức người, tăng thêm vài phần nho nhã, giống thiếu niên phong nhã hào hoa từ trong tranh bước ra.

Dường như có thói quen làm trung tâm sự chú ý, anh bình tĩnh bước vào phòng, đứng trước mọi người.

Nhìn nụ cười ôn hòa trên khóe miệng anh, cô ta nhất thời quên mất mình vừa mở miệng nắg người, căng thẳng lại vui mừng, đang muốn mở lời, Hà Khâm Sinh lên tiếng trước.

"Chắc là ngủ với tôi?" Khóe miệng anh nhếch lên, ánh mắt lạnh lẽo: "Nếu không tại sao mới vào công ty có thể nhận dự án lớn, trong sáng... gái điếm?"

Anh nhướn mày, nụ cười khóe miệng biến thành cười lạnh, nhiệt độ giảm xuống làm mọi người đều phải rùng mình.

"Hà tổng, tôi... xin lỗi... Tôi... không phải cố ý..."

Hà Khâm Sinh không đợi cô ta nói xong, xoay người đi vào phòng làm việc của Đới Phó Quân, Đới Phó Quân vội vàng đuổi theo.

Đỗ Nhược vẫn cúi đầu, cho đến phòng làm việc yên tĩnh trở lại, yên tĩnh đến nỗi tất cả mọi người không dám thở mạnh, cô cảm văn kiện vừa ném xuống tiếp tục làm việc.

Sau giờ làm, lần đầu tiên Đỗ Nhược lấy tốc độ nhanh nhất rời khỏi văn phòng, nhưng không về nhà ngay mà lang thang trên đường không có mục đích.

Đã tới tháng 12, người đi đường ít ỏi như lá khô rơi, mùa đông của thành phố S rất lạnh, người đi đường đều trang bị khăn quàng, găng tay bọc kín người, chỉ có Đỗ Nhược lúc ra về quá nhanh, không cảm theo thứ gì.

Cô nghĩ, có nên từ chức không.

Ngần tính vụn vặt né tránh Kiều Cận Nam, không nghĩ tới Waiting bị Hà thị thu mua, sớm biết thế này cô sẽ không do dự mà chọn J.M, cách xa Hà Khâm Sinh. Đi làm được một tháng, vất vả làm quen với công việc, sau này còn có cơ hội lũy kinh nghiệm, bộc lộ tài năng, bây giờ từ chức thì biết đi đâu tìm việc?

Đang mãi suy nghĩ, đột nhiên có tiếng còi ô tô sau lưng.

Một chiếc xe màu đen khiêm tốn dừng bên cạnh, là Hà Khâm Sinh.

Không giống trước đây, năm ấy khi anh ta theo đuổi cô, ngày ngày lượn xe thể thao màu đỏ tới trường học chặn đường cô, nào có biết hai chữ "Khiêm tốn" viết như thế nào.

Đỗ Nhược bình tĩnh, nhìn thấy xung quanh không có người quen, liền lên xe.

Vì không quàng khăn, mũi cô đã đỏ bừng, Hà Khâm Sinh tháo khăn quàng đưa cô, mặc dù chia tay nhiều năm, nhưng về điểm này giữa hai người vẫn có sự ăn ý, Đỗ Nhược biết anh nghĩ gì liền nghiêng người né tránh: "Cảm ơn, tôi không lạnh."

Hà Khâm Sinh cũng không ép, cười cười, vừa lái xe vừa nói: "Cùng nhau ăn một bữa cơm"

Đỗ Nhược dừng một chút: "Được."

Hai người tới một nhà hàng yên tĩnh, riêng tư, người tới không ít, phục vụ biết Hà Khâm Sinh, vừa thấy anh liền đưa hai người tới chỗ ngồi.

Cách trang trí rất đặc biệt, không phải phong cách hiện đại, mà theo phong cách nhà vườn cổ điển, vách tường từ trên xuống làm từ rượu, đặt toàn rượu nho, nhìn rất trắng lẹ, mà không mất đi không gian tĩnh mịch, thanh tịnh.

"Nhược Nhược, muốn uống rượu gì?" Hà Khâm Sinh cầm thực đơn, cực kỳ tự nhiên hỏi cô một câu.

Đỗ Nhược nghe cảm thấy nực cười.

Có lúc cô thật bội phục Hà Khâm Sinh, cho dù xảy ra chuyện gì, vẫn có thể thân mật gọi "Nhược Nhược", còn mang chút triền miên lưu luyến, khi đó hai người cãi nhau không ngừng, anh quyết định chia tay, cũng nói: "Nhược Nhược, anh không yêu em."

"Không cần đâu." Đỗ Nhược cầm thực đơn, gọi món ăn: "Có lời gì thì nói mau, buổi tối tôi còn có việc."

Hà Khâm Sinh nhượng mảy, cười nói: "Gấp gấp như vậy."

Đỗ Nhược rũ mắt xuống, ánh mắt chuyển hướng ngoài cửa sổ, không trả lời.

"Em không cần từ chức, trong công ty không ai biết gì hết." Hà Khâm Sinh tựa vào ghế ngồi, hai tay bắt chéo, nhìn Đỗ Nhược chăm chú, ánh mắt sáng ngời: "Em không nên vì lần tránh anh mà ngay cả công việc cũng không cần."

Đỗ Nhược bị anh đoán trúng tâm tư, không khẳng định cũng không phủ nhận.

"Nói thật, Waiting gia nhập Thiên Hồng, sau cải cách trở thành một cá thể độc lập, là một thương hiệu của Thiên Hồng, em có hiểu không?"

Phục vụ mang thức ăn lên, mặc dù Đỗ Nhược không gọi nhưng phần ăn của cô giống Hà Khâm Sinh.

"Từ trước tới nay anh làm việc công tư phân minh, Nhược Nhược, em cứ yên tâm đi." Hà Khâm Sinh cầm dao nĩa, nụ cười rạng rỡ dưới ánh đèn: "Anh tin tưởng thực lực của em, em cũng tự tin vào bản thân phải không?"

Ở một góc khác trong nhà hàng, một tổ hợp hai người đàn ông dắt theo một đứa trẻ thu hút nhiều chú ý, mà đứa bé rất nghịch ngợm, liên tục chạy nhảy ngó nghiêng xung quanh.

Kiều Dĩ Mặc tỉnh mắt, vừa mới ngồi xuống liền nhìn thấy Đỗ Nhược ngồi cạnh cửa sổ, đang định gọi "Chị Hoa nhỏ", mới kêu được một tiếng "Chị" liền bị Mạnh Thiệu Trạch bưng miệng.

"Cháu nghĩ đây là vườn trẻ à, gọi lớn như vậy làm gì?" Nói xong liền đánh mắt về phía Kiều Cận Nam, ý bảo cẩn thận bố không cần cháu bây giờ!

"Chị Hoa nhỏ..." Kiều Dĩ Mặc che miệng, hạ giọng xuống, nhưng rất vui vẻ: "Chú Mạnh xem, chị Hoa nhỏ ngồi bên kia! Chúng ta ngồi cùng chị Hoa nhỏ được không?"

Mạnh Thiệu Trạch nhìn sang, quả nhiên nhìn thấy Đỗ Nhược, ngồi đối diện là... Hà Khâm Sinh?

"Chú Mạnh, chú Mạnh, chúng ta đi tìm chị Hoa nhỏ được không?" Kiều Dĩ Mặc kì kèo với Mạnh Thiệu Trạch: "Đã một tháng rồi cháu không gặp chị ấy."

Mạnh Thiệu Trạch buông tay, bắt đầu đi liếc mắt nhìn người nào đó bên cạnh đang giả bộ không nghe thấy.

Kiều Dĩ Mặc trừng mắt, lúc nói chuyện với Kiều Cận Nam, một chút thái độ hờn dỗi cũng không còn, thành thật ngoan ngoãn hỏi: "Bố ơi, chúng ta có thể ngồi cùng chị Hoa nhỏ không?"

Kiều Cận Nam đang nhìn thực đơn lạnh lùng nói: "Không thể."

Kiều Dĩ Mặc thất vọng rũ mắt xuống.

Mạnh Thiệu Trạch an ủi xoa xoa đầu cô: "Tiểu Mặc Mặc, chỗ ngồi đó quá nhỏ, không đủ chỗ cho chúng ta."

"Chị Hoa nhỏ có thể tới đây ngồi, bên này còn một chỗ trống." Kiều Dĩ Mặc lại kéo ống tay áo Kiều Cận Nam: "Bố đi mời chị Hoa nhỏ tới đây ăn cơm cùng chúng ta được không?"

Kiều CẬN NAM mặt không đổi sắc: "Không được."

Kiều Dĩ Mặc vô tội nhìn anh: "Bố sợ không đẹp trai bằng chú kia, cho nên chị Hoa nhỏ không chịu ăn cơm cùng bố phải không?"

"Phi..." Mạnh Thiệu Trạch đang định nuốt hớp nước xuống xem chút nữa phun ra, không quên thêm dầu vào lửa: "Tiểu Mặc Mặc, cháu đâm trúng nỗi đau của bố cháu rồi! Chú kia rất lợi hại, sức hấp dẫn còn hơn chú! Chị Hoa nhỏ từ chối đến công ty bố cháu, chạy tới công ty của chú kia, chắc là nhìn bố cháu chướng mắt!"

"Ồ..." Kiều Dĩ Mặc há to mồm, ánh mắt đầy thông cảm nhìn Kiều Cận Nam: "Bố... Thì ra là chị Hoa nhỏ nhìn bố chướng mắt."

Kiều Cận Nam: "..."

"Được rồi... Coi như là vậy..." Kiều Dĩ Mặc tiếc nuối: "Hôm nào một mình con hẹn riêng chị Hoa nhỏ là được..."

Khóe miệng Kiều Cận Nam giật giật, liếc Kiều Dĩ Mặc một cái, đặt thực đơn xuống, phong thái tự nhiên đứng lên, trừng mắt nhìn Mạnh Thiệu Trạch một cái: "Hai người chờ đây."

Kiều Cận Nam thông dong sửa lại tay áo, xoay người đi về phía Đỗ Nhược.

Nhìn anh chướng mắt?

Hừ~

Bạn đang đọc truyện *Bong Bóng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 14

Đỗ Nhược đã từng đếm ngón tay tính thời gian cô và Hà Khâm Sinh yêu đương.

Tính từ lúc chính thức bắt đầu đến khi hoàn toàn cắt đứt liên lạc trong khoảng một năm rưỡi, nhưng nếu nói "Yêu đương" chắc khoảng hơn nửa năm, mấy tháng đầu thì ngọt ngào, sau đó là những cuộc cãi vã chia tay.

Tuy chỉ hơn nửa năm nhưng Hà Khâm Sinh đã hiểu rõ tính cách cô.

Lời nói của anh nghe có vẻ tùy ý, nhưng ý tứ mạch lạc chính xác. Đầu tiên phân tích mối quan hệ giữa cô và anh trước đây, công ty sẽ không có lời đồn đại vô căn cứ, tiếp theo Waiting sát nhập vào tập đoàn Thiên Hồng, tương lai có triển vọng, anh hiểu Đỗ Nhược có lòng tự ái cao, anh không vì cô mà đối xử thiên vị nên cô có thể yên tâm, cuối cùng về chuyện từ chức, nếu cô vẫn kiên quyết chứng tỏ cô muốn lần tránh anh, không có tự tin vào bản thân.

Đỗ Nhược rất muốn hỏi một câu "Tôi từ chức hay không cũng không ảnh hưởng tới anh?" nhưng lại cảm thấy không cần thiết phải vạch rõ, tự dung lại làm hồng không khí bữa ăn.

Vì vậy cô chỉ cười: "Cảm ơn Hà tổng đã nhắc nhở." Hồi hợt lại khách sáo.

Hà Khâm Sinh cũng cười, chẳng qua nụ cười quá nặng nề nhìn không ra nụ cười.

Điện thoại rung lên, màn ảnh sáng sáng, là Đỗ Hiểu Phong gọi tới.

Đỗ Nhược nhìn Hà Khâm Sinh, nhận máy.

Lúc trên xe, cô đã nhắn tin cho Đỗ Hiểu Phong, nói buổi tối cô có việc bận nên về trễ, dặn dò tối nay cậu về chăm sóc Tần Nguyệt Linh. Đỗ Hiểu Phong về đến nhà liền gọi cho cô, để cô yên tâm

"Chắc Tiểu Phong đã học đại học?" Đỗ Nhược ngắt điện thoại, Hà Khâm Sinh lại hỏi.

"Đúng vậy."

Hà Khâm Sinh cười: "Năm ấy chúng ta cùng về nước, cậu ấy vừa mới lên trung học."

Đỗ Nhược nắm chặt con dao, hít sâu một hơi, đang muốn nói chuyện, ngẩng đầu lên liền thấy Kiều Cận Nam đang tới gần. Phong thái tao nhã, ánh mắt trong trẻo lạnh lùng, khóe miệng nở nụ cười ung dung, lời nói đến miệng Đỗ Nhược lại nuốt xuống, ánh mắt chạm nhau làm cô lúng túng.

Hà Khâm Sinh nhìn theo ánh mắt của cô.

Kẻ thù gặp mặt, đồ mặt tía tai.

Hà Khâm Sinh và Kiều Cận Nam không thể nói là kẻ thù, nhưng trên thương trường là đối thủ không đội trời chung. Lúc dự án Hà thị khởi động, trùng hợp là Kiều thị cũng có hạng mục tương tự, Kiều thị luôn đứng lúc như vậy, công ty được Hà thị nhắm trúng, Kiều thị cũng nhảy vào.. Ngay cả quảng cáo cũng cạnh tranh, rõ ràng muốn hạ thấp đối phương.

Tất nhiên là trùng hợp, vì lúc Kiều Cận Nam của Kiều gia và Hà Khâm Sinh của Hà gia gặp mặt, hai người luôn tươi cười.

Hà Khâm Sinh nhìn thấy Kiều Cận Nam, có chút bất ngờ nhướng nhướng mày, đứng lên, trên mặt mang theo nụ cười, không giống nụ cười với Đỗ Nhược, nụ cười hoàn mỹ, không chút sơ hở.

Ánh mắt Kiều Cận Nam hơi tối lại, khóe miệng nhếch lên, ánh mắt không giống mọi khi chạm mặt Hà Khâm Sinh mà âm thầm nhìn Đỗ Nhược.

Đỗ Nhược cũng bất ngờ, vội đặt dao xuống, đứng lên.

Hà Khâm Sinh bước ra, đứng chắn trước Đỗ Nhược chặn bước Kiều Cận Nam, cười nói: "Kiều tiên sinh, có chuyện gì để thư ký nhắn lại là được?"

Kiều Cận Nam hờ hững nhìn anh một cái: "Đối với thời gian xử lý việc tư tôi không có hứng thú."

Ánh mắt lướt qua Hà Khâm Sinh, nhìn về phía Đỗ Nhược: "Dĩ Mặc ảm ỉ muốn cùng cô ăn cơm."

Nói xong liền bày ra nét mặt "Xem cô làm thế nào".

Đỗ Nhược xoay người, quả nhiên nhìn thấy Kiều Dĩ Mặc đang vẫy tay với cô, gương mặt hưng phấn nồn nóng, cô không kìm được liền cười vẫy tay lại với cu cậu.

Bữa cơm này, Đỗ Nhược muốn đánh nhanh thắng nhanh, nhưng cô biết làm thế thì anh ta cũng khó xử, nên không dám động đây, đúng lúc phục vụ mang đồ ăn lên, nhìn tổ hợp ba người, nhất thời có chút lúng túng.

"Thì ra là Nhược Nhược biết tiểu thiếu gia của Kiều gia." Hà Khâm Sinh cười thoải mái, nhìn phục vụ: "Bưng tới bên kia, bộ đồ dùng cũng mang sang, chúng ta ngồi ghép bàn."

Phục vụ lập tức làm theo.

Đỗ Nhược do dự một chút, không nói gì, định tới chỗ Kiều Dĩ Mặc, Kiều Cận Nam lại không hài lòng với kết quả này, liếc mắt nhìn Hà Khâm Sinh: "Hình như tháng sau Hà thiếu gia đính hôn với thiên kim Tổng gia? Công việc chuẩn bị xong chưa? Có vẻ như anh rất rảnh rỗi?"

Đỗ Nhược bỗng nhiên dừng lại, nhìn Hà Khâm Sinh, còn Hà Khâm Sinh lại nhìn chăm chăm Kiều Cận Nam, ánh mắt lạnh như băng.

Bầu không khí lúng túng bị tiếng chuông đánh vỡ, Hà Khâm Sinh rút điện thoại ra: "Xin lỗi, tôi nhận điện thoại."

Hà Khâm Sinh xoay người nhận điện thoại, Đỗ Nhược vẫn còn sững sờ tại chỗ.

"Đỗ tiểu thư vẫn còn đứng ở đây?" Kiều Cận Nam nhướn mày.

Bên kia Kiều Dĩ Mặc nhìn bố cùng chị Hoa nhỏ đang đi tới, liền vỗ tay hoan hô, giọng nói không giấu nổi hưng phấn: "Bố vẫn đẹp trai nhất!"

Chờ Đỗ Nhược vừa tới cu cậu liền nhào vào lòng cô, nhưng ngẩng đầu nhìn cô liền nhíu mày: "Chị Hoa nhỏ không vui sao?"

Đỗ Nhược hồi tỉnh thần lại cười cười, nhẹ nhàng nheo khuôn mặt cu cậu: "Rất lâu mới gặp Dĩ Mặc, tất nhiên là vui vẻ."

Kiều Dĩ Mặc hài lòng, khuôn mặt tươi cười, chỉ về phía Mạnh Thiệu Trạch đang ngồi đối diện: "Chị Hoa nhỏ, giới thiệu với chị, đây là chú Mạnh."

Mạnh Thiệu Trạch đang tươi cười quan sát Đỗ Nhược.

Đỗ Nhược lễ phép gật đầu một cái, tiếp tục nói chuyện cùng Kiều Dĩ Mặc.

Nụ cười của Mạnh Thiệu Trạch cứng lại, giống như quả bóng xì hơi: "Đỗ tiểu thư, cô... không nhận ra tôi sao?"

A...

Đỗ Nhược mờ mịt ngẩng đầu, lập tức cười trừ nói: "Tất nhiên là biết, Dĩ Mặc rất hay nhắc đến anh."

Mạnh Thiệu Trạch chán nản dẫm chân Kiều Cận Nam một cái.

Nhất định thằng cha này đang âm thầm khoái trá!

Mặt của anh không đáng để nhớ? Đây đã là lần thứ bao nhiêu gặp nhau rồi? Cô còn bày ra vẻ mặt "Lần đầu tiên gặp mặt xin giúp đỡ nhiều hơn" là có ý gì?

"Chị Hoa nhỏ, em muốn ăn thịt bò trong đĩa của chị!"

Ba người tới muộn nên thức ăn chưa mang lên, Đỗ Nhược cắt nhỏ thịt bò bít tết, đút cho Kiều Dĩ Mặc.

Mạnh Thiệu Trạch vuốt cằm nhìn hai người họ phối hợp ăn ý, nháy mắt một cái lại hỏi: "Hình như Đỗ tiểu thư quen biết Hà Khâm Sinh, hai người... từng đến Pháp?"

Đỗ Nhược đang đút một miếng thịt bò cho Kiều Dĩ Mặc chỉ "Ừ" một tiếng qua loa.

"Hà Khâm Sinh là bạn học cũ của cô?"

Đỗ Nhược mím môi, nói thật: "Bạn trai cũ."

Nét mặt Mạnh Thiệu Trạch bình tĩnh "Thì ra là như vậy", liếc mắt nhìn ai đó mặt không đổi sắc, không biết đang đợi món ăn hay là đang suy nghĩ viễn vông hay là âm thầm nghe hai người nói chuyện.

"Bố Dĩ Mặc cũng từng có thời gian ở Paris."

Lời nói lấp lửng nên Đỗ Nhược lễ phép hỏi: "Kiều tiên sinh cũng du học?"

Mạnh Thiệu Trạch đang muốn trả lời, Kiều Cận Nam đã lên miệng trước: "Không phải."

Hai tờ đơn giản lạnh lùng chặn lại, thuận tiện lạnh mắt cảnh cáo Mạnh Thiệu Trạch.

Đột nhiên Kiều Dĩ Mặc giơ tay lên, giống như phát biểu: "Con biết! Bố phải đi chữa bệnh! Là bà nội nói!" Nói xong lại tiếp tục nhìn chăm chăm vào miếng thịt bò trên tay Đỗ Nhược.

Đỗ Nhược nhìn Kiều Cận Nam, trông anh có vẻ khỏe mạnh, không giống... người từng mắc bệnh nặng.

"Ôi, hình như gần đây an ninh Paris không tốt lắm, khu nào thường xảy ra vụ án?" Bị Kiều Cận Nam cảnh cáo, Mạnh Thiệu Trạch rất tự giác chuyển đề tài.

Hà Khâm Sinh không quay lại, ăn một bữa cơm đã rất trễ, Đỗ Nhược muốn về từ lâu, nhưng Kiều Dĩ Mặc vẫn ôm riết lấy cô, cuối cùng còn ôm cổ cô ngủ thiếp đi. Ra khỏi nhà hàng, Mạnh Thiệu Trạch liền tìm cách chạy trước, Kiều Dĩ Mặc nằm trong lòng Đỗ Nhược, dường như Kiều Cận Nam không có ý định ôm con, Đỗ Nhược không thể làm gì khác hơn là đi theo anh tới bãi đậu xe.

"Lái xe?" Kiều Cận Nam móc chìa khóa xe, hỏi cô.

Hôm nay đến chìa khóa xe cô cũng không mang, đừng nói tới lái xe, lắc đầu: "Tôi đem dĩ Mặc... Thiếu gia lên xe, bắt taxi về là được."

Kiều Cận Nam không hài lòng liếc cô một cái: "Gọi không quen thì đừng gọi, lại còn Dĩ Mặc thiếu gia."

Đỗ Nhược im lặng mở cửa xe, gọi cũng không được, không gọi cũng không được, chẳng phải lúc trước anh ta nói thân phận, địa vị của cô không xứng với gọi "Dĩ Mặc" sao?

Kiều Cận Nam đón Dĩ Mặc, thuận thực đặt cu cậu vào ghế trẻ con, mở cửa xe chỗ ngồi cạnh tay lái: "Lên xe."

Đỗ Nhược sững sốt, Kiều Cận Nam không kiên nhẫn nhủu mày, cô liền khom lưng chui vào.

Dọc đường đi hai người đều im lặng.

Đây lần đầu tiên Đỗ Nhược ở bên cạnh Kiều Cận Nam lâu như vậy, trong không gian chật hẹp, càng cảm thấy khí thế bức người người của anh quá mạnh, làm người ta không dám nói chuyện. Ngược lại Kiều Dĩ Mặc nửa tỉnh nửa mê, thỉnh thoảng ậm ừ một tiếng "Chị Hoa nhỏ", Đỗ Nhược nhẹ nhàng vỗ về nắm tay, cu cậu lại ngủ ngoan.

Kiều Cận Nam lái xe liếc cô một cái, chê cười: "Cô có vẻ rất biết cách dỗ dành trẻ con."

Mở miệng là làm người ta thấy khó chịu.

Đỗ Nhược hít sâu một hơi, chậm rãi nói: "Kiều tiên sinh, thật ra có mấy lời muốn nói, nhưng chưa có cơ hội."

Kiều Cận Nam nhướn mày: "Xin rửa tai lắng nghe."

Đỗ Nhược ngồi thẳng lưng: "Đầu tiên là về Dĩ Mặc. Thật ra tôi cảm thấy phương thức giáo dục của ngài có vấn đề, thằng bé mới được năm tuổi, ngài thường xuyên để con ở nhà một mình, như thế là không được, thằng bé nói với tôi, ngài không chủ động nói chuyện với con, không chơi cùng con, như vậy sẽ ảnh hưởng tới quá trình phát triển của bé, trong một khoảng thời gian dài, sẽ để lại ấn tượng xấu trong tâm hồn đứa nhỏ."

Đỗ Nhược quan sát vẻ mặt Kiều Cận Nam, thấy anh không lên tiếng, lại tiếp tục: "Giống như việc thằng bé phụ thuộc vào tôi, không phải do tôi biện pháp gì đặc biệt, mà do thằng bé cần có người làm bạn, chỉ cần thân mật gần gũi là sẽ dễ dàng phụ thuộc. Tôi đề nghị Kiều tiên sinh, cho dù công việc bận rộn vẫn nên bốt chút thời gian cho con, không thể... Sinh mà không nuôi."

Đỗ Nhược do dự một chút, mới dùng từ "Sinh mà không nuôi", nghe có chút nặng nề nhưng cô nghĩ sau này không có cơ hội nữa, vẫn nên nói thẳng.

Cô nghĩ Kiều Cận Nam sẽ tức giận, không ngờ anh ta mặt không đổi sắc lái xe, nhướn mày: "Còn gì nữa?"

"Tiếp theo..." Đỗ Nhược cân nhắc một chút: "Tiếp theo là chuyện anh hiểu lầm, tôi nghĩ nên làm rõ vấn đề này."

Vừa mới dứt lời, đột nhiên xe rẽ ngang, Đỗ Nhược mới nhận ra là về đến nhà, dứt khoát nói: "Cũng không phải chuyện gì quan trọng."

Xe dừng lại cô muốn xuống xe, Kiều Cận Nam lại khóa trái cửa: "Nói."

Ban đêm trong ngõ không có đèn, chỉ có ánh mắt Kiều Cận Nam bị ánh trăng chiếu vào, trong trẻo làm người khác không dám nhìn thẳng.

Đỗ Nhược rũ mắt xuống: "Kiều tiên sinh, trước đây anh luôn nghĩ tôi có ý đến gần Dĩ Mặc để tiếp cận anh phải không?"

Đỗ Nhược có thể hiểu được suy nghĩ của Kiều Cận Nam, vốn là thiên chi kiều tử, được nâng niu cưng chiều từ nhỏ, có không ít phụ nữ dùng đủ phương pháp muốn tiếp cận anh, tất nhiên anh nghi ngờ cô cũng là chuyện bình thường.

"Quả thật tôi và Dĩ Mặc rất hợp duyên cho nên bên cạnh nhau luôn vui vẻ. Nhưng anh yên tâm, tôi không có ý gì với anh." Đỗ Nhược hít sâu một hơi, nghiêm túc nhìn thẳng vào mắt Kiều Cận Nam: "Anh có thể hoàn toàn yên tâm, từ trước cho tới bây giờ hay là tương lai, tôi tuyệt đối không có bất kỳ suy nghĩ không an phận với anh."

Bạn đang đọc truyện *Bong Bóng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15

Đỗ Nhược xuyên qua ngõ hẻm, ánh trăng nhàn nhạt, bốn bề yên tĩnh, cô bước vừa nhẹ vừa nhanh, rất nhanh đã đến khúc quanh, bỗng dừng thấy bóng người liền giật mình.

Một thân ảnh cao to tựa vào vách tường, ngón tay đang kẹp một điếu thuốc lá, đóm lửa lập lòe.

Đỗ Nhược suýt nữa kêu lên, nhờ ánh sáng mờ mờ mới thấy mặt người kia liền thờ phào: "Tiểu Phong?"

Lúc này Đỗ Hiểu Phong mới chú ý có người tới, lập tức dụi tàn thuốc, thờ phào: "Chị đã về."

"Em làm chị giật mình, trễ rồi còn ở dưới làm gì?" Đỗ Nhược vuốt ngực, cùng Đỗ Hiểu Phong lên lầu.

"Xuống nhận người, lúc tối lửa tắt đèn, chị là con gái tất nhiên phải chú ý một chút."

Trái tim Đỗ Nhược ảm áp: "Em đừng về trường nữa, chắc ký túc xá đã đóng cửa?"

"Mẹ nhất định muốn đợi chị, rất vất vả mẹ mới ngủ, hôm nay em ngủ ghé sofa cũng được."

Đỗ Nhược im lặng một lúc, mới hỏi: "Tiểu Phong, em hút thuốc lá khi nào?"

Đỗ Hiểu Phong cũng im lặng một lúc mới trả lời: "Em thấy hút thuốc giải tỏa căng thẳng, chị không thích thì sau này em không hút nữa."

Đỗ Hiểu Phong cầm chìa khóa mở cửa, Đỗ Nhược thờ dài, không nói gì. Tần Nguyệt Linh đã ngủ say, Đỗ Nhược rón rén lấy ra một bộ quần trong ngăn kéo cho Đỗ Hiểu Phong, tắt qua loa rồi chuẩn bị ngủ.

Nhưng mãi không ngủ được.

Có lẽ vì gặp lại người cũ.

Tần Nguyệt Linh ngủ bên cạnh, cô không dám trở người, chỉ mở to mắt thấy nhìn trần nhà một lúc mới cầm điện thoại, để chế độ tối nhất, bắt đầu tìm kiếm thông tin.

Thiên kim Tổng gia.

hông tin không nhiều lắm, nhưng cô tìm được một tài khoản weibo, dùng giọng điệu táo bạo nói một người kẻ nghiệp Hà gia sắp đính hôn với viên minh châu của Tổng gia, tình chàng ý thiếp hay hôn nhân chính trị? Phía dưới còn đề ảnh, bên trái chính là Hà Khâm Sinh, bên phải là một cô gái trẻ tuổi đoan trang. Nhiều người không chú ý tới tin tức này, chỉ có vài dòng comment lỉnh tinh, trong đó có một dòng: Tổng Như Nhược?

Đỗ Nhược lại tìm kiếm tiếp, lần này tìm được nhiều thông tin hơn, giống như cô dự đoán người kia có gia thế, tốt nghiệp đại học danh giá ở Mỹ, nhỏ hơn cô bảy tuổi, bằng tuổi cô khi mới quen biết Hà Khâm Sinh.

Gọi Như Nhược, thật đúng là mỉa mai.

Không trách Hà Khâm Sinh có thể gọi hai tiếng "Nhược Nhược" thuận tai như vậy.

Đỗ Nhượng xem hình, mắt ngọc mảy ngài, ngoại hình ngọt ngào xinh đẹp.

Cô muốn biết cô gái sẽ kết hôn với Hà Khâm Sinh trông như thế nào, nhưng cô nhìn chăm chú, cho đến khi chuông điện thoại đột nhiên vang lên cô mới phục hồi tinh thần lại, vội vàng bắt máy.

Một số lạ, cô không lên tiếng, bên kia cũng im lặng, nhưng cô đoán được là ai.

Hà Khâm Sinh luôn như vậy.

Anh cho cô cơ hội nói, nhất định phải chia tay, cô đau khổ cầu xin, gọi rất nhiều cú điện thoại nhưng anh không nhận, lúc cô tuyệt vọng nhất gọi điện thoại đến thì không nói một câu, cho nên cô nghĩ giữa bọn họ vẫn còn hi vọng, cô tự an ủi rằng câu nói "Không yêu" là lừa gạt, nếu không anh gọi cho cô làm gì? Nhưng sau khi chia tay, khi cô quyết định về nước, đổi lại anh là người gọi điện, cô là người không nhận.

Trong điện thoại chỉ nghe thấy sóng âm, Đỗ Nhượng cầm điện thoại, đôi mắt cũng cay cay, cuối cùng dứt khoát tắt máy.

Tần Nguyệt Linh cảm nhận được, xoay người về phía cô, đáp chần giúp cô, ôm cô vào trong ngực, trong miệng còn mơ mơ màng màng: "Nhượng Nhượng đừng buồn, có mẹ ở đây."

Lời nói giống hệt lúc cô mới về nước.

Đỗ Nhượng không kìm được chảy nước mắt.

Vụ tranh luận nổ ra làm không khí trong công ty sôi nổi hẳn lên, trong lúc mọi người tranh luận không phải chuyện Đỗ Nhượng, mà là lãnh đạo mới của công ty, mọi người tụ tập lại công khai bàn bạc về lãnh đạo mới thật phong độ, tao nhã, lịch sự, tác phong cuốn hút.

Không biết ai rồi rảnh lại can đảm, chụp trộm Hà Khâm Sinh, anh đang bước đi, khóe miệng mỉm cười, ánh mắt sắc bén, dưới ánh mặt trời chiếu sáng xuống gò má, ánh nắng ấm áp nhưng cảm thấy toát lên sự lạnh lùng xa cách, càng làm cô nằng hệt chói tai.

Vì vậy gần đây các nữ công nhân viên trong công ty đều hăng hái, phấn khởi, động lực làm việc dâng cao, hăng say lao động, ngay tác phong ăn mặc cũng đổi mới.

Đỗ Nhượng thấy mình không bị đẩy lên đầu sóng gió liền thờ phào nhẹ nhõm, mặc dù nói cô từng yêu đương với Hà thiếu gia, nhưng trong xã hội có biết bao nhiêu người họ Hà nên không ai nghĩ mọi chuyện trùng hợp, Hà Khâm Sinh xuất hiện, tất cả mọi người nghĩ chỉ là chọc tức lãnh đạo mới.

Nhưng cô ta bị sa thải, người trong công ty biết tiếng Pháp không nhiều lắm, chưa thể tuyển người mới ngay nên công việc của Đỗ Nhượng tăng lên. Mấy ngày nay làm Đỗ Nhượng thấy đầu đau không phải chuyện công việc, mà là...

"Đỗ tiểu thư, hoa của cô." Cửa phòng làm việc, nhân viên cửa hàng hoa tươi lại tới.

Ánh mắt mọi người đồng loạt dừng trên người Đỗ Nhượng.

Đỗ Nhượng đau đầu day trán.

"Chào ôi, người kia vừa đi, số đào của Đỗ Nhượng đã tới!" Có người rêu ghẹo nói: "Tôi đếm đã là ngày thứ mấy... bây giờ thì phải?"

Mỗi ngày một bó hoa hồng đỏ tươi, làm người khác phải ao ước.

Chỉ có bản thân Đỗ Nhượng biết, nhận nhiều hoa càng thấy bất đắc dĩ.

Cô ký nhận hoa, lấy tấm thiệp bên trong, quả nhiên lại là một chữ "Kiều".

Cô không quen biết nhiều người họ Kiều lắm, trừ Kiều Dĩ Mặc và Kiều Cận Nam. Kiều Dĩ Mặc mới được năm tuổi, chắc chắn không phải thằng bé, nếu là Kiều Cận Nam...

Cô nghĩ nát óc cũng không ra tại sao anh ta lại tặng hoa, mà còn hoa hồng...

"Ôi, nếu ngày mai vẫn có hoa, anh giúp giúp tôi đặt lên bàn là được." Đỗ Nhượng nói với người giao hoa đang chuẩn bị về, mặc dù công ty xuất nhập khẩu nên không khí làm việc sôi nổi, nhưng mỗi ngày đều nhận hoa thì cũng không tốt.

Cậu thanh niên cười rạng rỡ đáp ứng: "Được."

Đỗ Nhượng ôm hoa, nhìn các đồng nghiệp cười đầy mờ ám, cô ngượng ngùng trở lại chỗ ngồi. Cô cắt hoa, lấy điện thoại ra tìm số của Kiều Cận Nam, nhìn chăm chăm nửa ngày.

Do dự một lúc lâu, cuối cùng cô cũng gạt chuyện đó sang một bên.

Ngày hôm sau, lúc Đỗ Nhượng tan việc đi ngang qua bàn thấy không có hoa, trong lòng thờ phào nhẹ nhõm, may mà không vội vàng gọi cho Kiều Cận Nam, có thể là người nào đó họ Kiều đưa sai địa chỉ...

Đỗ Nhượng không muốn suy nghĩ nhiều liền về nhà luôn, sau khi cơm nước xong Tần Nguyệt Linh chợt nhớ ra: "Đúng rồi, hôm nay có người đưa kiện hàng tới đây."

"Của con sao?" Đỗ Nhượng vừa dọn dẹp bát đĩa vừa nghĩ gần đây cô không mua sắm gì trên mạng?

"Đúng vậy, nói là của con." Tần Nguyệt Linh lấy kiện hàng ra, đưa cho Đỗ Nhượng.

Đỗ Nhượng tìm cây kéo mở ra, là một chiếc túi xách hàng hiệu.

Cô tìm kỹ thấy một tấm thiệp ghi một chữ "Kiều".

"Sao vậy? Nhìn cái túi cũng đẹp, sao con lại nhủ mày?" Tần Nguyệt Linh gõ yêu một cái lên đầu cô, cười híp mắt đi vào phòng bếp: "Chẳng phải bây giờ mua hàng trên mạng cho phép trả lại hàng sao? Đừng buồn nữa."

Đỗ Nhượng chỉ biết thở dài, không biết nói sao cho phải.

Kiều Cận Nam có ý gì đây?

Cô nghĩ lại cuộc đối thoại trên xe ngày đó, bao nhiêu lời xuất phát từ đáy lòng đều nói hết, sau khi chia tay Hà Khâm Sinh, cô luôn xác định rõ ràng, đạo lý môn đăng hộ đối chưa bao giờ là sai, cho nên anh ta không cần lo lắng việc cô có ý đồ tiếp cận anh toàn tính tiền tài, quyền lực hay con người, cô chỉ là người bình thường, muốn có cuộc sống bình thường.

Hay là do cô dùng lời lẽ nặng nề, ngược lại động chạm đến lòng tự ái của anh ta?

Đỗ Nhượng ngẫm nghĩ, cũng không giống lắm...

Hôm đó sau khi cô nói xong, anh ta còn vô cùng bình tĩnh "À" một tiếng, không nhìn ra tâm trạng vui hay buồn.

Đỗ Nhượng giữ chiếc túi, quyết định lặng lẽ theo dõi.

Mấy ngày sau, cô liên tục nhận được quần áo, giày, đồ trang sức các loại, mỗi ngày một loại không trùng lặp, cuối cùng sự việc làm Đỗ Nhượng không thể gắng gượng được là nhận được đồng hồ đeo tay, ngay cả Tần Nguyệt Linh cũng biết giá trị xa xỉ, bà hỏi nhiều lần là ai tặng, còn ngầm nói mặc dù hoàn cảnh gia đình không được như trước nhưng không sợ nghèo khó, ám chỉ Đỗ Nhượng không được làm việc không đứng đắn.

Đỗ Nhượng khóc không ra nước mắt, do dự vài lần mới dám gọi điện cho Kiều Cận Nam.

Sau vài lần có tín hiệu mà không bắt máy, đến người hiền cũng không chịu được, điện thoại vừa kết nối, tức giận tăng vọt lên: "Kiều tiên sinh điên rồi."

Bạn đang đọc truyện *Bong Bóng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Lần đầu tiên bị từ chối

"Kiều tiên sinh điên rồi."

Lời vừa nói ra Đỗ Nhượng đã thấy mình lỗ mồm, cứ thế nói thẳng ra chẳng có một chút lễ phép, đầu bên kia vẫn im lặng, cô ổn định cảm xúc lại, đang định nói xin lỗi thì bên kia đã lên tiếng trước, giọng nói lãnh đạm không đoán được tâm tình: "Đúng vậy, người không được bình thường."

Lời xin lỗi mới đến đầu môi, thà rằng anh ta cứ chất vấn cũng được, đột nhiên nói câu này chặn ngang họng người ta.

Đây là đang khẳng định mọi việc đều do anh ta làm, hơn nữa bản thân anh ta còn không bình thường.

Vậy anh ta còn tặng quà làm gì?

Đỗ Nhượng hít sâu một hơi: "Kiều tiên sinh, gần đây tôi nhận được quà đều là chủ ý của anh?"

Kiều Cận Nam thân nhiên thừa nhận: "Phải."

"Kiều tiên sinh, có phải giữa chúng ta có hiểu lầm gì chưa nói rõ ràng? Hay là hôm đó tôi nói gì làm anh hiểu lầm?"

Kiều Cận Nam quyết đoán trả lời: "Không phải."

"VẬY.." Đỗ Nhược cố gắng hết sức điều chỉnh giọng nói: "Vậy đây là ý gì?"

Kiều Cận Nam im lặng nửa ngày, mới nói: "Giống như cô đang nghĩ."

Đỗ Nhược thấy trái tim phun ra một búng máu, muốn nôn cũng không được, sao nói chuyện với người này lại khó khăn vậy?

"Kiều tiên sinh, đầu tiên hoa ngài tặng sẽ ảnh hưởng tới công việc của tôi, quần áo, túi xách cùng trang sức tôi đều không cần, cho dù xuất phát từ mục đích gì, mong ngài lập tức dừng lại hành động này, bởi vì nó ảnh hưởng tới cuộc sống của tôi."

Kiều Cận Nam im lặng một lúc, Đỗ Nhược nghĩ có lẽ anh ta đã ngắt điện thoại thì một giọng nữ chen vào: "Kiều tổng, hội nghị sắp bắt đầu."

Kiều Cận Nam vội nói vài câu: "Tôi nói chuyện tiếp." Trực tiếp ngắt máy.

Đỗ Nhược nhìn đồng hồ, đã chín giờ tối. Điện thoại đã ngắt mà tâm trạng rối bời, còn khó hiểu hơn so với cuộc điện thoại trước, cô nghĩ mãi không ra.

"Giống như cô đang nghĩ." Là có ý gì ?

Tặng hoa rồi hàng hiệu, người bình thường đều nghĩ là theo đuổi cô?

Kiều Cận Nam muốn theo đuổi cô?

Ý nghĩ này thật nực cười, Kiều Cận Nam càng thân thiện làm cô nghi ngờ người không bình thường phải là cô.

"Nhược Nhược, điện thoại xong chưa?" Tần Nguyệt Linh gọi cô: "Nói chưa xong cũng vào nhà đi, ở ngoài lạnh lắm."

Một trận gió lạnh thổi qua làm Đỗ Nhược rùng mình, cô cắt điện thoại vào túi rồi vào phòng.

Tần Nguyệt Linh nhìn cô muốn nói rồi lại thôi, Đỗ Nhược đành chờ dài, bất đắc dĩ nói: "Mẹ, là bạn bè đưa nhầm đồ tới, mẹ đừng đoán mò nữa."

Tần Nguyệt Linh chần trừ hỏi: "Nhược Nhược, có phải Hà..."

"Không phải." Tần Nguyệt Linh chưa nói xong, Đỗ Nhược đã phủ nhận, cô thấy mình phản ứng hơi quá bèn dịu giọng lại: "Mẹ ngủ trước đi, con còn chút chuyện cần làm nên ngủ sau."

Tần Nguyệt Linh nhìn cô, do dự một lúc mới về phòng.

Đỗ Nhược không biết Kiều Cận Nam nói sẽ gọi lại là thật hay chỉ thuận miệng nói, nhưng quả thật cô còn việc chưa hoàn thành, cô mở máy tính, chuẩn bị trả lời đối tác bên kia.

Sau khi hoàn thành công việc đã gần mười rưỡi, Đỗ Nhược chuẩn bị tắm rồi đi ngủ, lại nhận được tin nhắn từ Kiều Dĩ Mặc.

Đầu tiên là vài biểu cảm khóe lớn, tiếp xuống là dòng tin nhắn: "Chị Hoa nhỏ, bố còn chưa về."

Nếu như mọi hôm, lúc này Kiều Dĩ Mặc đã ngủ sớm, Đỗ Nhược trả lời ngay: "Dĩ Mặc ngoan, bố còn đang họp, mau ngủ đi."

Kiều Dĩ Mặc: "Sao chị biết bố đang họp? Hai người đang ở cạnh nhau à?"

Đỗ Nhược lúng túng, Kiều Dĩ Mặc lại nhắn tin tới: "Dạo này bố rất tiến bộ, còn tới vườn tre đón em! Có phải chị nói với bố không?"

Đỗ Nhược nghĩ thầm mình nào có bản lĩnh ấy, chắc là sau cuộc nói chuyện ấy anh ta đã thông suốt, ít ra còn có lương tâm.

"Đó là vì bố yêu Dĩ Mặc, trước đây rất bận rộn nhưng bây giờ có thời gia tất nhiên sẽ đi đón em." Vì Kiều Dĩ Mặc, Đỗ Nhược dối lòng nói tốt vài câu giúp Kiều Cận Nam.

Kiều Dĩ Mặc được cô dỗ dành vui vẻ đi ngủ, Đỗ Nhược nhìn thời gian, đã gần mười một giờ.

Cô nghĩ chắc Kiều Cận Nam không gọi tới, cô dọn dẹp vài thứ, thay áo ngủ, vừa nằm lên giường thì chuông điện thoại vang lên.

Sợ đánh thức Tần Nguyệt Linh, Đỗ Nhược vội vàng nhận.

"Đang ở dưới nhà cô."

Dập máy.

Đỗ Nhược thở dài, lại thay quần áo, rón rén gom hết đồ đã nhận được, mang hết một lượt xuống lầu.

Kiều Cận Nam dừng xe ở bên đường đối diện, lúc Đỗ Nhược đi xuống, anh ta đã xuống xe, nghiêng người dựa vào cửa xe, gió đêm lướt qua, lá cây vang sào sạt, bóng cây dưới đường rung động, chỉ có bóng dáng anh kéo dài dưới ánh trăng vẫn sừng sững bất động.

Đỗ Nhược thấy áp lực, căng thẳng.

Kiều Cận Nam luôn tỏa ra khí thế bức người, phương thức nói chuyện làm người ta không thể phản bác. Vừa rồi khí thế chiến đấu còn sục sôi, nhưng vừa nhìn thấy anh ta trong nháy mắt khí thế giảm đi một nửa, cô còn có cảm giác mình mới là người sai.

Kiều Cận Nam liếc nhìn túi đồ trong tay Đỗ Nhược, nhướn mày lên: "Không thích?"

Đỗ Nhược đi thẳng tới bóp xe: "Không có công không hưởng lộc."

Kiều Cận Nam không nói thêm, mở bóp xe ra, Đỗ Nhược liền thả đồ vào.

Kiều Cận Nam xoay người ngồi trên xe, Đỗ Nhược đi theo ngồi vào ghế phụ, độ ẩm trong xe vừa đủ, ngoài trời tối đen như mực, không khí trong xe cũng nặng nề theo.

Lúc này Đỗ Nhược còn nghĩ sẵn lời phản bác, đột nhiên bây giờ một câu cũng không nói được.

Kiều Cận Nam đặt tay lên vô lăng, năm ngón tay gõ nhẹ theo tiết tấu, dường như đang đợi cô nói trước.

"Không có gì đáng nói hết." Đỗ Nhược bị không khí nặng nề đè ép tới khó thở: "Đừng tặng đồ cho tôi nữa. Tôi lên lầu trước, anh cũng nên về nhà sớm."

Đỗ Nhược kéo cửa xe nhưng kéo mãi không ra.

"Vậy tặng đồ gì thì phù hợp?" Kiều Cận Nam đột nhiên lên tiếng.

Đỗ Nhược ngạc nhiên quay đầu lại: "Kiều tiên sinh, ý của tôi rất rõ ràng, tôi chưa từng có ý nghĩ không an phận với anh, không có tình để anh chú ý, tôi..."

"Bây giờ cô đã thành công thu hút tôi." Kiều Cận Nam Câu nhướn mày, liếc mắt nhìn Đỗ Nhược, ánh mắt sâu thẳm.

"Vì mấy câu nói lần trước sao?" Đỗ Nhược không thể hiểu được, kể từ khi cô không tới gia sư cho Kiều Dĩ Mặc, làm việc cho Waiting, cô không còn liên quan tới Kiều Cận Nam, cắt đứt mọi liên hệ với anh ta, trừ bữa cơm lần trước, cô không nghĩ ra lý do gì khác để Kiều Cận Nam đột nhiên thay đổi.

Kiều Cận Nam không trả lời, Đỗ Nhược mím môi: "Vậy thì tôi rút lại. Kiều tiên sinh hãy cẩn thận, phụ nữ đang ngồi ở bên cạnh anh tham tiền háo sắc, làm mấy việc ấy là cố ý tiếp cận anh, cuộc nói chuyện lần trước chính là kế lạt mềm buộc chặt."

"Phải không?"

"?"

"Mỗi câu nói đều cố ý, câu vừa rồi cũng là cố ý."

"..."

"Con người cô rất thú vị"

"..."

Đỗ Nhược hít sâu một hơi, cười nói: "Kiều tiên sinh yêu tôi sao?"

Kiều Cận Nam cười rộ lên: "Yêu?"

Anh nhướn mày quan sát Đỗ Nhược từ trên xuống dưới một lần: "Cô sao?"

Đỗ Nhược nghiêng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ: "Tôi tự biết rõ nặng nhẹ, Kiều tiên sinh không cần dùng ánh mắt khinh bỉ nhìn tôi, chỉ biết rằng ngài luôn tự cho mình là đúng, vừa hoang đường vừa buồn cười."

Phòng trọ Đỗ Nhược thuê ở một khu dân cư cũ kỹ, đường đi rất hẹp, cửa hàng nối tiếp san sát nhau ven đường, đêm khuya nên các cửa hàng đã đóng, so với không khí náo nhiệt ban ngày thì càng lộ vẻ thê lương cô quạnh. Trong xe hiệu quả cách âm rất tốt, ngồi ở bên trong không nghe thấy tiếng động bên ngoài, khi hai người không nói chuyện, không gian yên tĩnh có phần đáng sợ.

"Cô rất giống một người quen cũ của tôi." Đột nhiên Kiều Cận Nam lên tiếng, ánh mắt xa xăm.

Đỗ Nhược cười cười: "Kiều tiên sinh, anh thật thú vị, rõ ràng anh luôn coi thường tôi, vậy mà hết lần này tới lần khác luôn làm chuyện ngược lại. Dùng mấy phương pháp theo đuổi cũ rích, tặng hoa hồng, hàng hiệu, rồi nói giống người quen cũ, sao không nói thẳng nhìn tôi quen mắt?"

Kiều Cận Nam đặt tay sau đầu, đang nhìn về phía trước, nghe vậy liền quay đầu nhìn Đỗ Nhược.

Ánh mắt thâm sâu tựa biển cả.

Đỗ Nhược bị anh ta nhìn chằm chằm thấy không được tự nhiên, rũ mắt xuống, cười khan hai tiếng: "Trước đây Kiều tiên sinh đều theo đuổi bạn gái như thế?"

Kiều Cận Nam lạnh lùng: "Chưa từng theo đuổi ai."

Đỗ Nhược không lên tiếng, cô quên rằng bên cạnh anh không thiếu phụ nữ.

"Cô ấy từng nói phụ nữ luôn bị hoa tươi và hàng hiệu thu hút." Kiều Cận Nam nhìn con đường vắng, nụ cười như có như không: "Nên muốn thử một chút."

"..."

Đỗ Nhược thừa nhận, chiều này rất hiệu quả với phụ nữ: "Cũng phải tùy đối tượng, thời điểm?"

"Đúng vậy, bây giờ rất giống." Kiều Cận Nam nhắm mắt lại.

"... giống cái gì?"

"Giọng điệu."

"..."

"Vậy cô ấy đâu?" Sao anh không tìm cô ấy đi.

Kiều Cận Nam im lặng, một lúc sau mới mở mắt ra: "Đã qua đời."

Đỗ Nhược không ngờ "Người cũ" mà anh nói thật sự là cố nhân, cô thấy áy náy: "Xin lỗi."

Kiều Cận Nam không lên tiếng, Đỗ Nhược nói tiếp: "Kiều tiên sinh cũng thấy, tôi không thích quần áo hàng hiệu, tôi không muốn tiếp tục nhận chúng. Muộn rồi, Dĩ Mặc ở nhà một mình, anh cũng nên về nghỉ ngơi sớm."

Đỗ Nhược mở cửa xuống xe.

Kiều Cận Nam đi theo: "Đỗ tiểu thư không muốn suy nghĩ thêm?"

Đỗ Nhược dừng bước, quay đầu lại.

Kiều Cận Nam tựa vào xe, hai tay tùy ý đút vào túi quần, ánh mắt lãnh đạm bị nụ cười như có như không thay thế: "Cơ hội này, có bao nhiêu người muốn cũng không được."

Đỗ Nhược cười nhạt: "Cám ơn nhưng tôi không cần. Sau này không có chuyện gì quan trọng, chúng ta không cần gặp nhau. Giả sử có chuyện quan trọng thì cũng đừng gặp mặt."

Nụ cười của Kiều Cận Nam trở nên lạnh lùng: "Như cô mong muốn."

Hai người cùng xoay người, một người chuẩn bị sang đường, một người mở cửa xe chuẩn bị lên xe, giống như hai chiếc thuyền tình cờ gặp nhau trên biển rộng mênh mông, chạm mặt ngắn ngủi sau đó lại là hai đường thẳng, mỗi thuyền một phương. Sự xuất hiện người kia, giống như một trận gió bão lớn làm tắt cả mọi thứ đảo lộn.

Không biết Đỗ Hiểu Phong về lúc nào, cậu như một con gió chạy về phía Kiều Cận Nam, dùng toàn lực chính đánh một quyền: "Con mẹ nó, đồ khốn kiếp! Anh còn dám vác mặt tới tìm chị tôi!"

Bạn đang đọc truyện *Bong Bóng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17

Đỗ Nhược ngây người.

Thấy Đỗ Hiểu Phong đang nhấc tay chuẩn bị đánh tiếp, cô vội quát to: "Đỗ Hiểu Phong, dừng tay lại!"

Cánh tay Đỗ Hiếu Phong dừng lại trong không trung, không cam lòng nói: "Chị, anh ta đã hại chị ra nông nỗi này, hại gia đình chúng ta thế nào mà đến bây giờ chị còn bệnh anh ta?"

"Em nhìn xem đây là ai?" Đỗ Nhược chạy nhanh tới, đẩy Đỗ Hiếu Phong ra.

Cú đâm rất mạnh làm Kiều Cận Nam không đứng dậy được, anh lấy tay che nơi bị thương, bộ dạng vô cùng đau đớn, Đỗ Nhược cũng hoang mang lo lắng, ngồi xổm xuống: "Kiều... Kiều tiên sinh..."

Kiều Cận Nam vẫn không nói gì, nhưng Đỗ Nhược biết nếu không phải đánh trúng chỗ hiểm, thì anh ta đã sớm đánh trả rồi. Trời quá tối lại không có ánh đèn, Đỗ Nhược dè dặt vươn tay ra, đầu ngón tay chạm vào một thứ sền sệt ẩm ướt, vội vàng rút trở lại.

Chảy máu.

"Còn không mau gọi xe cấp cứu!" Đỗ Nhược tức giận quát Đỗ Hiếu Phong.

Đỗ Hiếu Phong không ngờ cú đâm lại mạnh như thế, bị Đỗ Nhược quát liền vội vàng cầm điện thoại bấm số.

"Đỗ Nhược, cô ngu ngốc thật hay là đang giả vờ?" Đột nhiên Kiều Cận Nam cười lạnh, một tay che tầm mắt đứng lên, một tay cầm chìa khóa xe ném cho Đỗ Nhược, xoay người ngồi vào ghế phó lái.

Đỗ Nhược lúng túng cầm chìa khóa xe, cô... đúng là ngu thật...

Đỗ Hiếu Phong thấy hai người lên xe, cũng chạy theo mở cửa xe: "Chị, em tưởng... là Hà Khâm Sinh nên mới ra tay."

Đỗ Hiếu Phong định ngủ lại kí túc, trước khi đi ngủ lại nhận được điện thoại của Tần Nguyệt Linh nói Đỗ Nhược nhận điện thoại đã lâu, còn áp úng nói gần đây cô nhận được rất nhiều đồ giá trị, hôm nay còn nhận được một chiếc đồng hồ xa xỉ, trên mặt khảm đầy kim cương: "Chị con... có lẽ nào quay lại với Hà Khâm Sinh?"

Đỗ Hiếu Phong đập máy, cũng không quan tâm cửa đã khóa hay chưa, chạy thẳng về nhà.

Cậu biết mấy năm nay các mối quan hệ của Đỗ Nhược rất đơn giản, người có thể tặng đồ đắt tiền, nửa đêm còn gặp mặt, trừ Hà Khâm Sinh ra thì còn ai?

Cậu bắt xe về, quả nhiên thấy Đỗ Nhược đang nói chuyện với một người đàn ông.

"Chị... Ven đường không có đèn cho nên em không nhìn rõ..." Đỗ Hiếu Phong xấu hổ vô cùng, 18 tuổi đầu vẫn còn làm chuyện lỗ mãng như thế, quan trọng là người cũng đánh rồi...

"Là Kiều tiên sinh phải không? Tôi xin lỗi."

Đỗ Nhược không quan tâm, Kiều Cận Nam mặc kệ cậu ta, trong xe vô cùng yên tĩnh. Đỗ Nhược không có tâm trạng nghe Đỗ Hiếu Phong giải thích, không cần cậu giải thích cô cũng biết cậu nhắm Kiều Cận Nam thành Hà Khâm Sinh.

Quan trọng người bị đánh là Kiều Cận Nam, nếu người đó là Hà Khâm Sinh thì có lẽ hậu quả không nghiêm trọng như vậy.

Cô nhớ lần đầu tiên gặp Kiều Cận Nam, câu đầu tiên anh ta nói với cô là: "Đưa tới đồn cảnh sát."

Không chứng cứ vẫn khẳng định cô lừa Kiều Dĩ Mặc, trực tiếp đưa tới đồn cảnh sát, còn muốn kiện cô, bây giờ Đỗ Hiếu Phong đánh anh, lại còn đánh trọng thương.

Nhìn Kiều Cận Nam chắc chắn anh ta là người coi trọng bề ngoài, cú đâm này... nếu gương mặt anh ta bị hủy thì phải làm sao?

Đỗ Nhược hoang mang.

Nếu Kiều Cận Nam kiên quyết muốn kiện Đỗ Hiếu Phong thì sao, hoặc là anh ta muốn tính toán rõ ràng, Đỗ Hiếu Phong mới lên đại học, dù bồi thường vật chất hay tinh thần thì nhà cô cũng không bồi thường nổi.

Đỗ Nhược vừa lái xe, vừa lặng lẽ quan sát Kiều Cận Nam, muốn mượn ánh đèn đường xem vết thương của anh thế nào.

"Đỗ tiểu thư, cô muốn tôi gãy tay gãy chân mới bỏ qua?" Kiều Cận Nam bị thương nên lửa giận dâng cao.

Đỗ Nhược vội vàng thu hồi tầm mắt, nghiêm túc lái xe.

Kiều Cận Nam không nói gì nữa, chỉ gọi điện thoại, nói tên một bệnh viện, sau đó "Ừ" mấy tiếng.

Bởi vì trong nhà có bệnh nhân, Đỗ Nhược quen thuộc bệnh viện này, ngẫm hiểu chạy xe tới bệnh viện.

Có hai người đang chờ sẵn trước cửa bệnh viện, bọn họ vừa đến, liền đỡ Kiều Cận Nam đi kiểm tra trước.

Vào bệnh viện Đỗ Nhựt mới nhìn rõ mặt Kiều Cận Nam, quả nhiên chảy rất nhiều máu, vì tay anh che vết thương nên cô không biết có tổn thương mắt hay không, nếu mắt bị ảnh hưởng thì vấn đề càng nghiêm trọng hơn...

Mắt Kiều Cận Nam vẫn sa sầm, Đỗ Nhựt không dám hỏi anh, trong lòng khóc không ra nước mắt, không ngờ buổi tối lại thành ra thế này. Sớm biết thì có đánh chết cô cũng không gọi cho anh, anh ta muốn tặng cái gì thì mặc anh ta!

Đỗ Hiểu Phong nhìn Kiều Cận Nam, cũng tròn tròn mắt lên, im lặng đi theo Đỗ Nhựt.

Kiều Cận Nam làm kiểm tra, hai chị em cô chờ bên ngoài, trên đường đi Đỗ Hiểu Phong nhận vài cuộc điện thoại, lúc này Đỗ Nhựt mới phục hồi tinh thần lại: "Tiểu Phong, mẹ gọi điện thoại cho em nên em mới về nhà?"

Đỗ Hiểu Phong buồn bực gật đầu.

"Vậy em mau về đi, đừng để mẹ phải lo lắng, mình chỉ ở lại là được." Đỗ Nhựt đuổi cậu đi.

Đỗ Hiểu Phong biết mình ở đây cũng vô dụng, chán chừ nói: "Chị, em xin lỗi..."

"Được rồi, sau này phía nghĩ kỹ rồi hãy làm, đừng lỗ mãng như thế." Đỗ Nhựt nhìn bộ dạng áy náy của Đỗ Hiểu Phong, thở dài: "Em về trước đi kéo mẹ lại lo."

"Vâng, có chuyện gì thì điện thoại cho em."

Kiều Cận Nam làm kiểm tra xong liền chuyển sang phòng bệnh, bệnh viện lại tiếp tục điều mấy bác sĩ tới, Đỗ Nhựt vẫn không rõ, thật ra vấn đề nghiêm trọng là thân thể Kiều Cận Nam cao quý, cho nên mới huy động nhiều nhân lực. Cô ngồi một mình trên hành lang dài, không có ai để ý tới cô, mà cô không dám một mình đi trước nên đến khi trời mờ sáng, các bác sĩ từ phòng bệnh đi ra, bốn bề yên tĩnh trở lại, cô mới lặng lẽ đi vào.

Hai người đi theo Kiều Cận Nam chỉ một người ở lại, Đỗ Nhựt nhận ra là Trịnh Kỳ, đang ngồi bên giường bệnh trầm tư suy nghĩ. Kiều Cận Nam nằm trên giường bệnh, mắt phải băng lại, má phải sưng lên, còn có một vết rách, con mắt kia khép lại, chắc là ngủ thiếp đi.

Trịnh Kỳ nghe thấy tiếng động liền đứng lên, Đỗ Nhựt cười xin lỗi, đang muốn hỏi thăm tình huống thế nào thì thấy Kiều Cận Nam mở mắt tỉnh dậy.

Anh chỉ hờ hững liếc mắt nhìn Trịnh Kỳ, Trịnh Kỳ ngậm cười trong lòng, lướt qua Đỗ Nhựt ra ngoài.

Lòng bàn tay Đỗ Nhựt đầy mồ hôi, cô im lặng một lúc lâu mới hít sâu một hơi, bình tĩnh nhìn về phía Kiều Cận Nam: "Kiều tiên sinh muốn giải quyết chuyện này thế nào?"

Kiều Cận Nam lạnh nhạt nhìn cô, cười nhẹ: "Đỗ tiểu thư thật kiêu ngạo."

Mặc dù Kiều Cận Nam không có nhiều bạn bè, cũng không thích giao tiếp với người lạ, nhưng ánh mắt nhìn người rất sắc bén. Nếu là một cô gái trẻ khác gây ra chuyện lớn như thế đã sớm khóc lóc giải thích, xin lỗi, còn Đỗ Nhựt vẫn bình tĩnh hỏi anh biện pháp giải quyết, không phải là không sợ, mà là muốn giữ thể diện.

Đỗ Nhựt không có để ý tới giọng nói khinh miệt của anh, lạnh lùng: "Tôi nghĩ Kiều tiên sinh không muốn nghe mấy lời xin lỗi vô dụng, có gì cứ nói thẳng, tránh lãng phí thời gian của ngài."

Đúng là Kiều Cận Nam không thích bộ dạng giả vờ áy náy, nhưng con mắt vẫn còn lạnh nhạt: "Giết người thì đền mạng, thiếu nợ thì trả tiền, Đỗ tiểu thư có thể tìm luật sư tư vấn xem gương mặt này trị giá bao nhiêu tiền, rồi tìm bác sĩ hỏi xem mất mấy ngày tôi mới có thể khôi phục hoàn toàn, sau đó tôi sẽ nghĩ làm việc, mỗi ngày tập đoàn Thịnh Thế tổn thất bao nhiêu tiền. Tôi là một thương nhân, cứ bồi thường tiền tôi sẽ không tính toán với cô."

Đỗ Nhựt cắn môi, bây giờ ngay cả cơm áo ấm no cô cũng phải lo lắng, dù là gia cảnh giàu có trước đây, cô cũng không bồi thường nổi cho Kiều Cận Nam.

"Tôi không có tiền." Đỗ Nhựt cũng ngang ngược, nói ngắn gọn: "Anh kiện tôi đi. Chuyện này vì tôi mà nên, năm nay em trai tôi vừa mới lên đại học, xin ngài giờ cao đánh khẽ, mọi chuyện để tôi chịu trách nhiệm."

Kiều Cận Nam bật cười: "Đỗ tiểu thư, cô nghĩ ở tòa án xuất hiện tin tức 'Kiều Cận Nam bị một cô gái yếu đuối đánh trọng thương phải nhập viện' có thích hợp không?"

Đỗ Nhựt bị anh chặn ngang họng không biết nên trả lời thế nào: "Cho nên tôi mới hỏi Kiều tiên sinh muốn giải quyết thế nào cho hợp lý."

"Tôi đã nói phương pháp giải quyết."

Mắt Đỗ Nhựt đỏ lên: "Tôi thành thật xin lỗi Kiều tiên sinh, quả thật tôi không có nhiều tiền như vậy. Em trai tôi đánh anh là nó không đúng, nhưng thằng bé còn nhỏ, cuộc sống mới bắt đầu, anh có thể ..."

Đỗ Nhựt nghẹn ngào, cố kìm nước mắt.

Đỗ Nhược không thích khóc trước mặt người khác, cô nghĩ như thế tỏ ra yếu kém, nhận được thương hại từ người khác, nhưng cô hiểu người như Kiều Cận Nam dám nói dám làm, chỉ cần anh ta muốn, hủy tương lai của Đỗ Hiểu Phong chỉ là chuyện đơn giản. Cuộc đời cô bị hủy hoại một nửa, cô không muốn Đỗ Hiểu Phong còn chưa bước đi đã bị đập xuống.

Cô nhìn ngoài cửa sổ, cố kìm nước mắt lại, cho đến khi tâm trạng bình ổn mới nhìn Kiều Cận Nam, lại thấy anh nhắm mắt, hô hấp đều đều.

... Ngủ thiếp đi.

Đỗ Nhược ngồi cả đêm trong bệnh viện, trời sáng cô gọi điện thoại tới công ty xin nghỉ một ngày. Dù sao cũng phải ở lại cùng anh xem tình hình thế nào, mất có ảnh hưởng không, nếu có thể, cô sẽ trả toàn bộ tiền viện phí, trách nhiệm nên làm thì vẫn phải làm.

Lúc cô quay lại, vừa đẩy cửa ra thì một giọng nói hưng phấn truyền đến: "Chị Hoa nhỏ cũng tới!"

Đỗ Nhược ngạc nhiên, thấy Kiều Dĩ Mặc tay vung vẩy chạy về phía cô: "Chị Hoa nhỏ, chú Mạnh nói chị đánh bố trọng thương phải không?"

Mặc dù không phải cô đánh, nhưng chuyện vì cô mà xảy ra.

Đỗ Nhược ôm lấy Kiều Dĩ Mặc, đang muốn bày tỏ ân hận thì Kiều Dĩ Mặc đã lên tiếng trước, giọng nói không giấu vẻ ngượng mồm: "Chị Hoa nhỏ thật lợi hại!"

"Kiều Dĩ Mặc xuống." Giọng nói lạnh lùng truyền tới.

Trong nháy mắt Kiều Dĩ Mặc ỉu xiu xuống, cu cậu ôm chặt cổ Đỗ Nhược nép vào vai cô, im ỉm.

Mạnh Thiếu Trạch cũng tới, ngã người trên ghế sofa, hứng thú quan sát Đỗ Nhược.

"Đỗ tiểu thư, em trai cô tuổi trẻ ngông cuồng, vừa rồi bác sĩ tới nói e rằng con mắt của bố Dĩ Mặc hỏng rồi."

Đỗ Nhược thấy ánh mắt Kiều Dĩ Mặc ngây dại, sắc mặt trắng bệch.

"Phi..." Mạnh Thiếu Trạch thành công dọa người, cười hi hi nói: "Đỗ tiểu thư dễ tin người quá."

Đỗ Nhược nhú mày, cô thấy mắt Kiều Cận Nam bị thương nghiêm trọng, cô lo lắng cú đâm của Đỗ Hiểu Phong làm mắt của anh bị tổn thương, vì vậy Mạnh Thiếu Trạch nói gì cô cũng tin là thật.

"Cho dù em trai cô tuổi trẻ ngông cuồng thì đánh người cũng nên nói một lời xin lỗi? Để một mình chị gái dọn dẹp hậu quả là sao?"

Đỗ Nhược im lặng liếc nhìn Kiều Cận Nam, thấy anh đang ngồi dựa vào giường bệnh, đã thay áo sơ mi trắng sạch sẽ, trong tay cầm tách trà, không hòa vào cũng không bày tỏ phản đối Mạnh Thiếu Trạch.

"Hôm qua nhà có chút chuyện nên tôi để thằng bé về trước, lát nữa để nó tới đây nhận lỗi với Kiều tiên sinh."

"Người cũng do em cô đánh, vậy tiền thuốc men viện phí do cô chịu trách nhiệm?"

"Nhất định, hôm qua..."

Đỗ Nhược nói còn chưa nói xong, Mạnh Thiếu Trạch liền vỗ tay: "Không thể kết thúc thế được! Nói xin lỗi xong, thanh toán tiền viện phí, Kiều tam thiếu gia không phải người hẹp hòi như vậy, đúng không?"

Đỗ Nhược khẽ liếc mắt nhìn Kiều Cận Nam, thấy anh không bày tỏ ý kiến, chỉ khẽ nhếch môi lên lạnh lùng: "Năm viện phải có điều dưỡng viên?"

Đỗ Nhược thở phào, theo cách anh ta nói thì bằng lòng với cách giải quyết mà Mạnh Thiếu Trạch nói, xin lỗi và trả tiền viện phí thì không truy cứu nữa.

"Việc này không thành vấn đề, lát nữa tôi mời người tới..."

"Mời người?" Kiều Cận Nam trừng mắt nhìn Đỗ Nhược.

Đỗ Nhược ngẩn ra, lập tức hiểu ý Kiều Cận Nam, do dự một lúc nói: "Em trai tôi đánh Kiều tiên sinh, chuyện chăm sóc cho Kiều tiên sinh tất nhiên do tôi chịu trách nhiệm."

Kiều Cận Nam hài lòng, không vạ vạ cô nữa.

Tâm trạng căng như dây đàn cũng được thả lỏng, chỉ cần không gây phiền toái cho Đỗ Hiểu Phong, chăm sóc anh ta mấy ngày không phải chuyện gì quá đáng.

"Con cũng muốn chăm sóc bố!"

Kiều Dĩ Mặc to gan trở lại, hăng hái giờ tay lên, đáng tiếc bị Kiều Cận Nam lơ đi. Đỗ Nhược cười xoa đầu cu cậu, vừa nói: "Mắt... của Kiều tiên sinh không có vấn đề gì?"

Tất nhiên Đỗ Nhược thấy nói chuyện với Mạnh Thiệu Trạch dễ dàng hơn so với Kiều Cận Nam, hỏi mắt của Kiều Cận Nam, nhưng lại đi hỏi Mạnh Thiệu Trạch.

Mạnh Thiệu Trạch phẩy tay: "Cũng không thể nói trước được, bố Dĩ Mặc từng phẫu thuật mắt, cú đánh làm mắt tổn thương nên bác sĩ đề nghị ở lại quan sát."

Đỗ Nhược có chút ân hận gật đầu.

"Nói tới việc phẫu thuật mắt ở Paris, bệnh viện ấy là..." Mạnh Thiệu Trạch cười híp mắt nhìn Kiều Cận Nam.

Đỗ Nhược suy nghĩ một lát: "Andrew?"

Kiều Cận Nam và Mạnh Thiệu Trạch đều quay lại nhìn cô, hai miệng đồng thanh hỏi: "Đỗ tiểu thư từng tới đó?"

Bạn đang đọc truyện *Bong Bông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18

Đỗ Nhược lắc đầu: "Chưa từng tới."

Mặc dù ở Paris gần hai năm, nhưng sức khỏe của cô rất tốt, không mắc bệnh nặng gì, cô biết bệnh viện này vì lúc ấy một người bạn bị lao phổi, việc tìm bệnh viện khó khăn cho nên để phòng trước cô tìm hiểu về vài bệnh viện lớn ở Paris.

Mạnh Thiệu Trạch nói Kiều Cận Nam làm phẫu thuật mắt, bệnh viện chuyên về mắt, cô tự nhiên nghĩ đến Andrew.

Đề tài dừng lại ở đây, Kiều Cận Nam hạ lệnh đuổi khách, Mạnh Thiệu Trạch dùng cả hai bàn tay để tách được Kiều Dĩ Mặc bám chặt trên người Đỗ Nhược lôi xuống, tâm tình vui vẻ đi về.

"Trong lúc anh nằm viện, Dĩ Mặc để Mạnh tiên sinh chăm sóc?" Đỗ Nhược hỏi.

Kiều Cận Nam hờ hững "Ừ" một tiếng, nằm xuống nghỉ ngơi.

Đỗ Nhược hỏi thăm bác sĩ, Kiều Cận Nam phải ở lại 5 ngày để quan sát, chờ máu tụ trong mắt tan, làm kiểm tra toàn diện, xác định không còn vấn đề thì có thể xuất viện.

Vì vậy cô phân vân nửa ngày mới gọi điện cho Đới Phó Quân, Đới Phó Quân đối xử với cô rất tốt, sáng khoái đáp ứng.

Ngược lại Kiều Cận Nam không thể nghỉ ngơi, mỗi ngày thư ký ôm tới một chồng văn kiện, nên ký thì ký, nên xem thì xem, nên liên lạc thì liên lạc, nên đi họp thì họp trên internet.

Đỗ Nhược ở bệnh viện "Chăm sóc" anh ba ngày, bây giờ cô không hiểu tại sao Kiều Cận Nam bắt cô ở lại.

Mỗi ngày nếu không phải xem văn kiện thì gọi điện hoặc đi họp, thỉnh thoảng nằm xuống nghỉ ngơi, tác dụng duy nhất của cô chính là com bung nước rót cho anh ta, để người khác làm cũng được cũng không làm ảnh hưởng tới công việc của anh ta.

Vì vậy tới ngày thứ ba, Đỗ Nhược vô cùng buồn chán không tìm được đề nghị: "Kiều tiên sinh, chúng ta thương lượng một chút?"

Kiều Cận Nam nâng mí mắt lên nhìn cô.

Đỗ Nhược biết mình đuối lý, lại đang cầu cạnh anh, mấy ngày nay thái độ thể hiện không tồi, không chọc anh tức giận, lúc này cười nín nọt: "Là như vậy, tôi mới đi làm một tháng, bây giờ không thể xin nghỉ quá lâu, không bằng... Còn lại hai ngày tôi..."

Đỗ Nhược còn chưa nói hết liền bị Kiều Cận Nam chặn ngang: "Đỗ tiểu thư, ai nói với cô là hai ngày nữa tôi được xuất viện?"

Đỗ Nhược ngạc nhiên: "Bác sĩ nói, nhiều nhất là năm ngày thì kiểm tra tổng quát..."

Kiều Cận Nam chỉ chỉ gương mặt vẫn còn đọng máu: "Cô nghĩ hai ngày là có thể khôi phục hoàn toàn?"

Đột nhiên Đỗ Nhượng nhớ lại khi đó Kiều Di Mặc nằm viện, anh ta kiên quyết là để cho con không còn một nốt dị ứng nào mới ra viện. “Chẳng lẽ anh muốn...” Máu bầm trên mặt tan hết mới xuất viện?

Kiều Cận Nam nhướn mày cắt lời Đỗ Nhượng: "Giống cô đang nghĩ."

Đỗ Nhượng gầy nãy lên: "Kiều tiên sinh, ít nhất phải mất hai tuần lễ!"

Kiều Cận Nam tiếp tục nhìn văn kiện.

Đỗ Nhượng không thể lý giải, ngày hôm qua bác sĩ thay băng cho anh, uyển chuyển nói không còn vấn đề gì, thân thể anh cao quý, nếu muốn ở lại viện, cô có thể chờ cho tới khi kiểm tra toàn diện, mất thêm hai ba ngày, nhưng nào ai vì máu bầm mà ở lại bệnh viện nửa tháng?

"Cô yên tâm, viện phí tiếp tục ở lại viện không cần cô gánh chịu." Kiều Cận Nam không mặn không nhạt bỏ sung.

"Kiều tiên sinh, vấn đề không phải ở chỗ đó!" Đỗ Nhượng hít sâu một hơi, cố giữ tâm trạng bình tĩnh: "Như vậy đi, còn lại hai ngày tôi sẽ tiếp tục, nhưng sau này thì thật xin lỗi, tôi không được nghỉ dài ngày như vậy."

Kiều Cận Nam nhướn mày, ánh mắt hấp háy nụ cười: "Chẳng phải là Đỗ tiểu thư nói. Nếu không để em trai cô tới?"

Nhắc tới Đỗ Hiểu Phong, Đỗ Nhượng giống như quả bóng xì hơi, lại ngồi xuống, không nói gì nữa.

Nếu cô cứ ngây người ở bệnh viện nửa tháng, cô cũng thấy bức mình. Cô xin nghỉ năm ngày, bảy giờ mà xin nghỉ nửa tháng, vậy là 20 ngày, nhất định là không thể, chỉ còn nước từ chức. Tuy cô không định từ chức, nhưng sau dự án đối tác, không muốn khi xin phỏng vấn lại gặp câu hỏi vì sao chưa được hai tháng đã từ chức, hỏi có thành tích gì cũng không nói được.

Cô lại không giống Kiều Cận Nam, không tới công ty cũng có thể xử lý công việc, cô chỉ là một nhân viên nhỏ, công việc là do một tập thể cùng nhau hoàn thành, anh có thể ở viện bao lâu cũng được, nhưng cô thì không thể. Nghĩ tới đây, Đỗ Nhượng hiền lành cũng có ngày bùng phát.

Đỗ Nhượng mang theo cục tức, thái độ cũng thay đổi, không giống trước đây luôn yên lặng nhìn Kiều Cận Nam làm việc, thỉnh thoảng kiểm tra hộ anh vết thương, không đi lại lung tung trong phòng bệnh, nhưng lại cố ý tạo vài âm thanh.

Kỳ lạ là Kiều Cận Nam không chê cô phiền, rõ ràng lúc thư ký của anh tới, về mặt thông cảm nói với cô: "Đỗ tiểu thư, Kiều tổng ghét nhất lúc làm việc có người làm phiền, cô phải chú ý, lúc Kiều tổng tức giận rất đáng sợ."

Đỗ Nhượng sâu não cả ngày, thấy Kiều Cận Nam vẫn bận rộn, không kim được xen vào, hỏi: "Kiều tiên sinh, có phải tôi làm gì đắc tội anh không?"

"Không."

"Vậy tại sao anh cứ làm khó tôi vậy?"

"Đỗ tiểu thư, có rất nhiều người muốn gặp tôi, nhất định phải liên hệ trước một tháng với thư ký để xếp lịch hẹn, dù là bạn gái, ngay cả Di Mặc, cũng không cơ hội gặp tôi nhiều như thế, bây giờ cô có cơ hội, rất nhiều muốn mà không được."

"... Là bọn họ cần, không phải là tôi."

"Tôi cũng không cần để ý xem cô có thích hay không."

"..."

Suốt cuộc nói chuyện, Kiều Cận Nam không thêm nâng mắt lên, Đỗ Nhượng đành chịu thua, ngẫm nghĩ một lúc, lại hỏi: "Kiều tiên sinh, anh định ở đây nửa tháng?"

"Cô thấy ai sừng mặt sừng mũi mà đi họp nói chuyện làm ăn?"

"Không cần thiết ở bệnh viện, có thể trở về nhà."

"Đỗ tiểu thư suy nghĩ cho kỹ, về nhà cô cần chăm sóc cả tôi và Di Mặc."

"..."

Đỗ Nhượng vẫn cố chấp: "Kiều tiên sinh, tại sao anh nhất định muốn tôi ở lại đây?"

Lần này Kiều Cận Nam nhìn thẳng cô: "Chẳng phải người đánh tôi là em trai cô?"

Đỗ Nhượng đầu hàng.

"Có thể mời điều dưỡng viên tới, chẳng phải chỉ cần chăm sóc người bệnh sao? Tôi sẽ mời được người làm anh hài lòng!"

"Tôi không thích có người lạ ra vào phòng tôi."

"Tôi với anh cũng không quen thân..."

"Em trai điều dưỡng không đánh tôi."

Đỗ Nhược thấy nói chuyện với anh ta rất mất thời gian, vòng tới vòng lui lại về chỗ cũ, dù anh ta nói gì cũng có lý, cô nói không lại anh.

"Kiều tiên sinh, nghe Anna nói anh ghét nhất có người quấy rầy lúc anh làm việc."

"Đúng."

"Vậy tôi nói chuyện với anh sao anh không chê phiền?" Tức giận đi, đuổi tôi đi!

"Không phiền."

"Tại sao?"

"Lý do tôi đã nói."

"Thấy tôi thú vị?"

"Đúng."

"Rót cuộc thú vị chỗ nào?"

"Vấn đề này tôi đã trả lời."

"Cả con người tôi đều thú vị?"

"Đúng."

"..."

Đỗ Nhược cười khan hai tiếng: "Đây là lần đầu tiên có người đánh giá tôi như vậy."

"Đây là lần đầu tiên có người để tôi chú ý." Kiều Cận Nam im lặng một lúc, nghiêm túc nói: "Tôi từng nghĩ tới lý do."

"Tại sao?"

"Có lẽ bên cạnh cô, tôi có cảm giác đặc biệt thông minh hơn người."

"..."

"Đúng rồi, bộ dạng lúc cô nổi trận lôi đình cũng rất thú vị."

Đỗ Nhược dờ khóc dờ cười, cảm giác Kiều Cận Nam đang trêu chọc cô, nhưng hết lần này tới lần khác anh ta nói chuyện nghiêm túc vừa chăm chú làm việc.

Kiều Cận Nam không thỏa hiệp, cô không còn cách nào khác là sẵn sàng từ chức, xin lỗi Đới Phó Quân không ngừng qua điện thoại, Đới Phó Quân không nói gì, còn nói giúp cô xin phép. Sau đó gọi điện thoại lại, nói cô có thể tiếp tục nghỉ, không cần từ chức.

Đỗ Nhược vô cùng ngạc nhiên, có công ty nào để nhân viên mới nghỉ gần một tháng?

"Trưởng phòng Đới, tôi muốn từ chức, tôi sẽ gửi đơn cho ngài."

Đới Phó Quân im lặng một lúc lâu: "Chờ cô quay lại làm việc rồi nói, vị trí vẫn giữ lại cho cô."

Đỗ Nhược ngắt điện thoại, trong lòng có chút khó chịu.

Nhất định là Hà Khâm Sinh nhúng tay vào, do anh làm thì cô nhất định phải từ chức.

Trở lại phòng bệnh, Kiều Cận Nam lại chủ động nói chuyện: "Từ chức?"

Đỗ Nhược lắc đầu.

Kiều Cận Nam cười lạnh: "Không bỏ được là vì Hà Khâm Sinh? Hay là lúc đầu vào Waiting là vì Hà Khâm Sinh?"

Đỗ Nhược nhủ mảy: "Kiều tiên sinh, đây là chuyện riêng của tôi, tôi không có nghĩa vụ trả lời."

Kiều Cận Nam liếc nhìn cô: "Thay hẳn ta nhận một cú đấm, đủ tư cách chưa?"

Đỗ Nhược im lặng, từ chối trả lời, Kiều Cận Nam cũng im lặng, nhưng không khí rất nặng nề, tràn ngập lửa giận. Đỗ Nhược không thèm để ý tới anh, cô không có nghĩa vụ hỏi đáp.

Ngày thứ sáu nằm viện, Kiều Cận Nam làm kiểm tra toàn diện, xác định mọi thứ đều bình thường, anh ta nói được làm được, dù không gặp vấn đề vẫn ngây ngô ở lại bệnh viện chờ vết thương trên mặt hoàn toàn biến mất, chỉ là đổi một phòng bệnh rộng hơn, thuận tiện cho công việc.

Đỗ Nhược phát hiện cuộc sống cũng không quá khó khăn như cô tưởng tượng.

Dù sao cô đã chuẩn bị từ chức, không phải lo lắng về công việc, tâm trạng bình thản hơn. Kiều Cận Nam làm việc của anh, cô lại quay lại với công việc phiên dịch, nhận vài việc đơn giản, hai người đều có việc riêng, không ảnh hưởng tới người kia, cô không chủ động bắt chuyện với Kiều Cận Nam, Kiều Cận Nam cũng mặc kệ cô.

Thỉnh thoảng Đỗ Hiểu Phong cũng tới, hai ba ngày Mạnh Thiếu Trạch sẽ mang Kiều Dĩ Mặc tới chơi, mỗi lần đến phòng bệnh lại vui vẻ hẳn lên.

Nhiều lần gặp mặt, Đỗ Nhược dần dần hiểu về Mạnh Thiếu Trạch, là điển hình thiếu gia chơi bồi lêu lổng, thích Kiều Dĩ Mặc nhất, không thấy phiền hà, càng hiểu rõ Kiều Cận Nam, đạt tới trình độ như Trịnh Kỳ ngày ngày bên cạnh Kiều Cận Nam, chỉ cần Kiều Cận Nam nhướng mày là đã hiểu anh ta đang nghĩ cái gì.

Có một ngày không biết là vô tình hay cố ý nói với cô: "Tính tình của bố Dĩ Mặc, yêu cầu mọi thứ hoàn mỹ, không muốn trên người có một vết sẹo, mỗi lần nằm viện phải đợi tới khi khỏi hoàn toàn mới xuất viện"

Bệnh viện sạch sẽ của anh ta, Đỗ Nhược không dám bàn luận nhiều, chỉ cười nghe, cuối cùng Mạnh Thiếu Trạch khen cô tốt tính, cô không thể làm gì khác là lặng lẽ ậm ừ.

Tâm trạng bình thản nên nửa tháng trôi qua rất nhanh, Đỗ Nhược nhìn chăm chăm vào vết thương trên mặt Kiều Cận Nam, nghĩ không cần ngày ngày cung phụng anh ta, tâm trạng cũng tốt lên.

Ngày ra viện, Đỗ Nhược đã sắp xếp xong đồ đạc của Kiều Cận Nam, chờ lái xe tới đón, Kiều Cận Nam liếc nhìn cô, nhàn nhạt nói: "Cô muốn mấy thứ đó?"

Nửa tháng nay Đỗ Nhược đã quen với phương thức nói chuyện này, một câu nói bình thường thoát từ miệng anh ta cũng thay đổi ý nghĩa, anh ta không cần đồ, anh ta không nói hẳn ra là không muốn, biết rõ người dọn dọn là cô còn hỏi câu đó?

Cô phẫn nộ ném tất cả vào thùng rác.

"Buổi tối cùng ăn cơm." Kiều Cận Nam quăng một câu.

Đỗ Nhược suýt nữa đã thốt lên: "Tại sao", ngay lập tức nghĩ câu này làm anh ta mất mặt, bèn hỏi ngược lại: "Tại sao đột nhiên Kiều tiên sinh muốn cùng ăn một bữa cơm?"

"Không phải đột nhiên, là sớm có tính toán."

"..."

Đỗ Nhược nụ cười giả dối: "Xin lỗi, buổi tối tôi có hẹn."

"Hủy bỏ."

"..."

Đỗ Nhược không muốn ăn cơm cùng anh ta: "Hôm nay em trai tôi về nhà, mẹ tôi nói đã lâu ba người chưa có bữa cơm cùng nhau, đồ ăn cũng chuẩn bị xong."

"Vậy chúng ta tới nhà cô ăn cơm."

"..." Đỗ Nhược hít sâu một hơi, đến phút cuối cùng không muốn đắc tội anh. "Được, tôi và anh cùng đi ăn, ở nơi nào?"

Đỗ Nhược không ngờ Kiều Cận Nam không đưa cô tới nhà hàng cao cấp xa hoa, mà là một nhà hàng nhỏ đơn giản, tinh tế.

Vị trí hơi khó tìm, Kiều Cận Nam quen thuộc đường dẫn cô vào, ngoài cửa có phục vụ ghi tên, nhân lúc Kiều Cận Nam đang báo tên cô đứng quan sát một lượt.

Phong cách tinh tế tao nhã, gần tới Giáng Sinh, trong nhà hàng trang trí cây thông và ông già Noel, trên tường treo những bông tuyết, tiếng dương cầm du dương, rất thích hợp cho các cặp đôi, nhưng... Trùng hợp, cô liếc mắt thấy dưới ánh đèn Hà Khâm Sinh cười tao nhã, đối diện anh ta là một cô gái trẻ,

nhớ không lầm, gọi Tổng Như Nhục.

Theo bản năng Đỗ Nhục lui về phía sau liền đụng vào Kiều Cận Nam.

"Chúng ta đổi nhà hàng khác được không?"

"Tại sao?" Kiều Cận Nam hí mắt lại, ánh mắt càng thêm vẻ thâm sâu, môi nhếch lên đầy vẻ châm chọc.

Đột nhiên Đỗ Nhục cảm thấy anh ta có ý.

Cố ý đưa cô tới đây, cố ý để cô chứng kiến Hà Khâm sinh và vị hôn thê, cố ý làm cô khó chịu.

Nếu không thì tại sao anh ta lại tốt bụng muốn mời cô ăn cơm?

Đỗ Nhục xoay lưng, cánh tay bị anh giữ lại, cô nhìn chằm chằm anh, muốn né tránh, nhưng có làm thế nào cũng không thoát nổi, ngược lại còn bị anh kéo lại gần.

Anh hơi khom lưng, đôi môi khẽ sát tai cô, chạm vào lỗ tai nóng rực: "Đỗ Nhục, cho tới bây giờ kiều cận nam này không sợ cái gì, người phụ nữ của tôi, tốt nhất cô nên ý thức được điều này."

Nói xong liền lôi cô tiến đến bàn của Hà Khâm Sinh.

Bạn đang đọc truyện *Bong Bóng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 19

Nói về ân oán giữa Kiều thị và Hà thị, đó là câu chuyện bắt đầu từ ba đời trước.

Cụ nội Kiều Cận Nam và cụ nội Hà Khâm Sinh sống cùng một thôn, cùng tham gia chiến tranh kháng Nhật, có thể gọi là chiến hữu sống chết có nhau, tất nhiên hai con trai lớn lên bên nhau từ nhỏ, thân thiết như keo sơn, cùng nhau trốn học, cùng nhau đánh nhau, cùng nhau theo đuổi bạn gái, cùng nhau lên núi xuống biển gây dựng cơ nghiệp. Đến đời cha Kiều Cận Nam và cha Hà Khâm Sinh thì quan hệ không còn thân thiết như trước, nhưng so với bạn bè bình thường thì cũng thân thiết hơn nhiều, dù sao trường bối vẫn đi lại, cũng coi như nhìn nhau cùng lớn lên.

Mọi chuyện thay đổi từ khi đời cha lập gia đình.

Mẹ Kiều Cận Nam là Ngô Khánh phân và mẹ Hà Khâm Sinh là Lạc Tang Tang, ngoài mặt là bạn bè tốt nhưng chuyện gì cũng so bì hơn thua, khi còn bé thì ganh đua học tập, so tài năng, khi trưởng thành thì so vóc dáng, so gương mặt, chín chắn hơn thì so người đàn ông, so con trai.

Có câu ba phụ nữ một sân khấu, thế nhưng hết lần này tới lần khác chỉ có hai phụ nữ mà đem sân khấu diễn sống động như thật.

Ngô Khánh Phân sinh liền hai con trai nhưng mất sớm, con cả của Lạc Tang Tang là Hà Khâm Húc khỏe mạnh, thông minh, đến lúc này vô bọc hòa bình bị xé rách, có lần còn bùng nổ ngay trước mặt các bề trên, từ đó hai bên không còn qua lại.

Cuối cùng Ngô Khánh Phân có con trai thứ ba là Kiều Cận Nam, có câu ngựa không dừng vó, Lạc Tang Tang sinh tiếp Hà Khâm Sinh.

Sau này quan hệ hai bên cũng nổi lại, sự nghiệp hai nhà càng ngày càng lớn, nhưng các trường bối lần lượt qua đời thì tình nghĩa đôi bên sớm không bằng năm đó, chẳng qua là người làm ăn, ngoài mặt là bạn làm ăn, người ngoài không rõ nội tình thật ra mối quan hệ bạn bè sớm biến thành quan hệ thù địch.

Cho nên mối quan hệ giữa Kiều Cận Nam và Hà Khâm Sinh, người ở bên ngoài thấy không tồi, dù sao tính cách Kiều Cận Nam luôn lãnh đạm, thanh cao, từ trước đến nay luôn đơn độc một mình, đối với ai cũng hờ hững vô tình.

Vì vậy Kiều Cận Nam dẫn Đỗ Nhục tới trước mặt Hà Khâm Sinh và Tổng Như Nhục, không khí vốn hài hòa ấm cúng ngay lập tức thay đổi.

Hà Khâm Sinh không ngờ gặp hai người ở đây, tầm mắt dừng lại trên cánh tay Kiều Cận Nam nắm tay Đỗ Nhục, ngay sau đó nở nụ cười thâm sâu khó lường.

Tổng Như Nhục xuất thân thế gia, trước đây cô từng gặp Kiều Cận Nam, ấn tượng về anh là một người thanh cao lãnh đạm, cho tới bây giờ không chủ động tiếp xúc với người khác, lúc này anh chủ động đi tới làm cô có chút ngạc nhiên đồng thời dùng ánh mắt dò hỏi nhìn Hà Khâm Sinh.

Nụ cười trên mặt Hà Khâm Sinh hoàn mỹ không một sơ hở, vươn tay ra: "Thật trùng hợp, Kiều tiên sinh."

Kiều Cận Nam nhếch môi, lời nói sâu xa: "Đúng là trùng hợp."

Hai người bắt tay nhau, Tống Như Nhục cũng đứng dậy chào hỏi, lặng lẽ đổi vị trí ngồi bên cạnh Hà Khâm Sinh, nụ cười khách sáo liếc nhìn Đỗ Nhục: "Vị này là..."

Tuy Đỗ Nhục không tình nguyện đến đây, nhưng việc đã đến nước này cô không muốn bị người khác chê cười, dưới bàn cô hất tay Kiều Cận Nam ra, cười lấy lệ, đang muốn tự giới thiệu thì Kiều Cận Nam đã lên tiếng trước: "Bạn gái tôi."

Lời này của anh làm ba người còn lại đều sững sờ.

Tống Như Nhục thấy Kiều Cận Nam nắm tay cô đi vào, liền đoán được là quan hệ yêu đương, nhưng không dám chắc chắn... Bạn gái trước đây của Kiều Cận Nam, mọi mặt đều xuất sắc, không kể những thứ khác, chỉ xét dung mạo thôi cũng hơn hẳn mình gấp đôi.

Mà cô gái này, mặc dù cũng ưa nhìn, nhưng không quá xuất sắc, mà trước đây Kiều Cận Nam chưa bao giờ đi cùng bạn gái hoặc chính thức giới thiệu với bạn bè.

Hà Khâm Sinh nhướn mày, nhìn hai người đối diện, không nói gì. Đỗ Nhục lại tròn to mắt nhìn Kiều Cận Nam.

Cô trở thành bạn gái anh từ khi nào?

Kiều Cận Nam thản nhiên đưa thực đơn cho cô: "Muốn ăn cái gì?"

Đỗ Nhục nhìn lướt qua hai người đối diện, hít sâu một hơi kìm nén cơn tức giận đang sôi trào.

Ngay lập tức, phục vụ đi tới, báo lại món ăn Hà Khâm Sinh gọi trước đã chuẩn bị, hỏi muốn gọi thêm đồ ăn không, Đỗ Nhục chỉ đại vãi món, phục vụ cất thực đơn đang định rời đi thì Hà Khâm Sinh vẫn im lặng đột nhiên nói một câu: "Nhục Nhục, anh muốn ăn vịt nướng."

Đỗ Nhục giật mình nhìn anh ta, chỉ thấy Tống Như Nhục đang cười rộ, nói với phục vụ: "Có vịt nướng không? Đem cho chúng tôi một phần, cảm ơn."

Hà Khâm Sinh cười cười vuốt tóc Tống Như Nhục.

Đỗ Nhục rũ mắt xuống.

Trước đây khi hai người còn yêu đương, có một ngày hai người thèm ăn đồ ăn quê nhà. Hà Khâm Sinh thích ăn vịt nướng, Paris chỉ có khu phố 13 có thể tìm đồ ăn đạt tiêu chuẩn, mỗi lần anh nói "Nhục Nhục, anh muốn ăn vịt nướng", hai người sẽ nắm tay nhau, không ngại cực khổ đi bộ đến khu 13 ăn vịt nướng.

Bạn bè đều chế giễu hai người bị điên, có tàu điện ngầm mà không đi đỡ phải đi lại vất vả, nhưng Đỗ Nhục cảm thấy lãng mạn, là ký ức ngọt ngào để hoài niệm.

Có thời gian, những lời này trở thành lời hòa giải mỗi khi hai người cãi nhau, dù tức giận tới đâu, Hà Khâm Sinh hiểu rõ Đỗ Nhục, anh chọn thời điểm thích hợp, giọng điệu đáng thương: "Nhục Nhục, anh muốn ăn vịt nướng", sau đó hai người nắm tay đi tới khu phố 13.

Cuộc sống kỳ diệu như vậy, khi nằm mơ cô cũng không nghĩ rằng có một ngày chính tai cô lại nghe anh ta nói với cô gái khác.

Món ăn lần lượt được mang lên, trình bày khéo léo tinh xảo.

Lúc ăn cơm Kiều Cận Nam không có thói quen nói chuyện, yên tĩnh gần như không tồn tại. Thình thoảng Tống Như Nhục hỏi Đỗ Nhục vài câu lung tung, để cho không khí hài hòa hơn, Đỗ Nhục cũng lễ phép đáp trả.

Hình như Hà Khâm Sinh sợ Tống Như Nhục đói bụng, vừa gấp thức ăn cho cô vừa cười nhìn Kiều Cận Nam: "Kiều tiên sinh đối xử với bạn gái thật lãnh đạm."

Kiều Cận Nam không thèm nâng mí mắt lên: "Tôi không có thói quen lấy người thân cùng diễn trò làm thú vui, về điểm này Hà tiên sinh làm giỏi hơn tôi."

Lời này đúng là chọc gậy bánh xe, Hà Khâm Sinh liền nhướn mày: "Mọi người đều nói lời Kiều tiên sinh luôn chọc chỗ hiểm, coi như hôm nay được lĩnh giáo."

Kiều Cận Nam khinh thường cười nói: "Chẳng qua tôi ăn ngay nói thật, không giống Hà tiên sinh am hiểu khẩu Phật tâm xà."

Thấy đề tài có mùi thuốc súng, ngay lập tức Tống Như Nhục nói xen vào cắt đứt cuộc đối thoại giữa hai người: "Đúng rồi Kiều tiên sinh, chúng tôi đã dời lịch đính hôn, ngài đã biết chưa?"

Kiều Cận Nam gật đầu nhẹ, Tống Như Nhục ngọt ngào nói: "Vốn dự định là tháng sau, nhưng tạm thời dời đến Giáng Sinh, Kiều tiên sinh và ..."

"Đồ tiểu thư." Kiều Cận Nam thản nhiên nói.

"Đúng đúng, Kiều tiên sinh và Đồ tiểu thư nhất định phải tới." Tống Như Nhục lấy một tờ danh thiếp đưa cho Đỗ Nhục: "Bình thường Đồ tiểu thư

thích đi chơi đâu? Sau này chúng ta có thể cùng đi."

Tổng Như Nhục đoán, có thể xuất hiện bên cạnh Kiều Cận Nam, ngoại hình tuy không ưu tú nhất, nhưng chắc chắn gia thế cũng hiển hách.

Đỗ Nhục nhận lấy, lễ phép gật đầu, không nói gì.

Nói đến lễ đính hôn, Tổng Như Nhục có đề tài nói chuyện, cô cùng Hà Khâm Sinh bàn bạc, nói đến chuyện khách mời, Tổng Như Nhục che miệng cười khê: "Bạn gái trước của anh có biết anh kết hôn không? Hay là em chuẩn bị một bàn cho bạn gái trước?"

Đỗ Nhục cúi đầu, cảm giác ánh mắt Hà Khâm Sinh lướt qua cô, anh ta thản nhiên nói: "Tùy em."

Một bữa cơm khó khăn, Đỗ Nhục cảm thấy dài như một thế kỷ nhưng cô vẫn cố gắng chịu đựng cho đến khi kết thúc, Kiều Cận Nam đứng dậy: "Tôi xin phép".

Chắc là đến phòng vệ sinh.

Ngay lập tức, Hà Khâm Sinh cũng đứng dậy, cười dịu dàng với Tổng Như Nhục: "Anh đi phòng vệ sinh một lát."

Người vừa đi Tổng Như Nhục thở dài một hơi, vỗ ngực: "Ông trời ơi, cuối cùng cũng có thể hít thở, anh nhà cô khí thế quá mạnh! Làm tôi không dám nói nhiều."

Cô nắm tay Đỗ Nhục, cười thật chân thành.

Trong phòng vệ sinh, Kiều Cận Nam đang thả hai tay dưới vòi nước, tiếng nước chảy ào ào, Hà Khâm Sinh bước vào, dừng lại bên tay phải anh mở vòi nước.

Hai người đàn ông cao lớn một trái một phải, không gian yên tĩnh chỉ có tiếng nước chảy.

"Kiều tiên sinh, anh là thương nhân xuất sắc." Hà Khâm Sinh rũ mắt xuống, bàn tay xinh đẹp dưới vòi nước trông càng thon dài: "Phương diện làm ăn có thể tôi không bằng anh, nhưng Nhục Nhục..."

Hà Khâm Sinh nâng tầm mắt lên, nhìn Kiều Cận Nam, nụ cười tự tin: "Anh không tranh được với tôi được đâu."

Bạn đang đọc truyện *Bong Bông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20

Dưới ánh đèn, ánh mắt Hà Khâm Sinh tràn ngập ý cười, còn lóe lên ánh sáng rất nhỏ.

Kiều Cận Nam hồ hững liếc anh ta, xoay người rút khăn giấy ra lau tay: "Hà tiên sinh nói Nhục Nhục, đối với vị hôn thê của anh, tôi không có hứng thú."

Hà Khâm Sinh cười: "Cho tới bây giờ Nhục Nhục trong lòng tôi chỉ có một."

Kiều Cận Nam cười rộ lên: "Hà tiên sinh, lời này anh nên nói trước mặt Tổng tiểu thư."

"Chuyện của tôi và Tổng Như Nhục, tôi tin trong lòng Kiều tiên sinh rõ ràng hơn so với tôi"

"Thật sao?" Kiều Cận Nam nhướn mày: "Vậy thì tôi nhắc nhở một câu, trong từ điển của tôi không có từ 'Tranh giành'. Thứ tôi nhìn trúng thì sinh ra cũng chỉ thuộc về tôi, cho nên không cần phải giành."

Hà Khâm Sinh vẫn duy trì nụ cười, rút khăn giấy lau sạch hai tay: "Kiều tiên sinh, tôi cũng nhắc nhở anh một câu, Nhục Nhục không giống những bạn gái trước đây của anh, nếu chỉ mua vui anh nên tìm người khác."

"Hình như người đùa giỡn cô ấy không phải là tôi." Kiều Cận Nam vứt khăn giấy vào thùng rác, lạnh lùng liếc Hà Khâm Sinh rồi xoay người rời đi.

Đỗ Nhục bị Tổng Như Nhục thân thiết lôi kéo nói chuyện, giống như bạn bè thân thiết lâu ngày gặp mặt.

"Có mấy mẫu túi xách mới ra, hẹn hôm nào chúng ta cùng dạo phố?" Tổng Như Nhục hào hứng nói.

Đỗ Nhục vẫn khách sáo như cũ: "Màu sắc tươi sáng không thích hợp với tôi, hợp với Tổng tiểu thư hơn."

Tổng Như Nhục không hiểu Đỗ Nhục, hai cô gái nói chuyện đề tài quần áo mỹ phẩm có thể bàn luận sôi nổi không dứt, nhưng cô gái này không phải là không am hiểu vấn đề này, cho dù nói gì cũng là về mặt hồ hững, cũng không giống về mặt cao cao tại thượng như Kiều Cận Nam.

Đã rất lâu Đỗ Nhục không dùng tới hàng hiệu, có thể đáp được vài lời vì trước kia Hà Khâm Sinh từng đưa cô đi mua sắm, trải nghiệm cảm giác mua sắm thỏa thích, mỗi một mẫu mới ra mắt, vẫn gửi bưu kiện cho cô trước tiên.

Quan trọng là cô không muốn quá thân thiết với Tổng Như Nhục, chỉ muốn nhanh chóng kết thúc bữa cơm này, sau này không gặp lại.

Vừa ngừng đầu đã thấy Kiều Cận Nam đi tới, lạnh lùng nói: "Đi thôi."

Cô cầm túi xách lên nói tạm biệt với Tổng Như Nhục.

"Lễ đính hôn của chúng tôi, hai người nhất định phải cùng đến đây!" Tổng Như Nhục nắm tay cô mãi không rời.

Đỗ Nhục vẫn cười khách sáo, vẫy tay chào tạm biệt.

Ra khỏi nhà hàng, ngay lập tức nụ cười trên mặt Đỗ Nhục biến mất. Cô hất tay Kiều Cận Nam ra, lạnh lùng nói: "Kiều tiên sinh hài lòng chưa?"

Kiều Cận Nam không vui nhú mày.

"Cơm đã ăn, kịch vui đã nhìn đủ chưa?" Đỗ Nhục hất cằm lên, lạnh lùng cười một tiếng: "Hôm nay tới đây thôi, không làm phiền Kiều tiên sinh đưa tôi về, kết thúc tại đây đi."

Kiều Cận Nam hiểu được suy nghĩ của cô liền chế giễu: "Cô nghĩ hôm nay tôi cố tình dẫn cô tới đây gặp Hà Khâm Sinh?"

"Chẳng lẽ không phải?"

Kiều Cận Nam cười: "Dù sao hôm nay không gặp sớm muộn có một ngày cũng gặp nhau."

"Sau này?" Đỗ Nhục cảm thấy người đàn ông này thật khó hiểu: "Kiều tiên sinh, lần trước chúng ta nói rõ ràng, sau này tốt nhất là không gặp mặt. Anh nói tôi là bạn gái của anh là có ý gì? Tôi đáp ứng làm bạn gái anh lúc nào? Đừng nói anh hạ mình cùng tôi diễn trò khiêu khích bạn trai cũ? Thật sự cảm ơn anh!"

"Đỗ Nhục, cô tự đánh giá cao bản thân rồi." Kiều Cận Nam lạnh lùng nhìn chằm chằm cô: "Tôi không rồi sắp xếp cho cô gặp bạn trai cũ, hơn nữa không hứng thú cùng cô diễn trò trước mặt Hà Khâm Sinh."

"Vậy tại sao anh nhất định phải đẩy tôi đối diện với anh ta? Vừa nãy tôi có bao nhiêu thảm hại, bao nhiêu khó chịu anh có biết không?" Đỗ Nhục nghẹn ngào, vành mắt đã đỏ lên.

Cho tới bây giờ chưa có bữa cơm nào mà cô thấy khó khăn như thế, rất khó chịu vậy mà vẫn phải giả bộ cười nói.

Kiều Cận Nam chế giễu: "Mỗi lần nói về Hà Khâm Sinh, cô giống như thỏ bị nhử lông. Đỗ Nhục, cô vẫn không bỏ được hắn ta?"

"Tôi không bỏ được anh ta thì liên quan gì tới anh? Có cần thiết phải báo cáo với anh không? Anh là gì của tôi?"

Kiều Cận Nam nhìn cô chăm chú, con ngươi sâu không thấy đáy, mắt Đỗ Nhục đã đỏ hồng, vì tức giận mà miệng thở hộc hển, không sợ hãi nhìn thẳng vào mắt anh.

Một lúc lâu, anh nắm chặt tay Đỗ Nhục kéo cô đi.

"Buông tôi ra! Sao lại kéo tôi?" Đỗ Nhục hung hăng kháng cự nhưng càng bị anh nắm chặt hơn.

"Đỗ Nhục, tốt nhất cô nên yên phận một chút." Kiều Cận Nam lạnh giọng cảnh cáo.

Đỗ Nhục mặc kệ anh.

Cô dùng sức vùng ra, nhưng dù thế nào cũng không thoát được, giống như Hà Khâm Sinh đã từng đan một cái lưới cho cô.

Cô bắt đầu khóc.

Chịu đựng cả buổi tối, cuối cùng nước mắt cũng chảy xuống.

"Buông tôi ta! Kiều Cận Nam, anh buông tôi ra!" Đỗ Nhục vừa khóc vừa la hét: "Sao anh lại đối xử với tôi như vậy?"

Tại sao phải bắt cô đối diện với Hà Khâm Sinh? Tại sao phải bắt cô đối mặt với Hà Khâm Sinh và hôn thê của anh ta? Tại sao không để ý đến tâm tình của cô?

Kiều Cận Nam không nói một lời, mặc cho người đi đường đều nhìn theo, mặt lạnh kéo tay cô bước nhanh về phía trước.

Rất nhanh đến bãi đỗ xe, kiều cận nam hát cô ra, lạnh lùng nói: "Đỗ Nhược, cô đúng là không có tiền đồ!"

"Đúng! Tôi không có tiền đồ!" Đỗ Nhược đã khóc một lúc lâu, mặt mũi đầy nước mắt: "Tôi nghe thấy anh ta gọi Nhược Nhược thì khó chịu, nhìn thấy anh ta cười với cô gái khác đã muốn khóc, nghe bọn họ thảo luận chuyện kết hôn liền hận cô dâu không phải là tôi được chưa?"

"Anh biết gì về chuyện giữa tôi và Hà Khâm Sinh? Tại sao nhất định phải lôi vết thương của người khác ra để chi chiết? Đau lắm anh có biết không?"

Đỗ Nhược khóc như mưa, nước mắt chảy ào ạt, không màng hình tượng ngồi xổm trên mặt đất khóc lớn.

Kiều Cận Nam Lạnh mặt, chân mày nhíu lại, tựa người vào cửa xe quan sát xung quanh.

Đây là một bãi đỗ xe tư nhân, lúc này trong bãi còn rất ít xe, không gian tĩnh mịch, chỉ có hai người ở đây, một người mặt lạnh, một người khóc lớn. Cho đến khi tiếng khóc dần dần nhỏ xuống, Kiều Cận Nam mới xoay người, chậm rãi đi tới, khom người xuống kéo tay Đỗ Nhược.

Tay cô nắm thành quyền, lạnh như băng, vì khóc thút thít nên khẽ run.

Anh phải dùng lực mới gỡ được tay cô, móng tay ghim vào thịt, da bị xước bắt đầu dỏm máu.

"Hà Khâm Sinh tốt như vậy sao?" Kiều Cận Nam thấp giọng hỏi cô.

Tốt đến mức người kiều ngao như cô, chỉ gặp anh ta một lần mà khóc màng hình tượng, tốt đến mức dù anh ta sắp kết hôn với người khác, cô không thể bình thân đối diện.

Đỗ Nhược đang khóc, không kìm được nhếch mép.

Tốt?

Vì không tốt, nên mới đau lòng khi nhớ lại chuyện cũ.

"Kiều tiên sinh, anh đã yêu chưa?" Đỗ Nhược nhìn anh: "Toàn tâm toàn ý yêu một người?"

Kiều Cận Nam vẫn lạnh nhạt như cũ, không nhìn cô, một lúc lâu mới trả lời: "Không."

"Vậy anh không hiểu đâu." Đỗ Nhược đứng lên, lau nước mắt: "Đề anh chê cười rồi, kết thúc tại đây đi."

Đỗ Nhược khôi phục lại bình tĩnh, không khóc nữa nhưng ánh mắt vẫn hồng hồng, lảng lảng nhìn Kiều Cận Nam. Kiều Cận Nam cũng nhìn cô, ánh mắt lóe lên, nhìn không thấu tâm tư. Hai người cứ nhìn nhau như vậy, không khí không còn nặng nề như trước.

Kiều cận nam lên xe, Đỗ Nhược rũ mắt xuống, tự giác đi theo.

Bữa cơm này rất dài, trên đường về con đường luôn tấp nập xe cộ nay đã trống vắng, bầu trời có vài hạt mưa phùn, từng hạt từng hạt rơi xuống cửa xe. Một trận khóc lớn làm tâm trạng cô nhẹ nhõm hơn, Đỗ Nhược yên lặng ngồi trên xe, nhìn qua cửa sổ ngắm cảnh vật bên ngoài.

Hai năm qua cô không nghĩ tới Hà Khâm Sinh, có thể bình thân đối mặt với anh.

Thời gian giống như thủy tinh trong suốt, đem hình ảnh mơ hồ để người ta không nhìn thấy, không nghĩ tới. Cho đến khi người ta nghĩ rằng sẽ không nhìn thấy, nhưng lặng lẽ bước qua tấm thủy tinh rục rở, bỗng nhiên phát hiện tất cả đã từng tồn tại, ký ức tốt đẹp hay tổn thương tất cả đều phơi bày ra trước mắt.

Lúc Hà Khâm Sinh rũ mắt xuống, cô nhớ trước đây luôn cười nhạo anh, lông mi dài giống cô gái; Lúc Hà Khâm Sinh cười, cô nhớ trước đây anh đứng trước cổng trường chờ cô tan học, thấy cô anh cười rặng rờ như một đứa trẻ, nói "Hey! Tiểu mỹ nữ, không biết con trai nhà ai có phúc cưới được em về nhà"; Lúc Hà Khâm Sinh gấp thức ăn, cô nhớ trước đây cùng nhau ăn cơm, anh luôn nói với cô: "Nhược Nhược, em phải ăn nhiều một chút, tốt nhất là nuôi béo tròn để bọn con trai khác ghét bỏ.".

Tất nhiên, khi thấy anh, cô không chỉ nhớ những ký ức tốt đẹp.

Xe vững vàng dừng lại trước ngõ, Kiều Cận Nam hờ hững nhìn cô: "Ngày mai đi làm?"

"Đúng."

"Tôi tới đón cô."

Đỗ Nhược ngạc nhiên nhìn anh: "Kiều tiên sinh, tôi không phải bạn gái thật của anh."

Kiều Cận Nam vuốt cằm: "Vậy cô có thể hiểu rằng tôi đang cố gắng để cô trở thành bạn gái tôi."

"Không thể được."

"Không có chuyện gì là không thể."

Đỗ Nhược im lặng một lúc lâu, đề phòng: "Bởi vì thấy tôi thú vị?"

"Đỗ tiểu thư, gặp một người để tôi cảm thấy thú vị cũng không dễ."

Đỗ Nhược lại im lặng một lúc lâu mới chậm rãi mở miệng: "Kiều tiên sinh, trước mặt Hà Khâm Sinh tôi đã làm rất nhiều chuyện ngu xuẩn, lời gì cũng đã nói, đốt cháy mọi nhiệt huyết. Tôi không đáp lại tình cảm, nói đơn giản, gặp một người thú vị cũng không thể. Nói thẳng ra, tôi không tin tình yêu."

"Thật trùng hợp, tôi cũng không tin tình yêu." Kiều Cận Nam cười: "Ta không nghĩ gặp một người thú vị rồi cùng cô ta yêu đương."

Đỗ Nhược nhìn ngoài cửa sổ, hít sâu một hơi: "Nghe nói Kiều tiên sinh là người theo chủ nghĩa hoàn mỹ, không thích trên người có sẹo đúng không?"

Kiều Cận Nam nhìn cô, không trả lời.

Đỗ Nhược vén tay áo lên, đem tay trái tới trước mặt anh.

Mặc dù trong xe ánh sáng mờ ảo, nhưng vết sẹo trên cổ tay cô lại dữ tợn, bắt mắt.

"Vì níu kéo Hà Khâm Sinh, tôi đã quỳ xuống cầu xin anh ta." Đỗ Nhược nhìn Kiều Cận Nam, vành mắt bắt đầu đỏ lên: "Tôi từng tự sát vì anh ta."

Không chỉ thân thể có vết sẹo, mà vết sẹo trong lòng cũng không thể xóa sạch.

"Như vậy còn thấy tôi thú vị không?" Đỗ Nhược cười mang vài phần tự giễu.

Kiều Cận Nam nhìn chằm chằm vết sẹo trên tay cô, ánh mắt lạnh lẽo, nhìn theo tầm mắt Đỗ Nhược, giọng nói vài phần tức giận: "Đỗ Nhược, cô giỏi lắm."

Đỗ Nhược mở cửa xuống xe: "Đừng gặp nhau nữa, Kiều tiên sinh lái xe chú ý an toàn."

"Tiếng đóng cửa chói tai, cô không quay đầu đi vào ngõ hẻm."

Ngõ hẻm hẹp dài, có một ngọn đèn sáng phía xa, ở trong gió hiu hiu, mưa phùn lất phất trong không trung, thật giống ban đêm lạnh lẽo ở Paris.

Khi đó cô còn trẻ, trẻ tuổi lại ngang bướng, trên con đường rộng có thể nhìn thấy tháp Eiffel trong bóng đêm, cũng mưa phùn giống lúc này, vương trên tóc, đọng trên mặt. Cô níu tay Hà Khâm Sinh, khóc lóc thảm thiết, vứt bỏ tất cả tự trọng, cầu xin anh.

Hà Khâm Sinh, em cầu xin anh, đừng bỏ rơi em.

Bạn đang đọc truyện *Bong Bóng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21

Đêm nay Đỗ Nhược ngủ cũng không yên.

Đã rất lâu rồi cô không mơ thấy giấc mộng này.

Một mình cô bên trong căn phòng trống, bên ngoài ánh mặt trời rực rỡ tiếng người nói chuyện ồn ào, căn phòng tối tăm, yên tĩnh làm người ta phải sợ hãi. Cô giấu mình trong góc phòng, ôm đầu gối khóc.

Rõ ràng cô khóc rất nhỏ, trong phòng chỉ có một mình cô, nhưng bên tai luôn có một giọng nói chế nhạo cô.

Nhìn đi, cô bị vứt bỏ.

Bị cả thế giới vứt bỏ.

Không ai cần cô, không ai yêu cô, không ai quan tâm cô.

Giọng nói ấy cứ quanh quẩn, rất gần rất rõ ràng, cô bịt chặt tai lại, khóc lớn.

"Nhược Nhược." Đột nhiên có người lay cô: "Nhược Nhược đừng sợ, mẹ ở đây."

Đỗ Nhược lập tức tỉnh lại, xoay người lại ôm lấy Tần Nguyệt Linh, chui vào trong ngực bà, nước mắt giàn rụa: "Mẹ, mẹ đã nhớ lại phải không?"

Tần Nguyệt Linh không trả lời, chỉ nhẹ nhàng vuốt tóc, dịu dàng xoa xoa lưng cô.

Đỗ Nhược vùi đầu vào lòng bà.

Đúng vậy, nhớ ra Hà Khâm Sinh, lại lo lắng gọi điện cho Đỗ Hiểu Phong, chắc chắn bà đã nhớ lại. Nhưng bà không muốn nhắc lại chuyện cũ nên bà coi như không nhớ rõ, coi như chưa từng xảy ra.

Đỗ Nhược hít sâu một hơi, nhắm mắt lại, chuyện đã qua hãy để nó qua đi.

Ngày hôm sau Đỗ Nhược quay lại làm việc, vừa thấy cô, vài đồng nghiệp chủ động bắt chuyện, quan tâm hỏi thăm cô đã xảy ra chuyện lớn gì mà nghỉ phép dài như thế.

Đỗ Nhược chỉ cười cười không trả lời.

"Có chuyện gì đừng quá đau lòng, mọi chuyện sẽ qua thôi." Có người an ủi cô: "Sắc mặt cô không tốt lắm, buổi trưa ăn cơm nghỉ ngơi thật tốt, tôi canh chừng giúp cô."

Đỗ Nhược chân thành cảm ơn, hỏi tiếp: "Trưởng phòng Đới ở trong phòng làm việc?"

"Đúng."

Đỗ Nhược cất túi xách liền tới phòng trưởng phòng.

"Cô thật sự muốn từ chức?" Đới Phó Quân thấy khó xử.

Đỗ Nhược gật đầu: "Tôi xin lỗi, tôi không thể tiếp tục công việc này, để ngài phải vất vả rồi."

Đới Phó Quân nhíu mày, đẩy đẩy gọng kính: "Đỗ Nhược, nếu có khó khăn gì cứ trình bày với tôi, nếu như cô muốn nghỉ thêm, tôi có thể..."

"Không đâu." Đỗ Nhược cười cười: "Chắc ngài cũng đoán ra nguyên nhân tôi muốn từ chức."

Đới Phó Quân ho khan hai tiếng.

Nhất định không để Đỗ Nhược từ chức, đây là chỉ thị từ cấp trên do Hà tổng đích thân gọi điện thoại, ông không phải đồ ngốc, chuyện cãi nhau lần trước ông cũng chứng kiến. Lúc ấy ông không để ý nhưng đến khi Hà Khâm Sinh chỉ thị thì ông mới bừng tỉnh, Hà thiếu gia, có lẽ nào là Hà tổng?

Cho nên lúc này Đỗ Nhược kiên quyết từ chức, ông cũng thông cảm. Là yêu hận một thời của tuổi trẻ.

"Vậy thế này đi." Đới Phó Quân trực tiếp nói thẳng: "Đích thân Hà tổng gọi điện chỉ thị phải làm mọi cách để giữ cô ở lại. Chúng ta thảo luận vài vấn đề trước, Đỗ Nhược, cô cảm thấy từ khi vào công ty tới nay, tôi đối xử với cô thế nào?"

Đỗ Nhược cảm kích nói: "Trưởng phòng Đới luôn nâng đỡ tôi, tôi bây giờ tôi rất biết ơn."

"Vậy đối với dự án giành đại lý độc quyền thương hiệu Mars cô có ý kiến gì?"

Đỗ Nhược cười cười: "Tôi luôn dốc hết sức mình vào dự án này, cũng rất thích sản phẩm của họ, nhưng..."

"Được rồi, có lời này là tôi an tâm rồi." Đới Phó Quân khép văn kiện lại, vứt đơn từ chức của Đỗ Nhược vào thùng rác: "Thế này đi, coi như nể mặt lãnh đạo. Cô cũng biết, Waiting bị Hà thị thu mua chưa bao lâu, vị trí trưởng phòng này tôi ngồi còn chưa nóng, cũng không muốn làm mất lòng lãnh đạo. Tôi cũng không ép cô, cô hãy hoàn thành xong dự án này, đến lúc đó tôi viết cho cô thư giới thiệu tới những công ty khác, cô thấy thế nào?"

Đỗ Nhược rũ mắt xuống, không trả lời.

Đới Phó Quân thờ dãi: "Tôi biết cô đang lo lắng cái gì. Cô yên tâm đi, cô cũng thấy Hà tổng không thường xuyên qua bên này. Mặc dù có tin tức Waiting sát nhập vào Thiên Hồng, nhưng ngay lập tức thì không thể, nếu là thật thì phải có thời gian chuẩn bị, lúc ấy dự án với bên Mars cũng kết thúc."

Đỗ Nhược cũng thờ dãi, nói đến mức này cô không còn lý do gì mà từ chối.

"Cho dù cô muốn từ chức cũng không thể xong hết trong hôm nay được? Công ty phải tìm người thay thế, tìm được người lại phải bàn giao công việc..."

"Được." Đỗ Nhược nhận lời Đới Phó Quân: "Sau khi dự án hoàn thành, nhất định phải để tôi đi."

"Một lời đã định!" Đới Phó Quân thờ phào nhẹ nhõm, tảng đá trong lòng không còn, nụ cười rạng rỡ hẳn lên: "Cô làm việc đi, chắc còn nhiều việc cần cô xử lý."

Đỗ Nhược bình ổn tâm tình, bắt đầu chuyên tâm vào công việc, gần tới Giáng Sinh nên bên Châu Âu đang nghỉ lễ, cô có nhiều thời gian để xử lý công việc tồn đọng.

Vừa tan việc, cô nhận được một tin nhắn, là của Kiều Dĩ Mặc, lời nhắn ngọt ngào: "Chị Hoa nhỏ, em đã tan học!"

Đỗ Nhược do dự một lúc, không trả lời lại như mọi khi.

Cô nghĩ tới chuyện gần đầu giữa cô và Kiều Cận Nam.

Cô biết vì cô từng có một đứa bé nhưng không thể giữ nó bên mình, cho nên cô không thể chống cự lại với trẻ con, cô không muốn Kiều Dĩ Mặc thất vọng, không nỡ bỏ mặc thằng bé, nhưng Kiều Cận Nam

Đột nhiên có một cô gái bỏ thời gian và công sức với con trai anh ta, nhưng lại nói không có hứng thú với anh. Anh luôn được người khác tán tụng nên không chấp nhận bị người khác làm lơ nên mới thấy hứng thú với cô.

Đàn ông luôn muốn chinh phục, hướng chỉ là người đàn ông kiêu ngạo như anh.

Đỗ Nhược quyết định không trả lời Kiều Dĩ Mặc.

Cô vốn là khách qua đường trong cuộc đời anh ta, không nên lưu lại quá nhiều dấu vết.

Mấy ngày liên tiếp, Kiều Dĩ Mặc không nhận được tin nhắn trả lời của Đỗ Nhược.

Hôm nay sau khi tan học, ngồi ghế nhí đồng ở phía sau, cu cậu dướn người về phía trước hỏi Kiều Cận Nam: "Bố có thể cho con tiền tiêu vặt được không?"

Kiều Cận Nam liếc cu cậu qua kính chiếu hậu: "Để làm gì?"

"Mấy ngày nay Chị Hoa nhỏ không để ý tới con, liệu có phải điện thoại của chị hết tiền không?"

Kiều Cận Nam im lặng một lúc, lạnh giọng cự tuyệt: "Không thể nào."

Kiều Dĩ Mặc dẫu môi, nhỏ giọng: "Bà nội nói bé trai không thể quá keo kiệt, các cô gái không thích điều này..."

Kiều Cận Nam không để ý đến con trai. Kiều Dĩ Mặc thành thói quen bị bố làm lơ, mở điện thoại ra, hạ thấp giọng xuống mà cu cậu tự cho rằng bố không thể nghe thấy, bần tiện cho Mạnh Thiệu Trạch: "Chú Mạnh, chú giúp con nạp tiền điện thoại cho chị Hoa nhỏ đi, MuA~ "

Kiều Cận Nam âm thầm quan sát con trai: "Kiều Dĩ Mặc, bố đã dạy chơi nhiều với người không thông minh sẽ thành người ngu ngốc, con gọi điện là sẽ biết điện thoại cô ấy còn tiền hay không?"

Đúng vậy!

Kiều Dĩ Mặc nháy mắt nịnh hót: "Quả nhiên bố thông minh nhất!"

Vừa nói xong, lập tức bấm số điện thoại Đỗ Nhược.

Đỗ Nhược vừa tan ca, thấy số điện thoại liền bối rối.

Cô không muốn Kiều Dĩ Mặc buồn, nhưng dây dưa không dứt khoát cũng không nên, nếu nhận cú điện thoại này thì vẫn duy trì quan hệ như trước.

Nếu quyết định đoạn tuyệt, thì nên dứt khoát.

Đỗ Nhược cắn răng, nhét điện thoại vào túi xách, làm như không nghe thấy.

Kiều Dĩ Mặc gọi liên tiếp mấy cú mà chị Hoa nhỏ không nhận, đôi mắt đầy thất vọng, chị Hoa nhỏ không thêm để ý tới mình ~~~~(>_

Cu cậu ngẫm nghĩ, đột nhiên nhớ tới một chuyện, cất giọng lạnh lạnh: "Bố ơi, lúc ở bệnh viện, chị Hoa nhỏ chăm sóc cho bố, bố có trả tiền lương không?"

Kiều Cận Nam để Kiều Dĩ Mặc ở nhà, chuẩn bị ra ngoài, hồ hững liếc cu cậu: "Không."

Thì ra là như vậy... Bố keo kiệt như thế không trách chị Hoa nhỏ không muốn chơi với mình!

Lễ Giáng Sinh tới gần, mọi người trong công ty bắt đầu phấn chấn, sôi nổi thảo luận nơi nào đang giảm giá, mua sắm ở đâu, du lịch nơi nào.

Lễ Giáng Sinh không phải cuối tuần, công ty không phải doanh nghiệp nước ngoài nên không được nghỉ. Nhưng một tin tức làm cả công ty bùng nổ chính là Hà tổng đính hôn vào ngày Giáng Sinh, để cùng chung vui, toàn bộ công ty được nghỉ ba ngày, các lãnh đạo cấp cao đều nhận được thiệp mời, nghe nói mở yến tiệc long trọng.

Vì vậy vấn đề thảo luận du lịch mua sắm trong dịp Giáng sinh chuyển thành chuyện bát quái lễ đính hôn của lãnh đạo, từ xuất hiện nhiều nhất chính là "Tổng Như Nhục".

Tổng gia là một trong những thế gia danh tiếng trong thành phố S, đặc biệt phần lớn người có tiền đều cố chấp muốn sinh con trai thừa kế gia nghiệp, cho rằng sinh con gái, nuôi nấng cực khổ rồi đem thành quả dâng cho người ta, nhưng Tổng gia lại không. Nghe nói chủ tịch yêu con gái như sinh mệnh, nổi tiếng yêu vợ tha thiết, sau khi phu nhân cựa khở sinh một cô con gái, ông nhất quyết không sinh thêm.

Cho nên nói tới Tổng Như Nhục, tất cả mọi người chỉ có thể ngưỡng mộ, không biết kiếp trước tích bao nhiêu đức mới đầu thai vào nhà tốt như thế!

Trước ngày nghỉ lễ, Đỗ Nhục ngồi nghe mọi người buồn chuyện.

Nói đừng nhìn bộ dạng muốn gió được gió muốn mưa được mưa của Tổng Như Nhục, nhất định cô ấy cũng có việc không vừa ý, chẳng qua mọi người không biết mà thôi.

Có người coi thường: "Có chuyện gì mà không vừa ý? Nếu tôi có tiền như cô ta, cho dù chỉ cần một góc tôi chết cũng cam lòng! Đàn bà các cô đúng là nhỏ mọn, ghen tỵ người ta tốt số nên kiếm vài chuyện xấu để trong lòng cân bằng lại."

Mấy người nhao nhao lên: "Không hiểu thì dựa cột mà nghe, có điều kiện như Tổng Như Nhục muốn loại đàn ông nào mà không thể lại bằng lòng đi làm mẹ ghẻ người ta?"

Đỗ Nhục đang khuấy cà phê, trong đầu vẫn nghĩ cách làm sao để liên lạc với người phụ trách bên Mars nên không tham gia vào cuộc tranh luận, khi cô bùng tách cà phê ra ngoài, đột nhiên trong phòng yên tĩnh, một đồng nghiệp ngồi ở chính giữa, ra vẻ thần bí: "Nói cho mọi người biết, Hà tổng của chúng ta có con riêng, chuyện này là sự thật!"

Tách cà phê trong tay Đỗ Nhục rơi xuống đất, tiếng va chạm vang lên rất chói tai.

Bạn đang đọc truyện *Bong Bóng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 22

Hà Khâm Sinh có con riêng.

Cả buổi chiều Đỗ Nhục không còn tâm trạng làm việc, trong đầu chỉ hiện lên nét mặt bí hiểm của đồng nghiệp.

"Giáng Sinh năm ngoái, em họ tôi đi du lịch nước ngoài, gặp Hà tổng ở sân bay! Mặc dù lúc ấy anh ta đeo kính râm, che chắn đầy đủ nhưng khi đó cuộc bình chọn mười tình nhân quyền rũ nhất thành phố S rất sôi nổi, em họ tôi là một fan hâm mộ anh ấy cuồng nhiệt, còn scan hình anh ấy ra dán đầy phòng, nhất định không nhận lầm người!"

"Đừng nói dài dòng, mau nói vào điểm chính đi, đứa bé là ai?"

"Đứa bé được Hà tổng ôm, luôn miệng nói 'Bố, con muốn tự mình đi', khẳng định là Hà tổng có con riêng!"

"Mẹ đứa trẻ đâu?"

"Nếu có mẹ đứa trẻ thì Hà tổng còn kết hôn làm gì?"

"Wow thật bất ngờ! Bên ngoài không có bất kỳ tin tức nào! Liệu có đáng tin không, là trai hay gái?"

"Tôi lấy nhân cách ra bảo đảm, tuyệt đối là sự thật! Nam hay nữ thì không rõ lắm, em họ nói có thể vì đi du lịch nước ngoài, sợ đứa trẻ cảm lạnh nên đứa trẻ được che chắn rất kỹ, đứa trẻ chỉ tầm ba bốn tuổi, thấy mỗi đỉnh đầu nên không nhìn ra là nam hay nữ, nhưng mặt mũi rất thanh tú!"

Năm ngoái là ba bốn tuổi thì năm nay phải bốn, năm tuổi.

Trên đường về, Đỗ Nhục vẫn ngẩn ngơ như cũ.

Con của Hà Khâm Sinh, tầm bốn năm tuổi, có lẽ nào... là con của cô?

Chỉ nghĩ đến đây toàn thân cô đã run rẩy, tay lái đã mất ổn định.

Cô đã từng suy đoán có thể đứa bé về bên Hà Khâm Sinh, nhưng nghĩ kỹ lại thấy điều này không thể. Thứ nhất, khi bố mẹ ép hỏi bố đứa trẻ là ai, cô một mực phủ nhận bố đứa bé không phải Hà Khâm Sinh, không lý nào Tần Nguyệt Linh lại giao đứa bé cho anh ta; thứ hai, mặc dù Tần Nguyệt Linh đã gặp Hà Khâm Sinh, nhưng không có phương thức liên lạc với anh ta, từ trước đến giờ người giàu sang luôn như thế, anh ta muốn tìm người rất dễ dàng, còn muốn tìm tới cửa nhà người ta là điều không thể. Thứ ba, không có một tin tức nào đề cập đến việc Hà Khâm Sinh có con riêng.

Khi gặp lại, anh ta không hề nhắc đến đứa trẻ.

Nhưng... có chuyện gì mà không thể xảy ra?

Nếu Tần Nguyệt Linh vẫn cho rằng đứa bé của Hà Khâm Sinh thì bà liên lạc với anh ta bằng cách nào? Hoặc Hà Khâm Sinh không muốn dây dưa với cô cho nên cô ý giấu chuyện đứa bé?

Đỗ Nhược về đến nhà, Tần Nguyệt Linh đã chuẩn bị xong bữa tối. Đêm nay là đêm giáng sinh, Đỗ Hiểu Phong cũng về nhà, đang chờ cô.

Trên bàn cơm, Đỗ Nhược vẫn thấp thòm không yên.

Cách đơn giản nhất chính là hỏi Tần Nguyệt Linh. Đứa bé là do bà mang đi, nhất định bà biết đứa bé đang ở đâu.

"Mẹ..." Đỗ Nhược gọi khẽ.

Đỗ Hiểu Phong đang kể vài chuyện thú vị ở trường cho Tần Nguyệt Linh, hai người còn đang vui vẻ quay sang nhìn cô, Đỗ Nhược hơi do dự, cuối cùng vẫn đem lời nuốt xuống.

Chưa nói tới Tần Nguyệt Linh nhớ hay không, cho dù nhớ ra, nhưng bà lại không đề cập tới vấn đề này nhất định là cố ý tránh né. Năm ấy cô cầu xin bà để cô thấy mặt đứa bé một lát, chỉ nhìn một lần thôi cũng được, nhưng bà không đồng ý. Bây giờ cô chủ động nhắc lại, chẳng phải muốn xé bỏ vỏ ngoài bình yên mất bao công xây dựng?

"Nhược Nhược, sao vậy?" Tần Nguyệt Linh lo lắng hỏi.

Đỗ Nhược phục hồi lại tinh thần, lắc đầu: "Không sao."

Đỗ Hiểu Phong hỏi: "Chị, Kiều tiên sinh... còn tới tìm chị không?"

Đỗ Hiểu Phong vào bệnh viện vài lần, nói xin lỗi rất nhiều nhưng Kiều tiên sinh không thèm quan tâm, cậu cũng nhận ra anh ta là người không thể trêu chọc.

"Không." Đỗ Nhược quả quyết trả lời.

Sau lần nói chuyện ấy, Kiều Cận Nam không còn tìm cô.

"Nhược Nhược, chúng ta không thể trêu chọc những người đó." Tần Nguyệt Linh thở dài, lời nói sâu sa, bà đứng lên, cầm bát của cô đi vào bếp, chuyển đề tài: "Lần trước mẹ đã nói với con đi Hứa ở lâu dưới muốn mai mối cho con. Mấy ngày nay con được nghỉ, chúng ta hẹn thời gian gặp mặt được không?"

Đỗ Nhược không còn bụng dạ ăn cơm, vừa nghe thấy Tần Nguyệt Linh nói tới chuyện xem mặt, liền nhũn mỳ: "Mẹ, con no rồi, đừng xới thêm cơm cho con. Con nghỉ phép lâu nên có nhiều việc cần giải quyết, con về phòng trước."

Cô nhìn Đỗ Hiểu Phong nói: "Em ngồi lại nói chuyện với mẹ."

Sau đó đi vào phòng.

Cô không có tâm tư làm việc, cô lên mạng, bắt đầu tìm tin tức liên quan tới Hà Khâm Sinh.

Khác với lần trước, bây giờ các phương tiện đều đưa tin về lễ đính hôn của Hà Khâm Sinh và Tống Như Nhược, nhưng tìm mãi vẫn không có tin tức đề cập chuyện Hà Khâm Sinh có con riêng.

Cô buồn bực tắt mạng, lấy điện thoại ra, tìm số của Kiều Cận Nam.

Bây giờ có một cơ hội, ngày mai Hà Khâm Sinh và Tống Như Nhược đính hôn, nếu đúng như Tống Như Nhược nói, nghi lễ sẽ cử hành tại biệt thự riêng, nếu chuyện đứa bé là thật nhất định đứa bé cũng có mặt ở đó?

Mặc dù có thể không phải con cô, nhưng...ngộ nhớ?

Nếu đúng thì sao?

Đỗ Nhược lo lắng không yên cầm điện thoại, cô muốn nhìn một chút là bé trai hay bé gái, nhìn đứa bé trông thế nào.

Chỉ cần nhìn thấy, một lần thôi là được.

Kiều Cận Nam nhận được điện thoại của Đỗ Nhược, đúng lúc kết thúc hội nghị.

Trong phòng họp vô cùng yên tĩnh, anh bùng tách cà phê, đứng trước cửa sổ quan sát thành phố bên dưới.

Đêm Giáng Sinh, người Trung Quốc còn sôi nổi nhiệt tình hơn người nước ngoài, trên đường phố đầy ắp người và xe, cách tám kính có thể nghe thấy nhà hàng đang mở nhạc Giáng Sinh, vui vẻ chúc mừng.

Điện thoại bỗng nhiên rung lên, anh nhận máy, Kiều Dĩ Mặc gửi lời nhắn thoại.

"Bố còn chưa xong việc? Hôm nay là đêm Giáng sinh, con muốn ra ngoài chơi."

Kiều Dĩ Mặc mới được 5 tuổi, giọng nói bắt mắt còn mang theo non nớt, Kiều Cận Nam thấy buồn cười nghe lại lần nữa, sau đó nhấn lại đơn giản: "Được."

Anh nhớ tới Đỗ Nhược.

Mấy lời cô nói lúc tức giận cũng có lý, kể từ khi anh bớt thời gian đưa đón Kiều Dĩ Mặc đi học, thỉnh thoảng tan việc về sớm, Kiều Dĩ Mặc như tám trong mật, cả ngày cười vui vẻ, trước đây còn có chút dè dặt khi nói chuyện với anh, bây giờ còn dám lấy điện thoại nói vài chuyện vô vị.

Giống như lúc này.

Kiều Cận Nam mở danh bạ, tìm tên Đỗ Nhược.

Bên tai lại vang lên giọng nói của cô: "Kiều tiên sinh, ngài từng yêu một người chưa?"

Lời này rất quen tai.

Hình như lúc chia tay, mấy người bạn gái đương nhiệm đều hỏi câu ấy, sau đó rằng nghiêng lợi nói: "Kiều Cận Nam, anh không hiểu tình yêu là gì."

Nếu giống như những việc Đỗ Nhược đã làm vì Hà Khâm Sinh, thì quả thật anh không hiểu.

Kiều Cận Nam tắt điện thoại, đang định ra ngoài thì điện thoại liên vang lên, màn hình hiện lên hai chữ "Đỗ Nhược".

Đỗ Nhược do dự rất lâu mới gọi tới, tin hiệu vừa kết nối, đầu kia yên tĩnh làm tim cô đập nhanh hơn. Những lời quyết tuyệt lúc trước hiện ngay trước mắt, chỉ vài ngày sau cô lại gọi cho anh.

Đúng là... mất hết cả tự trọng.

Đỗ Nhược hít sâu một hơi, cho dù Kiều Cận Nam có đồng ý hay không, đã gọi tới thì cứ nói thôi.

Nghe cô trình bày xong, Kiều Cận Nam im lặng một lúc.

Đỗ Nhược nghĩ anh ta từ chối, Kiều Cận Nam lại lên tiếng: "Đỗ tiểu thư, lần này là cô chủ động tìm tôi."

"Đúng."

Thấy bên kia lại im lặng, Đỗ Nhược vội vàng bổ sung: "Tôi nợ Kiều tiên sinh một ân tình."

Lúc này Kiều Cận Nam mới trả lời: "Chiều nay bốn giờ, tôi tới đón cô."

"Được."

Đỗ Nhược định tới lễ đính hôn của Hà Khâm Sinh, tất nhiên cô không muốn Tần Nguyệt Linh và Đỗ Hiểu Phong biết, sáng sớm cô lấy cớ đi Trương và Tần Nguyệt Linh dạo phố, còn để Đỗ Hiểu Phong đi cùng.

Chừng mười giờ sáng, Trịnh Kỳ đưa tới một bộ lễ phục và đồ trang sức, thấy Đỗ Nhược muốn từ chối, đành uyển chuyển nói một câu: "Đỗ tiểu thư, Kiều tiên sinh yêu cầu rất khắt khe với bạn gái, cho nên..."

Đỗ Nhược nhận đồ, gật đầu liên tục: "Tôi hiểu, cảm ơn Trịnh tiên sinh đã nhắc nhở."

Đỗ Nhược lo lắng, đã nhiều năm cô không trang điểm cầu kỳ, không có kinh nghiệm, không biết trang điểm thế nào cho phù hợp dự yến tiệc.

Sau nhiều lần làm lại, hơn ba giờ chiều, trang điểm coi như tạm ổn, Đỗ Nhược vội vội vàng vàng thay quần áo.

Dạ phục màu đen, phối hợp với vòng tay ngọc trai, vô cùng xinh đẹp. Đỗ Nhược phát hiện, vòng tay ngọc trai vừa vặn che lấp vết sẹo trên cổ tay cô.

Cô nhìn chăm chú, không kim được cười tự giễu.

Để ý đến chi tiết này, nên nói Kiều Cận Nam quá chu đáo hay là quá soi mói đây.

Đúng bốn giờ Kiều Cận Nam xuất hiện, Đỗ Nhược khoác áo ngoài, khom lưng chui vào xe, Kiều Cận Nam không lái xe ngay mà nhìn cô rất lâu.

"Thế nào?" Đỗ Nhược sợ trang điểm không thích hợp.

Kiều Cận Nam cười cười: "Không có gì, càng nhìn càng thuận mắt."

Đỗ Nhược ngượng ngùng nhìn ra ngoài: "Cách Kiều tiên sinh khen người khác cũng đặc biệt."

Ngay cả khen ngợi cũng có thể nói càng nhìn càng thuận mắt, thì ra trước đây nhìn không vừa mắt?

Kiều Cận Nam thu hồi tầm mắt, khởi động xe: "So với việc dỗ cô gái vui vẻ, tôi giỏi nói thật hơn. Đỗ tiểu thư đã quên lần đầu tiên chúng ta gặp nhau."

Câu nói mảy may ý cười nhạo, Đỗ Nhược nhớ lại lần đầu tiên gặp mặt, anh ta xông vào nhà cô tìm Kiều Dĩ Mặc, khi đó cô đang mơ mơ màng màng, đầu bù tóc rối mặc quần áo ngủ, còn gì là hình tượng?

Sau đó bị bắt tới đồn cảnh sát.

Nghĩ tới đây Đỗ Nhược liền vứt chuyện này sang một bên, không thèm để ý Kiều Cận Nam.

Lễ Giáng Sinh, trung tâm thành phố xe cô tắc nghẽn, mất hơn một giờ mới tới nơi, mùa đông trời tối sớm, năm giờ chiều nhiều màn đêm đã bao phủ biệt thự Hỏa Thụ Ngân Hoa trước mặt, ảo diệu đưa người ta vào thế giới cổ tích, làm Đỗ Nhược không nhận ra.

Cô ngồi trong xe ngẩn ngơ, cô đã từng tới nơi này.

Lúc nằm mơ cô cũng không tưởng tượng ra sẽ có một ngày quay lại đây, nhưng đáng tiếc cảnh còn người mất.

Kiều Cận Nam mở cửa xe giúp cô, cô ổn định lại tâm tình xuống xe.

"Cô biết hôm nay tới đây lấy thân phận gì?" Ánh mắt Kiều Cận Nam sâu xa.

Đỗ Nhược rũ mắt xuống: "Tôi biết."

Kiều Cận Nam chìa cánh tay ra, cô hiểu ý khoác lấy cánh tay anh, cùng anh tiến vào.

Bạn đang đọc truyện *Bong Bóng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 23

Tin tức lễ đính hôn giữa hai nhà Hà, Tống có thể nói là chấn động toàn bộ giới thượng lưu.

Dù sao người trẻ tuổi luôn tôn thờ tình yêu hôn nhân tự do, không còn 'Cha mẹ đặt đâu con ngồi đấy', cho nên hai từ "Liên hợp" xuất hiện rất ít. Hơn nữa những thiếu gia, tiểu thư sống trong nhung lụa từ nhỏ, cho dù được tự do yêu đương thì đối tượng cũng có gia thế, địa vị tương xứng, không còn ai sẵn lòng viết nên câu chuyện đôi chim uyên ương.

Hà Khâm Sinh và Tống Như Nhược đính hôn, đột ngột và kỳ lạ làm mọi người liên tưởng tới hai từ "Liên hợp".

Hà Nhất Minh có hai người con trai, con lớn là Hà Khâm Húc tài năng hơn người, cũng là nhân vật xuất chúng trong giới tài chính, không hề thua kém Kiều Cận Nam, đáng tiếc sáu năm trước bị bệnh nặng mất sớm, từ đó gia nghiệp do con thứ hai là Hà Khâm Sinh tiếp quản, nhưng từ nhỏ Hà Khâm Sinh vốn ham chơi, khi Hà Khâm Húc qua đời để lại Hà thị bị tổn hại nghiêm trọng, để người nữa đời quên an nhàn tiếp nhận nên một thời gian dài Hà thị không thể khôi phục lại như xưa.

Hà thị yếu thế, nhiều người nhân cơ hội giành miếng thịt béo, thời kỳ hoàng kim của Hà thị đã không còn.

Tống Minh Viễn chỉ có một con gái bảo bối, nâng niu như viên minh châu, khi con gái trưởng thành, tất nhiên phải tìm một người con rể giúp ông quản lý

gia nghiệp. Tống Như Nhục vừa tốt nghiệp năm nay, về nước liền vội vã đính hôn ngay, rốt cuộc là vừa gặp đã yêu hay hai nhà ra sức tác hợp, vấn đề này rất đáng giá để bàn luận.

Cho dù thế nào, thông tin hai nhà thông gia với nhau, cổ phiếu hai tập đoàn tiên tiếp tăng mạnh, mấy năm gần đây người ngoài đều đánh giá cao năng lực Hà Khâm Sinh, hai ngọn núi cao là Hà Nhất Minh và Tống Minh Viễn bắt tay nhau, cùng nâng nhau lên.

Cho nên yến tiệc rất náo nhiệt, các doanh nghiệp có chút danh tiếng đều nhận được thiệp mời, phóng viên tụ tập bên ngoài biệt thự.

Đỗ Nhục im lặng khoát tay Kiều Cận Nam, cô muốn tìm cơ hội chạy đi, làm "bạn gái Kiều Cận Nam" còn bị chú ý hơn so với anh ta, dường như ai gặp hai người đều liếc nhanh qua Kiều Cận Nam, sau đó bắt đầu quan sát cô.

Những ánh mắt đó rất khó hình dung, có chút tìm tòi nghiên cứu, có chút mê hoặc, còn mang theo mỉa mai.

Lúc đầu Đỗ Nhục còn trốn tránh, nhưng càng ngày càng thấy phiền, ai cũng nhìn chăm chăm cô, cô liền cười tươi nhìn thẳng bọn họ, hai mắt nhìn nhau làm đối phương phải nhìn đi chỗ khác.

Cho nên khí thế rất quan trọng, người mạnh ta yếu, ta mạnh người yếu.

Cũng có không ít người qua chào hỏi, cô chỉ cười cười coi như đáp lại, không chú ý Kiều Cận Nam nói chuyện gì, hai mắt đảo quanh hội trường.

Quần áo bóng bẩy, tiệc rượu linh đình, đây là sân khấu cho người lớn, không hề có bóng dáng của trẻ nhỏ.

Đỗ Nhục nhìn một vòng, có chút thất vọng.

Kiều Cận Nam ghé sát tai cô, thấp giọng hỏi: "Tìm Hà Khâm Sinh?"

"Không phải." Đỗ Nhục dứt khoát phủ nhận.

Kiều Cận Nam không để ý, nhìn đồng hồ: "Vẫn còn sớm."

Đỗ Nhục buồn bực: "Tôi ra ngoài hóng gió một chút."

Vừa nói xong cô lướt qua Kiều Cận Nam, ra vườn sau. Kiều Cận Nam cảm lý rượu, nhìn cô quen thuộc đường đi lối lại, nheo mắt lại.

Đỗ Nhục cũng không quen thuộc nơi đây, năm ấy Hà Khâm Sinh đưa cô về nước ra mắt cha mẹ anh, cũng chỉ ở lại vài ngày.

Khi đó cô vô tư cho nên có ấn tượng đặc biệt với nơi này.

Cô vẫn nhớ mùa hè năm ấy, trong vườn trồng toàn Dạ hương, tỏa hương thơm ngát, hôm nay vườn hoa ấy đã không còn, còn lại đình nghỉ mát tro chơi trên bãi đất trống.

Cô ngồi nghỉ trong đình.

Vườn sau bố trí rất đẹp, nhưng trời quá lạnh nên không người tới đây.

Lễ phục không có tay, áo khoác được phục vụ cất đi, chỉ ngồi một lát đã thấy lạnh nhưng cô không muốn vào trong, không muốn đối mặt với những khuôn mặt giả dối tươi cười.

Đỗ Nhục lấy điện thoại ra, liền thấy tin nhắn của Kiều Dĩ Mặc: "Chị Hoa nhỏ, Giáng Sinh vui vẻ!"

Cô bật cười.

"Tại sao dạo này không để ý tới thằng bé?"

Đỗ Nhục giật mình, không biết Kiều Cận Nam tới từ lúc nào, đang híp mắt nhìn điện thoại của cô.

Đỗ Nhục tắt màn hình: "Tôi không muốn để anh hiểu lầm."

Kiều Cận Nam nhướn mày, im lặng một lúc mới nói: "Thằng bé rất thích cô."

"Chẳng qua là thằng bé quá cô đơn, nếu đổi lại một người khác gần gũi thằng bé, chắc chắn thằng bé sẽ thích."

"Thằng bé không thích các bạn gái trước của tôi."

Đỗ Nhục cười khúc khích: "Kiều tiên sinh, trước kia Dĩ Mặc còn nhỏ, biết cái gì là thích hay không. Thằng bé nói, hai năm trước thằng bé mới tới sống với anh đúng không? Chắc chỉ gặp bạn gái của anh được một hai lần. Muốn gần gũi đứa trẻ cần có thời gian..."

"Dường như cô rất hiểu tâm lý trẻ con." Kiều Cận Nam nhìn chăm chăm cô, ánh mắt sâu sa.

Đỗ Nhược rũ mắt xuống, cô có am hiểu gì đâu.

"Dù sao cũng từng làm giáo viên dạy trẻ nên có chút kinh nghiệm." Đỗ Nhược không muốn tiếp tục chủ đề này, lạnh nhạt trả lời.

Kiều Cận Nam cũng không nói gì, im lặng một lúc mới lại hỏi: "Không vào?"

"Không."

Kiều Cận Nam thấy cô ôm cánh tay liền cởi áo khoác vứt cho cô, trước khi đi còn chế nhạo: "Hôm nay cô tới đây có phải định phá tan lễ đính hôn của Hà Khâm Sinh và Tống Như Nhược?"

Đỗ Nhược cười cười: "Nếu đúng thì Kiều tiên sinh thật sơ xuất khi mang tôi đi cùng."

Kiều Cận Nam liếc cô, không trả lời lại, để cô lại một mình.

Đỗ Nhược cầm áo khoác của anh, do dự một chút, trời rất lạnh, cô đành mặc áo vào. Cô ngồi quan sát bên trong càng ngày càng náo nhiệt, nhìn thời gian chắc buổi lễ đã bắt đầu, trao nhẫn kim cương, uống rượu giao bôi gì đó.

Cô do dự một lát, đang định đi vào, nếu đã tới đây thì không nên trốn tránh.

Cô vừa đứng dậy liền thấy một bóng hình nho nhỏ trên cửa sổ tầng hai.

Chỉ lộ ra cái đầu, thấy cô đang nhìn liền vẫy vẫy tay với cô.

Đột nhiên tim Đỗ Nhược đập nhanh, khoảng cách hơi xa nên cô không thấy rõ mặt, nhưng nhất định là một đứa bé đang vẫy tay với cô.

Đỗ Nhược bước lại gần, thấy một bóng người lại gần ôm đứa bé đi.

Cô vội vã chạy vào đại sảnh.

Trong phòng đang náo nhiệt, tắt đèn, thấp rất nhiều nến, Đỗ Nhược không có tâm trạng để ý xung quanh, cô vòng qua đám người, theo trí nhớ tìm cầu thang lên lầu.

Cô muốn nhìn đứa bé kia, nói vài câu chỉ vài câu là được.

Bởi vì sốt ruột nên cô đi rất vội vàng, cầu thang không có đèn nên cô đụng phải một người.

Lạc Tang Tang không ngờ gặp lại Đỗ Nhược trong tình huống này. Đỗ Nhược cũng không ngờ cô luôn chạm mặt mẹ Hà Khâm Sinh. Nhờ chút ánh sáng yếu ớt, hai người đều nhận ra đối phương.

"Cô tới đây làm gì?" Lạc Tang Tang lên tiếng trước, nắm tay Đỗ Nhược lôi cô xuống lầu.

Đỗ Nhược sắp đạt được mục đích nên không dễ dàng từ bỏ, thấp giọng nói: "Bác gái, cháu vừa thấy... một đứa bé?"

"Đứa bé nào? Ở đâu?" Lạc Tang Tang gần giọng: "Đỗ tiểu thư, hôm nay là ngày trọng đại của Hà Khâm Sinh, tốt nhất cô nên biết điều một chút, trêu trọc tới Hà gia là không xong đâu."

"Bác gái, cháu chỉ muốn gặp đứa bé kia..." Đỗ Nhược nghẹn ngào: "Chỉ thấy mặt cũng được, xin bác cho cháu gặp một lần."

Sắc mặt Lạc Tang Tang tối lại, nắm tay Đỗ Nhược chặt hơn, lôi xuống dưới: "Cho dù trước đây cô có quan hệ gì với Hà Khâm Sinh, nhưng hai người đã chia tay nên cô không còn quan hệ với Hà gia nữa, đây không phải nơi cô có thể tùy tiện ra vào!"

Đỗ Nhược đi giày cao gót, lại đứng dưới Lạc Tang Tang, nên bị bà đẩy về phía sau.

Buổi lễ đính hôn đang tới giai đoạn cao trào, hai nhân vật chính đứng trên sân khấu, phía dưới mọi người hưng phấn đồng thanh: "Cầu hôn, cầu hôn, cầu hôn".

Đỗ Nhược lui về sau, đối diện cầu thang đặt đầy đồ ngọt, Lạc Tang Tang vẫn chưa buông tha cho Đỗ Nhược, nắm tay cô lôi ra ngoài.

Trong phòng ánh nến mờ ảo, mọi người đều chú ý vào đôi nhân vật chính, không ai chú ý động tĩnh bất thường bên này.

Đỗ Nhược vừa bị đẩy xuống cầu thang, lại bị lôi đi, chân đứng không vững, theo bản năng túm lấy đồ vật trước mặt, nhưng không ngờ lại nắm tấm khăn trải bàn.

Tiếng động lớn vang lên.

Đồ ăn, bát đĩa, khăn trải bàn văng tung tóe trên sàn.

Mọi người đều quay lại, dưới ánh sáng mờ ảo nên mọi thứ không rõ ràng, ngay lập tức đèn được bật lên.

Đỗ Nhược ngã xuống đất, bên cạnh bánh ngọt rơi vãi xung quanh, trên váy dính đầy mứt hoa quả, đột nhiên ánh đèn bùng sáng, cô lúng túng ngẩng đầu lên.

Không khí vốn náo nhiệt bỗng nhiên trở nên yên tĩnh, nhưng Đỗ Nhược vẫn nghe thấy những lời thì thầm bàn tán vang lên.

Sắc mặt cô tái nhợt, mọi người dùng ánh mắt chờ xem kịch vui, cô muốn đứng lên, nhưng mắt cá chân đau nhức nên ngã xuống lần nữa.

Mấy lần như thế, đứng lên lại ngã xuống, đứng lên lại ngã xuống, Đỗ Nhược ngã ngồi dưới đất, đột nhiên cảm thấy buồn cười.

Cô có con nhưng không biết nó ở nơi nào.

Cô không biết con ở nơi nào, không biết cha đứa bé ở đâu.

Vì cô thấy một đứa bé có thể là con cô, cô tới tham dự lễ đính hôn của cha đứa bé có thể là con cô, sau đó bị đẩy ngã, bị mọi người vây xem, ngay mặt đứa trẻ vẫn chưa thấy.

Đúng là trò cười.

Bạn đang đọc truyện *Bong Bông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 24

Có một khoảng thời gian Đỗ Nhược bị mất trí nhớ.

Cô không nhớ được một số việc, tới bây giờ cô cũng không muốn nhớ lại. Cô biết mình có thai, nhưng cô không biết bố đứa trẻ là ai.

Cho dù đó là ai, chỉ cần là con của cô là được.

Cho nên cô không biết bố đứa bé có phải là Hà Khâm Sinh hay không, mặc dù lúc ấy hai người đã chia tay, nhưng chuyện gì cũng có thể. Khi đó chắc cô bị điên, ngay cả quỹ xuống cầu xin cũng làm được, có khi cô chủ động hiến thân cho anh ta cũng nên.

Người không có tự trọng chạy như điên trên đường, dù có mười đầu bò cũng không giữ được.

Có một số chuyện cô không muốn nhớ lại nên cô lựa chọn quên đi. Nhưng việc tiếc nuối nhất là tại sao cô không thể quên đi Hà Khâm Sinh.

Đỗ Nhược ngồi dưới đất, nhìn mọi người bàn luận xôn xao. Hà Khâm Sinh đẩy đám người đi tới bên cô, gương mặt đầy lo lắng. Kiều Cận Nam đứng cách đó không xa quan sát cô, vẻ mặt thâm sâu khó lường.

Đột nhiên Đỗ Nhược nhớ ra, nửa tiếng trước anh ta có hỏi một câu: "Hôm nay cô tới đây, có phải định phá tan lễ đính hôn của Hà Khâm Sinh và Tống Như Nhược?"

Đúng là phá nát lễ đính hôn của người ta.

Cô dứt khoát tháo giày cao gót, giơ tay ra trước mặt Kiều Cận Nam.

Dù gì cũng là bạn gái anh.

Kiều Cận Nam nhếch môi, nhàn nhả đi tới bên cạnh cô, nắm lấy cổ tay cô dùng sức kéo cô lên. Đúng lúc Hà Khâm Sinh tới nơi, đang định giúp đỡ cô, Đỗ Nhược nghiêng người né tránh, thuận thế đổi tay khoắc vào cánh tay Kiều Cận Nam, không để ý đến mọi người xung quanh, bước chân khập khễnh đi ra ngoài.

"Lúc Đỗ tiểu thư ngã xuống, tư thế rất đẹp mắt."

Đỗ Nhược nhếch nhếch, nghe anh ta nói vậy cô chỉ muốn độn thổ cho xong.

Thấy cô đi lại khó khăn, anh lại hỏi: "Có muốn tôi ôm không?"

Đỗ Nhược cự tuyệt: "Không muốn."

"Mọi người sẽ nghĩ tôi không quan tâm đến bạn gái."

"Kiều tiên sinh để ý đánh giá của mọi người?"

"Hình như Đỗ tiểu thư rất hiểu con người tôi."

Đỗ Nhược xấu hổ không nói nữa, ngồi trên xe sửa sang lại hình tượng, trả anh áo khoác, do dự một lúc lâu mới nói: "Tối nay... tôi xin lỗi."

Cô lấy thân phận bạn gái Kiều Cận Nam tham gia, nhưng lại gây chuyện làm... mất mặt Kiều Cận Nam

Kiều Cận Nam không tức giận, hồ hững nhìn cô: "Đêm nay, Đỗ tiểu thư làm tôi nhìn với cặp mắt khác xưa."

Đỗ Nhược không rõ anh ta đang chế giễu cô hay có ý gì khác, cô không thêm đề ý, vớt chuyện đó sang một bên.

"Trước kia chỉ thấy cô né tránh Hà Khâm Sinh, đêm nay đặc sắc hơn nhiều. Tất nhiên, nếu như hôm nay cô không ngã lếch thếch, cứ náo loạn phá hỏng buổi lễ thì càng thêm đặc sắc."

"..."

"Nếu làm thế, vậy thì cách làm phải cao siêu hơn." Kiều Cận Nam vuốt cằm: "Phá hỏng buổi lễ, sau lưng đâm Hà phu nhân một nhát, thì đêm nay Hà gia càng thêm náo nhiệt."

Đỗ Nhược im lặng nhìn anh, không biết anh ta đang trách cô hay nói thật: "Anh không thấy mất mặt sao?"

"Mất mặt?" Kiều Cận Nam chê cười: "Đỗ tiểu thư cho rằng tôi phải để ý cái nhìn của người khác?"

Kiều Cận Nam lái xe ra khỏi cổng, mắt vẫn nhìn về phía trước: "Huống hồ người ta là chủ bữa tiệc, lại đẩy ngã bạn gái tôi, tôi không tính toán với bọn họ đã là khoan dung với họ rồi."

Đỗ Nhược nhìn ra ngoài cửa sổ, một lúc sau mới nói: "Cho dù thế nào... vẫn không đứng dậy nổi."

Cô không cố ý gây chuyện, nhưng vẫn xảy ra chuyện ngoài ý muốn: "Sau này sẽ không có chuyện như vậy."

"Ý của Đỗ tiểu thư là sau này không tìm Hà Khâm Sinh?"

Đỗ Nhược day day thái dương: "Không tìm, ai cũng không tìm, tìm rồi thế nào? Do tôi quá kích động, xin lỗi."

"Cô không cần phải xin lỗi tôi."

Đỗ Nhược im lặng, cô nói xin lỗi anh, cũng là tự nói xin lỗi bản thân mình.

Tâm tình bình lặng nhiều năm, tại sao khi gặp Hà Khâm Sinh lại bị đảo lộn? Cuộc sống mới yên bình một chút, vết sẹo đã lành nên quên đã từng đau đớn?

"Chỉ cần nhớ cô nợ tôi một ân tình." Kiều Cận Nam nhướn mày liếc nhìn cô.

"Được, tôi nợ Kiều tiên sinh một ân tình." Đỗ Nhược nghĩ đến bộ dạng lếch thếch vừa nãy, cười tự giễu: "Một ân tình thật lớn."

"Định lúc nào thì trả?"

"Kiều tiên sinh tự quyết định đi."

"Dĩ Mạo muốn đi công viên vui chơi, tôi vẫn không có thời gian đi cùng con."

"Vậy được, cuối tuần này là nghỉ tết Dương lịch, tôi dẫn thằng bé đi."

Kiều Cận Nam rất hài lòng với câu trả lời dứt khoát của cô, khoe miệng khẽ cười: "Rất sáng khoái, vậy cuối tuần gặp lại."

Đúng như Kiều Cận Nam nói, đêm nay Hà gia rất náo nhiệt.

Giữa bữa tiệc xảy ra sự cố, mặc dù người dẫn chương trình phản ứng rất nhanh, ngay lập tức xua tan lực chú ý bên này, nhưng mọi người ở đây đều là người nhanh nhạy, chưa tìm ra sự thật thì chưa buông tha, chắc chắn câu chuyện không đơn giản chỉ là "Lạc Tang Tang không cẩn thận đẩy ngã một người không liên quan."

Còn Tổng Như Nhược.

Mặc dù là tiểu thư lớn lên trong hũ mật, nhưng cô không phải là người sống vô tâm vô phách, nếu nói lần trước cùng ăn cơm, cô không quá chú ý tới Đỗ Nhược, nhưng hôm nay nhìn thấy nét mặt của Lạc Tang Tang và phản ứng của Hà Khâm Sinh, cô đã mơ hồ hiểu ra vấn đề.

Đội khách khứa ra về, cô mới hỏi: "Đỗ tiểu thư chính là Đỗ Nhược?"

Hà Khâm Sinh ngồi trên sô pha, cười không trả lời, Hà Nhất Minh cùng Lạc Tang Tang cũng khó xử, Tống Như Nhược muốn biết đáp án, hỏi tiếp: "Cô ấy có phải là mẹ Kiều Kiều?"

Hà Khâm Sinh vẫn cười cười, bàn tay mân mê chiếc nhẫn, Hà Nhất Minh và Lạc Tang Tang nhìn nhau, Lạc Tang Tang đành phải lên tiếng: "Tống tiểu thư nghĩ nhiều rồi, cô ta không phải là mẹ Kiều Kiều. Mẹ của Kiều Kiều đã sớm qua đời."

Tống Như Nhược không hỏi tiếp, lễ phép cười cười: "Vậy con về trước, bác trai bác gái cũng nghỉ ngơi sớm."

Người vừa đi khỏi, Hà Khâm Sinh cười lạnh: "Nói rất hay, giống như bà biết rõ mẹ Kiều Kiều là ai."

Sắc mặt Lạc Tang Tang vô cùng khó coi: "Hà Khâm Sinh nói cho mày biết, cho dù cô a đúng là mẹ của Kiều Kiều, thì cũng đừng mơ tưởng bước chân vào Hà gia! Chính mày cũng nhìn thấy, Tống tiểu thư có gia thế, trẻ tuổi xinh đẹp, có học thức, còn Đỗ Nhược có cái gì? Muốn gia thế không có gia thế, muốn thể diện không thể diện, trước kia nhìn cũng trong sáng, còn bây giờ? Hôm nay chỉ đẩy cô ta một cái, mà cô ta có ý ngã gây chuyện? Rõ ràng là cố ý dễ mẹ khó chịu, cố ý phá hỏng lễ đính hôn của mày!"

Hà Khâm Sinh không thèm nâng mí mắt lên, không mặn không nhạt nói: "Là có bà có tật giật mình, nóng lòng muốn đuổi người ta, dùng quá nhiều lực đẩy người ta."

"Mày đang dùng giọng gì nói chuyện với mẹ?"

Hà Khâm Sinh cười nói: "Vậy ngài nói xem tôi nên nói chuyện thế nào? Ngài nói, tôi làm theo để ngài hài lòng?"

Lạc Tang Tang bị mấy lời này chọc giận, sắc mặt trắng bệch, nói với Hà Nhất Minh: "Ông nhìn xem, xem con trai thành dạng gì! Xem con trai Kiều gia nhà người ta, thái độ kiêu ngạo không coi ai ra gì, nhưng người ta thông minh! Tại sao cứ phải chọn người môn đăng hộ đối? Hôm nay mang con oắt Đỗ Nhược tới, chẳng phải cố ý muốn phá hỏng buổi lễ đính hôn nhà người ta!"

Hà Nhất Minh cau mày: "Kiều Cận Nam là người khiêm tốn, dù sao trước đây hai nhà cũng có giao tình, bà đừng nghi ngờ người khác."

"Nực cười, ông vẫn còn nhớ đến giao tình giữa hai nhà, khi Hà Khâm Húc mới qua đời, hân hoan sản nghiệp của Hà thị còn ít sao?" Lạc Tang Tang thấy chồng không nói giúp mình, giận dữ cao giọng: "Ngô Khánh Phân dạy dỗ con trai thật tốt? Mấy năm nay nếu không có tôi chống đỡ, cha con các người chỉ còn nước hít không khí!"

"Đủ rồi!" Hà Nhất Minh quát to: "Muộn rồi, bà về phòng nghỉ đi."

"Nghỉ ngơi?" Lạc Tang Tang cười lạnh: "Hôm nay thể diện mất hết mà vẫn còn ngủ được?"

Hà Khâm Sinh cười lạnh: "Cả đời bà sống vì hai chữ 'Thể diện'."

"Cây sống cần vỏ, người sống cần mặt, thể diện không còn thì sống làm cái gì?"

Hà Khâm Sinh nhìn bà, trong mắt đầy lạnh lẽo, nhưng trên mặt càng cười tươi: "Bây giờ ngài còn thiếu cái gì? Tin tức lễ đính hôn được công bố ngay lập tức giá cổ phiếu tăng lên, được mọi người ca ngợi, con dâu tương lai hào phóng có gia thế, trẻ tuổi xinh đẹp, có học thức, tất cả đều như ngài mong muốn?"

Thấy Hà Khâm Sinh tức giận, Lạc Tang Tang giảm khí thế: "Con gọi điện cho Tống tiểu thư, nói xin lỗi và giải thích chuyện Đỗ Nhược."

Hà Khâm Sinh chế giễu: "Bà nghĩ Tống Như Nhược là đồ ngọc à? Con gái Tống Minh Viễn ăn chay mà lớn lên sao?"

Lạc Tang Tang tức giận: "Người ta không có tình cảm với mày mới có thể nhẫn nhịn chuyện Kiều Kiều? Bên ngoài không biết đã đành, tương lai có ngày mọi chuyện phơi bày, Tống Như Nhược mạo hiểm mới dám đính hôn với mày."

Hà Khâm Sinh buông tay: "Nói tóm lại ngài nói gì cũng có lý, ngài làm gì cũng đúng, tất cả mọi người trong thiên hạ không hiểu được ngài."

Hà Khâm Sinh nhếch miệng, con ngươi lạnh lẽo, gỡ chiếc nhẫn đặt xuống bàn: "Đám cưới này... nếu ngài thích thì tự làm."

Hà Khâm Sinh thông thả đứng dậy, mặc áo khoác, xoay người định rời đi.

Lạc Tang Tang kéo tay hắn, tức giận thở hổn hển: "Mày... đồ con cái bất hiếu! Mày muốn đi đâu!"

"Nếu không có hiểu thì sáu năm trước sẽ không từ Paris quay về." Hà KHÂM SINH lạnh lùng hất tay bà ra, đi lên lầu.

Cánh cửa hé ra một khe nhỏ, một giọng nói khe khẽ: "Bố ơi..."

Hà Khâm Sinh sùng sốt, không biết cửa phòng mở ra lúc nào, Hà Kiều Kiều mặc áo ngủ màu hồng, trên tay còn ôm thỏ bông, đứng nép sau cánh cửa về mặt hoảng sợ.

Ngay lập tức về mặt Hà Khâm Sinh dịu dàng, đi tới đẩy cửa ra, nhẹ giọng nói: "Kiều Kiều tỉnh dậy lúc nào?"

Anh ngồi xổm xuống, sửa lại tóc cho Hà Kiều Kiều, ôm lấy con, đi xuống dưới lầu.

"Mày ôm Kiều Kiều đi đâu?" Lạc Tang Tang muốn cản lại nhưng không được, liền ra hiệu cho Hà Nhất Minh: "Ông nói gì đi!"

Hà Nhất Minh thờ dài: "Khâm sinh."

Hà Khâm Sinh không quay đầu lại, ôm Hà Kiều Kiều đi xuống lầu, Hà Kiều Kiều nằm trên vai anh, giọng nói mềm mại: "Bố ơi, chúng ta đi đâu?"

Hà Khâm Sinh trả lời dứt khoát, giọng nói vang vọng cả biệt thự: "Đi tìm mẹ."

Bạn đang đọc truyện *Bong Bông* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25

Lúc sáng sớm, tiệm mì, cửa hàng đồ ăn sáng, cửa hàng tạp hóa đã mở cửa, có người đi mua thức ăn, người đến người đi, một ngày mới bắt đầu.

Trong xe, Hà Kiều Kiều bị tiếng ồn ào bên ngoài đánh thức, mê mang dụi dụi con mắt.

Hà Khâm Sinh ngồi ghế trước đang gọi điện thoại, về mặt nghiêm túc, giọng nói trầm thấp: "Đã điều tra xong?"

Đối phương nói một tràng, anh chỉ "Ừ" một tiếng, liền ngắt điện thoại.

"Bố." Hà Kiều Kiều rướn người muốn chui lên phía trước.

Trên mặt Hà Khâm Sinh không còn vẻ lạnh nhạt nghiêm túc, cười cười đưa tay ôm Hà Kiều Kiều.

"Bố đừng tức giận."

Hà Kiều Kiều ngẩng đầu hôn vào má anh, Hà Khâm Sinh cười rộ lên, vuốt tóc bé: "Kiều Kiều ngoan, bố không tức giận."

Hà Kiều Kiều cũng tươi cười, hào hứng hỏi: "Bố mang con đi tìm mẹ là thật sao? Bố nói mẹ là người bố yêu nhất đúng không?"

Hà Khâm Sinh ôm bé vào lòng, nhẹ nhàng "Ừ" một tiếng.

Hà Kiều Kiều có một đôi mắt hoa đào giống như Hà Khâm Sinh, ánh mắt này nếu là đàn ông thì ăn nói tùy tiện, sẽ mang chút lãng lợ, nhưng ở trên người cô gái nhỏ, ngược lại trong veo như nước người gặp người thích. Cô bé liếc cặp mắt xinh đẹp nhìn ra ngoài xe, ánh mắt sáng lên: "Bố, bố xem, cô giáo Đỗ!"

Hà Khâm Sinh dừng xe bên đường đối diện nhà Đỗ Nhục, nhìn cô đi ra, chân còn chưa khô, đi rất chậm. Thấy Hà Kiều Kiều chỉ tay về phía Đỗ Nhục hô to, có chút kinh ngạc hỏi: "Con biết cô ấy?"

"Đúng vậy, trước kia cô ấy từng dạy ở vườn trẻ." Hà Kiều Kiều không ngừng vẫy tay với Đỗ Nhục: "Kiều Dĩ Mặc rất quý cô ấy, bố cũng thích cô ấy sao?"

Hà Khâm Sinh đè đầu bé xuống: "Cô ấy không nhìn thấy đâu, đừng vẫy tay."

Hà Kiều Kiều mân mê cái miệng nhỏ nhắn: "Bố, mẹ con là cô giáo Đỗ phải không? Sao bố không xuống gặp cô ấy? Chúng ta xuống xe đi! Bố, chúng ta xuống xe đi!"

Hà Khâm Sinh đem ngón trỏ đặt lên môi: "Suyt! Kiều Kiều ngoan, lúc này gặp cô ấy sẽ không để ý chúng ta, chúng ta chờ thêm có được không?"

Vành mắt Hà Kiều Kiều đã đỏ lên, bộ dạng chỉ chực khóc: "Tại sao?"

"Cô ấy đang giận bố. Chờ bố giải quyết xong mọi chuyện, chúng ta cùng đi dỗ dành cô ấy được không?"

Hà Kiều Kiều cau mày, về mặt mê mang gật đầu.

"Bố, bà nội lại gọi tới." Hà Kiều Kiều nằm trên vai Hà Khâm Sinh, liếc mắt thấy điện thoại sáng lên.

Hà Khâm Sinh nhìn sang, sắc mặt tối lại, một lúc sau mới nhận.

"Khâm Sinh, về nhà ngay cho mẹ, đừng để mẹ phải tức giận, mẹ biết mày đang nghĩ cái gì!" Giọng nói Lạc Tang Tang tức giận truyền đến: "Nếu mày dám đi tìm..."

Còn chưa dứt lời, Hà Khâm Sinh đã ngắt liên lạc.

"Kiều Kiều ngoan, mình thất dây an toàn vào, bố đưa con đi chơi."

Hà Khâm Sinh ôm Hà Kiều Kiều đến hàng ghế sau, khởi động đạp chân ga, xe liền hòa nhập vào trung tâm ồn ào, nhộn nhịp

Đúng lúc đó, Kiều Cận Nam cũng nhận được điện thoại của Ngô Khánh Phân từ Châu Âu gọi về.

Tuy Ngô Khánh Phân không ở trong nước, nhưng mọi động thái của kẻ thù không đội trời chung còn chú ý nhiều hơn là để ý con trai mình, bà không biết Kiều Cận Nam có bạn gái từ lúc nào, lúc bà nhận được tin tức trong buổi tiệc đính hôn ở Hạ gia, bạn gái kia bị Lạc Tang Tang đẩy ngã, bộ dạng lếch thếch, còn gì đau đớn hơn? Kim nén tức giận cả đêm không ngủ, chờ Kiều Cận Nam ngủ dậy, ngay lập tức bà gọi điện về.

"Cận Nam, từ lúc nào con chịu để người ta bắt nạt như thế? Trước kia mẹ đã dạy con thế nào? Bạn gái bị người ta đẩy ngã vậy mà để yên được?"

Kiều Cận Nam để điện thoại sang một bên, uể oải đi đánh răng.

Đến khi anh quay lại, Ngô Khánh Phân vẫn đang nói.

"Mang bạn gái đi bệnh viện kiểm tra ngay! Kiện Lạc Tang Tang có ý gây thương tích! Không kiện cho bà mất hết danh dự, ta không mang họ Ngô! Con có nghe không đấy? Người lương thiện bị người khác lấn..."

Kiều Cận Nam dứt khoát ngắt điện thoại.

Thật là đủ rồi.

Đỗ Nhược cũng không khá hơn, bị mẹ tra hỏi. Đêm hôm đó trở về, mặc dù đã thay quần áo, nhưng không tìm được nơi tẩy trang, mang theo gương mặt trang điểm trở về, chân bị trẹo, Tần Nguyệt linh liền tra hỏi nhiều lần cô đã đi đâu, làm gì, Đỗ Nhược đành phải nói là đi sinh nhật bạn, không cẩn thận bị ngã. Mấy ngày cuối tuần, chân đã khá hơn cô lại muốn ra ngoài.

"Nhược Nhược, nói thật với mẹ, rốt cuộc con có quay lại với Hà Khâm Sinh không?" Tần Nguyệt linh nhủ mảy, vô cùng lo lắng hỏi.

Đỗ Nhược bất đắc dĩ trả lời: "Mẹ, thật sự là không phải, con với anh ta không còn quan hệ gì nữa."

"Vậy hôm nay con đi dạo phố cùng mẹ."

"Mẹ, con nợ người ta một ân tình, hôm nay ra ngoài một ngày, cuối tuần đi cùng mẹ có được không? Hoặc là ngày mai, ngày mai cũng được."

Tần Nguyệt Linh thấy vẻ mặt chân thành của Đỗ Nhược, nên cũng không nói nhiều, nhưng nhìn cô mặc đồ thể thao, lại nói: "Con định đi đâu? Đừng học đòi theo người ta leo núi, chân con..."

Đỗ Nhược thấy bà cầu nhàu liền cười lên: "Mẹ, con biết rồi, con đi công viên vui chơi mà, mặc nghiêm chỉnh làm gì."

Cô mặc quần áo thể thao màu trắng, búi tóc cao đuôi ngựa, đầu đội mũ lưỡi trai, đi giày thể thao, vừa gọn gàng lại thoải mái, thời tiết hôm nay rất đẹp, trời xanh mây trắng, nên tâm tình cũng tốt lên.

Nhưng khi xuống nhà, cô mới phát hiện lái xe đưa Kiều Dĩ Mặc tới, lại là Kiều Cận Nam.

Cô ngạc nhiên đứng tại chỗ, không biết có nên lên xe hay không.

Kiều Cận Nam nhún cùi, Kiều Dĩ Mặc hạ kính xe xuống, vẫy tay với cô: "Chị Hoa nhỏ, lên xe thôi!"

Đỗ Nhược chậm rì rì bước lên, ngồi cùng ghế sau với Dĩ Mặc. Kiều Cận Nam mang vẻ mặt kiêu ngạo vạn năm không đổi, không nói một lời, Đỗ Nhược do dự hỏi: "Kiều tiên sinh lái xe đón chúng tôi về?"

Kiều Dĩ Mặc giành trả lời: "Hôm nay bố cùng đi với chúng ta!"

Trong lòng Đỗ Nhược than một tiếng: "Kiều tiên sinh, chẳng phải ngài vẫn nói không có thời gian, cho nên..."

"Hôm nay tạm thời hủy bỏ hội nghị." Kiều Cận Nam hờ hững trả lời.

Đỗ Nhược nhìn anh mặc âu phục chỉnh tề, nên không nghĩ nhiều nữa, tâm tình vốn vui vẻ đã giảm đi một nửa. Ngược lại Dĩ Mặc vô cùng hào hứng, muốn

được Đỗ Nhược ôm, không muốn ngồi trong ghế nhĩ đồng, bị Kiều Cận Nam lạnh lùng nói "Kiều Dĩ Mặc" mới chịu dừng lại.

Cuối tuần, công viên chật kín người, có nhiều gia đình mang theo trẻ con, cũng có những cặp tình nhân đi thành từng đôi, Kiều Dĩ Mặc muốn bế, Đỗ Nhược đang khom lưng, Kiều Cận Nam liếc mắt: "Kiều Dĩ Mặc, bé trai phải tự đi."

Kiều Dĩ Mặc buồn bực buông tay, nhưng ngay lập tức vui vẻ trở lại, một tay nắm tay Đỗ Nhược, một tay nắm tay Kiều Cận Nam, nhảy nhót sôi nổi còn khe hát.

Đỗ Nhược có chút ngượng ngùng, tay nắm tay, nhìn thế nào cũng giống một gia đình.

"Bố ơi, con ăn kem bông!" Kiều Dĩ Mặc chỉ vào những cây kem bông đủ màu sắc gần đó.

Kiều Cận Nam liếc cu cậu: "Con muốn trở thành đứa trẻ răng đen à?"

Thấy Kiều Dĩ Mặc thất vọng dẫu môi, Đỗ Nhược vội vàng khom lưng ôm cu cậu: "Chị cũng muốn ăn, đi nào, chúng ta cùng đi mua, nhưng ăn đồ ngọt nhiều không tốt cho răng, mỗi người chúng ta một nửa được không?"

Kiều Dĩ Mặc gật đầu như trống bỏi.

Lúc mua kem bông, Đỗ Nhược còn lúng túng hơn, bà lão bán kem bông thấy hai người liền nói: "Ôi, hai mẹ con giống nhau quá, lúc cười lên rất giống."

Kiều Dĩ Mặc hào hứng kể lại: "Bố ơi, vừa nãy bà nội nói con và chị Hoa nhỏ rất giống nhau."

Kiều Cận Nam quan sát hai người một vòng, ánh mắt chuyển hướng khác.

Ánh mặt trời rực rỡ, bốn phía đều là tiếng cười đùa vui vẻ, nhưng đi bên cạnh anh ta rất giống hầm băng. Đỗ Nhược không hiểu anh ta chạy tới đây làm gì, không ôm con, không chơi cùng con, không mua đồ ăn cho con, cô dứt khoát không để ý tới anh ta nữa, dẫn Kiều Dĩ Mặc chơi vài trò chơi, cuối cùng khắp người cô đầy mồ hôi, Kiều Dĩ Mặc cũng không khá hơn, nhưng vẫn muốn chơi tiếp, cô liền dẫn thằng bé chơi đấm bột lò xo.

Ngược lại Kiều Cận Nam yên lặng đi theo bọn họ, thấy Đỗ Nhược quay lại, đưa cho cô một chai nước suối.

Đỗ Nhược nhận lấy, nấp được mở sẵn: "Cảm ơn."

"Cô thật sự rất yêu trẻ con."

Đỗ Nhược chơi một vòng, cả người đầy mồ hôi, tâm tình không tệ, cười nói: "Nhìn trẻ con vui vẻ tôi cũng vui vẻ, Dĩ Mặc rất ngoan, chỉ một chuyện nhỏ đã rất vui vẻ."

"Ừ, cho ánh mặt trời liên tục."

Đỗ Nhược hết ý kiến: "Kiều tiên sinh có cảm thấy anh quá nghiêm với con trai?"

Kiều Cận Nam tựa vào ghế, khẽ nhướn mày: "Đỗ tiểu thư nghĩ bé trai lệ thuộc vào tình cảm là chuyện tốt?"

Đỗ Nhược cười mũ ra, lau mồ hôi: "Kiều tiên sinh, muốn cho anh lời khuyên, không biết có nên nói hay không."

"Xin cứ nói thẳng."

"Mặc dù cảm thấy trời sinh tính tình Kiều tiên sinh đã như vậy, không cố ý nhắm vào người khác, với con trai mình cũng như vậy, nhưng... Anh có thể thay đổi phương thức nói chuyện được không?" Đỗ Nhược uống một hớp nước: "Ví dụ như Dĩ Mặc muốn ăn kem bông, anh nghĩ ăn đồ ngọt không tốt cho răng, có thể giải thích cho thằng bé hiểu, anh lại hỏi ngược một câu 'Con muốn trở thành đứa trẻ răng đen à?', hay vừa nãy, quan điểm của anh là bé trai lệ thuộc vào tình cảm là không tốt, anh lại hỏi ngược lại một câu 'Đỗ tiểu thư nghĩ bé trai lệ thuộc vào tình cảm là chuyện tốt?', phương thức giao tiếp như thế sẽ phản tác dụng, làm khác không thể giao tiếp với anh."

Kiều Cận Nam không ngờ Đỗ Nhược lại cùng anh thảo luận vấn đề phương pháp giao tiếp, anh nhìn cô chăm chú một lúc, hỏi: "Bây giờ Đỗ tiểu thư đứng lập trường gì nói chuyện với tôi?"

Đỗ Nhược nhún vai: "Anh cứ coi như tôi vô vị xen vào việc của người khác đi."

"Tôi có thể hiểu là, Đỗ tiểu thư đưa ra ý kiến vì cô tình nguyện muốn trao đổi cùng tôi?"

Đỗ Nhược day day huyệt thái dương, đứng là tự đào hố chôn mình...

"Đây là quan điểm cá nhân, chúng ta không cùng một thế giới, xin lỗi để anh hiểu lầm."

"Tôi lại nghĩ phương thức xử lý này không phải là lựa chọn sáng suốt nhất."

"?"

"Tôi thấy cô thú vị phần lớn vì lòng hiếu kỳ, cô càng đẩy tôi ra ngoài, lòng hiếu kỳ càng lớn, chỉ bằng cứ trực tiếp đáp ứng, tôi nghĩ không tới một tháng tôi sẽ chia tay cô."

"... Anh tò mò cái gì?"

"Tò mò cô là người thế nào, có thể giống cô ấy đến mức nào."

"Cô ấy? Là người quen của anh?"

"Nghiêm khắc mà nói, là mẹ Dĩ Mặc."

Đỗ Nhược ngạc nhiên, nhìn thẳng Kiều Cận Nam, Kiều Cận Nam tựa vào ghế, cặp mắt híp lại, nhìn về phương xa, nhìn không rõ vui buồn.

"Nếu tôi không đáp ứng anh thì hậu quả là?"

Kiều Cận Nam nhếch môi, nhìn thẳng cô: "Có lẽ tôi vẫn quần lấy cô, cho đến khi không còn hứng thú với cô."

"..."

Đỗ Nhược cảm thấy không thể nào hiểu được người đàn ông này: "Rốt cuộc lúc nào thì anh thấy tôi giống cô ấy?"

"Rất sớm."

"Là khi nào?"

Kiều Cận Nam liếc cô, xoay người bước đến đối diện cô, trên cao nhìn xuống, khẽ khom lưng, cả người dựa sát vào cô, khoảng cách gần gũi, hơi thở quấn quýt: "Lần đầu tiên đứng gần nhau như thế."

Đỗ Nhược bị anh dựa sát vào đành rũ mắt xuống, muốn lui về phía sau, nhưng sau lưng là lan can, không còn đường lui.

Đúng lúc một giọng nói hưng phấn truyền đến: "Bố ơi! Chị Hoa nhỏ!"

Hơi thở xâm lược rồi đi, Đỗ Nhược thở ra một hơi, thấy Kiều Dĩ Mặc trong ánh mặt trời chạy về phía hai người, giống như mang một đôi cánh thiên sứ nhào vào lòng cô.

"Chị Hoa nhỏ, bạn nhỏ nói bên kia có hóa trang, chúng ta tới xem đi!"

Kiều Dĩ Mặc kéo tay Đỗ Nhược và Kiều Cận Nam tới bên kia, đến nơi, cu cậu để cô ôm, thao tác thuần thục.

"Kiều Dĩ Mặc, xem ra toàn bộ tiền tiêu vật đều bỏ vào mấy trò vô vị này." Kiều Cận Nam liếc nhìn Kiều Dĩ Mặc.

"Không, con vừa quan sát thật lâu mới học được." Kiều Lấy Mặc ngoan ngoãn giải thích, sau đó chỉ vào ống kính: "Mau mau nhìn vào đây, sẽ chụp ảnh, cười lên nào! Hai người đều không cười!"

Đỗ Nhược ngượng ngùng, cô đi theo chụp ảnh làm gì...

Kiều Cận Nam cảm thấy quá ngại thẹn, về mặt khinh thường, mắt liếc về hướng đó, cũng không nhìn màn ảnh.

Đột nhiên Kiều Dĩ Mặc ở chính giữa chỉ vào màn ảnh: "Oa, mọi người nhìn này!"

Đỗ Nhược nhìn theo, Kiều Cận Nam quay đầu lại.

Kiều Dĩ Mặc cường điệu hét ầm lên: "Một bạn nhỏ rất đẹp trai!"

Đỗ Nhược phì cười, Kiều Cận Nam cũng cười khẽ, Kiều Dĩ Mặc vội lau mắt hình.

Bạn đang đọc truyện *Bong Bóng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 26

Đi chơi cả ngày, Đỗ Nhược cảm thấy còn mệt mỏi hơn chạy việc khắp nơi, cũng may đến buổi chiều Kiều Cận Nam không còn làm mặt lạnh, thỉnh

thoảng tình nguyện ôm Dĩ Mặc. Nhưng đến khi đi về, Kiều Dĩ Mặc nhất định muốn Đỗ Nhược ôm, còn chưa lên xe đã ngủ thiếp đi.

Không có Kiều Dĩ Mặc riu rít trò chuyện, không khí trên xe bắt đầu lúng túng.

Đỗ Nhược để Kiều Cận Nam đưa tới đầu ngõ, tránh bị Tần Nguyệt Linh bắt gặp lại cảm râm.

Trước khi xuống xe, Kiều Dĩ Mặc lại tỉnh dậy, nắm tay cô không chịu buông: "Chị Hoa nhỏ, khi nào thì chúng ta lại đi chơi với nhau?"

Đỗ Nhược không biết phải trả lời thế nào, Kiều Dĩ Mặc còn nói: "Em gọi điện cho chị, lúc đó chị đừng làm lơ em được không?" Còn che miệng thì thầm: "Em không giống bố đâu, bố quá keo kiệt!"

Đỗ Nhược không hiểu tại sao cu cậu lại nói Kiều Cận Nam keo kiệt, nhưng bị bộ dạng đáng yêu ấy chọc cười, gật đầu: "Dĩ Mặc ngoan."

Kiều Dĩ Mặc ngủ một giấc, sau khi về nhà tinh thần rất hưng phấn, cơm tối chỉ ăn qua loa vài miếng rồi bỏ chạy về phòng ngủ, lấy tấm ảnh lúc chiều, chụp lại bằng điện thoại.

Đầu tiên là khoe với Mạnh Thiếu Trạch.

Giọng nói vui mừng rạo rức: "Chú Mạnh nhìn xem, hôm nay cháu đi chơi công viên!"

Mạnh Thiếu Trạch trả lời rất nhanh: "Ồi chào, Mạc Mạc có mẹ!"

Kiều Dĩ Mặc: "Không phải mẹ, đó là chị Hoa nhỏ!"

Mạnh Thiếu Trạch: "Bố dẫn hai người đi chơi, nếu hai người kết hôn chẳng phải chị Hoa nhỏ sẽ là mẹ cháu!"

Kiều Dĩ Mặc chống cằm, suy nghĩ rất nghiêm túc, hình như cũng có lý! Bố và chị Hoa nhỏ kết hôn, chị Hoa nhỏ là cô dâu của bố, là mẹ của cu cậu!

Kiều Dĩ Mặc lấy tấm ảnh ra, nhìn trái nhìn phải, mình và chị Hoa nhỏ rất giống nhau!

Nhưng...

Kiều Dĩ Mặc ừ ừ trả lời Mạnh Thiếu Trạch: "Nhưng chú Mạnh, cháu nghĩ chị Hoa nhỏ không nên kết hôn với bố."

Mạnh Thiếu Trạch: "Tại sao?"

Kiều Dĩ Mặc: "Bố dữ như vậy, không thích cười, không thích nói chuyện như ông già, còn hay tức giận, ngay cả tiền lương cũng không trả cho chị Hoa nhỏ, sẽ không có cô gái nào thích bố."

Ở đầu bên kia Mạnh Thiếu Trạch cười lớn, đập bàn liên tục, nhất định phải giữ lại cái tin này!

Kiều Dĩ Mặc chỉ buồn phiền một lúc, bà nội nói biết sai có thể sửa, mặc dù bố có rất nhiều khuyết điểm, nhưng cũng có rất nhiều ưu điểm, ví dụ như rất đẹp trai nha ~

Nhưng ưu điểm để cu cậu hài lòng nhất, đến hôm đi vườn trẻ liền bị cu cậu vứt qua một bên.

Đã mấy ngày liền Hà Kiều Kiều không đi học, hôm đầu quay lại lớp, cô bé liến lợ lẽ chuyển ghế nhỏ lại gần kiều dĩ mặc. Mặc dù Kiều Dĩ Mặc và Hà Kiều Kiều là bạn tốt, nhưng bình thường Hà Kiều Kiều không nói nhiều, cho nên khi cô chủ động lại gần làm cu cậu được sung ái mà lo sợ, tò mò nhìn cô bé.

Hà Kiều Kiều nghiêm túc hỏi cu cậu: "Kiều Dĩ Mặc, cậu có hình cô giáo Đỗ không?"

Nhắc đến hình Kiều Dĩ Mặc liền vui vẻ, ngay lập tức lấy điện thoại ra: "Có! Minh cho cậu xem!"

Chính là tấm ảnh hôm đi công viên.

Hà Kiều Kiều khẽ nhú mày: "Đây là bố cậu à? Minh không cần ảnh chụp chung, chỉ cần một mình cô giáo Đỗ thôi."

Kiều Dĩ Mặc nghiêng đầu: "Không có một mình." Suy nghĩ một lúc, lại hỏi: "Cậu muốn hình chị Hoa nhỏ làm gì?"

Hà Kiều Kiều đảo con mắt vòng, ghé vào tai Kiều Dĩ Mặc: "Minh nói cho cậu một bí mật, cậu không được nói cho người khác biết."

Kiều Dĩ Mặc gật đầu.

"Ngốc tay!"

"Ngốc tay!"

Hà Kiều Kiều lại gần, thì thầm: "Thật ra cô giáo Đỗ là mẹ mình!"

Đột nhiên Kiều đi mặc nhảy dựng lên, hét lớn: "Cái gì! Cậu gạt người!"

Hà Kiều Kiều bị hù dọa, mắt to ngật nước nhìn cu cậu, bộ dạng meo máo chỉ chực khóc, "Hừ" một tiếng, kéo ghế nhỏ ra xa không thèm để ý tới cu cậu.

Kiều Dĩ Mạc buồn bực cắn cắn môi.

Đến hoạt động ngoại khóa buổi chiều, Hà Kiều Kiều vẫn lăm lăm cu cậu, Kiều Dĩ Mạc liếc nhìn cô bé mấy lần, nghĩ bé trai phải nhường bé gái, liền lại gần: "Hà Kiều Kiều, tại sao cậu lại nói chị Hoa nhỏ là mẹ cậu?"

Hà Kiều Kiều không thèm để ý cu cậu.

Kiều Dĩ Mạc nói tiếp: "Mình cảm thấy cô ấy phải là mẹ mình mới đúng."

Hà Kiều Kiều không thèm quay đầu lại: "Cậu mới gạt người, rõ ràng cô ấy là mẹ mình."

"Bà lão nói mình cười lên rất giống cô ấy."

"Bố mình và cô ấy từng yêu nhau."

"Chú Mạnh cũng nói, cô ấy và bố mình kết hôn sẽ trở thành mẹ mình."

"Bố mình và cô ấy từng yêu nhau."

"Cô ấy thích mình nhất, ngày hôm qua đưa mình đi chơi công viên."

"Bố mình và cô ấy từng yêu nhau."

"Hà Kiều Kiều, cậu còn nói như vậy mình sẽ tức giận!"

"Kiều Dĩ Mạc mình đã tức giận!"

"Hừ!"

"Hừ!"

Kiều Dĩ Mạc thờ phỉ phò trở lại lớp học, với trẻ con bốn năm tuổi cũng có chút khái niệm về cụm từ "Yêu nhau", quan trọng là cu cậu biết bố Hà Kiều Kiều là một người bố tốt, đưa cô bé đi học, tan học đón cô bé về, đưa cô bé đi chơi, mua cho cô bé búp bê, mời gia sư đến dạy, hơn nữa, cu cậu từng gặp một lần, bộ dạng cũng rất tuần tú!

Kiều Dĩ Mạc đau lòng thông báo cho Mạnh Thiếu Trạch: "Huhu, chú Mạnh, mẹ sẽ bị đoạt mất..."

Mà người vô công rồi nghề là Mạnh Thiếu Trạch, mới sáng sớm đã trồng cây trong phòng làm việc của Kiều Cận Nam, phát đi phát lại câu nói kia của Kiều Dĩ Mạc: "Bố dữ như vậy, không thích cười, không thích nói chuyện như ông già, còn hay tức giận, ngay cả tiền lương cũng không trả cho chị Hoa nhỏ, sẽ không có cô gái nào thích."

Phát được chừng trăm lần, cuối cùng Kiều Cận Nam cũng ngẩng đầu, mặt không đổi sắc: "Mạnh Tử, lại đây một chút."

Mạnh Thiếu Trạch thấy cậu ta phản ứng lại, lắc điện thoại cười híp mắt lại gần: "Thế nào? Quyết định muốn chấn chỉnh lại bản thân?"

Kiều Cận Nam liếc mắt, tầm mắt rơi vào điện thoại trên tay Mạnh Thiếu Trạch.

Mạnh Thiếu Trạch không kịp phản ứng, điện thoại đã bị cậu ta lấy đi, trong nháy mắt điện thoại bị hủy ném vào thùng rác.

"Oh, no..."

Mạnh Thiếu Trạch đau lòng không tới ba giây, lập tức cười nhạo: "Ồi chao, then quá hóa giận?"

"Năm nay cậu bao nhiêu tuổi?"

"26."

"Bỏ đi số 2 đằng trước mới đúng."

Mạnh Thiếu Trạch không phục: "Này, cậu không thể qua cầu rút ván như vậy! Ăn nói độc miệng, lần trước ở bệnh viện, nếu không phải là tôi an ủi người của cậu, chắc đóa Hoa nhỏ bị cậu chèn ép đến chết!"

"Phải cảm ơn cậu rất nhiều."

"Tất nhiên!" Mạnh Thiệu Trạch ngồi trên ghế sofa: "Nhưng lần này là nghiêm túc?"

Mạnh Thiệu Trạch nói lời này rất nghiêm túc, hiếm khi thấy cậu ta có bộ dạng nghiêm chỉnh như thế. Anh rất nghiêm chỉnh hỏi Kiều Cận Nam, mặc dù từ lâu anh đã thấy cậu ta đối xử đặc biệt với Đỗ Nhược, ví dụ như người không thích người lạ như cậu ta lại mời Đỗ Hoa nhỏ gia sư cho Kiều Dĩ Mặc, năm viện 20 ngày muốn cô ấy chăm sóc, còn công khai mang cô ấy đi dự tiệc,... Đúng là làm người ta mở rộng tầm mắt.

Có gian tình.

Kiều Cận Nam chỉ cười khê: "Nghiêm túc? Cậu quá lo lắng rồi."

Hôm qua anh nói với Đỗ Nhược, cảm thấy hứng thú với cô, nhưng phần lớn là do hiếu kỳ, tất nhiên, một phần là tính cách muốn chinh phục của đàn ông. Anh thừa nhận anh là người kiêu ngạo, trên người Đỗ Nhược cho anh cảm giác quen thuộc đã khơi dậy lòng hiếu kỳ, mà cô nhiều lần cự tuyệt anh, càng khơi dậy lòng háo hức.

Nhưng anh không nghĩ đã yêu cô, muốn kết hôn với cô, hay muốn phát triển lâu dài ổn định.

Mạnh Thiệu Trạch cười cười: "Ồ phương diện tình cảm, liệu cậu có quá tự phụ hay không?"

Kiều Cận Nam chế cười: "Những thứ lừa gạt thiếu nữ mà cậu vẫn còn tin?"

Từ trước đến nay Kiều Cận Nam là người lý trí cả phương diện làm ăn hay tình cảm. anh biết người phụ nữ nào đạt tiêu chuẩn bên cạnh anh, cho nên tất cả bạn gái đều hoàn mỹ, anh cũng biết cảm giác mình với mỗi người bạn gái, ánh mắt đẹp, đầu tóc mềm mại, hoặc là cách nói chuyện làm người ta thấy thoải mái, bạn gái cho anh cảm giác mê cảm, có lòng hiếu kỳ, ham muốn chinh phục, trong đầu của anh là công thức, phải đọc nhất vô nhị.

Cho dù là loại nào, bên cạnh anh một thời gian, số ít ưu điểm được anh nhìn trúng liền nhanh chóng bị thay thế bởi khuyết điểm anh thấy không vừa mắt, anh không có lòng kiên nhẫn, cách tốt nhất là trực tiếp chia tay.

Đối với câu hỏi của Mạnh Thiệu Trạch, anh không tỏ rõ ý kiến, đúng lúc này thư ký Anne cầm văn kiện đề anh ký tên.

Kiều Cận Nam chỉ nhìn lướt qua liền đưa về: "Số liệu sửa đổi trong hội nghị lần trước còn chưa sửa lại."

Thư ký Anne cực kỳ hoảng sợ, vội vàng cầm văn kiện chạy ra ngoài.

Mạnh Thiệu Trạch lại chế nhạo: "Ồi chào, từ khi nào thì ăn nói dịu dàng như vậy? Không giống phong cách của cậu."

Cách thức Kiều Cận Nam từ chối ký tên phải là môi mòng môi nhếch lên, nhướn mày: "Cô cho là văn kiện này tôi có thể ký?" Sau đó thư ký bị hù dọa, rối tinh rối mù đi tìm soi sát.

Kiều Cận Nam mặt không đổi sắc trả lời: "Có người đề nghị tôi thay đổi phương thức nói chuyện."

Mạnh Thiệu Trạch cười nói: "Từ khi nào cậu bắt đầu nghe lời đề nghị của người khác?"

Kiều Cận Nam nhướn mày: "Vì cho tới bây giờ không ai dám đề nghị tôi."

Mạnh Thiệu Trạch đứng dậy, âm thầm tính toán, trước khi đi nở nụ cười ý vị sâu xa với Kiều Cận Nam.

E rằng Kiều gia Tam thiếu gia vẫn chưa nhận ra, khi bản thân bắt đầu tình nguyện thay đổi, cũng đã lúc tình yêu bắt đầu.

Nghỉ lễ qua đi, doanh nghiệp bên Châu Âu đã đi làm trở lại, Đỗ Nhược bắt đầu bận rộn, mỗi ngày phải điện thoại, gửi email cho đối tác, bận rộn đến nỗi chân không chạm đất.

Nhưng thời điểm bận rộn này, hết lần này tới lần khác có người muốn thiên hạ thêm loạn.

Mỗi ngày cậu thanh niên đưa hoa thấy cô, giống như trên mặt cô có nhân dân tệ, cười đến mặt cũng nở hoa: "Đỗ tiểu thư, mau tới ký tên."

Đỗ Nhược bất lực, đặt trước bàn lễ tân thì cậu thanh niên không đồng ý, nói người ta yêu cầu nhất định phải đưa đến phòng làm việc.

Phòng làm việc thì phòng làm việc, Đỗ Nhược mặc kệ, nhưng hoa càng ngày càng nhiều, không có chỗ để thì không nói, đến cái thùng rác cũng lao động không nghỉ.

Trên thiệp kí một chữ "Kiều", nhưng lần này còn thêm một vài thứ, hôm thì "To my darling!", hôm thì "To my baby!", Đỗ Nhược nghĩ Kiều Cận Nam điên rồi.

Hôm nay còn khoa trương hơn, dùng hoa hồng nhận thầu cả phòng ăn, làm cô một đêm thành danh, thành người phóng khoáng nhất công ty.

Xã hội này kẻ yếu thế không đâu lại cường quyền, Đỗ Nhược không đoán được anh ta sẽ làm gì tiếp theo, càng không muốn làm loạn đến nhà cô để Tần Nguyệt Linh lại tra hỏi, cuối cùng không thể nhịn được nữa, cô gọi điện cho anh ta.

Lúc Đỗ Nhược gọi điện tới, Kiều Cận Nam đang đi họp.

Trong phòng họp yên tĩnh, điện thoại rung bần bật trên mặt bàn. Vì vậy tất cả mọi người đều quay sang nhìn.

Kiều Cận Nam cũng nhìn.

Điện thoại rung lên, anh chỉ gõ tay xuống bàn.

Từ trước tới nay, lúc đi họp, anh không có thói quen nghe điện thoại.

Một hồi lâu, mọi người đang nghĩ điện thoại ngừng rung thì đột nhiên Kiều Cận Nam nhẹ nhàng vươn tay, đứng lên nhận điện thoại, sau đó trong điện thoại truyền đến giọng nói của cô gái đang kìm nén tức giận: "Kiều tiên sinh, rốt cuộc anh muốn thế nào mới có thể dừng lại hành động ngây thơ này?"

Kiều Cận Nam không lên tiếng, toàn thể nhân viên trong phòng họp cúi đầu.

"Một tháng, lần trước Kiều tiên sinh nói nhiều nhất là một tháng đúng không?" Đỗ Nhược hít sâu một hơi.

Kiều Cận Nam cười khẽ: "Đồ tiểu thư không cần tự tin như thế."

"Vậy được. Tôi đồng ý làm bạn gái anh, một tháng, bắt đầu tính từ hôm nay."

Kiều Cận Nam cong cong khóe môi: "Được."

Đỗ Nhược ngắt điện thoại, Kiều Cận Nam thong dong đặt điện thoại xuống, mọi người anh nhìn tôi, tôi nhìn anh, sau đó... Tiếp tục đi họp.

Bạn đang đọc truyện *Bong Bóng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 27

Kiều Di Mặc gọi cho Mạnh Thiệu Trạch: "Chú Mạnh, ngày mai còn tặng hoa không?"

Mạnh Thiệu Trạch nhanh chóng đáp lại: "Mặc Mặc chờ chú một chút."

Khoảng năm phút sau, Mạnh Thiệu Trạch trả lời: "Giải quyết xong! Bây giờ chị Hoa nhỏ đã trở thành bạn gái bố cháu!"

Kiều Di Mặc cầm điện thoại vui sướng hô to: "Oa, chú Mạnh siêu cấp lợi hại! ! !"

Mạnh Thiệu Trạch cũng mới biết, Đồ hoa nhỏ không chất vấn Kiều Cận Nam tặng hoa có ý gì mà dứt khoát đồng ý làm bạn gái luôn. Chẳng có một chút gian nan gì cả.

Xem ra có người không nhịn được xuống tay trước ~

Đỗ Nhược đáp ứng làm bạn gái Kiều Cận Nam, cũng có tính toán trước. Kiều Cận Nam là người bận rộn, ngay cả không thời gian bên cạnh con trai mình cũng không có, thì làm sao có thời gian yêu đương?

Cô đánh dấu trên tờ lịch, ngồi chờ một tháng kết thúc.

Quả nhiên bốn năm ngày sau, Kiều Cận Nam không tìm cô, hoa hồng làm người ta đau đầu đau không xuất hiện nữa, a di đà Phật.

Nhưng đến ngày thứ sáu, Đỗ Nhược nhận được điện thoại của Kiều Cận Nam.

"Tôi nay có rảnh không?"

Đỗ Nhược rất muốn trả lời: "Không rảnh", nhưng cô nghĩ vẫn nên nhịn xuống: "Chuyện gì?"

"Hẹn hò."

"Ồ đâu?"

"Trong nhà."

"..."

Đỗ Nhược điều chỉnh lại giọng nói: "Kiều tiên sinh, đây là lần đầu tiên chúng ta hẹn hò đúng không?"

"Đúng."

"Có ai lần đầu tiên hẹn hò ở nhà không?"

"Đỗ tiểu thư nghĩ nhiều rồi, tôi không có hứng thú với thân thể cô."

Đỗ Nhược đang uống nước liền bị sặc, ho khan vài cái, mặt đỏ bừng: "Tôi không có ý đó, chỉ là..."

"Mặc dù xã hội hiện nay rất cởi mở, nhưng Đỗ tiểu thư có thể yên tâm, yêu cầu của tôi đối với bạn giường bạn cao hơn yêu cầu với bạn gái."

"Tôi không có ý đó!" Đỗ Nhược nghiêm túc đề nghị: "Có thể ăn một bữa cơm, đi xem phim gì đó? Gần đây có vài bộ phim không tồi, chúng ta..."

"Không rảnh."

Không rảnh thì anh hẹn hò làm gì?

"Vậy chờ khi nào Kiều tiên sinh có thời gian thì hẹn hò!" Đỗ Nhược phẫn nộ ngắt điện thoại. Cô tự nhận tính tình ôn hòa, nhưng mỗi lần nói chuyện với Kiều Cận Nam, kết thúc câu chuyện cô luôn là người tức giận, coi như anh ta có bản lĩnh!

Đỗ Nhược uống một ngụm nước lớn, vuốt ngực điều hòa hơi thở, điện thoại "Đình" một tiếng, Kiều Cận Nam nhắn tin tới: "Nhắc nhở Đỗ tiểu thư, không được tùy tiện ngắt máy trước, nếu còn lần sau thì tự gánh lấy hậu quả. Tan sở tôi tới đón cô."

Đỗ Nhược mím môi ném điện thoại vào ngăn kéo, cầm bút lên hung hăng khoanh vài vòng trên tờ lịch.

Còn hai mươi bốn ngày thôi, sẽ qua rất nhanh!

Kiều Cận Nam nói được là làm được, quả nhiên khi tan sở thấy xe của anh dừng trước cửa công ty, Đỗ Nhược bình thản ung dung mở cửa ghế sau, qua kính chiếu hậu Kiều Cận Nam liếc cô một cái, nhàn nhạt nói: "Đỗ tiểu thư ngồi như vậy làm tôi có ảo giác cô là lãnh đạo còn tôi là lái xe."

Đỗ Nhược: "..."

Đàng hoàng lên ngồi vào ghế phó lái.

Trên đường về không nói gì.

Đỗ Nhược cân nhắc mãi mới nhắn tin cho Tần Nguyệt Linh, nói cho tối nay cô phải tăng ca, dặn dò bà phải tự chăm sóc bản thân thật tốt.

Sức khỏe của Tần Nguyệt Linh đã ổn định, điều này làm Đỗ Nhược nhẹ nhõm đi rất nhiều, không cần mỗi ngày phải về nhà đứng giờ, lo lắng bà ở nhà một mình xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

"Bình thường cô ở nhà làm gì?"

Hiếm khi Kiều Cận Nam chủ động nói trước, Đỗ Nhược đáp lại: "Cùng mẹ xem ti vi, công việc bận rộn thì về phòng làm việc."

Kiều Cận Nam không đáp lại.

Cho đến khi về Kiều gia, Đỗ Nhược vẫn còn buồn bực chuyện Kiều Cận Nam muốn "hẹn hò ở nhà", vừa mới mở cửa, một quả cầu nhỏ hung phấn nhào vào lòng cô: "Chị Hoa nhỏ! Sao chị lại tới đây?"

Ngay lập tức tâm trạng Đỗ Nhược tốt lên, tại sao cô lại quên trong nhà có một thiên sứ là Kiều Dĩ Mặc? Có cu cậu bên cạnh chắc chắn tối nay không còn vô vị.

Đỗ Nhược khom lưng ôm cu cậu vào lòng, Kiều Dĩ Mặc vui vẻ hỏi: "Bố lại mời chị tới gia sư à?"

Đỗ Nhược còn chưa kịp trả lời, Kiều Cận Nam đã lên tiếng trước: "Kiều Dĩ Mặc, bây giờ cô ấy là bạn gái của bố."

Nói xong liền nhắc cu cậu xuống: "Đi ăn cơm."

Kiều Dĩ Mặc chạy về phía bàn ăn, nghiêm túc suy nghĩ: "Là bạn gái của bố thì không thể làm gia sư sao..."

Nhưng cùng ăn cơm tối với chị Hoa nhỏ, Kiều Dĩ Mặc nhanh chóng vứt phiền não ra sau óc, lúc ăn cơm còn không quên nịnh hót: "Em vẫn cảm thấy chị

Hoa nhỏ làm com ngon nhất!"

"Chị Hoa nhỏ đánh cờ giỏi nhất!"

"Chị Hoa nhỏ vẽ tranh đẹp nhất!"

"Lát nữa chị Hoa nhỏ vẽ cùng em được không?"

Đỗ Nhược gật đầu đáp ứng: "Được..." chữ 'rồi' còn chưa nói xong, Kiều Cận Nam liền lấy đĩa của Kiều Dĩ Mặc: "Ăn xong rồi đúng không?"

Kiều Dĩ Mặc gật đầu liên tục: "Ăn xong rồi, có thể đi về..."

"Có thể đi ngủ." Kiều Cận Nam trực tiếp xách Kiều Dĩ Mặc ra khỏi ghế.

"Nhưng bây giờ mới 7 giờ!"

"Bố, quá sớm con không ngủ được."

"Bố, con muốn vẽ tranh..."

"Chị Hoa nhỏ cứu em..."

Kiều Dĩ Mặc bị đuối trở về phòng, ám ức nhắn tin cho Mạnh Thiếu Trạch: "Huhu, chú Mạnh, bố tranh giành mẹ với cháu thì phải làm sao?"

Đỗ Nhược không ngờ rằng, Kiều Cận Nam cùng cô "hẹn hò" ở nhà, chính là nhìn anh ta làm việc.

Đúng vậy, chính là ngồi nhìn.

Giống như lúc nằm viện, anh ngồi trên giường bệnh làm việc, còn cô ngồi im bên cạnh. Lần này Đỗ Nhược lại dờ khóc dờ cười, rõ ràng chuyện này ai cũng có thể làm được.

Không ngờ lại xảy ra lần nữa.

Thư phòng của Kiều Cận Nam rộng rãi, phong cách hiện đại đơn giản, rất hợp với anh, nhìn anh ngồi làm việc làm cô có ảo giác hợp nhất thành một thể. Đỗ Nhược nhắm chán ngồi trên ghế sofa, mặc dù trong phòng rất ấm, nhưng không gian yên tĩnh làm cô thấy lạnh lẽo.

"Kiều tiên sinh, để Dĩ Mặc sang đây chơi được không?"

"Thằng bé đã ngủ."

Phải không...

Đỗ Nhược lấy điện thoại ra, quả nhiên Kiều Dĩ Mặc không nhắn tin tới. Cô không cam lòng nhắn tin tiếp: "Có muốn tới thư phòng chơi không?"

Một hồi lâu đáp lại, xem ra là ngủ thật.

Nhưng Đỗ Nhược không biết, Kiều Dĩ Mặc không vào thư phòng không phải vì ngủ thiếp đi, mà do tin nhắn của Mạnh Thiếu Trạch: "Mặc mặc, muốn chị Hoa nhỏ thành mẹ cháu thì trước tiên không nên tranh giành mẹ với bố, nếu không cô ấy trở thành mẹ người khác!"

Ngồi ngây ngốc một lát, Đỗ Nhược quá nhàm chán, đứng lên đi tới giá sách, vừa mới lấy hai quyển sách, Kiều Cận Nam lên tiếng: "Đỗ tiểu thư, hình như không có ai vừa hẹn hò vừa đọc sách."

Đỗ Nhược đáp trả: "Kiều tiên sinh, cũng không có ai vừa làm việc vừa hẹn hò cả."

"Đỗ tiểu thư nói vậy dường như đang trách tôi đối xử với cô quá lạnh nhạt, chúng ta có nên đổi phương thức hẹn hò khác không?"

Đỗ Nhược tùy tiện rút hai quyển sách, đi ra ngoài. Nói cho cùng, anh ta làm việc còn cô ngồi đọc sách còn thoải mái hơn so với đi ăn com hay xem phim.

Lần đầu tiên hẹn hò trôi qua bình yên, Đỗ Nhược nghĩ nếu như anh vẫn yêu cầu cô ngồi ngây ngốc bên cạnh, thì cô miễn cưỡng vẫn làm được.

Như cô mong muốn, nhưng không phải "Thình thoảng", mà là liên tiếp ba ngày, mỗi ngày Kiều Cận Nam đón cô tới Kiều gia "Hẹn hò", nhưng đến ngày thứ tư, rốt cuộc cô cũng bùng nổ.

"Kiều tiên sinh, không có ai yêu đương mà ngày nào cũng hẹn hò cả?"

"Bạn gái tôi đều nghe theo."

"Xin nói thêm hai chữ 'Trước kia'."

"Đỗ tiểu thư 'khác người' như thế làm tôi càng thấy hiếu kỳ."

"..."

"Cho Đỗ tiểu thư một lời khuyên." Kiều Cận Nam bình tĩnh: "Phương pháp làm đàn ông nhanh chán nhất chính là ra sức lấy lòng và nói gì nghe nấy."

Đỗ Nhượng cười khan hai tiếng, ý nói cô nên nghe lời anh ta, ra sức lấy lòng, một tháng sẽ nhanh chóng kết thúc?

Cô không thèm!

"Sau khi tan việc thời gian là của riêng tôi, phải do tôi quyết định, tôi không thể ngày nào cũng chạy tới nhà anh."

"Vậy tôi đến nhà cô?"

Đỗ Nhượng thực sự nổi cáu, Kiều Cận Nam còn thêm một câu: "Bác gái thích gì? Tôi nay tôi đến ra mắt."

"Được rồi coi như tôi chưa nói gì. Không cần tới đón tôi, tôi tự lái xe đến, anh dành thời gian đó đưa đón Di Mặc còn hơn"

"Được."

Đỗ Nhượng đặt điện thoại xuống khoanh vài vòng lên tờ lịch, ngày thứ chín.

Hôm nay Đỗ Nhượng mang theo máy tính, Kiều Cận Nam làm việc, thì cô cũng làm việc. Cô ôm máy tính, vùi vào góc sofa cách xa anh ta, nghiền cứu phương án của Mars.

Cô nhận dự án này đã hai tháng, sửa lại đi sửa lại không dưới mười lần, nhưng bên Mars vẫn chậm chạp đưa ra quyết định, người Pháp nổi danh làm việc hiệu suất thấp, nhưng không phải mập mờ thế này. Rốt cuộc vấn đề nằm ở đâu? Hay là không hài lòng với giá cả?

"Hà Khâm Sinh giao cho cô dự án này?" Không biết từ lúc nào Kiều Cận Nam đi tới phía sau cô, tay cầm ly cà phê, một tay đút trong túi, mắt nhìn vào máy tính của cô.

Đỗ Nhượng bị giọng nói bất thình lình dọa hết hồn, cô vội khép máy vi tính lại: "Sao anh đi tới không có tiếng động?"

"Là do cô quá tập trung."

"Lời anh vừa nói là có ý gì?" Đỗ Nhượng bất mãn nói: "Đây là công việc, xin đừng xen lẫn tình cảm riêng tư."

"Công việc?" Kiều Cận Nam cười nhẹ: "Trong nước, thương hiệu Mars không có danh tiếng, nhưng O.R là một trong ba tập đoàn sản xuất hàng tiêu dùng lớn nhất của Pháp, sản lượng sản xuất hàng năm luôn đứng đầu. Mấy năm nay Mars đã khởi sắc, lượng tiêu thụ tăng lên, cô cho rằng O.R dễ dàng để một thương hiệu có tiềm lực như thế cho một công ty không danh tiếng làm đại lý độc quyền?"

Đỗ Nhượng không phục: "Chính vì không dễ dàng nên tôi mới cố gắng để đối phương hài lòng."

Kiều Cận Nam cười nhạt: "Nhìn bạn gái vất vả nên nhắc nhở một câu, đừng làm việc vô nghĩa."

Hai tháng làm việc vất vả, lại bị người ta nói làm việc vô nghĩa, Đỗ Nhượng trừng mắt nhìn anh, tiếp tục làm việc của mình.

Kiều Cận Nam nói tiếp: "O.R muốn thâm nhập vào thị trường Trung Quốc nên sẽ không tùy tiện giao quyền đại lý cho một công ty trong nước. Theo tôi thấy, bọn họ muốn hợp tác với một công ty có tiềm lực mạnh, bọn họ không chế cở phần, cùng hợp tác, nếu thất bại thì tổn thất không lớn, nếu thành công, bất cứ lúc nào cũng có thể rút lui, họ không thiếu tiền đầu tư, chẳng qua không có am hiểu và kinh nghiệm quản lý tại thị trường Trung Quốc. Vậy tại sao họ muốn giao Mars cho công ty cô?"

Đỗ Nhượng phản bác: "Đại lý độc quyền không quy định ràng buộc mãi mãi, có thời hạn nhất định, đến khi đó có thể rút lui. Hơn nữa, theo anh nói, Waiting đều là người ngu? Chỉ có mình anh nhìn ra."

Kiều Cận Nam cười nhẹ: "Tất nhiên Hà Khâm Sinh không ngốc, hẳn ta đang vẽ việc cho cô làm"

Một nhóm người cùng làm việc vô ích chỉ vì giữ cô ở lại công ty?

Thật tức cười.

Đỗ Nhượng khép máy vi tính lại: "Kiều tiên sinh phân tích thật thấu đáo, tại sao không cùng hợp tác cùng O.R? Thịnh Thế đặt chân vào thị trường hàng tiêu dùng, hơn nữa hình như anh rất thích thương hiệu Mars."

Dầu gội trong nhà tắm cũng là thương hiệu Mars.

Kiều Cận Nam ngồi đầu bên kia thường thức ly cà phê, thản nhiên nói: "Không phải tôi thích, là mẹ Dì Mạc thích."

Đỗ Nhược sững sờ.

Mẹ Dì Mạc thích?

Hương thơm đó?

Lần đầu tiên Đỗ Nhược cảm thấy kiều cận nam không cần thiết lừa dối cô, có thể mẹ Kiều Dì Mạc rất giống cô, sở thích cũng giống nhau.

Loại cảm giác này... rất kỳ diệu...

Đột nhiên Đỗ Nhược nghĩ tới một vấn đề, hỏi: "Kiều tiên sinh, chẳng lẽ trước kia anh và mẹ Dì Mạc đều bên nhau thế này? Anh làm việc còn cô ấy ngồi bên cạnh?"

Trước kia ở bệnh viện, bây giờ "Hẹn hò" cũng vậy.

Kiều Cận Nam không trả lời, bưng cà phê chậm chạp bước đến bên cửa sổ, nhìn bóng đêm mờ mịt, nhắm mắt lại.

Một hồi lâu, mới nói: "Cô ấy yên tĩnh hơn cô."

Quả nhiên như thế.

Người không còn nên dùng phương thức này để hoài niệm.

Đỗ Nhược không kìm được nữa mai một câu: "Không ngờ Kiều tiên sinh lại là người nghĩa nặng tình sâu."

Kiều Cận Nam cười rộ lên, cả bóng đêm mệnh mang mờ mịt dung nhập vào đáy mắt, anh đứng ngược sáng, nhìn không rõ sắc mặt: "Đỗ tiểu thư nghĩ nhiều rồi, chuyện này không giống như cô tưởng tượng."

Bạn đang đọc truyện *Bong Bóng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28

Phân tích của Kiều Cận Nam làm Đỗ Nhược phân vân, cô thấy anh ta nói rất có lý, mặt khác lại cảm thấy nếu vì cô mà Hà Khâm Sinh làm chuyện vô ích thì quá hoang đường.

Một tuần sau có người tới tìm cô, khi đó cô mới nghiêm túc nhìn nhận lại vấn đề, rất có thể Kiều Cận Nam nói là sự thật.

Gặp cô là một chuyên viên nghiên cứu đồ dùng cho phái nữ của công ty Young, chỉ nghe tên cũng biết công ty rất có tiềm lực, lãnh đạo là một người phụ nữ giỏi giang. Bây giờ hai công ty cùng chung mục tiêu là đại lý độc quyền Mars, nhưng phía họ đã đi trước một bước, đã hẹn thời gian gặp mặt đối tác, nếu mọi chuyện thuận lợi có thể ký hợp đồng sớm.

Nhưng người phụ trách dự án cùng mấy nhân tài tìm mọi cơ hội, tốt nhất là đi trước một bước, giành hợp đồng trước.

Sau khi trò chuyện điện thoại cùng người phụ trách bên đối thủ, Đỗ Nhược vô cùng ngạc nhiên.

"Đỗ tiểu thư đừng đại dốt, Waiting không biết lượng sức mình, bây giờ còn mấy công ty tranh nhau dự án này? Mars không từ chối thẳng vì phương án bên chúng tôi chưa hoàn thiện xong. Có lãnh đạo không biết tự lượng sức, tương lai Waiting khó mà phát triển... Đề nghị Đỗ tiểu thư suy nghĩ cho kỹ..."

Đỗ Nhược tìm Đối Phó Quân, nói ra suy nghĩ của mình.

Đối Phó Quân đẩy gọng kính, cân nhắc lời nói: "Đỗ tiểu thư, Hà tổng cũng không dễ dàng, quả thật..."

"Được rồi!" Đỗ Nhược không muốn nghe tiếp, ngẩng đầu lên: "Các người đang đùa bỡn tôi sao?"

Đỗ Nhược bật dậy: "Cảm ơn trường phòng đã quan tâm trong thời gian qua, tôi muốn từ chức. Đồng ý hay không thì tùy."

Đỗ Nhược thu thập đồ đạc rời khỏi công ty.

Khi về đến nhà, Tần Nguyệt Linh không có nhà, trong phòng rất yên tĩnh. Cô ngồi trong phòng khách, nghĩ đến hôm chia tay Hà Khâm Sinh.

Khi đó không chỉ vấn đề thiếu sót tình cảm mà còn nhân sinh quan, giá trị quan sụp đổ.

Lúc Hà Khâm Sinh đối xử tốt với cô thì rất tốt, không bao giờ keo kiệt về vật chất, tặng toàn đồ đắt tiền, khi hai chia tay, những thứ "Tốt" cũng ra đi theo.

Cuộc sống khó khăn, khi đó cô mới ý thức được cái gọi là "Không cùng giai cấp". Anh ta dễ dàng có được mọi thứ mà có lẽ cô phấn đấu cả đời cũng không có được.

Cuộc sống không có công bằng, tại sao cô phải cố gắng học hành? Cố gắng sống vì điều gì? Cho dù cố gắng thế nào cũng không thể ngang bằng với Hà Khâm Sinh.

Vì thế có một thời gian dài cô tìm đến bác sĩ tâm lý, nhưng chuyện hôm nay làm cô bắt đầu hoài nghi.

Cô cố gắng chăm chỉ làm việc để làm gì?

Hà Khâm Sinh có tất cả mọi thứ nên anh ta có khả năng làm tất cả mọi cố gắng của cô theo nước cuốn trôi.

Đỗ Nhược day day trán, mỗi người đều có cách khẳng định giá trị bản thân của riêng mình, cô không thể lại chui vào ngõ cụt.

Đến tối Tần Nguyệt Linh vẫn chưa trở về, gọi điện cho cô nói là ăn cơm cùng bạn xong, đang khiêu vũ ở quảng trường, Đỗ Nhược nghĩ tâm trạng của bà tốt thì trong lòng cô cũng nhẹ nhõm, cô tìm thức ăn trong tủ lạnh làm hai món ăn đơn giản.

Không biết mấy ngày hôm nay Kiều Cận Nam đã chán ngấy hay quá bận rộn nên không tới tìm cô. Cô mở điện thoại lại nhận tin nhắn của Kiều Dĩ Mặc: "Hôm nay chị Hoa nhỏ có tới ăn cơm không?"

Nửa giờ trước gửi tới, Đỗ Nhược trả lời: "Chị không đến, tối nay Dĩ Mặc ăn cái gì?"

Kiều Dĩ Mặc không nhắn lại mà lập tức gọi điện tới.

"Chị Hoa nhỏ, hình như mấy ngày nay bố rất bận rộn, chị đừng giận bố."

Đỗ Nhược nghe giọng của Dĩ Mặc tâm trạng liền tốt lên: "Chị không giận, em lại ở nhà một mình sao?"

"Đúng vậy, em vẫn luôn ngoan ngoãn."

Đỗ Nhược nghe thấy đầu bên kia có tiếng leng keng liền hỏi: "Vậy bây giờ em đang làm gì? Không được vừa đi đường vừa nói chuyện biết không? Rất dễ gặp tai nạn."

"Không phải, em đang ở..."

Còn chưa dứt lời, Đỗ Nhược liền nghe tiếng loảng xoảng, sau đó Kiều Dĩ Mặc khóc thét lên.

Đỗ Nhược nóng ruột, giọng nói cũng gấp gáp: "Sao thế? Dĩ Mặc? Dĩ Mặc?"

"Huhu... Thật là nóng..." Kiều Dĩ Mặc khóc lớn: "Chị Hoa nhỏ, rất nóng..."

Đỗ Nhược đặt đĩa xuống cầm túi xách chạy ra cửa: "Nóng thế nào? Cái gì nóng? Có nghe thấy không? Dĩ Mặc?"

Bên kia không có ai trả lời, Đỗ Nhược ngắt liên lạc.

Đỗ Nhược hoảng hốt không dám tự lái xe, bắt một taxi đến Kiều gia, trên đường đi gọi điện liên tục cho Kiều Cận Nam.

Nhưng không ai nhận.

Đỗ Nhược nôn nóng tới mức rơi nước mắt, cô không có chìa khóa cửa Kiều gia, nếu Kiều Dĩ Mặc không thể mở cửa cho cô thì cô tới cũng vô dụng!

Gọi hơn mười cú điện thoại cho Kiều Cận Nam nhưng không ai nhận, Đỗ Nhược chợt nghĩ ra di Hò chăm sóc cho Kiều Dĩ Mặc nên nhất định sẽ có chìa khóa.

Cô vội vàng gọi điện cho di Hò, cũng may bà nhận máy, nói sẽ tới đó ngay.

Cuối cùng hai người gần như đến Kiều gia cùng một lúc, vừa vào cửa đã nghe thấy tiếng khóc của Dĩ Mặc, mắt Đỗ Nhược đỏ hoe, Kiều Dĩ Mặc ngồi bên cạnh bàn ăn, khóc đến nổi khuôn mặt đỏ bừng lên, gọi "Bố ơi" không ngừng.

Đỗ Nhược vội vàng chạy tới, thấy quần của Dĩ Mặc ướt sũng, di Hò chạy vào trong bếp: "Đổ bình nước! Chắc chắn là bị bỏng rồi!"

Đỗ Nhược vén quần lên, quần còn chưa kịp cởi xuống, có mảng da đã bị bong chóc, cô chỉ chạm khẽ, Kiều Dĩ Mặc càng khóc to hơn.

"Chị Hoa nhỏ, em muốn bố... huhu em muốn bố..."

Theo bản năng, vào thời điểm bất lực nhất, trẻ con luôn dựa dẫm vào người thân.

Đỗ Nhược cởi áo khoác của mình ôm cu cậu đứng lên, đưa tới bệnh viện.

Lúc Kiều Cận Nam gọi lại đã mười giờ tối, Đỗ Nhược dèm lại chân cho Kiều Dĩ Mặc đang ngủ say, ra khỏi phòng bệnh mới nhận điện thoại, giọng nói đầy phẫn nộ: "Kiều Cận Nam, rốt cuộc anh làm bố kiểu gì?"

Kiều Cận Nam im lặng một lúc, mới hỏi: "Cô ở đâu?"

"Bệnh viện Hoa Đình."

"Chờ tôi." Sau đó ngắt liên lạc.

Chưa tới hai mươi phút Kiều Cận Nam đã đến, cuối cùng cô cũng thấy sự sốt ruột trên khuôn mặt luôn trầm tĩnh kia, thấy Kiều Dĩ Mặc ngủ ngoan mới hỏi một câu: "Bác sĩ nói là bị bỏng nước nóng?"

Đỗ Nhược lườm anh một cái, xoay đầu về hướng khác, không muốn nói chuyện với anh.

Kiều Cận Nam lặng lẽ vén chăn lên, nhìn xuống vết thương được băng bó kỹ, sau đó dèm chân lại cho con mới kéo tay Đỗ Nhược.

Đỗ Nhược hất mạnh tay, phăm phăm bước ra khỏi phòng bệnh.

Kiều Cận Nam đi theo cô, thấp giọng nói: "Mấy ngày nay có dự án rất quan trọng..."

"Kiều tiên sinh không cần giải thích với tôi, Kiều Dĩ Mặc cũng không phải con trai tôi." Đỗ Nhược xoay lưng lại.

"Dĩ Mặc luôn hiểu chuyện..."

"Đúng vậy, Dĩ Mặc ngoan thì anh có thể lấy cớ không chịu trách nhiệm." Đỗ Nhược nghĩ tới quãng đường trên xe mà lòng như lửa đốt, mắt cô lại đỏ lên, phẫn nộ nói: "Kiều tiên sinh, tôi đã nói với anh rồi, Dĩ Mặc hiểu chuyện nhưng thằng bé chỉ mới năm tuổi! Để thằng bé ở nhà một mình, đến lúc xảy ra chuyện ngoài ý muốn thì ai giúp thằng bé. Hôm nay bị bỏng nước, may mắn chỉ bị bỏng chân, nếu như bỏng đến mặt thì phải làm sao? Thằng bé còn nhỏ như vậy..."

Đỗ Nhược nghẹn ngào, xoay người đi.

Lúc ngồi trên xe cô nghĩ đủ các giả thiết, nếu như không phải bỏng nước mà là thứ khác, là dầu nóng thì sao, nếu bị bỏng cả người hoặc là dây điện chạm vào nước...

Kiều Cận Nam kéo tay cô, Đỗ Nhược hất ra lần nữa, mắt đỏ hoe nhìn chằm chằm anh: "Không quan tâm thì đừng có sinh ra? Giao thằng bé cho một gia đình yêu trẻ con cũng tốt hơn là sống với anh! Chỉ vì ích kỷ của bản thân, sinh con ra mà không thêm quan tâm đến nó, công việc quan trọng hơn cả con trai? Kiếm tiền quan trọng như vậy sao? Người như anh không xứng có Dĩ Mặc hiểu..."

Lời chưa nói hết đã bị chặn lại.

Kiều Cận Nam lại gần, dùng môi chặn lại lời Đỗ Nhược.

Hành lang bệnh viện yên tĩnh trở lại.

Đỗ Nhược nghe thấy tim của mình đập mạnh, hoảng sợ lui về sau hai bước, lại bị Kiều Cận Nam giữ chặt gáy.

Nụ hôn của anh không mạnh mẽ bức người ngược lại rất mềm mại ôn hòa, giống như thức ăn ngon dâng tới miệng, một lúc lâu mới buông cô ra, nhìn đồng hồ: "Tôi đưa cô về."

Đỗ Nhược bị anh kéo đi, cả đường cô chỉ rũ mắt xuống, cho đến khi lên xe, mắt cô cũng nhìn hướng khác, không nhìn thẳng Kiều Cận Nam.

Kiều Cận Nam không nói một lời, khi dừng đèn đỏ, đột nhiên nói: "Tôi xin lỗi."

Đỗ Nhược không ngờ anh có thể nói ra ba chữ này, cô ngạc nhiên quay đầu lại nhìn anh.

Mắt anh nhìn thẳng, sắc mặt lãnh đạm không nhìn ra tâm tình, thấp giọng nói: "Khi tôi bằng tuổi Dĩ Mặc đã tự lập."

Đỗ Nhược trừng mắt nhìn anh, Kiều Cận Nam tiếp tục nói: "Tôi nghĩ bé trai nên độc lập một chút, dù ở phương diện tình cảm hay giải quyết công việc, đối với tương lai của con tốt hơn."

Kiều Cận Nam dừng một lúc mới nói: "Tôi sẽ suy nghĩ vấn đề này."

Đỗ Nhựt nhếch môi: "Ba chữ kia anh nên nói với Dĩ Mặc, thằng bé luôn miệng khóc đòi bố."

Kiều Cận Nam không nói gì, chỉ nắm chặt tay cô.

Đỗ Nhựt rút tay ra, kiều cận nam nhướn mày: "Nắm tay bạn gái, có vấn đề gì không?"

Đỗ Nhựt rũ mắt xuống: "Lái xe chú ý an toàn."

Đến ngõ hẻm, Đỗ Nhựt lưu loát xuống xe, không ngờ Kiều Cận Nam cũng xuống theo.

Đỗ Nhựt ngạc nhiên nhìn anh.

Kiều Cận Nam dứt hai tai trong túi, lạnh nhạt nói: "Đưa bạn gái về tận nhà, có vấn đề gì không?"

Quãng đường chưa đến 100m, Đỗ Nhựt không nói gì, đi trước một mình, Kiều Cận Nam giữ tay cô lại.

Đèn trong ngõ lại hồng, cả con đường đen như mực, nhưng có ánh trăng vẫn có thể thấy Đỗ Nhựt đang nhiu mày.

"Tôi tự đi được..." Cô rút tay lại mà không hắt ra.

"Tôi nghĩ buổi tối đưa bạn gái về nhà, nắm tay bạn gái cũng là bản năng của đàn ông."

"Tôi quen thuộc con đường này hơn anh."

"Ai biết cuối con đường này có cái gì?"

Không ngờ Kiều Cận Nam lại nói đúng, cuối con đường hai người nắm tay nhau đứng phải một người.

Hà Khâm Sinh tựa người vào vách tường chờ Đỗ Nhựt trở về.

Bạn đang đọc truyện *Bong Bóng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 29

Trong bóng đêm, thân hình Hà Khâm Sinh không rõ ràng, nhưng Đỗ Nhựt vẫn nhận ra ngay, theo bản năng cô lui về phía sau, muốn thoát khỏi bàn tay Kiều Cận Nam nhưng anh lại càng giữ chặt tay cô, còn hơi dùng sức, kéo cô về phía mình.

Kiều Cận Nam cười nhẹ: "Hà tiên sinh, gần đây thật hữu duyên."

Mắt Hà Khâm Sinh thoáng qua một tia lạnh lẽo, đuôi mắt cong lên nhưng không hề có ý cười: "Phải nói là gần đây Kiều tiên sinh càng ngày càng rảnh rồi."

"Lúc rảnh rồi thì đưa bạn gái về nhà." Kiều Cận Nam kéo Đỗ Nhựt về phía trước, đối diện với Hà Khâm Sinh.

Ánh mắt Hà khâm sinh dừng lại trên người Đỗ Nhựt.

Đây chính là lợi thế của đôi mắt đào hoa, ánh mắt luôn luôn mang theo chân tình làm người ta mơ mộng hão huyền.

Đỗ Nhựt né tránh không dám nhìn thẳng vào mắt anh ta.

Hà Khâm Sinh cười cười: "Nhựt Nhựt, lại đây."

"Hình như Hà tiên sinh phải chú ý cách dùng từ?" Kiều Cận Nam nói chen vào.

"VẬY theo Kiều tiên sinh tôi nên nói thế nào thì phù hợp?"

"Hà tiên sinh gọi như thế sẽ làm tôi có ảo giác người bên cạnh tôi là Tống Như Nhựt. Tuy hơn kém hai chữ nhưng khác nhau một trời một vực, Hà tiên sinh nên thận trọng một chút."

Hà Khâm Sinh cười khê: "Từ trước tới nay tôi luôn gọi cô ấy như thế. Phải không, Nhựt Nhựt?"

"Tôi không quan tâm đến chuyện trước kia, nhưng bây giờ Hà tiên sinh xem xét lại vị trí của mình." Kiều Cận Nam lạnh giọng xuống.

Hà Khâm Sinh cười lạnh: "Vị trí của tôi, tôi biết rõ. Còn Kiều tiên sinh, việc làm ăn hay người cũng được, chỉ cần là thứ tôi coi trọng thì anh càng hứng thú đúng không?"

Hà Khâm Sinh tiến về phía trước, đối mặt với Kiều Cận Nam.

Hai người tương đối cao, một người thái độ cao ngạo, một người vẻ mặt lạnh lẽo, âm thầm so khí thế, giống như có cơn gió rét thổi qua, trời đêm càng thêm rét buốt.

"Đúng như Kiều tiên sinh nói, những khác đều có thể, nhưng Nhục Nhục thì không." Hà Khâm Sinh nhìn chằm chằm Kiều Cận Nam, ánh mắt lạnh băng, giọng nói kiên định, nắm lấy tay còn lại của Đỗ Nhục, kéo cô lại gần mình: "Đi theo anh, anh có lời muốn nói với em."

Kiều Cận Nam dùng sức: "Muốn dẫn cô ấy đi, hẳn là phải hỏi ý kiến bạn trai có đồng ý không?"

"Nhục Nhục, chúng ta phải nói chuyện rõ ràng, em đừng dây dưa với loại người này!"

"Đỗ Nhục, cô dám đi cùng anh ta xem?"

Đỗ Nhục chỉ thấy cổ tay càng ngày càng đau, cô cố vùng vẫy nhưng không thoát được, thấp giọng quát: "Hai người buông ra!"

Hai người giả vờ không nghe thấy.

"Bị điếc sao?" Đỗ Nhục nghiêng răng nghiêng lợi: "Hai người đều buông ra!"

Đỗ Nhục nhìn hai người, giằng co một lúc, hai người cùng thu lại khí thế, khẽ buông lỏng tay, Đỗ Nhục hất mạnh tay ra, lạnh lùng nói: "Hai người về đi, không có gì đáng nói hết."

Kiều Cận Nam liếc Hà Khâm Sinh, không lên tiếng, đứng im tại chỗ.

Hà Khâm Sinh lại nhìn Đỗ Nhục, khẽ nhíu mày.

"Chẳng lẽ sáu năm trước mọi chuyện còn chưa nói rõ?" Đỗ Nhục nhìn Hà Khâm Sinh, đôi mắt đã ngấn lệ.

Mắt Hà Khâm Sinh cũng đỏ lên, môi mấp máy định nói lại thôi.

Đỗ Nhục liếc nhìn Kiều Cận Nam, không nói một lời liền xoay người đi lên lầu.

Đêm đã khuya, trên cầu thang không có đèn, Đỗ Nhục ngồi xuống bậc thang một lúc mới cảm chìa khóa mở cửa.

Không ngờ trong phòng đèn điện sáng choang, Tần Nguyệt Linh còn chưa ngủ. Vừa thấy Đỗ Nhục, giọng nói đầy quan tâm, lo lắng: "Nhục Nhục, con đã đi đâu? Điện thoại cũng không gọi được, có biết bây giờ là mấy giờ không?"

"Sao mẹ còn chưa đi ngủ? Con có chút việc nên về hơi muộn, điện thoại lại hết pin." Đỗ Nhục ổn định lại tâm tình, vẻ mặt thản nhiên trả lời.

Tần Nguyệt Linh vẫn lo lắng hỏi tiếp: "Rốt cuộc là đi đâu?"

Đỗ Nhục vừa thay giày vừa nói: "Có một người bạn bị bệnh, cho nên..."

"Có phải Hà Khâm Sinh đang đứng dưới lầu không? Hẳn ta tới tìm con làm gì? Chẳng phải con nói hai người đã cắt đứt liên lạc?"

Đỗ Nhục mặt mày day day trán: "Mẹ, thật sự con và anh ta đã cắt đứt liên lạc, mẹ đừng hỏi nữa."

"Nhục Nhục, con đừng qua lại với cậu ta nữa, nếu năm đó không phải..."

"Được rồi, con bảo đảm với mẹ con không có quan hệ gì với anh ta, gần đây vì chuyện làm ăn nên gặp lại."

Tần Nguyệt Linh thấy cô mặt kiên nhẫn, bà chỉ có thể thờ dài, không thêm gì nữa.

Đỗ Nhục sạc điện thoại rồi đi tắm, lúc cô về phòng, Tần Nguyệt Linh đã ngủ, cô mở điện thoại, mới phát hiện có rất nhiều cuộc gọi nhỡ, có của Tần Nguyệt Linh, cũng có một số xa lạ.

Cô mở máy một lúc, số máy lạ kia lại gọi đến.

Đỗ Nhục do dự, sau đó đi ra ban công.

Đầu bên kia lặng một lúc lâu, Đỗ Nhục buồn cười nhưng trong lòng chỉ thấy chua xót: "Hà Khâm Sinh, có gì thì nói đi?"

"Nhược Nhược, Kiều Cận Nam không phải người tốt lành gì, em đừng dây dưa với hắn ta."

"Tôi tự có mắt nhìn, không đến lượt anh chỉ bảo."

"Hắn ta không giống những người em đã tiếp xúc..."

"Nếu anh gọi tôi là muốn xát vào vết thương cũ thì có thể ngắt máy." Đỗ Nhược lạnh giọng cắt ngang.

"Nhược Nhược..." Trong giọng nói của Hà Khâm Sinh có vài phần bất đắc dĩ: "Tại sao lại từ chức?"

"Chuyện do anh sắp đặt sao còn tới hỏi tôi? Lần đầu tiên gặp mặt anh đã nói gì? Công tư phân minh." Đỗ Nhược châm biếm: "Đây chính là phong cách làm việc của anh? Là tôi ngu xuẩn, cho nên vẫn tin lời anh."

"Anh chỉ muốn giữ em bên cạnh."

"Sáu năm không có anh, tôi vẫn sống rất tốt!"

Lại yên lặng một lúc lâu, Đỗ Nhược hít sâu một hơi, hỏi: "Hà Khâm Sinh, tôi chỉ hỏi một câu, anh có chuyện gì lừa gạt tôi không?"

Hà Khâm Sinh không trả lời ngay, im lặng một lúc mới nói: "Nhược Nhược, có một số chuyện không thể nói rõ ràng trong một hai câu. Em hãy tin anh, trong tháng này..."

"Không có gì đáng nói hết!"

Đỗ Nhược ngắt điện thoại, xoay người trở về phòng đi ngủ.

Đỗ Nhược không nói cho Tần Nguyệt Linh chuyện từ chức, ngày hôm sau cô vẫn ra khỏi nhà đi bệnh viện.

Trong phòng bệnh, Kiều Cận Nam và Mạnh Thiệu Trạch đều ở đây, di Hồ đang dọn dẹp bàn ăn của Kiều Dĩ Mặc, thấy Đỗ Nhược đến liền cười híp mắt, cầm đồ đi ra ngoài.

Mạnh Thiệu Trạch ngồi trên ghế, nói với Kiều Cận Nam: "Dĩ Hồ cũng chăm sóc Mặc Mặc hơn một năm, lại không vương bận con cái, hay là cậu trả thêm tiền lương để đi làm cả ngày?"

Kiều Cận Nam không đáp ứng, ngược mắt nhìn Đỗ Nhược: "Em thấy thế nào?"

Đỗ Nhược vừa ngồi xuống ghế: "Cũng được."

Di Hồ rất nhiệt tình, làm việc lại tỉ mỉ, cũng coi Dĩ Mặc như cháu mình.

"Cứ quyết định vậy đi." Kiều Cận Nam thấp giọng nói.

Mạnh Thiệu Trạch vuốt cằm, cười mờ ám: "Này, còn chưa chính thức mà đã bị vợ quản nghiêm."

Đỗ Nhược: "..."

Kiều Cận Nam liếc cậu ta, Kiều Dĩ Mặc đang chơi điện thoại ngẩng đầu lên, ngây thơ hỏi: "Bị vợ quản nghiêm là gì?"

Kiều Cận Nam tịch thu điện thoại: "Ăn no thì đi ngủ, chơi gì mà chơi."

Kiều Dĩ Mặc đáng thương nhìn Mạnh Thiệu Trạch, chú Mạnh, đó là điện thoại chú đưa cháu mà...

Mạnh Thiệu Trạch đánh mắt ra hiệu cho Kiều Dĩ Mặc, hất đầu về phía Đỗ Nhược. Kiều Dĩ Mặc ngầm hiểu: "Chị Hoa nhỏ, em chụp cho chị một tấm hình được không?"

Kiều Dĩ Mặc đã đạt được ý nguyện, thành công có một tấm hình một mình Đỗ Nhược.

Mạnh Thiệu Trạch ngồi một lúc liền rời đi, Kiều Dĩ Mặc chơi điện thoại cũng ngủ thiếp đi, Đỗ Nhược nhìn Kiều Cận Nam đang gọi điện thoại liên tục, liền nói với anh: "Anh bận thì đi trước đi, tôi ở lại đây."

Kiều Cận Nam nhìn cô một hồi lâu: "Từ chức?"

Đỗ Nhược rũ mắt xuống: "Ừ."

Khóe miệng Kiều Cận Nam hơi nhếch lên: "Vậy tới công ty." Anh cầm áo khoác, khi tới cửa lại quay đầu lại: "Thân là bạn gái, chẳng lẽ không đi tiễn"

bạn trai?"

Đỗ Nhược không trả lời nhưng vẫn theo anh ra cửa.

Khuôn viên bệnh viện Hoa Đình rất đẹp, có một rừng cây nhỏ, Đỗ Nhược theo Kiều Cận Nam đi xuyên qua rừng cây tới bãi đậu xe.

Dọc đường đi anh luôn nắm tay Đỗ Nhược, cô bất đắc dĩ hỏi: "Kiều tiên sinh, trước kia anh cũng thích nắm tay đi dạo?"

Kiều Cận Nam cười khê: "Có người không thích nắm tay bạn gái sao?"

Đỗ Nhược không đáp lại.

Giống như hai người đang yêu nhau.

Cô nhắm mắt, đã hơn nửa tháng.

"Đỗ Nhược."

"Ừ?"

Đỗ Nhược vừa ngẩng đầu lên, không kịp đề phòng đã bị anh hôn trộm.

"Goodbye kiss." Kiều Cận Nam thản nhiên như không lên xe.

Đỗ Nhược nhìn anh lái xe rời đi, trong lòng tức giận, cô bị ăn đậu hũ rồi.

Bây giờ liên tiếp, Đỗ Nhược đều ở bệnh viện, một phần cô không muốn Tần Nguyệt Linh biết cô đã thôi việc, mặt khác cô cũng do dự có nên đáp ứng đề nghị tới Young không, đối phương đưa ra điều kiện thật hấp dẫn, nhưng lần này cô rút kinh nghiệm, vị lãnh đạo nữ... hình như có quen biết với Tống Như Nhược, cô không muốn đi vào lối mòn.

Việc chăm sóc Dĩ Mặc rất nhẹ nhàng, nên cô bắt gửi hồ sơ nhưng không nhận được hồi âm, quả thật cuối năm không phải thời điểm để tìm việc.

Ngược lại mấy hôm nay Kiều Cận Nam rất bận rộn, đã hai ngày không tới bệnh viện, Đỗ Nhược cũng không hỏi anh.

Kiều Dĩ Mặc nằm viện béo lên một vòng, theo lời bác sĩ thì có thể xuất viện.

Đỗ Nhược nhớ Kiều Cận Nam muốn hết sọc mới xuất viện, nên cô gọi cho anh.

"Kiều tiên sinh, dù sao chỉ bị bỏng nước, để 'Khởi hân' cũng phải mất một, hai tháng."

Kiều Cận Nam im lặng một lúc, đồng ý: "Chờ tôi tan ca tới đón hai người."

Đỗ Nhược làm xong thủ tục xuất viện, hai người chờ Kiều Cận Nam tới đón, kết quả là chờ mãi, Dĩ Mặc nằm trong lòng cô ngủ thiếp đi, Kiều Cận Nam vẫn chưa xuất hiện.

Nếu về quá trễ, chắc chắn sẽ bị Tần Nguyệt Linh tra hỏi, Đỗ Nhược lại càng sốt ruột, chờ tới khi Kiều Cận Nam xuất hiện, mặt cô tối lại.

Kiều Cận Nam lái xe, hỏi cô: "Sao? Tức giận?"

Lời này nói ra, có thể thấy tâm trạng anh ta rất vui vẻ.

Đỗ Nhược không thêm giả bộ, lập tức nói: "Kiều tiên sinh, nếu anh quá bận rộn thì không cần thiết phải tới đón, nếu thế tôi sẽ không để đi Hồ về trước. Tôi có thể lái xe đưa Dĩ Mặc về trước."

Kiều Cận Nam đập phanh, quay sang nhìn cô.

Đỗ Nhược cũng nhìn anh.

Kiều Cận Nam cời dây an toàn, vươn người sang, đặt một nụ hôn lên môi Đỗ Nhược.

Ban đầu nụ hôn rất dịu dàng, sau đó nhưng dần dần cuồng nhiệt, hơi thở hỗn loạn, hận không thể nuốt cô vào bụng.

Đỗ Nhược thấy khó thở, mặt mũi trắng bệch, cô phải dùng lực mới đẩy được anh ra.

Ngon lửa trong mắt Kiều Cận Nam cuồng nhiệt, nhưng giọng nói vẫn trong trẻo lạnh lùng: "Tôi không biết cách dỗ dành phụ nữ, nhưng khi hôn sẽ tiết ra hoocmon khiến tâm trạng tốt lên." Anh cúi đầu lại gần: "Thấy thế nào? Còn tức giận nữa không?"

Mặt Đỗ Nhược đỏ lên, ánh mắt phòng bị nhìn anh.

Kiều Cận Nam cười khẽ, tiếp tục lái xe.

Vì di Hò về nhà chuẩn bị, nên khi xe Kiều Cận Nam vừa vào trong sân, di Hò đã mở cửa ra đón.

Bố trí ổn thỏa cho Di Mặc, sắp xếp đồ đạc, dọn đồ thuốc và thời gian uống thuốc, lúc này đã hơn 1h đêm, lúc này về nhà thế nào cũng bị Tần Nguyệt linh mắng.

Đỗ Nhược lấy điện thoại ra, đang nghĩ cả buổi tối không nhận được cuộc gọi nào từ Tần Nguyệt Linh, thì điện thoại liền vang lên.

"Mẹ..."

Đầu kia không phải giọng Tần Nguyệt linh, âm thanh hỗn loạn: "Là con gái Tần Nguyệt Linh đúng không?"

Tim Đỗ Nhược đập nhanh: "Đúng vậy, mẹ tôi đâu? Sao đầu bên kia lại âm ỉ như thế?"

"Cô mau tới đây đi! Mẹ cô bị hù dọa sợ gần chết..."

Sắc mặt Đỗ Nhược trắng bệch, điện thoại lại vang lên, là một số lạ: "Xin chào, Đỗ tiểu thư đúng không? Đỗ Hiểu Phong là em trai cô phải không? Phiên cô nhanh chóng tới bệnh viện, Đỗ Hiểu Phong bị đánh trọng thương, cần người nhà ký tên làm phẫu thuật."

Bạn đang đọc truyện *Bong Bông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 30

Nhà đột gặp mưa rào, Đỗ Nhược lấy điện thoại ra, cả bàn tay đều phát run. Cô gọi điện cho Tần Nguyệt Linh, nhờ cậy hàng xóm để ý đến bà, còn cô tới bệnh viện trước.

Kiều Cận Nam đang định đưa cô về, cuối cùng lại đến bệnh viện, anh chỉ hỏi một câu: "Thế nào?"

Đỗ Nhược tỉnh táo trả lời: "Tiểu Phong bị người đánh."

Kiều Cận Nam không hỏi thêm gì nữa.

Đỗ Nhược chạy tới phòng khám, hỏi rõ tình huống của em trai sau đó ký tên đồng ý phẫu thuật.

Tình tình thực tế tốt hơn rất nhiều so với cô tưởng tượng, Đỗ Hiểu Phong bị đánh nhưng phần lớn là bị thương ngoài da, vì cánh tay phải của Tiểu Phong bị trật khớp quá rất nhiều lần do chơi bóng rổ, lần này đánh nhau lại trật khớp, mấy bác sĩ muốn có sự đồng ý của người nhà

Lúc này Đỗ Nhược mới thấy nhẹ nhõm hơn, khi nhận được điện thoại của bệnh viện cô còn tưởng nội tạng bị tổn thương mới cần phẫu thuật...

"Đưa tôi về nhà được không?" Đỗ Nhược nhẹ giọng hỏi.

Kiều Cận Nam nhìn phòng phẫu thuật: "Không đợi cậu ta ra ngoài?"

Đỗ Nhược lắc đầu, rũ mắt xuống, thấp giọng nói: "Trong nhà bị cháy, tôi về nhà xem thế nào."

Đột Nhiên Kiều cận nam hỏi cô: "Cô đã đắc tội người nào?"

Lúc rạng sáng, trên đường xe cô thừa thót, Đỗ Nhược nhìn cảnh vật bên ngoài cửa sổ, lắc đầu: "Không biết."

Lại đắc tội ai?

Giết người phóng hỏa là thủ đoạn được dùng nhiều nhất, cũng hiệu quả nhất. Nếu nói là trùng hợp, thì đúng là trò cười, nhưng nói cô đắc tội người nào, thì cô không dám chắc.

Các mối quan hệ của cô rất đơn giản, gần đây cô mới liên lạc lại với Trình Hi Vi, không còn liên hệ với bạn học cũ. Cô biết những người cô không thể đắc tội nên cô đều giữ một khoảng cách nhất định với người ta, vì đối phương muốn ép cô vào đường cùng là chuyện đơn giản.

Không phải Kiều Cận Nam, thì chính là Hà Khâm Sinh.

Vì cô phá vỡ lễ đính hôn của Hà Khâm Sinh nên mẹ anh ta trả thù?

Tổng Như Nhựt phát hiện thân phận bạn gái cũ, Hà Khâm Sinh lại gọi điện cho cô, nên Tổng Như Nhựt tức giận? Nhưng nhìn Tổng Như Nhựt không giống phụ nữ tâm tư độc địa.

Đỗ Nhựt day day trán, cô chỉ nghĩ ra hai người này.

Kiều Cận Nam gõ tay lái, một lúc sau mới lên tiếng: "Đỗ Nhựt, không thể coi thường bản lĩnh của mẹ Hà Khâm Sinh."

Đỗ Nhựt nhếch môi: "Bà ta đang cảnh cáo tôi không được dây dưa với Hà Khâm Sinh?"

Kiều Cận Nam nhướn mày: "Rất có thể."

Đỗ Nhựt lườm anh một cái, nói cũng như không.

Tần Nguyệt Linh ở nhà hàng xóm, sắc mặt trắng bệch, vừa thấy Đỗ Nhựt liền lôi kéo cô ngồi bên cạnh: "Nhựt Nhựt, con có sao không? Có ai tìm con không?"

Đỗ Nhựt an ủi bà: "Con không sao, hôm nay có chút việc nên mới về trễ, chắc mẹ lo lắng lắm? Mọi chuyện sẽ ổn thôi."

Đỗ Nhựt nhẹ nhàng trấn an Tần Nguyệt Linh, giấu bà chuyện Đỗ Hiểu Phong nằm viện.

Lửa cháy từ phòng bếp, vì phát hiện sớm nên không chế kịp thời, không cháy sang nhà bên cạnh. Đỗ Nhựt nghĩ chắc chắn là có người muốn cảnh cáo cô, nếu không ngọn lửa có thể cháy to hơn, Đỗ Hiểu Phong có thể bị thương nặng hơn.

Nếu là Lạc Tang Tang, chẳng lẽ nguyên nhân vì mấy ngày trước Hà Khâm Sinh tới tìm cô, nói chuyện với anh ta?

Đỗ Nhựt cảm thấy nực cười, may mà cô đã từ chức, xem ra không thể sống ở đây, số điện thoại cũng phải đổi.

Tâm trạng Tần Nguyệt Linh đã ổn định, Đỗ Nhựt liền gọi điện cho Kiều Cận Nam đang ở dưới lầu: "Kiều tiên sinh, hôm nay đã làm phiền anh nhiều, bây giờ khuya rồi, anh mau về đi."

Đỗ Nhựt nghĩ đã muộn rồi không nên làm phiền anh, Kiều Cận Nam im lặng thật lâu, mới nói: "Đỗ Nhựt, đây là qua cầu rút ván."

Hình như anh đang tức giận.

Cô nhớ khi anh cố gắng lấy lòng cô nhưng bị cô cự tuyệt làm anh mất mặt, vì vậy nói: "Vậy làm phiền anh đưa chúng tôi đến khách sạn được không?"

Trong phòng đã cháy rụi nên không thể ngủ được.

Kiều Cận Nam ngắt điện thoại.

Đỗ Nhựt đang nghĩ cách giới thiệu Kiều Cận Nam với Tần Nguyệt Linh, kết quả Tần Nguyệt Linh vẫn trong trạng thái hoảng sợ nên không chú ý tới kiều cận nam, im lặng ngồi trên xe.

Kiều Cận Nam không đưa đến khách sạn, mà tới một ngôi nhà cũ.

Trịnh kỳ đã chờ sẵn ở đó, Đỗ Nhựt nhìn anh đầy áy náy, anh khách sáo đặt chìa khóa đóng vào tay cô: "Đỗ tiểu thư yên tâm, an ninh khu vực này rất tốt, người bình thường không vào được, tôi ở tầng dưới, có chuyện gì cứ gọi điện cho tôi."

Đỗ Nhựt nhìn Kiều Cận Nam.

Kiều Cận Nam làm như không có chuyện gì nhìn ra ngoài cửa sổ.

"Cám ơn." Đỗ Nhựt nhận lấy chìa khóa.

Tiền Kiều Cận Nam và Trịnh kỳ, bố trí ổn thỏa cho Tần Nguyệt Linh, một mình Đỗ Nhựt vào bệnh viện, để mình Đỗ Hiểu Phong ở bệnh viện thì cô không yên tâm.

Đỗ Hiểu Phong không biết bị ai đánh, trí nhớ mơ hồ, Đỗ Nhựt hỏi người đánh có nói gì không, Đỗ Hiểu Phong chỉ lắc đầu: "Chị yên tâm, không phải bọn lưu manh, có thể bọn chúng uống quá nhiều rượu. Đầu em trai chị rất cứng! Không có chuyện gì đâu!"

Đỗ Hiểu Phong vừa nói vừa vỗ ngực, đau đớn mặt nhăn lại.

Đỗ Nhựt cười rộ lên: "Đừng cậy mạnh, mấy ngày nay cứ yên tâm nằm viện, đừng đi lung tung, biết không?"

Cô cũng giấu Đỗ Hiểu Phong chuyện cháy nhà, dù sao cô cũng không rõ rốt cuộc là chuyện gì xảy ra. Ngược lại, Kiều Cận Nam sắp xếp hai vệ sĩ đứng trước cửa phòng bệnh của Đỗ Hiểu Phong.

Đỗ Nhược không hiểu tại sao Kiều Cận Nam cứ chuyện bé xé ra to nên cô mặc kệ anh. Cho dù như thế nào, mọi việc anh làm, cô rất biết ơn.

Từ trước tới nay Mạnh Thiệu Trạch luôn luôn biết tin nhanh nhất, ngay lập tức anh gọi cho Kiều Cận Nam, không còn giọng điệu cà lơ phất phơ như mọi ngày, hiếm khi giọng nói nghiêm chỉnh như lúc này.

"Bố Dĩ Mac, từ trước tới nay cậu không can thiệp vào chuyện của Hà gia, lần này cậu định làm thật?"

Kiều Cận Nam im lặng, một lúc sau mới hỏi ngược lại một câu: "Tôi làm cái gì?"

Mạnh Thiệu Trạch mắg thăm một tiếng, để lộ tin tức ra ngoài, không được động chạm tới Đỗ Hoa nhỏ là người nhà của cậu, vậy mà dám nói không làm gì?

Đều do anh chủ quan, nghĩ bạn trai cũ không cần đề phòng, dù sao số bạn gái cũ của Hà Khâm Sinh nhiều không đếm xuể, không ngờ Đỗ Hoa nhỏ vẫn dây dưa không dứt với hắn ta.

"Cậu chắc chắn mọi việc liên quan tới Lạc Tang Tang?"

Gần đây Hà gia đang ồn ào đồn đại Hà Khâm Sinh với Hà Nhất Minh, liên kết với Tống Như Nhược muốn đẩy Lạc Tang Tang ra khỏi Thiên Hồng.

Nhưng Hà Khâm Sinh muốn đoạt quyền từ Lạc Tang Tang, Lạc Tang Tang không lay chuyển được Tống Như Nhược, liền trút giận lên Đỗ Nhược? Thật kỳ quái.

"Cậu không thấy vô lý sao? Bạn gái Hà Khâm Sinh nhiều như vậy, tại sao chỉ nhắm vào Đỗ Nhược? Bạn gái cũ sáu bảy năm trước." Mạnh Thiệu Trạch thấy hứng thú.

Mấu chốt chuyện này là thật sự do Lạc Tang Tang đứng sau thì mục đích dùng Đỗ Nhược uy hiếp Hà Khâm Sinh, nếu Đỗ Nhược và Hà Khâm Sinh chỉ là quan hệ đơn thuần, thì Lạc Tang Tang sẽ không vô cớ nhắm vào Đỗ Nhược?

"Không liên quan tới tôi." Kiều Cận Nam lạnh lùng trả lời.

"Nếu đã nói nghiêm túc như thế thì chắc không liên quan tới cậu, đến giờ còn không thừa nhận cậu thật sự nghiêm túc với Đỗ Hoa nhỏ?"

Kiều Cận Nam thấp giọng: "Mạnh Từ, cậu quản nhiều quá rồi."

"Tôi chỉ..." Còn chưa nói xong, Kiều Cận Nam đã ngắt điện thoại.

Mạnh Thiệu Trạch lại mắg một tiếng "Shit!", trong lòng khó chịu.

Bình thường anh hay cười nói, thích nhất nhìn thấy vẻ mặt kinh ngạc của Kiều Cận Nam, khi cậu ta không thích anh càng muốn trêu chọc, nhưng anh coi Kiều Cận Nam là anh em, nhìn cậu ta có dấu hiệu lún sâu, anh lại thấy lo lắng.

Nếu Kiều Cận Nam chỉ chơi bời qua đường thì không nói, nếu Đỗ Nhược đơn thuần thì không sao, nhưng dính líu đến Hà gia thì?

Mạnh Thiệu Trạch mở điện thoại: "Điều tra một người giúp tôi, lát nữa tôi sẽ gửi thông tin người đó. Sáu năm trước từng đi du học ở Pháp, tra cặn kẽ cô ấy đã làm gì ở Pháp."

Đỗ Hiểu Phong nằm bệnh viện hai ngày, dù Đỗ Nhược can ngăn thế nào vẫn kiên trì ra viện, Đỗ Nhược đành phải làm thủ tục xuất viện, dặn dò cậu phải cẩn thận nhiều hơn.

Đỗ Nhược nói cho em trai biết chuyện cháy nhà, vì đầu óc còn mơ hồ nên Đỗ Hiểu Phong không nghĩ nhiều, vết thương trên mặt và trên người còn chưa lành hẳn nên cậu không về thăm Tần Nguyệt Linh.

Đỗ Nhược nghĩ có thể hôm đó Tần Nguyệt Linh rất sợ hãi nên tinh thần luôn bất an. Lúc cô làm cơm xong, đột nhiên Tần Nguyệt Linh nhớ tới Đỗ Hiểu Phong, nắm chặt tay cô: "Nhợc Nhợc, Tiểu Phong đâu? Tiểu Phong có sao không? Sao lâu rồi không thấy Tiểu Phong về nhà?"

Đỗ Nhược muốn giấu giếm, nét mặt không được tự nhiên đều bị Tần Nguyệt Linh nhìn ra.

"Nhợc Nhợc, có phải con giấu mẹ chuyện gì không?" Bà đã rung rung nước mắt.

Đỗ Nhược lo lắng: "Mẹ thấy thế nào? Có chỗ nào thấy khó chịu không? Để con đưa mẹ tới bệnh viện."

Mất Tần Nguyệt Linh đỏ hoe, im lặng một lúc lâu, đột nhiên nói: "Nhợc Nhợc, chúng ta đi thôi, mẹ không muốn sống ở thành phố này."

Cô từng đề nghị chuyển tới nơi khác sống, lúc ấy bà không đồng ý, tại sao bây giờ lại thay đổi?

"Nhợc Nhợc, con lại đây." Tần Nguyệt Linh nắm tay cô, ánh mắt né tránh, đoán một lúc cuối cùng bà hít sâu một hơi: "Nhợc Nhợc, có một

chuyện mẹ đã giấu giếm con nhiều năm, đáng lẽ ra mẹ nên nói cho con biết."

Bạn đang đọc truyện *Bong Bóng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 31

Tim Đỗ Nhược đập nhanh, dường như cô đoán được bà sắp nói cái gì, nhưng cô lại không dám chắc: "Mẹ... muốn nói cái gì?"

Tần Nguyệt Linh áp úng, rất khó mở miệng, làm Đỗ Nhược nôn nóng muốn khóc: "Mẹ muốn nói gì?"

Tần Nguyệt Linh nắm chặt tay Đỗ Nhược: "Nhược Nhược, chúng ta chuyển tới nơi khác đi. thỉnh thoảng chúng ta về thăm Tiểu Phong cũng được, hoặc khi nó được nghỉ thì về nhà, chúng ta đi thôi..."

Đỗ Nhược có chút tức giận, rút tay ra, xoay người đi vào phòng bếp, không để ý tới bà nữa.

Có một số việc Tần Nguyệt Linh không đề cập tới nên cô không dám hỏi. Nhưng bà nhắc tới rồi lại do dự không chịu nói ra.

Đỗ Nhược thấy ngọt ngào khó thở, đặt bát đĩa lên bàn trước mặt Tần Nguyệt Linh, không nói một lời.

Căn phòng này được bày trí theo phong cách của Kiều Cận Nam, chỉ có hai màu đen trắng, đơn giản lại gọn gàng, phong cách mạnh mẽ, không gian yên tĩnh làm người ta cảm thấy lạnh lẽo.

Một lúc lâu, Tần Nguyệt Linh mới lên tiếng.

"Nhược Nhược, năm đó mẹ đã nhận một khoản tiền." Giọng Tần Nguyệt Linh rất nhẹ nhưng lại vang rõ khắp phòng.

Đỗ Nhược chậm rãi xoay người lại: "Tiền gì?"

Tần Nguyệt Linh né tránh tầm mắt Đỗ Nhược: "Lúc người ta đưa đứa trẻ đi, mẹ đã nhận một khoản tiền."

Đỗ Nhược sững sờ một lúc lâu mới hiểu ý của Tần Nguyệt Linh, nhưng giọng cô vô cùng bình thản: " Bao nhiêu tiền?"

Tần Nguyệt Linh nói khẽ: "Sáu trăm vạn..."

Đỗ Nhược ngồi xuống, cầm bát đĩa lên, cười nhẹ: "Mẹ nói dối đúng không? Sáu trăm vạn? Tại sao đưa đứa bé đi mà lại nhận sáu trăm vạn? Tự dưng nhận sáu trăm vạn mà con lại không biết? Mẹ đừng nói đùa nữa, ăn cơm đi."

Tần Nguyệt Linh nhìn phản ứng của con gái, lắp bắp: "Nhược Nhược... Khoản tiền ấy trong tài khoản của Tiểu Phong, cho nên con không biết. Mẹ đã đáp ứng người ta, cầm tiền sẽ rời khỏi thành phố S, không đề cập tới chuyện đứa trẻ, bây giờ nhà chúng ta bị cháy, nhất định là người ta đã phát hiện ra nên cảnh cáo! Nhược Nhược, chúng ta chuyển nhà đi..."

"Mẹ hãy nói rõ ràng mọi chuyện." Đỗ Nhược cầm thìa, giọng nói tuy nhẹ nhàng nhưng ánh mắt lại lạnh như băng: "Tại sao lại nhận sáu trăm vạn? Nhận sáu trăm vạn của ai?"

Tần Nguyệt Linh nghẹn ngào, giọng nói đứt quãng: "Nhược Nhược, đừng trách mẹ... Lúc ấy bố con không còn, mẹ cũng không biết nên làm thế nào, lúc đó có người tìm đến... Nói sẽ đối xử thật tốt với đứa trẻ... Người ấy có vẻ giàu có, mẹ liền..."

"Vậy là mẹ sáu trăm vạn?" Đỗ Nhược tròn to mắt, nước mắt lăn dài trên mặt.

Tần Nguyệt Linh cũng khóc: "Nhược Nhược, không phải như thế, mẹ không đề cập chuyện tiền bạc, là người ta chủ động nói... Nhược Nhược, khi bố con ngã bệnh đã tiêu một khoản tiền lớn, kinh tế trong nhà lại khó khăn, Tiểu Phong còn chưa trưởng thành, có giữ lại đứa bé thì tương lai của con sẽ ra sao? Mẹ chỉ muốn cuộc sống sau này tốt hơn nên mới cầm tiền..."

Tần Nguyệt Linh vội vàng giải thích: "Nhược Nhược, mẹ biết tính con kiêu ngạo cho nên luôn giấu con chuyện này, nhưng đứa bé không thể giữ lại, con có một đứa con thì sau này lập gia đình thế nào? Người ta hỏi thì con nói thế nào?"

Đỗ Nhược hoang mang nhìn Tần Nguyệt Linh, nước mắt giàn giụa.

Lần đầu tiên cô nhận ra cô không hiểu mẹ mình.

Chưa bao giờ cô trách Tần Nguyệt Linh đã đưa đứa bé đi, cô có thể hiểu được nỗi lòng của bố mẹ. Cô chưa lập gia đình mà đã có thai làm gia đình mất thể diện, là cô không đúng. Cô từng có ý nghĩ sẽ một mình nuôi đứa nhỏ, nhưng cô quá ngây thơ. Cô vẫn tự nói với mình, cha mẹ phải yêu cô rất nhiều

nên mới tuyệt tình với đứa bé.

Nhưng tại sao lại dính dấp đến tiền?

Cho dù là chuyện gì, chỉ cần dính dấp đến tiền thì tính chất sẽ thay đổi.

Đỗ Nhựt lau nước mắt, tiếp tục ăn cơm.

"Lúc mẹ mới tỉnh dậy, đầu óc còn mơ hồ nên không muốn chuyển đi, nhưng mẹ nhớ ra rồi... Nhựt Nhựt, chúng ta phải chuyển đi ngay.

Đỗ Nhựt lạnh giọng hỏi: "Vậy mẹ cầm tiền của ai, đứa bé đang ở đâu?"

Tần Nguyệt Linh né tránh, do dự một lúc mới nói: "Mẹ...chắc đứa bé được giao cho bố nó..."

"Mẹ nói gì?" Đỗ Nhựt nhướn mày, giọng nói đầy phẫn nộ: "Mẹ có chắc không? Ngay cả thân thể người ta cũng không biết sao?"

Tần Nguyệt Linh vội vàng giải thích: "Nhựt Nhựt, mẹ chỉ đoán, nếu không phải bố đứa bé thì ai muốn bỏ ra sáu trăm vạn? Người ta nói sẽ đối xử thật tốt với đứa trẻ..."

"Được rồi! Mẹ đừng nói nữa." Đỗ Nhựt không ngừng lau nước mắt.

"Nhựt Nhựt, nhất định đứa bé sẽ sống tốt... Mẹ chỉ muốn tốt cho tương lai hai chị em con..."

"Mẹ! Đừng nói nữa!" Đỗ Nhựt đặt mạnh đĩa xuống bàn, nước mắt chảy dài: "Mẹ cứ thế mà giao đứa bé cho bố nó? Ngay cả con cũng không biết bố đứa trẻ là ai, sao mẹ lại biết? Nhất định mẹ không biết người ta là ai mà đã nhận sáu trăm vạn, mẹ, thế này khác gì bán trẻ con? Mẹ bán con của con rồi nhận tiền mà còn nói muốn tốt cho con? Nhà chúng khó khăn lắm sao mà phải dùng đến cách bán trẻ con?"

"Nhựt Nhựt, sớm muộn gì cũng phải đưa đứa bé đi..."

"Dù thế nào cũng phải đưa đi nên nhận sáu trăm vạn có lời hơn đúng không? Dù người ta là ai, có ý đồ gì với đứa trẻ cũng mặc kệ? Dù sao đứa trẻ là một sai lầm nên coi như nó chưa từng xuất hiện phải không?"

Tần Nguyệt Linh cũng khóc: "Nhựt Nhựt mẹ không có ý này, lúc ấy mẹ có hỏi nhưng họ không chịu nói."

"Dĩ nhiên là không nói, đã cầm tiền còn muốn biết lai lịch người ta, có ai ngu như vậy?"

"Nhưng Nhựt Nhựt..." Tần Nguyệt Linh cầm tay Đỗ Nhựt: "Chẳng lẽ không phải Hà Khâm Sinh? Con luôn nói không phải cậu ta, nhưng... tính con sao mẹ lại không biết? Từ nhỏ đến lớn, đã thích món gì dù có ăn cả tháng cũng không chán, thích cái cặp sách nên đeo từ tiểu học tới trung học, thích một quyển sách dù nó bị rách cũng không vứt, trừ Hà Khâm Sinh ra thì còn có ai, còn ai có thể là bố đứa trẻ? Trừ Hà Khâm Sinh, còn có ai có thể bỏ ra sáu trăm vạn?"

Tần Nguyệt Linh suy đoán mới giao đứa bé cho người ta.

"Trước kia chúng ta sống rất vui vẻ, từ lúc Hà Khâm Sinh xuất hiện, nhiều việc không may cũng xảy ra."

"Con không muốn nói chuyện này nữa, mẹ ăn cơm đi, con ra ngoài một lúc."

Đỗ Nhựt đứng dậy, Tần Nguyệt Linh cũng đứng dậy kéo tay cô: "Nhựt Nhựt, con đừng giận mẹ được không?"

Đỗ Nhựt nhìn bà.

Cô lấy tư cách gì mà tức giận? Từ trước tới nay luôn là cô sợ Tần Nguyệt Linh tức giận, cô không dám nhắc lại chuyện cũ, chỉ sợ bà giận, chỉ sợ bà như lúc bố mới qua đời, tâm lý bất ổn chửi mắng cô đã phá hủy gia đình này.

"Nhựt Nhựt, mẹ biết bố con qua đời không phải lỗi của con, lúc ấy mẹ quá thương tâm, không có nơi phát tiết mới... Mẹ cũng đau lòng... Mẹ thấy con vất vả, cũng từng nghĩ tới việc trả lại tiền nhận đứa bé về, nhưng mẹ không biết bọn họ là ai, trong lúc hoảng hốt liền gặp tai nạn xe cộ..."

Sau khi Đỗ Nhựt sinh con chưa từng nói muốn gặp đứa trẻ, chỉ trốn tránh khóc thầm. Tần Nguyệt Linh đã dao động, dù việc nuôi đứa trẻ sẽ rất khó khăn nhưng vẫn có thể vượt qua. Dù giữ lấy thể diện nhưng con gái bà phải chịu đựng đau khổ.

"Đã nhiều năm qua, chuyện cũng không rõ ràng, người ta chỉ nghĩ chúng ta tham lam..."

Đỗ Nhựt rũ mắt xuống, nhẹ nhàng rút tay ra.

"Mẹ ăn cơm trước đi, con ra ngoài một chút."

Đỗ Nhựt cầm túi ra ngoài.

Ánh đèn rực rỡ, mùa đông này thật dài. Cô lang thang không mục đích, rời xa thành phố ồn ào, chỉ có từng cơn gió rét thổi bên tai.

Thật ra nơi này không phải nhà Đỗ Nhược

Năm đó cô mang thai, mọi chuyện đều do bố cô sắp xếp, liên hệ với bệnh viện ở thành phố S, để thuận lợi che dấu tai mắt mọi người đưa bé sinh ra sẽ đưa đi ngay. Sau một tháng cô sinh con, Tần Nguyệt Linh đã bị tai nạn xe cô phải nằm bệnh viện. Sau này Đỗ Hiểu Phong cũng học đại học ở đây.

Có lúc Đỗ Nhược sẽ cảm thấy rất tốt, ở một thành phố xa lạ, ít nhất sẽ không chạm vào vết thương, có lúc cô lại có cảm giác lạc lõng, giống như chiếc lá rụng, muốn ở mãi trên cây nhưng khi rụng xuống lại không có chốn dừng chân.

Bây giờ cô đã cảm thấy rất tốt, nơi này không có ai biết cô, cho dù cô khóc xung cả mắt ở trên đường cũng không có người quay đầu lại liếc nhìn cô.

Cô đi lang thang không mục đích, mãi cho đến khi rằng mây đỏ phía chân trời tản đi, vàng trắng đã lên cao, cô nghĩ chắc đã đi được một lúc lâu, nhưng ngẩng đầu lên vẫn trong khuôn viên dưới lầu, căn hộ của Kiều Cận Nam vẫn còn sáng đèn.

Cô không muốn lên lầu, cũng không có chỗ nào có thể đi. Cô tùy tiện kiếm một góc, nhặt lá cây khô, ngồi chồm hóm trên mặt đất vẽ ngệch ngoạc vài nét.

Cô thừa nhận, chuyện Tần Nguyệt Linh nói làm cô khó có thể tiếp nhận. Mặc dù mấy năm nay cô đã tập thành thói quen, cho dù xảy ra chuyện gì, cô luôn nhắc bản thân phải tỉnh táo, chỉ có tỉnh táo mới có thể xử lý tốt mọi chuyện. Có thể cô chấp nhận sự thật thì Tần Nguyệt Linh có lỗi gì đây? Dù sao cũng phải đem đứa bé đi, được thêm một khoản tiền thì tại sao lại không làm?

Có tiền, mọi thứ đều dễ dàng hơn.

Vì cô không biết, nếu như đến một ngày có cơ hội tìm được đứa bé, cô phải đối mặt với nó thế nào.

Đỗ Nhược ôm đầu gối, cô phia chớp mắt mấy cái mới nhìn rõ kí hiệu trên mặt đất.

Ký hiệu xiên xiên vẹo vẹo, rất nhanh đã bị gió to thổi bay.

Đột nhiên dưới ánh đèn đường xuất hiện một bóng người, bàn chân đặt lên kí hiệu kia, Đỗ Nhược ngẩng đầu, bởi vì khóe mắt còn một tầng nước, gương mặt người kia luôn nghiêm túc cũng dịu dàng hơn, móng lung mang theo vàng sáng.

"Đỗ Nhược, sao lúc nào gặp cô cũng chật vật như thế?" Anh khẽ khom lưng, đưa cho cô một chiếc khăn tay phẳng phiu chỉnh tề, anh đứng thẳng người, từ trên cao nhìn xuống.

Đỗ Nhược lau nước mắt, ngẩng đầu lên nhìn anh, gương mặt đó như không có chuyện gì xảy ra nhìn nơi khác, ánh trăng phản chiếu đường nét gò má rõ ràng.

"Kiều Cận Nam, tôi mời anh uống rượu." Đỗ Nhược ngẩng mặt lên, đôi mắt cong cong.

Bạn đang đọc truyện *Bong Bóng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 32

Một say giải ngàn sầu.

Đã rất lâu Đỗ Nhược chưa tới quán bar, nhưng hương vị của rượu thì còn nhớ rõ, cô gọi rất nhiều loại rượu đặt trước mặt, uống cả cốc rượu mà mặt không đỏ sẫm.

"Sao anh không uống?" Đỗ Nhược giơ một chén Vodka lên, nhìn chăm chăm Kiều Cận Nam.

Từ lúc bắt đầu vào quán bar, Kiều Cận Nam không nói một lời, chỉ khoanh tay ôm ngực ngồi một bên nhìn Đỗ Nhược uống rượu, một chén lại một chén.

Anh nhìn gần mười cái ly rỗng trên mặt bàn, sau đó liếc Đỗ Nhược đang im lặng ngồi bên cạnh: "Không nhìn ra cô có thể uống rượu."

Đỗ Nhược cười rộ lên, đuôi mắt cong cong, sóng mắt mênh mông: "Còn nhiều thứ anh chưa biết."

Cô uống cạn ly Vodka, kéo tay Kiều Cận Nam, lúc này mới có vài phần men say: "Anh đoán xem, anh là bạn trai thứ mấy của tôi?"

Người cô nghiêng ngả ngồi cũng không vững, Kiều Cận Nam khẽ nhú mày, đỡ cô ngồi vững.

Đỗ Nhược vươn mười đầu ngón tay, đếm tới đếm lui: "Thứ mười tám!" Cô cười hì hì nhìn Kiều Cận Nam: "Hà Khâm Sinh là người thứ nhất, anh là thứ mười tám!"

Kiều Cận Nam lặng lẽ quan sát cô: "Thật bất ngờ..."

"Ha ha, bất ngờ đúng không!" Đỗ Nhược tiếp tục uống rượu: "Mọi người đều nói tôi lẳng lơ thấy tiền là sáng mắt! Tôi cho anh biết một bí mật... Tôi muốn Hà Khâm Sinh tức chết, tại sao hẳn ta có thể đá tôi rồi có bạn gái còn tôi không được có bạn trai? Tôi phải tìm một người đẹp trai hơn, có tiền hơn, quan tâm săn sóc hơn hẳn ta!"

Đỗ Nhược hưng hăng đặt mạnh ly rượu xuống, cầm một ly khác lên tiếp tục uống

"Nhất định anh không biết chuyện này." Đỗ Nhược kéo Kiều Cận Nam lại gần, gương mặt đỏ bừng vì men say, ghé vào tai Kiều Cận Nam: "Tôi nói cho anh biết một bí mật, anh là người đầu tiên nghe chuyện này... ngay cả Trình Hi Vi, tôi cũng không nói!"

Trên người Đỗ Nhược đầy mùi rượu, Kiều Cận Nam nhủ mảy ghét bỏ đẩy cô ra xa, nhưng càng đẩy, Đỗ Nhược càng sát lại gần, môi kề bên tai anh, cười hì hì nói: "Tôi cho anh biết... Tôi đã sinh một đứa bé..."

Kiều Cận Nam nhủ mảy lại, Đỗ Nhược nói tiếp: "Đứa bé ấy... Đứa bé ấy chắc cũng lớn bằng Dĩ Mặc, cho nên... tại sao ở nhà tôi lại có quần áo trẻ con, bởi vì..."

"Đỗ Nhược, cô say rồi." Kiều CẬN NAM lạnh lùng cắt ngang.

Đỗ Nhược cầm ly rượu lên: "Tôi không say! Tôi rất tỉnh táo! Tôi..."

Rượu chưa tới miệng, đã bị Kiều Cận Nam cướp đi, anh nắm tay cô lôi ra ngoài.

Đỗ Nhược vùng vẫy kêu la: "Anh buông tôi ra! Tôi muốn uống rượu! Tôi còn chưa uống đủ! Sao anh lại kéo tôi! Bạn gái không phải thú cưng của anh, muốn lôi thì tìm thú cưng đi!"

Xe Kiều Cận Nam đỗ ven đường, anh lôi Đỗ Nhược lên xe, cô lại bám chặt vào lan can bên đường, nhất quyết không chịu buông tay: "Tôi muốn uống rượu, tôi không muốn ngồi xe! Tôi muốn uống rượu, tôi muốn uống rượu!"

Kiều Cận Nam day day trán, bắt đầu hoài nghi quyết định tới đây là sai lầm

"Kiều Cận Nam, tôi muốn uống rượu." Đỗ Nhược say rượu, ánh mắt trong sáng nhìn anh, đáng thương nói: "Tôi muốn uống rượu, tôi không muốn về nhà, tôi không có nhà."

Vừa nói, mắt cô đã rom rớm.

Kiều Cận Nam bắt đầu nhìn cô, nhưng không thể nói cự tuyệt.

"Muốn uống rượu đúng không? Cô chờ ở đây."

Kiều Cận Nam xoay người chạy vào một cửa hàng tiện lợi, lúc sau xách một két bia đi ra.

"Uống! Không say không về!" Kiều Cận Nam kéo Đỗ Nhược ngồi xuống ghế đá, đặt két bia trước mặt.

Đỗ Nhược lặp lại một lần: "Uống! Không say không về!"

Kiều Cận Nam đang tức giận, nghe cô lặp lại cả câu kia, buồn cười nhìn cô, nếu không phải biết rõ tính cô chắc anh không nhận ra cơn say rượu trước mặt.

Đỗ Nhược lấy bia ra, vứt một lon cho Kiều Cận Nam, ngồi xếp bằng trên ghế dài. Vừa uống vừa ca hát.

Trên đời chỉ có mẹ là tốt nhất.

Chắc vì uống quá nhiều rượu nên lú lờ, cô hát tiếng được tiếng mất.

Hát xong, cô bắt đầu ném bia.

"Hà Khâm Sinh đáng chết, dám đá tôi!" Toàn bộ lon bia còn chưa mở nắp bị cô ném xuống.

"Ném chết thằng lái xe, đâm vào mẹ tôi!" Một tiếng "Ầm" vang lên, bia văng tung tóe khắp nơi.

"Ném chết..." Đỗ Nhược cầm lon bia, ánh mắt mơ màng nhìn anh: "Mẹ tôi không thể bị ngã." Cô lấy tay áo lau chai bia, đặt xuống bên cạnh mình, lấy một chai khác ra.

"Ném chết anh, Kiều Cận Nam, dám bắt nạt tôi!"

Kiều Cận Nam đỡ đầu, mặt tối lại, cướp chai bia cô đang uống dở: "Đỗ Nhược, đừng quên ai đang cùng cô uống rượu."

Đỗ Nhược nhìn anh, nụ cười ngây ngô: "Đúng đúng, anh là Kiều Cận Nam."

Cô lao đảo đứng lên, thân thể nghiêng ngả sắp ngã, Kiều Cận Nam vội vàng đỡ cô, cô liền nhào vào lòng anh.

Đỗ Nhược nhìn anh, đôi mắt trong suốt, dần dần nước mắt trào ra: "Không ngờ cuối cùng bên cạnh tôi chỉ có anh."

"Thật ra anh rất tốt, ngoại hình lại đẹp trai." Cô nhìn anh, cười ngây ngô, đột nhiên kiễng chân lên hôn anh.

Sáng hôm sau Đỗ Nhược tỉnh lại, đầu đau như búa bổ, nằm trên giường ngây ngẩn một lúc mới tỉnh táo lại.

Một căn phòng xa lạ, phong cách đơn giản phóng khoáng, hai màu đen trắng kết hợp, là... phòng của Kiều Cận Nam?

Đỗ Nhược ngồi bật dậy, bên ngoài trời đã tối, cô đã ngủ bao lâu? Bây giờ là mấy giờ?

Trong phòng ngủ không có đồng hồ, cô vát và tìm được điện thoại thì đã hết pin, chắc là cô đã ngủ cả ngày.

Gian phòng xa lạ, khung cảnh bên ngoài cũng khác. Đỗ Nhược nhìn bên ngoài cửa sổ biết là biệt thự của Kiều Cận Nam, khu biệt thự rất yên tĩnh nên cô không đoán được là mấy giờ.

Cô vỗ mạnh đầu suy nghĩ tối hôm qua đã xảy ra chuyện gì.

Cô và Tần Nguyệt Linh tranh cãi, sau đó gặp Kiều Cận Nam cùng đi uống rượu, sau đó?

Uống nhiều loại rượu rất dễ say, cô không hề nhớ gì cả.

Đỗ Nhược ngồi trên giường, trên người cô mặc áo ngủ, không thấy quần áo của mình, cô không thể mặc như vậy xuống lầu.

Cô vẫn cố nhớ lại chuyện hôm qua.

Ngày trước bạn bè nhận xét từ lượng của cô không tồi, nói cô uống say cũng rất ngoan, giống một đứa trẻ, không làm những chuyện điên rồ.

Đầu vẫn còn đau, Đỗ Nhược nằm trên giường, đang định ngủ một giấc, ngoài cửa vang lên tiếng gõ cửa, di Hò đi vào.

"Tôi thấy trong phòng sáng đèn nên nghĩ cô đã tỉnh." Hò Lan cũng coi như quen biết Đỗ Nhược, nói chuyện rất hòa nhã, cười híp mắt nói: "Đây là Kiều tiên sinh dặn dò tôi đưa cho cô, mau thay đi. Bộ đồ ngủ cô mặc do tôi thay giúp, cô đừng giận."

Đỗ Nhược có chút ngượng ngùng cúi thấp đầu: "Xin lỗi đã làm phiền di..."

"Không sao, chỉ thay quần áo có gì mà vát vát. Ngược lại Kiều tiên sinh... ngày hôm qua bị cô nôn đầy lên người..."

Đỗ Nhược bối rối day trán.

"Đúng rồi, bây giờ mấy giờ rồi?" Đỗ Nhược vội hỏi.

Hò Lan đáp: "Đã hơn chín giờ tối. Tiểu thiếu gia đã ngủ, Kiều tiên sinh còn chưa về, tôi vẫn để phần cơm cho cô, cô thay quần áo rồi xuống ăn một chút gì đi, ngủ một ngày chắc đói bụng lắm."

Đỗ Nhược không còn mặt mũi nào ở lại ăn cơm, thay quần áo xong nhân lúc Kiều Cận Nam không có nhà định trốn trước, không ngờ vừa ra tới cửa phòng liền nghe thấy Hò Lan đang nói chuyện với Kiều Cận Nam, cô đỡ đầu tai chỗ, tiền cũng không được lùi cũng không xong.

"Cô ấy đã tỉnh dậy?" Giọng Kiều Cận Nam lạnh đậm.

Hò Lan cười trả lời: "Cô ấy vừa mới tỉnh dậy, tôi đã đưa quần áo mới cho cô ấy, chắc cũng sắp xuống rồi. Kiều tiên sinh ăn chưa?"

Kiều Cận Nam do dự một lúc mới nói: "Chưa."

"Vậy thì tốt quá, tôi đi làm thêm cơm."

Đỗ Nhược nghĩ có tránh cũng không thoát, thôi thì cứ xuống lầu, cô đang đi xuống thì thấy Kiều Cận Nam đi lên.

Mặc dù cô không nhớ chuyện gì, nhưng hò lan vừa nói cô nôn lên người Kiều Cận Nam, chỉ cần Đỗ Nhược nghĩ tới đã thấy xấu hổ, mặt cũng đỏ lên.

Kiều Cận Nam nhìn cô, khoe miệng cười đầy ẩn ý.

Đỗ Nhược lúng túng rũ mắt xuống: "Kiều tiên sinh, chuyện tối hôm qua... Xin lỗi."

"Kiều tiên sinh?" Kiều Cận Nam nhướn mày: "Tối hôm qua, chắc hẳn ba chữ 'Kiều Cận Nam' chỉ là thuận miệng?"

Đỗ Nhược cười cười áy náy: "Ngày hôm qua uống nhiều nên có chút thất lễ, xin Kiều tiên sinh bỏ qua."

"Cô còn nhớ rõ?" Kiều Cận Nam bước lại gần.

Đỗ Nhược thấy anh đi lên, né người sang một bên để anh đi qua, nói dối: "Có một chút... Án tượng..."

Kiều Cận Nam không đi tiếp, đứng trước mặt cô, ép cô vào tường: "Như vậy còn xa lạ?"

Kiều Cận Nam lại gần, Đỗ Nhược bị áp sát vách tường, bị bao vây trong hơi thở của anh, tim cô càng đập nhanh hơn.

Tối hôm qua... cô đã làm gì...

Kiều Cận Nam cúi cúc áo sơ mi, cúi đầu xuống, hơi thở nóng hổi phả vào mặt cô.

Anh vuốt ve khoe mắt cô ánh mặt đầy tình ý: "Tối hôm qua, em rất nhiệt tình."

Bạn đang đọc truyện *Bong Bóng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 33

Trong nháy mắt, mặt Đỗ Nhược đỏ lên.

May mà có tiếng bước chân truyền đến, cô vội vã đẩy Kiều Cận Nam ra, nhanh chóng chạy xuống lầu.

Hồ Lan thấy cô liền cười nói: "Thức ăn đã chuẩn bị xong, Đỗ tiểu thư mau lại đây ăn một chút gì đi."

Đỗ Nhược nhìn lướt qua hai chén cơm trên bàn, cô còn phải mặt đối mặt ăn cơm với Kiều Cận Nam?

"Di Hồ cháu không đói bụng, không còn sớm nữa cháu phải về, túi xách của cháu đâu?" Cô tìm khắp phòng một lượt, trừ điện thoại ra cô không thấy túi xách ở đâu.

Hồ Lan hoang mang: "Hôm qua tôi không thấy cô mang theo túi xách, nếu không..." Bà nhìn sau lưng Đỗ Nhược: "Cô hỏi Kiều tiên sinh xem?"

Đỗ Nhược quay đầu lại liền thấy Kiều Cận Nam đang cúi đầu, vẻ mặt thản nhiên như không nghe thấy hai người nói chuyện, thông thả ung dung ngồi xuống bàn ăn, cầm lên bát đĩa lên.

Một lúc sau mới chịu nhìn Đỗ Nhược: "Không ăn cơm?"

Thời gian Đỗ Nhược quen biết anh không ngắn cho nên cô hiểu rõ tính anh, trong túi xách có chìa khóa và giấy tờ quan trọng, cô không thể về mà không có túi.

Cô lại gần, đành hoàng ngồi xuống, bắt đầu ăn cơm.

Mới ăn được hai miếng, trong bát cơm đã đầy thức ăn.

Đỗ Nhược kinh ngạc nhìn Kiều Cận Nam rất tự nhiên gấp thức ăn giúp cô, sau đó coi như không có chuyện gì xảy ra tiếp ăn cơm, đột nhiên cô có một dự cảm không lành...

Kiều Cận Nam không được bình thường...

Tối hôm qua... Thật sự đã xảy ra chuyện?

Trong lòng Đỗ Nhược đủ loại mùi vị, thấp thỏm bất an nhìn anh mấy lần.

"Mặc dù tôi đẹp trai, nhưng không thể làm cơm ăn được." Kiều Cận Nam tình bơ nói.

Đỗ Nhượng lập tức rũ mắt xuống.

Một lúc sau, Kiều Cận Nam lại nói: "Mấy ngày nay em đừng về nữa."

"Tôi..."

Đỗ Nhượng còn chưa kịp phản đối, Kiều Cận Nam đã lên tiếng trước: "Chẳng phải em nói không muốn về nhà?"

Đúng là cô không muốn về nhà, không biết nên đối mặt với Tần Nguyệt Linh thế nào, càng không muốn tranh cãi với bà, nhưng cô cảm thấy cô không có lập trường ở lại nhà Kiều Cận Nam.

Hơn nữa... tại sao anh ta lại biết?

"Mấy ngày này tôi đi công tác." Kiều Cận Nam thấp giọng nói: "Em ở nhà chăm sóc Dĩ Mặc."

Kiều Cận Nam nói xong cũng để đầu xuống, xoay người đi lên tầng.

Lúc đi xuống anh cầm theo một túi công văn, Đỗ Nhượng đang giúp Hồ Lan dọn dẹp bát đĩa, nhìn thấy anh liền hỏi: "Kiều tiên sinh, túi xách của tôi đâu?"

Kiều Cận Nam liền nhìn cô, trong mắt thoáng vui mừng.

Đỗ Nhượng trừng mắt nhìn lại, không hiểu anh có ý gì, vội vàng giải thích: "Kiều Cận Nam, túi xách của tôi đâu?"

Kiều cận nam nhướng mày nói: "Ngày hôm qua để quên trên xe, hôm nay thuận đường mang tới công ty, quên cầm về."

Đỗ Nhượng: "..."

Kiều Cận Nam bồi thêm một câu: "Chỉ có thể chờ tôi đi công tác về."

Đỗ Nhượng hoài nghi nhìn anh, túi để quên ở công ty nhưng tại sao anh ta nhớ đem sạc điện thoại của cô về?

"Đỗ Nhượng, em lại đây." Vừa đi đến trước cửa, Kiều Cận Nam gọi cô.

Ngay lập tức Đỗ Nhượng nghĩ đến "goodbye kiss", sau đó trong đầu thoáng qua hình ảnh cô ôm người nào đó hưng hăng hôn một trận, sau đó còn khóc lóc kêu la nhất định không chịu buông tay...

Mặt cô nóng lên, Đỗ Nhượng không nhìn Kiều Cận Nam, lập tức xoay người lên lầu.

Không có chìa khóa, không có tiền, không thể đi đâu, Đỗ Nhượng hỏi Dĩ Hồ, cô không ở phòng Kiều Cận Nam, mà ở phòng khách.

Ngủ cả một ngày nên cô rất tỉnh táo, mở ra điện thoại ra một loạt tin nhắn ập tới.

Đa số là cuộc gọi nhớ của Tần Nguyệt Linh và Đỗ Hiểu Phong, còn có tin nhắn của Tần Nguyệt Linh.

Tin nhắn đầu tiên hỏi Đỗ Nhượng đi đâu, sau lại hỏi có phải cô còn tức giận không, cuối cùng nói bà lo lắng cho cô, quyết định rời thành phố một thời gian, không muốn cô phải lo lắng.

Đỗ Nhượng thấy bà nói phải đi nên lại có chút mềm lòng, ngay lập tức cô gọi điện cho bà.

Lúc Tần Nguyệt Linh nghe điện thoại bà đang ở bến tàu, tiếng người huyền ảo, nói với Đỗ Nhượng: "Mẹ định về quê, bạn bè thân thích đều ở đó, mẹ cũng nhớ họ. Nhượng Nhượng, khi nào con tha thứ cho mẹ... thì hãy tới thăm mẹ."

Thấy bên kia định ngắt điện thoại, Đỗ Nhượng kêu một tiếng: "Mẹ..."

Còn chưa nói hết câu, Tần Nguyệt Linh đã nói trước: "Nhượng Nhượng, con đừng hỏi mẹ chuyện đứa bé, cho tới bây giờ chỉ chứng minh chúng ta không có duyên phận với đứa trẻ ấy, mẹ sẽ không nói gì cả."

Chóp mũi Đỗ Nhượng đã cay cay, lạnh lùng nói: "Được, con sẽ không hỏi bất kỳ một câu nào về đứa trẻ!"

Nói xong cô vứt điện thoại trên giường.

Có lúc cô không hiểu Tần Nguyệt Linh, bà cũng làm mẹ, tại sao lại tuyệt tình với đứa trẻ như vậy. Hay vì cô chưa lập gia đình cho nên việc cô có thai làm gia đình thấy mất mặt?

Đỗ Nhượng ngồi ngầy ngẩn ở ban công tới quá nửa đêm mới đi ngủ, sáng sớm hôm sau đưa Kiều Dĩ Mặc đi vườn trẻ.

Mấy ngày nay Kiều Dĩ Mặc rất vui vẻ, đầu tiên là chị Hoa nhỏ chăm sóc cu cậu nằm viện, không ngờ mấy ngày tiếp theo, chị Hoa nhỏ ở lại nhà cu cậu!

Quan trọng là bố không có nhà, chị Hoa nhỏ là của một mình cu cậu! Buổi sáng đưa cu cậu đi học, buổi chiều đón về nhà, cùng nhau ăn cơm, cùng chơi trò chơi, cùng ngủ chung một chỗ!

Kiều Dĩ Mặc ngọt ngào nghĩ, chị Hoa nhỏ đã dọn về nhà ở chung, vậy thì cách ngày kết hôn chẳng còn bao xa.

Vì vậy ngày hôm sau, cu cậu lấy hết dũng khí lại gần Hà Kiều Kiều, đem điện thoại ra lấy lòng: "Mình có ảnh mình chị Hoa nhỏ, cậu có muốn không?"

Vì chuyện này mà Hà Kiều Kiều giận cu cậu rất lâu, quyết không nói chuyện cùng, chỉ chìa điện thoại ra.

Kiều Dĩ Mặc nghĩ rất lâu mới tìm ra cách này, cu cậu tin chắc sẽ thành công, không ngờ Hà Kiều Kiều lại hỏi: "Vậy cậu có số của cô giáo Đỗ không?"

Ngay cả số điện thoại cũng muốn... ~~~~~(>_

Hà Kiều Kiều thấy cu cậu không trả lời, bèn "Hừ" một tiếng, xách ghế nhỏ ra xa.

Tại sao dễ dàng cô gái lại khó như thế... ~~~~~(>_

Kiều Dĩ Mặc cũng xách ghế nhỏ lại gần cô bé: "Mình có, mình sẽ cho cậu mà."

Hà Kiều Kiều lại chìa điện thoại ra.

Kiều Dĩ Mặc tìm được số của Đỗ Nhược, chậm chạp lưu vào điện thoại Hà Kiều Kiều, xong rồi còn không trả điện thoại cho Hà Kiều Kiều ngay, nháy mắt nói: "Hà Kiều Kiều, nếu cậu không giành mẹ với mình, sau này chúng ta kết hôn với nhau."

Kết hôn rồi, mẹ của mình cũng là mẹ của bạn!

Trong nháy mắt khuôn mặt nhỏ nhắn của Hà Kiều Kiều hồng lên, cô bé la ầm lên: "Kiều Dĩ Mặc, mình không thèm kết hôn với cậu!"

Cô bé đoạt lại điện thoại, lại xách ghế nhỏ đi chỗ khác.

Lần này Kiều Dĩ Mặc bối rối hơn, đã cho hình còn cho cả số điện thoại mà vẫn tức giận... ~~~~~(>_

Hơn nữa, tại sao không muốn kết hôn với mình, mình chưa đủ đẹp trai sao... ~~~~~(>_

Vì vậy lúc đang vẽ tranh, Kiều Dĩ Mặc suy nghĩ rất lâu mới hỏi Đỗ Nhược: "Chị Hoa nhỏ, làm thế nào để dễ dàng một cô bé?"

Đỗ Nhược cười rộ lên: "Em muốn đồ ai vui vẻ?"

"Là Hà Kiều Kiều." Kiều Dĩ Mặc trả lời rất tự nhiên.

Đỗ Nhược đã sớm biết Kiều Dĩ Mặc và Hà Kiều Kiều là bạn tốt, thường xuyên nghe cu cậu kể chuyện, trước kia cũng đã gặp mấy lần ở vườn trẻ, là một cô bé rất đáng yêu.

"Vậy trước tiên phải biết lý do tại sao cô bé lại không vui."

Kiều Dĩ Mặc cân nhắc, nếu nói cô bé không muốn kết hôn với mình thì thật mất mặt! Vì vậy cu cậu bịa một lý do: "Vi gần đây bà nội tìm bố bạn ấy gây gổ."

Đỗ Nhược cũng không nghĩ nhiều, cười nói: "Vậy thì cô bé nói gì cũng nghe theo, cho cô bé đồ ăn ngon, kể chuyện xưa cho bạn ấy nghe!"

Kiều Dĩ Mặc nghiêng đầu, hình như không giống chú Mạnh nói, không cần tặng hoa sao?

Chờ Kiều Dĩ Mặc ngủ, mới tám giờ tối, mấy ngày này Đỗ Nhược không có chuyện để làm, cô đành ngồi trong thư phòng đọc sách, đêm nay không muốn đi thư phòng, trong nhà lại quá yên tĩnh, cô liền mở ti vi lên.

Bình thường cô không xem ti vi, trên ti vi đang phát bản tin, cô cũng không để ý nội dung, cầm điện thoại kiểm tra email, xem có tin tức phỏng vấn hay không.

Đáng tiếc trong hộp thư trống trơn.

Cô thờ dãi, ngẩng đầu lên đúng lúc thấy người trong TV.

Hà Khâm Sinh mỉm cười tiếp nhận phỏng vấn của ký giả, nhìn thẳng vào ống kính trả lời, các ký giả liên tục đặt câu hỏi, đủ loại vấn đề.

"Hà tiên sinh, đối với việc chính thức đảm nhiệm chức CEO Thiên Hồng ngài có ý kiến gì? Phương hướng phát triển của tập đoàn là gì?"

"Nghe nói mẹ của ngài, Hà phu nhân không hài lòng với việc ngài nhậm chức quá sớm?"

"Hà tiên sinh, khi nào hôn lễ của ngài và Tống tiểu thư được tổ chức? Tuần trăng mật ở đâu?"

Trên mặt Hà Khâm Sinh vẫn duy trì nụ cười, anh chỉ khẽ gật đầu, không trả lời bất kỳ vấn đề nào: "Về vấn đề Thiên Hồng, hoan nghênh ký giả đặt câu hỏi. Về vấn đề cá nhân, hi vọng mọi người cho chúng tôi không gian riêng tư nhiều hơn."

Trong đầu Đỗ Nhược hiện lên lời bàn luận trên mạng – Nhậm chức CEO, cưới vợ xinh đẹp giàu có, cuộc sống vương giả.

Bây giờ Hà Khâm Sinh đang đứng trên đỉnh cao.

Cô cảm điều khiển chuyển kênh, bản tin tài chính cắt đứt chuyển sang kênh giải trí, không ngờ lại thấy Tống Như Nhược.

Tống Như Nhược về nước liền mở một công ty truyền thông, cô chỉ nghe loáng thoáng, không ngờ thể hiện tài năng nhanh thế.

Người dẫn chương trình đang trêu ghẹo cô về vấn đề hôn nhân.

Diện mạo Tống Như Nhược đoan trang, khi ghi hình ăn mặc, trang điểm càng tinh tế, phong thái tao nhã, không hề thua kém các minh tinh.

Nói đến hôn sự, cô cười có chút xấu hổ: "Việc này tạm thời giữ bí mật. Tôi và Khâm Sinh là người coi trọng sự nghiệp, nên chúng tôi đều thống nhất đặt sự nghiệp lên hàng đầu, mọi người cũng biết, công ty chúng tôi mới ký..."

Tống Như Nhược không buông tha cơ hội tuyên truyền, uyển chuyển dẫn dắt câu chuyện hướng đến các nghệ sĩ của công ty mình.

Hai người thông minh, đúng là trời sinh một đôi.

Đỗ Nhược đang định chuyển kênh thì điện thoại vang lên, một số lạ gọi tới.

Cô do dự một lát, nhưng vẫn nhận máy, trong điện thoại truyền đến giọng nói như trong TV, nhẹ nhàng mang theo nụ cười: "Đỗ tiểu thư? Xin chào, tôi là Tống Như Nhược."

Bạn đang đọc truyện *Bong Bóng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 34

Đỗ Nhược sững sờ.

Tống Như Nhược tìm cô làm gì?

Tống Như Nhược thấy cô không trả lời, tiếp tục hỏi: "Đỗ Nhược?" Sau đó cười rộ lên: "Tôi không gọi nhầm số chứ?"

Đỗ Nhược tắt ti vi, đáp: "Không. Tống tiểu thư tìm tôi có việc gì?"

"Lần trước trong buổi lễ đính hôn còn chưa nói chuyện với Đỗ tiểu thư, chẳng phải nói cùng nhau đi dạo phố sao? Gần đây Đỗ tiểu thư có rảnh không?"

Đỗ Nhược vội vàng từ chối: "Hôm đó do tôi thất lễ mong Tống tiểu thư bỏ qua. Gần đây tương đối bận rộn, cho nên..."

"Ồ... Nghe Khâm Sinh nói cô mới từ chức nên tôi nghĩ cô có thời gian rảnh, tôi vẫn muốn hẹn tiểu thư ra ngoài ăn một bữa cơm, có một vài chuyện về Khâm Sinh muốn nói với tiểu thư."

Đỗ Nhược nhíu mày: "Tống tiểu thư, tôi xin lỗi vì lần đầu tiên gặp mặt không nhắc tới mối quan hệ giữa tôi và Hà Khâm Sinh, nhưng cô yên tâm, chuyện của sáu bảy năm trước, tôi không còn bất cứ quan hệ nào với anh ta. Vì tránh hiểu lầm, tôi nghĩ chúng ta không nên gặp nhau."

Bên kia lại vang tiếng cười khê: "Đỗ tiểu thư hiểu lầm rồi, chuyện tôi muốn nói, e rằng không giống như cô đang nghĩ."

Đỗ Nhược day day trán, cho dù Tống Như Nhược nói cái gì, cô đều không muốn gặp mặt cô ấy.

"Không cần đâu Tống tiểu thư, bất cứ chuyện gì liên qua tới Hà Khâm Sinh tôi đều không có hứng thú, tôi không muốn..."

"Chắc cô biết Khâm Sinh có con gái riêng?"

Một câu nói làm Đỗ Nhược phải suy nghĩ.

Trước kia ở Waiting nghe phong phanh vài tin bát quái, làm cho cô từng kích động, nóng lòng xác nhận đứa bé kia có quan hệ với cô hay không cho nên

mới có chuyện thất lễ trong yến tiệc.

Khi cô bình tĩnh lại suy nghĩ, cho dù đứa bé có quan hệ với mình, Hà gia che giấu nhiều năm như vậy, làm sao có thể để cô dễ dàng tiếp cận?

Khi biết được Tần Nguyệt Linh cầm một khoản tiền lớn, cô càng cảm thấy không có mặt mũi đối mặt với đứa bé.

Nhưng vừa nghe Tống Như Nhục nhắc tới, nhịp tim cô vẫn đập nhanh.

"Nói thật, Khâm Sinh chưa từng đề cập tới mẹ của Kiều Kiều, nhưng..." Tống Như Nhục cười nói: "Hôm nay tôi phát hiện trong di động của Kiều Kiều có hình của Đỗ tiểu thư, cho nên tôi nghĩ cần thiết gọi điện thoại cho cô, nói chuyện về Hà Kiều Kiều."

"Kiều Kiều?" Đỗ Nhục lẩm bẩm nói: "Hà Kiều Kiều?"

"Quả nhiên Đỗ tiểu thư biết chuyện này. Ngày mai chúng ta đi ăn một bữa cơm được không?"

Cả đêm Đỗ Nhục không thể ngủ ngon, giấc mơ rất lộn xộn, lúc thì cô và Hà Khâm Sinh cãi vã không ngừng, lúc thì cô mang bụng lớn cầu xin bố mẹ đừng bỏ đứa trẻ, lúc thì Tần Nguyệt Linh khóc lóc nói bà nhận sáu trăm vạn, cô cứ mơ màng giống như trong đầu có tảng đá ngàn cân đè ép, làm cô không thể tỉnh lại.

Cho đến khi có một giọng nói mềm mại truyền tới: "Chị Hoa nhỏ, dậy thôi!"

Đỗ Nhục đột nhiên mở mắt, liền thấy khuôn mặt tươi cười của Kiều Dĩ Mặc.

Kiều Dĩ Mặc còn mặc áo ngủ, không biết chui vào chăn từ lúc nào.

Đỗ Nhục nhìn khuôn mặt tươi cười phấn hồng kia liền cười theo, tìm được điện thoại nhìn thời gian, không ngờ suýt nữa đã ngủ quên, cô vội vàng bò dậy.

Lúc ra cửa, Kiều Dĩ Mặc ôm một hộp nhỏ trong lòng như bảo bối, Đỗ Nhục dắt cu cậu lên xe: "Dĩ Mặc, trên tay là cái gì kia?"

Kiều Dĩ Mặc nhìn bác lái xe, sau đó ghé sát bên tai Đỗ Nhục ra vẻ thần bí: "Là hộp kẹo. Em len lén giấu bố đó."

Cu cậu còn nói: "Đưa cho Hà Kiều Kiều."

Nghe thấy cái tên này, Đỗ Nhục chột khựng lại.

Do dự một lúc cô mới hỏi Kiều Dĩ Mặc: "Dĩ Mặc, em biết bố Hà Kiều Kiều là ai không?"

"Biết! Em từng gặp một lần!"

"Biết tên không?"

Kiều Dĩ Mặc cúi đầu: "Cái này thì không biết."

Đỗ Nhục vội tìm kiếm một tấm hình của Hà Khâm Sinh: "Là người này phải không?"

Kiều Dĩ Mặc nhìn hình, suy nghĩ rất lâu, giọng nói đầy áy náy: "Chị Hoa nhỏ, em cũng không nhớ rõ..."

Đỗ Nhục thấy bản thân thật vô lý, không ngờ cô lại đi hỏi vấn đề này với đứa trẻ năm tuổi, cô cắt điện thoại, đang muốn nói "Không sao", Kiều Dĩ Mặc ngẩng đầu nhỏ lên, tò mò hỏi: "Nhưng mà chị Hoa nhỏ, Hà Kiều Kiều nói bố bạn ấy và chị từng yêu nhau, là thật sao?"

Đỗ Nhục sửng sốt, mặc dù có rất nhiều họ Hà, nhưng từng yêu nhau, thì chỉ có mình Hà Khâm Sinh.

Cô không nên trả lời Kiều Dĩ Mặc thế nào, hỏi ngược lại: "Dĩ Mặc, em với Hà Kiều Kiều là bạn tốt, vậy có biết sinh nhật của cô bé không?"

"Biết ạ!" Rốt cục có vấn đề mà cu cậu biết, Kiều Dĩ Mặc vui vẻ nói: "Là 18 tháng 2!"

Mắt Đỗ Nhục đỏ lên.

Kiều Dĩ Mặc nhìn bộ dạng cô sắp khóc, dè dặt hỏi: "Chị Hoa nhỏ... không vui sao?"

Ngay lập tức Đỗ Nhục phục hồi lại tinh thần, cười cười lau đi nước mắt: "Không phải. Dĩ Mặc, tôi vui rồi."

Kiều Dĩ Mặc nhảy xuống xe, đứng trước cổng trường vẫy vẫy tay nhỏ tạm biệt Đỗ Nhục, quay đầu liền lấy điện thoại ra, nhắn tin cho Kiều Cận Nam: "Bố ơi, hôm nay chị Hoa nhỏ không vui!"

Đỗ Nhược về nhà, ngồi ngẩn ngơ trong phòng khách, trong đầu hỗn loạn.

Lý trí của cô rất rõ ràng, cô từng gặp Hà Kiều Kiều nhưng không có gì khác thường, lúc này trong lòng cô đang gào thét, khao khát muốn biết rõ sự thật, muốn nhìn kỹ hình dáng Hà Kiều Kiều ra sao.

Hồ Lan trò chuyện với cô vài câu, cô không có tâm trạng nên chỉ đáp qua loa, cho đến khi bà lay lay cánh tay cô: "Đỗ tiểu thư, có điện thoại kìa."

Lúc này Đỗ Nhược mới phản ứng lại.

Là Kiều Cận Nam gọi đến.

Kiều Cận Nam không phải người nói nhiều, nếu không phải chuyện quan trọng chắc chắn không chủ động gọi điện trước.

Đỗ Nhược nhận máy nhưng đầu bên kia không lên tiếng, cô đành nói tiếp: "Có chuyện gì không?"

Lúc này Kiều Cận Nam mới lên tiếng: "Không vui?"

"Không phải." Đỗ Nhược phủ nhận, hỏi tiếp: "Khi nào thì anh về?"

Kiều Cận Nam cười nhẹ: "Nhớ tôi?"

Trong giọng nói đầy ý chế nhạo, Đỗ Nhược không có tâm trạng cãi phản bác lại anh: "Túi xách của tôi đâu?"

Kiều Cận Nam im lặng một lúc mới nói: "Buổi chiều tôi sẽ bảo Anne đưa cho."

"Ừ."

"Ngày mai gặp lại."

"Ừ."

Lại tiếp tục im lặng, Đỗ Nhược đang định ngắt điện thoại thì đột nhiên Kiều Cận Nam lại hỏi một câu: "Em thích màu gì? Màu trắng? Màu đỏ?"

Đỗ Nhược không hiểu tại sao anh lại hỏi vấn đề này, nên cô thuận miệng đáp: "Màu trắng."

Hình như tâm trạng của Kiều Cận Nam rất tốt, còn nói: "Ngày mai gặp lại" liền ngắt điện thoại.

Đỗ Nhược cầm điện thoại, lại bắt đầu ngẩn người.

Không biết có phải do cam kết làm bạn gái một tháng hay không, hình như gần đây Kiều Cận Nam không còn thái độ kiêu ngạo như trước, nói chuyện không còn khắc nghiệt, cô ngồi nhâm nhĩ, ngày cuối cùng là ngày mai.

Quả nhiên buổi chiều túi xách được đem tới, Tống Như Nhược nhắn tin địa điểm gặp mặt cho cô, Đỗ Nhược thay quần áo xong, nói vài câu với Di Hồ rồi ra ngoài.

Địa điểm là một nhà hàng đặc sản gia truyền, cũng có chút danh tiếng, giá cả hợp lý nên rất đông khách. Lúc Đỗ Nhược tới là thời gian cao điểm, Tống Như Nhược đã đến trước, chọn một bàn trong góc, vẫy vẫy tay ra hiệu với cô.

Vẫn giống như trong ấn tượng của cô, nụ cười rạng rỡ, cử chỉ hào phóng.

Đỗ Nhược cũng cười với Tống Như Nhược, ngồi xuống.

"Nghe danh đã lâu, tôi vẫn tò mò không biết hình dáng cô ra sao, không ngờ đã từng gặp nhau." Tống Như Nhược nắm tay cô, thân thiết nói: "Nếu biết sớm thì lần trước đã nhìn lâu một chút, nhìn kỹ xem cô gái Hà Khâm Sinh thích trông thế nào."

Thái độ của Tống Như Nhược giống như bạn bè lâu năm gặp lại, làm Đỗ Nhược có chút lúng túng, không biết cô ấy đang nghĩ gì.

Hai cô gái, đặc biệt là bạn gái trước và bạn gái hiện tại, cuộc nói chuyện tuy không có mùi thuốc súng nhưng cũng không nên hài hòa như thế.

Đỗ Nhược rút tay về, mỉm cười nói: "Tống tiểu thư xin cứ nói thẳng."

Tống Như Nhược không lộ vẻ khó xử, cầm bình trà lên châm trà: "Hôm nay hẹn Đỗ tiểu thư là muốn giải thích chuyện giữa tôi và Khâm Sinh."

Đỗ Nhược mờ mịt nhìn cô.

Tống Như Nhược tiếp tục nói: "Thật ra ngày đó tôi nên chú ý tới, trước kia Khâm Sinh chưa bao giờ gọi tôi là 'Nhược Nhược', lúc ấy đã có chút khác thường, nhưng thấy cô bên cạnh Kiều tiên sinh nên tôi cũng không nghĩ nhiều."

Cô đẩy tách trà tới trước mặt Đỗ Nhược: "Trước khi xác định mối quan hệ, Khâm Sinh từng thắng thần với tôi đã có người trong lòng. Tôi và anh ấy, không phải là tình yêu."

Cô quan sát Đỗ Nhược, cười nói: "Chắc Đỗ tiểu thư cũng biết, chúng tôi là không thể tự quyết định, thời gian phải mang mặt nạ diễn trò nhiều hơn được làm chính mình."

"Tôi không biết Tống tiểu thư nói với tôi những điều này là có ý gì."

"Coi như..." Tống Như Nhược cân nhắc dùng từ: "Tôi muốn tác hợp cho cô và Khâm Sinh. Dù sao người anh ấy yêu là cô, tôi tận mắt nhìn thấy."

Vị hôn thê tác hợp cho chồng sắp cưới và bạn gái cũ?

Đỗ Nhược thấy nực cười: "Tống tiểu thư, nói thật là tôi không có thói quen 'Gặp mặt diễn trò' như cô nói, tôi là người thẳng thắn. Trong điện thoại tôi từng nói với cô, tôi và Hà Khâm Sinh đã là qua khứ, không còn gì đáng nói."

"Đỗ tiểu thư, Khâm Sinh vì cô đã hi sinh rất nhiều, không tiếc tranh đấu với Hà phu nhân để được như ngày hôm nay." Tống Như Nhược cười nhẹ: "Nếu như vì tôi mà cô bán khoán, thì không cần thiết vì chúng tôi chỉ lợi dụng nhau. Chuyện sáu năm trước hai người chia tay, tôi tin là có sự hiểu lầm."

Đỗ Nhược cười nhạt: "Nếu hai người lợi dụng nhau, vậy lời này có vẻ buồn cười."

Mặt Tống Như Nhược không đổi sắc: "Tôi chỉ đứng trên lập trường bạn bè nói giúp anh ấy thôi. Mọi phương diện ở Khâm Sinh đều tốt, có lẽ do Đỗ tiểu thư quá để ý, lo nghĩ được mất, nên có một số việc anh ấy không thẳng thắn với Đỗ tiểu thư."

"Vậy thì Tống tiểu thư nghĩ bây giờ cô thay anh ta thẳng thắn là thích hợp sao?"

"Tất nhiên không là thích hợp." Tống Như Nhược quơ quơ điện thoại trên tay, cười hí mắt nói: "Cho nên hôm nay tôi cũng hẹn anh ấy tới đây."

Đỗ Nhược nhướn mày, đúng lúc điện thoại của Tống Như Nhược sáng lên.

Cô ta nhận máy: "Tầng hai, đứng, bàn số 98. Vậy em đi trước, anh và Đỗ tiểu thư từ từ nói chuyện."

Tống Như Nhược đứng dậy còn vẫy tay chào tạm biệt Đỗ Nhược: "Khâm Sinh sắp tới đây, có hiểu lầm gì thì hai người nói rõ ràng."

Đỗ Nhược không ngờ tới tới nay thành ra như vậy, hoài nghi nói: "Hà Khâm Sinh để cô làm như vậy?"

Tống Như Nhược lắc đầu, cười nói: "Vừa nãy tôi đã nói, chính là muốn giúp hai người một tay."

Đột nhiên Đỗ Nhược nghĩ hai người này thật giống nhau, luôn mỉm cười khuôn mẫu với người xa lạ, để cho người khác nhìn không thấu, phân không biệt được thật giả.

Tống Như Nhược đi trước, Đỗ Nhược ngồi tại chỗ, hít sâu một hơi, đây không phải lần đầu tiên sau sáu năm cô gặp lại Hà Khâm Sinh, không cần thiết phải né tránh.

Phòng ăn vẫn ồn ào, ánh đèn sáng chói, tiếng người huyền ảo kèm theo thanh âm bát đĩa va chạm, so với bên đó thì có vẻ chỗ Đỗ Nhược khá yên tĩnh. Cô ngồi im quan sát, nhìn người đến người đi, thấy phục vụ dẫn theo một người lại gần.

Phong thái hiên ngang.

Còn ôm theo một đứa trẻ.

Là một bé gái xinh xắn, ánh mắt lanh lợi nhìn ngó xung quanh, ở bên cạnh Hà Khâm Sinh mới phát hiện ánh mắt hai người rất giống nhau, trước đây cô không chú ý đến.

Có lẽ tới một nơi xa lạ nên chân mày cô bé hơi nhíu lại, đầu môi, nhưng khi nhìn thấy cô, bỗng nhiên ánh mắt bừng sáng lên, từ trên người Hà Khâm Sinh tuột xuống.

"Mẹ!" Cô bé như cánh bướm nhỏ hưng phấn nhào vào lòng Đỗ Nhược.

Bạn đang đọc truyện *Bong Bóng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35

Tổng Như Nhục chu đáo gọi món ăn trước, Hà Khâm Sinh ngồi xuống chưa bao lâu, phục vụ đã bung thức ăn đi lên.

Hà Kiều Kiều rất vui, ở trên bàn com luôn miệng cười, lúc thì "Mẹ thích ăn cái này không?", lúc thì "Bố giúp con bóc vỏ tôm được không?", cô bé còn ngồi lên đùi Đỗ Nhục, cho dù Hà Khâm Sinh nói thế nào cũng không chịu xuống.

Trong lòng Đỗ Nhục có nhiều hoài nghi, nhưng ở trước mặt con trẻ nên cô vẫn kiềm chế lại, chỉ yên lặng nhìn Hà Kiều Kiều ăn com.

Hà Khâm Sinh cũng im lặng, chỉ mỉm cười quan sát hai người, nhìn Đỗ Nhục không ăn, nên gấp vài món cho cô, động tác tự nhiên giống nhiều năm về trước.

Đỗ Nhục chạm ánh mắt anh liền nhìn đi chỗ khác.

Không giống bữa com đầu tiên gấp lại giữ vững nụ cười giả trang, cô nhìn ra ngoài cửa sổ, chỉ khi Hà Kiều Kiều gọi cô mới cười đáp lại.

Ăn com xong, Hà Kiều Kiều nằm trong lòng cô ngủ thiếp đi, Hà Khâm Sinh theo thói quen ôm lấy con gái, để đầu cô bé tựa vào vai anh.

Xe anh đỗ ở tòa nhà đối diện, lúc qua đường, một tay Hà Khâm Sinh ôm Hà Kiều Kiều, một tay rất tự nhiên nắm lấy tay Đỗ Nhục.

Đỗ Nhục nhẹ nhàng rút tay ra, đút vào túi áo.

Từng cơn gió lạnh thổi tới, Đỗ Nhục không hỏi Hà Khâm Sinh muốn đi đâu, chỉ yên lặng đi sau lưng anh, giấu nửa gương mặt trong áo, nhìn hai người một lớn một nhỏ phía trước, vành mắt cô ươn ướt.

Hà Khâm Sinh đặt Hà Kiều Kiều vào ghế trẻ em phía sau, Đỗ Nhục do dự một lát, nhưng vẫn ngồi bên cạnh anh, cho đến khi chiếc xe hòa vào dòng xe trên đường, Đỗ Nhục nghe tiếng hít thở vững vàng của đứa bé, cô mới hỏi khẽ: "Hà Khâm Sinh, Kiều Kiều... Là con ai?"

Gặp đèn đỏ, Hà Khâm Sinh đạp phanh xe.

Anh quay đầu sang nhìn cô, nụ cười dịu dàng không phân biệt được thật giả, đèn đường chiếu lên gò má anh lúc sáng lúc tối, ít đi vài phần nồng cuồng của tuổi trẻ, lắng đọng vài phần lạnh nhạt nhàn nhã.

Đỗ Nhục nhìn thẳng vào mắt anh, không tránh né nữa, giọng nói tỉnh táo nhưng đôi mắt hơi đỏ lên, tiết lộ cô đang cố gắng kìm nén tâm tình.

Hà Khâm Sinh đạp chân ga, mắt nhìn thẳng phía trước: "Nhục Nhục, anh dẫn em tới một nơi."

Bắc Kinh là một giờ chiều, thì London là 6 sáng, Kiều Cận Nam không gọi điện được cho Đỗ Nhục, mặc áo khoác vào lại gọi cho thư ký Jucy.

"Kiều tổng, hôm nay xong việc sẽ về luôn sao?" Jucy nghe Kiều Cận Nam dặn dò, vừa mở lịch ra, kiểm tra vé máy bay: "Chuyến bay sớm nhất hôm nay vào lúc 10h sáng, bay thẳng, nhưng về nước là rạng sáng, về lúc này..."

Sẽ rất vất vả.

"Kiều tổng muốn đổi vé đúng không?" Jucy hỏi thêm một câu: "Được, vậy tôi sẽ đổi đến chuyến 10h sáng."

Ngắt điện thoại, Jucy nhìn xuống thời gian chuyến bay, dụi mắt ngáp một cái, xem ra Anne nói gần đây Kiều tổng yêu đương là thật.

Gần đây Kiều tổng không còn nói chuyện khắc nghiệt, hay mỉm cười, ngày hôm qua còn mua mấy chiếc khăn đủ màu sắc, về việc đổi vé cũng là lần đầu tiên, công việc còn chưa xong đã nóng lòng muốn trở về.

Đỗ Nhục ngồi trong xe, chờ Hà Khâm Sinh đưa Hà Kiều Kiều về nhà.

Cô nhìn đồng hồ, đã gần 10 giờ đêm, vì vậy cô gọi cho di Hò, nói tối nay có thể cô sẽ về rất muộn, không cần bà phải đợi cửa.

Hà Khâm Sinh lái xe ngoại thành, đi vào đường cao tốc.

Đỗ Nhục cũng không hỏi đi đâu.

Đèn xe giống như cây kiếm sắc bén xuyên qua bóng đêm, không một tiếng động tiến về phía trước.

Hà Khâm Sinh im lặng, chuyên tâm lái xe.

Đỗ Nhục nhìn biển hiệu chỉ đường, chắc anh muốn tới một huyện nhỏ ngoại thành, qua đường cao tốc lại đi tiếp nửa tiếng, tốc độ mới dần dần chậm lại, cuối cùng dừng trước một nhà nghỉ ít người lui tới.

Mặt tiền rất tồi tàn, mấy cửa hàng ít ỏi bên cạnh đã dọn hàng, nhà dân cũng đóng cửa không có ánh đèn, chỉ có nhà nghỉ nhỏ 24 giờ vẫn mở cửa.

"Lạnh không?" Hà Khâm Sinh không xuống xe, mở điều hòa lên.

Đỗ Nhược nắm chặt hai tay lại: "Không lạnh."

Hà Khâm Sinh im lặng một lúc, mới nói: "Em còn nhớ anh cả không?"

Đỗ Nhược ngẩn người, gật đầu.

Hà Khâm Sinh có một anh trai là Hà Khâm Húc, năm ấy cô theo Hà Khâm Sinh về nhà từng gặp một lần, hai anh em rất giống nhau. Nhưng anh cả chín chắn chừng chạc hơn Hà Khâm Sinh, mỗi động tác đều rất phong độ, vừa nhìn là biết nhân tài. Nhưng khi đó cô còn đi học nên không chú ý tới tình hình kinh tế, lại càng không biết nhiều về thành phố S, cho nên ấn tượng với Hà Khâm Húc liền dừng lại ở vài chữ "Chín chắn chừng chạc".

Sau khi về nước, cô tình cờ biết tin tức anh đã qua đời trên một tạp chí, nhưng khi đó bản thân cô còn chưa lo xong, đâu còn sức lực đi để ý chuyện này.

"Còn nhớ rõ Tiểu Ngải không?" Hà Khâm Sinh hỏi tiếp.

Đỗ Nhược gật đầu.

Tiểu Ngải là bạn gái của anh cả, là một ca sĩ trong quán rượu, trẻ tuổi đầy sức sống, khi bọn họ cùng nhau ăn cơm, cô gọi một tiếng "Chị Ngải", lòng mảy mò cô ấy nhận lại: "Đừng, 'Chị Ngải' gì ở đây, mặc dù tìm một chú già, nhưng chắc gì đã hơn tuổi nhau! Không thể để bản thân thua thiệt được!"

Hà Khâm Sinh bước xuống xe, Đỗ Nhược cũng đi theo.

Mặc dù mất hai ba giờ đi đường, nhưng lúc này đã nửa đêm nên rất lạnh.

Ông chủ là một chú trung niên, hình như quen biết Hà Khâm Sinh, vừa thấy anh liền lấy mắt kính xuống, hí hóp nhìn nhìn một lúc: "Ôi, sao Hà tiên sinh lại tới vào giờ này?"

Hà Khâm Sinh cười cười: "Bạn tôi sợ lạnh, mở giúp tôi một phòng."

Ông chủ nhìn Đỗ Nhược vài lần, đưa một cái chìa khóa.

Hoàn cảnh nhà nghỉ không tốt lắm nhưng cũng sạch sẽ, Hà Khâm Sinh vào nhà liền mở điều hòa lên, đun một ấm nước.

Đỗ Nhược kéo rèm cửa sổ ra, bên ngoài tuyết rơi càng nhiều.

"Anh dẫn tôi tới nơi này làm gì?" Cô hỏi Hà Khâm Sinh.

Hà Khâm Sinh rửa mấy cái ly, đặt nhẹ xuống bàn, thông thả đi tới bên cửa sổ: "Anh tìm được Tiểu Ngải ở đây."

Đỗ Nhược khẽ nhú mày.

Hà Khâm Sinh quay đầu lại nhìn cô, cười cười: "Chắc em cũng hiểu mẹ anh. Bà vô cùng coi trọng thanh danh, lòng háo thắng rất mạnh. Bà luôn phản đối chuyện anh cả và Tiểu Ngải qua lại, thời gian trước chuyện của Tiểu Phong, thủ đoạn cũng giống như đối với tiểu Ngải."

"Chuyện này do bà ấy làm?"

Hà Khâm Sinh nhướn mày: "Thật ra thì anh phải cảm ơn Kiều Cận Nam, nếu như không có anh ta, anh vẫn không dám đấu tranh."

Đỗ Nhược im lặng, Hà Khâm Sinh lại nói tiếp: "Khi ấy bà muốn dùng tiểu Ngải, bây giờ là dùng em để uy hiếp anh, muốn anh phải ngoan ngoãn nghe lời."

"Vậy Tiểu Ngải sao rồi?"

Hà Khâm Sinh nhìn ra ngoài cửa sổ: "Nhược Nhược, năm đó anh biết bà ra tay với tiểu Ngải, rồi anh cả qua đời, đã gần nửa năm."

Đỗ Nhược kinh ngạc nói: "Anh cả qua đời cũng liên quan tới chuyện này?"

Hà Khâm Sinh cười nhạo: "Ai mà biết được. Bà ta ép anh cả đến đường cùng, lúc anh ấy mắc bệnh nặng, bà lại cho rằng Tiểu Ngải mệnh xấu khắc chết anh ấy. Bà ấy luôn tự cho mình là đúng."

Tiếng nước sôi vang lên, Hà Khâm Sinh xoay người đi rót nước, đem chén nước nước nhét vào tay Đỗ Nhược.

Đỗ Nhược thấy cay cay sống mũi, nước nóng bốc hơi đọng lại trên mi mắt.

"Anh cả là niềm tự hào của bà ấy, bà dành hết sự quan tâm cho anh, liên tục giục anh về nước." Hà Khâm Sinh tựa vào cửa sổ, nhìn thẳng Đỗ Nhược: "Nhược Nhược, anh không muốn em giống Tiểu Ngải."

"Cho nên anh kiên quyết muốn chia tay." Đỗ Nhược hiểu ý anh.

Hà Khâm Sinh không trả lời, trong phòng chỉ nghe thấy tiếng gió rít ngoài kia.

"Sau khi về nước được nửa năm thì anh tìm được Tiểu Ngải, là ông chủ gọi điện cho anh." Hà Khâm Sinh thấp giọng nói: "Lúc ấy cô ấy đã ở đây được một tháng, không dám đi ra ngoài. Lúc vào trong phòng, cô ấy núp ở trong chăn không dám gặp ai, không ngừng khóc."

Đỗ Nhược không dám tưởng tượng hình ảnh Tiểu Ngải lúc ấy: "Khi đó anh cả đã..."

"Đúng, anh cả đã qua đời được nửa năm, Tiểu Ngải cũng trốn chạy nửa năm."

"Vậy bây giờ..."

"Khi đó cô ấy còn ôm một đứa bé." Hà Khâm Sinh nhìn Đỗ Nhược: "Chính là Kiều Kiều."

Trong phòng lại yên lặng, trong phòng rất ấm nhưng cô vẫn cảm thấy lạnh.

"Do sức khỏe quá kém, điều kiện y tế bên này không tốt, sau khi sinh Kiều Kiều liền qua đời." Về mặt Hà Khâm Sinh nghiêm túc, giọng nói cũng thấp xuống: "Anh không muốn Kiều Kiều biết chuyện này, cho nên nói với tất cả mọi người là con gái anh."

Đỗ Nhược thấy cay mắt, né tránh ánh mắt Hà Khâm Sinh, đi tới bên cửa sổ.

"Anh không nghĩ em sẽ tới thành phố S." Hà Khâm Sinh nheo mắt lại, khóe miệng vẫn mỉm cười: "Anh dự định chọn một thời điểm thích hợp để nói rõ với em, không ngờ..."

"Nhược Nhược, ở bữa tiệc đính hôn anh phát hiện em có chút khác thường, anh tìm người điều tra mới biết cuộc sống của em trong những năm qua." Hà Khâm Sinh nhìn cái bóng Đỗ Nhược trên tấm kính: "Bây giờ có nói gì cũng không đền bù hết cho em."

"Anh cũng muốn nói dối. Thời gian Kiều Kiều ra đời trùng với ngày em sinh con." Hà Khâm Sinh cười cười: "Nếu nói Kiều Kiều là con của em cũng không khó, để em trở lại bên anh cũng sẽ dễ dàng hơn."

Đỗ Nhược quay đầu lại, đôi mắt đã đỏ hoe: "Anh đều biết chuyện mấy năm này?"

Ánh mắt Hà Khâm Sinh rất dịu dàng: "Nhược Nhược, anh hiểu rõ em nhất."

Cuối cùng nước mắt cũng chảy xuống.

Hà Khâm Sinh nói không sai, anh hiểu cô nhất, chỉ cần anh muốn biết, sẽ điều tra ra tất cả, ngay cả chuyện cô điều trị tâm lý cũng do anh gợi ý, còn có chuyện gì anh không biết đây?

"Anh giúp em tìm đứa bé kia." Hà Khâm Sinh nói khẽ.

Đỗ Nhược hít sâu một hơi, lau nước mắt: "Đến đây thôi, đưa tôi về nhà đi."

Đỗ Nhược xoay người rời đi, lúc đi qua cô bị Hà Khâm Sinh nắm lấy cổ tay.

"Nhược Nhược, khi đó chúng ta còn quá trẻ." Anh từ phía sau nhẹ nhàng ôm lấy cô, giống như trước đây luôn dỗ dành khi cô tức giận: "Chúng ta bắt đầu lại được không?"

Bạn đang đọc truyện *Bong Bóng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36

Đỗ Nhược nghĩ Hà Khâm Sinh có một câu nói rất đúng.

Khi ấy bọn họ còn quá trẻ.

Quá trẻ nên không biết xử lý đoạn tình cảm đó như thế nào.

Khi lần đầu tiên Hà Khâm Sinh nói chia tay, cho tới khi hoàn toàn tách ra khoảng nửa năm, lúc đầu Hà Khâm Sinh còn tìm cô, sau đó là cô cầu xin anh, lý do chia tay bắt đầu từ "Chúng ta không hợp nhau" biến thành "Anh không còn yêu em".

Anh không còn yêu em.

Năm chữ này giống như một thanh kiếm, lực sát thương mạnh mẽ làm người khác không thể gượng dậy.

Ban đầu Đỗ Nhược không chấp nhận thực tế, nào có ai trước đó còn thề non hẹn biển, một giây sau đã quay đầu nói không yêu, có lẽ Hà Khâm Sinh có điều khó nói, nhất định là có, nếu không tại sao anh gọi điện cho cô mà lại không lên tiếng?

Cho đến khi dứt khoát chia tay, cô đành phải chấp nhận, tình yêu chính là như vậy, bắt đầu ngọt ngào, kết thúc thì đau đớn tận xương tủy.

Cho nên ở nghe được câu chuyện xưa, cô cũng không rõ cảm giác lúc này là gì.

Giống như nhiều năm u mê cuối cùng cũng rõ đáp án, nhưng lại cảm thấy... Đáp án lại là như vậy?

Câu chuyện cũ rích không ngờ còn có ẩn tình bên trong.

Mặc dù chỉ gặp Lạc Tang Tang vài lần, nhưng cô tin bà có thể làm những chuyện đó, nếu đổi vị trí với Hà Khâm Sinh, chắc cô cũng lựa chọn chia tay.

Chẳng qua...

Đỗ Nhược đẩy tay Hà Khâm Sinh ra, không quay đầu lại, chỉ thấp giọng hỏi: "Hà Khâm Sinh, tại sao sáu năm trước anh không nói?"

Nếu ngay từ đầu thành thật với nhau, hợp thì tụ, không hợp thì tan, nếu như cô không trở về tìm anh, nếu như lúc ban đầu anh cứ dứt khoát, đừng chia tay rồi lại tái hợp, làm cô hi vọng, thì có thể kết cục hôm nay đã khác.

Hà Khâm Sinh không trả lời.

Không, anh ta cũng từng nói..

Khi đó bọn họ còn quá trẻ.

Bởi vì trẻ tuổi cho nên cố chấp, việc gì cũng muốn biết, không đạt mục đích thì không bỏ qua; bởi vì trẻ tuổi, cho nên không muốn buông tay, luôn hi vọng mọi chuyện có thể cứu vãn; bởi vì trẻ tuổi, cho nên xử lý mọi chuyện đều quyết tuyệt, không suy tính đến hậu quả.

Đỗ Nhược không gì nữa, đi ra ngoài.

Hai người trở về thành phố S, lúc vào đến nội thành thì trời đã sáng, lúc này Đỗ Nhược không muốn về Kiều gia sẽ làm phiền mọi người, vì vậy để Hà Khâm Sinh đưa cô về nhà trước kia Kiều Cận Nam sắp xếp cho mẹ con cô.

Trước khi xuống xe, Hà Khâm Sinh còn hỏi cô: "Nhược Nhược, bây giờ em đang qua lại với Kiều Cận Nam?"

Đỗ Nhược suy nghĩ một lúc, không biết nên trả lời thế nào: "Coi như thế đi."

Hôm nay là ngày cuối cùng.

"Anh ta không phải người dễ đổi phỏ." Hà Khâm Sinh thấp giọng nói.

Đỗ Nhược cười rộ lên: "Chẳng qua chỉ là gặp dịp thì chơi. Không chiếm được luôn là tốt nhất, chơi chán tất nhiên là giải tán."

"Vậy còn em?"

"Tôi?" Đỗ Nhược cười nhạo: "Tôi có quyền lựa chọn sao?"

Nụ cười này của Đỗ Nhược lạnh như băng mang vài phần tự giễu, không giống như vẻ trầm tĩnh vốn có. Ánh mắt Hà Khâm Sinh chợt lóe lên, cầm tay của cô: "Nhược Nhược, nếu như em không muốn..."

Đỗ Nhược rút tay ra, nhanh chóng xuống xe.

Hà Khâm Sinh theo bóng lưng cô, day day trán cười khổ.

Nhiều năm qua, thật là...Không thay đổi một chút nào.

Đỗ Nhược lên lầu, Tần Nguyệt Linh không có ở đây, trong phòng thật yên tĩnh. Đỗ Nhược để túi xuống, mở đèn, thấy một bóng người ngồi trên ghế sofa làm cô giật mình sợ hãi suýt nữa hét lên.

"Kiều... Kiều Cận Nam?" Đỗ Nhược vuốt vuốt ngực trấn an: "Tại sao anh lại ở đây? Anh ngồi trong bóng tối làm tôi sợ muốn chết..."

Kiều Cận Nam mặc âu phục màu đen, nhìn giống như lúc đi làm, quần áo còn chưa thay, không đáp lại Đỗ Nhược, chỉ lẳng lặng quan sát cô.

Đỗ Nhược thấy ánh mắt anh lạnh lùng, cô đoán chắc công việc không được thuận lợi.

Cô vừa đổi giày, vừa hỏi: "Không phải anh nói ngày mai mới về? Hơn nữa anh đến đây làm gì?"

Kiều Cận Nam không trả lời cô mà hỏi ngược lại: "Em đã đi đâu?"

Chuyện đêm nay, Đỗ Nhược còn chưa tiêu hóa kịp, cô cảm thấy không cần cần thiết phải giải thích nhiều cho bạn trai tạm thời là anh, vì vậy cô chỉ trả lời qua loa: "Có chút chuyện riêng."

"Chuyện gì?"

Đỗ Nhược lạnh lùng: "Kiều tiên sinh, nếu là chuyện riêng, tôi nghĩ không cần thiết phải giải thích với ngài?"

"Bạn gái cả đêm không về, hỏi một câu chắc không quá đáng chứ?" Sắc mặt Kiều Cận Nam lạnh xuống, chăm chú nhìn Đỗ Nhược.

Đỗ Nhược ngồi xe cả đêm, lại không được ngủ, nên toàn thân rã rời, không còn sức lực cãi nhau với anh. Hơn nữa cô nghĩ, lần này anh đi công tác ở London, buổi chiều mới nói chuyện với cô, bây giờ đã ở trong nước, chẳng lẽ anh ngồi máy bay cả đêm?

Kiều Cận Nam không chỉ cả đêm không ngủ, hoàn thành công việc, ngay lập tức anh tới sân bay, ngồi máy bay mười mấy tiếng đồng hồ, xuống máy bay liền về Kiều gia, kết quả là Hồ Lan nói Đỗ Nhược cả đêm không về.

Anh lái xe lòng vòng thành phố rồi mới về đây, nhưng lại không có ai, lại về nhà trọ cũ, vẫn không thấy cô, anh đành lái xe về đây, đợi gần một tiếng rốt cục mới thấy bóng người.

Đây là lần đầu tiên anh đi tìm người, ngồi chờ một người.

Ánh mắt Kiều Cận Nam lạnh lẽo, nhìn chằm chằm Đỗ Nhược.

Đỗ Nhược bị anh nhìn chằm chằm, lạnh cả sống lưng, giọng nói dịu xuống: "Anh có đói bụng không? Tôi làm vài món ăn được không?"

Giọng nói mềm nhũn, ánh mắt cũng dịu dàng hơn: "Anh muốn ăn cái gì?"

Kiều Cận Nam nhìn cặp mắt kia, một bụng lửa giận đột nhiên không có nơi nào phát tiết.

Đỗ Nhược thấy khí thế của anh yếu đi, vội vàng chui vào phòng bếp: "Hình như không còn thức ăn, ăn mì được không?"

Phòng khách truyền giọng nói nhàn nhạt "Ừ", Đỗ Nhược mới thở phào nhẹ nhõm.

Đỗ Nhược làm hai bát mì trứng đơn giản, lúc bung ra còn nóng hổi, Kiều Cận Nam đã ngồi sẵn vào bàn, Đỗ Nhược âm thầm quan sát thấy anh không còn làm mặt lạnh, tay cũng vững vàng hơn.

"Mấy ngày nay làm gì?" Kiều Cận Nam ăn một miếng, tâm tình từ từ tốt hơn.

Đỗ Nhược trả lời: "Đọc sách, đưa đón Dĩ Mặc, tìm việc làm."

"Dĩ Mặc có ngoan không?"

"Ừ, rất ngoan."

Đỗ Nhược ngồi đối diện Kiều Cận Nam, yên lặng ăn cơm, không khí đã hài hòa trở lại.

"Công việc tìm được chưa?"

"Chưa."

"Nộp công ty nào?"

Đỗ Nhược ngẩng đầu nhìn anh, không hiểu Kiều Cận Nam hỏi làm gì, hơn nữa cô phát hiện câu chuyện từ con trẻ tới công việc, giống như...

Đỗ Nhược ăn nhanh hơn.

"Đỗ Nhược, tướng ăn có thể xấu hơn nữa không?" Đã từng có bạn gái của Kiều Cận Nam vì tướng ăn xấu mà bị anh bỏ rơi.

Đỗ Nhược lườm anh một cái: "Tôi mệt, ăn xong muốn ngủ sớm một chút."

"Ừ." Kiều Cận Nam ra về đã hiểu: "Ăn no tư dâm dục."

Đỗ Nhược bị nghẹn, hô hấp khó khăn liền ho khan vài cái.

"Bị nói trúng tim đen không cần kích động như thế." Kiều Cận Nam ung dung ăn tiếp.

Đỗ Nhược lườm anh, đặt đĩa xuống, cầm khăn giấy lau khóe miệng: "Tôi ăn xong rồi, đi ngủ trước. Anh ăn xong thì cứ để đó, đi về nhớ phải đóng cửa."

Nói xong liền đứng dậy, đem bát đĩa vào phòng bếp.

Lúc cô đi ra thấy Kiều Cận Nam tựa vào cửa phòng bếp, cô khẽ nghiêng người, anh liền chặn cô lại.

"Ăn no?" Kiều Cận Nam nhẹ nhàng dựa sát vào cô, giọng nói khàn khàn.

Hơi thở của anh càng ngày càng gần, tim Đỗ Nhược không tự chủ được đập nhanh hơn.

Kiều Cận Nam có một gương mặt tuấn tú, không phải kiểu xinh đẹp, mà đẹp trai theo kiểu nam tính, lúc ánh mắt nhu hòa, thường làm người ta ngây ngẩn quên thu hồi tầm mắt.

Đỗ Nhược ngoảnh mặt sang một bên, né tránh tầm mắt anh.

Anh ghé sát đầu lại, càng ngày càng gần.

"Mặt của em đỏ." Giọng nói mang theo ý cười cùng một chút chế nhạo.

Đỗ Nhược nuốt nước bọt: "Đó là vì...anh dựa quá gần, đây là phản ứng bình thường."

"Ồ?" Kiều Cận Nam nhướn mày.

Anh nâng cằm cô lên, nhẹ nhàng ngậm lấy môi cô, nhân lúc cô đang thất thần liền đẩy đầu lưỡi vào, hơi thở rối loạn, dùng sức mạnh công thành chiếm đất, ngay cả hơi thở của Đỗ Nhược đều nuốt vào trong bụng.

Đỗ Nhược chỉ cảm thấy không khí càng ngày càng ít, thân thể nhũn ra, càng ngày càng khó thở.

Dường như tiếp xúc thân mật chưa bao giờ là đủ, một hồi lâu Kiều Cận Nam mới buông cô ra.

Đỗ Nhược giãy dụa thoát khỏi vòng tay anh, miệng thở chồn hên, không dám nhìn thẳng Kiều Cận Nam, chạy trốn về phòng ngủ.

Cho đến khi khóa cửa phòng lại, nhịp tim vẫn đập dồn dập không ngừng.

Tuy đã nhiều lần hôn nhau, những nụ hôn trước kia giống như Kiều Cận Nam đang đùa giỡn, trêu chọc cô, nhưng nụ hôn này... Không biết tại sao, cô cũng không biết nên diễn tả thế nào, dường như nụ hôn này mang theo tình nồng ý đậm.

Đỗ Nhược day day trán, chui vào trong chăn đi ngủ.

Ánh nắng đã lên cao, một ngày làm việc mới bắt đầu, nhưng sáng sớm nay, từ trên xuống dưới công ty đều hỗn loạn, lòng người hoang mang.

Bởi vì tin tức trên tất cả các trang nhất hôm nay.

Sáng sớm nay trên tất cả trang đầu đều đưa cùng một tin rất phấn khích, đáng tiếc rạng sáng nay Jucy lên máy bay về nước, vào lúc này đang ngủ bù nên không có người cùng buồn tin bất quái được.

Nội quy làm việc của Thịnh Thế rất nghiêm khắc, tuyệt đối không dám thảo luận chuyện bất quái, Anne đang suy nghĩ chắc hôm nay Kiều Cận Nam sẽ không tới nên cô đi dạo vài vòng, liền thấy Kiều Cận Nam tinh thần phấn chấn ung dung đi tới.

Không hổ danh là lãnh đạo, cả đêm ngồi máy bay, chưa kịp nghỉ ngơi đã đi làm. Hơn nữa, khóe miệng còn khẽ nhếch, hào quang bắn ra bốn phía, dường như tâm tình không tệ...

Thư ký vội vàng đi theo, nhanh chóng báo cáo lại tình hình công việc tuần qua, không nhận được hỏi một câu: "Kiều tổng, ngài đã nhìn báo hôm nay chưa?"

Kiều Cận Nam mở văn kiện ra, thản nhiên nói: "Có chuyện gì?"

"Có tin tức về Hà thị."

Nhìn bộ dạng Kiều Cận Nam nhướn mày là biết anh có hứng thú: "Đây, Kiều tổng."

Trên trang đầu tạp chí nổi bật dòng tít: "CEO mới của tập đoàn Thiên Hồng, thiếu gia Hà gia Kim Ốc Tăng Kiều, mang theo 'Con gái' cùng hưởng ngày

xuân”

Nội dung về CEO mới tập đoàn Thiên Hồng, thiếu gia Hà gia mới đính hôn cùng thiên kim Tổng gia, thì ra đã sớm có con gái riêng, hôm qua mang theo con gái và một cô gái thân bí cùng nhau ăn tối.

Còn có một tấm hình làm bằng chứng, một nhà ba người đang đi qua đường, mặc dù trong hình mặt đứa trẻ không rõ lắm, cô gái kia buộc tóc đuôi ngựa đơn giản ôm đứa trẻ, người lôi kéo tay cô gái chính là Hà Khâm Sinh, quan trọng là cô gái ấy không phải là Tống Như Nhược.

Sau cuộc chiến đổi ngôi, tập đoàn Thiên hồng còn chưa khôi phục lại, việc xấu liên tiếp truyền ra, mặc dù ông chủ không có biểu hiện gì, nhưng Thiên Hồng thất thế, chẳng phải là Thịnh Thế là người có lợi nhất?

Vì vậy thư ký thoải mái đặt tờ báo xuống trước mặt Kiều Cận Nam.

Nhưng cô không ngờ Kiều Cận Nam liếc mắt một cái, sắc mặt anh liền tối lại.

Bạn đang đọc truyện *Bong Bóng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 37

Tống Như Nhược chủ trì hội nghị buổi sáng theo thường lệ.

Không khí có chút kỳ dị, có người muốn nói lại thôi, cũng có người dè dặt quan sát sắc mặt của nữ lãnh đạo trẻ tuổi, cử chỉ rất cẩn thận, nhưng không tìm thấy một chút khác thường nào trên mặt cô.

Hai trợ thủ đắc lực của cô vẫn bình thản như thường.

Đột nhiên tiếng chuông điện thoại vang lên, Tống Như Nhược nhìn tên hiển thị trên màn hình liền mỉm cười.

"Khâm Sinh." Giọng nói mềm mại còn mang theo ý cười.

Cô nhẹ nhàng đứng dậy, bước hai ba bước ra khỏi phòng họp, tới một nơi không người nói chuyện.

Đầu bên kia truyền tới một tiếng cười nhẹ: "Tống tiểu thư thật là thủ đoạn."

Tống Như Nhược không thèm phản bác: "Đã quá khen."

"Kế tiếp chắc Tống tiểu thư sẽ tuyên bố hủy hôn ước?" Giọng Hà Khâm Sinh vẫn nhẹ nhàng như cũ.

Tống Như Nhược cười cười: "Khâm Sinh, chẳng phải anh cũng muốn thế sao?"

Từ lúc bắt đầu kế hoạch đối phó với Lạc Tang Tang, chẳng phải chuyện tiếp theo sẽ là tìm thời cơ thích hợp hủy hôn với Tống gia, đường đường chính chính công khai bạn gái cũ?

"Khâm Sinh, không thể để tất cả chuyện tốt đều bị anh chiếm trước." Tống Như Nhược cười nhẹ

Tuy nói cô và Hà Khâm Sinh đến với nhau vì lợi ích, nhưng cô không thể trở mặt bị anh ta bỏ rơi mà vẫn ngồi yên được.

Từ trước tới nay cô không phải người để bản thân phải chịu thiệt.

"Cho dù nói thế nào, tôi cũng nên giúp anh một tay, nếu không chờ đến khi 'Thời cơ thích hợp', không biết tình nhân nhỏ của anh bị người nào cướp mất." Tống Như Nhược cười khê, "Tôi khuyên anh một câu, phụ nữ nặng tình nhưng kiên nhẫn cũng có giới hạn, cuộc sống được mấy lần sáu năm có thể hoang phí."

"Nói vậy thì phải cảm ơn Tống tiểu thư."

"Đừng khách khí." Tống Như Nhược không do dự đáp trả: "Khâm Sinh, anh cũng đừng nóng giận, tôi làm thế đã đủ nhân đạo rồi, mặt Kiều Kiều không rõ, mặt Đỗ tiểu thư làm mờ đi. Hay là... anh nghĩ mặt Đỗ tiểu thư rõ nét sẽ tốt hơn? Vừa đúng tạo cho anh cơ hội làm anh hùng cứu mỹ nhân."

"Để Tống tiểu thư phải vất vả rồi." Giọng nói Hà Khâm Sinh không rõ vui mừng hay tức giận, chỉ hờ hững nói: "Nếu Tống tiểu thư đã đi trước một bước, vậy thì bắt đầu từ bây giờ, Hà gia và Tống gia không còn quan hệ, chuyện của Đỗ Nhược và Kiều Kiều cũng không cần cô quan tâm."

"Việc này thì anh yên tâm, cho tới bây giờ tôi làm chuyện này không cần lời cảm ơn của anh." Tống Như Nhược xoay người chuẩn bị trở về phòng họp:

"Nhưng tôi vẫn có chút tò mò... rốt cuộc Kiều Kiều có phải là con gái Đỗ Nhược không?"

"Cô đoán xem?"

Tổng Như Nhược bấm hực ngắt điện thoại.

Phải thừa nhận cô thật sự rất thích Hà Khâm Sinh. Đầu óc thông minh, không cần nhiều lời anh cũng có thể hiểu ý người khác; bộ dạng đẹp trai, mang ra ngoài có thể nhận được vô số ánh mắt ghen tị, thỏa mãn lòng hư vinh; tính tình đủ dịu dàng, cho dù là thật hay giả, quan trọng nhất là có thể dỗ dành phụ nữ vui vẻ.

Cô từng tính toán như thế, còn không ngần ngại mang tiếng mẹ ghẻ. Đáng tiếc anh ta rất chung tình, nhưng phần tình cảm ấy lại không dành cho cô.

Tổng Như Nhược đẩy cửa phòng họp, dặn dò hai trợ lý: "Chị Chung đã tới chưa? Buổi chiều có cuộc phỏng vấn với đài truyền hình, nhớ nhắc nhở chị ấy, hôm nay trang điểm cho mặt tôi tiêu tụy một chút."

Hà Khâm Sinh liếc nhìn tờ tạp chí, sau đó đọc các bình luận trên internet, nhìn đồng hồ liền gọi cho Đỗ Nhược.

"Số máy tạm thời không liên lạc được, xin quý khách vui lòng gọi lại sau."

Lúc này Đỗ Nhược đang ngủ say, chắc do trước khi đi ngủ đã lót dạ nên cô ngủ rất say, không hề mộng mị, lúc tỉnh dậy trong phòng rất yên tĩnh, chỉ có ánh nắng chiều xuyên thấu qua rèm cửa sổ chiếu vào trong phòng, trong không khí nhìn rõ những hạt bụi li ti đang chuyển động.

Giống như giấc ngủ dài hàng thế kỷ, khi cô tỉnh dậy tất cả đều mơ hồ.

Đỗ Nhược ngồi trên giường một lúc lâu mới dần dần phục hồi tinh thần lại.

Cô thay quần áo, đi tới phòng bếp định nấu một bát mì, ngủ một ngày dài nên rất đói bụng, nhưng cô phát hiện ra bát đũa đã được Kiều Cận Nam dọn sạch sẽ.

Người đàn ông này, thật là...khó đoán...

Cô ăn no dọn dẹp xong xuôi, mới nhớ tới điện thoại hết pin, cô sạc điện rồi mở máy thấy có vài tin nhắn đến.

Mặc dù cô không lưu số Hà Khâm Sinh nhưng anh ta từng gọi cho cô vài lần nên cô vẫn nhớ rõ.

Nhưng cô không có ý định trả lời anh ta.

Đã rất lâu rồi cô không ngủ nhiều vào ban ngày, đầu óc vẫn còn mơ hồ, Đỗ Nhược ngồi ngáy người trong phòng khách, nhìn sắc trời ngày một tối đi, đột nhiên có tiếng bước chân truyền tới, tiếp theo là tiếng mở cửa.

Cô vội vàng đi bật đèn, đúng lúc cửa cũng mở ra, là Kiều Cận Nam.

Anh vẫn mặc bộ âu phục sáng nay, nhìn thoáng qua rất nghiêm túc. Anh đóng cửa lại, đi thẳng tới ngồi đối diện cô, giống như hoàng thượng lâm triều, sắc mặt lạnh lùng, không nói một lời.

Tự nhiên Đỗ Nhược thấy căng thẳng.

Kẻ ngu cũng nhận ra tâm tình anh không tốt, gương mặt đó... So với lúc cô vừa mới về tới qua còn càng đáng sợ hơn.

Đỗ Nhược muốn hỏi tại sao anh lại tới đây, nhưng cô nghĩ nếu hỏi chắc chắn anh càng tức giận hơn, nhưng cô không rõ anh tới đây làm gì, anh và cô đều im lặng, không khí trong phòng càng lúng túng.

Anh nhìn cô chằm chằm.

Ánh mắt lạnh lẽo, giống như cô đã phạm tội rất lớn, làm cô thấy lạnh sống lưng.

Đỗ Nhược quen biết anh lâu như vậy, nhưng đây là lần đầu tiên bị anh nhìn chằm chằm làm cô thấy lúng túng như thế.

Đột nhiên cô nghĩ đến lần Kiều Cận Nam bị Đỗ Hiểu phong đánh trọng thương, thư ký Anne đã nói với cô rằng: "Cô phải luôn nhớ kỹ, lúc Kiều tổng tức giận rất đáng sợ."

Cho nên bây giờ... anh đang tức giận?

Anh đang giận cô?

Lúc cô còn đang chìm đắm trong suy tư, đột nhiên Kiều Cận Nam lên tiếng.

Giọng nói lạnh như băng, mang theo vài phần chế giễu: "Đỗ Nhược, cô không có gì để nói sao?"

Trái tim Đỗ Nhược bùng sáng lên, cô lập tức nhớ tới cơ chuyện quên chưa nói với anh!

Cô thờ dài lấy cho Kiều Cận Nam một cốc nước nóng, lên tiếng phá vỡ bầu không khí ngưng ngừng này: "Tôi xin lỗi, hôm nay ngủ nhiều quá nên đầu óc còn mơ hồ, suýt nữa thì quên mất."

Cô cười cười, đẩy cốc nước tới trước mặt anh: "Một tháng chúng ta giao hẹn đã kết thúc, anh yên tâm, tối nay tôi sẽ dọn đi."

Rõ ràng cô rót một chén nước nóng, hơi nóng còn bay nghi ngút nhưng không khí càng ngày càng lạnh hơn.

Mắt Kiều Cận Nam tối lại nhìn chăm chăm cô: "Đỗ Nhược, cô nói lại một lần nữa xem?"

Rõ ràng là đang uy hiếp cô.

Anh cười như có như không, ung dung bưng chén nước nóng lên.

Đỗ Nhược không rõ anh có ý gì, cô ngẫm nghĩ một lúc mới dè dặt nói: "Tôi chỉ... muốn chia tay trong hòa bình, hôm nay tôi sẽ dọn đi, hành lý đã sắp xếp xong xuôi, anh..."

Cô còn chưa nói xong, đột nhiên Kiều Cận Nam đặt mạnh chén nước xuống bàn, âm thanh chói tai vang lên.

"Chia tay?" Kiều Cận Nam nhếch môi, ánh mắt càng ngày càng lạnh: "Hành lý đã sắp xếp xong xuôi?"

Đỗ Nhược thấy anh tức giận, lá gan cô bé lại một nửa: "Nếu không... bây giờ tôi đi luôn."

Phòng thủ thất bại, chạy là thượng sách.

Đỗ Nhược xoay người tới phòng ngủ, đồ của cô không nhiều lắm, dọn dẹp một chút là có thể đi luôn.

Nhưng cô vừa mới đi tới cửa thì cổ tay bị giữ lại: "Đỗ Nhược, cô là ngu ngốc thật hay đang giả ngu?"

Kiều Cận Nam dùng sức áp cô vào vách tường, trên lưng truyền tới cảm giác đau đớn, mắt Đỗ Nhược đỏ lên: "Kiều Cận Nam, sao anh lại trút giận lên người tôi?"

Kiều Cận Nam cũng ý thức được mình dùng lực quá mạnh, anh vội buông ra tay Đỗ Nhược ra, cố gắng kiềm chế lại tâm tình: "Tối hôm qua cô đã làm gì?"

Đỗ Nhược thấy anh ta thật vô lý, lạnh lùng nói: "Tôi ở cùng Hà Khâm Sinh."

"Hai người đã làm gì?"

Lúc này Đỗ Nhược thực sự tức giận, cười lạnh nói: "Cô nam quả nữ có thể làm gì?"

Mặt Kiều Cận Nam tối lại, nâng cằm Đỗ Nhược hôn lên môi cô, nụ hôn này không giống những nụ hôn nhẹ nhàng như trước đây, mà giống như hơi thở của anh, lạnh như băng mà cuồng dã, muốn cắn nuốt cô vào bụng.

Đỗ Nhược dùng sức đẩy anh ra, nhưng người anh cứng như đá, không hề di chuyển, cô càng đẩy anh càng tiến lại gần, cuối cùng hai người dính sát vào nhau, hơi thở từ lạnh như băng biến thành lửa nóng, anh khẽ nhích người ra, bàn tay di chuyển xuống dưới, bắt đầu xé quần áo cô.

Đỗ Nhược sợ hãi cắn môi anh, nhân lúc đó cô dùng hết sức mạnh đẩy anh ra.

Hai người đều thở dốc, mắt Đỗ Nhược đã đỏ bừng, nước mắt chỉ chực rớt xuống, Kiều Cận Nam còn chưa hết giận, bốn mắt nhìn nhau, lúc này trong phòng yên tĩnh chỉ có tiếng thở dốc vang lên.

Một lúc sau, Đỗ Nhược mới tỉnh táo lại, cười lạnh: "Kiều tiên sinh, anh yêu tôi phải không?"

Cô sửa sang lại quần áo, một tay lau đôi môi ướt át.

Ngay lập tức ánh mắt Kiều Cận Nam trở nên lạnh lẽo, nhếch môi cười lạnh: "Yêu? Cô có ngoại hình, đầu óc hay tài năng không? Vóc dáng thì tầm thường, đầu óc chậm chạp mà cũng có người thích? Không ngờ mấy lời đường mật của Hà Khâm Sinh mà cô cũng tin tới sáu bảy năm."

"Đúng vậy, tôi không có ngoại hình, không có đầu óc tin ờng mấy lời đường mật của Hà Khâm Sinh thì thế nào?" Đỗ Nhược hét âm lên: "Liên quan gì tới anh? Dù sao Hà Khâm Sinh cũng hơn người vui mừng thất thường, ăn nói cay nghiệt như anh!"

Kiều Cận Nam nắm chặt cằm cô, giọng nói u ám giống như quỷ sai địa ngục: "Đỗ Nhược, cô nói lại lần nữa xem?"

Bạn đang đọc truyện *Bong Bóng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 38

Đỗ Nhược, cô nói lại lần nữa xem?

Giọng nói sắc bén làm Đỗ Nhược chảy nước mắt, không thể mở lời.

Cô không biết đã làm gì đắc tội Kiều Cận Nam, cũng không dám lặp lại câu đó tiếp tục chọc giận anh. Trong cuộc chiến giữa đàn ông và phụ nữ, rất hiếm có phần thắng thuộc về phụ nữ.

Cô ngồi xồm xuống, hai tay ôm lấy đầu gối, bưng bình nhìn chăm chăm sàn nhà không thèm để ý tới Kiều Cận Nam.

Hành lang không có đèn, chỉ có chút ánh sáng yếu ớt từ phòng khách chiếu tới, cái bóng của Kiều Cận Nam che phủ người cô, anh tiến về phía trước một bước, cô liền sợ hãi lui về phía sau, mặc dù không còn đường lui nữa.

Kiều Cận Nam nhìn cô, một lúc sau con tức giận từ từ giảm xuống.

Anh ngồi xồm xuống, vươn tay muốn lau nước mắt giúp nhưng cô lại nghiêng đầu né tránh.

"Sao cô cứ phải kiên cường như thế?" Kiều Cận Nam cố định đầu Đỗ Nhược, lau nước mắt giúp cô, cúi người muốn ôm cô lên.

Đỗ Nhược giùng giàng đẩy anh ra.

Cô kiên cường như thế, cho tới bây giờ chỉ thích mềm không thích cứng.

"Kiều Cận Nam, anh có ý gì?" Đỗ Nhược nhìn chăm chăm Kiều Cận Nam. "Muốn nuốt lời phải không?"

Kiều Cận Nam chế giễu: "Còn cô thì sao? Cùng Hà Khâm Sinh nói lại tình xưa nên vội vã chia tay với tôi?"

"Chuyện này thì liên quan gì tới Hà Khâm Sinh?" Đỗ Nhược đứng lên, hít sâu một hơi: "Chẳng lẽ không đúng, chúng ta đã giao hẹn với nhau, thời hạn là một tháng? Anh còn nói chưa chắc được một tháng!"

"Ồ, vậy thì chúc mừng cô, trước mắt tôi không có ý định chia tay."

"Anh đừng vô lý như thế!" Đỗ Nhược đẩy anh ra đi vào phòng ngủ, bắt đầu thu dọn đồ đạc.

"Đỗ Nhược, tốt nhất cô nên giải thích rõ ràng cho tôi chuyện của cô và Hà Khâm Sinh." Kiều Cận Nam tựa vào cửa, mắt lạnh lùng nhìn chăm chăm cô đang sắp xếp quần áo vào túi.

Đỗ Nhược không thèm đầu lại: "Chuyện giữa tôi và Hà Khâm Sinh? Chẳng phải đã nói với rồi sao? Còn giải thích gì nữa!"

"Cho nên đều là thật?"

Đỗ Nhược ngừng tay, quay lại nhìn Kiều Cận Nam, giọng nói đã mất kiên nhẫn: "Kiều tiên sinh, cái gì mà thật hay giả? Tôi lừa ngài làm gì?"

Ánh mắt Kiều Cận Nam càng lạnh lẽo, khóe miệng cong lên, thanh âm lạnh lùng như bước ra từ hầm băng: "Tốt, rất tốt."

Đỗ Nhược thấy anh đang có chiều hướng tức giận, cô liền vội vàng kéo hành lý: "Tránh ra."

Tay cô bị anh giữ lại: "Đỗ Nhược, cô nhất định muốn đi?"

Đỗ Nhược rũ mắt xuống: "Đúng."

"Không hỏi hạn?"

"Không hỏi hạn."

Kiều Cận Nam im lặng, từ trên cao nhìn xuống, nhìn chăm chăm cô không chớp mắt, trong con ngươi không còn lạnh lẽo, cũng không còn lừa gạt, mà là... sâu lắng như biển cả, làm Đỗ Nhược không biết anh đang nghĩ gì.

"Đỗ Nhược, cô nghĩ cho kỹ." Ánh mắt Kiều Cận Nam khóa chặt trên người cô, gần từng chữ từng câu: "Đây là lần thứ ba, cũng là lần cuối cùng."

Đây là lần thứ ba cô từ chối anh.

Đỗ Nhược biết, đối với người như Kiều Cận Nam mà nói đây chính là sự sỉ nhục. Nhưng nếu cứ dây dưa không dứt thì mọi chuyện càng rắc rối hơn.

Đỗ Nhược nhìn đi chỗ khác: "Đúng vậy, tôi đã nghĩ kỹ."

Kiều Cận Nam siết chặt tay lại: "Nhìn tôi."

Đỗ Nhược nhìn thẳng vào mắt anh, giọng nói trong trẻo lạnh lùng mà dứt khoát: "Đúng vậy Kiều Cận Nam, tôi đã nghĩ kỹ, chúng ta chia tay đi, từ nay về sau anh đi đường quan của anh tôi đi cầu mộc của tôi, đến chết cũng đừng gặp lại!"

Kiều Cận Nam vẫn nhìn chăm chăm cô như cũ, ánh mắt càng ngày càng tối lại, bàn tay dùng sức mạnh làm Đỗ Nhược nghĩ cô tay cô sẽ bị bẻ gãy, mắt cô ngập nước, nghẹn ngào: "Kiều tiên sinh, anh làm tôi đau."

Kiều Cận Nam giống như chạm vào điện, đột nhiên buông tay Đỗ Nhược ra, Đỗ Nhược được tự do, cô không hề do dự xoay người rời đi.

Cô đặt chìa khóa trên khay trà, liếc mắt thấy một chiếc khăn quàng cổ màu đỏ trên tay ghế, cô nghĩ một lúc hình như không phải của mình nên cô không cầm nó, cô lấy điện thoại và sạc, đổi giày, mở cửa, đóng cửa, toàn bộ quá trình rất liền mạch, không hề quay đầu lại một lần.

Tiếng đóng cửa vang lên trong không gian tĩnh mịch.

Sắc trời đã tối, chỉ có ánh đèn lạnh lẽo chiếu sáng khắp căn phòng, cốc nước nóng vẫn còn bốc hơi nóng.

Trà chưa lạnh người đã đi.

Kiều Cận Nam chậm rãi đi tới, cầm cốc nước nóng lên ném mạnh xuống sàn nhà vỡ tan tành.

Đỗ Nhược đã tính toán từ trước, cô không thể ở mãi trong nhà của Kiều Cận Nam. Sau vụ hỏa hoạn lần trước cô đã liên lạc với chủ nhà trọ, cô tình nguyện chịu chi phí sửa chữa cùng bồi thường, và muốn được tiếp tục thuê trọ tiếp.

Dù sao, không thể tìm được nhà trọ nào tiện nghi hơn.

Cho nên từ lúc Kiều Cận Nam đi công tác, cô đã quay về phòng trọ cũ. Phần lớn hành lý, bao gồm xe vẫn ở bên đó, không dùng tới.

Đường về nhà còn xa, cô ngồi trên xe một lúc bèn lấy điện thoại ra, theo thói quen xem tin tức.

Trên mạng câu chuyện về tám ảnh đang là chủ đề nóng hổi, nhưng không phải là cô, mà là Hà Khâm Sinh cùng Hà Kiều Kiều?

Cái gì mà con riêng, cái gì mà nuôi trộm phòng nhì, trong sạch chỉ là nói dối!

Cô nhìn đi nhìn lại mấy lần, lập tức gọi điện cho Hà Khâm Sinh.

Dường như đầu bên kia đang chờ điện thoại của cô, vừa có tín hiệu kết nối đã nhận máy, truyền đến giọng nói dịu dàng của Hà Khâm Sinh: "Nhược Nhược, trước hết em đừng tức giận."

Đỗ Nhược im lặng, chờ anh ta nói tiếp.

"Chuyện này anh sẽ xử lý tốt, không làm liên lụy đến em." Lời nói khẳng định này rất phù hợp để trấn an, thấy Đỗ Nhược vẫn im lặng, Hà Khâm Sinh lại hỏi tiếp: "Ngủ một ngày phải không? Đã ăn cơm chưa?"

Giọng nói thân mật, quen thuộc đến mức làm cho lòng người chưa sót, Đỗ Nhược ngắt điện thoại.

Cô day day mi tâm, cô chưa chuẩn bị tinh thần đón nhận mấy chuyện này.

Cô mở điện thoại lần nữa, lên các trang web lớn, chắc chắn tin tức được đăng lên sáng nay, mặc dù có rất nhiều người tò mò rốt cuộc người phụ nữ bí ẩn là người nào, nhưng không một ai biết, còn có người nói rõ ràng đây là do cô gái đó làm, nếu không nào có ai tung tin còn làm mờ gương mặt nhân vật quan trọng nhất?

Nhưng dư luận vẫn chú ý tới Tống Như Nhược nhiều nhất.

Trong nháy mắt Tống Như Nhược từ một cô gái hạnh phúc biến thành cô vợ bị lừa gạt thê thảm, buổi chiều nhận phỏng vấn của truyền thông, cũng không đề cập tới Hà Khâm Sinh, không phát biểu ý kiến về chuyện này, chỉ cười nói Hà Khâm Sinh hạnh phúc là tốt rồi. Nhưng lúc cô tiếp nhận phỏng vấn mặt mũi rất tiêu tụy, nụ cười có chút miễn cưỡng, vì vậy mọi người suy đoán, tin tức lần này tới tám chín phần là sự thật.

Đề tài bàn luận, dĩ nhiên còn bao gồm chuyện Tống Như Nhược mới thành lập công ty điện ảnh, có gia thế, có học thức, có nhân cách tốt, còn có thể tự mình gây dựng sự nghiệp, trong nháy mắt Tống Như Nhược trở thành tâm điểm chú ý, trên Weibo đề tài "Nữ thần đừng khóc" trở thành chủ đề mọi người bàn luận.

Đỗ Nhược đọc mà dờ khóc dờ cười, lần nữa cảm nhận được bọn họ không cùng một thế giới. Trong cái vòng tròn lần quần này, bất kỳ cơ hội trực lợi đều không bỏ qua.

Cô tắt điện thoại, đột nhiên nghĩ đến vừa rồi Kiều Cận Nam ép cô giải thích chuyện giữa cô và Hà Khâm Sinh, còn hỏi có phải sự thật hay không.

Chẳng lẽ anh ta đang nói tới chuyện này?

Khi đó cô còn chưa biết chuyện này.

Cô dựa vào băng ghế lạnh lẽo, nhắm mắt lại.

Nếu cứ để anh ta hiểu lầm, cũng không có gì là không tốt, như vậy sẽ không còn ràng buộc gì với nhau nữa.

Lúc Mạnh Thiệu Trạch thấy tin tức này, phản ứng đầu tiên chỉ có hai chữ “thú vị”.

Đầu tiên là Hà Khâm Sinh có một cô con gái lớn như vậy, mới nghe lần đầu, trong phạm vi lớn như thế, muốn phong tỏa tin tức không phải chuyện dễ dàng. Ngay cả Tiểu Mặc Mặc cũng được che giấu kín đáo.

Tiếp theo là người phụ nữ bí ẩn kia, mặc dù gương mặt đã làm mờ đi, nhưng người quen chỉ nhìn qua đã nhận ra, rõ ràng chính là Đỗ Hoa nhỏ, còn thân mật nắm tay, hâm nóng tình cũ? Chẳng lẽ tin tức Đỗ Hoa nhỏ là mẹ đẻ trẻ là thật?

Cuối cùng ai là người đã để lộ bức hình này.

Dĩ nhiên về sau một lực lượng đông đảo ủng hộ Tống Như Nhược xuất hiện, không còn nghi ngờ nữa, chắn chắn là cô ta.

Hắc hắc, cô gái này vẫn giống như năm nào, không biết giới hạn là gì? Có nhất thiết phải như thế không?

Mạnh Thiệu Trạch muốn hóng hót bất quá nên im lặng theo dõi tình hình, không ngờ vừa mới ăn xong đã nhận được thư cầu cứu từ Kiều Dĩ Mặc: "Huhu, chú Mạnh mau tới cứu con, bố đang tức giận, thật là đáng sợ huhu..."

Kiều Dĩ Mặc là tâm can bảo bối của Mạnh Thiệu Trạch, sau khi nhận được tin tức, không nói hai lời liền chạy tới Kiều gia, vừa tới nơi đã nghe thấy tiếng khóc của Kiều Dĩ Mặc: "Huhu... Tại sao lại xóa bỏ hình của chị Hoa nhỏ? Bố trả lại điện thoại cho con, trả lại cho con!"

Mạnh Thiệu Trạch vào nhà đã thấy hai cha con, một người thái độ bình thường xem ti vi, nhưng nhìn chăm chăm tin tức trên ti vi, một người cầm điện thoại khóc lớn: "Huhu... Ngay cả số điện thoại của chị Hoa nhỏ cũng xóa, huhu, con không thích bố, một chút cũng không thích!"

Hồ Lan khó xử đứng đằng xa, vừa nhìn thấy Mạnh Thiệu Trạch giống như gặp được cứu tinh: "Ôi, sao Mạnh thiếu gia lại tới giờ này? Kiều tiên sinh, Mạnh thiếu gia tới."

Kiều Cận Nam không có phản ứng gì, ngược lại Kiều Dĩ Mặc lập tức đứng lên, nhào vào lòng Mạnh Thiệu Trạch: "Huhu... chú Mạnh, hôm nay cháu muốn tới nhà chú, cháu không muốn ở cùng bố."

"Ai u, Mặc Mặc khóc cái gì?" Mạnh Thiệu Trạch xoa xoa đầu cu cậu: "Quên cháu là nam tử hán rồi?"

Kiều Dĩ MẠC rũ mắt xuống, lập tức lau nước mắt, chỉ biết dẫu môi lên, giọng nói đầy ảm đạm: "Bố rất hung dữ."

"Bị đá cũng không cần so đo với..."

Mạnh Thiệu Trạch cười híp mắt chế nhạo Kiều Cận Nam, còn chưa dứt lời Kiều Cận Nam lạnh lùng liếc anh một cái, đi lên lầu.

Mạnh Thiệu Trạch rùng mình, xong rồi, lần này là thật...

"Tôi đón Mặc Mặc qua nhà ở vài ngày, dĩ nhớ nói lại với bố Dĩ Mặc." Mạnh Thiệu Trạch dặn dò di Hồ, sau đó ôm Dĩ Mặc đi.

Kể từ khi bà nội đi Châu Âu, cứ dăm ba bữa Kiều Dĩ Mặc lại tới ở nhà Mạnh Thiệu Trạch, cho nên Hồ Lan cũng yên lòng.

Mạnh Thiệu Trạch ôm Kiều Dĩ Mặc lên xe, vừa nói: "Mặc Mặc, cháu thích chị Hoa nhỏ đến thế sao?"

Kiều Dĩ Mặc gật đầu: "Giống như thích chú Mạnh vậy."

Oh man!... Trái tim Mạnh Thiệu Trạch tan chảy liền hôn cu cậu một cái, sau đó gọi một cú điện thoại: "Chuyện của Đỗ Nhược đã điều tra chưa? Đã bao nhiêu ngày rồi còn chưa có tin tức gì?"

Đầu bên kia rồi rít xin lỗi: "Mạnh thiếu, chuyện sáu năm trước ở Paris, quả thật tốn rất nhiều công sức điều tra! Nhưng những chuyện sau khi về nước thì đã điều tra xong."

"Chuyện gì?"

"Cô ấy bụng mang dạ chứa về nước. Nhưng về nước không bao lâu, trong nhà xảy ra biến cố lớn, bố phát bệnh rồi qua đời, mẹ gặp tai nạn xe cộ, cho nên mấy năm này..." Bên kia cân nhắc từ ngữ: "Tương đối thâm..."

Mạnh Thiều Trạch không chú ý câu nói đằng sau: "Ý của cậu là cô ấy thật sự đã sinh một đứa bé?"

"Đúng vậy, không thể sai được."

"Đứa bé kia ở đâu?"

"Vẫn còn đang..." Đối phương nuốt ngụm nước bọt: "Điều tra..."

"Shit! Vô dụng!"

Mạnh Thiều Trạch tức giận ngắt điện thoại.

Sáu năm trước từng yêu Hà Khâm Sinh, sáu năm trước mang thai, Hà Khâm Sinh có một con gái năm tuổi.

Anh quay đầu lại liếc mắt nhìn Kiều Dĩ Mặc vẫn còn chưa khô nước mắt, lại nghĩ đến gương mặt Kiều Cận Nam đen như đất nòi kia.

Lần này thì xong rồi!

Bạn đang đọc truyện *Bong Bông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 39

Ngày hôm sau cổ tay Đỗ Nhược vẫn còn đau nhức.

Cô vén tay áo lên, cổ tay đã thâm tím một mảng lớn, hôm qua Kiều Cận Nam dùng sức quá lớn. Nghĩ đến thái độ của anh, Đỗ Nhược chỉ có thể thở dài.

Cô không thể hiểu được con người anh, một chút xíu cũng không. Không biết nên nói anh thâm sâu khó lường, hay là do cô quá ngu ngốc không biết anh đang nghĩ gì.

Loài người chính là như vậy, mỗi cá thể là độc lập và phức tạp.

Đừng nói Kiều Cận Nam, ngay chính cô cũng không thể hiểu hết con người mình.

Đỗ Nhược nhìn vết thâm tím trên cổ tay, chính là vết sẹo năm đó cô tự tự.

Cô tự cho rằng bản thân mình rất lý trí, biết rõ khi yêu Hà Khâm Sinh sẽ không có kết quả, nhưng cô vẫn yêu đến mù quáng. Cô từng nghĩ ranh giới cuối cùng của cô chính là quỳ xuống xin anh anh nhưng sự thật chứng minh thì khác, cô đã tự sát vì anh ta.

Mặc dù trí nhớ về đoạn thời gian đó rất mơ hồ, nhưng cô nhớ quãng thời gian nằm viện có người bạn đã khuyên cô nên quên Hà Khâm Sinh, khuyên cô không đáng giá phải tự sát vì Hà Khâm Sinh.

Tất cả mọi người nói cô đã tự sát vì chia tay Hà Khâm Sinh.

Có lẽ là thật.

Chắc là sau khi quỳ xuống cầu xin Hà Khâm Sinh, còn làm chuyện điên rồ hơn là tự sát. Có thể lúc ấy cô nghĩ tự sát có thể níu kéo Hà Khâm Sinh?

Ai mà biết được.

Nhìn đi, chính cô cũng không thể hiểu hết con người mình, cô nghĩ tự sát vì tình yêu là rất ngu xuẩn, nhưng chính cô đã từng làm như thế.

Đỗ Nhược mặc kệ vết thương trên cổ tay, cô đi tới trước gương, buộc tóc cao gọn gàng.

Hôm nay cô có nhiều chuyện phải làm.

Đầu tiên là bán xe.

Mặc dù cũng không đáng giá gì, nhưng có thể được một chút tiền cũng tốt, thật sự lúc này... cô rất túng tiền.

Vốn là có vài đồng ít ỏi để dành, khi Đỗ Hiểu Phong nằm viện tốn một chút, gần đây cô lại thất nghiệp, bây giờ phải bồi thường một khoản tiền, tiền thuê phòng cũng phải nộp.

Đỗ Nhược trực tiếp đem xe tới cửa hàng.

"Xe này chắc đã dùng được bảy, tám năm? Sơn đã bong tróc rồi, chắc không thường xuyên tới cửa hàng bảo dưỡng đúng không? Bánh xe đã mòn hết, bình xăng còn bị rò rỉ, kiểu dáng mới năm nay thì còn được tới 7, 8 vạn, em gái à, không phải anh ép giá, thật sự xe này bán không được bao nhiêu tiền."

Đỗ Nhược đã hỏi mấy cửa hàng, mặc dù không hi vọng bán được giá tốt, nhưng hầu như nhà nào cũng nói giống nhau... năm ngàn cũng có.

Chẳng lẽ là đang mua sắt vụn?

"Xe này anh lấy giá một vạn chẵn, em gái thấy thế nào?"

Đỗ Nhược thấy thanh niên này cũng chỉ hơn hai mươi, một câu em gái, hai câu em gái, chẳng lẽ hôm nay cô ăn mặc gian dị, trẻ hơn vài tuổi nên cái mặt này dễ bị lừa gạt, toàn bị ép giá?

"Để tôi cân nhắc một chút." Thật ra Đỗ Nhược không am hiểu về xe, thấy giá tiền không thích hợp chỉ có thể đổi sang cửa hàng khác.

"Vậy thì em gái muốn giá bao nhiêu thì bán?" Người nọ kéo cô lại: "1 vạn 2 thì thế nào?"

Thật ra Đỗ Nhược muốn 2 vạn, dù sao xe này đã dùng nhiều năm, năm đó khi cô mua cũng đã là xe cũ, giá mua đã là 5 vạn.

Chẳng lẽ 2 vạn quá cao?

Đỗ Nhược đang định nói, nếu không thì 1 vạn 5 cũng được, cô không muốn chạy tới chạy lui hoài hán, đột nhiên có một giọng nói nhẹ nhàng phía sau: "Xe có tuổi thọ dài, chạy chưa được 10 vạn cây số, chỉ cần thay bánh xe mới, chẳng hết 5000? Quan trọng là biển số xe này..."

Một người đàn ông ăn mặc lịch sự, thân thể cao ngất dưới ánh mặt trời, không phù hợp với cửa hàng bừa bộn này.

Chủ cửa hàng thấy có người chú ý cái xe, lập tức đổi sắc mặt, cười híp mắt nói: "Thì ra ngay cả biển số xe cũng bán?"

Đỗ Nhược gật đầu, xe cũng bán giữ biển số lại làm gì.

"Vậy thì giá khác, xe này 3 vạn 5!"

Đỗ Nhược tròn to mắt, người đàn ông kia nhướn mày: "Bây giờ một biển số xe không chỉ có 3 vạn rưỡi? Tiểu thư, nếu không thì cô bán xe này cho tôi đi."

"4 vạn!" Ngay lập tức chủ cửa hàng tăng giá.

Hà Khâm Sinh khẽ mỉm cười, chậm rãi nói: "Tôi mua 10 vạn."

Đỗ Nhược im lặng nhìn anh, ngược lại nói vài câu với người thanh niên kia: "Anh nói đúng giá đi, đừng nghĩ tôi hiền lành mà bắt nạt."

Cậu thanh niên thấy Hà Khâm Sinh có khí chất không phải người thường, sau đó lại nhìn Đỗ Nhược xinh đẹp, cậu ta bùng tỉnh ra, chắc là thiếu gia không tiếc tiền theo đuổi người đẹp, cậu ta cắn răng dứt khoát: "Em gái, cả xe và biển số là 6 vạn! Tối đa! Trên thị trường không tìm được cửa hàng nào ra giá như thế đâu! Em gái thật lòng muốn bán thì bán, ngay lập tức làm thủ tục, anh trai chuyển khoản ngay."

Lúc này Hà Khâm Sinh không nói gì, chỉ mỉm cười nhìn Đỗ Nhược.

Đỗ Nhược không ngờ có thể bán được giá như thế, cô không do dự nữa, tục tiếp đồng ý.

Cậu thanh niên kiểm tra lại chiếc xe một lần nữa, xác nhận không còn vấn đề gì nữa, sau khi hoàn tất mọi thủ tục thì trời đã tối.

Đỗ Nhược bán xe được nhiều hơn dự liệu, phải bằng mấy tháng lương của cô, chuyện tiền bạc đã được giải quyết. Cô biết chuyện chính sách của thành phố hạn chế biển số xe, nhưng cô không ngờ biển số xe lại bán được giá như thế, giá trị của cái xe cũng tăng theo.

Khi cô bước ra khỏi cửa hàng thấy Hà Khâm Sinh còn chưa đi.

Anh tựa vào cánh cửa xe, giống như nhiều năm về trước, nhìn cô khóe mắt cong cong.

Nhưng có một điểm không giống trước kia là trên tay anh kẹp điều thuốc còn cháy dở, thành thạo vớt trên mặt đất, dụi tắt.

"Nhược Nhược, lúc này rất khó bắt xe." Thấy Đỗ Nhược đứng im tại chỗ, Hà Khâm Sinh cười dịu dàng, mở cửa xe giúp cô.

Đỗ Nhược do dự một chút nhưng cuối cùng vẫn ngồi vào.

Trên xe vẫn còn mùi thuốc lá nhàn nhạt.

Anh mở điều hòa, cửa sổ để một khe nhỏ để không khí bên ngoài tràn vào.

Đỗ Nhược nhìn ra ngoài cửa sổ.

Có một số thứ anh vẫn nhớ. Ví dụ như cô sợ lạnh, hôm trước ở nhà nghỉ, chuyện đầu tiên khi vào phòng chính là cầm một ấm nước nóng, hay như việc cô không thích mùi thuốc lá, khi đó hai người chưa chính thức yêu đương, anh hút thuốc, uống rượu, là điển hình kiểu thiếu gia nhà giàu ăn chơi, cô không thích anh cũng bỏ hết.

"Muốn ăn gì không?" Hà Khâm Sinh làm như không có chuyện gì xảy ra hỏi cô.

"Đưa tôi về nhà đi." Đỗ Nhược thân nhiên nói.

"Nhược Nhược, anh sẽ không hút thuốc nữa." Hà Khâm Sinh giống như đứa trẻ phạm lỗi thành khẩn.

Đỗ Nhược thấy chua xót: "Hà Khâm Sinh, chuyện đã xảy ra rồi tại sao anh lại giả vờ như nó chưa từng xảy ra?"

Hà Khâm Sinh không trả lời.

"Sao anh biết tôi muốn bán xe?" Đỗ Nhược lại hỏi.

Hà Khâm Sinh thân nhiên nói: "Đúng lúc đi ngang qua."

Đỗ Nhược liếc anh ta, hiển nhiên cô không tin lý do này: "Anh và người mua xe kia cùng một phe đúng không?"

Thứ nhất cô không thể ngờ có thể bán được giá này, thứ hai... đây chính là phong cách của anh ta.

Đó là năm đầu tiên cô đến Paris, thỉnh thoảng cuối tuần cô sẽ tới chợ đồ cũ, cô thích tìm một vài đồ vật hay hay, lạ mắt, nhưng giá đồ cũ không hề rẻ, khi đó tiếng Pháp của cô còn kém, nên Hà Khâm Sinh luôn giúp cô mặc cả. Hà Khâm Sinh và người bán hàng cò kè mặc cả, cuối cùng hai bên đều mua bán vui vẻ.

Lần nào cô cũng kéo cánh tay anh ta hưng phấn nói: "Hà Khâm Sinh, anh thật lợi hại!"

Sau đó cô mới phát hiện ra anh ta và bên kia đã thỏa thuận trước, một mặt thì dụ dỗ để cô vui vẻ, sau đó bù tiền thêm cho người ta.

Hà Khâm Sinh thấy cô nói như vậy liền cười rộ lên: "Nhược Nhược, thì ra em vẫn nhớ rõ."

Đỗ Nhược nhìn ra ngoài cửa sổ.

"Thật ra anh rất tò mò em đã quên những chuyện gì." Hà Khâm Sinh vẫn nhìn về phía trước: "Có lúc anh thấy chuyện gì em cũng quên, có lúc lại thấy thật ra chuyện gì em cũng nhớ."

Đỗ Nhược cố ngăn lại nước mắt chỉ chực chảy xuống: "Mọi chuyện anh đã làm, tôi đều nhớ rõ."

Dù tốt, dù xấu xấu, những kí ức này rất rõ ràng.

Hà Khâm Sinh trầm mặc.

"Sau chuyện đó..." Đỗ Nhược dừng một chút, hỏi: "Tôi có đến tìm anh không?"

Chuyện đó, chính là chuyện cô quỳ xuống cầu xin anh ta, cuối cùng mọi thứ vẫn không thể cứu vãn.

Hà Khâm Sinh im lặng một lúc lâu. Anh không trả lời thẳng, chỉ vòng vo qua qua loa: "Anh đã liên lạc với bác sĩ Brown, nếu em không muốn nhớ, vậy thì quên đi."

Đỗ Nhược cũng không nói gì thêm.

Đúng vào giờ cao điểm, dòng xe chậm chậm chạp di chuyển.

"Ngày mai em muốn đi đâu?" Hà Khâm Sinh chuyển tâm lái xe, đưa Đỗ Nhược về nhà: "Anh tới đón em."

Đỗ Nhược nhú mày: "Anh có ý gì?"

Hà Khâm Sinh khẽ mỉm cười, một đôi mắt hoa đào tràn ngập tình ý: "Nhược Nhược, em còn nhớ lúc anh theo đuổi em không?"

Mặt dày mày dạn theo đuôi, chặn đường đủ kiểu, loại thủ đoạn nào cũng dùng, đúng tròn ba tháng.

Nếu như không phải một thân một mình tha hương nơi đất khách, e rằng cô còn không thèm để ý đến anh ta.

Đỗ Nhượng không trả lời, lặng lẽ quan sát dòng xe trên đường.

Ban đầu nếu như cô không ôm suy nghĩ "Thử một chút", lấy cớ để cuộc sống thêm phong phú để thuyết phục bản thân đáp ứng Hà Khâm Sinh, thì có lẽ cuộc sống của cô đã khác.

"Nhượng Nhượng, bây giờ anh..." đèn xanh bật lên, Hà Khâm Sinh đạp nhẹ chân ga: "So năm đó còn kiên nhẫn hơn."

Chiều mùa đông, đèn đường mở rất sớm, hàng ngày trên đường về nhà, vì thời gian tắc đường quá lâu Kiều Dĩ Mặc luôn ngủ thiếp đi, nhưng hôm nay thì không.

Bởi vì cu cậu vẫn còn rất rất giận bố!

Đã đuổi chị Hoa nhỏ đi, lại còn không để cu cậu đến nhà chú Mạnh!

Xe dừng trước đèn đỏ, cu cậu thấy Kiều Cận Nam vẫn không để ý tới mình bèn tự ý còi dây an toàn.

Nếu là ngày trước nhất định Kiều Cận Nam sẽ uy hiếp một câu: "Kiều Dĩ Mặc."

Nhưng hôm nay lại không.

Kiều Dĩ Mặc tức giận ghé đầu vào cửa kính, không ngờ lại nhìn thấy một bóng hình quen thuộc.

"Là chị Hoa nhỏ!" Ngay lập tức Kiều Dĩ Mặc hưng phấn hẳn lên: "Bố nhìn xem, là chị Hoa nhỏ! Bên trái, không đúng không đúng, bên phải, ở phía sau!"

Nhưng hưng phấn chỉ trong chốc lát, bởi vì cu cậu nhìn sang người ngồi bên cạnh Đỗ Nhượng.

"Tại sao chị Hoa nhỏ lại ngồi bên cạnh chú kia..." Kiều Dĩ Mặc lầm bầm: "Chú đó hình như là bố bạn Hà Kiều Kiều..."

Còn chưa nhìn đủ, thân thể bé nhỏ liền bị Kiều Cận Nam xách lên, một lần nữa bị cố định trên ghế an toàn.

Đèn xanh bật sáng, Kiều Cận Nam không quay đầu lại, không nhìn bọn họ, cũng không nhìn kính chiếu hậu, đạp mạnh chân ga, Kiều Dĩ Mặc ngoái đầu lại, híp mắt thấy chị Hoa nhỏ nhanh chóng bị bỏ lại phía sau.

Bạn đang đọc truyện *Bong Bóng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 40

Đã qua nửa tháng mà chuyện công việc vẫn chưa có kết quả, cuối cùng Đỗ Nhượng gọi điện tới công ty Young, hỏi xem họ có cần tuyển người không. Ngay lập tức bên kia trả lời lại, sắp xếp phỏng vấn.

Phỏng vấn cô không phải là bộ phận nhân sự, mà là nữ lãnh đạo trẻ tuổi trong truyền thuyết.

Tháo vát, giỏi giang, xinh đẹp, làm việc dứt khoát lỗi lạc, đây là ấn tượng đầu tiên trong đầu Đỗ Nhượng.

Phỏng vấn chưa đến năm phút, Bạch Hiểu Vi đóng lại bản sơ yếu lý lịch của Đỗ Nhượng, lòng mày lá liễu khẽ nhướng lên, quan sát Đỗ Nhượng một lượt: "Đỗ tiểu thư có nghĩ tới chuyện thay đổi phong cách không?"

Đỗ Nhượng sững sốt, hôm nay phỏng vấn nên cô mặc đồ công sở nghiêm túc.

Bạch Hiểu Vi dùng ánh mắt soi mói quét qua mặt cô, quần áo, cả túi xách trên tay cô: "Tôn chỉ từ trước đến nay của Young là tinh tế, cho dù là phong cách làm việc hay con người."

Đỗ Nhượng cười cười, gật đầu: "Tôi hiểu."

Bạch Hiểu Vi đứng lên, mái tóc đen dài như thác nước xõa sau lưng, đứng gầy cao gót cao hơn Đỗ Nhượng nửa cái đầu, ánh mắt híp lại nhìn cô, nở một nụ cười quyến rũ: "Mong đợi ngày mai thấy một con người khác."

Đỗ Nhược thấy mình rất may mắn đã lựa chọn Young.

Đây là một công ty trẻ năng động, hầu hết nhân viên đều là người trẻ, mọi người đều có sở trường đặc biệt riêng, tràn đầy nhiệt huyết. Trong môi trường đầy năng lượng, làm cô cũng tràn đầy nhiệt huyết với công việc, cuộc sống của cô thoải mái hơn.

Sau khi Tần Nguyệt Linh trở về quê đã gọi điện cho cô, báo bình an, Đỗ Nhược không muốn xung đột với bà, nên cô cũng không nói gì nhiều, cô thông báo cho Tiểu Phong, để cuối tuần rảnh rỗi cậu có thể trở về thăm bà.

Sau lần đó, quả nhiên Kiều Cận Nam không còn xuất hiện, ngay cả Kiều Dĩ Mặc mỗi ngày đều nói chuyện với cô cũng biệt tăm biệt tích. Thình thoảng Đỗ Nhược cũng nhớ thằng bé, nhớ giọng nói mềm mại gọi cô: "Chị Hoa nhỏ", nhưng mỗi lần mở điện thoại ra, cuối cùng vẫn quyết định tắt đi.

Vốn dĩ ngay từ đầu hai người không nên gặp nhau, thật khó khăn mới chia tay, tốt nhất không nên can thiệp vào cuộc sống của người kia.

Thời gian qua thật nhanh, đảo mắt đã đến giữa tháng hai, cô đi làm được một tháng, đã nhận được tháng lương đầu tiên.

Bạch Hiểu Vi đối xử rất tốt với cô, tiền lương cao hơn so với thỏa thuận lúc trước còn chưa nói, trong buổi họp trước toàn thể công ty không tiếc lời khen cô biểu hiện tốt, cuối cùng trước khi tan họp còn nói thêm một câu: "Đỗ Nhược, nếu như cuối tuần họp đồng với bên Mars thuận lợi ký kết, tiền thưởng không thiếu em được."

Đỗ Nhược đi theo dự án này từ đầu nên cô vô cùng tự tin.

Thời gian ký hợp đồng đã được thống nhất, chỉ cần mọi chuyện làm theo đúng kế hoạch, thì tuyệt đối không thành vấn đề.

Dường như cuộc sống của cô bước sang một trang mới, mỗi ngày đều là ánh mặt trời rực rỡ, chỉ là dưới ánh mặt trời, có một cái bóng mãi không biến mất.

Hôm đó Đỗ Nhược tan việc, Hà Khâm Sinh đã đỗ xe sẵn chờ cô.

Bạch Hiểu Vi bất gặp nhiều lần, lần nào cũng không quên chế nhạo cô, môi khẽ nhếch lên cười nói: "Thật không hổ là nhân viên của chúng ta, làm Hà đại thiếu gia thần hồn điên đảo."

Trước khi đến Young, Đỗ Nhược còn lo lắng lãnh đạo quen biết Tống Như Nhược mà gây khó dễ cho cô, không ngờ lần đầu tiên Bạch Hiểu Vi gặp Hà Khâm Sinh tìm cô, ánh mắt sâu sa nhìn cô: "Thì ra em chính Nhược Nhược mà Tống Như Nhược nhắc tới."

Sau đó giọng nói vô cùng tự hào: "Không uống công chị nhìn trúng em"

Cuối cùng mỗi lần gặp mặt đều trêu chọc cô một phen, lần này còn âm thầm đẩy cô một cái: "Quá khỉu mà, lo lắng làm gì, có câu nói lãng tử quay đầu lại còn quý hơn vàng"

Đỗ Nhược bắt đầu nhìn vị lãnh đạo chừng trạc nghiêm túc này, sau khi tan việc nghiêm túc bay mất hết: "Chị Vi, còn có câu gọi ngựa khôn không ăn cỏ cũ."

Bạch Hiểu Vi buông tay: "Cũng phải xem chất lượng của bó cỏ kia, không ngờ Hà Khâm Sinh lại..."

Không đợi cô phản đối, Đỗ Nhược liền đẩy Bạch Hiểu Vi: "Chị Vi nên tới bãi đậu xe đi, em đứng đây đợi xe bus, ngày mai gặp lại."

Công ty cách nhà cô hơi xa, ngồi một tuyến xe bus sau đó chuyển một tuyến tàu điện ngầm.

Đỗ Nhược đi tới trạm xe bus, Hà Khâm Sinh lái xe, không nhanh không chậm theo sát cô.

Cô dừng lại đợi xe, Hà Khâm Sinh cũng dừng lại.

Rất nhanh có xe buýt đi tới, nhưng không thể vào trạm, tài xế bóp còi liên tục, Hà Khâm Sinh làm như không nghe thấy, vẫn đứng im tại chỗ.

Tài xế thấy Đỗ Nhược liền nói: "Vi tiểu thư này, tại sao lại là cô? Làm ơn tích chút công đức? ..."

Không đợi ông mắng xong, Đỗ Nhược liền đứng dậy rời đi, Hà Khâm Sinh liền theo sau, vì tốc độ chạy xe rất chậm nên ngay lập tức một hàng dài xe nối đuôi nhau, có tài xế nóng tính, trực tiếp bước xuống xe mắng: "Có tiền thì sao? Đứng là đồ bệnh đi lái xe thể thao chặn đường người ta!"

Đỗ Nhược không thể nhìn được nữa, xoay người mở cửa ngồi lên xe.

"Hà Khâm Sinh, anh làm loạn đủ chưa?" Lần nào anh ta cũng làm mọi chuyện loạn lên, ngay cả tài xế xe bus cũng biết cô.

Hà Khâm Sinh vẫn thản nhiên, mắt nhìn về phía trước, tăng tốc: "Tối nay em muốn ăn cái gì?"

"Phải thể nào anh mới chịu buông tha cho tôi?"

Hà Khâm Sinh nhìn cô, giọng nói dịu dàng: "Nhược Nhược, anh nói rồi, so với năm đó, bây giờ anh còn kiên nhẫn hơn."

"Nhưng tôi không còn là Đỗ Nhược của năm xưa." Đỗ Nhược lạnh giọng đáp lại.

Bên trong xe nhất thời trầm mặc.

Hồi lâu, Hà Khâm Sinh làm như thờ dãi: "Nhợc Nhợc, chúng ta đừng làm loạn nữa đợc không?"

Đỗ Nhược day day trán: "Phải là anh đừng làm loạn nữa mới đợc." Cô hít sâu một hơi: "Anh tìm chỗ dừng xe lại, tôi có lời muốn nói với anh."

Hà Khâm Sinh đánh nhẹ tay lái, dừng xe sát lề đờng.

Hôm nay trời âm u, mây đen che kín, hà khâm sinh mở đèn xe lên, quay đầu nhìn Đỗ Nhược, ánh mắt lóe lên: "Nói đi."

Đỗ Nhược nhìn thẳng vào anh, giọng nói dứt khoát: "Hà Khâm Sinh, bây giờ tôi vô cùng nghiêm túc nói cho anh biết, giữa chúng ta là không thể."

Ánh mắt cô kiên cường: "Cho dù anh làm gì, trong bao lâu, tất cả đã là quá khứ, chúng ta không thể trở về như trước. Cho nên tôi không muốn dây dưa nữa, như vậy chỉ càng làm tôi thêm ghét anh, làm tôi không muốn nhớ lại những kỉ niệm tốt đẹp của chúng ta."

Nụ cười của Hà Khâm Sinh cứng ngắc.

"Tôi thừa nhận, tôi đã từng rất yêu anh, vô cùng vô cùng yêu anh, yêu đến mất tôn nghiêm mất đi lý trí. Nhưng bây giờ, Hà Khâm Sinh, anh nhìn vào mắt tôi." Đỗ Nhược nhìn chằm chằm Hà Khâm Sinh, dường như nhìn thấu con người anh: "Tôi không yêu anh."

Một tia chớp cắt ngang bầu trời, ầm một tiếng, cơn mưa ập xuống, nhanh chóng làm cửa xe ướt nhòa.

Ánh mắt của Đỗ Nhược quá quật cường, Hà Khâm Sinh không dám nhìn thẳng vào đó.

"Anh hiểu chưa?" Đỗ Nhược nắm chặt tay anh: "Đừng tìm tôi nữa. Tôi sẽ nhớ tôi từng yêu anh, sẽ nhớ chúng ta đã từng hạnh phúc, xin anh đừng tước đi nguyện vọng nho nhỏ này."

Một lúc sau, Hà Khâm Sinh mới lên tiếng: "Nhợc Nhợc, em nói thật?"

"Thật." Đỗ Nhược hít sâu một hơi: "Không còn giống như ngày xưa làm loạn không để ý tới anh, muốn đợc anh theo đuổi dỗ dành. Lần này là thật... Kết thúc rồi."

Đỗ Nhược nhìn thẳng Hà Khâm Sinh, vẫn là ánh mắt quật cường, kiên trì.

Hà Khâm Sinh không nhìn cô, nhắm mắt lại, anh nhanh chóng cầm mu bàn tay gác lên.

Nên nói đã nói xong, Đỗ Nhược cõi dây an toàn ra, mở cửa xuống xe.

Hà Khâm Sinh không ngăn cản cô.

Vừa xuống xe bị mưa tạt vào người, Đỗ Nhược cầm túi che chắn, bước thật nhanh đi về phía trước. Nhưng đi chưa đợc bao lâu, cổ tay liền bị giữ lại, kéo cô đi về phía trước.

"Hà Khâm Sinh anh muốn làm gì?"

Mưa càng ngày càng lớn, Hà Khâm Sinh kéo Đỗ Nhược đến bên lề đờng, Đỗ Nhược dùng sức muốn thoát khỏi kìm kẹp, bỗng nhiên anh buông tay, thân thể cô theo quán tính lui về phía sau mấy bước.

"Không yêu anh đúng không?" Trên mặt Hà Khâm Sinh vẫn duy trì nụ cười, nhưng nụ cười này rất lạnh lẽo: "Nhợc Nhợc, em nói không yêu anh đúng không?"

Đỗ Nhược nhìn anh.

Mưa to làm cả hai người ướt nhẹp, thỉnh thoảng có ánh đèn chiếu đến.

"Nhợc Nhợc." Hà Khâm Sinh mỉm cười, dịu dàng gọi tên cô.

"Anh chờ đợi ngày này đã sáu năm." Anh nhìn cô: "Không phải chờ em nói mấy chữ này."

Mặt Hà Khâm Sinh đầy nước mưa, ánh mắt ngập tràn tình ý, mang mấy phần quyết đoán: "Anh đánh cuộc em còn yêu anh hay không."

Đột nhiên anh bước xuống lòng đờng.

"Hà Khâm Sinh anh điên rồi! Anh..." Đỗ Nhược chưa kịp kéo anh lại, hờn chưa nói xong, liền thấy Hà Khâm Sinh dừng lại, một chiếc xe nhỏ trong mưa lại gần.

Bên tai vang lên tiếng phanh xe chói tai, Đỗ Nhược thét to, che hai tai, nhắm mắt lại, khóc nức nở.

"Hà Khâm Sinh, anh đừng ép tôi!" Đỗ Nhược ngồi xồm trên mặt đất, nức nở: "Anh đừng ép tôi, tại sao anh phải làm thế..."

Hồi lâu, Hà Khâm Sinh tiến lại gần, ôm cô vào lòng: "Nhợc Nhợc, em vẫn còn thương anh đúng không? Chúng ta làm lại một lần nữa... Một lần cuối cùng được không? Nhợc Nhợc, hãy tin anh một lần."

Spoil chương sau:

Kiều Dĩ Mặc yên lặng ngồi ghé an toàn, vành mắt hồng hồng, vừa thấy anh quay đầu lại, nước mắt lại lăn xuống, miệng mếu máo, thút thít: "Con muốn mẹ..."

"Bố, con muốn mẹ." Thật ra từ trước tới nay, Kiều Dĩ Mặc không dám khóc trước mặt Kiều Cận Nam, giọng nói nức nở: "Tại sao Hà Kiều Kiều có mẹ mà con vẫn không có... Con muốn có mẹ..."

Đây là lần đầu tiên Kiều Dĩ Mặc nhắc tới "Mẹ" trước mặt Kiều Cận Nam.

Bởi vì lời hứa "Ba không" với Kiều Cận Nam nên trước đầu cu cậu không dám nhắc tới.

Đây cũng là lần đầu tiên, bởi vì đứa bé này, trái tim Kiều Cận Nam đau đớn.

Anh nhìn ra ngoài xe, ánh mắt xa xăm.

"Kiều Dĩ mặc, con đã mấy tuổi rồi?" Hồi lâu, Kiều Cận Nam thấp giọng hỏi.

Kiều Dĩ Mặc chớp chớp đôi mắt ngấn nước: "Hôm nay là sinh nhật năm tuổi."

Tính cả tuổi mụ là sáu tuổi.

Kiều Cận Nam đập chân ga: "Bố dẫn con đi gặp mẹ."

Bạn đang đọc truyện *Bong Bổng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 41

Dính một trận mưa lớn, Đỗ Nhược về nhà liền tắm nước nóng, giặt xong mới phát hiện máy sấy tóc bị hỏng.

Cô mở lò sưởi lên, toàn thân vẫn lạnh run.

Chuông điện thoại vang lên, cô bắt máy, ngay lập tức truyền đến giọng nói của Hà Khâm Sinh: "Nhợc Nhợc, anh đã mua thuốc cảm, đặt ở cửa."

Qua điện thoại vẫn nghe thấy tiếng mưa rơi, Đỗ Nhược ngồi ở trên ghế sofa "Ừ" một tiếng.

"Ngày mai anh đưa em đi làm." Hà Khâm Sinh nói tiếp.

Đỗ Nhược không đáp lại.

Tiếng mưa rơi dần dần biến mất, vang lên tiếng mở cửa xe, Hà Khâm Sinh lại gọi cô một tiếng: "Nhợc Nhợc?"

Đỗ Nhược đi tới bên cửa sổ, thấy xe của anh đang dừng ở dưới lầu, sáng đèn.

"Ừ."

Hà Khâm Sinh thở phào nhẹ nhõm: "Ngủ ngon."

Đỗ Nhược nhìn xe anh rời đi, cô mở cửa, bên ngoài có một bọc thuốc, bên ngoài túi nilon dính đầy nước mưa. Cô cầm lên, nghĩ đến màn lao xuống đường vừa lúc nãy, đầu cô lại bắt đầu đau.

Tại sao mọi chuyện lại thành ra thế này.

Ở một vài phương diện, Hà Khâm Sinh và Kiều Cận Nam cực kỳ giống nhau.

Mặc dù tính tình hoàn toàn khác nhau, nhưng hoàn cảnh sống giống nhau, từ nhỏ tiếp nhận cách giáo dục cũng giống nhau. Bọn họ được nuông chiều từ nhỏ, muốn gió được gió, muốn mưa được mưa, nên đến khi gặp chuyện không được theo ý mình, họ chỉ biết dùng cách cực đoan nhất.

Bây giờ là Hà Khâm Sinh, lúc trước là Kiều Cận Nam. Chẳng qua tính tình Kiều Cận Nam kiêu ngạo, ba lần bốn lượt bị cô từ chối, dùng lời lẽ gay gắt nên anh không dây dưa nữa.

Bây giờ Hà Khâm Sinh, cho dù không cam lòng, nhưng tính chất không giống. Sáu năm yêu hận nên không thể vì một câu cự tuyệt mà có thể giải quyết được.

Đỗ Nhượng uống thuốc, ngồi ngẩn ngơ trên giường, có thể do vừa nãy bị hù dọa, có thể do thân thể bị nhiễm lạnh, cũng có thể do hành động ngoài dự đoán của Hà Khâm Sinh, đột nhiên cô cảm thấy cạn kiệt sức lực.

Vốn dĩ cô đã lên kế hoạch về cuộc sống sau này, nhưng lại có quá nhiều thứ cô không thể lường trước.

Mặc kệ đầu tóc còn ướt, cô cuộn tròn trong chăn ngủ say.

Tuy đã uống thuốc, ngày ngày hôm sau cô vẫn bị cảm, cổ họng đau, đầu óc u mê. Từ lúc bước xuống xe của Hà Khâm Sinh, đúng lúc chạm mặt Bạch Hiểu Vi.

Ánh mắt Bạch Hiểu Vi đầy ẩn ý quan sát cô, che miệng cười duyên nói: "Xem ra tối hôm qua quá kịch liệt, nhìn này, gương mặt cũng tiêu tụy."

Đỗ Nhượng đỏ mặt: "Chị Vi nói gì vậy..."

Bạch Hiểu Vi cười hóm hờ: "Chao ôi, giọng nói cũng khàn đặc."

Đỗ Nhượng bị đùa giỡn không biết phải đáp thế nào, chỉ biết im lặng nhìn chị.

Bạch Hiểu Vi thấy bộ dạng không nói nên lời của cô liền bật cười, vội vàng đưa tay xoa đầu cô: "Sao em có thể đáng yêu như vậy."

Đỗ Nhượng dờ khóc dờ cười... lần đầu tiên có người dùng hai chữ "Đáng yêu" đánh giá cô.

"Đúng rồi, người phụ trách bên Mars điện thoại cho chị, nói sửa lại địa điểm ký hợp đồng." Bạch Hiểu Vi ra khỏi thang máy, lập tức biến thành con người nghiêm túc: "Đổi đến thành phố H, cuối tuần này em chuẩn bị đi công tác."

Ngay lập tức Đỗ Nhượng cũng lên tinh thần, đi sát theo chị: "Vậy ngay lập tức em thảo luận lại với bên kia, đặt vé máy bay và khách sạn."

Hiển nhiên Bạch Hiểu Vi rất hài lòng với phản ứng của cô, khẽ mỉm cười vào phòng làm việc.

Đỗ Nhượng dốc hết tâm sức vào công việc, rất nhanh mọi chuyện được sắp xếp ổn thỏa, đột nhiên cô nhớ Trình Hi Vi đang ở thành phố H, người bạn duy nhất cô còn giữ liên lạc, cũng đã sáu năm chưa gặp mặt.

Ngay lập tức cô nhắn tin cho Trình Hi Vi: "Hi Hi, cuối tuần này mình tới thành phố H, chúng ta gặp nhau được không?"

Mấy ngày kế tiếp cũng không có chuyện gì đặc biệt. Nhưng vì đang bị cảm nên có chút ảnh hưởng tới tâm tình và hiệu suất làm việc. Mỗi ngày Hà Khâm Sinh đều đưa đón cô đi làm, cô cũng mặc kệ anh ta, nên anh không còn những hành động quá khích. Cô không đủ sức để lo lắng nữa vấn đề giữa hai người nữa nên phần lớn thời gian cô đều im lặng.

Nhưng hôm nay, trước khi cô chuẩn bị bước xuống xe, đột nhiên Hà Khâm Sinh nói: "Nhượng Nhượng, ngày mai là sinh nhật Kiều Kiều, cùng nhau ăn một bữa cơm được không?"

Đỗ Nhượng rũ mắt xuống, không trả lời ngay.

Hà Khâm Sinh nắm tay lái, cười cười: "Không có thời gian cũng không sao, chẳng qua Kiều Kiều vẫn ăm ỉ muốn tổ chức sinh nhật."

Đỗ Nhượng thờ dãi: "Hà Khâm Sinh, có một số việc anh phải nói rõ với Kiều Kiều, mặc dù còn nhỏ, nhưng ở độ tuổi này trẻ con có thể hiểu một số chuyện."

Hà Khâm Sinh biết cô ám chỉ cái gì: "Con bé sẽ không gọi em là mẹ nữa, lần trước là do anh không dạy bảo con bé."

Nhắc tới Hà Kiều Kiều, ánh mắt Hà Khâm Sinh luôn dịu dàng trĩu mến.

Đỗ Nhượng nhìn đi nơi khác.

Xe dừng trước ngõ nhỏ, Hà Khâm Sinh nghiêng người cởi giày an toàn giúp Đỗ Nhượng, cười nói: "Ngày mai anh đưa Kiều Kiều đi chơi, không tới đón em." Anh nhẹ nhàng vén lọn tóc gài sau tai Đỗ Nhượng: "Anh không muốn nhìn thấy em khổ sở."

Đỗ Nhượng nhanh chóng xuống xe.

Hơi lạnh tấp vào mặt, Đỗ Nhược hít sâu một hơi, trước khi đóng cửa hỏi một câu: "Ngày mai mấy giờ?"

Hà Khâm Sinh nhìn cô: "Sao?"

"Ăn cơm."

Hà Khâm Sinh cười rạng rỡ, niềm vui lan tỏa khắp khuôn mặt, ánh mắt hấp háy: "Giờ nghỉ trưa, anh tới đón em."

Hôm nay là sinh nhật.

Mới sáng sớm Kiều Dĩ Mặc đã bò dậy, mặc dù gần đây tâm tình của bố không tốt lắm, nhưng cu cậu vẫn rất chờ mong.

Sinh nhật năm ngoái, bố dẫn cu cậu đi vườn thú, không biết năm nay đi chơi ở đâu?

Kiều Dĩ Mặc không chịu mặc quần áo đi Hồ đã chuẩn bị sẵn, cu cậu lật đật lôi ra bộ quần áo đi chơi công viên lần trước. Chưa biết chừng mặc bộ quần áo này bố sẽ nhớ tới buổi đi chơi đó, biết đâu bố sẽ dẫn cả chị Hoa nhỏ theo!

Mặc dù rất nóng lòng muốn thử, nhưng lúc ngồi ăn sáng, Kiều Dĩ Mặc vẫn không dám nói. Dù sao gần đây bố rất hung dữ, cu cậu có chút sợ.

Mãi cho đến khi ăn sáng xong, Kiều Dĩ Mặc thấy Kiều Cận Nam vẫn giống như thường ngày, lái xe đưa cu cậu đi học, làm cu cậu có chút thất vọng.

"Bố ơi, hôm nay vẫn đi vườn trẻ sao?"

Qua kính chiếu hậu, Kiều Cận Nam liếc cu cậu một cái: "Ừ."

Kiều Dĩ Mặc tròn mắt: "Nhưng hôm nay là sinh nhật của con mà."

Sắc mặt Kiều Cận Nam lạnh lùng, giọng nói không lạnh lùng giống như mọi hôm, dường như đang cố gắng kìm nén: "Kiều Dĩ Mặc, hôm nay không phải là cuối tuần."

Kiều Dĩ Mặc thất vọng cúi đầu.

Một lát sau, lại có chút không cam lòng nói: "Nhưng hôm nay Hà Kiều Kiều không đi vườn trẻ."

Kiều Cận Nam nghe thấy ba chữ "Hà Kiều Kiều" liền nhíu mày, không lên tiếng.

"Không tin thì bố nghe." Kiều Dĩ Mặc lấy điện thoại ra, mở wechat ra, hỏi Hà Kiều Kiều, "Hà Kiều Kiều, hôm nay cậu có đi vườn trẻ không?"

Ngay lập tức Hà Kiều Kiều trả lời: "Không đi, hôm nay bố tổ chức sinh nhật cho mình."

Kiều Dĩ Mặc nhìn chằm chằm Kiều Cận Nam, ý tứ là, bố nhìn xem, người ta cùng bố đón sinh nhật! Nhưng Kiều Cận Nam làm như không nghe thấy vẫn bình tĩnh lái xe.

Kiều Dĩ Mặc muốn thu hút sự chú ý của bố, cố ý lớn tiếng hỏi Hà Kiều Kiều: "Hôm nay cậu đi chơi đâu?"

Hà Kiều Kiều vui vẻ trả lời: "Hôm nay bố mang mình và mẹ, không phải, cô giáo Đỗ cùng nhau ăn cơm."

Kiều Dĩ Mặc nghe thấy, trong lòng rất hâm mộ, Hà Kiều Kiều ăn cơm cũng chị Hoa nhỏ! Đã lâu thật lâu cu cậu không nói chuyện với chị Hoa nhỏ, bố xóa hết hình, số điện thoại và tin nhắn của chị Hoa nhỏ rồi.

Kiều Cận Nam vẫn giả vờ như không nghe thấy, không có thêm đề ý đến cu cậu.

Kiều Dĩ Mặc cảm thấy nhất định là bố cố ý, liền có chút tức giận, cu cậu liền mở âm lượng tối đa, mở đi mở lại lời nhắn vừa nãy của Hà Kiều Kiều, vì vậy trong xe lập đi lập lại giọng nói ngây thơ, đầy hưng phấn của Hà Kiều Kiều: "Hôm nay bố mang mình và mẹ, không phải, cô giáo Đỗ cùng nhau ăn cơm."

Kiều Cận Nam đạp phanh xe, quay đầu lại trách mắng: "Kiều Dĩ Mặc, đủ chưa hả?"

Trước đây tuy Kiều Cận Nam không hay cười, nhưng chưa bao giờ dữ dội như thế, ngay lập tức mắt Kiều Dĩ Mặc đã ngập nước.

Kiều Cận Nam cau mày, quay đầu nhìn thẳng về phía trước.

Anh không có kinh nghiệm dỗ trẻ con, cũng biết rằng bắt nạt trẻ con là không đúng, hồi lâu, anh bình ổn lại tâm tình, cố gắng để giọng nói mềm mỏng: "Hôm nay bố không có thời gian, con muốn quà gì, bố mua cho con."

Kiều Dĩ Mạc vẫn không lên tiếng.

Kiều Cận Nam day day trán, quay đầu lại nhìn con trai.

Kiều Dĩ Mạc yên lặng ngồi ghé an toàn, vành mắt hồng hồng, vừa thấy anh quay đầu lại, nước mắt lại lăn xuống, miệng mếu máo, thút thít: "Con muốn mẹ..."

"Bố, con muốn mẹ." Thật ra từ trước tới nay, Kiều Dĩ Mạc không dám khóc trước mặt Kiều Cận Nam, giọng nói nức nở: "Tại sao Hà Kiều Kiều có mẹ mà con vẫn không có... Con muốn có mẹ..."

Đây là lần đầu tiên Kiều Dĩ Mạc nhắc tới "Mẹ" trước mặt Kiều Cận Nam.

Bởi vì lời hứa "Ba không" với Kiều Cận Nam nên trước đầu cu cậu không dám nhắc tới.

Đây cũng là lần đầu tiên, bởi vì đứa bé này, trái tim Kiều Cận Nam đau đớn.

Anh nhìn ra ngoài xe, ánh mắt xa xăm.

"Kiều Dĩ mạc, con đã mấy tuổi rồi?" Hồi lâu, Kiều Cận Nam thấp giọng hỏi.

Kiều Dĩ Mạc chớp chớp đôi mắt ngấn nước: "Hôm nay là sinh nhật năm tuổi."

Tính cả tuổi mụ là sáu tuổi.

Kiều Cận Nam đập chân ga: "Bố dẫn con đi gặp mẹ."

Kiều Cận Nam đem Kiều Dĩ Mạc tới một nghĩa trang.

Sáng sớm, mặt trời vừa lên cao, không phải là ngày lễ đặc biệt, cũng không phải là cuối tuần, trong nghĩa trang vô cùng an tĩnh.

Hiếm khi Kiều Cận Nam chủ động ôm Kiều Dĩ Mạc, sải bước xuyên qua nghĩa trang. Kiều Dĩ Mạc đã nín khóc, nhưng ánh mắt vẫn hồng hồng, mở to mắt tò mò nhìn xung quanh.

Thật ra đây là lần đầu tiên Kiều Cận Nam tới đây.

Năm đó Ngô Khánh Phân ôm Kiều Dĩ Mạc trở về, ngoài một phần báo cáo giám định huyết thống, còn có một địa chỉ nghĩa trang.

"Hậu sản bị băng huyết không thể qua khỏi, đứa trẻ đáng thương." Bà vừa trêu chọc Kiều Dĩ Mạc, vừa thờ ơ nói một câu.

Sau lần đó Kiều Cận Nam không còn hỏi thêm gì nữa, bà cũng không nhắc lại.

Nhưng chỉ nhìn lướt qua một cái, đã ghi dấu tận trong lòng.

Mặc dù là lần đầu tiên tới đây, Kiều Cận Nam nhanh chóng tìm thấy ngôi mộ, trước mộ có một đĩa trái cây và hoa tươi, không có sương sớm, xem ra hôm nay là ngày giỗ, đã có người tới bái lễ trước.

"Bố, mẹ nằm ở đây sao?" Giọng nói Kiều Dĩ Mạc vang lên phá tan bầu không khí trầm mặc.

Kiều Cận Nam vội vã liếc qua tấm bia, cố ý không nhìn kỹ tấm hình trên đó, sau đó nhìn đi chỗ khác.

Kiều Dĩ Mạc chớp mắt, lại bắt đầu mếu máo: "Bố, mẹ cũng giống ông nội đều nằm dưới đó phải không?"

Kiều Cận Nam cũng không biết Ngô Khánh Phân có nói chuyện về mẹ với Kiều Dĩ Mạc hay không, anh đặt thẳng bé xuống đất, đem bó mua hoa tươi đưa cho cu cậu để cu cậu tự đặt xuống.

Bố im lặng nên Kiều Dĩ Mạc cũng không hỏi nữa, ngay người ôm bó hoa, đang định tiến lên thì có một giọng nói truyền tới: "Này, đứa trẻ này từ đâu tới? Bố mẹ gì ở đây, lúc con gái nhà ta ra đi vẫn là thiếu nữ trong trắng! Các người tìm nhầm mộ rồi!"

Người đến là một phụ nữ trung niên, trong tay còn cầm một sấp tiền giấy vàng bạc.

Kiều Cận Nam nhú mày, nhìn tên khắc trên bia mộ. Kiều Dĩ Mạc bị giật mình, ôm chặt đùi bố trốn ra phía sau.

Hiển nhiên bà thím vô cùng bất mãn với cặp cha con này, bà hùng hổ đi tới đẩy hai người họ sang một bên: "Đi đi đi, tại sao còn có người ngay cả mộ cũng tìm sai, anh không biết chữ sao?"

Kiều Cận Nam ôm lấy Kiều Dĩ Mạc, vừa nhìn tên bia mộ, sau đó nhìn người phụ nữ bên cạnh: "Dì là..."

"Đây là con gái tôi!" Bà thím hưng dữ.

Thấy thái độ đối phương ác liệt, hiếm khi Kiều Cận Nam không tức giận, mà ông Kiều Dĩ Mặc xoay người, đi được mấy bước lại quay đầu lại, hỏi: "Con gái đi từng tới Pháp không?"

Bà thím dùng ánh mắt như nhìn bệnh thần kinh lờm anh một cái: "Không có, không có, đã nói hai người tìm nhầm chỗ rồi."

Ngồi trên xe, Kiều Dĩ Mặc vẫn tiếp tục hỏi: "Bố, đó chính là mẹ con sao?"

Kiều Cận Nam không lái xe, một tay gác lên tay lái, có lẽ xuống từng nhịp theo tiết tấu.

Bố, đó chính là mẹ con sao?"

Qua kính chiếu hậu Kiều Cận Nam nhìn Kiều Dĩ Mặc, lạnh lùng nói: "Kiều Dĩ Mặc, trật tự."

Ngay lập tức Kiều Dĩ Mặc im lặng.

Kiều Cận Nam ngồi một lát, mới lấy điện thoại ra, tìm số Ngô Khánh Phân, do dự một lúc, anh tìm số Mạnh Thiếu Trạch.

"Cậu tra giúp tôi một người." Giọng nói Kiều Cận Nam lạnh lùng, nói cái tên khắc trên bia mộ.

Coi như anh nhớ nhầm địa chỉ, tên thì không thể nào sai.

Mạnh Thiếu Trạch còn chưa tỉnh ngủ, mơ mơ màng màng vẫn không quên trêu chọc: "Ồi, từ khi nào Tam thiếu gia cũng tham gia bắt quái vậy?"

Kiều Cận Nam không lên tiếng.

Lúc này Mạnh Thiếu Trạch mới nghiêm chỉnh lại: "Đúng rồi, nói đến điều tra, thời gian trước có chút buồn tẻ, tôi tìm người điều tra Đỗ Hoa nhỏ. Không biết có phải đầu óc tôi bị hỏng không? Trước kia cậu điều trị mất ở bệnh viện đó, tên là..."

"Andrew."

"Đúng! Andrew, chẳng phải có lần chúng ta hỏi cô ấy từng đến đó chưa thì cô ấy nói không?"

"Đúng."

"Shit! Chính là nó! Không phải là tôi nhớ nhầm!" Mạnh Thiếu Trạch hét lên: "Nhưng rõ ràng cô ấy từng đến đó, còn ở đó hơn một tháng."

Bạn đang đọc truyện *Bong Bông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 42

"Kiều tiên sinh, Đỗ tiểu thư tới bệnh viện Andrew khoảng giữa tháng 4 và tháng 5."

"Kiều tiên sinh, thời gian đó Đỗ tiểu thư cực tuyệt tiếp xúc với người ngoài, chúng tôi không tra được những tin tức khác, có một thời gian dài cô ấy thường xuyên gặp một vị bác sĩ tâm lý Brown."

"Kiều tiên sinh, chúng tôi đã liên lạc với Dr. Brown, nhưng ông ắt từ chối tiết lộ thông tin về bệnh nhân."

"Kiều tiên sinh, Triệu tiểu thư qua đời ngày 18 tháng 2 năm năm trước, nhưng lý do không phải vì băng huyết, mà gặp tai nạn giao thông ngoài ý muốn."

"Kiều tiên sinh, đúng là Đỗ tiểu thư mang thai trở về nước, sinh con tại một bệnh viện tư nhân, chúng tôi liên lạc với các bác sĩ đó, đứa trẻ đó là một bé trai."

"Kiều tiên sinh, đứa trẻ vừa ra đời liền bị đưa đi, chúng tôi không điều tra được người ôm đứa trẻ đi là ai, nhưng ngày hôm đó Ngô phu nhân và thư ký Marry xuất hiện ở bệnh viện."

Trong hai tiếng đồng hồ ngắn ngủi, các cuộc điện thoại liên tiếp nối nhau.

Người cuối cùng là Mạnh Thiếu Trạch, một loạt câu hỏi điên cuồng ập tới: "Shit! Tại sao cậu tìm người điều tra lại nhanh chóng như thế? Cậu thành thật đi, có phải cậu chờ sẵn ở bệnh viện đón Mặc Mặc không? Tôi đã nói người hay soi mói như cậu sao có thể để ý người khác, còn để người ta sinh con,

nhất định là mù mắt mới quan tâm tới người ta? Đỗ Hoa nhỏ sinh con trai đúng không? Cô ấy sinh tại bệnh viện, sinh nhật Mạc Mạc là 18 tháng 2, thật sự Đỗ Hoa nhỏ là mẹ Mạc Mạc? Shit! Tại sao Đỗ Hoa nhỏ phải nói dối? Còn làm bộ không nhận ra cậu? Rốt cuộc năm đó hai người đã..."

Mạnh Thiều Trạch còn chưa nói xong, Kiều Cận Nam ngắt điện thoại, tiếng chuông điện thoại tiếp tục vang lên: "Kiều tổng, hội nghị hôm nay bắt đầu lúc 11 giờ, mọi người đã đông đủ đang chờ ngài..."

Kiều Cận Nam ngắt điện thoại, tắt máy. Trong văn phòng rơi vào yên tĩnh.

Kiều Cận Nam ngả người dựa vào ghế, nhẹ nhàng nhắm mắt lại, ánh mặt trời xuyên thấu qua cửa sổ chiếu xuống sàn nhà, bao phủ lên người anh, rõ ràng gương mặt tuấn tú gần trong gang tấc, nhưng lại xa cách không thể tới gần.

Không phải cuối tuần, Đỗ Nhượng chỉ có một giờ nghỉ trưa, cô miễn cưỡng ngồi ăn cùng Hà Khâm Sinh.

Tâm trạng hôm nay không giống như bữa cơm lần trước.

Lần trước trong lòng cô có nhiều nghi vấn, không biết Hà Kiều Kiều có phải con gái cô không, cho nên tâm trạng cô rất rối bời, mỗi khi Hà Kiều Kiều gọi một tiếng "Mẹ", trong lòng cô vô cùng đau đớn, chỉ có thể mỉm cười để che giấu tâm tình.

Lần này cô và Hà Khâm Sinh đã thỏa thuận với nhau, cũng biết rõ thân thế Kiều Kiều, nên không khí bữa ăn cũng tự nhiên hơn.

"Cô giáo Đỗ, chiều hôm nay con cùng bố đi chơi công viên, tại sao cô giáo không đi cùng?" Hà Kiều Kiều ngồi trong lòng Đỗ Nhượng hỏi cô

Đỗ Nhượng không biết nên trả lời thế nào, Hà Khâm Sinh đã lên tiếng: "Kiều Kiều, cô giáo Đỗ còn phải làm việc, con cho rằng mọi người đều giống rảnh rỗi như con sao, không chịu đi học."

Hà Khâm Sinh cũng chiều nheo mũi Hà Kiều Kiều, cô bé liền cười khanh khách: "Ông nội nói con nghịch ngợm cũng là do bố quá cưng chiều!"

Tiếng cười trẻ con thật vô tư hồn nhiên, Đỗ Nhượng cũng cười theo, Hà Kiều Kiều hỏi: "Cô giáo Đỗ, bố cũng cưng chiều cô phải không?"

Nụ cười Đỗ Nhượng liền cứng đờ.

Hà Khâm Sinh bóc một con tôm cho Hà Kiều Kiều: "Ăn cơm mà nhiều lời như vậy!"

Đỗ Nhượng cũng vui đầu ăn cơm, không lên tiếng.

Lúc cô và Hà Khâm Sinh còn yêu nhau, anh cũng chiều cô vô cùng.

Cô bắt anh không được uống rượu, anh cũng ngừng lại, cô không thích anh hút thuốc lá, anh liền cai thuốc, cô ghét anh tụ tập với đám bạn nhậu nhẹt suốt ngày, anh cũng hạn chế bớt, cô không thích anh chơi bài lâu lồng không chịu học tập, buộc anh nghiêm túc học hành, anh oán giận mấy câu "Bà quản gia" nhưng sau đó vẫn chăm chỉ tới trường.

Đỗ Nhượng không muốn nghĩ tiếp.

Tất cả những hồi ức đó cô đều nhớ rõ.

Ăn xong bữa cơm, Đỗ Nhượng tới phòng rửa tay, Hà Kiều Kiều ồm ồm: "Con cũng muốn đi, con cũng muốn đi!"

Phòng ăn nhiều người, Đỗ Nhượng ôm cô bé, Hà Kiều Kiều vừa rời khỏi chỗ ngồi, liền vội vã ghé vào tai Đỗ Nhượng hỏi: "Hôm nay tại sao cô giáo Đỗ không vui?"

Đỗ Nhượng cười nói: "Cô rất vui."

Ngay lập tức Hà Kiều Kiều hào hứng hẳn lên: "Vậy cô đừng giận bố được không?"

Đỗ Nhượng sững sờ.

Hà Kiều Kiều ôm cô cô nói tiếp: "Bố biết sai lầm rồi. Biết sai có thể sửa đổi, đúng không cô?"

Đỗ Nhượng dờ khóc dờ cười: "Kiều Kiều, là bố dạy con nói?"

Hà Kiều Kiều lắc đầu: "Không phải, con tìm thấy trong điện thoại của Kiều Dĩ Mạc."

"Con biết chứ?"

"Biết ạ." Hà Kiều Kiều tự hào gật đầu.

"Kiều Kiều thật giỏi!" Đỗ Nhược nói sang chuyện khác: "Kiều Kiều còn có thể làm gì?"

"Con biết rất nhiều thứ! Đầu do bố dạy con! Bố là giỏi nhất!" Hà Kiều Kiều nói tốt giúp Hà Khâm Sinh: "Nhưng trong lớp con, bạn giỏi nhất cũng có lúc mắc sai lầm! Cho nên cô đừng giận bố có được không?"

Đỗ Nhược chỉ biết thở dài, cười vuốt vuốt tóc Hà Kiều Kiều.

Hà Kiều Kiều ôm chặt cổ cô, đảo tròn mắt suy nghĩ một lúc: "Không bằng phạt con hôn cô một nghìn cái được không?"

"Tại sao?"

"Mỗi lần bố tức giận, con ôm hôn bố vài cái là tốt rồi!" Hà Kiều Kiều vừa nói ghé sát hôn Đỗ Nhược một cái.

"A không được, là bố làm sai! Người chịu phạt phải là bố? Phạt bố hôn một nghìn cái được không?"

Đỗ Nhược không nhịn được liền nở nụ cười.

Hà Kiều Kiều vô cùng vui vẻ, gương mặt nhỏ nhắn hồng hào, lúc chia tay vẫn còn lưu luyến vẫy tay với Đỗ Nhược: "Lần sau chúng ta cùng đi công viên!"

Hà Khâm Sinh cố định đầu cô bé lại, cài giúp dây an toàn, nói với Đỗ Nhược: "Anh đưa Kiều Kiều đi chơi, tối nay tới đón em được."

Đỗ Nhược rũ mắt xuống, nhẹ nhàng gật đầu: "Ừ."

Nhưng Đỗ Nhược không ngờ tới chính là, đêm nay ở trước cửa công ty không phải Hà Khâm Sinh, mà là người đã một tháng nay không gặp lại.

Cô rất quen thuộc chiếc xe của Kiều Cận Nam, kiểu dáng khiêm tốn nhưng biển số xe rất khoa trương, cả người và xe đều giống nhau, thoát nhìn khiêm tốn, thực ra vô cùng kiêu ngạo.

Rất nhanh Đỗ Nhược ổn định lại tâm tình, Young lớn như vậy, có thể anh ta tới tìm người khác.

Cô không kịp bận tâm tới Bạch Hiểu Vi đứng gần đó, cầm chặt túi nhanh chóng đi tới trạm xe buýt.

Rất đáng tiếc, xe Kiều Cận Nam chậm chậm đi phía sau cô.

Đột nhiên Đỗ Nhược có một loại cảm giác bất đắc dĩ, khóc không ra nước mắt.

Không biết cô đã chạm vào sợi thần kinh nào của Kiều Cận Nam? Lần trước cô nói còn chưa đủ tàn nhẫn?

Cô xoay người lại, trực tiếp ngồi vào trong xe.

Trong xe rất ấm áp. Kiều Cận Nam mở điều hòa ở mức lớn nhất, đóng cửa xe nghe thấy tiếng gió rít bên ngoài.

Kiều Cận Nam không lên tiếng, Đỗ Nhược cũng không lên tiếng, có thể trong xe quá ấm áp, hoặc do không khí trầm mặc đè nén, trong chốc lát, trên lưng Đỗ Nhược đã ướt mồ hôi lạnh.

Thời điểm tan tầm, xe cô đi lại nườm nượp trên đường, Đỗ Nhược không biết Kiều Cận Nam muốn dẫn cô đi đâu, cô im lặng hồi lâu mới hít sâu một hơi, hỏi: "Kiều tiên sinh, hôm nay tìm tôi có chuyện gì không?"

Giọng nói dịu dàng lại khách sáo, cô không muốn đắc tội Kiều Cận Nam lần nữa.

Kiều Cận Nam không trả lời cô, hỏi một câu chẳng liên quan: "Em muốn ăn cái gì?"

Rất hiếm khi anh có thái độ này, không lạnh như băng, không giễu cợt, không kiêu ngạo.

Đỗ Nhược ngạc nhiên, tâm trạng cũng thoải mái hơn: "Ăn đồ Nhật Bản đi."

Qua một thời gian quen biết, cô nhận ra tính tình Kiều Cận Nam rất giống cô, thích mềm không thích cứng, không nên dùng thái độ cứng rắn với anh.

Kiều Cận Nam chuyển tay lái, rẽ sang con đường khác.

Trong xe cô cùng yên tĩnh, chỉ vang lên tiếng dương cầm du dương.

"Em từng nghe bản nhạc này chưa?" Đột nhiên Kiều Cận Nam hỏi cô.

Đỗ Nhược đáp: "Ừ. Nghệ sĩ dương cầm Einaudi người Italy." Vì muốn không khí đỡ căng thẳng nên cô nói nhiều hơn: "Bản nhạc trong bộ phim "The Intouchables" * một tác phẩm nổi bật của điện ảnh Pháp, lúc đó tôi mới biết tới Einaudi."

* https://vi.wikipedia.org/wiki/The_Intouchables

<https://www.youtube.com/watch?v=EoaPhxNubL0> (OST)

Hình như Kiều Cận Nam rất thích nghệ sĩ này, mấy bài vừa mở là các tác phẩm của ông ấy.

Kiều Cận Nam nhướn mày: "8 năm sự nghiệp của ông ấy."

Đỗ Nhược không hiểu anh có ý gì, nên cô đành im lặng.

Kiều Cận Nam chọn một phòng ăn yên tĩnh, riêng tư, trong phòng ăn có vài nhạc cụ truyền thống của Nhật Bản.

Đỗ Nhược vẫn thấp thỏm không yên, hôm nay Kiều Cận Nam không giống bình thường.

Dịu dàng quá nên thành không bình thường.

Nhìn đi, bây giờ anh ta đang rót rượu giúp cô, khóe miệng còn khẽ mỉm cười, bởi vì anh rũ mắt xuống nên cô không nhìn rõ tâm trạng của anh.

"Anh... muốn nói gì với tôi?" Đỗ Nhược cân nhắc từ ngữ.

Nụ cười nơi khóe miệng càng sâu, ánh mắt bình thản làm người khác không đoán được tâm tình: "À, gần đây có một người bạn mới từ Paris trở về."

Kiều Cận Nam nói không đầu không đuôi, sau đó dừng lại.

"Ừ?".

Kiều Cận Nam tiếp tục nói: "Người bạn đó nói biết Đỗ tiểu thư, trước đây đã từng biết nhau, mấy ngày trước gặp nhau trên đường, em lại làm như không quen biết cô ấy."

Đỗ Nhược thở phào nhẹ nhõm, thì ra là như vậy ...

"Có thể tôi không thấy người bạn đó, có thể lúc đó không được tập trung."

"Phải không?" Kiều Cận Nam nhướn mày: "Hay là do trí nhớ Đỗ tiểu thư quá kém, bạn bè lâu năm cũng quên luôn? Hoặc là... cố ý làm bộ như không quen biết?"

Đỗ Nhược cười cười: "Không, trí nhớ của tôi rất tốt, bạn bè cũng không nhiều, hơn nữa không cần thiết phải làm bộ như không quen biết."

"Phải không? Tôi nhớ lần trước Đỗ tiểu thư nói chưa từng tới bệnh viện Andrew?" Kiều Cận Nam nhìn thẳng Đỗ Nhược, vẫn mỉm cười như cũ: "Nhưng người bạn kia nói đã quen biết em ở đó, có một thời gian qua lại rất thân thiết."

Kiều Cận Nam cố ý nhấn vào ba chữ "Rất thân thiết".

Nụ cười trên mặt Đỗ Nhược liền cứng đờ.

"Không biết vì nguyên nhân gì, Đỗ tiểu thư lại quên mất người bạn đó." Kiều Cận Nam lại mỉm cười: "Người bạn đó rất đau lòng, còn nhờ tôi chuyển lời tới em."

Sắc mặt Đỗ Nhược trắng bệch.

Kiều Cận Nam tiếp tục hỏi dồn: "Đỗ tiểu thư có thể giải thích không?"

Đỗ Nhược hít sâu một hơi, trong phòng rất yên tĩnh, đột nhiên cô có cảm giác tù túng.

Một lúc sau Đỗ Nhược mới lên tiếng: "Nếu như những lời Kiều tiên sinh nói là thật, vậy thì thành thật xin lỗi, phiền anh chuyển lời xin lỗi tới người bạn đó, có một khoảng thời gian, tôi không thể nhớ ra."

"Tại sao?".

Đỗ Nhược không muốn nói, ánh mắt nhìn đi nơi khác: "Đây là chuyện riêng, tôi không muốn nhắc tới."

Kiều Cận Nam cười nhẹ: "Nhưng chuyện này có liên quan tới người khác, so với chuyện riêng tư thì cái nào quan trọng hơn?"

Sắc mặt Đỗ Nhược càng khó coi, cô cảm túi đứng dậy, nhưng cổ tay liền bị Kiều Cận Nam giữ chặt: "Đỗ tiểu thư, chắc em đã hiểu rõ tôi, không đạt mục đích thì không bỏ qua, bây giờ em không nói, tôi cũng có biện pháp để em phải nói ra."

Lời nói vừa thốt ra, khí thế bức người mạnh mẽ, còn sắc bén hơn ngày thường.

Mắt Đỗ Nhược đã đỏ lên.

"Kiều tiên sinh, anh đừng ép tôi." Đỗ Nhược thấp giọng nói.

Kiều Cận Nam cười: "Em yên tâm, tôi nhất định sẽ ép em phải thành thật."

Anh dừng một chút, nụ cười càng sâu hơn: "Hôm nay không nói rõ ràng, em đừng nghĩ bước ra khỏi đây."

Đỗ Nhược nhìn chằm chằm anh: "Kiều Cận Nam, tại sao anh nhất định phải ép tôi? Tại sao anh không thể tôn trọng, cho tôi một chút không gian riêng tư?"

Đỗ Nhược cố kìm nén giọng nói, nước mắt chỉ chực rớt xuống, đúng lúc phục vụ mang thức ăn lên, tạm thời cắt đứt cuộc nói chuyện.

Sau khi phục vụ rời đi, hai người đều không động đũa.

Kiều Cận Nam mở miệng trước, giọng nói mềm mỏng hơn, thậm chí còn có chút dịu dàng, anh đưa tay lau nước mắt giúp cô: "Em gặp điều gì ngoài ý muốn, cho nên quên đi một số chuyện?"

Đỗ Nhược lắc đầu.

"Ngã bệnh?"

Đỗ Nhược lắc đầu.

"Vậy là thế nào?" Anh giúp cô vén tóc ra phía sau tai: "Nói tôi nghe một chút, được không?"

Từ trước tới nay Đỗ Nhược chưa từng thấy Kiều Cận Nam nói chuyện dịu dàng như thế nên cô không phản ứng kịp, chỉ biết nhìn anh ngây ngốc.

Ánh mắt Kiều Cận Nam chăm chú lại chân thành, phảng phất có một loại ma lực làm người khác vui lấp vào trong đó.

Đỗ Nhược hít sâu một hơi, tự mình lau nước mắt, nhìn ra ngoài cửa sổ, ổn định lại tâm tình nhẹ giọng nói: "Lúc tôi và Hà Khâm Sinh chia tay, đã xảy ra một số chuyện."

Kiều Cận Nam nhìn chằm chằm cô, chờ cô nói tiếp.

"Khi đó tâm tình tôi rất không tốt, có một thời gian rất dài phải điều trị tâm lý." Đỗ Nhược vẫn nhìn ra ngoài cửa sổ.

Cho tới bây giờ, cô chưa từng tâm sự chuyện này với người khác, dù là hà khâm sinh, lần trước anh ta nhắc tới cô chỉ nhắc tới cái tên Dr. Brown.

"Kéo dài được nửa năm nhưng tình trạng không tiến triển, tôi đã tự sát." Đỗ Nhược cười cười: "Tôi tìm đến bác sĩ tâm lý, yêu cầu ông ấy thử làm thôi miên."

Đỗ Nhược thu hồi tầm mắt, nhìn về phía Kiều Cận Nam: "Tôi để ông ấy làm thôi miên, thử xem có thể xóa đi đoạn trí nhớ mà tôi không muốn nhớ lại, cho nên tôi không nhớ rõ một số việc."

Đỗ Nhược thấy thật nhẹ nhõm, thì ra nói ra chuyện này không khó khăn như cô nghĩ, "Giúp tôi chuyển lời xin lỗi tới người bạn kia."

Cô thán nhiên nhìn Kiều Cận Nam.

Chuyện là như vậy.

Đối với ký ức mà cô không muốn nhớ tới, cô lựa chọn quên lãng.

Mặc dù bây giờ cô vẫn mơ hồ, có những chuyện cô không nhớ được.

Phản ứng của Kiều Cận Nam không bình tĩnh giống như cô.

Anh vẫn nhìn chằm chằm cô, ánh mắt luôn bình thản nhưng lúc này giống như có ngàn vạn tâm tình mãnh liệt, cuối cùng chỉ hóa thành một tiếng cười chế giễu: "Ký ức không muốn nhớ tới?"

Anh nhìn Đỗ Nhược, ánh mắt này cô chưa từng thấy bao giờ, đáy mắt dần dần đỏ lên.

"Đỗ Nhược." Anh chậm rãi đứng lên, mười ngón tay trắng bệch nắm chặt lại, ánh mắt chăm chú như muốn nhìn thấu cô, ngàn vạn tâm tình mãnh liệt cũng bị thay thế bởi ánh mắt lạnh lẽo, nụ cười nơi khóe miệng cũng lạnh lùng: "Tốt, rất tốt!"

Bạn đang đọc truyện *Bong Bóng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 43

Kiều Cận Nam lại biến mất.

Đột nhiên xuất hiện ép cô phải nói sự thật, bỏ mặc cô ở lại nhà hàng, sau đó lại tiếp tục biến mất.

Đỗ Nhược thấy có điều gì đó không ổn, nhưng cô không để tâm lắm. Vốn dĩ anh ta là người hi nộ thất thường, từ lúc quen biết nhau đến bây giờ, cô vẫn không thể hiểu con người anh.

Hơn nữa gần đây công việc càng ngày càng bận rộn, cô không đủ sức lực để lo lắng chuyện khác.

Mọi người trong công ty đều phải tăng ca, mặc dù đối tác đã bày tỏ hứng thú với dự án của công ty cô, nhưng dự án bước vào giai đoạn cuối, họ không được phép chủ quan.

Thời buổi cạnh tranh khốc liệt, bọn họ có quyền lựa chọn đối tác phù hợp nhất.

Một tập thể xuất sắc, ngoài chuyên môn xuất sắc, năng lực chịu áp lực công việc cũng phải ưu tú.

Mặc dù liên tục tăng ca, mọi người không hề kêu than ngược lại càng ngày càng hăng hái, thời gian nghỉ ngơi còn trên trọc lãnh đạo.

"Mọi người nói xem, chị Vi vừa giới giang, tính tình quyết đoán, lại xinh đẹp, là nữ thần hoàn hảo, đàn ông như thế nào mới xứng với chị?" Về mặt Cindy đầy ngưỡng mộ khi nhắc tới Bạch Hiểu Vi.

"Tôi thấy chẳng có ai xứng với chị Vi của chúng ta, mọi người có biết bảng xếp hạng mười tình nhân quyến rũ nhất thành phố S không? Xếp thứ nhất là Hà đại thiếu gia đã có con riêng bốn năm tuổi, thứ hai là Mạnh thiếu gia chơi bời lêu lổng, nhất định không phải gout của chị Vi, thứ ba, thứ tư thì không cần nhắc đến... Đây, Đỗ Nhược, ngày nào cậu cũng về cùng chị Vi có thấy người đàn ông nào không?"

Đỗ Nhược sửa sang lại tài liệu vừa lác đầu: "Không có."

Angle lại đẩy câu hỏi về phía Andy: "Cậu theo chị Vi lâu nhất, thấy chị có bạn trai chưa?"

Andy suy nghĩ một chút: "Hình như... Không có?"

Cindy vỗ bấp đùi: "Tôi đã nói rồi! Mọi người thấy chị Vi yêu cầu với nhân viên nữ rất cao, đặc biệt là hình thức bên ngoài, có khi nào chị ấy..."

Sau đó ánh mắt dừng trên người Đỗ Nhược, nghịch ngợm nháy mắt một cái: "Đỗ Nhược, tôi cảm thấy chị Vi thích cô nhất."

"Phi.." Đỗ Nhược không thể nhịn nữa, bật cười: "Mọi người đừng nói nữa, cẩn thận chị Vi lại tức giận."

"Ai nói là tôi không có bạn trai?" Bạch Hiểu Vi tới gần, nụ cười rạng rỡ không thêm để ý tới chủ đề đang nghị luận, giọng nói đầy tiếc nuối: "Đáng tiếc là bị người ta đá."

Ngay lập tức tất cả mọi người nhao nhao lên: "Không phải chứ, nhất định là người đàn ông đó không có mắt."

"Mọi người đoán xem người đó đá chị vì lý do gì?" Bạch Hiểu Vi vẫn thản nhiên.

Mọi người đều không đoán ra.

Bạch Hiểu Vi vuốt mái tóc dài của mình: "Chị làm rớt một cọng tóc vào người ta, người ta chê chị phiền."

Mọi người: "..."

Đỗ Nhược nghĩ Bạch Hiểu Vi nói đùa nên cô chỉ che miệng cười nhẹ.

Không khí thoải mái không duy trì được lâu, sau đó công ty nhận được tin tức xấu.

Trước đó đối tác tỏ ra rất hài lòng với dự án của công ty, vé máy bay và khách sạn đã chuẩn bị tốt, nhưng không ngờ đối tác lại bất ngờ thay đổi, hủy bỏ buổi ký hợp đồng, cũng bày tỏ đã chọn xong đối tác, hơn nữa đã... ký hợp đồng.

Suốt một tháng ròng, tất cả mọi người đều dốc toàn lực vào dự án, lòng tin tràn tự tin, tin tức này như sét giữa trời quang.

Không biết lý do, tất cả mọi người đều ủ rũ. Tâm tình Đỗ Nhược cũng đi xuống vì cô theo dự án này từ những ngày đầu.

Chỉ có Bạch Hiểu Vi là bình tĩnh, buổi chiều biết được thông tin "Mars ký hợp đồng với Thịnh Thế." Bạch Hiểu Vi vẫn tươi cười nhưng nghiêng răng

nghe lại: "Dự án này do đích thân Kiều Cận Nam làm trong hai ngày, còn tự mình thảo luận với trụ sở chính, cũng coi như thua có mặt mũi."

Đỗ Nhược nghe thấy ba chữ Kiều Cận Nam liền chột dạ, rõ ràng anh ta không có hứng thú đối với Mars.

Không ngờ đây mới chỉ là màn dạo đầu.

Trong vòng nửa tháng, mọi hoạt động của công ty đều bị ảnh hưởng, các ban ngành ngừng hoạt động. Young là một công ty nhỏ, biến cố này khó có thể vượt qua.

Mặc dù Bạch Hiểu Vi xuất thân giàu sang, nhưng công ty do một tay cô gây dựng nên, hôm nay Đỗ Nhược đi ngoài văn phòng, liền nghe thấy Bạch Hiểu Vi gọi điện thoại.

"Ành, dù sao tôi và Kiều Cận Nam cũng là chỗ quen biết? Cần gì phải tuyệt tình như vậy? Cô cho tôi số cá nhân của anh ấy, tôi sẽ nói chuyện trực tiếp với anh ta."

"Đang họp? Cô nói xem bây giờ đang họp thì khi nào tôi có thể gặp anh ta?"

"Hừ, cô không muốn trả lời thì cứ nói thẳng!" Bạch Hiểu Vi tức giận ngắt điện thoại.

Đỗ Nhược bưng chén trà, đột nhiên có chút mờ mịt.

Thời gian này Hà Khâm Sinh cũng vô cùng bận rộn, hình như công ty xảy ra vấn đề

Đỗ Nhược lấy điện thoại ra, tìm số của Kiều Cận Nam

Mạnh Thiệu Trạch đang ngồi trong phòng làm việc của Kiều Cận Nam, hai chân bắt chéo, âm thầm quan sát Kiều Cận Nam

"Này, dù sao Bạch Hiểu Vi cũng coi là bạn gái cũ?" Mạnh Thiệu Trạch chậm rãi nói: "Rõ ràng là cậu muốn ép người ta vào đường cùng."

Mạnh Thiệu Trạch không hiểu tại sao Kiều Cận Nam lại làm thế: "Chỉ là một người phụ nữ, cậu đi tìm người ta là xong. Tại sao phải đi một vòng lớn làm gì? Chắc phía Hà Khâm Sinh bị cậu chinh đến thời gian uống nước cũng không có?"

Kiều Cận Nam vẫn nhìn chăm chăm vào máy tính, không thèm để ý tới cậu ta.

Mạnh Thiệu Trạch lại gần, cười híp mắt nói ra ý đồ hôm nay tới đây: "Đồ hoa nhỏ là mẹ ruột Mạc Mạc? Này, tại sao cô ấy lại giả vờ như không biết cậu? Năm đó..."

Kiều Cận Nam lạnh lùng nhìn cậu ta.

Đúng lúc điện thoại của anh sáng lên, hiện tên "Đỗ Nhược" trên màn hình.

Mạnh Thiệu Trạch định hóng hớt, nhưng Kiều Cận Nam vẫn nhìn anh, cũng không có ý định nghe điện thoại.

Mạnh Thiệu Trạch đầu hàng: "Được rồi, được rồi, chuyện của cậu thì tự mình xử lý."

Đỗ Nhược bước ra ngoài thang máy, đúng lúc gặp Mạnh Thiệu Trạch.

Nụ cười của anh đầy ẩn ý, lúc gặp anh cũng lên tiếng chào một câu khách sáo, anh chỉ cười cười.

Đây là lần đầu tiên Đỗ Nhược tới văn phòng của Kiều Cận Nam.

Văn phòng và biệt thự đều được bài trí cùng phong cách, trông trải làm người khác cảm thấy lạnh lẽo, một mình anh ngồi phía xa, dường như anh và không gian hợp thành một thể.

Đỗ Nhược đi vào, anh không thèm liếc mắt, Đỗ Nhược ngồi xuống, anh cũng không lên tiếng.

Ghế sofa cách xa bàn làm việc của Kiều Cận Nam, quá gần anh sẽ có cảm giác bị áp bức, cho nên cô lựa chọn ngồi cách xa anh.

Trong phòng làm việc yên tĩnh chỉ vang lên tiếng gõ bàn phím.

Đỗ Nhược tan sở mới tới đây, ngoài trời đã tối đen, cô cân nhắc lời nói: "Kiều tiên sinh, hôm nay tôi tới vì một số chuyện phát sinh gần đây."

Kiều Cận Nam vẫn im lặng nên cô đành phải nói tiếp: "Không biết có đúng không, hình như Kiều tiên sinh có ý nhắm vào Young?"

Đỗ Nhược bình tĩnh nhìn anh: "Phía Hà Khâm Sinh, Kiều tiên sinh cũng có ý?"

Đột nhiên Kiều Cận Nam lên tiếng chế giễu: "Tôi là 'Kiều tiên sinh', còn hần ta là Hà Khâm Sinh."

Đỗ Nhược không thể phản bác.

Đột nhiên Kiều Cận Nam đứng dậy: "Tôi không nhằm vào Young, cũng không nhằm vào Hà Khâm Sinh." Anh rót một chén nước, lên giọng: "Tôi là nhằm vào ai, chẳng lẽ em không biết?"

Đỗ Nhược cố gắng không chế tâm tình, hít sâu một hơi, kiềm chế cơn tức giận.

"Tôi nhớ Kiều tiên sinh có một ưu điểm, đó là nói thật." Đỗ Nhược bình tĩnh nói: "Vậy thì anh cứ nói thẳng ra tôi phải làm gì thì anh mới dừng chuyện này lại."

Kiều Cận Nam đẩy chén nước tới trước mặt Đỗ Nhược, hơi nóng lượn lờ trong không gian, anh thoải mái ngả người ra ghế, nhìn chăm chăm cô, ánh mắt sâu thẳm không thấy đáy.

Ánh mắt chăm chú làm Đỗ Nhược cảm thấy khó chịu, cô nhìn đi nơi khác.

Kiều Cận Nam nhìn chăm chăm cô, giọng nói dịu dàng: "Em từ chức, Dĩ Mặc muốn đi biển chơi, tôi sắp xếp thời gian đưa mọi người đi."

Đỗ Nhược ngạc nhiên, không hiểu anh ta có ý gì mà nói như thế.

"Em không muốn từ chức cũng được, xin nghỉ phép vài hôm." Nét mặt Kiều Cận Nam không giống như đang nói đùa.

"Kiều tiên sinh, lần trước chúng ta đã nói rõ ràng rồi." Đỗ Nhược kiềm chế cơn tức giận: "Rốt cuộc là anh muốn thế nào, giữa chúng ta không thể có kết quả."

Kiều Cận Nam nghiêm túc nhìn cô: "Không có kết quả?"

"Kiều tiên sinh, chúng ta không giống nhau..."

"Vói Hà Khâm Sinh thì có thể?" Kiều Cận Nam cười lạnh cắt đứt lời cô.

"Người tại sao anh lại lôi Hà Khâm Sinh vào?" Tôi và Hà Khâm Sinh, với tôi và anh là hai chuyện khác nhau."

"Đúng là hai chuyện khác nhau." Kiều Cận Nam vẫn cười mỉm, giọng nói càng ngày càng lạnh: "Hần ta là người em từng quỳ xuống van xin, càng như thế thì em càng không thể quên đúng không?"

Đỗ Nhược đứng dậy muốn ra về.

"Đỗ Nhược, nếu hôm nay em bước ra khỏi đây, ngày mai tôi cho em thấy Young phải đóng cửa, Thiên Hồng phải phá sản. À, còn em trai của em nữa." Về mặt Kiều Cận Nam vẫn lạnh như băng: "Em có thể mở to hai mắt xem thằng bé sẽ số cuộc sống đặc sắc cỡ nào."

Đỗ Nhược không kiềm chế được nữa, nước mắt chảy xuống.

Kiều Cận Nam nhìn chăm chăm cô.

"Phải làm thế nào anh mới buông tha cho tôi?"

Kiều Cận Nam nhướng mày, khóe miệng cười lạnh lùng: "Em cầu xin tôi đi."

Bạn đang đọc truyện *Bong Bóng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 44

"Tùy anh vậy."

Đỗ Nhược nhìn Kiều Cận Nam, giọng nói nghẹn ngào: "Anh muốn thế nào thì tùy anh. Young hay Thiên Hồng phá sản thì cứ phá sản đi, em trai tôi cũng mặc kệ. Dù sao sáu năm trước gia đình tôi cũng tan nát rồi, cứ như vậy, anh cứ làm những gì anh muốn."

Gương mặt cô đầy mệt mỏi, đôi mắt vẫn chưa khô nước mắt, cô mặc kệ Kiều Cận Nam, dứt khoát xoay người rời đi.

"Đồ tiểu thư, thang máy đang được kiểm tra, cô chịu khó đi cầu thang bộ." Vừa thấy Đỗ Nhược ra ngoài, dù bận rộn Anne vẫn không quên dặn dò cô.

Đỗ Nhược gạt đầu khách sáo bày tỏ cảm on.

Anne và Jucy nhìn nhau, nhìn về mặt Đỗ Nhược chắc chắn cuộc nói chuyện không được vui vẻ, hai người còn phải tiếp tục đối mặt với lãnh đạo tính khí khó chịu tới bao giờ...

Hai người vẫn còn chìm đắm trong đau khổ, đột nhiên cửa phòng bật mạnh, lãnh đạo còn chưa kịp mặc áo khoác đã vội vã ra ngoài.

Giờ tan sở đã qua lâu, cầu thang không một bóng người, chỉ có tiếng giày cao gót nện xuống bậc thang phát ra những âm thanh chói lọi.

Bởi vì Bạch Hiểu Vi yêu cầu, cô đi giày cao gót trên 10cm, lúc đi có chút gấp gáp, tầng lầu quá cao, càng đi xuống, đầu óc cô càng choáng váng, gặp hai tầng lầu không có đèn, Đỗ Nhược lấy điện thoại ra soi đường, không chú ý liền bước hụt.

Lại trượt chân giống như ở bữa tiệc đính hôn của Hà Khâm Sinh.

Cô thử đứng lên, nhưng lần này còn nghiêm trọng hơn, cô có thể cảm nhận được mắt cá chân đã sưng tấy lên.

Đỗ Nhược cõng giày cao gót, vịn vào cầu thang muốn đứng lên, đang do dự có nên đi tiếp hay không, cảm giác trong bóng tối có người lại gần mình, cô còn chưa định hình, cả người đã bị bế lên.

Bước chân Kiều Cận Nam vững vàng, lại không có một tiếng động, vững vàng ôm Đỗ Nhược.

Đỗ Nhược ôm cổ anh, cả người bị bao vây trong hơi thở của anh.

Hơi thở xa lạ trở nên quen thuộc, vốn dĩ kháng cự từ từ biến thành tiếp nhận, Đỗ Nhược vùi mặt vào cổ anh, nước mắt lại chảy ra.

Kiều Cận Nam ôm cô tới bãi đậu xe, đặt cô ngồi ngay ngắn trên xe, thay cô thắt dây an toàn.

Đỗ Nhược vẫn lau nước mắt.

"Rất đau sao?" Kiều Cận Nam nhìn mắt cá chân sưng lên, khẽ cau mày.

Đỗ Nhược lắc đầu.

Kiều Cận Nam đặt tay lên vô lăng, nhưng không lái xe, một lúc sau mới nói: "Đừng khóc, vừa rồi đã hù dọa em."

Đỗ Nhược vẫn tiếp tục lau nước mắt.

Không phải vì đau chân, không phải vì Kiều Cận Nam nói những lời đó, cô cũng không biết tại sao phải khóc.

Kiều Cận Nam khẽ nhíu mày, nghiêng người lại gần Đỗ Nhược, nhưng anh ngừng lại quan sát cô, sau đó ngồi thẳng người lại, lái xe.

Anh không có hỏi cô muốn đi đâu, trực tiếp lái xe về Kiều gia.

Lúc Hồ Lan mở cửa, bà gặp người một lúc mới định thần lại: "Kiều tiên sinh, Đỗ tiểu thư..."

Đỗ Nhược đi chân trần, phần son lem nhem nhìn có chút nhếch nhác, sắc mặt Kiều Cận Nam cũng khó coi, thấp giọng hỏi: "Dĩ Mặc đã ngủ?"

Hồ Lan vội vã đi vào bếp: "Đã ngủ, chắc hai người chưa ăn cơm đúng không? Để tôi đi chuẩn bị vài món."

Sau khi xuống xe, Đỗ Nhược kiên quyết không muốn Kiều Cận Nam bế vào nhà, nhưng nhưng một chân cô không thể đứng được, nên cả Hồ Lan và Kiều Cận Nam đều cô lên lầu.

Đỗ Nhược ngồi ở mép giường, tâm tình đã bình ổn trở lại, thấy Kiều Cận Nam từ phòng vệ sinh ra, cầm một cái khăn lông, ngồi xổm trước người cô giúp cô lau chân.

Cô thấy không được tự nhiên, muốn né tránh, Kiều Cận Nam liền trừng mắt nhìn cô, ánh mắt sâu thẳm không chạm đáy.

Đỗ Nhược mặc kệ anh.

Anh dùng khăn ẩm lau chân cô, sau đó lấy một chai dầu thuốc, bắt đầu bôi thuốc.

Là dầu thuốc mới.

Sau buổi lễ đính hôn của Hà Khâm Sinh, Kiều Cận Nam liền mua chai dầu thuốc này. Lúc đó anh cũng thấy kỳ quái, tại sao vô duyên vô cớ lại để ý đến người cự tuyệt mình hai lần? Từ trước đến giờ cũng chỉ có người khác tìm cách lấy lòng anh. Cho nên lúc mua về, chỉ là nhất thời xúc động nên anh không đưa cho Đỗ Nhược.

Dầu thuốc rất nồng, từng đợt truyền tới mũi Đỗ Nhược, đau đến nỗi phải cắn chặt hàm răng.

Suốt quá trình Kiều Cận Nam không lên tiếng, sau khi xoa thuốc xong, anh ném cho Đỗ Nhược một bộ áo ngủ, một mình vào phòng vệ sinh, lúc ra ngoài, nhìn Đỗ Nhược đang ngáy người nhìn áo ngủ, liền lên tiếng: "Muốn anh mặc giúp?"

"Tôi..." Đỗ Nhược trừng mắt nhìn: "Tối phòng khách được không?."

Kiều Cận Nam không lên tiếng, cầm áo ngủ, sau đó ôm Đỗ Nhược vào phòng vệ sinh, đóng cửa lại.

Đỗ Nhược ở trên bồn cầu ngồi rất lâu, chỉ có thể thở dài, rửa mặt, thay áo ngủ xong rồi ra ngoài. Kiều Cận Nam đi vào, nghe tiếng động đoán là đang tắm. Đỗ Nhược dùng chân còn lại nhảy tới cửa, phát hiện cửa phòng đã khóa trái từ lúc nào, không thể mở ra. Cô nhìn tủ quần áo, lần trước cô dọn đồ vội vã vẫn để lại vài bộ quần áo ở phòng khách, không biết Kiều Cận Nam chuyển về phòng anh từ lúc nào.

Cô nhảy về giường, đúng lúc điện thoại vang lên, Hà Khâm Sinh gọi tới.

Thấy cô không trả lời, Hà Khâm Sinh gọi một tiếng: "Nhược Nhược?"

"Ừ."

"Mấy ngày nay anh có chút việc bận."

"Không sao." Chưa đợi anh nói xong, Đỗ Nhược đã lên tiếng trước.

"Ăn cơm chưa?"

Đỗ Nhược nhìn sắc trời bên ngoài: "Ăn rồi."

Chắc nghe thấy bên cạnh Đỗ Nhược có tiếng động, Hà Khâm Sinh hỏi: "Em đang ở đâu?"

Đỗ Nhược không lên tiếng.

"Một mình em chú ý an toàn." Hà Khâm Sinh nhẹ giọng nói.

"Ừ."

"Ngủ ngon."

"Ừ."

Đỗ Nhược ngắt điện thoại, quay đầu lại phát hiện Kiều Cận Nam đã đi ra, đang nhìn cô.

Anh mặc áo phông trắng, quần sooc, bình thường thấy Kiều Cận Nam ăn mặc nghiêm túc, hôm nay thấy anh mặc quần áo ở nhà, Đỗ Nhược liền ngẩn người.

Kiều Cận Nam không để ý đến vẻ mặt ngốc nghếch của cô, ánh mắt dừng lại trên điện thoại của cô, khóe miệng nhếch lên.

Thấy anh tắt đèn, Đỗ Nhược thấp thòm ngồi dịch ra mép giường, anh lại gần, cổ họng cô có chút phát khô.

Kiều Cận Nam ôm cô nhét vào trong chăn, sau đó anh cũng chui vào theo. Đỗ Nhược giống như con thú gặp nguy hiểm, bắt đầu giãy giụa, Kiều Cận Nam vòng hai tay ôm chặt cô vào lòng, giọng khàn khàn nói: "Đỗ Nhược, em còn cử động nữa, tôi bảo đảm bây giờ có thể ăn em."

Đỗ Nhược nhận thấy thân thể phía sau càng ngày càng nóng, lập tức liền nằm yên.

Vòng tay Kiều Cận Nam từ từ nói lỏng ra, Đỗ Nhược đưa lưng về phía anh, anh liền ôm hông cô, không tiến thêm động tác nào.

Ban đêm biệt thự rất yên tĩnh, trong phòng lại càng thêm yên tĩnh.

Bây giờ đi ngủ thì quá sớm. Hai người lại không ăn tối, người Kiều Cận Nam rất ấm, ôm cô rất chặt. Đỗ Nhược không ngủ được, cô biết Kiều Cận Nam cũng không ngủ được, nhưng hai người không biết nói gì, chỉ có nhiệt độ cùng hô hấp hòa quyện với nhau.

Cũng không biết kéo dài bao lâu, Đỗ Nhược thấy hô hấp của anh dần dần ổn định, cô hít sâu một hơi rồi nhẹ nhàng thở ra, dần dần chìm vào giấc ngủ.

Ngày hôm sau, Đỗ Nhược bị một trận cười "Hi hi" đánh thức, mở mắt ra liền thấy Kiều Dĩ Mặc đang nhìn cô.

Ánh mắt sáng ngời, giọng nói đầy hưng phấn: "Chị Hoa nhỏ..."

Đỗ Nhược thấy bộ dạng lém lỉnh của Dĩ Mặc liền cười rộ lên, đang định lên tiếng, Kiều Dĩ Mặc đặt ngón trỏ trước miệng: "Suyt", ra vẻ thần bí: "Bố nói không được làm phiền chị..."

Đỗ Nhược cười vuốt vuốt đầu thẳng bé.

"Em, rất, nhớ, chị." Kiều Dĩ Mặc sợ cô nghe không rõ, nên sau khi nhấn mạnh từng chữ liền nghiêng người về phía cô, "MuA" một cái thật kêu rồi đỏ mặt chạy mất.

Không ngờ lúc chạy ra tới cửa liền đụng phải Kiều Cận Nam, Kiều Dĩ Mặc vội vàng giải thích: "Bố ơi, con không có làm phiền chị Hoa nhỏ, tự chị ấy tình đây."

Kiều Cận Nam xoa đầu cu cậu, nói với Đỗ Nhược: "Tôi đã xin nghỉ giúp em, nghỉ ngơi cho khỏe hẳn rồi đi làm."

Nói xong liền ôm Kiều Dĩ Mặc xuống lầu.

Buổi sáng hôm đó, Đỗ Nhược nhận được điện thoại từ Bạch Hiểu Vi, giọng nói đầy hoài nghi: "Em và Kiều Cận Nam...?"

Đỗ Nhược cũng không biết nên giải thích như thế nào, hỏi ngược lại: "Chị Vi, bây giờ công ty thế nào?"

Bạch Hiểu Vi cười khan một tiếng: "Kiều tiên sinh rộng rãi, để dự án đó cho chúng ta."

Đỗ Nhược thờ phào nhẹ nhõm.

Bạch Hiểu Vi lại hỏi: "Thì ra tất cả những việc Kiều Cận Nam làm là vì em?"

Đỗ Nhược áy náy: "Em xin lỗi..."

Bạch Hiểu Vi im lặng thật lâu mới nói: "Không sao, anh ta để mấy hạng mục béo bở cho chúng ta, cũng coi là trong họa có phúc."

Hai người nói mấy câu, mới ngắt điện thoại.

Buổi trưa đang ăn cơm, Trịnh Kỳ ôm hai rương hành lý tới đây, Đỗ Nhược thấy quen quen, ngẩn người nửa ngày không nói nên lời, Trịnh Kỳ tinh ý vội vàng giải thích: "Đồ tiểu thư, đồ dùng của cô đều ở đây, phòng trọ của cô đã trả lại, tiền đặt cọc sẽ chuyển vào tài khoản của cô."

Sau đó Trịnh Kỳ và di Hổ vô cùng ăn ý vác hành lý mang lên lầu.

Lúc quay lại đây, Đỗ Nhược phát phát hiện đồ đạc của mình để trong phòng Kiều Cận Nam, dường như bọn họ vốn thuộc về nơi này.

Cuối cùng vẫn không thể thay đổi được, cô ngồi ngoài ban công cả buổi chiều, chờ Kiều Cận Nam trở về.

Cô ở lại Kiều gia, giống như một điều hiển nhiên.

Kiều Cận Nam vẫn đi làm bình thường, tan việc sớm, anh lại giống như trước, để Đỗ Nhược ngồi bên cạnh nhìn anh làm việc, nhưng lần này đồng ý cho Kiều Dĩ Mặc vào thư phòng; anh về trễ không về ăn cơm, Đỗ Nhược cùng Kiều Dĩ Mặc ăn cơm, cùng chơi trò chơi, thời gian qua rất nhanh. Nhưng lúc ngủ, anh đều ôm Đỗ Nhược, cô dần dần thích ứng, cô không kháng cự, anh cũng không tiến thêm động tác nào.

Bởi vì chân cô chưa khỏi hẳn nên đa số thời gian cô chỉ quanh quẩn trên lầu, mấy ngày nay Kiều Dĩ Mặc như chìm đắm trong hũ mật, cả ngày cười vui vẻ, chỉ cần Kiều Cận Nam không có ở đây, lập tức liền dán chặt bên người Đỗ Nhược.

Hôm nay Kiều Cận Nam lại về trễ, Kiều Dĩ Mặc nằm bên cạnh nghe Đỗ Nhược kể chuyện cổ tích, đột nhiên cu cậu hỏi Đỗ Nhược: "Khi nào thì chị Hoa nhỏ kết hôn với bố bạn Hà Kiều Kiều?"

Đỗ Nhược ngạc nhiên, không hiểu tại sao cu cậu lại hỏi vấn đề này... Cô nhìn xuống trang sách, là hình ảnh hoàng tử và công chúa sống hạnh phúc bên nhau.

"Hai người kết hôn nhanh nhanh được không?" Vẻ mặt Dĩ Mặc đầy mong đợi.

Đỗ Nhược dở khóc dở cười: "Ai bảo với em là chị và bố Hà Kiều Kiều sẽ kết hôn?"

"Hai người kết hôn nhanh một chút, thì em và bạn Kiều Kiều mới có thể kết hôn."

Đỗ Nhược càng dở khóc dở cười.

Thật ra thì Kiều Dĩ Mặc muốn biểu đạt ý tứ là, hai người kết hôn rồi, mình và Kiều Kiều cũng kết hôn, như vậy chị cũng là mẹ em! Dù sao bố có rất nhiều khuyết điểm, hơn nữa...

Mặt Kiều Dĩ Mặc hồng lên, ghé vào Đỗ Nhược, thần bí nói: "Em nói cho chị một bí mật, Hà Kiều Kiều nói muốn kết hôn với em!"

Đó là câu chuyện của vài hôm trước.

Hôm sinh nhật của Kiều Dĩ Mặc không mấy vui vẻ, sau khi Kiều Cận Nam mang cu cậu rời khỏi nhà trọ, bố chỉ nhốt mình trong thư phòng, buổi tối ra ngoài không cho cu cậu đi theo. Cho nên hôm sau đi vườn trẻ, cu cậu rất buồn bực.

Hà Kiều Kiều thấy cu cậu không vui, liền xách ghế nhỏ lại gần.

Cho kẹo nhưng cu cậu không cười.

Cho chocolate, cu cậu vẫn không cười.

Cuối cùng Hà Kiều Kiều nói: "Kiều Dĩ Mặc, phải làm thế nào cu cậu mới vui lên." Cô bé vô cùng nghiêm túc nói: "Vậy thì chúng ta kết hôn đi, như vậy cu cậu cũng có mẹ."

Ngay lập tức Kiều Dĩ Mặc liền cười như mở cờ trong bụng.

Đến bây giờ nhớ lại, khuôn mặt Kiều Dĩ Mặc vẫn ngượng ngùng xấu hổ.

Có cô gái đồng ý kết hôn với mình. \ (^o^) /

Đỗ Nhược nhéo khuôn mặt phấn hồng kia: "Tiểu quý!"

Tình cảm bọn trẻ thật trong sáng, đơn giản, nếu có thể giống như truyện cổ tích hoàng tử cùng công chúa sống hạnh phúc mãi mãi thì cuộc sống sẽ không có nhiều điều phải hối tiếc.

Mấy ngày nay Hà Khâm Sinh vẫn ở gọi điện thoại cho cô, hôm nay giọng nói có chút tức giận: "Nhược Nhược, em đã trả phòng trọ?"

Đỗ Nhược không lên tiếng, Hà Khâm Sinh nói tiếp: "Anh biết em đang ở đâu, em ra ngoài đi, bây giờ anh đang ở cửa, có vài lời muốn nói với em."

Chân Đỗ Nhược đã gần khỏi hẳn, cô nói với dì Hồ một tiếng rồi ra cửa.

Hà Khâm Sinh đỗ xe trước cổng biệt thự của Kiều Cận Nam, tựa vào cửa xe, liên tục hút thuốc.

Đỗ Nhược lại gần, anh liền nắm lấy cổ tay cô, muốn kéo cô vào trong xe.

Đỗ Nhược né tránh: "Chúng ta tìm nơi nào gần đây, tôi không muốn đi xa."

Sắc mặt Hà Khâm Sinh có chút không vui: "Nhược Nhược, nơi này là nhà Kiều Cận Nam."

"Tôi biết." Đỗ Nhược rút tay vào túi áo, đi trước.

Hà Khâm Sinh đi theo cô, im lặng hồi lâu mới lên tiếng: "Nhược Nhược, em có biết gần đây Thiên Hồng gặp rắc rối là do hấn ta..."

"Không biết." Đỗ Nhược cắt ngang: "Hà Khâm Sinh, anh đừng tới tìm tôi nữa."

Cô quay đầu lại, nghiêm túc nhìn Hà Khâm Sinh.

Hà Khâm Sinh cười một tiếng, nhìn đi nơi khác.

"Nhược Nhược, chẳng phải lần trước chúng ta đã nói rồi sao? Làm lại từ đầu." Anh lôi kéo tay Đỗ Nhược.

"Không thể được." Đỗ Nhược thản nhiên nói.

"Có phải Kiều Cận Nam nói gì với em không?"

"Không phải."

"Mấy ngày trước em còn thuận theo anh." Hà Khâm Sinh dịu dàng nói: "Nhược Nhược, em không cần lo lắng, Kiều Cận Nam không thể làm gì anh."

"Không liên quan tới Kiều Cận Nam." Đỗ Nhược bắt đầu nói: "Là chúng ta, vấn đề giữa chúng ta anh hiểu không? Anh thấy mấy ngày trước tôi còn nghe anh đúng không?"

Hà Khâm Sinh sững sờ.

Một lúc sau anh lại dỗ dành cô: "Đây chỉ là vấn đề thời gian, sau này em sẽ nhớ lại chúng ta đã từng có quãng thời gian tốt đẹp."

"Tôi đã nói với anh rồi, tôi chưa từng nhớ lại." Đỗ Nhược thản nhiên nhìn anh, giọng nói có chút nghẹn ngào: "Hà Khâm Sinh, anh đừng ép tôi nữa. Mấy năm nay tôi mệt mỏi rồi, thật sự rất mệt mỏi."

Sau khi cô về nước, điều không may liên tiếp ập tới, sau khi Tần Nguyệt linh tỉnh lại, cô nghĩ bắt đầu lại cuộc sống thì Kiều Cận Nam và Hà Khâm Sinh

xuất hiện.

"Tôi chỉ muốn cuộc sống bình yên."

"Cho nên em lựa chọn Kiều Cận Nam?"

Đỗ Nhược không trả lời.

Lần trước cô và Hà Khâm Sinh đã thảo luận vấn đề này.

Không phải là do cô lựa chọn, vì cô không có cái quyền đó. Nếu Kiều Cận Nam muốn cô trở về, thì anh ta có hàng nghìn biện pháp để cô phải tự tới tìm anh ta.

"Nhược Nhược. " Hà Khâm Sinh nắm tay cô, bắt đầu nói: "Chưa chắc Kiều Cận Nam đã thật lòng với em, nhưng xin em hãy tin tưởng anh..."

"Tôi tin anh." Đỗ Nhược hít sâu một hơi: "Tôi tin anh, tin anh yêu tôi, tin những năm này anh có nỗi khổ tâm, tin là sau này anh sẽ đối xử tốt với tôi. Nhưng Hà Khâm Sinh, anh nhất định phải rạch thêm vào vết thương của tôi? Anh nghĩ tôi đã quên sao? Anh nghĩ người tôi quên là anh sao?"

Đỗ Nhược không muốn khóc, nhưng nước mắt vẫn không kìm được chảy xuống.

"Đêm hôm đó anh uống rượu, cho nên quên đúng không?" Đỗ Nhược cười cười: "Nhưng tôi thì chưa, hơn nữa, đời này cũng sẽ không quên."

Hà Khâm Sinh sùng sốt, mặt sắc có chút trắng bệch.

Đỗ Nhược không nói thêm gì nữa, xoay người rời đi.

Hà Khâm Sinh không đuổi theo cô.

Cô mệt mỏi, thật sự rất mệt mỏi.

Có chút tổn thương, không phải một câu "Khi đó chúng ta còn quá trẻ tuổi" là có thể xóa sạch, có những thứ không phải theo thời gian trôi qua thì có thể xóa được.

Đỗ Nhược thường nhớ lại những ký ức đó.

Cô luôn tự nói với mình, từ cái đêm cô quý xuống cầu xin anh đã hoàn toàn chấm dứt.

Nhưng không dễ như cô tưởng.

Hà Khâm Sinh vẫn mềm lòng với cô, chỉ cần cô cầu xin, anh sẽ quay đầu lại. Dưới cơn mưa anh ôm lấy cô, nghẹn ngào, anh nói, được, Nhược Nhược, anh không đi, chúng ta không chia tay. Anh nói, Nhược Nhược, anh yêu em.

Cô cho là thật.

Cô nghĩ vứt bỏ tự ái và kiêu ngạo thì chiến thắng trong tình yêu.

Cô vui vẻ đến khu phố 13 mua vịt nướng, muốn anh được vui vẻ.

Kết quả lúc về, thấy Hà Khâm Sinh đang quấn lấy người khác trên giường của cô.

Đó là lần cuối cùng dứt khoát chia tay.

Một màn này không bao giờ quên.

Anh nói anh yêu cô.

Đây chính là yêu sao?

Nếu là thế thì cô không cần.

Bạn đang đọc truyện *Bong Bổng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 45

Có lúc Đỗ Nhược sẽ nghĩ, có thể do cấu tạo nam nữ khác nhau cho nên suy nghĩ cũng bất đồng. Giống như câu nói, đàn ông đến từ sao Hỏa đàn bà đến từ sao Kim.

Đàn ông có thể phân biệt rạch ròi giữa tình yêu và tình dục còn phụ nữ thì không thể.

Không cần quan tâm trước đây anh ta yêu cô đến mức nào, nhưng cô không thể chấp nhận được việc anh ta nói yêu cô sau lưng lại dây dưa với người phụ nữ khác.

Mấy năm nay việc khó khăn nhất chính là làm vết thương này liền sẹo, nhưng vẫn đau nhói làm cô nghi ngờ làm thôi miên thất bại, nếu không tại sao cô vẫn nhớ rõ mọi chuyện?

Cho nên anh ta chưa bao giờ hỏi cô đã quên mất những chuyện gì.

Lúc Đỗ Nhược về nhà, trời đã tối đen. Hồ lan mở cửa, vừa nhìn thấy cô giống như gặp cứu tinh về mặt mừng rỡ, cao giọng nói: "Kiều tiên sinh, Đỗ tiểu thư đã về rồi!"

Đỗ Nhược bước vào nhà liền cảm thấy bầu không khí lạnh lẽo. Kiều Cận Nam ngồi trên ghế sofa, thức ăn trên bàn đã nguội, bát đĩa đã bày sẵn nhưng không ai động tới. Kiều Dĩ Mặc cũng buồn bực không vui, ngồi trên ghế chơi xếp hình.

Câu nói của di Hồ làm không khí bớt lúng túng, Kiều Dĩ Mặc vứt bỏ xếp gỗ nhào vào lòng Đỗ Nhược: "Chị Hoa nhỏ!" Kiều Cận Nam quay đầu lại nhìn cô sau đó đi tới bàn ăn, Hồ Lan vội vàng đi hâm nóng lại đồ ăn.

"Đi đâu?" Kiều Cận Nam làm như lơ đãng hỏi.

Đỗ Nhược do dự nhưng vẫn nói thật: "Gặp Hà Khâm Sinh nói mấy câu."

Kiều Cận Nam đặt đĩa xuống, ngược mắt nhìn cô, ánh mắt có chút tức giận.

Đỗ Nhược rũ mắt xuống: "Có vài lời muốn nói rõ ràng."

Kiều Cận Nam nhìn cô, không nói thêm câu gì.

Đỗ Nhược thấy anh không truy cứu nữa, lại nói: "Chân của tôi đã khá hơn, tôi định ngày mai bắt đầu đi làm."

Kiều Cận Nam đã sớm chuẩn bị trước, lấy ra một chuỗi chìa khóa, nói: "Ngày mai đi mua xe trước."

Là chìa khóa biệt thự.

Từ đây tới chỗ làm rất xa, phương tiện công cộng lại không thuận tiện, nhưng mua xe...

"Em chọn một chiếc xe dưới kia cũng được." Kiều Cận Nam bổ sung thêm.

Trong bãi đậu xe có khoảng mười chiếc xe, nhưng cô lái mấy chiếc xe sang trọng đi làm thì...

"Mua xe đi." Đỗ Nhược nói khẽ: "Giống chiếc xe cũ của tôi là được."

"Bố định mua xe tặng chị Hoa nhỏ để đỡ chị vui vẻ đúng không?" Kiều Dĩ Mặc yên lặng ăn cơm, đột nhiên giờ bữa lên nói: "Không thể quá hẹp hòi! Có cần con cho mượn tiền mừng tuổi không?"

Kiều Cận Nam gấp một miếng thịt bò nhét vào trong miệng nhỏ kia: "Ăn cơm bớt nói."

Ngày hôm sau, Đỗ Nhược vẫn quyết định đi làm trước, sau khi chuẩn bị xong xuôi, lúc đổi giày mới phát hiện tất cả giày cao gót đều không thấy, chỉ còn lại giày thể thao, không phù hợp với quần áo cô đang mặc.

"Di Hồ có nhìn thấy giày cao gót của con không?"

Hồ Lan ở phòng bếp hình như không nghe thấy, ngược lại Kiều Cận Nam trả lời cô: "Đều ném đi rồi."

Đỗ Nhược: "..."

"Không cần đi giày cao gót." Hiển nhiên Kiều Cận Nam ám chỉ hai lần trọ chân vì giày cao gót.

Đỗ Nhược im lặng nhìn anh, chẳng qua trọ chân là ngoài ý muốn, nhưng không thể bởi vì trọ chân mà không đi giày cao gót? Quan trọng là Bạch Hiểu Vi yêu cầu rất cao với nhân viên, không thể một mình cô ăn mặc khác được?

Hình như Kiều Cận Nam nhìn thấu suy nghĩ của cô: "Anh sẽ nói chuyện với Bạch Hiểu Vi."

Vừa nói liền lấy điện thoại ra muốn gọi điện thoại, Đỗ Nhược vội vàng ngăn lại: "Được rồi, để tự tôi nói, ngày mai đi làm cũng được."

Vì vậy cả ngày nay Đỗ Nhược không đi mua xe, mà là đi mua mấy đôi giày cao gót.

Lúc mua giày cô vẫn đang suy nghĩ về Kiều Cận Nam.

Nếu nói anh thích cô, nhưng cô hỏi anh hai lần anh đều phủ nhận, nói anh không thích cô vậy thì anh tìm mọi phương pháp giữ cô bên anh để làm gì. Anh không muốn cô đi giày cao gót, là muốn tốt cho cô, chi tiết nhỏ anh cũng chú ý tới, làm người khác rất cảm động, nhưng vào tay anh, phương thức xử lý biến thành vứt hết giày cao gót.

Vốn dĩ là chuyện làm người ta cảm động, cuối cùng lại làm người ta tức giận.

Chẳng lẽ anh ta luôn đối xử với người khác như thế? Đối với bạn gái cũng như thế?

Khó trách ba mươi tuổi vẫn không tìm được mẹ cho Dĩ Mặc...

Đỗ Nhược không thể nào hiểu Kiều Cận Nam, Kiều Cận Nam không thể nào hiểu Đỗ Nhược. Đúng lúc Mạnh Thiệu Trạch tới văn phòng, Kiều Cận Nam liền hỏi một câu: "Mạnh Tử, đối với đôi giày đi không thoải mái thì cậu xử lý như thế nào?"

Mạnh Thiệu Trạch ngạc nhiên nhìn anh: "Dĩ nhiên là vứt bỏ."

Kiều Cận Nam nhướn mày, quả nhiên người không bình thường chính là Đỗ Nhược.

Đôi chân bị chai vì giày cao gót, anh cảm thấy không nên đi nó, nhưng ánh mắt của cô giống như anh gây ra chuyện không thể tha thứ.

"Này, cậu và Đỗ Hoa nhỏ đã tới giai đoạn nào?" Mạnh Thiệu Trạch lại hóng hớt chuyện bát quái.

Anh biết gần đây Đỗ Nhược ở lại Kiều gia, cô ấy là mẹ Kiều Dĩ Mặc là sự thật. Anh rất tò mò, rốt cuộc Kiều Cận Nam sống chung với Đỗ Nhược thế nào.

Đỗ Nhược là người thích mềm không thích cứng, phải để Kiều tam thiếu gia dùng thủ đoạn giữ lại bên cạnh thì có thể thấy được Đỗ Hoa nhỏ không có hứng thú với bố Dĩ Mặc. Bây giờ người ở Kiều gia nhưng tâm thì chưa chắc.

Nhưng trước kia phương pháp xử lý chuyện tình cảm của Kiều Cận Nam luôn đơn giản lại thô bạo, muốn cậu ta dùng giọng nói dịu dàng để dỗ dành phụ nữ?

Mạnh Thiệu Trạch liền nổi da gà.

"Cậu thấy thế nào?" Kiều Cận Nam nhếch miệng.

Mạnh Thiệu Trạch quan sát Kiều Cận Nam một vòng: "Hắc Hắc, sắc mặt xám trắng, vành mắt thâm đen, ánh mắt mệt mỏi, vừa nhìn chính là... dục vọng chưa thỏa mãn!"

Mạnh Thiệu Trạch cười hi hi chờ bộ dạng kinh ngạc của Kiều Cận Nam, kết quả cậu ta thản nhiên thừa nhận: "Có chút."

Vì vậy biến thành Mạnh Thiệu Trạch kinh ngạc, im lặng nhìn chăm chăm cậu ta: "Có thật không? Đã mấy ngày rồi, hay là cậu có vấn đề?"

Lần này Kiều Cận Nam không thèm để ý đến cậu ta, Mạnh Thiệu Trạch nói tiếp: "Cậu chỉ cần đẩy Mặc Mặc người gặp người thích tới trước mặt cô ấy, bảo đảm cậu muốn làm gì cô ấy cũng đồng ý!"

Kiều Cận Nam mở văn kiện ra, cầm bút lên bắt đầu công việc: "Kiều Cận Nam không cần dựa vào con trai để giữ vợ."

Chẳng mấy chốc đã gần hết tháng ba, mùa xuân càng ngày càng gần, đầu xuân hoa đào quỳnh đã nở, Đỗ Nhược ở lại Kiều gia được nửa tháng.

Cuộc sống của cô cũng không thay đổi nhiều, cô và Kiều Cận Nam vẫn không có tiến triển, nhưng quan hệ với Kiều Dĩ Mặc càng ngày càng thân mật, mỗi ngày đều phải nằm bên cạnh cô, nghe cô kể chuyện xưa hoặc là hát ru mãi cho đến lúc ngủ.

Cô cảm thấy như vậy không tốt lắm, dù sao sớm muộn cô cũng phải rời đi, để Dĩ Mặc lệ thuộc vào cô nhiều sẽ không có lợi với sự phát triển của thằng bé. Nhưng Kiều Cận Nam không còn nghiêm khắc với Kiều Dĩ Mặc, đối với các loại hành động làm nũng ăn vạ anh hoàn toàn mặc kệ.

Ngày hôm nay tinh thần Kiều Dĩ Mặc đặc biệt tốt, chơi đến mười một giờ đêm mới ngủ. Đỗ Nhược ngồi trong phòng thằng bé một lúc lâu, sau đó mới đứng dậy trở về phòng Kiều Cận Nam.

Cô không muốn tiếp tục tranh luận với Kiều Cận Nam vì chuyện này.

Kiều Cận Nam đã trở lại, không ngờ anh đã ngủ trước, trong phòng để đèn ngủ nhỏ.

Đỗ Nhược cởi áo ngoài, tắt đèn rồi nằm xuống, giống như thường ngày đưa lưng về phía anh, theo bản năng nằm ra mép giường.

Cô nghĩ anh ngủ thiếp đi, nhưng cô nằm xuống không bao lâu, anh liền nằm sát lại.

Thân thể anh rất nóng, hơi thở dồn dập, giống như ngọn lửa nóng lan sang người cô. Anh hôn cô rất dịu dàng, dần dần chuyển xuống dưới. Đỗ Nhược vừa động dậy, anh liền đè cô xuống dưới người anh.

Đỗ Nhược cảm nhận thân thể anh biến hóa, động cũng không dám động, không dám thở mạnh, do cô không phản kháng nên động tác của anh càng mạnh mẽ, hơi thở càng ngày càng dồn dập, một tay luồn xuống vạt áo, vuốt ve gò ngực mềm mại.

Đỗ Nhược bắt đầu phản kháng, dùng sức đẩy anh ra, nhưng xem ra không thể ngăn anh lại. Anh cởi áo lót vứt qua một bên, thuận thế đè cô xuống.

"Kiều Cận Nam!"

Đỗ Nhược quát to, động tác của anh cũng dừng lại, chỉ có hô hấp vẫn dồn dập nóng bỏng.

Anh đứng dậy, vào phòng rửa tay. Hồi lâu, phòng vệ sinh truyền đến tiếng nước chảy, lúc anh nằm xuống giường vẫn ôm Đỗ Nhược vào lòng, nhưng thân thể vừa mới hạ nhiệt lại bắt đầu nóng lên, anh đứng dậy ra khỏi phòng.

Chắc là đi thư phòng.

Đỗ Nhược không ngủ được nhìn ra ngoài cửa sổ, ánh trăng nhàn nhạt chiếu vào trong phòng. Mãi cho đến khi một bên giường lạnh lẽo, cô mới khe khẽ thở dài.

Cứ tiếp tục như vậy không phải là biện pháp, nên tìm thời điểm thích hợp để cùng anh nói chuyện.

Hình như Kiều Cận Nam cũng đang có ý nghĩ này, hôm sau anh về rất sớm, ăn xong cơm tối liền cùng cô đi thư phòng. Nhưng Kiều Dĩ Mặc vẫn quán lấy cô, cho đến khi cô đổ thẳng bé ngủ say, Kiều Cận Nam mới tắt máy vi tính, bước lại gần.

Thư phòng bày một bộ sofa đơn giản. Kiều Dĩ Mặc gói đầu trên đùi Đỗ Nhược ngủ ngoan, trong tay Đỗ Nhược còn cầm cuốn truyện cổ tích, ngược mắt lên thấy Kiều Cận Nam ngồi xuống đối diện cô, gương mặt tuấn tú vô cùng nghiêm túc.

Đỗ Nhược nghĩ chắc anh có điều muốn nói nên nhìn thẳng anh.

Kiều Cận Nam nhìn cô rất lâu mới lên tiếng: "Đỗ Nhược, chúng ta đã quen biết nhau bao lâu?"

Đỗ Nhược không nghĩ tới anh sẽ hỏi vấn đề này, cô nhắm tính từ tháng mười năm ngoái đến bây giờ...

"Khoảng nửa năm." Đỗ Nhược trả lời.

Kiều Cận Nam giật giật khóe miệng, trầm mặc rất lâu mới nói: "Chúng ta quen biết đã lâu rồi."

Đỗ Nhược sửng sốt, Kiều Cận Nam nói tiếp: "Nhưng lúc đó em còn chưa biết anh."

Điều này thì Đỗ Nhược đồng ý, tâm tư anh thâm trầm khó đoán, quả thật là cô không biết anh.

"Từ nhỏ đến lớn, cho dù là học tập hay các thứ khác, anh đều đạt thành tích đứng đầu." Kiều Cận Nam tựa vào ghế sofa, tư thế thoải mái tào nhả, giọng nói lạnh nhạt: "Anh được học bổng toàn phần Mỹ, tốt nghiệp xuất sắc, trở về nước tiếp nhận Thịnh Thế."

Đỗ Nhược lẳng lặng nhìn anh.

Kiều Cận Nam ưu tú là không thể nghi ngờ, chẳng qua... Cô không hiểu anh nói điều này để làm gì.

"Anh vẫn cho rằng, không có việc gì mà anh không làm được." Anh mở văn kiện trước mặt ra, lấy một chiếc bút.

"Đỗ Nhược." Đột nhiên anh gọi cô.

"Ừ?" Đỗ Nhược nhìn anh.

"Em nói những điểm không hài lòng về anh." Anh nhìn cô chăm chú, ánh mắt lạnh nhạt nhưng không xa cách, còn rất nghiêm túc: "Anh sẽ đổi."

Bạn đang đọc truyện *Bong Bóng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 46

Đỗ Nhược ngẩn người.

Lúc này trong đầu cô rất hỗn loạn, làm cho cô hoài nghi có phải cô nghe lầm hay không.

Kiều Cận Nam vừa mới nói cái gì?

Nếu ghép lại một câu đầy đủ là: "Đỗ Nhược, em nói những điểm em không hài lòng về anh, anh sẽ đổi."

Đây là Kiều Cận Nam nói?

Hơn nữa Kiều Cận Nam còn dùng ánh mắt nghiêm túc nhìn cô chăm chú, một tay cầm bút, một tay cầm văn kiện, giống như... học sinh nghiêm túc nghe giảng, chờ đáp án của cô.

"Đỗ Nhược?" Anh gọi cô một tiếng.

Tìm Đỗ Nhược đập nhanh hơn, miệng khô lưỡi khô, cả người thấy lo lắng, bất an.

"Anh..." Đỗ Nhược liếm môi, cười khan hai tiếng: "Nói đùa đúng không?"

Kiều Cận Nam nhướn mày: "Em thấy anh có giống như đang nói đùa không?"

Đỗ Nhược không trả lời.

Những điểm không hài lòng về anh ta.

...

Nếu là ngày trước, chắc cô có thể phun ra hàng trăm điều mà không cần suy nghĩ, ví dụ như mắt cao hơn đầu, hay là cách nói chuyện quá hà khắc, là người cô chấp, hay chỉ trích...

Nhưng anh lại dùng thái độ nghiêm túc hỏi cô nên cô lại không thể nói thẳng ra.

Bản tính không phải nuôi dưỡng một hai ngày mà có, làm sao có thể vì một câu nói của cô mà nói đổi liền đổi. Hơn nữa khi cô không thể tưởng tượng nếu như một Kiều Cận Nam cười, nói chuyện hòa nhã, thân thiện dễ gần, thì không được tự nhiên cho lắm..

Đỗ Nhược hắng giọng một cái, nói: "Chuyện đó... Tôi có thể..."

Kiều Cận Nam nghiêm túc lắng nghe.

"Có thể không ngủ cùng anh được không?"

Về mặt Kiều Cận Nam tối lại: "Vậy em muốn ngủ ở đâu?"

"Phòng khách." Đỗ Nhược vội vàng đáp.

Kiều Cận Nam rũ mắt xuống: "Phòng khách bị hỏng khóa, không mở được."

Đỗ Nhược: "..."

"Vậy tôi ngủ cùng dì Hồ."

"Giường quá nhỏ, sẽ ảnh hưởng chất lượng giấc ngủ của dì ấy, sẽ ảnh hưởng tới hiệu suất làm việc."

Đỗ Nhược im lặng nhìn anh, xem đi, thế này mà nói là sẽ thay đổi, chưa có gì đã gây khó dễ cho cô.

"Vậy tôi ngủ cùng Dì Mặc được không?" Đỗ Nhược vẫn không từ bỏ.

Kiều Cận Nam nhìn chăm chăm cô một lúc lâu mới trả lời: "Được."

Đỗ Nhược thở ra một hơi.

Kiều Cận Nam nói tiếp: "Thằng bé ba ngày, anh bốn ngày."

Đỗ Nhược: "..."

Chắc cũng nhận ra cô không vui, Kiều Cận Nam đành nhún nhường một bước: "Thằng bé bốn ngày, anh ba ngày."

Đỗ Nhược: "..."

Kiều Cận Nam nghĩ anh nhượng bộ hết mức, anh tiếp tục nhìn văn kiện: "Con người."

Đỗ Nhược dờ khóc dờ cười, anh đang mở hội nghị sao? Giải quyết từng vấn đề một... Anh còn ghi chép không ngừng, không biết là ghi lại cái gì, chẳng lẽ định làm bút ký?

Thấy cô không lên tiếng, kiều cận nam lại nhìn cô: "Không có?"

Đỗ Nhược vội vàng nói: "Về sau chuyện của tôi, anh có thể hay hỏi ý kiến tôi trước khi quyết định được không? Giống như việc vút giày cao gót, có thể hỏi tôi một câu trước khi vút đi?"

Kiều Cận Nam suy nghĩ một chút: "Có thể."

Đỗ Nhược nói tiếp: "Còn có, nếu như tôi vô tình chọc tức anh, thì anh cứ nói thẳng ra, đừng giữ trong lòng được không?"

Qua vài lần, Đỗ Nhược cũng thừa nhận những lời Anne đã nói, lúc Kiều Cận Nam tức giận rất đáng sợ. Sắc mặt anh rất tệ, im lặng không nói gì, còn cô thì thấp thòm lo lắng, giống như phạm nhân bị thẩm vấn nhưng lại không biết mình đã phạm tội gì.

"Vậy còn phải xem vì sao mà tức giận." Kiều Cận Nam nhướn mày: "Có một số việc có nói em cũng không hiểu."

Giống như chuyện của sáu năm trước.

Đỗ Nhược bắt đầu dĩ, vĩnh viễn là tư thái ngạo nghễ hơn người... Anh ta chính là người như thế.

"Về sau nếu như tức giận, anh sẽ nói ra." Kiều Cận Nam thần nhiên nói: "Tiếp tục."

Đỗ Nhược suy nghĩ, hình như hết rồi?

Công bằng mà nói, sống chung với Kiều Cận Nam không quá khó khăn. Bản thân anh không phải là người nói nhiều, càng không phải người nhiều chuyện, chỉ cần không can thiệp vào chuyện của cô, không tức giận nổi nóng vô cớ, thì hai người vẫn có thể chung sống hòa bình.

Cô biết rõ, Kiều Cận Nam chủ động nhún nhường nhưng không có nghĩa cô không chút kiêng kỵ nói thẳng ra, ví dụ nếu cô nói muốn rời khỏi Kiều gia, chắc chắn Kiều Cận Nam sẽ tức giận.

"Tạm thời không có gì." Đỗ Nhược quyết định dừng lại.

Kiều Cận Nam nhìn cô: "Chỉ những thứ này?"

Đỗ Nhược gật đầu: "Ừ."

Kiều Cận Nam không nói nữa, Đỗ Nhược chuẩn bị ôm Kiều Dĩ Mặc về phòng: "Tôi ôm thằng bé trở về phòng."

Kiều Cận Nam đóng văn kiện lại, đứng dậy trở về bàn làm việc: "Em ngồi thêm một lát."

Đỗ Nhược không phản đối.

Bây giờ cô cũng phát hiện, chỉ cần không đối nghịch với anh, thì mọi chuyện đều dễ chịu hơn.

Kiều Cận Nam mở máy tính, trong thư phòng yên tĩnh trở lại, thỉnh thoảng lại vang lên tiếng gõ bàn phím, giống như chưa có chuyện gì xảy ra.

Hoàn tất công việc, anh ngẩng đầu nhìn Đỗ Nhược.

Cô ngủ trên ghế sofa, gối đầu lên cuốn sách của Kiều Dĩ Mặc, một tay che chở Kiều Dĩ Mặc ngủ bên cạnh. Kiều Dĩ Mặc chui vào trong lòng cô, hai tay ôm chặt lấy cô.

Anh đứng lên bước lại gần.

Ánh đèn sáng ngời, hai gương mặt đứng là rất giống nhau, nhưng trước đây anh lại không chú ý.

Mạnh Thiệu Trạch nói rất đúng, năm đó mất mùa nên anh anh mới để ý đến người ta.

Một tháng chờ đợi giác mạc thích hợp, anh chưa từng nhìn thấy cô, chỉ nhớ mùi hương, giọng nói của cô, cảm giác cô ngồi bên cạnh anh, cho nên sáu

năm sau gặp lại, anh cảm thấy vô cùng quen thuộc, quen thuộc đến mức cảm giác nắm tay cũng giống nhau, nhưng khi mắt anh nhìn rõ thì lại không nhận ra cô.

Kiều Cận Nam ngồi xuống, một tay vuốt ve mái tóc đen của Đỗ Nhược.

Anh không nhận ra cô bởi vì chưa từng thấy mặt cô, bởi vì anh nghĩ cô đã qua đời, không ngờ cô lại quên anh.

Không muốn nhớ lại.

Kiều Cận Nam nhẹ nhàng nắm tay cô.

Bàn tay này đã trở nên thô ráp, còn có vết chai, không còn mềm mại như sáu năm về trước.

Lúc nghe cô nói: "Không muốn nhớ lại" anh vô cùng tức giận, từng bước một tra được chân tướng, đến bây giờ...

Kiều Cận Nam đặt tay Đỗ Nhược về chỗ cũ, bước lại gần cửa sổ, nhìn bóng đêm ngoài kia.

Sau khi về nước bố phát bệnh qua đời, con bị đưa đi, mẹ gặp tai nạn xe, em trai bước vào giai đoạn trưởng thành ngộ nghĩnh, không tìm được việc, có thời gian cô làm bốn việc cùng một lúc, từ sáng sớm đến tối muộn không ngừng nghỉ, còn phải vào viện chăm sóc mẹ, cuộc sống không chỉ dùng bốn "Quần bách vật vớ" mà có thể khái quát.

Từ trước tới nay tự nhận không phạm sai lầm, lần đầu tiên anh nghiêm túc nhìn lại mình.

Sáu năm trước, có phải anh đã làm sai hay không?

Nghỉ ngơi một tuần lễ, Đỗ Nhược quay trở lại đi làm, Kiều Cận Nam còn mua xe cho cô, cũng may anh nghe lời cô, mua một chiếc xe nhỏ, không quá bắt mắt, phù hợp với cô.

Công ty khôi phục lại hoạt động kinh doanh, bận rộn hơn trước. Quả thật như Bạch Hiểu Vi nói, Kiều Cận Nam nhượng lại mấy dự án rất tốt, tất cả mọi người hăng hái chiến đấu trở lại. Đỗ Nhược cũng bùng bùng khí thế, lao vào làm việc.

Dường như Bạch Hiểu Vi không để bụng trong lòng, vẫn coi trọng đối xử tốt với cô, chẳng qua thỉnh thoảng Đỗ Nhược cảm thấy ánh mắt của Bạch Hiểu Vi dừng trên người cô, quan sát cô rất lâu.

Trưa hôm nay cùng nhau ăn cơm, cô lại cảm thấy Bạch Hiểu Vi đang nhìn cô, vì vậy có chút ngượng ngùng hỏi: "Chị Vi, có phải gần đây em trang điểm... không được tinh tế?"

Mỗi ngày Kiều Cận Nam muốn cùng đi làm với cô, trong phòng của anh không có bàn trang điểm, cô đành phải trang điểm trong phòng vệ sinh, lúc đó anh liền ôm ngực tựa vào cửa nhìn cô, áp lực... hơi lớn, thường run tay.

Bạch Hiểu Vi cười rộ lên: "Không phải, chẳng qua chị tò mò..."

Một tay ưu nhã chống cằm, vẻ mặt đầy hứng thú: "Em và Kiều Cận Nam... đang yêu nhau?"

Đỗ Nhược suy nghĩ một chút: "Cũng coi như vậy..."

Mặc dù Kiều Cận Nam chưa nói: "Làm bạn gái của anh", cũng chưa thừa nhận thích cô, nhưng bây giờ hai người sống chung một nhà, cùng ngủ một giường, nói là bạn bè bình thường thì ai tin.

"Em có biết những chuyện về bạn gái trước của anh ấy không?" Bạch Hiểu Vi cười nhìn cô.

Đỗ Nhược lắc đầu.

Dù Kiều Cận Nam có khó sống chung, nhưng người ưu tú như anh, chắc chắn sẽ không thiếu phụ nữ, cho tới bây giờ cô chưa bao giờ quan tâm tới những bạn gái trước của anh.

"Anh ta là một người rất khắt khe." Bạch Hiểu Vi còn nói tiếp.

Điểm này thì Đỗ Nhược đồng ý. Bạch Hiểu Vi cười lại quan sát cô một lần: "Cho nên chị rất hiểu kỳ, anh ta thích em ở điểm gì."

Đỗ Nhược cũng thắc mắc điều này. Kiều Cận Nam thích cô ở điểm gì? Thành thật mà nói, cô cũng không biết. Anh cũng từng đánh giá cô không đáng giá một đồng, nói tướng mạo thì bình thường, vóc dáng bình thường, đầu óc không có gì xuất sắc.

"Thích em vì em không thích anh ta." Đỗ Nhược gấp miếng cơm cho vào miệng.

Đây là lý do mà cô nghĩ hợp lý nhất.

Thấy Bạch Hiểu Vi còn chò cô nói tiếp, cô nói: "Em từng từ chối anh ta ba lần."

Đột nhiên Bạch Hiểu Vi cười lớn, đến nỗi hai mắt đã lấp lánh nước.

"Làm rất tốt, Đỗ Nhược!" Bạch Hiểu Vi giơ ngón tay cái lên: "Không uống công chị thích em, làm rất tốt!"

Lời này làm Đỗ Nhược ngượng ngùng, vốn dĩ cô định có phải Bạch Hiểu Vi quen biết với Kiều Cận Nam, nhưng nghĩ đến lần trước cô nghe thấy chị gọi điện cho Anne muốn gặp Kiều Cận Nam, nói "Dù gì cũng coi như chỗ quen biết." nên cô đem câu hỏi nuốt xuống.

"Đúng rồi, hôm nay đích thân Kiều tổng gọi điện thoại cho chị, xin phép cho em một tuần nghỉ lễ, ngày mai em không cần đi làm." Bạch Hiểu Vi bung chén đĩa, cười vỗ vai Đỗ Nhược: "Đi chơi vui vẻ."

Đỗ Nhược giật mình.

Một tuần nghỉ lễ?

Trên đường về Đỗ Nhược vẫn nghĩ mãi, chẳng phải anh đã đồng ý hỏi ý kiến của trước? Anh xin phép một tuần nghỉ lễ là có ý gì?

Đến khi về tới Kiều gia, Kiều Cận Nam, Kiều Dĩ Mặc, Hồ Lan đều ở trong sân, Kiều Cận Nam nhắc hai rương hành lý đặt vào cốp xe, Kiều Dĩ Mặc tự mình kéo rương hành lý nhỏ chạy quanh sân, còn hát khê, vừa nhìn thấy xe Đỗ Nhược, liền hô to: "Bố ơi, chị Hoa nhỏ đã về rồi! Chúng ta có thể lên đường!"

Kiều Cận Nam cũng nhìn sang, nắng chiều chiếu sáng gương mặt anh, nhìn thấy cô liền khê mím cười.

Đột nhiên cô không còn tức giận nữa.

Nhưng trên đường ra sân bay Đỗ Nhược vẫn thắc mắc: "Tại sao không nói trước với tôi một tiếng?"

Kiều Cận Nam nhìn cô: "Không phải phụ nữ đều thích sự bất ngờ sao?"

Đỗ Nhược: "..."

Đỗ Nhược lại hỏi tiếp: "Chúng ta đi đâu?"

"Châu Âu."

"Châu Âu là nơi nào? Visa đã làm xong?"

Kiều Cận Nam quơ quơ hộ chiếu trong tay, Đỗ Nhược nhận lấy, đúng là của cô, không biết anh lấy từ lúc nào.

Bạn đang đọc truyện *Bong Bông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 47

Iceland. Một trong năm nước Bắc Âu gần Bắc Cực nhất, giống như tên gọi của nó, mùa đông rất dài, quanh năm bao phủ trong băng tuyết.

Trong thời gian du học, Đỗ Nhược cũng đi chơi Châu Âu, nhưng chưa tới Iceland, so với những quốc gia nhiệt đới như Italy Tây Ban Nha, Iceland cũng là một quốc gia du lịch, cô sợ lạnh, nghĩ đến tuyết cùng cảnh đêm tối là người đã phát run.

Cho đến khi ngồi trên máy bay, cô vẫn còn nghi ngờ Kiều Cận Nam, chẳng phải lần trước anh nói muốn đưa đi biển chơi? Tại sao phút chốc thay đổi tới Bắc Âu lạnh lẽo?

Nhưng đối với Kiều Dĩ Mặc, đi nơi nào cũng không quan tâm, quan trọng là được đi chơi!

Trên đường đi cu cậu vô cùng ngoan ngoãn tự kéo hành lý nhỏ của mình, còn đi nhanh hơn hai người lớn, hận không thể lập tức ngồi lên máy bay, nhưng thật vất vả mới qua cửa an ninh, lúc ngồi chờ máy bay cất cánh, cu cậu lại yên tĩnh.

Khoang hạng nhất là hai ghế cạnh nhau, tại sao bố và chị Hoa nhỏ ngồi cùng nhau còn một mình mình lại ngồi chỗ khác?

Thật cô đơn, thật yên tĩnh, thật nhàm chán...

"Bố ơi, con có thể đổi chỗ với bố được không?" Kiều Dĩ Mặc mở to mắt long lanh nhìn Kiều Cận Nam.

Kiều Cận Nam tựa vào ghế, nhắm hai mắt, bình tĩnh trả lời: "Không thể."

Đỗ Nhược ngồi bên cửa sổ, Kiều Dĩ Mặc ngồi dãy bên kia, nhìn thấy Kiều Dĩ Mặc ngồi cạnh một người xa lạ liền nói: "Dĩ Mặc, chị đổi chỗ cho em."

Kiều Dĩ Mặc nghiêng đầu nhìn Kiều Cận Nam đang nhắm mắt giả vờ ngủ say, ngồi cạnh bố ... Còn không bằng ngồi một mình, hừ.

Không đợi cu cậu từ chối, Kiều Cận Nam đã nhắc chân lên, chặn đường Đỗ Nhược đang định đi ra ngoài: "Đây là cơ hội tốt để bồi dưỡng tính tự lập cho con trai."

Đỗ Nhược bất đắc dĩ nhìn anh, anh vẫn nhắm mắt như cũ, lại nhìn Kiều Dĩ Mặc ngồi bên kia đang nghịch điện thoại.

Nhân lúc máy bay còn chưa cất cánh, Kiều Dĩ Mặc nhấn một cái tin, buổi chiều cu cậu đã nhắn tin cho Mạnh Thiểu Trạch nói đi chơi, Mạnh Thiểu Trạch đã dặn dò: "Nhớ, không được làm bóng đèn!"

Kiều Dĩ Mặc tò mò, bóng đèn là cái gì?

Hừ, mình không thể phát sáng, tại sao lại là bóng đèn được!

Kiều Dĩ Mặc tắt điện thoại, đi ngủ!

Chuyến bay dài rất mệt mỏi, nhưng nhanh chóng bị cảm giác mới mẻ thay thế. Bay mười mấy tiếng đồng hồ, Kiều Dĩ Mặc không hề cảm thấy mệt mỏi, tinh thần hưng phấn, thỉnh thoảng còn quay đầu lại hỏi to: "Bố, chị Hoa nhỏ, hai người nhanh lên!"

Xuống máy bay, chuyện đầu tiên Đỗ Nhược làm chính là xem giờ, Bắc Kinh đang là hai giờ chiều, Iceland là sáu giờ sáng. Trời vẫn tối đen, từ sân bay nhìn ra ngoài, nhờ ánh đèn có thể thấy tất cả mọi thứ đều bao trùm trong tuyết trắng.

Kiều Cận Nam gọi điện thoại xong, rất nhanh đã có người tới tiếp đón. Từ khi học tiếng Pháp, Đỗ Nhược không còn dùng tiếng Anh, người Iceland nói mang theo khẩu âm địa phương nên cô không nghe rõ. Chỉ mơ hồ biết Kiều Cận Nam đang chọn xe, làm xong thủ tục liền xếp tất cả hành lý lên xe.

Chỉ trong chốc lát, Kiều Dĩ Mặc vừa mới còn hưng phấn đã ngủ thiếp đi trong lòng Đỗ Nhược.

"Chúng ta về khách sạn trước." Kiều Cận Nam đón lấy Kiều Dĩ Mặc đặt vào ghế sau.

Đỗ Nhược ngồi vị trí kế bên tài xế, chiếc xe hướng về trung tâm thành phố. Không có Kiều Dĩ Mặc ồn ào, Đỗ Nhược và Kiều Cận Nam cũng không nói gì.

"Tại sao lại lựa chọn tới đây?" Đỗ Nhược lên tiếng.

Mùa du lịch thường vào tháng 6 đến tháng 8, thời gian còn lại là mùa đông, ngày ngắn đêm dài, không thích hợp đi ngắm cảnh. Bọn họ còn mang theo đứa bé thì càng không phù hợp.

Kiều Cận Nam không trả lời ngay, một lát sau mới nói: "Em nhìn xem."

Anh hạ kính xe xuống một chút, Đỗ Nhược quay đầu lại, gió rét tấp vào mặt, vừa lúc này bầu trời còn tối đen, bây giờ phía Đông đã mờ sáng, mặc dù mặt trời còn chưa lộ rạng, nhưng bầu trời đã hừng sáng.

Màu trắng là tuyết, màu đen là đỉnh núi lửa, nhìn từ xa toàn một màu trắng lạnh lẽo.

Trong nháy mắt, dường như mọi mệt mỏi biến mất, Đỗ Nhược nhìn ngắm mảnh đất bình yên này, cảm thán: "Thật đẹp..."

Kiều Cận Nam nhìn cô khẽ mỉm cười.

Sau khi đi gần bốn mươi phút trên đường cao tốc, cuối cùng đã vào tới trung tâm thủ đô Reykjavík.

Hai người nghỉ ngơi tại khách sạn, thay đổi quần áo. Đỗ Nhược không sắp xếp hành lý nên mở hành lý ra cô mới phát hiện tất cả là quần áo mùa đông, nhìn qua hành lý của Kiều Cận Nam, hình như... quần áo của hai người giống nhau.

Kiểu như quần áo tình nhân gì đó.

Đợi Kiều Dĩ Mặc tỉnh lại, lúc thay quần áo cho thằng bé mới phát hiện, quần áo của ba người giống nhau.

Là kiểu quần áo gia đình.

Đỗ Nhược thấy ngượng ngùng, Kiều Cận Nam làm như không có chuyện gì xảy ra, Kiều Dĩ Mặc vui mừng: "Oa, quần áo của em và chị Hoa nhỏ giống nhau", giả vờ không thấy bố.

Ba người mặc quần áo giống nhau, thu hút sự chú ý của mọi người.

Vốn là mùa ít khách du lịch, trong ngoại thành lại càng ít, ba người họ rất nổi bật, lúc ăn cơm trưa, ông chủ nhà hàng khen Kiều Dĩ Mặc thật là đáng yêu, Kiều Dĩ Mặc hiểu "cute" là gì, già vờ nghiêm túc sửa chữa lại.

Ông chủ nhà hàng vui vẻ cười to, sáng khoái chiết khấu bữa cơm này.

Ăn cơm trưa xong, ba người bắt đầu trạm du lịch thứ nhất, hồ Lam.

Bởi vì quá đột ngột nên Đỗ Nhược không chuẩn bị trước, cô không ngờ tới giữa đỉnh núi lửa lại là hồ nước nóng lộ thiên, nước hồ màu lam nhạt, trên mặt đầy hơi nước.

Iceland tháng ba vẫn là mùa đông, bông tuyết bay múa trong không trung rơi xuống mặt nước.

Rất nhanh Đỗ Nhược quên mất xấu hổ vì mặc đồ bơi trước mặt Kiều Cận Nam, chơi đùa với Kiều Dĩ Mặc ở trong nước.

"Chị Hoa nhỏ, thật sự chị không thích bố sao?" Lúc đang chơi vui vẻ, Kiều Dĩ Mặc ghé sát tai Đỗ Nhược hỏi nhỏ: "Chị nhìn xem, vóc dáng của bố rất đẹp."

Kiều Cận Nam dựa bên hồ, cầm ly bia nhìn sang bên này, Đỗ Nhược ôm Kiều Dĩ Mặc hôn một cái: "Chị thích Dĩ Mặc nhất."

Kiều Dĩ Mặc cảm thấy sương mù trước mắt đều biến thành màu hồng, tim đập nhanh hơn.

Sau khi tắm nước nóng thân thể không còn lạnh lẽo, đến khi về trung thành phố, gương mặt Đỗ Nhược và Kiều Dĩ Mặc vẫn còn hồng hào, nhân lúc mặt trời còn chưa xuống núi, ba người đi dạo một vòng.

Kiều Dĩ Mặc một tay kéo Kiều Cận Nam, một tay kéo Đỗ Nhược, lại còn ca hát, hoàn toàn giữ vững trạng thái kích động.

"Oa, trời thật xanh!"

"Oa, mây thật là trắng!"

"Oa, nhà thật là đẹp!"

Ngay cả đến bến cảng cũng là: "Oa, gió thật là lớn!"

Thành phố gần biển, không khí thay đổi thất thường, buổi sáng còn có tuyết, lúc này lại là ánh mặt trời rực rỡ, chiếu xuống biển xanh, mới mới tắm nước nóng nên đứng ở bến cảng cũng không cảm thấy lạnh, sau khi Kiều Dĩ Mặc khen gió lớn, lại hô to: "Oa, một cửa hàng kem thật lớn!"

"Bố muốn ăn kem không?" Kiều Dĩ Mặc ngẩng đầu lên, nhìn Kiều Cận Nam.

Kiều Cận Nam nhìn tàu thuyền trên cảng, làm bộ như không nghe thấy.

Hừ.

Kiều Dĩ Mặc nhìn về bên phải: "Chị Hoa nhỏ muốn ăn kem không?"

Đỗ Nhược bị thằng bé chọc cười liên tiếp, không đành lòng cự tuyệt cu cậu: "Chị thích vị ô mai."

Kiều Cận Nam nhướn mày: "Vị ô mai?"

Anh cười khê.

Đỗ Nhược không hiểu anh cười điều gì, anh đã đi tới cửa hàng kem, Kiều Dĩ Mặc kéo tay cô, khoa trương làm khẩu hình: "Vị Chocolate!"

Đỗ Nhược vội vàng thêm một câu: "Thêm vị chocolate nữa."

Kiều Dĩ Mặc tiếp tục: "Bạc hà!"

Đỗ Nhược lại thêm một câu: "Thêm vị Bạc hà nữa."

Cuối cùng Kiều Cận Nam mang ba ly kem ra ngoài.

Người dân hiểu khách nên làm ba phần đặc biệt nhiều, Kiều Dĩ Mặc rất vui, nhưng Đỗ Nhược liền cau mày. Cô vốn sợ lạnh, mùa đông gió biển thổi lớn, nếu ăn kem thì rất dễ cảm lạnh, nhưng Kiều Dĩ Mặc ăn rất vui vẻ, cô không muốn làm cu cậu mất hứng, lại không muốn cu cậu ăn quá nhiều, sợ thằng bé bị đau bụng, không thể làm gì khác hơn là mình ăn nhiều một chút.

Đang đang do dự không biết phải nói với Dĩ Mặc thế nào, Kiều Cận Nam liền lên tiếng: "Kiều Dĩ Mặc, bố ăn một miếng được không?"

Kiều Dĩ Mặc gạt đầu, đưa một thìa tới bên miệng Kiều Cận Nam.

Kiều Cận Nam cắn một cái.

Sau đó Kiều Dĩ Mặc liền hóa đá.

Huhu một miếng to hết một nửa... Tại sao miếng bỏ lại lớn như vậy...

"Một miếng nữa được không?" Kiều Cận Nam còn nói.

Kiều Dĩ Mặc do dự, Kiều Cận Nam nhướn mày nói: "Kiều Dĩ Mặc, ai mua kem?"

Được rồi...

Kiều Dĩ Mặc chìa kem ra.

Một miếng nữa.

Chỉ còn dư một miếng nhỏ...

Kiều Dĩ Mặc nằm trên vai Đỗ Nhược, không muốn nói chuyện.

Đỗ Nhược an ủi: "Dĩ Mặc, hôm nay trời rất lạnh, ngày mai ăn tiếp được không?"

Kiều Cận Nam liếc cô, còn ăn nữa?

Đỗ Nhược không nói gì.

Ba người ăn cơm rồi về khách sạn, trên đường về Đỗ Nhược hắt xì mấy cái, Kiều Cận Nam nhìn cô, cuối cùng thấp giọng nói một câu: "Kết quả của việc nuông chiều trẻ con."

Đỗ Nhược hậm hực không lên tiếng.

Cũng may trong hành lý có thuốc cảm mạo, Đỗ Nhược trở về liền uống một viên, dự phòng trước, không ngờ người bị bệnh không phải là cô mà ngược lại là Kiều Cận Nam.

Cả buổi tối không ngừng đi vệ sinh, nhưng lại không mang theo thuốc đau bụng.

Thấy số lần vào phòng vệ sinh ngày càng nhiều, nhìn sắc mặt Kiều Cận Nam càng ngày càng đen, Đỗ Nhược ngồi trên giường, càng nghĩ càng thấy buồn cười.

"Nếu anh vứt kem đi có phải tốt hơn không." Đỗ Nhược nhin cười: "Tại sao anh lại cố ăn hết?"

"Lạnh như vậy, anh ăn không được cũng có thể nhờ ra." Kiều Dĩ Mặc đã ngủ thiếp đi, Đỗ Nhược ôm bụng cười: "Nếu anh nói bị đau bụng sớm một chút thì em đã đi mua thuốc, bây giờ tiệm thuốc đều đóng cửa rồi."

Đỗ Nhược có chút hả hê, nhưng là nhìn anh sống chết muốn bảo vệ mặt mũi, cô liền cười không ngừng.

"Em xuống dưới hỏi xem có thuốc đau bụng không?" Đỗ Nhược bị anh nhìn chăm chăm nên cũng thấy ngượng ngùng, liền thay quần áo rồi ra ngoài.

Kiều Cận Nam đen mặt lại, bụng dưới lại đau xót, liền chạy vội vào nhà vệ sinh.

Kết quả của việc nuông chiều vợ!

Bạn đang đọc truyện *Bong Bóng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 48

Đỗ Nhược trở về rất nhanh, tỏ vẻ tiếc nuối: "Chuyện là... Em không nhớ rõ 'Đau bụng' nói thế nào, người ta lại không hiểu tiếng Pháp, cho nên..."

Vừa nói cô vừa cười rộ lên.

Kiều Cận Nam liếc cô một cái, tự mình xuống lầu, trước khi ra cửa trước còn quay đầu lại nhìn cô, giọng nói có hút bắt mẫn: "Đỗ Nhược, buồn cười lắm sao?"

Đỗ Nhược liền ngừng lại, lắc đầu đầy chân thành.

Kiều Cận Nam ra khỏi phòng, Đỗ Nhược ngã xuống giường cười lớn.

Cũng không phải chuyện gì quá đặc biệt, nhưng vì đó là Kiều Cận Nam... Thì ra anh cũng bị đau bụng, thì ra người tự cho mình thông minh cũng làm chuyện ngu xuẩn như thế...

Bởi vì vẫn còn ảnh hưởng mùi giờ, nên ba người đều dậy sớm, cô nghĩ Kiều Cận Nam vẫn đau bụng cần nghỉ ngơi, dù sao mình cô có thể mang Kiều Dĩ Mặc đi cùng. Kết quả là bụng anh đã khá hơn, cho nên dưới sự thúc giục của Dĩ Mặc ba người lại tiếp tục cuộc hành trình.

Bị Kiều Dĩ Mặc thúc giục vì ngày hôm qua cu cậu ngủ sớm nhất, tỉnh dậy sớm nhất, kết quả là ngồi một trong phòng lúc trời chưa sáng, chờ thêm lúc nữa trời vẫn chưa sáng, thêm chút nữa bầu trời vẫn chưa sáng, tâm tình ngứa ngáy muốn ra ngoài chơi. Nhưng Kiều Cận Nam vẫn bình thản ăn sáng, ăn xong còn mở máy làm việc, đến khi trời sáng hẳn mới từ từ dọn dẹp hành lý.

Anh lấy một chiếc khăn đồ quảng giúp Đỗ Nhược, che lấp nửa gương mặt cô: "Hôm nay có chút lạnh."

Kiều Dĩ Mặc thấy vậy liền hô to: "Bố, có khăn quảng cho con không?"

Kiều Cận Nam bình tĩnh đáp: "Không có."

Đỗ Nhược thấy khăn quảng rất quen mắt, hình như lần trước hai người cãi nhau, đặt trên ghế sofa?

"Đây là..." Đỗ Nhược hỏi: "Anh đi công tác mua cho em đúng không?"

Kiều Cận Nam giả vờ sắp xếp lại hành lý: "Không nhớ rõ."

Đỗ Nhược bĩu môi, không thêm đề ý đến anh.

Mặc dù trời sáng rồi, nhưng người dân đã bắt đầu làm việc từ sớm, lúc ba người ra khỏi khách sạn, các cửa hàng trên đường đã mở cửa. Các sản phẩm từ lông cừu rất nổi tiếng ở Iceland, đi qua cửa hàng quần áo lông cừu, cửa hàng khăn, Kiều Dĩ Mặc nhất quyết muốn chọn một chiếc khăn màu đỏ, thêm một chiếc mũ đỏ mới bằng lông lên đường.

Trên đường lại khoái chí ca hát, còn hỏi Đỗ Nhược: "Chị Hoa nhỏ, tại sao hôm nay chỗ đi chơi lại gọi là con đường hoàng kim? Trên đường có rất nhiều vàng phải không?"

Đỗ Nhược cười giải thích cho cu cậu: "Không phải, bởi vì con đường này rất đặc biệt, rất được hoan nghênh, quý như vàng nên cho nên gọi là con đường hoàng kim."

"À..." Kiều Dĩ Mặc mê man gật đầu: "Vậy thì sau này em sẽ gọi Chị Hoa nhỏ hoàng kim!"

Đỗ Nhược lại bị thằng bé chọc cười.

Thằng bé tiếp tục hỏi: "Vậy nếu con đường không được hoan nghênh, rất đáng sợ sẽ gọi là gì?"

Đỗ Nhược suy nghĩ một chút: "Gọi là con đường ma quỷ đi!"

"À ~~~", Giọng nói Kiều Dĩ Mặc vang dội: "Vậy thì gọi bố là ông bố ma quỷ!"

Đỗ Nhược cười lớn, Kiều Cận Nam đang lái xe lạnh lùng nói: "Kiều Dĩ Mặc, có tin không bây giờ bố không cho con đi chơi?"

Kiều Dĩ Mặc vẫn còn tức giận vì hôm qua bố ăn hết kem, cu cậu liền le lưỡi làm mặt quỷ.

Iceland là một mảnh đất thần kỳ, có băng tuyết, có núi lửa, có thác nước, có hồ nước nóng, có sông hồ, cũng có biển rộng. Dọc theo đường đi khung cảnh thiên nhiên hiện ra trước mắt, ba người dừng chân tại núi lửa, ngắm thác nước lớn, thời tiết rất đẹp rất thích hợp đi tham quan.

Kiều Dĩ Mặc vô cùng tò mò ỏi với tất cả mọi thứ.

"Chị Hoa nhỏ, tại sao nước lại bốc hơi lên, lại còn có mùi trứng gà thối?"

"Chị Hoa nhỏ, tại sao thỉnh thoảng lại có nước phun ra? Có giống suối phun chúng ta thường nhìn thấy không?"

"Chị Hoa nhỏ, tại sao thác nước lại lớn như vậy? Trên mặt nước còn có cầu vòng!"

Kiến thức về Địa lý của Đỗ Nhược rất kém, kết quả chính là mười vấn đề thì đến chín là không trả lời được, còn Kiều Cận Nam thì trả lời trôi chảy.

"Bốc hơi nước vì bên dưới là núi lửa, dung nham có nhiệt độ cao, mùi trứng thối vì có bột lưu huỳnh."

"Hiện tượng suối phun là hiện tượng tự nhiên. Dung nham làm nóng nguồn nước, nhanh tới mức khi nhiệt độ giảm xuống, hơi nước liền biến thành nước có nhiệt độ cao, nước và hơi nước đạt tới một lượng nhất định sẽ phun trào, chính là cái mà con vừa nhìn thấy."

"Con có nhìn thấy thác nước có hai tầng không? Phía dưới hẻm vực sâu khoảng bảy mươi thước, khi nước đổ xuống tạo thành bọt nước, gặp ánh mặt trời khúc xạ trở thành cầu vồng."

Kiều Di Mặc mê man cái hiểu cái không, miệng há hốc có thể nhét được trứng gà, gật đầu liên tục, lập tức quên mất chuyện "Ông bố Ma quỷ", về mặt đáy ngưỡng mộ: "Bố lợi hại nhất!"

Đỗ Nhược cũng phát hiện, lúc Kiều Cận Nam giảng giải kiến thức rất mạch lạc rõ ràng, có đầu có đuôi, thái độ hòa nhã.

Hành trình một ngày kết thúc, bọn họ không về khách sạn mà ở lại thị trấn nhỏ lân cận. Lần này ba người ở lại nhà dân, chủ nhà nhiệt tình chiêu đãi bọn họ, còn thiết đãi các món ăn đặc sản của địa phương. Kiều Di Mặc rất hưng phấn, vừa ăn cơm còn học mấy câu tiếng Iceland.

"Bố, tự con tắm được." Kiều Di Mặc rất ngoan tự cầm quần áo vào phòng tắm.

Nơi này nói là trấn nhỏ, nhưng chỉ có vài hộ dân, sống gần chân núi, vào ban đêm rất an tĩnh, chỉ có tiếng gió núi thổi ầm ầm ngoài cửa sổ.

Đỗ Nhược mệt mỏi liền nằm lý ở trên giường lên mạng, hỏi Kiều Cận Nam "Ngày mai chúng ta đi đâu?"

"Biển đen, hồ băng."

Đỗ Nhược lập tức lên mạng, chuẩn bị tìm hiểu thì điện thoại liền bị Kiều Cận Nam lấy mất.

"Tìm hiểu trước thì còn gì mới mẻ?" Kiều Cận Nam nằm xuống bên cạnh, nghịch điện thoại của cô.

"Vậy anh cầm điện thoại của em làm gì?" Đỗ Nhược không cam lòng nhìn chằm chằm anh.

Kiều Cận Nam nhướng mày: "Có thứ gì mà không muốn anh nhìn?"

Trong điện thoại của cô cũng không có gì đặc biệt, nhưng khi đi du lịch rất vội vàng, điện thoại lại không đăng ký quốc tế, mấy ngày nay chưa lên mạng, muốn xem có ai liên lạc với cô không.

"Chẳng phải anh cũng mang theo máy tính sao?"

"Ồ trên xe."

"Anh cũng có điện thoại."

Kiều Cận Nam mặc kệ cô, vẫn nhìn chằm chằm màn hình điện thoại cô: "Không nhìn ra, em còn thích tự sướng?"

Đỗ Nhược xấu hổ.

Con gái mà, ai chẳng yêu cái đẹp, trong điện thoại con gái chẳng phải có một vài tấm hình tự sướng? Lúc rảnh rồi cô cũng tạo dáng, hơn nữa ... còn làm vài biểu cảm kỳ quái...

"Trả lại đây!" Đỗ Nhược nhồm dậy giành lại điện thoại.

Kiều Cận Nam không cho, hết tay trái lại đổi sang tay phải, tay phải đổi lại sang tay trái, lại có ưu thế về thể trạng, Đỗ Nhược không giành được, liếc mắt thấy tấm hình mình đang tròn mắt: "Anh đừng xem, Kiều Cận Nam!"

Kiều Cận Nam cũng cười, giơ điện thoại lên cao, Đỗ Nhược cảm thấy thật mất mặt.

"Kiều Di Mặc đúng là di truyền từ em." Kiều Cận Nam lẩm bẩm một câu.

Đỗ Nhược không nghe rõ: "Cái gì?"

Kiều Cận Nam nắm chặt tay cô, lật người đè cô ở phía dưới.

Bốn mắt nhìn nhau.

Mặc dù quần áo chỉnh tề, nhưng tư thế này, không khí vẫn có chút mập mờ.

Đỗ Nhược liền ngưng cười, nuốt nước miếng, đưa tay muốn đẩy anh ra. Kiều Cận Nam càng dựa gần cô, con ngươi sâu thẳm nhìn chằm chằm cô, thấy hai gò má cô hồng lên.

"Cái đó..." Đỗ Nhược muốn phá vỡ bầu không khí lúng túng này: "Anh... Bụng đã khỏi chưa?"

"Bụng tốt rồi." Hơi thở ẩm áp đích phá vào mặt cô, thấp giọng nói: "Bụng phía dưới lại không tốt."

Mặt Đỗ Nhược càng đỏ hơn.

Kiều Cận Nam cười khẽ, ánh mắt cũng cười, cúi đầu xuống định hôn cô.

"Bố cùng chị Hoa nhỏ đang chơi gì vậy?" Kiều Dĩ Mặc vội hô to: "Con cũng muốn chơi!"

Đỗ Nhược bị hù dọa vội vàng đẩy Kiều Cận Nam ra, ngay lập tức quả cầu mềm mại lăn vào lòng cô: "Chị Hoa nhỏ, em cũng muốn làm giống bố!"

Vừa nói tay chân đã hành động, nằm đè lên người cô.

Đỗ Nhược dờ khóc dờ cười, Kiều Cận Nam lại khôi phục vẻ mặt lạnh lùng, có chút tức giận nhìn Kiều Dĩ Mặc rồi bước vào phòng tắm.

Kiều Dĩ Mặc hồn nhiên không biết mình đã đắc tội với bố, ngáp liên tục nhưng vẫn không chịu ngủ, chờ Đỗ Nhược cùng Kiều Cận Nam lên giường, sau đó chen lẫn nằm vào giữa.

Bên trái là bố, bên phải là chị Hoa nhỏ, một tay nắm một tay.

Thật vui vẻ, thật hạnh phúc, thật thỏa mãn ~~~~(>_

Ở bởi vì khoảng cách đi lại khá xa, cũng có thể vì khí hậu, lại phải đi bộ nhiều nên Đỗ Nhược ngủ rất nhanh.

Nhưng đang ngủ say thì cô bị gọi dậy.

Người còn mơ mơ màng màng, quần áo do Kiều Cận Nam khoác thêm giúp cô, còn không chưa phản ứng kịp, cả người đã bị quăn lại, khăn quàng mũ được trang bị đầy đủ.

"Kiều Cận Nam, chúng ta đi đâu?" Mượn ánh đèn yếu ớt, Đỗ Nhược quay đầu lại nhìn trên giường: "Không gọi Dĩ Mặc sao?"

"Đề thẳng bé ngủ tiếp." Kiều Cận Nam kéo cô ra cửa.

Đỗ Nhược nhìn đồng hồ, bây giờ là mười một giờ, lúc này ra ngoài làm gì?

Nhiệt độ ban đêm rất thấp, nhưng thời tiết tốt, lúc này không có tuyết rơi, ở gần bờ biển gió rất to. Kiều Cận Nam lái xe, bốn phía đen như mực, khoảng gần mười phút mới dừng lại, sau đó anh dẫn cô đi bộ tiếp.

Địa thế trên cao, mơ hồ có thể thấy bên trái là núi, bên phải là biển, gió lạnh thổi tới đây, làm con buồn ngủ bay mất.

Kiều Cận Nam cũng mặc giống cô, nhưng khí chất là trời sinh, cho dù là mặc đồ gì cũng đẹp mắt. Hai người cùng nhìn về một hướng.

"Chúng ta đến đây làm gì?" Cô thấy mệt liền tìm một hòn đá ngồi xuống.

Kiều Cận Nam quay đầu lại, cô không thấy rõ vẻ mặt của anh, chỉ nghe thấy giọng anh trả lời: "Chờ một chút."

Chờ cái gì ...

"Lạnh?" Thấy cô ngồi co ro một chỗ, Kiều Cận Nam lại gần, cởi khăn quàng ra quấn cho cô.

"Đừng, em không thấy gì hết!"

Đỗ Nhược lấy khăn xuống trả lại cho anh, tầm mắt nhìn về phía xa, bầu trời đen đầy mây mù.

Giống như mây mù, rồi lại không giống...

"Đó là cái gì?" Đỗ Nhược hỏi.

Kiều Cận Nam quay đầu lại nhìn, dẫn cô tới bãi đất trống, thân nhiên nói: "Tới đây."

Đỗ Nhược nhìn chằm chằm mây mù, thấy nó càng ngày càng lớn, nhanh chóng khuếch tán, màu sắc xám trắng dần dần biến thành màu xanh biếc, màu xanh biếc càng ngày càng đậm, tạo thành một dải màu rực rỡ.

Đây là...

"Cực Quang..." Đỗ Nhược vội kéo cánh tay Kiều Cận Nam, không kiềm chế được tâm trạng kích động: "Kiều Cận Nam, là Bắc Cực quang! Là Bắc

Cực quang, Kiều Cận Nam!"

Màu xanh biếc nhanh chóng khuếch tán, chiếu sáng nửa bầu trời, biển rộng cũng một màu xanh biếc, ngọn núi cũng phát sáng, biến hóa ảo diệu.

Bức tranh thiên nhiên kỳ vĩ.

Đỗ Nhược cảm thấy một nguồn nhiệt xông lên mũi, làm cô rất muốn khóc.

Đột nhiên cô hiểu tại sao Kiều Cận Nam lại mang cô tới đây.

Giống như ở tận cùng trái đất, có những thời khắc làm con người cảm thấy nhỏ bé.

Một chút thất bại có là cái gì?

Một chút khó khăn có là cái gì?

Những điều không vui thì có làm sao?

Cũng thật bé nhỏ so với thế giới rộng lớn.

"Thích không?" Kiều Cận Nam nhìn cô, ánh mắt dịu dàng đầy tình ý.

"Ừ!" Đỗ Nhược gật đầu, ánh mắt vẫn không rời Bắc Cực quang.

"Anh cũng thích." Kiều Cận Nam cúi đầu, hôn lên bờ môi lạnh lẽo của cô.

Bạn đang đọc truyện *Bong Bóng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49

Mặc dù Iceland là quốc gia duy nhất có thể quan sát toàn cảnh Bắc Cực quang, nhưng thời gian du lịch ngắn ngủi nên nếu muốn quan sát còn phụ thuộc vào vận may nữa. Đỗ Nhược nghĩ tháng ba nên khó có thể quan sát được cho nên cô cũng không để tâm lắm.

Nhưng không ngờ lần này có thể quan sát Cực Quang trong hơn một giờ, màu sắc cũng rất đa dạng, biến hóa ảo diệu, giống như giữa thiên nhiên kỳ vĩ chỉ còn lại cô và Kiều Cận Nam.

Hưng phấn làm cô quên mất cái lạnh, quên đi tất cả mọi chuyện phiền não.

"Kiều Cận Nam, anh đã tới đây rồi phải không?" Thấy anh quen hết đường, không giống như lần đầu tới.

Kiều Cận Nam ngả người ra ghế, chấp hai tay sau gáy: "Ừ."

Đỗ Nhược nhìn ra bên ngoài cửa sổ, Kiều Cận Nam nói tiếp: "Tới một mình."

Tâm trạng Đỗ Nhược rất tốt, liền cười rộ lên.

Thật ra anh không cần phải nói hết với cô.

"Lần này còn mang theo Dì Mặc nên không đi được nhiều nơi, lần sau sẽ dẫn em quay lại đây."

Còn có lần sau?

Đỗ Nhược không đáp lại.

Lúc hai người trở về đã là rạng sáng, dùng phòng vệ sinh sẽ ảnh hưởng đến người khác, nên hai người bỏ ý định tắm nước nóng. Lúc ở bên ngoài còn chưa nhận ra đến khi chui vào trong chăn cô bắt đầu thấy lạnh, tay chân lạnh như băng, thân thể phát run.

Kiều Cận Nam cũng lên giường, ôm lấy cô từ phía sau.

Bất cứ lúc nào trên người luôn luôn ấm áp.

Anh dựa sát vào lưng, cầm hai tay của cô, sưởi ấm cho cô.

Khóe mắt Đỗ Nhược có chút cay cay.

"Kiều Cận Nam, anh làm như vậy..." Đỗ Nhược thấp giọng: "Sẽ làm em có ảo giác."

Đỗ Nhược nói một nửa liền dừng lại, kiều cận nam thấp giọng: "Ừ?"

Đỗ Nhược hít sâu một hơi: "Sẽ làm em nghĩ rằng anh rất yêu rất yêu em."

Kiều Cận Nam không nói gì, hồi lâu, siết chặt cánh tay, nhẹ khẽ hôn lên vành tai Đỗ Nhược: "Hoặc có thể trực giác của em đúng."

Ngày hôm sau Kiều Dĩ Mạc tỉnh dậy đầu tiên, cu cậu ngồi ngẩn ngơ trên giường, nhìn hai người bên bên cạnh, ông bố ôm chị Hoa nhỏ đang ngủ say, chẳng phải tối qua mình nằm giữa sao? Vì sao mình lại bị cho ra rìa?

Kiều Dĩ Mạc không cam lòng chen lấn vào giữa.

Còn chưa chen lấn vào liền bị một bàn tay túm được áo, trực tiếp nhấc lên, thả lại bên giường.

Kiều Dĩ Mạc không phục, tiếp tục chen lấn, tiếp tục bị nhấc lên, ném trở về.

Làm như vậy mấy lần, Kiều Dĩ Mạc buồn bã nhìn chăm chăm Kiều Cận Nam đang giả vờ ngủ say.

Ông bố mà quý đã trở lại!~~~~(>_

Chen lấn không thành công, Kiều Dĩ Mạc quyết định thay đổi chiến lược, tạo dáng chữ "Đại", nằm ôm hai người, kết quả vừa nằm xuống, liền bị nhấc lên lần nữa.

Nếu như bình thường thì Đỗ Nhược đã sớm tỉnh dậy, nhưng ngày hôm qua đi bộ rất nhiều, về nhà lại nằm ở trên giường ngáy ngồ rất lâu mới ngủ.

"Bố..." Kiều Dĩ Mạc đang muốn bày tỏ kháng nghị, Kiều Cận Nam mở mắt, ngón trỏ đặt trên môi: "Suyt".

Kiều Dĩ Mạc dẫu môi, bò xuống giường, lật đật đi lấy điện thoại, mở máy, đưa cho Kiều Cận Nam.

Kiều Cận Nam phối hợp kết nối wifi, ném điện thoại cho cu cậu sau đó tiếp tục ôm Đỗ Nhược ngủ.

Hừ.

Kiều Dĩ Mạc lặng lẽ ngồi một góc chơi điện thoại.

Cu cậu còn chưa nhận biết nhiều mặt chữ, nên ngồi nửa ngày mới nhấn được một cái tin cho Mạnh Thiệu Trạch: "Bóng đèn là cái gì?"

Iceland là bốn giờ sáng, Bắc Kinh là mười hai giờ trưa, Mạnh Thiệu Trạch kinh ngạc: "Mạc Mạc, sao lại dậy sớm như vậy?"

Anh còn nhấn tiếp một câu: "Bóng đèn chính là cháu không thể làm phiền bố theo đuổi chị Hoa nhỏ, hai người bọn họ gần gũi thì cháu phải tránh xa, nếu cháu có thêm một em gái thì càng tốt, như vậy chẳng bao lâu nữa thì chị Hoa nhỏ sẽ là mẹ cháu!"

Kiều Dĩ Mạc ngẫm nghĩ một lúc.

Có thêm em gái?

Đột nhiên cu cậu nghĩ đến tối ngày hôm qua Kiều Cận Nam đề lên người Đỗ Nhược, ngay lập tức mặt liền đỏ bừng.

Thôi xong rồi, đã bị mình phá hư, quả nhiên mình là bóng đèn!

Mặc dù Hà Kiều Kiều đã đồng ý kết hôn với mình, nhưng còn rất lâu...

Lúc này Dĩ Mạc rất muốn khóc.

Ngày hôm sau ba người tiếp tục cuộc hành trình.

Bởi vì có mưa, nước biển không phải màu xanh thẳm, mây đen giăng kín, nhưng khí trời rất dễ chịu.

Kiều Dĩ Mạc không sợ lạnh, thấy bờ biển có tuyết đọng, hào hứng muốn đắp người tuyết, kết quả bị Kiều Cận Nam nhấc lên xe.

Mấy hôm trước Đỗ Nhục luôn ngồi cùng Kiều Dĩ Mặc ở ghế sau, hôm nay không biết cu cậu bị làm sao, nhất quyết muốn ngồi một mình.

"Chỗ bên cạnh em để cho người khác!" Kiều Dĩ Mặc kiểmk có.

Đỗ Nhục cười hỏi cu cậu: "Để lại cho ai?"

Thật ra Kiều Dĩ Mặc rất muốn nói: "Đương nhiên là người sẽ kết hôn với em!", nhưng có chút ngượng ngùng, vì vậy nói: "Bí mật!"

Nhưng cuối cùng Dĩ Mặc vẫn ngồi cạnh người khác.

Là hai du học sinh người Trung Quốc tới đây du lịch, vì bỏ lỡ xe khách nên muốn tìm xe đi nhờ.

Đỗ Nhục nhìn hai sinh viên trẻ, bên ngoài lại mưa, nên hỏi Kiều Cận Nam: "Cho họ đi cùng đi."

Kiều Cận Nam cũng không nói gì.

Trong xe liên náo nhiệt hẳn lên. Hai sinh viên hỏi thăm bọn họ đã đi chơi những đâu, một lát lại hỏi ngày hôm qua bọn họ có ngắm Cực Quang không, lại hỏi hành trình tiếp theo là gì. Đỗ Nhục khách sáo đáp trả, Kiều Cận Nam không nói một lời. Ngược lại Kiều Dĩ Mặc có thêm bạn mới, đến Hồ băng liền đi theo kia hai sinh viên kia, không theo sát Đỗ Nhục và Kiều Cận Nam nữa.

"Hai người biết tiếng Pháp sao?" Lúc đứng chờ mua vé, Kiều Dĩ Mặc hỏi hai sinh viên: "Em cũng biết!"

Liền nói một câu "Bonjour" .

Thì ra hai sinh viên từ Paris tới đây, Kiều Dĩ Mặc đặc biệt tự hào nói: "Chị Hoa nhỏ cũng đi du học ở Paris!"

"Vậy thì bọn em phải gọi một tiếng đàn chị." Một người trong đó hỏi Đỗ Nhục: "Chị tốt nghiệp trường nào? Lúc ấy học cái gì? Nói không chừng còn là đồng học!"

Nụ cười trên mặt Đỗ Nhục cứng đờ, không trả lời vấn đề này.

Cô về nước vào tháng sáu.

Thật ra nếu cô có thể kiên trì thêm một tháng, ít nhất có thể cầm bằng tốt nghiệp.

Hồ băng, giống như tên gọi của nó, trên mặt hồ lơ lững các khối băng lớn nhỏ, màu lam quanh năm không đổi. Du thuyền đi vào trong, hướng dẫn viên hải hước gọi chúng là "Băng ngàn năm", còn vớt lên, để cho bọn họ nếm thử mùi vị.

Xuống thuyền, Kiều Dĩ Mặc vẫn hưng phấn cùng hai sinh viên kia vớt băng lên chơi đùa.

Mấy ngày nay đi chơi rất vui, Đỗ Nhục đứng trước mặt hồ cảm thán, giống như... Tận cùng thế giới.

Nếu quả thật có tận cùng thế giới, có thể không cần nghĩ đến ngày mai thì thật tốt.

"Có từng nghĩ sẽ quay lại Paris không?" Đột nhiên Kiều Cận Nam hỏi.

"Không." Đỗ Nhục trả lời dứt khoát.

Kiều Cận Nam híp mắt nhìn cô, ánh mắt như có muôn vàn lời muốn nói.

Nhưng cô không hiểu anh có ý gì, kể từ khi Kiều Cận Nam tìm cô giữ cô ở lại bên anh, ánh mắt này thường xuyên xuất hiện.

Ánh mắt này không nên xuất hiện trên người anh, không hợp với khí chất lạnh lùng từ trước tới nay...

"Nơi đó phát sinh một ít chuyện, em không muốn quay lại đó." Đỗ Nhục giải thích: "Chuyện không vui."

Kiều Cận Nam nhìn mặt hồ, sắc mặt càng thêm lạnh lùng.

Bên tai chỉ nghe tiếng gió thổi, cách đó không xa tiếng cười giòn giã của Kiều Dĩ Mặc truyền tới.

"Vậy thì không đi." Hồi lâu, Kiều Cận Nam nói.

Anh quay đầu lại, vờn tay ra: "Tới đây."

Đỗ Nhục nhìn năm ngón tay thon dài của anh, ở trong gió rét có chút ửng đỏ, trái tim cô đập lổn nhịp.

Kiều Cận Nam đang ngắm nhìn cô, nét mặt hiền hòa anh tuấn, ánh mắt không sắc bén như thường ngày, có chút dịu dàng, chìa tay về phía cô.

Đỗ Nhượng cười cười.

Đưa tay ra nắm lấy tay anh.

Cho dù ngày mai có ra sao, ít nhất vào hôm nay, vào giờ khắc này, ở nơi này, có người tình nguyện nắm lấy tay cô.

Hai ngày cuối cùng rất nhẹ nhàng, mặc dù Iceland có rất nhiều hoạt động du lịch, thám hiểm động băng hay vô số hoạt động khác, nhưng mang theo Kiều Dĩ Mặc nên khó khăn hơn rất nhiều. Nhưng ngựa Iceland rất đặc biệt, nhỏ lại rất hiền hòa, bọn họ mang Dĩ Mặc đi cưỡi ngựa, tiếp tục quan sát Cực Quang, nhưng không gặp may như lần trước.

Trước khi về, dưới yêu cầu mãnh liệt của Kiều Dĩ Mặc, bọn họ đi tắm hồ nước nóng lần nữa. Lúc qua cửa an ninh, cu cậu nằm nằm trên đầu vai Kiều Cận Nam, vẫn còn chút tiếc nuối: "Bố, lần sau chúng ta còn quay lại không."

"Lần sau?" Kiều Cận Nam nhướn mày.

Lần sau còn dẫn con đi?

Kiều Cận Nam liền thả Kiều Dĩ Mặc xuống "Tự mình đi."

Kiều Dĩ Mặc "Hừ" một tiếng, lời kéo tay Đỗ Nhượng.

Lên máy bay, Kiều Dĩ Mặc vui mừng phát hiện, lần này cu cậu được ngồi cạnh Đỗ Nhượng, Kiều Cận Nam ngồi một mình.

Kiều Cận Nam nhìn về một lúc lâu, chỉ nhướn mày, không nói gì.

Ngược lại Kiều Dĩ Mặc lại bất an, lập tức nghĩ đến hai chữ "Bóng đèn", vì vậy còn chưa kịp ăn mừng, liền nói với Kiều Cận Nam: "Bố ơi, chúng ta đổi chỗ đi, con muốn ngồi bên cửa sổ."

Đỗ Nhượng thấy kỳ lạ, muốn ngồi bên cửa sổ thì đổi với cô cũng được, Kiều Dĩ Mặc đã đứng dậy, lon ton chạy đi.

Kiều Cận Nam thản nhiên ngồi xuống bên cạnh cô. Đỗ Nhượng cảm thấy hai ngày nay Kiều Dĩ Mặc có chút kỳ quái, ngủ rất tự giác, không dính lấy cô nữa, đi bộ cũng không đi một mình. Cô thò đầu ra nhìn thẳng bé, một mình cu cậu ngồi bên cửa sổ, thấy Đỗ Nhượng nhìn sang, lập tức nhếch miệng cười, đem tay đặt lên khóe miệng, MuA một cái rất khoa trương.

Lại tiếp tục hành trình dài trên máy bay.

Có lẽ do trước đó đã ngâm nước nóng nên lần này ba người ngủ thẳng một mạch.

Chuyện đầu tiên là Đỗ Nhượng lấy điện thoại ra, mới vừa mở máy, liền có rất nhiều tin tức ập tới. Nhưng Kiều Dĩ Mặc còn bận rộn hơn cô, chỉ nghe thấy cu cậu nói chuyện điện thoại, mãi cho đến khi lấy hành lý, cu cậu vẫn còn tiếp tục nói chuyện.

Đến khi cu cậu hài lòng cúp điện thoại, liền thông báo cho Kiều Cận Nam một câu: "Bố ơi, bà nội nói sẽ quay về thăm chúng ta!"

Bạn đang đọc truyện *Bong Bóng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 50

Ngô Khánh Phân sẽ trở lại?

Hiếm khi Kiều Cận Nam chủ động gọi điện cho bà, giọng nói vẫn lạnh lùng như cũ hỏi thăm về dự án bên Châu Âu, biết được sau khi ký hợp đồng xong bà chuẩn bị trở về nước.

"Ta cũng không trông cậy vào con, Mặc Mặc đâu? Mặc Mặc rất nhớ ta đúng không? Chắc cao hơn đúng không? Mau để bảo bối của ta nhận điện thoại!"

Kiều Dĩ Mặc là Ngô Khánh Phân ôm về, cũng là một tay bà nuôi lớn, bởi vì từ nhỏ đến lớn tính tình của Kiều Cận Nam quá lạnh lùng, cho nên đến khi có Kiều Dĩ Mặc miệng ngọt lại đáng yêu, Ngô Khánh Phân liền đem tất cả tình mẫu tử lẫn tình bà dành hết cho thằng bé, chỉ hận không thể cung chiêu thằng bé lên tận trời.

"Con đang làm việc." Kiều Cận Nam lãnh đạm trả lời.

"Vậy thì thôi, hôm ta trở về thì dẫn thằng bé đi đón ta!" Ngô Khánh Phân chợt nhớ tới cái gì đó: "Đúng rồi, bạn gái của con, vẫn còn qua lại đúng không?"

"Đứng."

"Ta thấy Mạc Mạc rất thích con bé, một câu chị Hoa nhỏ, hai câu chị Hoa nhỏ, con sắp xếp thời gian để chúng ta gặp mặt, còn tính toán chuyện kết hôn!" Ngô Khánh Phân bắt đầu cầu nhàu: "Cũng không nhìn xem con trai đã bao nhiêu tuổi rồi mà còn không có mẹ..."

Kiều Cận Nam đặt điện thoại xuống, một lúc sau, bên trong vẫn còn tiếng cầu nhàu của Ngô Khánh Phân: "Hay là để con bé cùng đi đón ta?"

Kiều Cận Nam cầm điện thoại lên: "Có thể."

"Vậy thông nhất thế đi. Ba ngày sau gặp lại!"

Kiều Cận Nam nhướn mày: "Hẹn gặp lại."

Cúp điện thoại, Kiều Cận Nam đã nghĩ thông suốt.

Bạch Hiểu Vi vô cùng ngạc nhiên, không ngờ Kiều Cận Nam lại chủ động gọi điện, vẫn là số điện thoại riêng của anh. Phải biết rằng lúc hai người còn yêu nhau, số lần anh chủ động điện thoại có thể đếm được trên đầu ngón tay.

Cô do dự một lúc mới nhận máy, Kiều Cận Nam nói thẳng: "Bạch tiểu thư, nghe nói bác trai vẫn theo đuổi dự án bên Thụy Sĩ đúng không? Bên tôi có chút tài liệu, chắc cô sẽ thấy hứng thú."

Chuyện này thật khó tin, Thịnh Thế vẫn luôn tranh giành hạng mục này với bên cô. Ngày hôm qua cô còn thấy bố lo lắng không yên, đoán chừng là dự án không được thuận lợi, hôm nay Kiều Cận Nam lại tự dưng miếng ngon tới tận cửa?

"Kiều tiên sinh, tôi không nghe lầm chứ?" Bạch Hiểu Vi cười.

"Nếu cô nghĩ tôi có vấn đề, vậy thì có thể kết thúc tại đây."

"Ồi đừng!" Bạch Hiểu Vi vội vàng nói: "Tôi nay cùng nhau ăn cơm được không?"

"Tôi không có hứng thú ăn cơm với cô." Kiều Cận Nam lạnh lùng nói: "Tài liệu thì lấy ở chỗ Anne."

"Thật là vô tình..." Bạch Hiểu Vi cười nói: "Hay là để cho Đỗ Nhượng tới lấy?"

"Cô ấy là nhân viên của cô, để cô ấy làm gì không liên quan tới tôi." Kiều Cận Nam vẫn thản nhiên như cũ, định ngắt điện thoại.

Bạch Hiểu Vi lại hỏi: "Chẳng lẽ lần này là vì cô ấy?"

Kiều Cận Nam không bày tỏ thái độ: "Bạch tiểu thư, từ trước đến nay cô luôn hiểu rõ nên tiến lùi như thế nào."

Bạch Hiểu Vi không nói gì, Kiều Cận Nam ngắt điện thoại.

Anh cũng chẳng rộng rãi mà nhường tất cả hạng mục, chẳng qua là Ngô Khánh Phân muốn quay về.

Trước khi trừ gian bên ngoài phải trấn an lại bên trong.

Bên trong chưa ổn, làm sao có thể dễ dàng để giặc ngoại xâm kéo đến?

Sau khi từ Iceland trở về, cả người Đỗ Nhượng tràn đầy sức sống, làm việc hăng say, thường xuyên cười một mình, Angie trêu ghẹo cô: "Mùa xuân tới rồi, cả người tràn ngập gió xuân, thành thật khai báo mau, xin nghỉ một tuần lễ có phải cùng tình nhân hẹn hò không?"

Cindy cũng hòa vào: "Yêu rồi, cô gái của chúng ta yêu rồi! Nhìn ánh mắt đi, tình ý chan chứa."

Đỗ Nhượng cười: "Còn rất nhiều việc phải làm, đừng làm phiền em!"

Một chuyến đi du lịch, tâm trạng tốt hơn rất nhiều. Được bận rộn thật tốt, trên đời này còn nhiều điều tốt đẹp, cố gắng làm việc mới có thể có nhiều tiền, sau này mới có cơ hội đi nhiều nơi, tìm hiểu kiến thức về thế giới này.

Đang cười, điện thoại nội bộ vang lên, là Bạch Hiểu Vi gọi tới: "Đỗ Nhượng, em tới Thịnh Thế tìm Anne cầm tài liệu về giúp chị, ngày mai mang cho cho chị là được."

Đỗ Nhượng ngạc nhiên, từ lúc nào thì Young lại có quan hệ với Thịnh Thế?

Bởi vì gần tới giờ tan việc, theo bản năng cô không muốn chạm mặt Kiều Cận Nam. Mặc dù gần đây mối quan hệ giữa hai người đã hài hòa hơn trước, nhưng dù sao cũng là việc công, người ta đường đường là lãnh đạo của Thịnh Thế, để một nhân viên nhỏ như cô cầm tài liệu thì có chút...

Vì vậy sau khi xong việc, mình cô tới Thịnh Thế.

Đúng vào giờ cao điểm nên bị tắc đường, cũng may Anne còn chưa về, vừa thấy Đỗ Nhược liền kinh ngạc: "Thì ra là Đỗ tiểu thư tới, sao không nói sớm một chút?"

Nói sớm một chút, có thể về cùng sếp tổng..

Đỗ Nhược không biết cô ấy đang nghĩ gì, không nói với cô ấy trước là vì sợ nếu cô tới trễ lại làm liên lụy phải ngồi chờ cô.

Đưa cho tài liệu cho cô còn cười híp mắt nói: "Là cái này, cô xuống nhanh lên, Kiều tổng vừa mới đi, có thể đuổi kịp."

"Đúng đúng, nếu không tôi gọi điện thoại để sếp tổng chờ cô?" Jucy ngồi bên cạnh cũng thêm dầu thêm lửa.

Đỗ Nhược cũng có chút ngượng ngùng, vội vàng nói: "Không cần, không cần, tôi đi xuống trước."

Đỗ Nhược mới vừa đi, Anne cùng Jucy trao đổi ánh mắt.

Thân là thư ký, phải quan tâm đến chuyện tình cảm của lãnh đạo, thật là không có cách nào khác. Ai bảo tâm tình của lãnh đạo ảnh hưởng trực tiếp đến công việc của các cô? Giống như sau khi du lịch về, lãnh đạo không còn nói chuyện dọa người nữa, không còn làm mặt lạnh nữa, thỉnh thoảng còn cười một cái, so với đoạn thời gian trước thì đây chính là Thiên đường!

Đỗ Nhược xuống bãi đậu xe, cô lái xe tới cho nên không cần về cùng Kiều Cận Nam, nhưng khi đi xuống bãi đậu xe cô cũng quan sát xung quanh.

Bãi đậu xe của Thịnh Thế rất lớn, đã qua giờ tan việc, phần lớn mọi người đã ra về, nên có vẻ trống trải lại yên tĩnh.

Đỗ Nhược vô tình liếc mắt, không thấy Kiều Cận Nam, cũng không thấy xe của anh, liền chuẩn bị lên xe. Nhưng trước khi ra khỏi cửa, cô liền thấy biển số xe quen thuộc, cùng với...

Hai người đứng ôm nhau bên cạnh xe.

Người con trai rất cao, mặc tây trang màu đen, sáng nay cô còn giúp anh chọn cả vạt, người con gái mặc váy áo màu trắng, điểm hoa văn tím nhạt, giày cao gót cũng màu tím, mỗi ngày chuyện đầu tiên Angle cùng Cindy làm chính là thảo luận hôm nay lãnh đạo sẽ mặc trang phục gì, phối hợp với phụ kiện gì.

Là Kiều Cận Nam và Bạch Hiểu Vi.

Theo bản năng Đỗ Nhược liền đạp phanh xe, ngay lập tức chiếc xe đằng sau nhún còi, cả người cô run lên, hai người đang ôm nhau cũng quay lại.

Ba người nhìn nhau, mỗi người một suy nghĩ.

Đỗ Nhược giật mình, cũng không biết tại sao, bối rối giống như bắt gian tại trận, muốn mau mau rời khỏi đây, nhưng tay lại không nghe lời, không thể lái xe. Cô thu hồi tầm mắt, không nhìn hai người họ, khởi động xe một lần nữa, đạp chân ga xông ra ngoài.

Thì ra là Kiều Cận Nam quen biết Bạch Hiểu Vi?

Trong đầu cô thoáng qua cuộc đối thoại giữa Bạch Hiểu Vi và Kiều Cận Nam, lúc Kiều Cận Nam gây khó dễ cho Young, Bạch Hiểu Vi đã gọi điện thoại cho Anne.

Quen biết nhau.

Cách lý giải này thật hài hước.

Không biết đã qua bao lâu, không còn tắc đường, cô lái xe không quá nhanh, thế nhưng chưa tới nửa giờ đã trở về Kiều gia.

Hồ Lan thấy cô trở lại, đang định cười muốn chào hỏi, vừa thấy sắc mặt cô liền dừng lại: "Đỗ tiểu thư, cô..."

Đỗ Nhược trực tiếp lên lầu.

Ngay lập tức, cửa lại mở ra, lần này là Kiều Cận Nam, cũng không nói một lời liền lên lầu.

Trong phòng ngủ rất yên tĩnh.

Đỗ Nhược ngồi ở đầu giường, sắc mặt còn có chút trắng bệch, nhưng không bối rối như lúc này, nhìn chằm chằm ngón chân mình, không biết đang suy nghĩ gì.

Kiều Cận Nam vào cửa bước lại gần cô: "Sao tới Thịnh Thế mà không nói một tiếng?"

Đỗ Nhược không trả lời.

"Lần sau đừng lái xe nhanh như vậy, rất nguy hiểm." Anh đi tới, đưa tay ra muốn chạm vào gương mặt Đỗ Nhược, lại bị cô né tránh.

Kiều Cận Nam khẽ cau mày, ngồi xuống ghế: "Có cái gì không vui có thể nói thẳng."

"Không có." Lần này Đỗ Nhược trả lời dứt khoát.

Kiều Cận Nam quan sát cô, một lúc sau mới nói: "Anh và Bạch Hiểu Vi, không phải như em nghĩ."

"Không cần thiết phải giải thích cho em."

"Vậy em tức giận cái gì?"

"Em không tức giận."

Kiều Cận Nam cau mày.

"Đỗ Nhược, anh không phải là người kiên nhẫn."

"Kiều tiên sinh không cần kiên nhẫn trên người tôi."

Nghe thấy ba từ "Kiều tiên sinh", Kiều Cận Nam liền nổi giận.

"Đỗ Nhược, có phải anh nuông chiều em quá không?"

"Đúng vậy, Kiều Tiên Sinh không nên lãng phí thời gian trên người."

Không khí trong phòng trở nên căng thẳng.

Đỗ Nhược vẫn quật cường nhìn ngón chân của mình, không ngẩng đầu lên nhìn Kiều Cận Nam một lần, một lúc sau cô hít sâu một hơi: "Kiều Cận Nam, anh để tôi đi đi."

Một câu nói ra, trong phòng ngù càng thêm yên tĩnh.

"Em nói gì?" Kiều Cận Nam chậm rãi lại gần cô, nâng cằm cô lên.

Đỗ Nhược rũ mắt mắt, lạnh lùng nói: "Kiều Cận Nam, anh tha cho tôi đi."

Kiều Cận Nam cố đè nén lửa giận: "Nhìn anh."

Đỗ Nhược đẩy anh ra muốn đứng lên, nâng cặp mắt hiện đầy tia máu lên: "Rõ ràng anh có lựa chọn tốt hơn, tại sao nhất định phải cố chấp muốn giữ tôi ở lại? Anh và Bạch Hiểu Vi rất xứng đôi, cho dù là xuất thân, gia thế hay là ngoại hình, cho nên anh buông tha cho tôi được không?"

"Vừa quần lấy tôi, vừa ôm ấp Bạch Hiểu Vi, có khác gì Hà Khâm Sinh?" Đỗ Nhược hét lên: "Tôi đâu không lại anh, Kiều Cận Nam, tôi chịu thua, anh bỏ qua cho tôi đi."

Kiều Cận Nam nhìn chăm chăm cô, chân mày nhíu chặt thành một đường, đột nhiên anh cười lên: "Đỗ Nhược, em ghen rồi."

Đỗ Nhược không dám nhìn anh: "Không phải."

"Vậy thì em giận đối cái gì?"

"Tôi không tức giận."

"Không giận thì khóc cái gì?"

"Tôi không khóc."

"Không khóc sao ánh mắt lại hồng?"

"Bụi bay vào mắt."

Kiều Cận Nam "A" một tiếng: "Đỗ Nhược, trong phòng này bụi ở chỗ nào? Em tìm được một hạt bụi, anh cho người đỡ xuống xây lại!"

Đỗ Nhược cúi đầu muốn đi, bị Kiều Cận Nam giữ lại.

"Tại sao không chịu thừa nhận?" Kiều Cận Nam đẩy cô vào vách tường, con ngươi đen nhánh chăm chú nhìn cô: "Thừa nhận có tình cảm với anh khó

khăn vậy sao?"

"Không phải!"

"Mạnh mẽ đúng không?" Kiều cận nam đầu cúi xuống hôn mạnh cô.

Lời nói bị nụ hôn cướp đi, không khí lạnh như rất nhanh trở nên nóng rực, hai thân thể cũng trở nên nóng bỏng.

Mấy ngày nay Đỗ Nhược đã quen thuộc với nụ hôn của anh nên sinh lý biến hóa.

Cả người Đỗ Nhược nóng rực, khi nụ hôn chuyển xuống cần cổ, cô cười lạnh: "Kiều Cận Nam, anh muốn như vậy đúng không?"

Động tác của Kiều Cận Nam dừng lại, ngược mắt lên nhìn cô, đáy mắt ngập tràn lửa tình.

Đỗ Nhược cười, mang theo vài phần giễu cợt.

Kiều Cận Nam nhìn vẻ mặt này của cô, ánh mắt cũng nguội nhạt đi, kéo miệng nhếch lên đầy châm chọc: "Không sai, anh muốn em!"

Sau đó bàn tay liền dùng sức, đẩy Đỗ Nhược ngã xuống giường.

Bạn đang đọc truyện *Bong Bóng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 51

Yêu một người cần thời gian bao lâu?

Có người nói chỉ cần một giây, nhưng cũng có người nói cả đời này cũng không thể yêu một người.

Đỗ Nhược không biết đáp án, mặc dù cô đã từng có một tình yêu khác cốt ghi tâm. Nhưng bây giờ, không biết từ lúc nào cô đã yêu Kiều Cận Nam.

Cho tới khi Kiều Cận Nam nói "Đỗ Nhược, em ghen rồi", trái tim của cô mới chịu thừa nhận, làm cô không dám nữa nhìn thẳng anh.

Cô ghen.

Không sai, thấy anh ôm ấp mỹ nhân trong lòng nên cô thấy chua xót và tức giận, muốn xông lên chất vấn rồi lại giận dữ không chịu nghe anh giải thích, có phải là ghen không?

Biết rõ tính tình của anh, nên cô chỉ có thể nói dối lòng mình làm anh tức giận, làm anh còn trêu chọc cô, bình dâm này thật lớn.

Đỗ Nhược nhìn chiếc đèn thủy tinh treo ngược trên trần nhà, ánh mắt dần mờ đi.

Tại sao cô lại để trái tim mình lạc lối một lần nữa?

Rõ ràng khi ở Iceland cô đã kìm nén lại, đừng ảo tưởng nữa, tại sao mọi chuyện lại thành ra thế này?

Đột nhiên Đỗ Nhược thấy thật lạnh lẽo, mặc dù phía sau lưng cô là lò sưởi ấm áp nhưng giống như đột nhiên rơi vào hầm băng, cả người run rẩy lên.

Run rẩy vì sợ hãi.

Những năm nay cô luôn né tránh, cảm thấy sợ hãi hai chữ "Tình yêu".

Anh đứng dậy, cầm chăn bao lấy thân thể Đỗ Nhược, đỡ cô ngồi dậy, vuốt lại mái tóc rối loạn của cô.

Trong phòng hương vị hoan ái còn vương vấn, giọng nói lạnh lùng của anh vang lên: "Trước đây anh và Bạch Hiểu Vi từng qua lại, không đến một tháng chia tay trong hòa bình."

Đỗ Nhược không nhìn anh, anh tiếp tục nói: "Anh còn chưa từng nắm tay cô ấy, không biết tại sao cô ấy lại xuất hiện, ôm chặt không thả, đúng lúc bị em bắt gặp?"

Kiều Cận Nam thẳng thắn.

"Được rồi." Anh ôm Đỗ Nhược vào trong ngực: "Em không thích thì sau này anh sẽ tránh gặp cô ấy."

Đây là lần đầu tiên anh đi lấy lòng một người, còn dùng giọng nói dịu dàng như thế.

Kiều Cận Nam thở dài, chỉ biết ôm chặt lấy Đỗ Nhược.

Trước kia anh không tin, lại còn cười nhạo mỗi khi Mạnh Thiệu Trạch khốn khổ vì tình đến nỗi người không ra người quý không ra quý, bây giờ coi như là cảm nhận được, đúng như những bạn gái trước đã nguyện rửa, sẽ có một người để anh phải đứng ngồi không yên, để tất cả tính khí kiêu ngạo cùng trí tuệ của anh phải khuất phục.

Đỗ Nhược gói đầu trên vai anh, tiếp tục rơi nước mắt.

Lại khóc rồi...

Kiều Cận Nam thở dài, ép cô phải nhìn thẳng anh.

Tại sao anh lại thay đổi? Kiều Cận Nam cao cao tại thượng đâu rồi? Tại sao anh lại nhún nhường dỗ dành cô? Tại sao lại kéo cô bước vào thế giới của anh?

Rốt cuộc anh thích cô ở điểm gì?

Thích cô vì cô không thích anh sao? Bởi vì cô cự tuyệt anh nhiều lần, cho nên kích thích lòng háo thắng của anh? Hay vì không chiếm được, cho nên đối xử tốt với cô, hưởng thụ khoái cảm chinh phục? Hay vì mọi chuyện của anh quá thuận lợi cho nên không thể chấp nhận thất bại?

Nếu như thứ anh muốn đã có được liệu anh có thả cô đi không?

Đỗ Nhược nhìn chằm chằm Kiều Cận Nam không chớp mắt, hận không thể nhìn suy nghĩ của anh, ánh mắt dần dần trở nên dịu dàng, không hề che dấu tình cảm nữa.

Cô hơi khom người, ôm lấy cổ Kiều Cận Nam hôn lên môi anh.

Ngon lửa tàn nhanh chóng được nhóm lên, không khí càng ngày càng nóng, âm thanh thở dốc mập mờ, cảnh xuân kiều diễm.

Đêm quá dài, đầu óc Đỗ Nhược có chút mơ hồ, chỉ nhớ Kiều Cận Nam một lần lại một ép cô phải gọi tên anh, bắt cô phải trả lời anh, nhớ không? Lần này có dám quên không? Mỗi lần hỏi anh đều dùng sức đi vào, cho đến khi cô phải hét khản cổ sẽ không quên, vĩnh viễn sẽ không quên, anh mới vừa lòng bỏ qua cho cô.

Sáng hôm sau tỉnh lại, cổ họng cô rất đau, trong không khí còn vương vấn mùi vị hoan ái, Đỗ Nhược ho khan hai tiếng, ngay lập tức anh liền sáp lại gần.

Không phải lần đầu tiên ôm ấp, nhưng vẫn thấy... xấu hổ.

Đỗ Nhược quán chân, vươn tay ra muốn nhặt quần áo dưới sàn, chân còn chưa chạm đất liền bị anh kéo về trên giường.

"Mặc quần áo làm gì?" Kiều Cận Nam ôm chặt cô vào trong lòng, từ ánh mắt tới khóe miệng đều rạng rỡ.

Mặt Đỗ Nhược càng đỏ hơn: "Đi làm"

Kiều Cận Nam rất hài lòng với giọng nói khàn khàn của cô, ngón tay khẽ vuốt ve đuôi mắt cô, cười nhẹ: "Bây giờ còn sớm."

Vừa nói liền chồm chắn lên, tập thể dục buổi sáng.

Về chuyện bỏ và chị Hoa nhỏ không ăn cơm tối, thậm chí còn không xuống ăn sáng, Kiều Dĩ Mặc bày tỏ thắc mắc: "Dì Hồ, bọn họ không thấy đói bụng sao? Hôm nay hai người không tiễn con đi nhà trẻ sao? Tại sao lại làm biếng không chịu rời giường?"

Hồ Lan cố nhịn cười: "Không đói bụng, không đói bụng, bọn họ ăn no rồi."

"Hai người giấu con ăn vụng đồ ngon sao?" Kiều Dĩ Mặc tui thân.

Hồ Lan che miệng cười trộm. Làm bảo mẫu nên đương nhiên bà có trách nhiệm lên lầu gọi hai người dùng cơm, bà cũng không cố ý nghe lén, nhưng ... động tĩnh quá lớn...

Bà không trả lời kiều dĩ mặc, chỉ dặn dò: "Về sau phải thay đổi xưng hô, không thể gọi "Chị Hoa nhỏ" nữa mà phải gọi "Mẹ Hoa nhỏ"."

"Vì sao?"

"Không thể loạn vai vế."

"Vai vế là gì ạ?"

Hồ Lan ôm Kiều Dĩ Mặc lên xe, không biết nên giải thích vấn đề này thế nào, bà liền dứt khoát nói: "Dù sao... về sau sửa lại xưng hô là được! Bố cháu sẽ rất vui!"

Kiều Dĩ Mặc yên lặng ngẫm nghĩ, cu cậu cũng muốn gọi mẹ, muốn gọi từ rất lâu rồi.

Nhưng ... thật là xấu hổ...

Đỗ Nhược vẫn cố gắng đi làm, không đến trễ. Đến phòng làm việc, theo thói quen báo cáo công việc với Bạch Hiểu Vi, giao tài liệu xong liền tính toán đi.

"Đỗ Nhược." Bạch Hiểu Vi gọi cô lại: "Em ngồi xuống, chúng ta nói chuyện một chút."

Đỗ Nhược chần chờ một chút nhưng vẫn ngồi xuống đối diện Bạch Hiểu Vi.

Bạch Hiểu Vi vẫn đối xử rất tốt với cô, ngoài giờ làm việc hai người cũng giống như bạn bè, nhưng sau chuyện ngày hôm qua, gặp nhau có chút lúng túng.

"Ngày hôm qua... chị sợ em hiểu lầm chuyện đó." Bạch Hiểu Vi vẫn bình thản.

Đỗ Nhược cười cười khách sáo, không lên tiếng.

Bạch Hiểu Vi cũng cười cười: "Em Còn nhớ chị từng kể về bạn trai cũ không? Vì chị làm rớt một sợi tóc lên người anh mà mà bị bỏ rơi ấy."

"Vâng."

"Chính là Kiều Cận Nam."

Đỗ Nhược sững sốt.

"Cho nên giữa chị và anh ấy không thể nào có chuyện gì được?"

Đỗ Nhược rũ mắt xuống.

"Ngày hôm qua chị tới tìm anh ấy..." Bạch hiểu vi cười có chút giễu cợt. "Quá mất mặt. Tóm lại em đừng suy nghĩ quá nhiều, chị không muốn phá hư tình cảm giữa hai người..."

Bạch Hiểu Vi dừng lại, nhìn về mặt Đỗ Nhược, tự nhiên lại cảm thấy buồn bã.

Đỗ Nhược vẫn cúi đầu, nhẹ giọng nói: "Chị Vi đừng nghĩ nhiều, ngày hôm qua Kiều Cận Nam đã giải thích cho nên em hiểu."

Nụ cười của Bạch Hiểu Vi cứng lại: "Anh ta... chịu giải thích cho em?"

Đỗ Nhược không thấy sự thay đổi trong giọng nói của Bạch Hiểu Vi, chỉ lặng lẽ gật đầu.

Bạch Hiểu Vi cười nhạo một tiếng, day day thái dương: "Giải thích rõ ràng là tốt rồi, em đi ra ngoài trước đi, chị không muốn những chuyện này ảnh hưởng đến công việc của em."

Đỗ Nhược vẫn đứng nguyên tại chỗ, một lúc sau mới nói: "Chị Vy, em cũng có chuyện muốn nói với chị."

Đỗ Nhược không nhiều lời, sau khi cô rời đi, phòng làm việc vô cùng yên tĩnh.

Bạch Hiểu Vi ngồi trước bàn làm việc rất lâu, sau khi lấy lại tinh thần cô mở ngăn kéo tìm được điều thuốc lá rất lâu không dùng tới.

Cô đứng lên, đi tới bên cửa sổ, nhà khói, trong không gian mờ ảo ngắm thành phố này.

Cô yêu người đàn ông này mười lăm năm.

Thì ra không phải là không biết yêu, chẳng qua người anh yêu không phải là cô.

Anne và Jucy nhất trí cho rằng mùa xuân tới rồi, gần đây vẫn phòng tràn ngập gió xuân. Các cô đi theo Kiều Cận Nam nhiều năm, nhưng chưa bao giờ thoải mái như dạo gần đây.

"Xong rồi, P.M lại tiếp tục thay đổi thời gian thảo luận, mà mới chỉ tạm thời, nhất định sếp sẽ nổi giận..." Anne vừa nhận được điện thư liền làm động tác ới giả: "Một ngày ba lần, cái công ty lớn như vậy chắc chắn bị điên..."

Jucy liên tục nháy mắt với cô: "Không sao, gần đây tâm tình sếp rất tốt, đảm bảo cậu không bị ăn mắng!"

Sau đó cô làm dấu thánh cầu nguyện, cầm tài liệu bước vào văn phòng Kiều Cận Nam.

"Kiều tổng, bên kia tiếp tục điều chỉnh thời gian, đề nghị chúng ta xem xét, nếu đồng ý thì ngày mai lên đường." Anne dè dặt nói: "Như vậy ngày mai chúng ta sẽ phải đi luôn, hơn nữa chuyển công tác dài nên công việc phải dời lại sau chuyển công tác."

Kiều Cận Nam nhướn mày, không trả lời.

Ánh mắt dừng lại trên tờ lịch trên bàn, một lúc sau mới hỏi: "Bên Thụy Sĩ thế nào?"

Không nổi giận... Anne thở phào nhẹ nhõm, lập tức trả lời: "Chủ tịch nói tạm thời vấn đề còn chưa giải quyết xong, sợ rằng không về nước ngay được."

Kiều Cận Nam cười nhẹ: "Đặt vé đi London."

"Vâng." Anne cất tài liệu, nhanh chóng rút lui.

Nghe tin bố phải đi công tác một tuần lễ, Kiều Dĩ Mặc Vui sướng rạo rức, ăn cơm cũng cảm thấy ngon hơn, vừa ăn vừa ca hát.

"Kiều Dĩ Mặc, đừng vui mừng quá sớm." Kiều Cận Nam không nóng không lạnh nhắc nhở.

Ý tứ là con có thể độc chiếm chị Hoa nhỏ một tuần, nhưng rồi vẫn phải trả lại cho bố.

Kiều Dĩ Mặc mặc kệ "Hừ" liếc một tiếng, ông bố mặt lạnh: "Chị Hoa nhỏ, hôm nay em ngủ cùng chị được không?"

"Không được." Kiều Cận Nam thay mặt trả lời.

"Vl..."

"Sao" còn chưa hỏi hết, liền nghe thấy Đỗ Nhượng "Ồi" một tiếng, còn chưa ăn hết chén cơm, liền bị Kiều Cận Nam kéo lên lầu.

Mấy ngày nay, dường như Kiều Cận Nam vĩnh viễn không thấy thỏa mãn, có cơ hội liền động tay động chân. Anh đóng cửa phòng, thuận tay khóa trái, áp Đỗ Nhượng vào cánh cửa hôn mạnh.

Trong chốc lát mặt Đỗ Nhượng liền đỏ bừng, thở hổn hển.

"Người ngày mai mấy giờ anh lên máy bay?" Thật vất vả mới ổn định lại hơi thở, Đỗ Nhượng thấp giọng hỏi.

"Buổi trưa." Dường như Kiều Cận Nam không muốn nhiều lời, khẽ cắn môi dưới của cô.

"Anh đi một tuần đúng không?" Đỗ Nhượng bị anh ôm tới bên giường.

"Ừ." Kiều Cận Nam ngẩng đầu, cười khẽ: "Không nhớ xa anh?"

Đỗ Nhượng không dám nhìn anh. Kiều Cận Nam nghĩ cô xấu hổ, hôn nhẹ lên vành tai cô.

"Anh đi lâu như thế, giấy tờ của em..." Đỗ Nhượng bị anh hôn đến không thở nổi: "Anh để ở đâu? Em sợ công ty có chuyện gì, sẽ cản đường đến."

Từ Iceland trở về cô mới chú ý tới, không chỉ có hộ chiếu, tất cả các giấy tờ quan trọng đều bị Kiều Cận Nam lấy đi.

Kiều Cận Nam dừng lại nhìn cô, giọng nói đầy dụ dỗ: "Ngày mai để Anne đưa cho em."

"Ừ." Đỗ Nhượng né tránh ánh mắt nóng rực của anh.

Kiều Cận Nam vẫn nhìn cô.

"Đỗ Nhượng." Đột nhiên anh gọi cô.

"SAo?" Đỗ Nhượng giương mắt.

Mặt anh sát lại gần, ánh mắt sâu thẳm, muốn chôn vùi cô trong đó: "Chờ anh về, có chuyện rất quan trọng muốn nói với em."

Đỗ Nhượng nhìn anh, ngạc nhiên: "Rất quan trọng?"

"Đúng." Kiều Cận Nam vuốt ve đuôi mắt cô, khẽ mỉm cười: "Vô cùng quan trọng."

Bạn đang đọc truyện *Bong Bóng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 52

Mùa xuân, ánh mặt trời nhẹ nhàng lại ấm áp, xuyên qua cửa sổ chiếu xuống đầu giường. Đỗ Nhược nhẹ nhàng xoay người, gió làm rèm cửa sổ khẽ tung bay, ánh nắng làm cô phải nheo mắt lại.

Cô vừa động đây, Kiều Cận Nam liền sát lại gần, bàn tay bắt đầu không thành thật

Đỗ Nhược buồn bực lấy cùi chỏ đẩy anh ra, anh lại tách chân cô ra, trực tiếp đi vào. Đỗ Nhược "Hừ" một tiếng, quay đầu lại nhìn anh, anh lại càng lấn tới, động tác càng mạnh mẽ.

Toàn thân cô như nhũn ra, đầu óc không còn tỉnh táo, đột nhiên truyền tới tiếng gõ cửa: "Bố, chị Hoa nhỏ, dậy đi thôi!"

Đỗ Nhược cứng người lại, Kiều Cận Nam giả vờ như không nghe thấy vẫn tiếp tục chiến đấu.

Mặt Đỗ Nhược càng ngày càng đỏ, cô đẩy Kiều Cận Nam một cái, nhẹ giọng nói: "Anh.. Nhanh lên một chút..."

Giọng nói như hòn sỏi trách móc làm không khí càng thêm mờ ám, Kiều Cận Nam còn cố tình nhắc lại: "Nhanh lên một chút?"

Anh ngồi thẳng lưng mạnh mẽ tiến vào: "Được."

"A..." Đỗ Nhược bị động tác bất ngờ của anh kích thích làm cô sợ hãi kêu lên, cô vội vàng lấy tay che lại, thân thể chìm đắm trong cõi mộng.

Kiều Dĩ Mặc cảm thấy chị Hoa nhỏ càng ngày càng đẹp, sắc mặt rạng rỡ, đẹp hơn vườn hoa đào ở vườn trẻ, ánh mắt hạnh phúc, trêu mếu.

Nhưng...

Cu cậu liếc nhìn Kiều Cận Nam ngồi bên cạnh Đỗ Nhược, chẳng phải hôm nay bỏ đi công tác sao? Vì sao còn cùng chị Hoa nhỏ đưa mình đến lớp?

Nếu như bỏ không ngồi đây, mình nói với chị Hoa nhỏ là không muốn đi học, nhất định chị Hoa nhỏ sẽ đồng ý!

Nhìn vẻ mặt Kiều Dĩ Mặc buồn bực, Đỗ Nhược cười cười nheo khuôn mặt đang rầu rĩ kia: "Hôm nay đến lớp, ngày mai chị sẽ dẫn em đi vườn thú chơi được không?"

"Được ạ!" Ngay lập tức Kiều Dĩ Mặc hào hứng trở lại, còn tự mình chạy lên xe.

Kể từ khi Hồ Lan làm bảo mẫu, có người chăm sóc Kiều Dĩ Mặc nên cu cậu không phải đến lớp cuối tuần, mà đăng ký thêm một vài môn khác, thứ nhất là thay đổi hoàn cảnh, thứ hai để cu cậu tiếp xúc với nhiều bạn mới, có thể học hỏi thêm kiến thức.

Trong lúc vô tình Đỗ Nhược đưa ra đề nghị này, Kiều Cận Nam cũng đồng ý.

Hai người cùng nhau đi dạo, sáng sớm, không khí mang theo hương vị đặc trưng của cây cỏ đất trời. Kiều Cận Nam vô cùng tự nhiên nắm tay Đỗ Nhược, giọng nói có chút mất mát: "Không chờ anh về rồi ba người cùng đi?"

Đỗ Nhược ngẩn người một lúc liền cười rộ lên: "Chờ anh về rồi đi tiếp cũng được mà."

"Đề đi Hồ đi cùng, một mình em chăm thằng bé sẽ rất mệt mỏi." Kiều Cận Nam nhìn cô, ánh mắt dịu dàng.

Đỗ Nhược vẫn chưa quen với Kiều Cận Nam dịu dàng như thế này, cô liền ngoảnh đi chỗ khác, đúng lúc ánh mắt quét qua hai chân.

Hôm nay không phải đi làm nên cô đi giày thể thao.

Theo bản năng cô khom lưng xuống nhưng động tác người bên cạnh còn nhanh hơn, cực kỳ tự nhiên ngồi xổm xuống, động tác thuần thục thắt lại dây giày giúp cô.

Mắt Đỗ Nhược thấy cay cay.

Đúng lúc Kiều Cận Nam ngẩng đầu lên, cô liền chớp mắt hai cái: "Cảm ơn. Hôm nay... gió thật to."

Kiều Cận Nam nhướn mày: "Lại bụi bay vào mắt?"

Đỗ Nhược có chút lúng túng liền cúi đầu xuống đầu, Kiều Cận Nam cung chiều vuốt vuốt tóc cô, vòng tay ra ôm hông cô cùng bước vào trong xe.

"Có muốn tiễn anh ra sân bay không?" Lên xe Kiều Cận Nam liền nhìn đồng hồ, đột nhiên nói.

Đỗ Nhược suy nghĩ một lúc: "Anh đi công tác, em đi tiễn anh thì không được hay lắm."

Kiều Cận Nam không nói gì, nhẹ nhàng đạp chân ga, đột nhiên quay lại hỏi cô: "Hôm nay em định làm gì?"

Đỗ Nhược thành thật trả lời: "Đi thăm Tiểu Phong, đã lâu rồi em không gặp nó."

Kiều Cận Nam vẫn chưa chịu đi: "Vậy anh đưa em đi."

Trường của Đỗ Hiểu Phong nằm ở trung tâm thành phố, cho dù là sáng sớm, người người ra vào rất náo nhiệt.

Đỗ Nhược hẹn gặp mặt vào 10h sáng, không ngờ Kiều Cận Nam muốn đưa cô đi. Cô sợ anh trễ thời gian làm thủ tục, nên vừa tới nơi cô liền xuống xe: "Tạm biệt, lên đường bình an."

Kiều Cận Nam dừng xe ở ven đường, cô vẫy tay chào tạm biệt anh, đi chưa được mấy bước, liền bị anh gọi lại.

"Đỗ Nhược." Giọng của anh luôn lạnh như băng.

Cô quay đầu lại, anh từ từ nhếch môi, đáy mắt cũng lóe lên nụ cười âm thầm.

Đỗ Nhược bất đắc dĩ nhìn anh, khom lưng cho anh một nụ hôn tạm biệt.

Bởi vì đã hẹn trước, Đỗ Nhược liền gọi điện cho Đỗ Hiểu Phong, kết quả là máy cứ đều không bắt máy. Cô dạo quanh khuôn viên cũng nhầm chán liền dứt khoát tới thẳng túc xá. Cô quen thuộc đường đi vì lúc Đỗ Hiểu Phong mới vừa nhập học nên cô thường xuyên tới đây, sau này công việc ổn định nên cũng giảm bớt.

Mở cửa là một thanh niên vóc người nhỏ gầy, vừa thấy Đỗ Nhược liền đẩy mắt kiếng, "Chị là... chị gái của Đỗ Hiểu Phong?"

Đỗ Nhược cũng có chút ấn tượng với cậu bé này, cười nói: "Đúng vậy, chị tìm Tiểu Phong."

Đối phương sững sốt một lúc, không biết nên nói như thế nào: "Tiểu Phong.. Bây giờ không có ở đây."

Đỗ Nhược sững sờ.

"Nếu không chị vào trong phòng ngồi đợi bạn ấy." Cậu mở cửa phòng ngủ, đề Đỗ Nhược đi vào: "Có lẽ... Phải rồi... Đi ra ngoài chạy bộ..."

Một phòng có bốn người, coi như chính tề, vị trí của Đỗ Hiểu Phong rất sạch sẽ. Đỗ Nhược ngồi một lát, Đỗ Hiểu Phong cũng trở về.

"Chị, sao sáng sớm đã tới rồi?" Đỗ Hiểu Phong đầy mò hỏi, trên tay còn cầm bữa sáng, cười hi hi nói: "Em đi mua đồ."

Đỗ Nhược nghi ngờ liếc em trai một cái, hơn một tháng không thấy, em của cô càng đẹp trai hơn.

"Chị ăn sáng chưa?"

"Ăn rồi." Đỗ Nhược nhìn em trai bắt đầu ăn sáng, nhẹ giọng nói: "Tiểu Phong, Chị thấy giường em còn mới tinh, hình như đã lâu không sử dụng. Em có chuyện giấu chị phải không?"

Đỗ Hiểu Phong cười híp mắt nói: "Không có mà, tại em thích sạch sẽ thôi!"

Đỗ Nhược thở dài: "Em đã lớn rồi, chị cũng không quản nhiều. Gần đây em có về thăm mẹ không?"

Đỗ Hiểu Phong gật đầu: "Bây giờ mẹ sống rất tốt, gần bạn bè người thân, thường xuyên đi đánh bài hoặc khiêu vũ, tinh thần cũng tốt hơn trước."

"Đúng rồi, bây giờ chị còn ở nhà bạn đúng không? Chị không định chuyển đi sao?"

Ánh mắt Đỗ Nhược liền lóe lên.

"Chị sắp chuyển đi rồi."

Chủ nhật Đỗ Nhược dẫn Kiều Dĩ Mặc chơi vườn thú, đột nhiên buổi chiều bắt đầu mưa, vì vậy cô lại thẳng bé dạo trung tâm mua sắm.

Trong hai tiếng đồng hồ, cô liền mua sáu bộ quần áo cho thằng bé, đủ các loại đồ chơi, về sau cô và Dĩ Hò không xách nổi, cô mới nhận ra mình mua sắm rất nhiều.

"Chị Hoa nhỏ, hôm nay không phải sinh nhật em mà." Lúc bố không có ở đây cu cậu mới được uống đồ lạnh: "Cho nên chị không cần mua nhiều cho em đâu."

Đỗ Nhược cười nói: "Vậy thì Dĩ Mặc sinh nhật lúc nào?"

Kiều Dĩ Mặc không chút nghĩ ngợi trả lời ngay: "Ngày 18 tháng 2!"

Đỗ Nhược ngẩn ngơ, ngay sau đó phục hồi lại tinh thần: "Em và Hà Kiều Kiều sinh cùng ngày?"

Kiều Dĩ Mặc gật đầu liên tục.

"Vậy thì em thích quà gì, chị tặng trước cho em."

"Muốn..."

Đương nhiên là muốn có mẹ, nhưng lời chuẩn bị nói ra, Kiều Dĩ Mặc lại ngượng ngùng nuốt xuống, di Hồ luôn thúc giục phải gọi "Mẹ Hoa nhỏ", thật xấu hổ...

"Muốn bên cạnh chị Hoa nhỏ!" Kiều Dĩ Mặc vội tìm lý do khác.

Đỗ Nhược cười cười nheo cái má lúm đồng tiền kia.

Lúc này mới là tháng tư, không biết đến tháng hai sang năm, Kiều Dĩ Mặc còn nhớ tới cô hay không?

Đỗ Nhược vẫn mua thêm vài bộ quần áo, dựa theo vóc dáng thẳng bé, chắc đến sang năm có thể mặc vừa.

Thành phố này, nếu có một thứ cô không rời xa, thì đó là Kiều Dĩ Mặc.

Hai ngày sau, cô vẫn đi làm, đưa Kiều Dĩ Mặc đi học, cùng chơi trò chơi, dỗ thằng bé ngủ, thỉnh thoảng nói chuyện với Kiều Cận Nam. Ngày xuất phát vào thứ tư, cô không cầm theo bất cứ đồ đạc nào, chỉ đem theo giấy tờ cần thiết cùng mấy bộ quần áo, đặt trong một va ly nhỏ. Cô vẫn trang điểm như mọi hôm, phối hợp quần áo, nhân lúc Hồ Lan đưa Kiều Dĩ Mặc đi vườn trẻ, cô đặt chìa khóa xe trên bàn uống nước, đi thẳng tới sân bay.

Trước khi vào cửa an ninh, cô ném sim cũ vào thùng rác đổi một cái mới, sau đó liền nhắn tin: "Hi Hi, mình sắp lên máy bay rồi."

Đáng lẽ cô nên rời đi sớm hơn.

Có một số việc càng ngày càng lẩn sâu, khó có thể quay lại như lúc ban đầu. Giống như năm đó cô yêu Hà Khâm Sinh, còn bây giờ cô đã yêu Kiều Cận Nam đến quên mất bản thân mình.

Mặc dù bây giờ đang là mùa xuân, nhưng ở thành phố H vẫn còn tuyết rơi. Lúc xếp hành lý cô không để ý, lên máy bay mới phát hiện ra chiếc khăn này Kiều Cận Nam tặng cho cô.

Cô do dự có nên vứt bỏ hay không, cuối cùng cô vẫn cất vào trong túi.

Trên đó vẫn còn lưu giữ những ký ức tốt đẹp.

Lên máy bay cô mới nhận ra quyết định của mình là chính xác.

Nhưng vừa lên máy bay, không biết nên nói hữu duyên, hay là nên nói do người sắp đặt.

Hà Khâm Sinh ngồi hàng thứ hai bên cạnh cửa sổ, không biết do mệt mỏi ngủ quên hay chỉ giả vờ, Đỗ Nhược không biết, nhưng đầu anh lệch hẳn sang một bên.

Thật là... trùng hợp

Chẳng phải anh luôn ngồi ghế hạng nhất sao?

Chắc là trùng hợp?

Sau lần nói chuyện trước, anh không xuất hiện trước mặt cô. Hơn nữa, chuyện cô tới thành phố H có rất ít người biết

Mặc dù trong lòng Đỗ Nhược có chút thấp thỏm, nhưng cũng không suy nghĩ nhiều, sau khi máy bay hạ cánh, cô chờ mọi người đi hết rồi mới chậm rãi xuống máy bay. Mãi cho đến đi ngồi trên xe taxi, cô không chạm mặt Hà Khâm Sinh, cô mới thở phào nhẹ nhõm.

Lên xe taxi cô liền gọi cho Trình Hi Vi: "Hi Hi, mình đang trên xe. Hai người đang ở đâu?"

Trình Hi Vi nói tên một nhà hàng: "Cậu nói với bác tài, chắc chắn sẽ biết nơi này."

Bạn thân sáu năm không gặp, nên hai người vô cùng kích động. Nghe thấy Trình Hi Vi đã tới, Đỗ Nhược mang theo hành lý chạy thẳng tới phòng ăn.

Ở thành phố H tuyết vẫn đang rơi, từng bông lại từng bông phát phơ trong không trung.

Trình Hi Vi đặt một phòng ở trên lầu hai, Đỗ Nhược vào cửa liền đặt hành lý và túi xách sang một bên, lúc nhìn thấy Trình Hi Vi, mắt cô có chút cay cay.

Sáu năm gặp lại cố nhân, dường như cô quay trở về những năm tháng còn ở Pháp .

Trình Hi Vi cũng kích động như cô không nói một lời. Hai người ôm nhau thân thiết một lúc lâu, Đỗ Nhược mới nhìn Tô Niệm ngồi bên cạnh.

Bạn trai Trình Hi Vi sáu năm trước.

Sáu năm trước mười tám tuổi, bây giờ đã là hai mươi bốn, vẻ mặt vẫn luôn lạnh lùng, so với sáu năm trước càng thêm thâm trầm, nội liêm.

"Martin, đã lâu không gặp."

Tô Niệm khách sáo đứng dậy, bắt tay chào hỏi.

"Mình tới phòng vệ sinh, hai người chờ một chút." Đỗ Nhược vẫn thân thiết nắm tay Trình Hi Vi.

Lúc xoay người rời đi, cô mới len lén lau nước mắt.

Sáu năm trước cô từng khuyên Trình Hi Vi "Chia tay Tiểu tiên nhục", sáu năm sau gặp lại, cô ấy đã lấy chồng, bên cạnh vẫn là người ấy.

Nhìn hai người họ, cô mới nhận ra rằng tình yêu vẫn tồn tại.

Đỗ Nhược ổn định lại cảm xúc mới ra ngoài, vừa mới đi được vài bước liền ngăn cả người.

Mới vừa rời bàn ăn còn hai chỗ trống, Trình Hi Vi ngồi đối diện Tô Niệm, vậy mà lúc này có thêm hai người nữa một trái một phải. Bất ngờ không phải là Hà Khâm Sinh cô vừa gặp trên máy bay, mà là Kiều Cận Nam đáng lẽ ra đang đi công tác London.

Bạn đang đọc truyện *Bong Bóng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 53

Vì chuyến công tác đột xuất, vé hạng nhất đã hết nên Hà Khâm Sinh chỉ có thể ngồi ghế bình thường, nhưng suốt chuyến bay anh lại không gặp Đỗ Nhược.

Nhưng anh lại gặp Kiều Cận Nam.

Tại lối ra sân bay, anh vô tình nhìn thấy một chiếc xe kiểu dáng bình thường nhưng biển số rất khoa trương.

Hà gia và Kiều gia có giao tình lâu năm, nên chỉ cần liếc một cái anh có thể nhận ra xe của Kiều gia.

Hướng hồ ở cửa ra sân bay không cho xe dừng lại lâu, chiếc xe kia lại huỳnh hoàng trước cửa chính, muốn không chú ý cũng khó, Kiều Cận Nam còn lạnh lùng nhìn chằm chằm anh rất lâu. Lúc ấy anh không hiểu tại sao, nhưng sau khi anh lên xe thấy cậu ta bám theo một chiếc xe taxi, anh liền theo sát Kiều Cận Nam, nên tình cờ gặp hai bạn cũ.

Lúc xuống máy bay, Đỗ Nhược chỉ mong không chạm mặt Hà Khâm Sinh, nhưng cô không ngờ lại gặp Kiều Cận Nam ở đây, ra khỏi phòng vệ sinh nhìn thấy hai người đàn ông này, cô biết lần này chết chắc rồi.

Nhưng cô không thể bỏ chạy, túi xách và hành lý còn ở trong phòng, vì vậy cô hít sâu một hơi, miễn cưỡng nở một nụ cười bước vào.

Tất nhiên Trình Hi Vi cũng ngạc nhiên không kém, vừa lúc này hai người đàn ông này một trước một sau đi vào, Hà Khâm Sinh thì cô biết, thế nhưng người đàn ông nói là bạn trai Đỗ Nhược thì...

Trình Hi Vi nháy mắt liên tục với Đỗ Nhược, chuyện gì đang xảy ra thế này...

Về mặt Kiều Cận Nam lạnh lùng, không thèm nhìn Đỗ Nhược một cái, còn vô cùng tự nhiên bày ra tư thế chủ nhà, bắt đầu gọi món ăn. Đỗ Nhược vô cùng bối rối, cô không dám nhìn hai người đàn ông này, chỉ len lén ra dấu tay với Trình Hi Vi.

Không khí trên bàn ăn hơi kỳ quái.

Hai người phụ nữ chỉ biết trao đổi bằng ánh mắt, cậu nháy mắt, tôi cũng nháy mắt. Ba người đàn ông, một người lạnh lùng gọi món ăn, một người mỉm

cười, chuyên tâm nghịch bật lửa, cuối cùng là người ngồi bên cạnh Trình Hi Vi, khoanh tay trước ngực không nói một lời.

Món ăn dần mang lên, đột nhiên Hà Khâm Sinh lên tiếng: "Nhược Nhược không thích đồ ngọt."

Đây là nhà hàng đặc sản địa phương nên món ăn đều làm ngọt.

Kiều Cận Nam dừng một chút, mắt vẫn nhìn thực đơn: "Khẩu vị rồi sẽ thay đổi."

Hà Khâm Sinh nhìn bật lửa trong tay, cười khê: "Từ trước tới nay Nhược Nhược luôn chung tình."

Kiều Cận Nam nhìn qua Đỗ Nhược: "Em muốn ăn cái gì?"

Chỉ qua lại vài câu, trên bàn cơm đã có mùi thuốc súng, Đỗ Nhược bị Kiều Cận Nam nhìn chằm chằm thấy lạnh cả sống lưng, Tô Niệm vẫn im lặng này giờ đột nhiên lên tiếng: "Trình Hi Vi, bạn bè của em đều ngay thơ như vậy sao?"

Tất cả mọi người quay lại nhìn Tô Niệm.

"Ha ha..." Trình Hi Vi cười khan mấy tiếng, giật mạnh tay áo Tô Niệm, ánh mắt bối rối nhìn mọi người, chủ yếu là nhìn sắc mặt càng ngày càng lạnh lẽo của Kiều Cận Nam: "Xin lỗi, ông xã tôi... rất... rất cái đó..."

Cô cũng không dám đắc tội với ông xã, không biết nên nói thế nào cho phải. Nhưng hai từ "Ông xã" làm người nào đó vô cùng hài lòng, nên không nói gì nữa. Đỗ Nhược liền chuyển thực đơn cho Trình Hi Vi: "Phụ nữ có thai là lớn nhất, cậu chọn đi."

Trình Hi Vi nhận lấy thực đơn, không khí lúc này mới dịu xuống.

Hai chị em lâu năm mới gặp lại, nhưng cuộc gặp gỡ không giống như hai người tưởng tượng. Một bữa cơm rất dài, nhưng kiều cận nam ở đây nên Trình Hi Vi không dám tâm sự nhiều với Đỗ Nhược, bởi vì dù sao trước đây Đỗ Nhược và Hà Khâm Sinh từng yêu nhau, Hà Khâm Sinh mà đề cập tới chủ đề "Năm xưa", không biết vị Kiều tiên sinh mặt lạnh sẽ làm gì?

Tâm trạng Đỗ Nhược cũng thấp thỏm không yên, kiều cận Nam và Tô Niệm đều là người ít nói, vì vậy trên bàn cơm chỉ có Hà Khâm Sinh là nói nhiều nhất.

"Nhược Nhược, tại sao em lại tới thành phố H?" Anh mỉm cười hỏi Đỗ Nhược.

Đỗ Nhược mắc nghẹn.

Đang định lấy cớ là "Công tác thì Kiều Cận Nam ngồi bên cạnh không mặn không nhạt thay cô trả lời: "Thiếu nợ."

Lời này có chút giận dỗi, cũng có chút mập mờ, sắc mặt Hà Khâm Sinh rất khó coi, Đỗ Nhược không dám ngẩng đầu lên.

"A..." Đột nhiên Trình Hi Vi lên tiếng, đổi đề tài: "Đúng rồi Nhược Nhược, Hứa Thụ Phàm kết hôn, cậu biết không? Mình đã nhìn ảnh cưới của cô ấy, vô cùng xinh đẹp! ! !"

Hứa Thụ Phàm là bạn của hai người khi còn du học, Đỗ Nhược đã lâu không gặp cô ấy nên lắc đầu bày tỏ không biết tin tức này.

Trình Hi Vi cười hì hì hỏi: "Bọn mình đã kết hôn rồi, còn cậu?"

Nhưng lời vừa nói ra Trình Hi Vi hối hận không kịp, bạn trai và bạn trai cũ người ta đều ở đây.

Không ngờ Kiều Cận Nam lại trả lời, nhấp một hớp trà, lời ít ý nhiều: "Cũng sắp rồi."

Cuối cùng Đỗ Nhược cũng ngẩng đầu lên, tròn to mắt kinh ngạc. Đột nhiên Hà Khâm Sinh đập tay lên trên mặt bàn. Trình Hi Vi giật mình sững sốt, sau đó liền cười vui vẻ.

Nếu như gặp Hà Khâm Sinh, Đỗ Nhược không phải đau khổ.

Cô vẫn có chút thành kiến với Hà Khâm Sinh.

Năm đó Đỗ Nhược tự sát, nếu như cô và Tô Niệm không phát hiện kịp thời đưa cô ấy đến bệnh viện, thì không biết kết quả sẽ thế nào. Ngày Đỗ Nhược về nước, Hà Khâm Sinh gọi điện thoại liên tục, nhưng Đỗ Nhược không cho cô nhận.

Mặc dù cô không rõ rốt cuộc Đỗ Nhược và Hà Khâm Sinh đã xảy ra chuyện gì, nhưng phải đến mức tự sát, bây giờ cô ấy gặp người đàn ông tốt hơn cần gì phải quay lại ăn củ củ.

Một bữa cơm dài nhưng hai người còn chưa tâm sự được nhiều, lúc chia tay Trình Hi Vi vẫn nắm tay Đỗ Nhược mãi không buông: "Lần sau chúng ta nói chuyện tiếp."

"Lần sau rất hoan nghênh Trình tiểu thư đến thành phố S." Kiều cận Nam vươn tay tới trước mặt Trình Hi Vi.

Ý nói, lần sau nói chuyện chỉ có thể ở thành phố S.

Trình Hi Vi không dám thở mạnh, vị này còn khí thế hơn cả ông xã cô... Nói chuyện làm người khác không thể phản bác...

Còn chưa kịp bắt tay với Kiều Cận Nam, cô liền bị Tô Niệm kéo đi, cô đành quay đầu lại vẫy tay chào tạm biệt Đỗ Nhược .

Đỗ Nhược nhìn hai người họ, bất giác nở nụ cười, nhưng khi cô quay đầu lại thấy hai người đàn ông bên cạnh, nụ cười liền cứng đờ.

Hà Khâm Sinh mỉm cười, không biết đang nghĩ gì, anh nhìn lướt qua Đỗ Nhược và Kiều Cận Nam, cười nhẹ một tiếng rồi xoay người rời đi.

Chỉ còn lại cô và Kiều Cận Nam, sắc mặt Kiều Cận Nam càng ngày càng lạnh lẽo, xoay người không thèm quay đầu lại.

Nhưng anh lại xách hành lý của cô, nên cô chỉ có thể theo sau anh.

Anh lái xe tới một khách sạn năm sao, lúc làm thủ tục đặt phòng Kiều Cận Nam mới thèm nhìn cô, giọng nói vẫn lạnh lùng như cũ: "Chứng minh thư."

Đỗ Nhược bối rối, lấy từ trong túi xách đưa cho anh.

Thủ tục hoàn tất, anh thuận tay cất luôn giấy tờ của cô và của anh vào trong ví, kéo hành lý của cô vào thang máy.

Đỗ Nhược theo sau, không dám thở mạnh.

Mãi cho đến khi vào trong phòng, hai người không nói với nhau một câu nào.

Kiều Cận Nam đóng cửa lại, mặt không thay sắc tháo cà vạt ném lên ghế sofa. Đỗ Nhược tự giác tìm một góc ngồi xuống, không dám nhìn anh, chỉ nghe thấy tiếng tủ quần áo mở ra, đóng lại, tiếng nước trong phòng vệ sinh, tiếng cửa tủ lạnh mở ra, sau đó là tiếng ti vi vang lên.

Cô nhìn lên, liền thấy anh tùy ý ngồi trên ghế, cầm một lon bia, nhìn chăm chăm TV, mí mắt cũng không thèm chớp.

Đỗ Nhược ngồi gần cửa sổ cách anh rất xa, chỉ thấy một bên sườn mặt thâm trầm của anh.

Rõ ràng âm thanh TV rất náo nhiệt, nhưng cô lại cảm thấy vô cùng yên tĩnh, khó chịu không thể hít thở.

Bản tin kết thúc, tiếp theo là quảng cáo, rồi chuyển sang kênh mua sắm, sau đó là chương trình âm nhạc, đến bảy giờ tối, chương trình thời sự, sau là gameshow, sau đó là phim truyền hình, sau đó...

Tâm trạng Đỗ Nhược cũng biến hóa, ban đầu là sợ hãi, biến thành khản trương, sau đó là thấp thòm, cuối cùng là dần dần bình tĩnh lại.

Không biết lúc này là mấy giờ, trước đó là bữa cơm chưa, bây giờ đã quá giờ ăn tối.

Lúc Đỗ Nhược mở miệng, giọng nói có chút khàn khàn.

"Em xin lỗi." Giọng nói đầy ảm đạm.

Kiều Cận Nam vẫn chăm chăm TV, không thèm động đậy.

Đỗ Nhược không biết anh có nghe thấy không, đang định nhắc lại thì anh lên tiếng: "Sao, thích chơi trốn tìm lắm đúng không?"

Đỗ Nhược càng cúi thấp hơn, mái tóc trượt xuống như một tấm rèm che khuất gương mặt đang tái nhợt của cô.

"Em xin lỗi." Đỗ Nhược nói to hơn.

Kiều Cận Nam nở nụ cười chế giễu: "Xin lỗi cái gì?"

Đỗ Nhược lấy hết dũng khí nói ra: "Em nghĩ chúng ta không hợp nhau."

Đỗ Nhược lại nói tiếp: "Chúng ta chia tay đi."

Kiều Cận Nam im lặng.

Một lúc sau, đột nhiên anh cầm điều khiển lên tắt tv.

Trong phòng liền yên tĩnh trở lại.

Đỗ Nhược lên tiếng trước: "Em đã từ chức, dự định tới thành phố H phát triển. Em biết anh sẽ không đồng ý, cho nên tự mình quyết định mà không nói với anh."

"Em không muốn quay lại."

"Em hi vọng anh không ép em."

Đỗ Nhược vô cùng bình tĩnh nói ra hết suy nghĩ của mình.

Kiều Cận Nam ngồi phía xa, không bày tỏ ý kiến.

Thời gian lặng lẽ trôi đi, không khí trong phòng càng quý dị.

"Cho nên thời gian qua, em đều giả vờ đúng không?" Kiều Cận Nam không nhìn Đỗ Nhược, ánh mắt vẫn nhìn chăm chăm vào màn hình TV.

Đỗ Nhược không trả lời.

"Đỗ Nhược, tại sao em không đi làm diễn viên?" Về mặt Kiều Cận Nam lạnh nhạt, làm Đỗ Nhược không biết anh đang nghĩ gì.

"Em xin lỗi."

Đột nhiên Kiều Cận Nam cầm lon bia trên bàn ném thẳng vào màn hình TV.

Đỗ Nhược sợ hãi, này mới phát hiện anh vẫn nhìn chăm chăm vào màn hình TV, bóng dáng cô mờ hồ phản chiếu trên đó.

Lon bia rỗng nên chỉ gây ra một tiếng động nhỏ, sau đó lăn vài vòng trên mặt sàn, căn phòng yên tĩnh trở lại.

"Kiều Cận Nam, những gì có thể em đều đã cho anh hết." Đỗ Nhược nhìn ánh đèn rạng rỡ bên ngoài cửa sổ: "Anh còn muốn gì nữa?"

Cuối cùng Kiều Cận Nam cũng có phản ứng, anh chậm rãi xoay người, nhìn chăm chăm Đỗ Nhược, khóe miệng nở nụ cười như có như không: "Đỗ Nhược, thì ra trong mắt em, anh là người dễ tiện như vậy."

"Kiều Cận Nam này muốn dạng phụ nữ nào mà không có? Tại sao hết lần này tới lần khác cứ phải quẩn lầy cô?" Kiều Cận Nam chậm rãi đến gần, nụ cười trở nên đáng sợ.

Đỗ Nhược không dám nhìn anh, thì thầm như đang tự nói với chính mình: "Anh muốn dạng phụ nữ nào mà không có? Tại sao phải cố chấp giữ tôi ở lại?"

Kiều Cận Nam đứng trước mặt cô, hai ngón tay nâng cằm cô lên, ép buộc cô phải nhìn anh.

Đỗ Nhược buống bình không chịu nhìn anh.

"Đỗ Nhược, tim của em bằng đá đúng không?" Kiều Cận Nam ghé sát bên tai cô, nghiêng răng nghiêng lợi nhấn mạnh từng chữ.

Đỗ Nhược không kìm được nước mắt.

"Khóc? Em khóc cái gì?" Kiều Cận Nam cười nhạt: "Không cần bày ra bộ dạng uất ức, làm như bị tôi phản bội?"

Đỗ Nhược dùng gạt tay anh ra, nức nở nói: "Anh không phản bội, anh đối xử với em rất tốt, đều là lỗi của em. Cho nên anh đi đi, đừng lãng phí thời gian trên người em, anh cứ mặc kệ em, từ nay không còn liên quan tới nhau."

Kiều Cận Nam nhìn chăm chăm cô, nụ cười càng thêm lạnh lẽo: "Em cho rằng nói mấy câu này tôi sẽ bỏ qua cho em sao?"

Kiều Cận Nam nắm lấy mái tóc cô: "Đỗ Nhược, tôi chịu thua em rồi!"

Bàn tay anh dùng thêm lực, kéo mái tóc cô, đầu Đỗ Nhược tê dại, cuối cùng cũng chịu nhìn anh, anh khom lưng xuống hôn cô, dùng hết khí lực như muốn nuốt cô vào trong bụng, Đỗ Nhược nức nở khóc thành tiếng.

"Tôi đây phát triển sự nghiệp." Kiều Cận Nam buông cô ra, dùng ngón trỏ lau vết máu giúp cô.

Đỗ Nhược run rẩy trượt xuống sàn nhà, ôm đầu gối khóc rống lên: "Kiều Cận Nam, tại sao anh nhất định phải ép buộc em?"

"Anh không ép em? Không ép buộc thì em định chạy trốn anh đúng không?" Kiều Cận Nam nhìn cô từ trên cao, mặc kệ cô ngồi khóc lóc.

"Sớm muộn gì cũng phải chia tay?" Đỗ Nhược nhẹ nhàng vén lại mái tóc xốc xếch, hai tay không ngừng lau nước mắt: "Em từng nói với anh, chúng ta không phải người cùng một thế giới. Có thể bây giờ anh đối xử tốt với em, muốn ở chung một chỗ, hận không thể móc trái tim ra cho em nhìn nhưng sau này thì sao? Một ngày nào đó anh sẽ chán, sẽ nói không yêu em đến lúc đó anh lại có hứng thú với người phụ nữ khác, còn em thì sao? Phải mất bao nhiêu năm em mới có thể quên anh? Em rất sợ, thực sự rất sợ..."

Hà Khâm Sinh từng đối xử rất tốt với cô, hận không thể cưng chiều cô đến trời xanh.

Kết quả thì sao?

Anh không yêu em

Cô đã rất đau khổ vì những lời đó. Mặc dù sau này anh đã tới tìm cô, anh cũng rất đau khổ cũng có nỗi khổ tâm riêng. Nhưng tổn thương đó luôn nhắc nhở cô, không nên bước vào vết xe đổ một lần nữa.

Cô không biết người đàn ông bên cạnh cô có suy nghĩ gì, không biết khi nào anh sẽ chán cô, lúc vui về anh ta có tiền, có quyền thế, có cả nghìn cách giữ cô ở lại, lúc muốn chia tay, cô chỉ biết đứng một chỗ, không dám khóc lớn, sợ người khác cười nhạo chim sẻ muốn hóa Phượng Hoàng.

Những lời đó cô nghe thấy nhiều rồi.

Nếu cô không chạy trốn Kiều Cận Nam, cô sẽ càng ngày càng lún sâu vào.

"Kiều Cận Nam, cho dù anh đối xử tốt với em nhưng còn người nhà của anh thì sao, họ có thể chấp nhận em không?" Đỗ Nhược khóc không thành tiếng: "Em không muốn đi vào vết xe đổ ngày trước."

Cô biết chủ tịch Thịnh Thế là mẹ Kiều Cận Nam, cô từng hỏi Kiều Dĩ Mặc, nửa năm nay bà vẫn ở Châu Âu: "Bà nội đi cô tác rất lâu, nhưng bà sắp về rồi!"

Nếu như cô là mẹ Kiều Cận Nam, cô cũng không cho phép Kiều Cận Nam lấy một người phụ nữ như cô.

Trình độ học vấn không có, công việc bình thường, ngoại hình không nổi bật, không có gia thế, hướng chi...

Đỗ Nhược nức nở nói: "Kiều Cận Nam, em không biết anh có biết chuyện này không, em từng có một đứa con."

Đỗ Nhược từng nói chuyện này với Kiều Cận Nam nhưng là lúc say rượu nên cô nhớ rõ.

"Không phải là con Hà Khâm Sinh." Cô nhìn thẳng Kiều Cận Nam, nước mắt lăn dài: "Em cũng không biết bố đứa bé là ai."

Cô chỉ biết không phải là con Hà Khâm Sinh, còn lại cô không biết thêm bất kỳ tin tức nào.

"Người như em anh còn muốn nữa không? Người nhà anh có chấp nhận không?" Đỗ Nhược ôm đầu gối, cơ người lại thành một khối.

Không nói đến Kiều gia quyền quý, cứ cho là nhà bình thường, nếu biết rõ hoàn cảnh của cô, chắc chắn không thể chấp nhận cô. Đến khi mẹ anh trở lại, lại là một cuộc chiến gia đình.

Có thể là cầm tiền rời đi? Hoặc giống như mẹ Hà Khâm Sinh, dùng người nhà cô uy hiếp?

Cô không còn ngu ngốc như lúc còn trẻ không biết sợ là gì.

Cho nên trước khi mọi chuyện chưa quá muộn, cô nên tự tìm đường lui cho mình.

Kiều Cận Nam vẫn đứng im, từ trên cao nhìn xuống, thấy cô càng ngày càng khóc to, càng ngày càng nói nhiều, khí thế cũng giảm bớt, vẻ mặt không còn lạnh lùng như trước.

"Còn gì nữa không?" Kiều Cận Nam vươn tay ra, vuốt ve mái tóc cô cho gọn gàng: "Em đang nghĩ gì? Nói cho anh biết đi."

"Em không muốn, càng ngày càng yêu anh." Bộ dạng Đỗ Nhược nhếch nhác, vội lau nước mắt.

"Cho nên em chịu thừa nhận yêu anh đúng không?" Kiều Cận Nam thử dò xét nhìn vào mắt cô.

Đỗ Nhược không dám nhìn anh trả lời. Anh khẽ thở dài, ôm chặt cô vào lòng.

Thì ra cô cố chấp muốn bỏ đi là vì lý do này.

Thì ra cô nghĩ như vậy.

Vẫn là do anh thiết sót.

Anh không biết sáu năm trước anh có vị trí gì trong lòng Đỗ Nhược, cho nên không hy vọng sáu năm sau dựa vào con trai để giữ cô ở lại, anh muốn cô thật lòng yêu anh, để cô cam tâm tình nguyện sau đó anh sẽ tìm cơ hội thích hợp nói chuyện Kiều Dĩ Mặc cho cô biết, không ngờ trong lòng cô luôn bán khoán, mà chuyện anh cố ý giấu giếm lại là nỗi phiền muộn trong lòng cô.

Anh lau nước mắt giúp cô, ngón tay thận trọng chạm vào gương mặt cô: "Đỗ Nhược, bây giờ nghe anh nói."

Đỗ Nhược khóc một hồi cuối cùng cũng bình tĩnh lại, đôi mắt còn đẫm nước, ánh mắt đầy kinh ngạc nhìn anh.

"Thứ nhất, anh không phải Hà Khâm Sinh." Kiều Cận Nam trầm giọng nói: "Hà Khâm Sinh làm, không có nghĩa là anh sẽ làm."

"Thứ hai, cho tới bây giờ cuộc đời của anh không ai có quyền quyết định, anh yêu ai, không ai có quyền ngăn cản, cho dù là mẹ của anh."

"Thứ ba, ở Iceland, em nói một câu rất đúng." Kiều Cận Nam nhìn vào mắt cô: "Anh yêu em, rất yêu em. Đừng hỏi tại sao vì anh cũng không biết lý do."

Nước mắt Đỗ Nhượng lại chảy xuống.

"Cho nên em không cần suy nghĩ nhiều như vậy, sau này có chuyện gì đều giao cho anh được không?" Ánh mắt Kiều Cận Nam rất dịu dàng, chân thành mà sâu lắng.

Trái tim Đỗ Nhượng thấy khó chịu, cô ôm cổ anh, khóc lớn: "Nhưng em còn muốn tìm con, chỉ cần có cơ hội, em nhất định phải tìm được nó..."

Có lẽ bất cứ người mẹ nào cũng như cô, cho dù bao nhiêu lần tự nói với bản thân phải từ bỏ, nhưng cô không làm được...

Đột nhiên Kiều Cận Nam lại bật cười.

Anh giữ chặt đầu cô, ánh mắt mang theo ý cười, vô cùng nghiêm túc nói: "Nếu như anh nói, Kiều Dĩ Mặc chính là con trai của em, thì em nghĩ sao?"

Bạn đang đọc truyện *Bong Bóng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 54

Dạo này Kiều Cận Nam luôn nói những câu làm cô phải hoảng sợ.

Giống như câu nói lần trước: "Đỗ Nhượng, em nói những điểm em không hài lòng về anh, anh sẽ đổi." Còn hôm nay là: "Nếu như anh nói, Kiều Dĩ Mặc chính là con trai của em, thì em nghĩ sao?"

Về mặt Kiều Cận Nam không giống như nói đùa, bình tĩnh, vô cùng nghiêm túc.

"Kiều Cận Nam, anh đừng nói đùa nữa." Cô đẩy Kiều Cận Nam, tự mình đứng lên, trong đầu cô trống rỗng, không biết mình nên gì.

Cô nghĩ Kiều Cận Nam thấy cô khóc quá thương tâm nên anh mới nói câu đó để an ủi cô.

Cô tìm khăn giấy trong túi xách để lau nước mắt, nhưng hai tay không ngừng run rẩy, không chỉ bàn tay, toàn thân cũng mất khống chế, dường như không còn sức lực, ngay cả cầm túi cũng không nổi, vừa mới kéo ra cô đã làm rơi xuống đất, các loại giấy tờ đồ đạc bên trong rơi hết ra ngoài.

Kiều Cận Nam đứng phía sau vẫn chăm chú quan sát cô.

Đỗ Nhượng liền từ bỏ khăn giấy, cô luống cuống tay chân lấy ra một bộ quần áo và khăn lông trong hành lý, không nhìn Kiều Cận Nam một lần, vội vội vàng vàng chạy vào phòng tắm.

Kiều Cận Nam nhìn bộ dạng mất hồn của cô chỉ biết cười khổ, anh vội lên tiếng trước khi bóng lưng cô biến mất sau cánh cửa: "Đỗ Nhượng, em cần thận suy nghĩ một chút, anh có nhất thiết phải đùa giỡn em không?"

Đỗ Nhượng đóng cửa lại, hốt hoảng khóa trái, hai chân mềm nhũn, dựa vào cửa trượt xuống sàn.

Đầu óc hỗn loạn, nhịp tim đập nhanh như muốn thoát khỏi lồng ngực, một loạt các sự kiện rời rạc hiện lên trong đầu cô.

"Tôi nhớ Đỗ tiểu thư nói chưa từng tới bệnh viện Andrew? Nhưng người bạn của tôi nói đã quen biết em tại đó, có một thời gian qua lại rất thân thiết."

"Không biết vì nguyên nhân gì, Đỗ tiểu thư lại quên mất người bạn đó."

"Đỗ tiểu thư có thể giải thích không?"

"Nhắc tới việc Kiều Cận Nam làm phẫu thuật mắt ở Paris, bệnh viện đó là ..."

"Andrew?"

"Đỗ tiểu thư từng tới đó?"

"Không."

“Chị Hoa nhỏ, hôm nay không phải sinh nhật em mà. Cho nên chị không cần mua nhiều cho em đâu.”

Vậy thì Dĩ Mặc sinh nhật lúc nào?”

"18 tháng 2!"

Kiều Cận Nam làm phẫu thuật ở Paris, Kiều Cận Nam từng nói cô tới bệnh viện Andrew nhưng cô lại không nhớ rõ, sinh nhật của Dĩ Mặc là 18 tháng 2.

Đỗ Nhược búng tỉnh, thậm chí lần cô cùng Dĩ Mặc đi chơi công viên, bà lão bán kẹo bông còn khen hai người: "Ôi, hai mẹ con rất giống nhau, nhất là lúc cười lộ lên".

Dĩ Mặc... Là con trai cô?

Sinh nhật là 18 tháng 2, có người nhận xét hai người rất giống nhau, mọi thứ đều trùng khớp...

Đỗ Nhược nhắm mắt lại, không đúng không đúng, có chỗ nào đó không đúng.

Đột nhiên cô nhớ ra một chuyện, cô vội vàng đứng lên lao ra ngoài, phần nộ nói: "Kiều Cận Nam, anh nói dối! Anh nói dối đúng không? Chính anh đã từng nói mẹ Dĩ Mặc đã qua đời, vậy thì làm sao Dĩ Mặc có thể là con trai em? Nếu như Dĩ Mặc là con trai em, tại sao lần đầu tiên gặp nhau, anh lại tổng em vào đồn cảnh sát? Tại sao quen biết nhau được nửa năm anh mới nói?"

Giọng Đỗ Nhược có chút khàn khàn, âm lượng cũng không lớn, nhưng trong không gian yên tĩnh lại vô cùng rõ ràng.

Kiều Cận Nam vẫn đứng trước cửa sổ, không quay đầu lại, chờ Đỗ Nhược ổn định lại hơi thở, anh mới từ từ nói: "Em nghĩ lại xem, anh còn nói gì nữa?"

Còn nói gì nữa?

Nói cô rất giống mẹ Dĩ Mặc, ngay cả mùi hương dầu gội đầu cũng rất giống nhau.

"Anh chưa từng nhìn thấy em, chỉ nắm tay em, nghe giọng nói của em." Kiều Cận Nam vẫn bình thản nói tiếp: "Kiều Dĩ Mặc do bà nội ôm trở về, nói với anh là mẹ Dĩ Mặc đã qua đời, nên anh cũng không muốn tìm hiểu rõ."

Sáu năm sau, cảm giác thân thuộc đó lại quay về, nhưng cũng có chút không giống, Đỗ Nhược ngày trước vốn trầm mặc ít nói lại nghe lời, anh không phải người nói nhiều, cho nên sáu năm sau gặp lại, anh chỉ cảm thấy quen thuộc, nhưng lại không nhận ra cô.

"Đỗ Nhược, anh không cần phải nói dối em." Kiều Cận Nam xoay người lại, ánh mắt trầm tĩnh nhìn thẳng vào Đỗ Nhược.

Đỗ Nhược né tránh nhìn đi chỗ khác, bắt đầu hoảng loạn.

Anh chưa từng nhìn thấy cô, bởi vì khi đó anh đang chờ phẫu thuật giác mạc? Anh lại nghĩ cô đã qua đời, cho nên không nghĩ tới cô là mẹ của Kiều Dĩ Mặc? Sau khi biết sự thật cho nên anh tìm cô chất vấn, hỏi tại sao cô lại không nhận ra anh?

Nếu như mọi chuyện là sự thật, như vậy, người cô quên... Là Kiều Cận Nam?

"Người nếu như em không tin, ngày mai chúng ta trở về, liền mang Kiều Dĩ Mặc đi làm giám định ADN." Kiều Cận Nam bước lại gần, kéo Đỗ Nhược còn đang ngẩn ngơ vào phòng tắm, đẩy cô vào trong: "Bây giờ em tắm rửa rồi đi ngủ, còn vấn đề gì để ngày mai hãy nói."

Đỗ Nhược vẫn ngẩn ngơ như cũ, mắt chẳng buồn chớp.

Kiều Cận Nam nhướn mày: "Hay là muốn anh tắm giúp em?"

Đỗ Nhược hồi phục tinh thần, mặt liền đỏ lên, ngượng ngùng đóng cửa lại.

Không ngờ cô ngủ rất sâu, mặc dù trong lòng còn nhiều thắc mắc, nhưng do ban ngày thời gian nói chuyện với Kiều Cận Nam quá dài, đến khi đi ngủ đã là hai giờ sáng. Trước khi Đỗ Nhược đi ngủ, trong đầu cô vô cùng hỗn loạn, đành ép bản thân không được nghĩ đến nó, nghe lời anh, còn vấn đề gì để ngày mai hãy nói.

Ngày hôm sau tỉnh dậy, Kiều Cận Nam đã rời giường trước, ánh mặt trời rực rỡ xuyên thấu qua khe hở cửa chiếu vào trong phòng. Đỗ Nhược bò dậy nhìn đồng hồ, không ngờ đã là 10h, 11h hai người phải lên máy bay.

Mở cửa, cô nhìn thấy Kiều Cận Nam ở phòng khách đang làm việc.

"Tại sao không đánh thức em..." Đỗ Nhược thấy lo lắng, ngày hôm cô còn muốn chạy trốn nhưng hôm nay cô lại sốt ruột muốn trở về.

Kiều Cận Nam cũng nhìn đồng hồ: "Anh đi trả phòng."

Đỗ Nhược vội vội vàng vàng đi rửa mặt, Kiều Cận Nam xách hành lý xuống trước, sau khi thay quần áo, cô lấy chiếc khăn từ túi xách ra ra, sau đó đi theo anh.

Trong thang máy không một bóng người.

Tới tầng thứ tám, cửa thang máy mở ra, một người bước vào.

Bốn mắt nhìn nhau, hai người đầu ngạc nhiên.

Không ngờ lại chạm mặt Hà Khâm Sinh tại đây.

Không khí trở nên lúng túng, Đỗ Nhược giấu nửa khuôn mặt trong khăn quàng, rũ mắt xuống nhìn bàn chân. Hà Khâm Sinh cũng nhìn đi nơi khác, hai người đều im lặng.

Đỗ Nhược cảm thấy thời gian trôi qua thật lâu, cô ngược lên mới đến tầng thứ năm.

Đợi một lúc, Đỗ Nhược nhìn lại, tầng thứ ba.

Hà Khâm Sinh đột nhiên lên tiếng.

Anh và Đỗ Nhược duy trì khoảng cách, anh nhìn cô, khóe miệng vẫn luôn tươi cười: "Cậu ta... Đối xử với em có tốt không?"

Đỗ Nhược ngẩng đầu lên, nửa gương mặt trong khăn quàng liền lộ ra, bao gồm đôi môi bị sưng đỏ vì tối hôm qua bị Kiều Cận Nam dùng lực cắn nát.

Ánh mắt Hà Khâm Sinh chột tới lại, nhưng sau đó lại cười lên, nhưng sắc mặt đã tái nhợt.

Thang máy lại "Đình" một tiếng, Hà Khâm Sinh không hề do dự bước ra ra ngoài, ngẩng cao đầu rời đi.

Phút nhạc đệm nàyĐỗ Nhược không để trong lòng, hai người liền vội vã ra sân bay, Đỗ Nhược bắt đầu khăn trương, liên tục uống nước, sau đó... liên tục chạy vào phòng vệ sinh.

Kiều Cận Nam thấy buồn cười, giữ lại cốc nước cô chuẩn bị uống: "Trên đường về không có phòng vệ sinh cho em rửa tay đâu."

Đỗ Nhược liếm liếm môi, thấp giọng hỏi: "Hôm nay Di Mặc có ở nhà không?"

"Anh đã dặn di Hồ, hôm nay thằng bé không đi vườn trẻ."

Đỗ Nhược càng căng thẳng hơn.

Kiều Cận Nam đột nhiên nắm tay cô, lòng bàn tay truyền hơi ấm sang người cô.

Đỗ Nhược hít sâu một hơi, sau đó mới dần dần bình tĩnh lại: "Đúng rồi, tại sao anh biết em tới thành phố H?"

Kiều Cận Nam nhướn mày.

Mọi người đều nói phụ nữ có giác quan thứ sáu, đàn ông cũng vậy.

Đỗ Nhược hỏi anh rất cận kề về chuyến công tác, ngày nào đi, ngày nào về, còn muốn lấy lại giấy tờ. Nếu muốn điều tra cô mua vé đi đâu là chuyện rất dễ dàng, anh sẽ chờ sẵn ở đó, muốn nhìn xem cô có thể chạy được bao xa.

Thật ra anh không định xuất hiện sớm như vậy. Anh muốn nhìn xem rốt cuộc Đỗ Nhược muốn làm gì, nhưng ngày hôm ấy anh lại bắt gặp Hà Khâm Sinh tại cửa ra sân bay.

"Ngẫu nhiên thôi, tạm thời sửa lại chuyến công tác." Kiều Cận Nam mặt không đổi sắc nói.

Đỗ Nhược trừng mắt nhìn anh, đúng lúc như vậy sao?

Nhưng cô cũng gặp Hà Khâm Sinh hai lần, cũng gặp Kiều Cận Nam, chắc chắn mọi chuyện không thể trùng hợp như vậy.

Sau khi xuống máy bay, hai người liền trực về thẳng Kiều gia, dọc đường đi, Đỗ Nhược chỉ biết nắm chặt tay, Kiều Cận Nam vừa mở cửa, cô liền nghe thấy tiếng Kiều Di Mặc hỏi: "Di Hồ, tại sao hai người còn chưa trở lại?"

Hồ lan nghe thấy tiếng cửa mở, liền hô to: "A! Đã trở lại!"

Ngay lập tức Đỗ Nhược nhìn thấy Kiều Di Mặc tươi cười chạy tới.

Cô rất thích Kiều Di Mặc, mỗi lần thấy thằng bé cười, cô không tự chủ được cũng cười theo. Cô đã sớm quen thuộc gương mặt của thằng bé, nhưng bây giờ nhìn lại, cảm giác lại không giống như ngày xưa.

Thì ra đứa trẻ mang theo nụ cười rạng rỡ chạy ra đón cô, chính là nỗi đau đầu năm năm trong lòng cô.

"Mẹ Hoa nhỏ!" Kiều Dĩ Mặc hưng phấn nhào vào lòng Đỗ Nhược, nhưng không gọi "Chị Hoa nhỏ" như mọi khi mà là "Mẹ Hoa nhỏ".

Một tiếng này làm Đỗ Nhược sững sờ.

Ngày hôm qua Kiều Dĩ Mặc về nhà không thấy Đỗ Nhược, cu cậu rất sợ giống như lần trước, cô không quay về nữa, cho nên hôm nay không kìm chế được liền thốt lên niềm ước ao bấy lâu nay, nhưng không ngờ Đỗ Nhược lại khóc.

Thôi xong rồi... Có phải chị Hoa nhỏ không thích gọi thế không?

Kiều Dĩ Mặc cuống quýt giải thích: "Chị Hoa nhỏ, em xin lỗi, em không nên gọi chị là mẹ... Em xin lỗi, chị Hoa nhỏ đừng khóc."

Đỗ Nhược càng khóc lớn hơn.

Kiều Dĩ Mặc lấy bàn tay nhỏ lau nước mắt giúp cô, thấy nước mắt cô càng chảy nhiều hơn, cu cậu cũng bật khóc theo: "Chị Hoa nhỏ, em sai rồi, em sẽ không gọi như thế nữa, em sai rồi, chị Hoa nhỏ đừng khóc."

Bạn đang đọc truyện *Bong Bông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 55

Thấy Kiều Dĩ Mặc khóc, Đỗ Nhược lại càng khóc lớn hơn, thấy Đỗ Nhược khóc lớn, Kiều Dĩ Mặc cũng khóc, càng khóc càng thương tâm, cuối cùng biến thành hai người một lớn một nhỏ ôm nhau khóc rống.

Hồ Lan cũng bất ngờ, ngẩn ngơ đứng một chỗ không phải làm thế nào, bà đành đưa ánh mắt cầu cứu về phía Kiều Cận Nam.

Lúc đầu Kiều Cận Nam còn ra vẻ bình thản, để mặc hai người khóc, nhưng anh không ngờ hai người càng khóc càng lớn, hơn nữa còn không có dấu hiệu dừng lại..

Anh đưa tay day day huyệt thái dương, đi dạo hai vòng quanh phòng khách, một lớn một nhỏ vẫn khóc.

"Đủ rồi." Kiều Cận Nam lên tiếng, không giận mà uy, làm hai người đang còn nức nở cũng phải quay đầu nhìn anh.

Bản thân Kiều Cận Nam cũng cảm thấy quá lạnh lùng, liền bổ sung thêm một câu: "Đừng khóc nữa."

"Ăn cơm trước đã." Kiều Cận Nam nhìn di Hồ, ngay lập tức bà chạy vào bếp chuẩn bị.

Đỗ Nhược ổn định lại cảm xúc, giúp Kiều Dĩ Mặc lau nước mắt: "Không phải lỗi của Dĩ Mặc, là lỗi của chị, Dĩ Mặc đừng khóc."

Kiều Dĩ Mặc tủi thân hít mũi vài cái, giọng nói có chút khàn khàn: "Chị Hoa nhỏ không giận em nữa?"

Đỗ Nhược lắc đầu.

"Vậy em có thể gọi chị là Mẹ Hoa nhỏ được không?" Mắt Kiều Dĩ Mặc vẫn còn ngập nước.

Trong lòng Đỗ Nhược chua xót, gạt đầu liên tục, suýt nữa không kìm được nước mắt.

Kiều Cận Nam lạnh lùng đáp: "Con có thể cắt bỏ hai chữ Hoa nhỏ đi."

Kiều Dĩ Mặc suy nghĩ "Bỏ đi hai chữ "Hoa nhỏ" thì phải gọi thế nào?" Kiều Dĩ Mặc còn đang ngẩn ngơ, Đỗ Nhược đã đặt thẳng bé ngồi nghiêm chỉnh trên ghế: "Em không đói bụng, muốn nghỉ ngơi một lát."

Lúc Kiều Cận Nam về phòng, Đỗ Nhược vẫn đang khóc.

Cô ngồi dưới đất cạnh ban công, dựa lưng vào vách tường. Ánh chiều tà rơi xuống, mái tóc cô như được phủ lên một lớp vàng kim. Cô cuộn người thành một khối, bàn tay liên tục lau nước mắt.

Kiều Cận Nam lại gần, từ trên cao nhìn xuống, ánh mắt đầy bất đắc dĩ.

Từ trước tới nay anh không phải người giàu tình cảm, lại càng không biết an ủi người khác.

"Không thấy lạnh sao?"

Mặc dù đã sang tháng tư, nhưng vẫn là mùa xuân nên sàn nhà rất lạnh.

Đỗ Nhược lắc đầu.

Kiều Cận Nam ngồi xồm xuống: "Chẳng phải nhận người thân là chuyện vui sao? Em khóc cái gì?"

Lời vừa nói ra, Đỗ Nhược lại bắt đầu rơi nước mắt.

Thật ra cô cũng không muốn khóc.

Nhưng cô nghĩ tới Kiều Dĩ Mặc, nghĩ đến chuyện hai người biết nhau nửa năm mà cô không hề hay biết, nghĩ đến chuyện thằng bé dè dặt hỏi cô có biết "Paris" hay không, nghĩ đến bức tranh thằng bé vẽ gia đình ba người, lúc đầu thằng bé viết chữ "Tiểu thư Paris", sau đó lại xóa đi, thật cẩn thận viết chữ "Mẹ" bên cạnh...

Nghĩ tới đó cô lại khóc.

"Kiều Cận Nam, tạm thời đừng nói chuyện này với Dĩ Mặc." Lúc này cô chưa đủ dũng cảm đối mặt Kiều Dĩ Mặc.

Nếu Dĩ Mặc hỏi tại sao bây giờ cô mới nhận nó thì cô nên trả lời thế nào? Hỏi tại sao cô lại bỏ rơi nó, thì cô nên trả lời thế nào? Hoặc là, nếu thằng bé nghĩ cô cố tình bỏ rơi nó, thằng bé chịu nhận mẹ thì cô nên làm thế nào?

Mặc dù Kiều Cận Nam không hiểu được tâm tư phụ nữ, nhưng anh đủ kiên nhẫn ngồi bên cạnh cô, giúp cô lau nước mắt: "Tùy em, dù sao vẫn còn một số việc chưa làm xong."

Anh nói "Có một số việc", chính là làm xét nghiệm ADN.

Số phận thật kỳ diệu. Kiều Cận Nam chưa từng nhìn thấy Đỗ Nhược, Đỗ Nhược không nhớ Kiều Cận Nam, mặc dù đã điều tra, cùng với suy luận của bản thân, anh có thể chắc chắn 99% Đỗ Nhược chính là cô gái sáu năm về trước, Đỗ Nhược là mẹ Dĩ Mặc, nhưng anh không cho phép có sai sót dù chỉ 1%, anh hi vọng dùng khoa học tiên tiến để Đỗ Nhược hoàn toàn yên tâm.

Chiều hôm đó, nhân viên y tế tới lấy mẫu thử.

Lúc lấy máu, Kiều Dĩ Mặc vô cùng tò mò hỏi: "Chị Hoa nhỏ, chúng ta lấy máu làm gì?"

Kiều Dĩ Mặc vừa bị nước mắt của Đỗ Nhược hù dọa nên quay lại gọi "Chị Hoa nhỏ", không dám gọi "Mẹ" nữa.

"Kiểm tra thân thể." Kiều Cận Nam trả lời rất nhanh.

Lúc này Đỗ Nhược mới phát hiện, anh nói dối mà không chớp mắt, hơn nữa tốc độ phản ứng cực nhanh.

Kiều Dĩ Mặc sợ tiêm, cu cậu lo sợ cần môi, nhưng vẫn không quên thắc mắc: "Bố ơi, tại sao bố không kiểm tra?"

Kiều Cận Nam bình tĩnh: "Sức khỏe bố rất tốt."

"Sức khỏe của con và chị Hoa nhỏ cũng rất tốt!"

"Nhưng hai người vừa mới khóc."

Kiều Dĩ Mặc nghiêng đầu suy nghĩ, bố nói cũng có lý...

Đỗ Nhược nhìn Kiều Cận Nam, kiểu logic gì thế này...Không ngờ anh cũng nói dối trẻ con? Kiều Cận Nam ném trả ánh mắt về phía cô, vậy thì em tự giải thích đi?

Đỗ Nhược rũ mắt xuống, không thèm nói với anh.

Bình thường khoảng một tuần là có kết quả, nhưng Kiều Cận Nam thúc giục nên khoảng 2-3 ngày có thể lấy được.

Quãng thời gian chờ đợi luôn luôn khó khăn. Mặc dù càng nhìn Kiều Dĩ Mặc càng thấy thằng bé giống cô, đặc biệt là hai má lúm đồng tiền khi cười, nhưng trong lòng cô vẫn luôn thấp thỏm không yên.

Đỗ Nhược quyết định nghỉ việc, dành thời gian cho Kiều Dĩ Mặc nhiều hơn, thời gian còn lại cô luôn trốn trong thư phòng ngồi đọc sách để bản thân khỏi suy nghĩ lung tung.

Chỉ cần nghĩ tới chưa phải thời điểm thích hợp để nói với Kiều Dĩ Mặc, Đỗ Nhược thấy bình tĩnh hơn rất nhiều, ít nhất cô không còn khóc mỗi khi nhìn con, cô còn tìm cơ hội thăm dò suy nghĩ về "Mẹ" của thằng bé.

"Tất nhiên là em muốn có mẹ." Kiều Dĩ Mặc cầm cuốn truyện cổ tích, nằm lý trên giường, đung đưa cặp chân nhỏ: "Chú Mạnh nói cô gái kết hôn với bố

chính là mẹ."

Đỗ Nhược cân nhắc dùng từ: "Nếu... ý của chị là mẹ ruột, là...mẹ sinh ra Dĩ Mặc, em có nhớ mẹ không, nếu như có một ngày mẹ ruột trở về tìm em thì sao?"

Kiều Dĩ Mặc mở to đôi mắt long lanh: "Em không thích." Cu cậu cúi đầu, vẻ mặt đầy tủi thân: "Bà nội nói mẹ không cần em nữa."

Trái tim Đỗ Nhược như bị bóp chặt, vô cùng đau đớn.

"Nếu như mẹ trở lại, em có vui không?"

Kiều Dĩ Mặc ngẩng đầu, ánh mắt lạnh lợi nhìn Đỗ Nhược, khẳng định chắc chắn: "Chị Hoa nhỏ yên tâm, bà nội nói mẹ không thích bố, cũng không thích Dĩ Mặc, nếu như người đó trở lại em cũng không thích! Em thích chị nhất!"

Vừa nói liền hôn Đỗ Nhược một cái.

Đỗ Nhược không biết nên khóc hay nên cười, đúng lúc có tiếng gõ cửa truyền tới.

Kiều Cận Nam tựa trước cửa phòng, nhìn một lớn một nhỏ ôm nhau trên giường, ánh mắt tràn ngập cười ý.

Kiều Dĩ Mặc thấy bố liền biết chủ quyền bị đe dọa, cu cậu vội nhào vào lòng Đỗ Nhược: "Hôm nay bố nhường chị Hoa nhỏ cho con đi!"

Kiều Cận Nam đứng im, không bày tỏ ý kiến.

"Oa, hôm nay bố thật đẹp trai!"

Hiển nhiên chìa khóa vạn năng không có tác dụng, Kiều Cận Nam nhìn bóng đèn trên trần nhà.

Kỳ đà cản mũi.

Kiều Dĩ Mặc buồn bực "Hừ" một tiếng, rời khỏi vòng tay Đỗ Nhược. Đỗ Nhược không nỡ để thằng bé đi, lại thấy Kiều Cận Nam quơ quơ văn kiện trong tay.

Ngay lập tức cô nhảy xuống giường.

"Dĩ Mặc đi ngủ sớm một chút, ngày mai chị đưa em đi vườn trẻ." Đỗ Nhược hôn lên má Kiều Dĩ Mặc.

"Được!" Kiều Dĩ Mặc vui vẻ trở lại: "Chị Hoa nhỏ ngủ ngon!"

Đỗ Nhược vội vàng lê dép theo Kiều Cận Nam về phòng ngủ.

"Tự em nhìn đi." Kiều Cận Nam ấn vào ngực cô, tùy ý nằm trên giường.

Đỗ Nhược lấy tờ kết quả bên trong, bàn tay bắt đầu run rẩy.

Dòng chữ "Báo cáo giám định huyết thống" đập ngay vào mắt, bên trong giải thích khá lằng nhằng nhưng cô chỉ chú ý đến một câu.

"Kết quả kiểm tra ADN, mẫu thử nghiệm của mẹ được kiểm tra nhưng không thể loại trừ khả năng người mẹ sinh học của trẻ. Căn cứ vào kết quả phân tích 15 vị trí gen khác nhau, độ tương đồng là 99.9999%, có quan hệ huyết thống."

Mặc dù cô chưa bao giờ hoài nghi Kiều Cận Nam, nhưng khi nhìn thấy kết quả cô vẫn thấy đau lòng.

Cô biết Kiều Dĩ Mặc qua tờ báo cáo giám định huyết thống, cô còn nhớ rõ khi cô nhìn tờ báo cáo trong điện thoại của thằng bé, cô còn giải thích cho thằng bé hiểu. Nhưng cô không ngờ rằng, chính cô cũng làm điều này với thằng bé.

Kiều Dĩ Mặc thật sự là con trai của cô.

Là đứa con cô sinh ra nhưng chưa từng gặp mặt.

Đỗ Nhược lại rơi nước mắt.

Kiều Cận Nam ngồi thẳng người lên nhìn cô. Chắc cả đời này anh cũng không hiểu được, tại sao phụ nữ lại khóc nhiều như thế.

Anh ngồi trước mặt cô, nhẹ nhàng hôn lên những giọt nước mắt đang chảy xuống.

Đỗ Nhược đáp lại anh, rất nhanh ngon lửa bùng cháy.

Lần này Kiều Cận Nam rất dịu dàng, kiên nhẫn chờ thân thể cô thả lỏng, cảm nhận hạ thân cô ướt át mới chậm rãi đẩy vào.

Đỗ Nhược không nói một lời, động tác vô cùng phối hợp, lúc hai người cùng đạt cao trào, cô chỉ biết ôm chặt cổ anh, khóc lớn.

Kiều Cận Nam vẫn còn ở bên trong, dịu dàng hôn lên khóe môi cô: "Tại sao anh lại không phát hiện ra em lại khóc nhiều như vậy."

Sau khi được thỏa mãn đàn ông đều vui vẻ, ôm chặt cô vào lòng.

Đỗ Nhược dán sát thân thể anh, cảm nhận được mồ hôi dính sát giữa hai người.

"Em không nên lo lắng chuyện Dĩ Mặc." Kiều Cận Nam cười nhẹ: "Mẹ ruột chỉ có một, tại sao em lại sợ thằng bé không nhận mẹ?"

Kiều Cận Nam không hiểu tâm sự trong lòng Đỗ Nhược, nói cho cùng thằng bé vẫn là trẻ con, nhận thức còn chưa rõ ràng, theo thời gian sẽ hiểu được đúng sai.

Đỗ Nhược dựa vào ngực anh, lắng nghe nhịp tim đập vững vàng, mạnh mẽ: "Kiều Cận Nam, chắc anh không biết chuyện này? Lúc giao Kiều Dĩ Mặc cho bà nội, mẹ em đã cầm sáu trăm vạn."

Bạn đang đọc truyện *Bong Bóng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 56

Đối với Kiều Cận Nam, sáu trăm vạn không phải số tiền lớn, nhưng mấu chốt của vấn đề không phải cầm bao nhiêu tiền, mà là “Giao con nhận tiền”, bản chất sự việc thay đổi.

Giống như cuộc cãi vã giữa cô và Tần Nguyệt linh, nhận tiền thì khác nào bán con.

Kiều Cận Nam nói Kiều Dĩ Mặc do bà nội ôm về, chắc chắn anh không biết chuyện nhận tiền đó. Cô không muốn anh biết chuyện này từ một người khác, anh sẽ nghĩ rằng cô có ý giấu giếm.

Kiều Cận Nam nghe cô kể lại, anh không nói câu nào chỉ ôm cô đi ngủ.

Nhưng ngày hôm sau trong nhà có vài người tới chuyển đồ, gói ghém lại sách báo trong thư phòng mang đi. Hiếm khi Kiều Cận Nam ở nhà vào buổi trưa, nhìn Đỗ Nhược vẫn ngăn người không biết chuyện gì đang xảy ra, anh liền giải thích: "Mấy hôm nữa chúng ta chuyển tới Hoa Hằng."

Hoa Hằng chính là khu nhà trọ cũ của Đỗ Nhược.

Chỗ đó nằm trong trung tâm thành phố, mặc dù diện tích lớn bằng không bằng biệt thự, điều kiện sinh hoạt cũng không tốt bằng nhưng thoải mái hơn rất nhiều.

Đỗ Nhược cũng không phản đối, tiếp tục nhìn máy tính. Không biết từ lúc nào Kiều Cận Nam đứng phía sau lưng cô, nhìn thấy nội dung trong máy tính liền cười một tiếng: "Vẫn đang tìm việc?"

Vừa nói anh liền cầm lấy con chuột, xóa hết hồ sơ xin việc của Đỗ Nhược.

"Anh..." Đỗ Nhược tức giận nhìn anh.

Kiều Cận Nam xoa đầu cô dỗ dành: "Không muốn đi làm thì ở nhà, nếu muốn đi làm thì tới J.M, tới mấy công ty vợ vẫn làm gì."

Đỗ Nhược không cam lòng lắm bầm: "Tại sao anh không nói muốn làm phải tới Thịnh Thế ..."

"Ý kiến này không tệ, đúng lúc anh đang thiếu thư ký bên người."

Đỗ Nhược: "..."

Kiều Cận Nam làm tới cùng, lấy điện thoại ra ấn một dãy số, Đỗ Nhược liền gấp gấp, vội vàng đứng lên ngăn cản anh: "Em nói đùa thôi, ai muốn làm thư ký bên cạnh anh..."

Kiều Cận Nam đặt điện thoại xuống, thuận thế ngồi xuống bên cạnh Đỗ Nhược nhắc cô ngồi lên đùi anh: "Anh sẽ gọi điện cho bộ phận nhân sự J.M, thứ hai đi làm được không?"

Khoảng cách quá gần, hơi thở ấm áp bên tai, mặt Đỗ Nhược liền đỏ lên, cô cố gắng trấn tĩnh lại: "Em không muốn dựa vào quan hệ đi cửa sau."

Kiều Cận Nam bật cười, càng dán lại gần cô: "Em đang nghĩ đi đâu vậy?"

Anh nhìn Đỗ Nhược, trong mắt lóe lên tia sáng: "Theo như lời em nói, anh cũng phải dựa vào quan hệ mới được như hôm nay."

"Chim sẻ không hóa thành Phượng Hoàng, là vàng thì ở nơi nào cũng sáng."

Sau khi nói xong anh để cô ngồi lại suy nghĩ.

Đỗ Nhược nằm bò trước máy vi tính, suy nghĩ mấy lời kia của anh. Kiều Cận Nam quá nổi bật, không chỉ vì anh là người thừa kế Kiều gia, mà năng lực bản thân quá xuất sắc, cho dù không có Thịnh Thế, anh vẫn có thể đạt được thành công.

Đỗ Nhược quyết định đi làm, cô dự định mấy ngày nghỉ cuối cùng sẽ mang Dĩ Mặc đi chơi, không ngờ ở vườn trẻ lại tổ chức hoạt động gia đình. Lúc ăn cơm Kiều Dĩ Mặc do dự rất lâu mới hỏi nhỏ: "Bố ơi, lần này để chị Hoa nhỏ đi cùng được không?"

Vườn trẻ tổ chức hoạt động gia đình mỗi quý một lần, mất cả một ngày, Kiều Cận Nam luôn bận rộn nên chưa lần nào tham gia, trước đây có bà nội hoặc cô nhỏ đi cùng, nhưng bà nội đang ở Châu Âu, cô nhỏ đã đi du học, nên hoạt động lần trước không có ai đi cùng Dĩ Mặc, cu cậu giận dỗi ở nhà, nhất quyết không đến lớp.

Đỗ Nhược nhìn thấy cử chỉ dè dặt của thằng bé liền đau lòng, vội vàng đáp ứng: "Được, chị đi cùng em."

Ngay lập tức Kiều Dĩ Mặc vui vẻ trở lại: "Nếu như các bạn nhỏ khác hỏi, em có thể nói chị là bạn gái của bố được không?"

Đỗ Nhược không biết nên nói thế nào, Kiều Cận Nam đã bình tĩnh trả lời: "Nói thẳng là mẹ con."

Đỗ Nhược lén lút đá chân anh dưới gầm bàn, ánh mắt Kiều Dĩ Mặc bừng sáng, vui vẻ nói: "Hai người chuẩn bị kết hôn sao?"

Đỗ Nhược vội vàng giải thích: "Không phải..."

Còn chưa dứt lời, kiều cận nam liền trừng mắt nhìn cô: "Em không kết hôn với anh thì định kết hôn với ai?"

Đỗ Nhược nhất thời cứng họng, sao lại có người ngang ngược như thế...

Kiều Cận Nam thấy bản thân mình không nói sai gì cả, nhìn thẳng vào mắt cô chờ câu trả lời, Đỗ Nhược cũng nhìn lại, thấy ánh mắt đầy khiêu khích của anh, mặt cô dần đỏ lên, bối rối nhìn đi chỗ khác.

"Được rồi." Kiều Dĩ Mặc đột nhiên che miệng cười khanh khách: "Hai người không cần phải liếc mắt đưa tình nữa."

Đỗ Nhược nghe thấy bốn chữ "Liếc mắt đưa tình" liền ngẩn người, Kiều Dĩ Mặc vội vàng nhảy xuống ghế: "Con không làm kỳ đà cản mũi nữa, hi hi hi hi..."

Giống như phát hiện ra bí mật của người khác, cu cậu đỏ mặt vội vàng chạy về phòng.

Ngày hôm sau Kiều Dĩ Mặc dậy rất sớm, Đỗ Nhược cũng vậy, cô lấy bộ quần áo gia đình lần trước đi du lịch Iceland, mặc vào dịp này vô cùng thích hợp, hai người mặc giống nhau, Kiều Dĩ Mặc càng vui vẻ hơn, liên tục thúc giục: "Bố ơi nhanh lên, con muốn đến lớp, con muốn đến lớp!"

Sắc mặt Kiều Cận Nam lại không được tốt, ánh mắt dừng trên người Đỗ Nhược và Kiều Dĩ Mặc rất lâu, bình tĩnh ăn bữa ăn sáng.

Đỗ Nhược thấy vẻ mặt anh buồn bực không vui, liền hỏi: "Anh muốn đi cùng đúng không? Nhưng anh nói sáng nay có một buổi họp rất quan trọng mà?"

Kiều Cận Nam lạnh lùng liếc cô một cái.

Chẳng lẽ bị cô phát hiện ra bí mật nên thẹn quá hóa thành giận? Đỗ Nhược che miệng cười trộm.

"Đi, chúng ta vào trong xe trước, bố không đưa thì chúng ta tự đi!" Đỗ Nhược đội cho Kiều Dĩ Mặc một chiếc mũ lưỡi trai giống cô, cười híp mắt ôm thẳng bé ra cửa.

Không khí mùa xuân ấm áp, bầu trời cao trong xanh. "Đi học là đi học!" Kiều Dĩ Mặc nằm trên vai Đỗ Nhược, Đỗ Nhược mỉm cười, ánh mặt trời rực rỡ làm hai khuôn mặt tươi cười bừng sáng.

Kiều Cận Nam nhìn qua cửa sổ, hình ảnh này làm trái tim anh xúc động, bất giác cười theo.

Vườn trẻ rất náo nhiệt, bởi vì là hoạt động gia đình nên đại đa số bố mẹ cũng tới, Kiều Dĩ Mặc mới đến nơi liền hô to: "Hà Kiều Kiều, Hà Kiều Kiều, ở bên này!"

Đỗ Nhược quay đầu lại thấy Hà Kiều Kiều tết hai bím tóc đuôi sam, đang tươi cười chạy tới.

"Chị Hoa nhỏ, hôm nay bố Hà Kiều Kiều cũng bận, ba chúng ta cùng chơi được không?" Kiều Dĩ Mặc lắc lắc bàn tay cô, khuôn mặt nhỏ đầy hy vọng.

"Dĩ nhiên là được." Đỗ Nhược đáp.

Hà Kiều Kiều chạy tới, còn có chút xấu hổ không dám nắm tay Đỗ Nhược mà nắm tay Kiều Dĩ Mặc.

Thật ra tối ngày hôm qua, hai người bạn nhỏ len lén thỏa thuận với nhau, nếu như không có người lớn đi cùng thì cả hai đều không tham gia, lần này Kiều Dĩ Mặc nói Đỗ Nhược sẽ đến, vừa đúng hai người bạn nhỏ cùng Đỗ Nhược đủ một tổ.

Đỗ Nhược cũng phát hiện ra hầu hết các hoạt động đều là một tổ ba người. Nhưng những đội khác đều là bạn nhỏ ngồi giữa, bố mẹ ngồi bên cạnh, còn đội Đỗ Nhược biến thành cô ngồi giữa, Kiều Dĩ Mặc và Hà Kiều Kiều ngồi bên cạnh.

Cuộc thi làm thủ công, những tổ khác bố mẹ sẽ giúp đỡ con, còn tổ cô ngoại lệ, hai đứa trẻ cùng nhau hoàn thành.

Hà Kiều Kiều rất khéo léo, phụ trách cắt giấy, Kiều Dĩ Mặc nhanh nhẹn xếp xếp, dán dán. Ngược lại Đỗ Nhược hiếm khi tiếp xúc với việc này, thấy hai đứa trẻ thuần thục phối hợp với nhau, cô chỉ biết ngồi bên cạnh tròn mắt.

"Trời ơi, Kiều Dĩ Mặc, cậu làm sai rồi!"

"Kiều Dĩ Mặc ngu ngốc! Đây là đuôi nhỏ, không phải mỏ chim!"

"Kiều Dĩ Mặc mau lên, có người đã làm xong, chúng ta nhất định phải đứng nhất!"

Nếu hai đứa trẻ cùng tuổi thì bé gái thường hiểu chuyện hơn bé trai, tính cách Hà Kiều Kiều lại hướng ngoại, giọng nói rất vang dội, Kiều Dĩ Mặc đành âm ỉ: "Hà Kiều Kiều, cậu nói nhỏ thôi", "Đừng giục nữa".

Đỗ Nhược không nhịn được cười, không ngờ đội cô về thứ nhất.

Lúc lên sân khấu nhận thưởng, mọi người đồng loạt nhìn tổ hợp hai nhỏ một lớn.

"Tác phẩm đạt giải nhất hôm nay thuộc về, à..."

Những đội trước đều giới thiệu là Bố X và Mẹ Y cùng bảo bối hoàn thành tác phẩm, cô giáo đang suy nghĩ nên đổi lại thế nào, Kiều Dĩ Mặc đột nhiên lên tiếng: "Là Bố Kiều và Mẹ Hà mang theo bảo bối Đỗ Nhược hoàn thành một con chim nhỏ."

Tất cả mọi người cười ầm lên

Đỗ Nhược âu yếm xoa đầu hai đứa, che miệng cười không ngừng.

Không ngờ danh hiệu "Bố Kiều, mẹ Hà" lại theo suốt một ngày, buổi chiều tổ chức chơi trò chơi, ba người một tổ đập khinh khí cầu.

Nhà người khác thì con ngồi giữa, bố mẹ ngồi hai bên, đến phiên bọn họ, Kiều Dĩ Mặc và Hà Kiều Kiều không thể ngồi giữa, như vậy liền mất thăng bằng, vì vậy Đỗ Nhược ngồi chính giữa, hai đứa bé ngồi hai bên.

Kết thúc buổi hoạt động ngoại khóa, có gia đình còn trêu chọc hai đứa bé là "Bố Kiều, mẹ Hà". Hà Kiều Kiều xấu hổ, gương mặt đỏ bừng: "Kiều Dĩ Mặc! Tất cả là tại cậu!"

Sau đó cô bé giơ tay lên muốn đánh Kiều Dĩ Mặc, Kiều Dĩ Mặc co chân bỏ chạy, chạy vòng vòng xung quanh Đỗ Nhược.

Bởi vì hoạt động tổ chức cả ngày, nên kết thúc rất sớm. Buổi sáng Kiều Cận Nam đưa hai người tới nên hai người đứng chờ trước cổng trường. Cô đã nhắn tin cho Kiều Cận Nam nhưng vẫn chưa thấy anh xuất hiện.

Vẫn chưa có ai tới đón Hà Kiều Kiều nên cô bé cùng Kiều Dĩ Mặc ngồi chồm hổm trên mặt đất tán gẫu.

Mặc dù giọng nói rất nhỏ nhưng Đỗ Nhược vẫn nghe thấy.

"Kiều Dĩ Mặc, cậu thật may mắn vì có cô giáo Đỗ."

"Sau này rồi cậu cũng có mẹ."

"Mình không thích! Bố mình không thích họ, mình cũng không thích!"

"Không sao, chờ chúng ta kết hôn, cô giáo Đỗ cũng là mẹ cậu."

Hà Kiều Kiều nghiêm túc gật đầu.

Đỗ Nhược bật cười, lời nói của trẻ con luôn luôn chân thành.

Một lúc sau, một chiếc xe thể thao xuất hiện trước tầm mắt, Hà Kiều Kiều lập tức đứng lên: "Bố tới rồi!"

Đỗ Nhược kéo hai đứa bé lui về phía sau một chút, xe thể thao vàng dừng trước mặt, lúc này Đỗ Nhược mới hiểu ra "Mẹ mới" là gì.

Hà Khâm Sinh bước xuống, mặc áo sơ mi trắng phẳng phiu, khoe miệng luôn luôn mỉm cười, khoác lên mình hình tượng công tử ăn chơi tuấn lãng, cùng anh ta xuống xe là một cô trẻ tuổi, đi giày cao gót, mặc quần áo ngắn khoe được đường cong cơ thể, tóc nhuộm màu vàng kim, tất nhiên là ngoại hình vô cùng xinh đẹp, vừa xuống xe còn mang theo mùi nước hoa nồng nặc.

Cô gái kia khom lưng muốn ôm Hà Kiều Kiều, Hà Kiều Kiều cau mày tránh được, nhào vào lòng Hà Khâm Sinh.

Nhưng xe thể thao chỉ có hai chỗ ngồi, Hà Khâm Sinh lên xe đành để con gái ngồi vào lòng người cô gái kia, Hà Kiều Kiều liền mở cửa xe, ánh mắt ngập nước nhìn Đỗ Nhược và Kiều Dĩ Mặc, vậy tay: "Tạm biệt cô giáo Đỗ, lần sau chúng ta lại cùng chơi."

Cô đứng đây, chắc chắn Hà Khâm Sinh phải nhìn thấy. Nhưng anh ta đeo kính râm nên Đỗ Nhược cũng không thấy rõ vẻ mặt anh, chỉ thấy nụ cười bên khoe miệng cứng lại, ánh mắt vẫn nhìn thẳng về phía trước.

"Khâm Sinh, đi thôi." Cô gái trẻ ngồi bên nhìn lướt qua Đỗ Nhược và Kiều Dĩ Mặc, cũng không để trong lòng, vội vàng thúc giục Hà Khâm Sinh.

Hà Khâm Sinh quay đầu lại, Đỗ Nhược thấy ánh mắt anh ta dừng trên người mình.

Đỗ Nhược mấp má môi nhưng lại không nói gì.

Hà Khâm Sinh nhìn cô rất lâu, sau đó gỡ kính xuống, ánh mắt chăm chú, khoe miệng không mỉm cười như mọi khi, dường như đang đợi cô lên tiếng.

Đỗ Nhược liền nói: "Hà tiên sinh, tôi muốn nhắc nhở anh, Kiều Kiều ngồi vị trí kế bên lái xe không an toàn."

Ánh mắt Hà Khâm Sinh tối lại, nở nụ cười đầy châm chọc, không nhìn Đỗ Nhược, đạp chân ga rồi đi như một cơn gió lốc.

Đúng lúc sau lưng có tiếng còi xe, Đỗ Nhược quay đầu lại, Kiều Cận Nam đã tới.

Choi cả một ngày, Kiều Dĩ Mặc lên xe liền ngủ thiếp đi, hai người lớn cũng không lên tiếng, không khí trong xe trở nên ngột ngạt.

Đỗ Nhược nghĩ, chắc chắn Kiều Cận Nam đã nhìn thấy Hà Khâm Sinh, cô liền giải thích: "Hà Kiều Kiều cùng một tổ với Kiều Dĩ Mặc."

"Anh biết." Kiều Cận Nam lạnh lùng nói.

Đỗ Nhược không có nói gì nữa, nhìn ra ngoài cửa sổ.

So với xe thể thao, xe của Kiều Cận Nam có một ưu điểm, đó chính là yên tĩnh, khi không nói chuyện có thể nhìn ngắm phong cảnh bên ngoài.

"Hà Khâm Sinh trả lại Thiên Hồng cho Lạc Tang Tang." Kiều Cận Nam đột nhiên lên tiếng, giọng nói bình thản không đoán được tâm tình.

"Quay trở về cuộc sống ăn chơi chác táng." Kiều Cận Nam cười nhẹ.

Hà Khâm Sinh là người thế nào, Kiều Cận Nam còn hiểu rõ hơn Đỗ Nhược, cho nên mới dùng từ "Lại".

Đỗ Nhược chẳng buồn để tâm, chỉ đáp lại qua loa: "Ừ."

Kiều Cận Nam không nói gì nữa, một lúc sau mới lên tiếng: "Ngày mai bà nội Dĩ Mặc trở lại, sáu giờ chiều, em và Dĩ Mặc, cùng anh tới sân bay đón bà."

Bạn đang đọc truyện *Bong Bóng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 57

So với rất nhiều "Thế gia" khác, mối quan hệ trong gia đình Kiều gia tương đối đơn giản.

Sản nghiệp Kiều gia ngày càng lớn, các chú bác không chỉ chăm chăm vào miếng bánh béo bở trong nước, mà hướng ra thị trường quốc tế, mặc dù không còn qua lại thân thiết nhưng vẫn hậu thuẫn giúp đỡ nhau. Cho nên mấy năm nay việc làm ăn của Kiều gia vô cùng thuận lợi.

Bốn vị trưởng bối của Kiều Cận Nam đã không còn, mười năm trước cha anh cũng qua đời, mẹ anh không đi thêm bước nữa, phía trên Kiều Cận Nam từng có hai anh trai, nhưng đã qua đời khi còn rất nhỏ, phía dưới có một em gái. Nhưng Đỗ Nhược chưa từng gặp mặt, cô cũng không chủ động hỏi Kiều Cận Nam, chỉ là thỉnh thoảng nghe thấy Kiều Dĩ Mặc nhắc tới "Cô nhỏ", tháng 9 năm ngoái đi du học ở Mỹ.

Cho nên tính cả Kiều Dĩ Mặc, tổng cộng Kiều gia có bốn người.

Đối với người phụ nữ khôn khéo một thân một mình bảo vệ căn cơ gia nghiệp, Đỗ Nhược vừa có chút kính trọng lại sợ hãi. Mỗi khi nghĩ đến bà từng nói với Kiều Cận Nam là cô đã qua đời, Tần Nguyệt Linh nhận sáu trăm vạn, cô lại càng sợ hãi.

Dĩ Mặc do Ngô Khánh Phân ôm về, chắc chắn bà biết rõ cô, nhưng lại nói dối Kiều Cận Nam là cô đã qua đời, nhất định là bà không muốn thấy cô xuất hiện ở Kiều gia, khoản tiền sáu trăm vạn mẹ cô nhận, chắc chắn bà luôn coi thường gia đình cô.

Nghĩ tới đây Đỗ Nhược không dám tới sân bay đón bà.

Dường như Kiều Cận Nam nhìn thấu suy nghĩ trong đầu cô: "Sao vậy, không muốn con trai nữa?"

Đỗ Nhược đứng trước cửa, chậm chạp không muốn lên xe.

"Hay là, ngày mai...một mình em gặp bà?"

Hôm nay còn mang theo Dĩ Mặc, nhờ may bà nhìn thấy cô liền mất hứng, nói vài lời khó nghe không chứa mặt mũi cho cô, cô không muốn Kiều Dĩ Mặc chứng kiến cảnh đó. Nếu hai người nói chuyện riêng tư, thì cô nghĩ cô có thể ứng phó được.

Kiều Cận Nam mỉm cười nhìn cô, ấn cô vào trong xe: "Bà ấy cũng không ăn em, sợ cái gì."

Kiều Dĩ Mặc rất hưng phấn, dù sao thằng bé cũng do một tay Ngô Khánh Phân nuôi lớn, nghe tin bà nội trở về nên cu cậu rất vui vẻ.

Trong sảnh lớn sân bay, Đỗ Nhược bế Kiều Dĩ Mặc, thấy bà nội từ phía xa đã hô to: "Bà nội, bà nội, Mặc Mặc ở đây này!"

Ngô Khánh Phân không khác nhiều so với Đỗ Nhược tưởng tượng, một phụ nữ trung niên vóc người được chăm sóc rất tốt, trang điểm tinh tế, ăn mặc thời thượng hơn cả cô, cả người toát lên khí thế của một nữ cường nhân. Bên cạnh bà có ba người phụ tá kéo hành lý giúp bà, tươi cười rạng rỡ với Dĩ Mặc, bước nhanh tới đây.

"Ôi, Mặc Mặc của bà cao hơn rồi." Ngô Khánh Phân ôm Kiều Dĩ Mặc hôn vài cái thật kêu, không chú ý tới Đỗ Nhược bên cạnh.

Ngược lại Kiều Dĩ Mặc cũng hôn Ngô Khánh Phân một cái: "Bà nội càng ngày càng đẹp" giọng nói không giấu được tự hào, vội vàng chỉ vào Đỗ Nhược: "Bà nội, con giới thiệu với bà, đây là chị Hoa nhỏ!"

Vừa nói xong liền rời khỏi vòng tay Ngô Khánh Phân, muốn chui vào lòng Đỗ Nhược.

Đỗ Nhược vốn có chút lo lắng, không dám nhìn thẳng Ngô Khánh Phân, thấy nụ cười trên mặt bà cứng lại, trong lòng cô đã có đáp án.

Quả nhiên.

Nhưng ngay lập tức bà đã khôi phục bình thường, cười cười nhìn Kiều Cận Nam: "Cận Nam, đây là bạn gái con? Sao không giới thiệu một chút?"

Kiều Cận Nam cười nhẹ một tiếng, ánh mắt híp lại đầy nguy hiểm: "À, Đỗ Nhược. Con tưởng mẹ đã biết từ trước, cần con giới thiệu làm gì?"

Lần này không phải nụ cười cứng đờ, mà là không khí, trong nháy mắt bầu không khí trở nên lạnh lẽo, mỗi người một suy nghĩ riêng.

Ngô Khánh Phân biết, sáu năm trước Kiều Cận Nam không nhìn thấy Đỗ Nhược, khi bà hỏi câu đó trong lòng bà vẫn ôm ấp một chút hy vọng Kiều Cận Nam không nhận ra Đỗ Nhược. Nhưng đáp án kia đã làm sáng tỏ mọi chuyện. Kiều Cận Nam tươi cười nhìn bà, cho dù bà là mẹ ruột nhưng ánh mắt luôn thâm trầm như vậy. Đỗ Nhược vội vã nhìn hai người, sau đó lại cúi đầu.

"Thì ra bà nội cũng biết chị Hoa nhỏ." Chỉ có Kiều Dĩ Mặc vẫn mơ hồ, ngạc nhiên đặt câu hỏi.

Đáng tiếc không có ai trả lời cu cậu.

Kiều Cận Nam cười nhẹ, bế Kiều Dĩ Mặc lên, đi tới bãi đậu xe.

Trên đường về, ba người lớn im lặng, một đứa bé hoạt bát vui vẻ, không khí có chút kỳ dị.

"Bà nội có mua quà cho con không?" Kiều Dĩ Mặc hưng phấn hỏi.

Ngô Khánh Phân luôn cưng chiều Kiều Dĩ Mặc, lập tức cười nói: "Đương nhiên là có, cả một va li luôn!"

Kiều Dĩ Mặc vui vẻ hoan hô, lại hỏi tiếp: "Vậy có quà cho chị Hoa nhỏ không?"

Ngô Khánh Phân mất hứng, cười khan một tiếng: "À." Cuối cùng bà không kìm được nhìn Đỗ Nhược ngồi phía trên: "Bản lĩnh của Đỗ tiểu thư thật lớn."

Dĩ nhiên lời này có ý châm biếm, Đỗ Nhược đã chuẩn bị tâm lý từ trước, nhưng cô chưa kịp trả lời, Kiều Cận Nam đã lên tiếng trước: "Cũng phải, có

thuật cải tử hoàn sinh nên bản lĩnh không phải tầm thường."

Câu nói đầu tiên đã thành công chặn đứng Ngô Khánh Phân.

Nhưng bà không phải người dễ dàng bị đánh bại, lập tức nói với Đỗ Nhược: "Tôi đang hỏi Đỗ tiểu thư, Đỗ tiểu thư bị điếc hay bị câm?"

Kiều Cận Nam chậm rãi đáp lại: "Dù sao cũng là "Người chết" năm năm, câm điếc là chuyện bình thường. Đứng không mẹ?"

Qua kính chiếu hậu, ánh mắt Kiều Cận Nam liếc qua Ngô Khánh Phân, trong con ngươi thoáng qua tia lạnh lẽo.

Ngô Khánh Phân bị chặn ngang họng một lần nữa, không thể phản bác lại.

Kiều Dĩ Mặc không hiểu chuyện gì đang xảy ra, ngồi một góc nghịch ngón tay.

Đỗ Nhược không còn ngạc nhiên với bản lĩnh chặn họng người khác của Kiều Cận Nam, tự nhiên cảm giác hồi hộp cũng giảm xuống.

Về đến Kiều gia, Hồ Lan đã chuẩn bị xong một bàn ăn thịnh soạn. Nhưng khi mọi người về, thức đã nguội, Kiều Dĩ Mặc mệt nhọc, ngáp ngủ liên tục, không vui vẻ nói nhiều như mọi khi, vì vậy không khí bữa ăn có vẻ yên tĩnh.

Đỗ Nhược nhìn Kiều Dĩ Mặc ngáp chây cả nước mắt, cô vội rút ra khăn giấy lau cho thằng bé, động tác vô cùng tự nhiên thân mật, đập ngay trước mắt Ngô Khánh Phân.

Bà tự nhận bản thân luôn sáng suốt, bà rất hiếm khi can dự vào cuộc sống riêng tư của Kiều Cận Nam, tất nhiên, bà luôn tin tưởng sự lựa chọn của con trai mình, chưa bao giờ những bạn gái cũ của con trai làm bà phải thất vọng.

Chỉ trừ một người con trai bà coi trọng lúc bị mù mắt.

Bà hy vọng con trai chỉ nhất thời hồ đồ, nhưng tại sao sáu năm trước là Đỗ Nhược, sáu năm sau vẫn là Đỗ Nhược?

Ngô Khánh Phân có chút tức giận nhìn Kiều Cận Nam, muốn nhìn xem con trai bà có bị mù không, nghiêng răng nghiêng lợi hỏi: "Cận Nam, từ khi nào con có thói quen nhặt lại đồ của người khác?"

Từ trước tới nay, Ngô Khánh Phân chỉ có hai yêu cầu đối với bạn gái của Kiều Cận Nam, đó là còn sống và phải là nữ. Nhưng không có nghĩa Đỗ Nhược đạt tiêu chuẩn của bà.

Năm đó bà đã điều tra thân thế bối cảnh gia đình Đỗ Nhược, bà và Lạc Tang Tang đấu với nhau hơn nửa đời người, sao có thể chấp nhận đưa con gái từng bị con trai Lạc Tang Tang ruồng bỏ?

Đỗ Nhược đang lau nước mắt giúp Kiều Dĩ Mặc, nghe bà nói vậy, cô lập tức hiểu ý tứ của bà, bàn tay cô run lên chiếc thìa liền rơi xuống bát, một tiếng động chói tai vang lên.

Sắc mặt Đỗ Nhược trắng bệch, Kiều Cận Nam vẫn bình thản, nhưng ánh mắt lóe lên tia tức giận, làm như không có chuyện gì xảy ra địa một con tôm vào chén của Đỗ Nhược: "À, nhắc tới đây, con dự định hôm nào đó tới cảm ơn Hà gia, nhờ có Hà gia nên con mới có cơ hội nhặt được đồ cũ. Mẹ có muốn đi cùng không? Nếu không, không biết đến ngày tháng năm nào, Mặc Mặc yêu dấu của mẹ mới ra đời."

Đỗ Nhược không ngờ Kiều Cận Nam sẽ nói như vậy, trong lòng cô cảm thấy ấm áp, ánh mắt cảm động nhìn Kiều Cận Nam một cái.

Ngô Khánh Phân không ngờ con trai bà luôn yêu cầu rất cao đối với phụ nữ lại nói ra lời này, làm bà vô cùng tức giận, mặt mũi trắng bệch.

Nhưng bà không phải người dễ dàng xúc động, một lúc sau đã khôi phục như cũ: "Ta không về nhà cũ nữa, về sau sẽ ở đây, tiện thể chăm sóc cho mặc mặc."

Kiều Cận Nam nhướn mày: "Không còn phòng trống."

"Trừ phòng của Hồ Lan, còn hai phòng khách đứng không?"

"Hóng khóa."

"Cả hai phòng?"

"Đúng vậy."

"Vậy ta sẽ ngủ cùng Mặc Mặc."

Kiều Dĩ Mặc đang ngáp hết lần này tới lần khác cuối cùng cũng hiểu ra vấn đề, yếu ớt phản kháng: "Chẳng phải chị Hoa nhỏ ngủ cùng em ư?"

Kiều Cận Nam gấp một miếng cơm: "Đúng vậy, nhưng từ bé tới giờ bố không có thói quen ngủ cùng mẹ."

Ngô Khánh Phân tức giận không thở được: "Vậy ngày mai gọi người tới sửa khóa."

Kiều Cận Nam thân nhiên nói: "Đúng rồi, ngày mai chúng con sẽ chuyển ra ngoài."

"Đi đâu?"

"Hoa Hằng."

Ngô Khánh Phân tức giận đập mạnh đôi đũa xuống bàn.

Bà không thể kiềm chế được nữa! Loạn rồi!

Cả ba người đồng loạt nhìn bà, bà đang muốn nổi giận, giọng nói non nớt của Kiều Dĩ Mặc vang lên: "Bà nội, cô giáo nói lúc ăn cơm mà tức giận là hành động không tốt."

Kiều Cận Nam cười nhẹ, lần đầu tiên anh phát hiện ra có con trai thật tốt.

Ngô Khánh Phân không thể nổi giận với một đứa trẻ năm tuổi. Bà đành phải nuốt con giận này vào trong.

"Bác gái..." Ngược lại Đỗ Nhược vẫn luôn yên tĩnh, đột nhiên lên tiếng: "Có mấy lời cháu muốn nói chuyện riêng với bác, không biết bác có đồng ý không?"

Cuối cùng Ngô Khánh Phân cũng liếc nhìn Đỗ Nhược: "Vào thư phòng nói."

Nói xong bà liền đứng dậy, tiếng giày cao gót nện xuống sàn nhà chứng tỏ lúc này bà đang kìm nén tức giận.

Đỗ Nhược cũng đứng dậy theo sau, Kiều Cận Nam lạnh lùng gọi cô: "Đỗ Nhược."

Đỗ Nhược nháy mắt với anh: "Không sao đâu."

Mặc dù cô vẫn hồi hộp, còn có chút sợ hãi Ngô Khánh Phân. Cho dù Ngô Khánh Phân có ghét cô, nhưng hai người họ một người là bà nội Kiều Dĩ Mặc, một người là mẹ Kiều Dĩ Mặc nên tốt hơn hết là nói chuyện thẳng thắn với nhau.

Ngô Khánh Phân ngồi trên ghế của Kiều Cận Nam, nhìn chằm chằm vào cô.

Không thể không nói, của chỉ về mặt của hai mẹ con anh vô cùng giống nhau, nhưng về mặt Kiều Cận Nam lạnh lùng hơn, khí thế mạnh mẽ hơn, Ngô Khánh Phân mang theo chút mềm mại nữ tính hơn.

Đỗ Nhược rũ mắt xuống chờ Ngô Khánh Phân lên tiếng trước.

"Nói thẳng một câu, Kiều gia không chấp nhận con dâu như cô. Cha Kiều Cận Nam không còn, nếu như ông ấy vẫn còn sống, ngay cả công lớn cô cũng không bước qua được!"

Đỗ Nhược không phản bác.

"Không ngờ mẹ con cô lại mặt dày như vậy, cầm tiền rồi mà không tự giác cuốn xéo đi, làm người ta thấy buồn nôn." Ngô Khánh Phân cười lạnh.

Đỗ Nhược vẫn không lên tiếng.

"Cô nói đi, muốn cái gì, sáu trăm vạn đã xài hết rồi?"

Đỗ Nhược hít sâu một hơi, bình tĩnh nói: "Bác gái, có một số việc cháu phải nói rõ với bác. Đầu tiên, sáu trăm vạn là mẹ cháu nhận, cháu không biết chuyện này, tiền cũng không cầm, cháu có thể trả lại cho bác. Tiếp theo cháu không muốn lợi ích từ Kiều gia, nhưng..."

"À, mẹ con các người thật giỏi hoạt." Đỗ Nhược chưa nói xong đã bị Ngô Khánh Phân cắt ngang: "Năm năm trước mẹ cô cầm tiền, nói sẽ biến đi ngay, không còn bất cứ quan hệ nào với Mạc Mạc. Năm năm sau thì đến lượt con gái chạy tới, nói không biết chuyện gì xảy ra? Phát hiện ra Dĩ Mặc là cháu trai Kiều gia, cảm thấy nhận sáu trăm vạn còn quá ít? Thấy thiệt thòi?"

Đỗ Nhược cắn môi dưới: "Bác gái, mấy năm nay cháu vẫn luôn tìm kiếm Dĩ Mặc, khi thẳng bé ra đời, đến mặt mũi con thế nào cháu còn chưa nhìn thấy..."

"Không cần diễn kịch trước mặt tôi!"

"Bác gái, cháu chỉ muốn giải thích rõ hiểu lầm."

"Với tôi không có hiểu lầm gì hết, chỉ có sự thật! Cô muốn gì cứ nói thẳng ra, tôi không có kiên nhẫn cùng loại người vòng vo như cô lãng phí thời gian!"

Đỗ Nhược hít sâu một hơi, nói: "Được, vậy cháu nói. Cháu chỉ cần một thứ, bác cho cháu, cháu lập tức rời đi."

"Nói." Ngô Khánh Phân vòng hai tay trước ngực, nhắm mắt lại.

"Cháu muốn Dĩ Mặc."

Bạn đang đọc truyện *Bong Bồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 58

"Cháu muốn Dĩ mặc."

Ngô Khánh Phân mở to mắt, cười lạnh: "Đỗ tiểu thư, cô có biết ba chữ vô liêm sỉ viết như thế nào không?"

Đỗ Nhược kiên quyết lặp lại lần nữa: "Cháu chỉ cần Dĩ mặc."

"Đỗ tiểu thư, phiền cô tỉnh táo lại một chút, năm đó mẹ cô thấy tiền sáng mắt đã ký tên vào hợp đồng, giấy trắng mực đen viết rất rõ ràng, từ bỏ quyền nuôi dưỡng Dĩ Mặc, từ nay về sau không còn quan hệ với thằng bé!"

"Tiền cháu không cần, hợp đồng cháu không ký."

"Bây giờ cô đang lật lọng đúng không?"

"Cháu chỉ cần Dĩ mặc."

Ngô Khánh Phân ngồi thẳng người, nhìn chằm chằm Đỗ Nhược, lạnh lùng nói: "Đỗ tiểu thư, tôi là người có văn hóa, không giống như mẹ bạn trai cũ của cô, giờ thủ đoạn hèn hạ không phải tác phong làm việc của tôi, nhưng với thái độ này của cô, hẹn gặp nhau trước tòa án!"

Đỗ Nhược nhìn thẳng vào mắt bà không nhượng bộ: "Bác gái, nếu đã kiện cáo tới tào án, bác nên kiện người đã ký hợp đồng cháu không phản đối. Nhưng cháu là mẹ đẻ Dĩ mặc, cũng có tư cách giành quyền nuôi dưỡng. Nhưng cháu chỉ thấy bố mẹ tranh quyền nuôi dưỡng, chưa thấy trường hợp nào bà nội và bà ngoại kiện cáo nhau."

"Cô đang châm biếm ngay cả con trai cũng không ủng hộ tôi?"

Đỗ Nhược thấp giọng: "Cháu không có ý đó."

"Miệng lưỡi lợi hại, thủ đoạn cao siêu!"

Ngô Khánh Phân đột nhiên cảm sắp văn kiện trên bàn, ném về phía Đỗ Nhược.

Đỗ Nhược nhìn thấy nhưng cô không né tránh, một góc văn kiện sượt qua trán, ngay lập tức đầu cô tê dại.

Cô không cố ý chọc giận Ngô Khánh Phân, cô chỉ muốn giải thích rõ hiểu lầm, hi vọng chuyện năm đó được nói rõ ràng, quả thật cô thấy rất xấu hổ vì chuyện Tân Nguyệt Linh nhận tiền, nếu như việc ném đồ làm Ngô Khánh Phân bốt giận, vậy thì cô tình nguyện đứng chịu.

Cửa thư phòng bị đẩy ra, Kiều Cận Nam đi vào nắm lấy cổ Đỗ Nhược, lạnh lùng liếc Ngô Khánh Phân một cái liền lòi cô ra ngoài.

"Kiều Cận Nam, con nhất định phải đối đầu với mẹ sao?" Ngô Khánh Phân tức giận đứng bật dậy, đến nằm mơ bà cũng không ngờ tới, chỉ vì một đứa con gái mà hai mẹ con bà xảy ra mâu thuẫn.

Về mặt Kiều Cận Nam vẫn bình thản nhưng ánh mắt lạnh lẽo tiết lộ sự tức giận: "Mẹ suy nghĩ cẩn thận xem, hành động năm năm trước có phải rất nực cười không?"

"Nếu con đã muốn điều tra thì làm sao ta có thể lừa được con?"

Tiếng đóng cửa rất mạnh, chặn ngang lời nói của Ngô Khánh Phân.

Đỗ Nhược chán nản, ủ rũ ngồi xuống giường.

Kiều Cận Nam vào phòng tắm, lấy một chiếc khăn lông nóng, chườm vết thương trên trán cô, thấy cô vẫn im lặng, anh liền hỏi: "Đau không?"

Đỗ Nhược lắc đầu.

Chỉ là sắp giấy tờ, không phải đồ thủy tinh sành sứ gì, đau thế nào được.

Cô thở dài, giữ tay Kiều Cận Nam lại: "Em đi đồ Dĩ Mặc."

Cô vừa mới đứng lên liền bị Kiều Cận Nam kéo trở về.

"Dĩ Mặc?" Kiều Cận Nam đẩy cô ngã xuống giường, thuận thế nằm đè lên người cô: "Chỉ cần Dĩ Mặc? Chỉ cần có Dĩ Mặc, em lập tức rời khỏi Kiều gia? Đúng không?"

Cặp mắt nguy hiểm nheo lại, khóe môi khẽ nhếch lên, gương mặt tuấn tú gần trong gang tấc, hô hấp nóng bỏng phả lên mặt cô. Đỗ Nhược không chịu được dằn vặt về mị hoặc này, cô liền ngoảnh mặt đi nơi khác, liên tục nuốt nước bọt.

"Còn anh để đi đâu?" Kiều Cận Nam kéo đầu cô lại, để cô phải nhìn anh.

Đỗ Nhược đẩy anh ra, tìm một lý do sứt sẹo để chống chế: "Anh cũng có chân... Muốn đi thì... cùng đi..."

"Dĩ Mặc cũng có chân."

Đỗ Nhược vừa tức vừa buồn cười: "Anh... thật là... con trai cũng ghen?"

Đỗ Nhược cười lớn, ánh mắt lấp lánh như ánh sao vô cùng quyến rũ, Kiều Cận Nam càng dính sát lại gần Đỗ Nhược: "Anh là người nhỏ nhen." Anh càng dựa gần hơn, giọng nói trầm thấp: "Nhất là với người phụ nữ của anh."

Mặt Đỗ Nhược nóng lên, bàn tay Kiều Cận Nam còn không thành thật, luồn xuống vạt áo sờ soạng khắp nơi rồi xuống bấp đùi, ngón tay xấu xa trêu chọc nơi bí ẩn.

"Anh..." Đỗ Nhược giữ tay anh lại, ánh mắt mông lung vẫn cố giữ lại chút tỉnh táo: "Em đã hứa tối nay đồ Dĩ Mặc ngủ, chắc thằng bé vẫn chờ..."

"Thằng bé đi ngủ rồi." Kiều Cận Nam như tên đã lên cung, cuồng loạn đè cô xuống giường.

Đỗ Nhược cũng không khá hơn chút nào, mấy ngày nay Kiều Cận Nam đã sớm quen thuộc thân thể cô, những nơi nhạy cảm trên người cô anh đều biết rõ, sau vài cái vuốt ve cả người cô mềm nhũn, phía dưới đã ẩm ướt, Kiều Cận Nam vẫn trêu chọc bên ngoài, không chịu tiến vào, Đỗ Nhược thẹn thùng đánh anh một cái.

Kiều Cận Nam hí hóp mắt lại: "Nói, có muốn hay không?"

Đỗ Nhược đỏ mặt, cắn môi không chịu lên tiếng.

"Có muốn hay không?" Kiều Cận Nam cười nham hiểm, đặt trước cửa mình mãi không chịu đi vào.

Đỗ Nhược da mặt mỏng, cổ sống cổ chết giữ phòng tuyến cuối cùng.

"Không muốn sao?" Kiều Cận Nam rút lui ra ngoài.

Đỗ Nhược hít sâu một hơi, lại đánh Kiều Cận Nam một cái, giọng nói mang theo chút hờn dỗi: "Anh..."

"Có muốn hay không? Hả?" Kiều Cận Nam tiến vào từng chút một.

Thân thể Đỗ Nhược đã mềm nhũn, cô theo bản năng dướn người lên, phối hợp với anh. Hai thân thể hòa vào làm một, Kiều Cận Nam mất hết lý trí, mạnh mẽ tiến vào Đỗ Nhược.

Thân thể bỗng nhiên được lấp đầy, hơn nữa anh còn tấn công mạnh mẽ làm cả người Đỗ Nhược không ngừng run rẩy, mặt mũi trắng bệch, bàn tay nắm chặt ga giường không tự chủ được thét chói tai.

"Nhanh vậy?" Kiều Cận Nam thì thầm bên tai cô: "Vậy thì tối nay đừng mong anh buông tha."

Ngày hôm sau Kiều Cận Nam kêu người tới dọn nhà.

Bởi vì Kiều Cận Nam đã chuyển trước một số đồ tới nhà mới, cho nên hôm nay dọn đồ rất đơn giản, chưa tới hai tiếng đồng hồ đã giải quyết xong.

Kiều Dĩ Mặc vẫn còn thắc mắc về vụ chuyển nhà: "Bố ơi, tại sao bà nội không ở cùng chúng ta?"

Kiều Cận Nam bình tĩnh trả lời: "Con có thể về ở với bà nội, bố và mẹ con sẽ ở đây."

Trước mặt Kiều Dĩ Mặc, Kiều Cận Nam thay đổi xưng hô, luôn gọi Đỗ Nhược là "Mẹ con", tâm tư Kiều Dĩ Mặc đơn giản, cu cậu chỉ nghĩ chắc bố và chị Hoa nhỏ sắp kết hôn, nên cũng không hỏi nhiều.

Nhưng bắt mình về ở với bà nội, không chịu đâu.

Kiều Dĩ Mặc tự giác xách bọc hành lý nhỏ của mình mang về phòng.

Căn hộ gồm một phòng khách, một phòng ăn cùng một phòng cho bảo mẫu, rất rộng rãi thoáng mát, tầng hai có một phòng ngủ và thư phòng. Chỗ này tuy không bằng biệt thự của Kiều Cận Nam, Kiều Dĩ Mặc vẫn còn tiếc nuối, phản đối yếu ớt: "Bố ơi, sao giường của con lại nhỏ như vậy!"

Đỗ Nhược đang sắp xếp lại phòng ngủ, nghe thấy vậy liền chạy sang, chỉ thấy Kiều Cận Nam khoanh tay nhìn con trai: "Con là trẻ con, muốn giường lớn làm gì?"

Kiều Dĩ Mặc đảo tròn con mắt: "Nhưng chị Hoa nhỏ không nằm vừa."

Kiều Cận Nam nghiêm túc dạy dỗ con trai: "Kiều Dĩ Mặc, con bao nhiêu tuổi rồi? Là bé trai hay bé gái? Đã sáu tuổi mà vẫn muốn ngủ với mẹ? Con lớn rồi, phải ngủ một mình, hiểu chưa?"

Nói xong liền xoa đầu Dĩ Mặc.

Kiều Dĩ Mặc đầu tóc xốc xếch, đứng ngẩn người một chỗ... Vừa lúc này còn nói mình là trẻ con, vậy mà ngay lập tức lại biến thành người lớn? ~~~~~(>_

Đỗ Nhược im lặng nhìn anh bắt nạt Kiều Dĩ Mặc, cô vào phòng nhìn chiếc giường mới, trước kia là giường lớn 1m8, bây giờ đổi thành giường nhỏ 1m2.

"Anh..."

Còn chưa nói xong, Kiều Cận Nam tiếp tục xoa đầu cô: "Phải tôn trọng con cái, phòng ngủ là nơi riêng tư không nên ra vào tùy tiện. Đi ăn cơm."

Đỗ Nhược vừa bực mình vừa buồn cười: "Kiều Cận Nam, sao anh lại ngây thơ như vậy!"

Kiều Cận Nam làm như không có chuyện gì xảy ra, mặt dày trả lời: "À, có lẽ do nhiều năm nuôi con một mình."

Đỗ Nhược: "..."

Một nhà ba người cùng Hồ Lan, chuyển tới nơi này. Ngô Khánh Phân chưa từng lại đây, tới cuối tuần Kiều Cận Nam đưa Kiều Dĩ Mặc về chỗ bà nội, nhưng mỗi lần đều tự mình làm, không để Đỗ Nhược tham gia.

Đỗ Nhược nhiều lần dò hỏi Kiều Cận Nam, thật sự không cần hỏi ý kiến của bà nội Dĩ Mặc? Bà không tức giận sao? Kiều Cận Nam an ủi cô nói: "Em đừng nghĩ nhiều, dù em không làm gì bà vẫn tức giận, tốt nhất là không chạm mặt nhau, bà không thích em nhưng vẫn cần con trai, cháu trai."

Kiều Cận Nam đã nói như vậy, Đỗ Nhược cũng không suy nghĩ nhiều nữa, trong lòng như trút được gánh nặng, ít nhất việc Ngô Khánh Phân trở về, không "gà bay chó sủa" như cô tưởng tượng. Về phần tương lai, sau này tính tiếp.

Cô bắt đầu đi làm, chắc nhân sự bên này không ai biết cô đi cửa sau cho nên đối xử với cô rất bình đẳng, đồng nghiệp rất thân thiện, môi trường làm việc năng động không kém công ty trước. Bạch Hiểu Vi biết tin cô trở về thành phố S, liền gọi điện thoại cho cô.

Cô thăng thần với Bạch Hiểu Vi là muốn từ chức, Bạch Hiểu Vi khuyên cô rất lâu, cam đoan nhiều lần là cô ấy và Kiều Cận Nam không có chuyện gì hết, nhưng thấy cô đã quyết ý ra đi, Bạch Hiểu Vi cũng thoái mái đồng ý.

Ngày trước cô không quan tâm Kiều Cận Nam và Bạch Hiểu Vi từng xảy ra chuyện gì, ai chẳng có quá khứ? Nhưng bây giờ cô lại rất tò mò, Bạch Hiểu Vi là người phụ nữ hoàn mỹ, không hiểu hai người bắt đầu thế nào? Thật sự vì rụng một cọng tóc mà hai người chia tay?

Tháng năm, mùa hè đã đến.

Trong văn phòng, Anne đang thông báo thời gian buổi họp tối nay cho Kiều Cận Nam.

"Kiều tổng, hội nghị buổi tối bắt đầu từ 8 giờ đến 9 giờ rưỡi, dao động trong khoảng 30 phút, nên trước 10 giờ là kết thúc, ngài thấy thế nào?" Anne biết gần đây tâm tình lãnh đạo rất tốt, nên to gan nói chuyện nhiều hơn mọi khi.

Quả nhiên Kiều Cận Nam không phản đối, đơn giản "Ừ" một tiếng.

Tâm trạng sung sướng đang định rút lui, Anne vô tình nhìn lướt qua màn hình máy tính trước mặt Kiều Cận Nam, tit bài báo làm cô giật mình kinh hãi.

Ôi thần linh ơi?

Trong giờ làm việc...

Lãnh đạo lại có thể nghiên cứu "Tư thế quan hệ vợ chồng tiết lộ mức độ thân mật"? Còn có hình ảnh minh họa?

Cô còn tưởng mình hoa mắt, chớp mắt nhiều lần, nhưng không hề nhầm lẫn, cô lại nhìn lãnh đạo, về mặt Kiều Cận Nam vô cùng nghiêm túc học hỏi...

Cô đỏ mặt chạy ra ngoài.

Lãnh đạo bí mật kết hôn? Thông qua tư thế quan hệ để biết tình cảm của Đỗ tiểu thư đối với mình? Không phải chứ...

Nhưng... Thật sự cô rất muốn biết kết quả...

Đỗ Nhược biết Kiều Cận Nam sẽ họp tối khuya, Kiều Dĩ Mặc về nhà bà nội, cho nên cô cho đi Hồ nghỉ một ngày, cô ở nhà một mình, ăn tối qua loa liền lên mạng nói chuyện với Trình Hi Vi

"Chắc sắp sinh đúng không?"

Trình Hi Vi: "Còn lâu, dự sinh là tháng sau."

"Nếu là bé gái, thì hứa hôn với Dĩ Mặc nhà mình! !!"

Gần đây trong lòng cô càng ngày càng trống trải, có nhiều chuyện muốn tâm sự với Trình Hi Vi, bao gồm chuyện Kiều Dĩ Mặc.

"Không đúng, thằng nhóc Dĩ Mặc đã có ý chung nhân từ lâu rồi!"

Vừa mới nói xong, tiếng chuông điện thoại vang lên, Đỗ Nhược nghĩ là Kiều Cận Nam, không thèm nhìn đã nhận máy.

Đầu kia không có ai lên tiếng.

"Xin hỏi là ai?" Đỗ Nhược nhìn điện thoại mới phát hiện là một số lạ.

"Ai đấy?" Đỗ Nhược hỏi lại.

Đầu bên kia vẫn im lặng.

Cô đang định ngắt điện thoại thì nghe thấy tiếng khóc thút thít.

Là một đứa trẻ.

Đỗ Nhược cẩn thận lắng nghe, do dự rất lâu mới nói: "Kiều Kiều phải không?"

Bên kia càng khóc lớn hơn, nói mãi không thành tiếng.

"Kiều Kiều phải không?"

"Cô giáo Đỗ ..." Giọng Hà Kiều Kiều nghẹn ngào vang lên, sau đó lại nức nở, khóc đến tê tâm liệt phế.

Bạn đang đọc truyện *Bong Bóng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 59

Đỗ Nhược hỏi dồn: "Kiều Kiều làm sao vậy? Sao lại khóc? Bố con đâu?"

Hà Kiều Kiều vẫn nức nở.

Đỗ Nhược nghe thấy tiếng động cơ liền hỏi: "Kiều Kiều đang ở đâu? Nói cho cô giáo Đỗ được không?"

"Con... Con ở... dưới lầu... hu hu..." Hà Kiều Kiều khóc nức lên, đầu bên kia rất ồn làm cô không nghe rõ.

Đỗ Nhược vô cùng lo lắng, đột nhiên có tiếng phụ nữ vang lên: "Cô là mẹ đứa trẻ phải không? Tại sao đêm hôm lại để trẻ con một mình ra đường, cô mau xuống đón đi! Nhờ may gặp phải bọn buôn người thì sao? Lại còn là bé gái..."

Đỗ Nhược không giải thích nhiều, lập tức liền hỏi địa chỉ.

Người nọ nói tên một con đường, Đỗ Nhược nhận ra đây chính là khu cô thuê trọ ngày trước.

"Xin lỗi đã làm phiền bác, chỉ có mình đứa bé sao? Không có người lớn nào đi cùng?" Đỗ Nhược vội vàng vàng ra ngoài.

"Gia đình kiểu gì vậy? Để một đứa trẻ ra đường một mình, nếu không phải vì nhìn đứa bé quá đáng thương nên tôi mới giúp liên lạc với gia đình..."

"Cảm ơn bác rất nhiều." Đỗ Nhược nói cảm ơn không ngừng: "Phiền bác trông nom bé thêm lúc nữa, cháu lập tức tới ngay!"

"Được rồi, cô nhanh lên một chút, tôi còn phải về nấu cơm."

Mặc dù là cuối tuần, nhưng đứng vào giờ tan tầm nên liên tục tắc đường, Đỗ Nhược không lái xe mà gọi một chiếc taxi. Trên đường đi cô muốn gọi điện cho Hà Khâm Sinh, nhưng cô đã thay số điện thoại, chưa bao giờ cô nghiêm túc ghi nhớ số điện thoại của anh ta, chỉ mơ hồ nhớ mấy số đuôi mà thôi.

Lúc tới nơi đã là nửa tiếng sau.

Đỗ Nhược đứng từ xa thấy Hà Kiều Kiều ngồi khóc, trong lòng thờ phào nhẹ nhõm.

Hà Kiều Kiều không giống như mọi hôm tươi cười nhào vào ngực cô, có chút rụt rè, đôi mắt đã sưng đỏ lên, trông thấy Đỗ Nhược liền cúi gằm xuống.

Đỗ Nhược liên tục nói cảm ơn với bác gái, bác gái còn nói với cô vài câu mới đi.

"Kiều Kiều." Đỗ Nhược ngồi xổm xuống nhìn thẳng Hà Kiều Kiều, trong lòng có nhiều câu hỏi, nhưng không biết phải nói thế nào.

Dù sao Kiều Kiều vẫn chỉ là đứa trẻ năm tuổi, nói cho cùng có khi chính Kiều Kiều cũng không rõ chuyện gì xảy ra.

"Kiều Kiều, sao con lại biết nhà cô giáo Đỗ ở đây?" Đỗ Nhược khẽ cười, hỏi từng vấn đề một.

Hà Kiều Kiều đã ngừng khóc, nhưng vẫn thút thít, nói nhỏ: "Trước kia bố từng dẫn con tới đây."

Cô bé chỉ trạm xe buýt gần đó: "Con nhớ cái đó."

Đỗ Nhược biết Hà Kiều Kiều rất thông minh, tuy còn nhỏ tuổi nhưng đã biết rất nhiều mặt chữ, đã có thể ghép vần viết chữ, nhưng khi cô bé chỉ vào trạm xe buýt, cô vô cùng ngạc nhiên: "Minh con đi tới đây?"

Hà Kiều Kiều gật đầu: "Hỏi rất nhiều cô chú, bọn họ nói cho con biết."

"Kiều Kiều thật thông minh." Đỗ Nhược cười khen ngợi cô bé, hỏi tiếp: "Con tìm cô giáo Đỗ có chuyện gì?"

Hà Kiều Kiều bắt đầu méo máo.

Đỗ Nhược thấy cô bé khóc làm cô cũng muốn khóc theo: "Nói cho cô giáo Đỗ biết được không?"

Hà Kiều Kiều lập tức nhào vào ngực cô, ôm cổ cô khóc lớn: "Cô giáo Đỗ quay về với bố được không? Tại sao hai người lại chia tay? Bố là người bố tốt nhất trên thế giới, bố nhất định sẽ đối tốt với cô, so với Kiều Kiều còn tốt hơn."

"Bây giờ ngày nào bố cũng uống rượu, con biết bố nhớ cô, rất nhớ cô."

"Bố từng nói coi con, bố chỉ thích mình cô giáo, bố nói người bố yêu mới là mẹ con, những người khác đều không phải. Có phải cô giáo Đỗ giận vì con gọi cô là mẹ không? Con không biết, con nghĩ cô thật sự là mẹ con, huhu..."

Hà Kiều Kiều nằm trên vai Đỗ Nhược, bắt đầu khóc lớn.

Đỗ Nhược không biết phải an ủi cô bé thế nào, không biết nên nói gì cho phải.

"Huhu... Con không có mẹ, cũng chẳng có bố."

Hà Kiều Kiều khóc rất thương tâm, trái tim Đỗ Nhược đau đớn như bị ai bóp chặt, cô nhẹ nhàng ôm lấy cô bé, dịu dàng an ủi: "Kiều Kiều ngoan, tại sao lại nói vậy? Kiều Kiều nhớ số điện thoại của bố đúng không? Nói cho cô giáo biết, cô giáo gọi bố đến đón được không?"

Ngay cả số điện thoại của cô Hà Kiều Kiều còn nhớ, nhất định cũng nhớ số của Hà Khâm Sinh.

Hà Kiều Kiều lại lắc đầu: "Con không thích bố..."

Kiều Kiều càng ôm cô chặt hơn: "Bọn họ nói bố không phải bố ruột con, nói bố con đã chết, mẹ cũng vậy, huhu... Bọn họ nói dối đúng không?"

"Huhu... Con không có bố cũng không có mẹ thật sao?"

Đỗ Nhược không ngờ Hà gia lại nói chuyện này với Hà Kiều Kiều, cô không biết nên trả lời thế nào, đành an ủi: "Kiều Kiều đừng nghe bọn họ nói bậy, bọn họ thì biết cái gì..."

Hà Kiều Kiều vẫn thút thít không nên lời: "Là bà nội nói... Bà nội và bố cãi nhau, con nghe được... Bà nội nói con không phải là con của bố... Bà nội

đang nói dối đúng không?"

Đỗ Nhược không biết phải trả lời thế nào.

Nếu nói thật cô sợ cô bé bị tổn thương, nhưng nếu nói không phải, khác nào cô đang nói dối? Rồi tới một ngày nào đó, cô bé sẽ hiểu.

"Kiều Kiều." Đỗ Nhược lau nước mắt giúp cô bé, dịu dàng nói: "Thế giới của người lớn rất phức tạp, bây giờ con còn bé nên chưa hiểu được, lúc người lớn cãi nhau, sẽ thường nói những lời quá đáng đúng không?"

Hà Kiều Kiều gật đầu.

"Cho nên con đừng trong lòng những lời bố và bà nội nói. Con chỉ cần nhớ, bố rất yêu con, bà nội rất yêu con, cô giáo Đỗ rất yêu con, còn có rất nhiều rất nhiều người yêu con phải không?"

Hà Kiều Kiều tiếp tục gật đầu: "Ông nội cũng rất yêu con."

"Đúng vậy, có nhiều người yêu con, Kiều Kiều còn đau lòng chuyện gì?"

Hà Kiều Kiều lại mếu máo, chui vào trong ngực Đỗ Nhược.

"Con ăn cơm chưa?" Đỗ Nhược ôm lấy cô bé.

Hà Kiều Kiều lắc đầu.

"Vậy chúng ta đi ăn cơm được không?"

"Được." Hà Kiều Kiều ngoan ngoãn gật đầu.

Đỗ Nhược nhớ cô bé thích đồ ăn thanh đạm, cô liền dẫn tới nhà hàng Quảng Đông, cô vừa dỗ dành cô bé ăn, vừa gọi chuyện để cô bé nói chuyện xảy ra chiều nay.

Thì ra là buổi gia sư vũ đạo vào cuối tuần hủy bỏ, Hà Kiều Kiều được nghỉ, Hà Khâm Sinh và Lạc Tang Tang quên mất chuyện này, cãi vã rất to trong thư phòng, bị cô bé nghe được. Cô bé lén trốn khỏi nhà, đi loay quanh hai ba tiếng mới tìm tới nơi này.

Đỗ Nhược thở dài, do dự có nên hỏi số điện thoại của Hà Khâm Sinh hay không, cô rất vất vả mới dỗ được Kiều Kiều cười, không biết nếu cô nhắc lại liệu cô bé có nhớ lại chuyện đau lòng đó hay không.

Cũng may lúc ăn cơm xong, điện thoại của cô vang lên.

Giọng Hà Khâm Sinh có chút nôn nóng, điện thoại vừa được kết nối đã hỏi: "Nhược Nhược, Kiều Kiều có tìm em không?"

Đỗ Nhược nói ngắn gọn, Kiều Kiều đang ở cùng cô và nói địa chỉ nhà hàng cho anh ta.

Lúc Hà Khâm Sinh tới nơi, sắc trời đã hơi tối.

Sắc mặt trắng bệch, gương mặt có chút mệt mỏi, trên người còn thoang thoảng mùi rượu. Đỗ Nhược lập tức nghĩ đến chuyện ngày nào anh cũng uống rượu, nhưng lời vừa đến khước miệng lại nuốt xuống, im lặng nhìn anh.

Hà Khâm Sinh cũng im lặng, Hà Kiều Kiều nằm trong lòng Đỗ Nhược ngủ thiếp đi, lúc anh đón đưa bé từ tay cô, Hà Kiều Kiều không chịu buông tay, hai người dừng dằng một lúc lâu, Hà Kiều Kiều bật khóc.

"Được rồi, để tôi ôm bé vào trong xe." Đỗ Nhược ôm Kiều Kiều ra ngoài.

Hà Khâm Sinh đi theo sau.

Trên đường đi hai người tiếp tục im lặng.

Cho đến khi Hà Kiều Kiều ngồi trong xe, Đỗ Nhược mới đóng cửa lại, quay đầu lại nhìn Hà Khâm Sinh: "Nghe nói anh rời khỏi Thiên Hồng?"

Giọng nói bình tĩnh, không lộ ra tâm tình.

Hà Khâm Sinh nhìn cô: "Ừ."

"Vậy thì anh bớt chút thời gian quan tâm Kiều Kiều nhiều hơn một chút." Đỗ Nhược thần nhiên nói: "Chẳng phải trước đây anh nói muốn ra nước ngoài?"

Khoảng thời gian trước đây, khi đó cô không muốn anh lại làm thêm chuyện đại dột, nên để mặc anh đưa đón cô đi làm, thỉnh thoảng cùng nhau ăn một bữa cơm, anh nói chờ mọi thứ ổn định sẽ ra nước ngoài định cư, như vậy sẽ không có ai nhắc tới thân thế Kiều Kiều, Lạc Tang Tang không thể xen vào cuộc sống của anh nữa.

Hà Khâm Sinh cười cười, sắc mặt trắng bệch dưới ánh đèn: "Nhược Nhược, trước đây em nói gì anh cũng nghe theo, bây giờ em đứng trên lập trường mà khuyên bảo anh?"

Đỗ Nhược cứng họng.

"Xin lỗi, là tôi nhiều chuyện rồi." Đỗ Nhược xoay người muốn bỏ đi.

Hà Khâm Sinh kéo tay cô lại.

"Nhược Nhược." Giọng nói cầu khẩn: "Em quay về bên anh, chuyện gì anh cũng nghe theo em."

Đỗ Nhược nhú mày: "Hà Khâm Sinh, nếu tôi nhớ không lầm, gặp mặt lần trước anh còn dẫn theo bạn gái."

"Em để ý chuyện đó?"

"Không."

Hà Khâm Sinh im lặng, nhưng vẫn giữ chặt tay Đỗ Nhược.

"Anh buông tôi ra. Anh thích làm gì thì tùy anh, thích hút thuốc thì hút, thích uống rượu thì uống rượu, thích sống thế nào thì sống? Sao phải nghe lời tôi?"

Hà Khâm Sinh không trả lời.

Đỗ Nhược hất mạnh tay ra nhưng không thể thoát khỏi: "Hà Khâm Sinh, anh muốn gì ở tôi? Giữa chúng ta không còn cơ hội nữa. Còn điều gì anh chưa rõ?"

"Nhược Nhược." Hà Khâm Sinh đột nhiên lên tiếng: "Anh muốn ăn vịt nướng."

Đỗ Nhược ngạc nhiên.

"Nhược Nhược, anh muốn ăn vịt nướng." Hà Khâm Sinh lặp lại.

Trước đây khi hai người cãi nhau, anh luôn nói câu này.

Đỗ Nhược thấy nực cười: "Đây không phải Paris, không có khu phố 13."

Không thể giống như sáu năm trước, nói một câu muốn ăn vịt nướng là mọi chuyện có thể giải quyết, coi như chưa từng xảy ra.

Hà Khâm Sinh nhìn thẳng vào mắt cô.

Anh không hiểu.

Nửa năm trước gặp lại, lần đó anh và Tống Như Nhược tình cờ gặp Đỗ Nhược và Kiều Cận Nam. Khi đó anh còn có chút lo lắng, trước mặt ba người cũng nói câu đó. Anh nhìn thấy sự bi thương trong mắt Đỗ Nhược, lúc đó anh khẳng định Đỗ Nhược vẫn còn tình cảm với anh.

Tại sao mới nửa năm, cũng câu nói này, cô ấy lại bình tĩnh như vậy.

Bình tĩnh đến mức làm anh có ảo giác tất cả chỉ là giấc mộng thanh xuân.

Nhân lúc Hà Khâm Sinh thất thần, Đỗ Nhược rút tay ra bước về phía trước.

Hà Khâm Sinh không cam lòng.

Hiếm khi trên mặt anh biểu hiện sự tức giận, anh bước nhanh lại cô trở lại, nhằm môi cô hôn xuống.

Đỗ Nhược không kịp đề phòng, không thể né tránh, chỉ có thể dùng hai tay đẩy anh ra, nhưng Hà Khâm Sinh đã mất lý trí, dùng sức kim chế Đỗ Nhược.

Mùi máu lan tỏa, lúc này Hà Khâm Sinh mới phục hồi lại tinh thần.

Hà Khâm Sinh buông tay, Đỗ Nhược vùng tay đáp ngay xuống mặt anh ta.

Bạn đang đọc truyện *Bong Bóng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 60

Động tác dứt khoát lại quyết tuyệt, âm thanh chói tai vang lên trong không gian yên tĩnh.

Sắc mặt Hà Khâm Sinh vẫn trắng bệch như cũ, thậm chí còn cười lên. Không phải nụ cười nhả nhận che dấu suy nghĩ, mà là một nụ cười giễu cợt.

Khi hai người chia tay Đỗ Nhược chưa từng nghĩ sẽ có một ngày như vậy. Cho dù khi đó Đỗ Nhược đã mất hết lý trí nhưng cô chưa từng đánh mắng anh ta.

Trên môi Đỗ Nhược đã rỉ máu, ánh mắt không còn bình tĩnh nhưng vô cùng dừng đọng. Cô từng cười với anh, khóc vì anh, oán hận anh, chất vấn anh, dùng giọng nói đầy bất đắc dĩ nói với anh: "Hà khâm sinh, đừng quán lấy tôi", nhưng không giống như bây giờ, giống như anh là rác rưởi bẩn thỉu, về mặt đây chán ghét.

Ánh mắt này đã kết thúc mọi chuyện.

Cho dù là hình phạt Lăng Trì, anh cũng phải chấp nhận.

Anh không ngờ rằng mọi chuyện lại tồi tệ đến mức này, lúc này anh nhận ra rằng anh và Đỗ Nhược không thể nào quay lại với nhau.

Đỗ Nhược giận đến nổi thân thể run rẩy, một tay siết túi, một tay giơ lên chà sát đôi môi, ngón tay còn dính vài vết máu.

Cô nhìn chằm chằm Hà Khâm Sinh, trước đây giữa hai người cũng từng thân mật, nhưng bây giờ cô chỉ thấy buồn nôn. Thật may vì cô biết dừng lại, có thể dứt khoát buông tay với đoạn tình cảm này

Không muốn biết rốt cuộc ai đúng ai sai, không quan tâm xem hai người còn cơ hội quay về với nhau, không còn oán hận, bây giờ rất hiếm khi cô nghĩ tới anh ta, cho dù gặp lại cô có thể bình thản đối diện.

Thì ra buông tay không khó khăn như cô nghĩ.

Đỗ Nhược thu hồi ánh mắt, xoay người rời đi.

Hà Khâm Sinh đứng im tại chỗ, bây giờ nói gì cũng không còn ý nghĩa.

Cho đến khi bóng lưng Đỗ Nhược hoàn toàn biến mất, ngay cả chiếc bóng dưới mặt đường cũng biến mất, anh mới bước lên xe.

Cửa xe đóng lại, dường như cả thế giới khép lại. Không khí trong xe vô cùng nặng nề, chỉ nghe thấy hô hấp đều đều của Hà Kiều Kiều.

Hà Khâm Sinh quay đầu lại nhìn Hà Kiều Kiều.

Mặc dù cô bé đã ngủ, nhưng hai mắt vẫn còn sưng, bởi vì khóc nhiều nên gương mặt vốn luôn sạch sẽ đã lem luốc, Hà Khâm Sinh vươn tay ra nhẹ nhàng lau đi vết bẩn, cài áo khoác đắp lên người Kiều Kiều.

Trước đây anh từng có ý nghĩ.

Từ trước đến nay Đỗ Nhược luôn yêu quý trẻ con, nếu như anh mang theo Kiều Kiều tới tìm cô, nhất định cô sẽ rất vui mừng. Cả nhà sẽ ở bên nhau, cho Kiều Kiều có thêm em trai hoặc em gái, sinh một đôi cũng được, một nhà hòa thuận vui vẻ, mỗi lần nghĩ đến cảnh anh không tự chủ cười lên.

Đây chính là động lực để anh phấn đấu mấy năm nay.

Anh từ một công tử chỉ biết đến ăn chơi, nay trở thành doanh nhân được người người tán dương, quá trình rất gian nan, anh đã nỗ lực hết mình, nhưng anh chưa bao giờ từ bỏ. Anh luôn hướng về phía trước, chờ đợi đến ngày anh đủ mạnh mẽ có thể bảo vệ Đỗ Nhược.

Những ngày tháng yêu đương sau đó là những trận cãi vã liên miên, anh nhận ra Đỗ Nhược thật lòng yêu anh, cho nên anh chưa bao giờ nghi ngờ tình cảm của cô, cho dù là sáu năm, chỉ cần mọi hiểu lầm được giải quyết, anh sẽ dùng cả quãng đời còn lại đền bù cho cô, mọi chướng ngại giữa hai người sẽ dần dần biến mất.

Thì ra là tình yêu cũng giống như kinh doanh, kém một nước cờ bại trận là điều tất yếu.

Hà Khâm Sinh đạp ga, dung nhập vào dòng xe trên phố.

Hành động lúc này do anh đã mất lý trí, giống như thú dữ bị kích động, muốn dốc toàn lực đấu tranh. Thực ra anh đã sớm biết mình không còn cơ hội nữa rồi.

Anh từng hứa với cô, giúp cô tìm con ruột.

Anh vẫn tiếp tục tìm kiếm.

Nhưng kết quả quá bất ngờ.

Hà gia và Kiều gia đúng là nghiệt duyên.

Đứa bé ấy là Kiều Dĩ Mặc, người đàn ông kia là Kiều Cận Nam.

Thành phố về đêm nhộn nhịp phồn hoa, chiếc xe của Hà Khâm Sinh chậm chạp nhích từng bước một. Anh đột nhiên muốn hút thuốc lá, anh rút một điếu ra, hạ cửa sổ xe xuống, gió đêm lạnh lẽo liền thổi vào.

Anh quay đầu lại nhìn hà Kiều Kiều đang ngủ say.

Cuối cùng anh lại dập tắt điếu thuốc.

Sau khi điều tra rõ sự thật, anh không làm theo kế hoạch đi tìm Đỗ Nhược, nói cho cô biết đứa trẻ là ai. Khi đó anh không biết Đỗ Nhược có biết Kiều Dĩ Mặc chính là đứa con cô đang đi tìm không, nhưng cô đã ở Kiều gia, sớm muộn rồi cô cũng sẽ biết.

Anh lại quay về như trước đây.

Sống không mục đích, mọi kiên trì thay đổi không còn ý nghĩa nữa.

Xâu chuỗi lại các sự kiện từ trước đến nay, anh chỉ nghĩ tới một câu nói.

Hà Khâm Sinh gác tay lên cửa sổ, một ngọn gió thổi qua cuốn đi giọt nước mắt muộn màng nơi khóe mắt, đem câu nói kia thổi vào tận đáy lòng.

Anh mỉm cười chua xót.

“Tự tay may áo cưới cho người khác.”

Đỗ Nhược không về nhà ngay, cô trốn trong phòng vệ sinh công cộng, thấy vết thương trên môi đã rỉ máu.

Cô không thể nói với Kiều Cận Nam là đi bộ vấp ngã, hoặc không cẩn thận đập đầu người khác? Giống như tình huống khi cô còn làm gia sư cho Dĩ Mặc, cũng đập trúng đầu anh...

Mấy lý do này, nếu anh tin là thật thì không phải là Kiều Cận Nam nữa.

Đỗ Nhược đi lòng vòng trên phố, không biết nên đi nơi nào.

Ở thành phố này, cô không có bạn bè nên không thể kiếm cớ đến chơi nhà bạn để né tránh anh.

Đang lúc suy nghĩ đối sách, Kiều Cận Nam gọi tới.

"Có đói bụng không?" Giọng nói trong trẻo lạnh lùng vang lên.

Đỗ Nhược nhìn đồng hồ mới biết đã mười giờ rưỡi, mỗi khi anh về muộn sẽ hỏi cô có muốn ăn khuya không, cô chưa trả lời, Kiều Cận Nam lại hỏi tiếp: "Đang ở bên ngoài à?"

"Vâng... Em ra ngoài có chút việc."

"Ở đâu?"

Đỗ Nhược nói tên trạm tàu điện ngầm.

"Em đừng đi lung tung, anh sẽ tới ngay."

Kiều Cận Nam tới rất nhanh, Đỗ Nhược cúi đầu lên xe, hình như tâm trạng Kiều Cận Nam rất tốt, giọng nói cũng dịu dàng hơn: "Tại sao giờ này còn ở bên ngoài? Gặp mặt bạn bè à?"

Đỗ Nhược nghĩ kỹ, quyết định nói thật: "Hôm nay Kiều Kiều gọi điện thoại cho em..."

Còn chưa dứt lời, Kiều Cận Nam liền đạp phanh xe, quay đầu sang nhìn cô: "Em đi gặp Hà Khâm Sinh?"

Đỗ Nhược không dám ngắt đầu lên, lí nhí: "Vâng".

Không khí trong xe giảm xuống.

"Kiều Kiều gặp rắc rối, trốn ra ngoài một mình, gọi điện thoại cho em..." Đỗ Nhược cố gắng giải thích: "Em tìm được con bé liền giao cho Hà Khâm Sinh..."

Kiều Cận Nam nhìn chăm chăm phía trước, tiếp tục im lặng.

Đỗ Nhược cũng im lặng.

Đến khi về tới dưới nhà, Kiều Cận Nam dừng hẳn xe, nhẹ nhàng nói: "Lần sau về sớm một chút, đi một mình rất nguy hiểm."

Đỗ Nhược kinh ngạc nhìn anh, đầu càng cúi thấp hơn.

"Kiều Cận Nam, Hà Khâm Sinh vừa..." Lời mới nói một nửa, nhưng Đỗ Nhược không biết nên tiếp tục nói thế nào.

Nói Hà Khâm Sinh cường hôn, cắn môi cô chảy máu? Nói cô không tình nguyện, không thể đẩy anh ta? Bây giờ có nói gì cũng sai.

"Được rồi, đừng nói về hắn nữa." Kiều Cận Nam nhú mày, quay đầu nhìn bộ dạng đầu sắp dán vào ngực của cô, ánh mắt nhu hòa: "Biết lỗi là tốt rồi, sao mà giống học sinh mắc lỗi thế."

Kiều Cận Nam cười cười, nhéo má cô.

Đỗ Nhược càng cúi thấp hơn.

"Sao vậy?" Kiều Cận Nam ghé đầu lại gần.

Đỗ Nhược biết rõ không thể né tránh được nữa, cô ngẩng đầu lên nhìn Kiều Cận Nam.

Quả nhiên ánh mắt anh liền dừng lại ở vết thương trên môi, Đỗ Nhược không biết vết thương có sưng lên không, nhưng vết thương không thể mờ ngay được.

Ánh mắt Kiều Cận Nam càng ngày càng lạnh lẽo, khóe miệng khẽ nhếch lên thành nụ cười lạnh, quan sát Đỗ Nhược một lượt, không nói gì, trực tiếp xuống xe.

Đỗ Nhược vội vã xuống xe, đi theo anh.

"Kiều Cận Nam..." Trong thang máy chỉ có hai người bọn họ, Đỗ Nhược kéo kéo cánh tay anh.

Kiều Cận Nam lạnh lùng nhìn sang.

Từ trước tới nay Đỗ Nhược rất sợ anh tức giận, lần nào cũng làm cô sợ hãi bạt hết hồn vía, lần này cũng vậy. Ánh mắt anh quét qua làm tay cô run rẩy, vội vàng buông tay anh ra.

"Kiều Cận Nam, em không ngờ anh ta lại..." Đỗ Nhược thấp giọng giải thích.

Cửa thang máy mở ra, Kiều Cận Nam không thèm nhìn Đỗ Nhược, trực tiếp bước ra ngoài.

Đỗ Nhược đột nhiên rất muốn khóc, vội đuổi theo anh.

Anh bình tĩnh mở cửa, Đỗ Nhược đi bật đèn.

Dưới ánh đèn, vết thương trên môi cô càng rõ hơn, Đỗ Nhược theo bản năng liền cúi đầu xuống, Kiều Cận Nam nhếch môi cười lạnh: "Động tác cũng kịch liệt đấy."

Đỗ Nhược bất đắc dĩ nói: "Kiều Cận Nam, em vừa giải thích..."

"Em chỉ nói gặp Hà Khâm Sinh." Kiều cận nam nhìn chăm chăm cô.

Đỗ Nhược rũ mắt xuống, không trả lời.

Kiều Cận Nam nắm bàn tay thành nắm đấm, vẫn nhìn chăm chăm cô, chờ cô lên tiếng.

Không gian yên tĩnh làm người ta cảm thấy bí bách, từng giây từng phút cũng trở nên khó khăn.

"Kiều..." Đỗ Nhược muốn nói gì đó, ánh mắt nhìn xuống bàn tay Kiều Cận Nam.

"Kiều Cận Nam, tay anh đang chảy máu..." Trái tim Đỗ Nhược như bị vật nhọn đâm vào, vừa đau đớn lại bất đắc dĩ, cô vươn tay ra muốn chạm vào tay anh.

Kiều Cận Nam hất tay cô ra.

"Anh..." Mắt Đỗ Nhược đã đỏ lên.

Kiều Cận Nam đột nhiên buông tay ra, chùm chìa rơi xuống sàn nhà, anh không nhìn cô, xoay người đi lên lầu.

Đỗ Nhược nhìn chìa khóa xe dưới sàn, trên đó còn dính vết máu.

Cô không biết anh giận tới mức nào mà không để ý đau đớn làm bàn tay bị thương.

Đêm nay Kiều Cận Nam ngủ trong thư phòng, không trở về phòng ngủ, Đỗ Nhược nằm trên giường, nửa giường còn lại rất lạnh lẽo. Cô ngủ mê man, mơ thấy Kiều Cận Nam, nhưng khi tỉnh dậy không còn nhớ rõ, chỉ nhớ một chi tiết.

Lúc đó ở thành phố H, anh giữ vai cô, nhìn thẳng vào mắt, nghiêm túc nói: "Có một câu em nói đúng, anh yêu em, rất yêu rất yêu em."

Cô ngồi đầu giường, trong lòng nặng trĩu.

Bên ngoài có tiếng động rất nhỏ, cô vội vàng đứng dậy mở cửa liền thấy Kiều Cận Nam xách hành lý, không thèm để ý đến cô.

Đỗ Nhược im lặng nhìn anh, cổ họng như mắc nghẹn không thể thốt nên lời.

Chắc do sắc mặt cô rất tệ nên Kiều Cận Nam liếc nhìn cô một cái.

"Đi công tác." Cuối cùng anh cũng lên tiếng.

Đỗ Nhược hỏi nhỏ: "Lúc nào anh về?"

Kiều Cận Nam không trả lời, xách hành lý xuống lầu.

Đỗ Nhược yên lặng đi theo, nhìn bàn tay anh đã băng bó lại, cô muốn nhắc anh tới bệnh viện, nhưng anh không thèm để ý đến cô, làm lời muốn nói đành nuốt xuống.

Trước khi ra khỏi cửa, Đỗ Nhược muốn kéo tay anh, anh liền quay đầu lại.

Có lẽ đêm qua không ngủ ngon, nên sắc mặt anh có chút mệt mỏi, anh quan sát Đỗ Nhược một lượt, ánh mắt bỗng nhiên sắc bén.

Anh chỉ vào ngực cô: "Suy nghĩ cho thật kỹ, trái tim của em rốt cuộc đặt ở nơi nào."

Sau đó anh xoay người rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Bong Bóng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 61

Ở phương diện tình cảm, cho dù là nam hay nữ, thông minh hay ngu ngốc, cho dù là ai cũng đều nhạy cảm, chỉ một thay đổi nhỏ là có thể biết được.

Người kia có thật lòng không, đối xử với mình có tốt không, có trân trọng tình cảm không, là có thể cảm nhận được.

Nhưng khi đáp án không như mong muốn, có người tình nguyện buông tay, có người cảm thán "Là tôi suy nghĩ nhiều", có người hy vọng vào tương lai một ngày nào đó đối phương cũng có tình cảm với mình, cũng có người dứt khoát buông tay cho đoạn tình cảm này.

Kiều Cận Nam chỉ vào ngực cô nói: "Suy nghĩ cho thật kỹ, trái tim của em rốt cuộc đặt ở nơi nào."

Vì câu nói này của anh mà trong lòng Đỗ Nhược thấy bối rối, cuối cùng tiếng bước chân biến mất, cô cũng không dám ngẩng đầu nhìn anh một cái.

Anh biết.

Cô yêu anh nhưng trong tiềm thức cô sợ mình sẽ yêu anh nhiều hơn, cô lo sợ được mất, tuy không từ chối ý tốt của anh, nhưng không chủ động bỏ ra cái gì, luôn sẵn sàng trong trạng thái rút lui. Cô không còn quá chú tâm vào đoạn tình cảm này, không dám giao toàn bộ thể xác và tinh thần, không dám nhiệt tình, chấp nhất.

Nói thẳng ra, nếu như không có Dĩ Mặc, chỉ nhìn vào cách cô đối với Kiều Cận Nam, nó thật đơn giản, nhạt nhẽo. Thứ mà Kiều Cận Nam muốn, tất

nhien không phải vì Dĩ mặc cô mới ở lại bên cạnh anh.

Trước khi Kiều Cận Nam đi công tác, anh không đón Kiều Dĩ Mặc về, tất nhiên Ngô Khánh Phân lại càng không chủ động đưa về, ngày hôm sau đi Hồ uyển chuyển trình bày phu nhân gọi điện thoại cho bà, nói muốn bà qua chăm sóc Dĩ Mặc.

Đỗ Nhược không muốn mâu thuẫn với Ngô Khánh Phân vào lúc này, cô cũng cần yên tĩnh để suy nghĩ vài chuyện liên gặt đầu đáp ứng.

Cô lại quay về cuộc sống độc thân trước đây.

Đi làm, mua thức ăn nấu cơm, đi ngủ, tất cả đều làm một mình, mỗi đêm trước khi ngủ Kiều Dĩ Mặc đều gọi điện cho cô, lần nào cũng than phiền: "Tại sao bố vẫn chưa về?", cô cũng không biết khi nào anh về, đã một tuần rồi, không gọi điện cho cô một lần nào.

Đến ngày thứ mười, Kiều Cận Nam vẫn phớt lờ cô.

Trước kia Cindy làm bên Young, bây giờ nhảy việc sang J. M, gần như cùng vào với Đỗ Nhược. Hai người lại cùng một phòng, tất nhiên là vô cùng thân thiết.

"Đỗ Nhược, Đỗ Nhược?" Cindy lắc lắc cánh tay Đỗ Nhược: "Có nghe mình nói không?"

Hai người đang ngồi trong nhà ăn, Đỗ Nhược phục hồi tinh thần lại: "Sao?"

Cindy nhìn về mặt mắt hồng mắt vía của cô, đoán chắc là cô không nghe thấy liền lặp lại: "Cuối tuần chúng ta đi dạo phố, xem phim được không?"

Lúc này Đỗ Nhược mới tỉnh táo lại, nhưng phản ứng của cô lại chẳng liên quan, cô gấp một miếng cơm, thấp giọng nói: "Lại đến cuối tuần rồi..."

Bình thường vào cuối tuần, nếu không dẫn Dĩ Mặc đi chơi, thì cô sẽ ngồi bên cạnh nhìn Kiều Cận Nam làm việc.

"Đỗ Nhược, cậu có bạn trai chưa?" Nếu không thì tại sao cuối tuần nào cũng ở nhà...

Đỗ Nhược định phủ nhận, nhưng nghĩ đến Kiều Cận Nam, cô liền im lặng không trả lời.

"Cậu ăn tiếp đi, mình no rồi, đi trước."

"Nhưng..." Rõ ràng cậu vẫn chưa ăn miếng nào...

Đỗ Nhược đã bụng đói đi.

J. M là công ty con của tập đoàn Thịnh Thế, văn phòng làm việc đều cùng một tòa nhà. Đỗ Nhược do dự rất lâu mới bước vào thang máy, đến văn phòng của Kiều Cận Nam

Mỗi lần Kiều Cận Nam đi công tác, chỉ có một thư kí đi cùng, cô muốn hỏi Anne xem lịch trình làm việc của anh tới bao giờ.

Lên tới nơi, quả nhiên đã nhìn thấy Anne ngồi một mình.

Anne cũng ngạc nhiên khi nhìn thấy cô, lập tức hỏi: "Đồ tiêu thụ, Kiều tổng còn chưa về, cô tới tìm...?"

"Tôi..." Đỗ Nhược do dự một chút, khẽ nói: "Tôi muốn hỏi...Lúc nào thì Kiều Cận Nam về?"

Anne biết mối quan hệ giữa Đỗ Nhược và Kiều Cận Nam nên câu hỏi này làm cô vô cùng ngạc nhiên.

"Cô đợi một chút để tôi gọi điện cho cho Jucy..." Anne lập tức hiểu ra, thảo nào gần đây mỗi lần Jucy nhắn tin cho cô, đều là về mặt đau khổ (> _

Đáng tiếc điện thoại còn chưa kết nối, một giọng nói sắc bén vang lên: "Anne, thông báo cho người ngoài lịch trình của lãnh đạo, là chức trách của một thư ký à?"

Anne lập tức để điện thoại xuống vội vàng đứng lên, khom lưng 90 độ tiêu chuẩn: "Chủ tịch!"

Đỗ Nhược không ngờ lại gặp Ngô Khánh Phân ở đây, cô lại càng không biết văn phòng của bà lại nằm sát vách văn phòng của Kiều Cận Nam, ngày trước cánh cửa ấy vẫn luôn đóng, nên cô không chú ý.

Ngô Khánh Phân bước ra ngoài, gương mặt càng sắc sảo hơn so với lần gặp mặt trước, hai trợ lý đi sau bà, bà không thèm nhìn Đỗ Nhược, hất cằm đi thẳng.

Mặc dù Kiều tổng luôn dọa nạt đuổi việc bọn cô nhưng cô biết Kiều tổng sẽ không làm thật, nhưng chủ tịch thì không như thế...

Anne đành gửi cho Đỗ Nhược một ánh mắt áy náy.

Dạo dần đây tâm tình Ngô Khánh Phân rất tốt.

Đặc biệt bà vừa mới gặp Đỗ Nhược, sắc mặt thì tái nhợt, sa sút, tâm trạng bà lại càng tốt hơn.

Không ai hiểu con bằng mẹ. Cho dù từ nhỏ Kiều Cận Nam không thân thiết với bà, nhưng làm sao mà bà không hiểu con trai mình?

Giống như lời nói dối năm năm trước.

Khi đó bà tùy tiện tìm một cô gái trẻ, còn có cả địa chỉ nghĩa trang, còn động viên Kiều Cận Nam tới đó, nói dù sao cũng là mẹ đẻ Dĩ Mặc, không cần thiết phải giấu giếm chuyện này.

Bởi vì bà quá hiểu Kiều Cận Nam.

Nếu như Kiều Cận Nam nhất quyết muốn tìm người phụ nữ kia, thì không cần đợi bà ôm Dĩ Mặc về. Vậy nên khi bà nói người đó đã qua đời, Kiều Cận Nam cũng không truy cứu nữa.

Tất cả đều giống như bà dự đoán, Kiều Cận Nam không nghi ngờ gì hết, chắc chắn là do con hồ ly tinh tự tìm đến, nếu không bí mật đó vĩnh viễn không bị phát hiện.

Bây giờ cũng vậy.

Bà không giống Lạc Tang Tang ngu xuẩn kia, trong lúc tình cảm hai người nồng nàn nhất thì đổ thêm dầu vào làm lửa càng cháy to, còn rạn nứt tình cảm mẹ con, chỉ bằng bà coi như không nhìn thấy. Từ trước tới nay ánh mắt con trai bà luôn khát khe, bà muốn nhìn xem Kiều Cận Nam và Đỗ Nhược được bao lâu?

Không ngoài dự đoán, bà còn chưa nói gì hết đã có tật giật mình?

Thủ đoạn phải thế này ~

Ngô Khánh Phân tao nhả lấy điện thoại ra, tìm số của "Bạch Hiểu Vi": "Hiểu Vi, là bác. Ngày mai thứ bảy, cháu có rảnh rồi không?"

Đỗ Nhược không hỏi Kiều Cận Nam trở về hôm nào, cô liền đáp ứng dạo phố cùng Cindy, quả thật lúc này cô rất cần một người bạn, nếu không cô có cảm giác tách rời với xã hội.

Nhưng cô vừa mới thay quần áo liền nhận được điện thoại.

Từ trường Đỗ Hiểu Phong gọi tới.

Cô đành bỏ dạo phố, chạy tới trường học.

"Cô là chị gái của Đỗ Hiểu Phong? Là như vậy, từ lúc bắt đầu học kỳ mới Đỗ Hiểu Phong đã tự ý nghỉ học. Kết quả học tập của Hiểu Phong vốn rất tốt, chúng tôi đã quan sát một thời gian, nhưng Hiểu Phong liên tục không tới lớp, từ chối tiếp điện thoại, mấy ngày trước còn tụ tập uống rượu! Hiểu Phong không chịu tới nên chúng tôi đành liên lạc với người nhà tới làm thủ tục thôi học."

Đỗ Nhược vô cùng ngạc nhiên, Đỗ Hiểu Phong không đi học thi đi đâu? Từ khi nào thi học đòi tự tập chèn chèn?

"Thầy Dương, nhất định là có hiểu lầm, ngài đợi một chút, tôi lập tức bắt Đỗ Hiểu Phong tới đây."

Đỗ Hiểu Phong nhận điện thoại ngay, nhưng vừa nghe Đỗ Nhược nói, liền im lặng.

Câu đầu tiên nói với cô lại là: "Chị, em không muốn đi học."

Đỗ Nhược đứng ở hành lang, thấp giọng quát: "Đỗ Hiểu Phong! Tới đây ngay lập tức! Không học thì em muốn làm gì? Em nghĩ gì mà làm như thế?"

Đỗ Hiểu Phong suy nghĩ rất lâu mới nói: "Chị, em cùng vài người bạn mở một công ty phần mềm, nên không có thời gian đi học. Tháng sau là công ty bắt đầu có lãi, chị không cần khổ cực tìm việc khắp nơi nữa, cũng phải tiết kiệm tiền mà phải ở nhờ nhà người ta, không cần nhìn sắc mặt người khác..."

"Đỗ Hiểu Phong!" Đỗ Nhược quát to, nhưng trong lòng vô cùng chua xót: "Chị không muốn tiền của em, em về trường nhận lỗi với thầy cô, chăm chỉ học tập."

"Em hiểu ý của chị. Bây giờ đi học thì có ích gì? Sau này vẫn đi làm công cho người ta? Những thứ đó em tự học là được, chỉ hơn nhau một tấm bằng!"

"Đỗ Hiểu Phong, trở về trường học ngay."

Đỗ Hiểu Phong không trả lời, dứt khoát ngắt điện thoại, Đỗ Nhược gọi lại nhưng đầu kia đã tắt máy. Đỗ Nhược vừa hoang mang vừa tức giận, cô không biết phải làm thế nào, đành nấn nỉ phía giảng viên.

Thầy Dương đẩy gong kính lên: "Cô xem hôm nay là thứ bảy, vốn là ngày nghỉ vậy mà tôi còn gọi điện thoại cho cô, vì tôi đánh giá cao năng lực của Đỗ Hiểu Phong. Nhưng nếu thứ hai thằng bé không tới lớp, đình chỉ thôi học là chắc chắn! Cho nên cô về nhà làm công tác tư tưởng cho thằng bé, thứ Hai đưa thằng bé tới trường nhận lỗi, lúc đó nhà trường xem xét bỏ qua cho."

Đỗ Nhược liên tục nói cảm ơn.

Nhưng hai ngày sau, cô không tìm được Đỗ Hiểu Phong.

Điện thoại không gọi được, ký túc xá không có người, hỏi bạn cùng phòng thì đều nói không biết, cô gọi cho Tần Nguyệt Linh, bà nói cũng không biết. Đến sáng thứ hai, cô lo lắng tới nỗi nổi mụn trên mặt, vội vàng chạy tới trường học cầu cạnh giúp Đỗ Hiểu Phong.

Ai cũng từng có tuổi trẻ ngông cuồng, sảng sảng làm mọi thứ mà không nghĩ đến hậu quả. Lúc đắc chí còn cảm thấy bằng cấp chỉ là một tờ giấy, kinh nghiệm thực tế mới là quan trọng, năm đó Đỗ Nhược bảo lưu về nước, cũng từng suy nghĩ như vậy, kiêu ngạo hai mươi mấy năm, không sợ trời không sợ đất bước vào đời.

Mấy năm nay thực tế khốc liệt cho cô mấy chiếc bạt tai, nói cho cô biết cái gọi là thực tế.

Đỗ Nhược xin nghỉ một ngày, liên tục cầu cạnh giáo viên chủ nhiệm của Đỗ Hiểu Phong, nhưng câu đầu tiên đã từ chối: "Đỗ tiểu thư, chúng ta đổi vị trí cho nhau, nếu như học sinh của cô có thái độ như vậy, có thể tha thứ được không?"

Đỗ Nhược không biết trả lời thế nào.

Cuối cùng, chủ nhiệm tức giận đuổi người, Đỗ Nhược gấp gấp muốn khóc rồi: "Thầy chủ nhiệm, thằng bé còn nhỏ không hiểu chuyện, ngài tha thứ cho..."

"Không phải nói gì hết, cô về đi, tiện đường dọn dẹp đồ đạc của Đỗ Hiểu Phong mang về."

Đỗ Nhược không chịu động dậy.

"Ôi, tôi nói với..." Đang muốn mắng, điện thoại liền vang lên.

"Đúng vậy, học sinh đó là Đỗ Hiểu Phong, chuyện này ... Được, được, tôi hiểu, ngày mai gặp lại."

Ngắt điện thoại, thái độ cũng dễ chịu hơn rất nhiều.

"Đỗ tiểu thư về trước đi, chuyện này chúng tôi sẽ xem xét lại. Nếu Đỗ Hiểu Phong không tới làm bài thi cuối kỳ, vậy thì không còn biện pháp nào hết."

Đỗ Nhược ríu rít nói cảm ơn sau đó mới rời đi. Ra khỏi trường, cô mới nghĩ tới cú điện thoại lúc này, người đã giúp đỡ Đỗ Hiểu Phong?

Thời điểm tan tầm nên liên tục tắc đường, lúc về tới nhà, thành phố đã lên đèn rực rỡ.

Kiều Cận Nam đã trở lại, ngồi ngay ngắn trên ghế sofa, tư thế tao nhã phóng khoáng, cúi đầu nhìn văn kiện trong tay, dưới ánh đèn giống như một bức tranh sơn dầu đẹp để lại tinh xảo.

Đỗ Nhược đóng cửa lại, anh vẫn tiếp tục nhìn văn kiện. Đỗ Nhược lại gần, khi cô ngồi xuống bên cạnh anh, anh vẫn làm lơ cô.

Hai người đều im lặng, không khí có chút nặng nề.

"Người gọi tới trường Hiểu Phong... Là anh đúng không?" Đỗ Nhược lên tiếng trước.

Kiều Cận Nam vẫn tiếp tục im lặng.

"Cảm ơn anh..."

Lúc đầu Đỗ Nhược còn không biết anh vui hay buồn, nhưng vừa nói xong, cô lại cảm thấy anh đang tức giận.

Cô hít sâu một hơi: "Anh đã ăn cơm chưa? Nếu không..."

Còn chưa dứt lời, Kiều Cận Nam liền cười khẽ.

Đỗ Nhược nhìn anh, dè dặt thăm dò: "Anh vẫn còn giận à?"

Lúc này Kiều Cận Nam mới ngẩng đầu nhìn cô, giọng nói có chút giận dỗi: "Nào dám?"

Đỗ Nhược cắn môi dưới, nhẹ giọng nói: "Em phải làm thế nào anh mới... hết giận..."

Kiều Cận Nam nhướn mày, ánh mắt sâu thẳm nhìn cô: "Anh làm gì có cái quyền ấy? Người bướng bỉnh là em, không có lương tâm cũng là em, nửa tháng anh không tìm em là em cũng bỏ anh luôn, đi hỏi thư ký lịch trình làm việc của anh mà không chịu gọi điện thoại cho anh, sao không nhân lúc anh

vắng nhà tiếp tục chạy trốn đi? Đúng rồi em muốn dẫn Dĩ Mặc đi, sao không trực tiếp tới vườn trẻ ôm thằng bé chạy trốn? Cùng tình nhân nhỏ vui vẻ..."

"Kiều Cận Nam..." Đỗ Nhược khẽ nói.

Kiều Cận Nam vẫn còn giận dỗi: "Cúi đầu làm gì? Lại làm sai điều gì?"

"Mùi giấm chua đầy phòng rồi..."

"Giấm chua?" Kiều Cận Nam vẫn cố chấp không chịu nhận: "Kiều Cận Nam này không biết mùi giấm là gì, trước kia không biết, bây giờ không biết, tương lai cũng..."

Đỗ Nhược đột nhiên ngẩng đầu lên, dùng môi chặn mấy lời làm nhảm kia lại.

Bạn đang đọc truyện *Bong Bóng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 62

Đỗ Nhược có thể cảm nhận được mặt mình đỏ như tôm luộc rồi.

Từ lúc trong đầu cô có suy nghĩ này, cho tới khi ngẩng đầu lên, gương mặt không ngừng nóng rần lên, cho nên cô ngưng ngưng không dám nhìn Kiều Cận Nam.

Ở tình cảm phương diện, cô không phải người chủ động, hơn nữa những động tác thân mật như thế này, cô lại càng ít chủ động.

Đây không phải lần đầu tiên hai người hôn nhau, nhưng lần này hoàn toàn khác với trước kia, khoảnh khắc hai bờ môi chạm nhau, mọi do dự ngưng ngưng đều biến mất, ngược lại là cảm giác kích thích xông thẳng lên đại não làm cô muốn ngất xỉu.

Kiều Cận Nam ngẩn ngơ, nhưng giây tiếp theo đã vươn tay ra giữ chặt cổ Đỗ Nhược, lật người đè cô xuống ghế sofa, nắm quyền chủ động.

Nụ hôn nóng bỏng triển miên, hơn nữa Đỗ Nhược vô cùng phối hợp, không khí trở nên mờ ám. Hai thân thể quấn lấy nhau, hận không được có thể hòa làm một thể.

Một lúc sau hai người mới tách ra thở dốc liên tục. Ánh mắt Kiều Cận Nam tràn ngập lửa tình, hơi thở nóng rực: "Học được mỹ nhân kế từ khi nào? Muốn lấp liếm sai trái đúng không?"

Đỗ Nhược nhìn anh, trong ánh mắt có chút oán giận. Đã hơn nửa tháng mà bình giấm vẫn chua...

"Kiều Cận Nam" Đỗ Nhược ôm chặt cổ anh, nhìn thẳng vào mắt đối phương: "Em yêu anh."

Đỗ Nhược nghĩ mình nói quá nhỏ nên anh không nghe thấy, nhưng đột nhiên ánh mắt anh trở nên nóng bỏng.

"Này, chúng ta còn chưa ăn cơm tối..."

"Anh đói bụng nửa tháng nay, nên thưởng thức một bữa thật ngon."

"Nhưng...Đừng ở bàn ăn, anh đặt em lên bàn ăn làm gì..."

"Bữa tiệc lớn dĩ nhiên phải thưởng thức trên bàn ăn."

"Anh... đừng..."

Ngày hôm sau Đỗ Nhược tiếp tục xin nghỉ, Kiều Cận Nam gọi điện thoại xin phép giúp cô, cô nằm trên giường, giận dỗi không chịu để ý đến anh.

"Em nghĩ mọi người sẽ để ý nhưng anh không ngại chuyện này." Kiều Cận Nam nằm xuống giường, một tay chống đầu, khoe miệng mỉm cười, ánh mắt đầy tình ý, hải long nhìn thành quả trên người cô.

Đỗ Nhược đẩy bàn tay xấu xa đang vuốt ve gười cô, giận dỗi đưa lưng về phía anh.

Toàn thân đau nhức, mắt nhắm thì không nói nhưng cổ và ngực chẳng chịu dấu hôn, thời tiết tháng năm nóng nực không thể giấu được.

Kiều Cận Nam mặt dày lại gần, giọng nói vô cùng nghiêm túc: "Từ thể này của em rất mê người."

Giọng nói nghiêm túc, lời nói ve vãn, chỉ có Kiều Cận Nam mới làm được thế. Đỗ Nhược vừa bực mình vừa buồn cười, đẩy anh ra: "Không biết xấu hổ!"

Kiều Cận Nam giả vờ như không có chuyện gì hỏi ngược lại: "Xấu hổ có còn là đàn ông không?" Vừa nói liền chui vào chăn trùm Đỗ Nhược.

Cổ Đỗ Nhược bị bộ râu của anh cọ sát rất ngứa, cô bật cười cuộn tròn người lại. Kiều Cận Nam càng hăng hái hơn, ngọn lửa nơi đáy mắt lại bùng cháy, Đỗ Nhược thấy thế liền đẩy anh ra: "Đừng làm loạn..."

Cô vươn tay lấy điện thoại đặt đầu giường, nhìn thời gian đã hơn mười giờ, cô tiện tay nhấn một dãy số nhưng không gọi được, xem ra Đỗ Hiểu Phong đã cho cô vào danh sách đen.

Kiều Cận Nam tựa vào đầu giường, thấy cô nhú mày liền cười khê: "Sao rồi?"

Đỗ Nhược buồn bã đặt điện thoại xuống.

Đỗ Hiểu Phong, cô luôn cảm thấy có lỗi với thằng bé. Cô luôn nghĩ nếu như gia đình cô không gặp biến cố, Đỗ Hiểu Phong sẽ sống trong hoàn cảnh tốt hơn, ít nhất không cần lo lắng vấn đề "Tiền bạc". Ở tuổi này, đáng lẽ thằng bé phải hưởng thụ tuổi trẻ, chứ không phải lao vào xã hội kiếm tiền.

Kiều Cận Nam cầm điện thoại của cô, nhìn lướt qua nhật ký cuộc gọi, liếc cô một cái: "Là chuyện của Đỗ Hiểu Phong?"

Đỗ Nhược chán nản thờ dãi.

"Đừng nghĩ nhiều" Kiều Cận Nam xoa đầu cô: "Chuyện này để anh xử lý."

Kiều Cận Nam muốn tìm người, chỉ cần hai giờ ngắn ngủi đã tìm ra. Chiều hôm đó, Đỗ Hiểu Phong nhận được danh thiếp của Kiều Cận Nam, đến Thịnh Thế nói chuyện.

Đỗ Hiểu Phong cùng bạn bè mở công ty ở gần trường học, thuê trong khu dân cư vắng vẻ, mấy người trẻ tuổi dựa vào tuổi trẻ nhiệt huyết, tràn đầy hy vọng vào tương lai.

Đỗ Hiểu Phong không có ấn tượng gì với Kiều Cận Nam, nửa năm trước đám anh một quả, nhưng chỉ biết anh mang họ Kiều, không biết họ tên đầy đủ, cho nên khi trợ lý của anh tìm tới nơi, nói muốn gặp mặt, Đỗ Hiểu Phong vẫn chưa biết chuyện gì đang xảy ra. Ngược lại đám bạn học nhìn thấy danh thiếp liền rót hăm: "Trời ơi! Tổng giám đốc Thịnh Thế, Kiều Cận Nam! Chúng ta gặp quý nhân rồi! !!"

Dù sao Đỗ Hiểu Phong cũng lẫn lộn cùng họ mấy tháng vừa qua, bước đầu đi tìm nhà đầu tư, nên cái tên Kiều Cận Nam không còn xa lạ gì.

"Tại sao lại biết đến công ty chúng ta..."

"Đương nhiên là nhìn thấy công ty chúng ta có tiềm năng, đánh giá cao phần mềm của chúng ta, nên muốn hợp tác đầu tư!"

Nhìn thấy Đỗ Hiểu Phong bối rối vò đầu bứt tóc, một anh bạn vỗ vai cậu: "Còn đứng ngốc ra đấy làm gì? Còn không mau thay quần áo chuẩn bị tài liệu đi gặp kìa chứ!"

Thật ra Đỗ Hiểu Phong cũng đoán được, không có chuyện Kiều Cận Nam đột nhiên coi trọng công ty nhỏ của bọn họ? Nhưng cậu lại không nghĩ ra lý do nào khác.

Vì vậy dưới sự thúc giục của các bạn, Đỗ Hiểu Phong thay quần áo, mang theo tài liệu tới Thịnh Thế.

Kiều Cận Nam nhìn gương mặt trẻ măng 20 tuổi nhưng lại già dặn như đã 40 liền giật giật khóe miệng.

Văn phòng Kiều Cận Nam rất lớn, nhưng chỉ có một mình anh sử dụng nên có chút lạnh lẽo, bản thân Kiều Cận Nam đã toát ra khí thế, đối mặt với người ngoài luôn là vẻ mặt lạnh như băng, Đỗ Hiểu Phong cảm thấy phòng làm việc này quá lạnh, nhưng đứng trước mặt Kiều Cận Nam thì càng khó xử hơn.

"Tiểu Phong, lại đây ngồi."

Giọng nói ôn hòa ngoài sức tưởng tượng của Đỗ Hiểu Phong, hơn nữa lại còn gọi tên thân mật làm cậu ngây ngẩn cả người, cảm cũng muốn rót xuống.

"Anh... Anh..." Mấy lần Đỗ Hiểu Phong bị Đỗ Nhược áp giải tới bệnh viện nhận lỗi, cho nên cậu có ấn tượng rất sâu đậm gương mặt của Kiều Cận Nam "Anh... Chính là Kiều Cận Nam?"

Từ trước tới nay Kiều Cận Nam là người khiêm tốn, một tấm hình cũng không để lộ ra ngoài.

"Không muốn ngồi?" Kiều Cận Nam khê nhưong mày, đánh mắt về chiếc ghế trước bàn làm việc.

Đỗ Hiểu Phong có chút tức giận: "Anh... chẳng lẽ anh tìm tôi tính sổ chuyện lần trước?"

Kiều Cận Nam cười khẽ.

Đỗ Hiếu Phong lại càng tức giận: "Lúc đó tôi cũng xin lỗi anh rồi! Chị gái tôi còn ở lại bệnh viện chăm sóc anh, tại sao anh..."

Nói tới đây, Đỗ Hiếu Phong mới nhớ tới Đỗ Nhược, lại nghĩ tới vừa lúc này Kiều Cận Nam gọi cậu là "Tiểu Phong", sắc mặt cậu lại càng khó coi: "Anh và chị tôi là thế nào?"

Đỗ Hiếu Phong đề phòng nhìn Kiều Cận Nam: "Anh định lấy tôi để uy hiếp chị tôi đúng không? Tôi nói cho anh biết, đừng nghĩ mình có tiền mà muốn làm gì cũng được, có thể tùy tiện tổn thương chị tôi! Chị tôi còn không thèm để mắt đến nhà giàu như các người! Anh muốn kiện cáo thì mặc anh, muốn chinh đồn công ty chúng tôi cũng được, đừng mơ lấy tôi để uy hiếp chị gái tôi về với anh! Tôi..."

"Anh và chị gái em ngay cả con đã sinh rồi, còn cần tới cậu làm gì?" Kiều Cận Nam lên tiếng, câu nói đầu tiên đã thành công chặn đứng Đỗ Hiếu Phong.

Đỗ Hiếu Phong tròn to hai mắt nhìn anh, ngẩn người cả nửa ngày vẫn chưa phục hồi tinh thần lại.

"Anh đừng có nói bậy! Lần trước tôi còn thấy chị ấy..."

"Đứa bé được năm tuổi rồi, cậu nghĩ tôi nói thật hay nói dối?" Kiều Cận Nam nhìn cậu: "Nhưng hôm nay tìm cậu không phải nhận người thân, lại đây."

Anh lại đưa mắt tới chiếc ghế một lần nữa.

Lúc này trong đầu Đỗ Hiếu Phong vô cùng hỗn loạn, tất nhiên là cậu biết năm năm trước Đỗ Nhược đã sinh một đứa trẻ, nhưng ...

Cậu vẫn hoài nghi nhìn Kiều Cận Nam, do dự rất lâu mới ngồi xuống.

Kiều Cận Nam vớt một sấp tài liệu lên bàn sau đó nhìn màn hình máy tính tiếp tục làm việc: "Tự nhìn đi."

Đỗ Hiếu Phong mở ra, càng đọc sắc mặt càng tái nhợt.

Trong tài liệu phân tích rất chi tiết về công ty bọn họ, tất cả ưu khuyết điểm, đến chính bọn họ cũng không biết, phân tích rất rõ ràng mạch lạc, logic. Bao gồm cơ hội khi bước vào thị trường, vấn đề trước mắt gặp phải, vấn đề tìm nguồn vốn đầu tư, thời gian nhanh nhất thu hồi vốn và bắt đầu có lãi, ... Cuối cùng là thời gian phá sản.

Thấy Đỗ Hiếu Phong đã đọc hết, Kiều Cận Nam đẩy máy tính lên, mười ngón tay lướt trên bàn phím: "Anh hỏi cậu, ứng dụng điện thoại di động bắt đầu phát triển từ lúc nào?"

Sau khi nhìn tài liệu, Đỗ Hiếu phong vô cùng chán nản, thấp giọng nói: "Khoảng hai năm gần đây, khi dòng smartphone phát triển, thị trường ứng dụng trở nên phổ biến."

"Từ khi Nokia bước chân vào thị trường cho tới lúc phá sản, được bao nhiêu mấy năm?"

Đỗ Hiếu Phong đoán được Kiều Cận Nam muốn nói gì.

"Kiến thức là nền tảng quan trọng nhất, không cần anh giải thích đúng không?" Kiều Cận Nam cười cười: "Nhân viên cấp cao củ Thịnh Thế, khoảng ba năm sẽ được cử đi học tập chuyên sâu ở nước ngoài sau đó trở về tiếp tục công việc, luôn đảm bảo theo kịp xu thế phát triển của thế giới. Nhìn chung cả nước, trừ thời kỳ cải cách tạo nên anh hùng, những người thành công ngày nay, có ai chỉ mới tốt nghiệp trung học không?"

Đỗ Hiếu Phong mấp máy môi, Kiều Cận Nam lại nói tiếp: "Không nên gộp anh vào những ví dụ kia."

"Em..."

"Muốn kiếm tiền?"

Đỗ Hiếu Phong không trả lời.

"Có hiểu đạo lý ‘Hậu tích bạc phát’ (1) không?"

(1) Chỉ có chuẩn bị đầy đủ mới làm tốt được công việc

Đỗ Hiếu phong vẫn im lặng.

"Được rồi, anh nghĩ em có thể phân biệt đúng sai." Kiều Cận Nam đứng lên, khép lại tập tài liệu, nhét vào ngực Đỗ Hiếu Phong: "Giữ những báo cáo này, cùng các bạn nghiên cứu kỹ càng, nếu vẫn quyết định làm tiếp thì tùy."

Hôm nay Kiều Cận Nam chịu lãng phí thời gian nói nhiều như vậy, chắc là mặt trời mọc phía tây.

Đỗ Hiếu Phong giống như trái cà héo, về mặt ủ rũ ra ngoài.

"Đúng rồi." Kiều Cận Nam đột nhiên lên tiếng.

Đỗ Hiểu Phong quay đầu lại thấy anh ngã người trên ghế, điệu bộ thảnh thơi, chậm rãi nói: "Về chuyện nuôi chị em, là trách nhiệm của anh, không phải vấn đề của cậu."

Đỗ Nhượng không biết Kiều Cận Nam dùng cách gì, tối hôm đó Đỗ Hiểu Phong gọi điện thoại cho cô nói xin lỗi, nói sẽ quay lại trường học tập nghiêm túc. Cuối cùng cô cũng có thể thở phào nhẹ nhõm, Đỗ Hiểu Phong còn áp úng muốn hỏi điều gì đó, cô cũng không để ý.

Đêm đó Kiều Cận Nam còn đón Dĩ Mặc về, nửa tháng xa cách, Đỗ Nhượng rất nhớ thằng bé, hai người quần quít chơi cả đêm, cho tới khi bị Kiều Cận Nam ép buộc lôi về phòng, hai người mới chịu tách ra.

Sáng hôm sau, từ trước đến giờ Kiều Dĩ Mặc luôn nghe lời đột nhiên không chịu đi học, Hồ Lan nói thế nào cu cậu nhất quyết không chịu đi.

"Không muốn đi học, hôm nay không đi vườn trẻ!" Kiều Dĩ Mặc bướng bỉnh dẩu môi lên.

Đỗ Nhượng cảm thấy kỳ lạ, ngày hôm qua thằng bé còn rất bình thường, cô nhẹ giọng dỗ dành: "Sao vậy? Ở vườn trẻ có chuyện gì không vui sao? Nói cho chị Hoa nhỏ biết được không?"

Kiều Dĩ Mặc ù rử không chịu lên tiếng.

Đỗ Nhượng kiên nhẫn dỗ dành: "Dĩ Mặc, chúng ta là bạn tốt đúng không? Dù chuyện vui hay buồn đều chia sẻ cho nhau đúng không? Dĩ Mặc không nói lời nào, chị Hoa nhỏ sẽ rất buồn."

Kiều Dĩ Mặc im lặng thật lâu, mới nói: "Vậy em nói nhưng chị Hoa nhỏ đừng tức giận..."

Đỗ Nhượng gật đầu: "Được, chị không tức giận."

Kiều Dĩ Mặc lí nhí: "Chủ nhật là ngày lễ của mẹ, cô giáo nói các bạn nhỏ về nhà tặng mẹ một niềm vui bất ngờ, hôm nay tới lớp sẽ chia sẻ cùng cô giáo và các bạn. Em không muốn đi, Hà Kiều Kiều cũng không đi, hai người để không có mẹ..."

Kiều Dĩ Mặc lo lắng nhìn Đỗ Nhượng, lần trước gọi "Mẹ" hù dọa Đỗ Nhượng khóc, từ đó cu cậu không còn nhắc lại từ này trước mặt Đỗ Nhượng nữa.

"Chị Hoa nhỏ đã đồng ý là không tức giận, em không có ý nói "Mẹ" trước mặt chị." Kiều Dĩ Mặc ngây thơ, vẻ mặt vô cùng áy náy.

Nhưng ánh mắt Đỗ Nhượng đã đỏ lên.

Đúng lúc Kiều Cận Nam đi xuống, Đỗ Nhượng nhìn anh, lau giọt nước mắt trên gò má, ngửi xôm người xuống, ngẩng đầu nhìn thẳng vào mắt Kiều Dĩ Mặc, mỉm cười nói: "Dĩ Mặc, bây giờ chị Hoa nhỏ cũng có chuyện muốn nói, em nghe xong đừng giận chị Hoa nhỏ được không?"

Bạn đang đọc truyện *Bong Bóng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 63

Kiều Dĩ Mặc nặng nề gật đầu.

Làm sao có thể giận chị Hoa nhỏ được!

Nhìn bộ dạng ngoan ngoãn của thằng bé, trái tim Đỗ Nhượng như thắt lại, đau đớn đến nghẹt thở, khóe mắt đã cay cay. Cô vuốt ve khuôn mặt non nớt của Kiều Dĩ Mặc, cố hết sức nở nụ cười, nhẹ giọng nói: "Dĩ Mặc, em có mẹ."

Đỗ Nhượng hít sâu một hơi, hy vọng nụ cười tự nhiên nhất có thể: "Và người đó là chị Hoa nhỏ."

Ánh mắt Kiều Dĩ Mặc trong suốt nhìn cô chăm chăm, một lúc sau mới phản ứng lại, bối rối hỏi lại: "Chẳng lẽ chị Hoa nhỏ và bố định kết hôn?"

Đỗ Nhượng lắc đầu, giọng nói nghẹn ngào: "Dĩ Mặc, chị Hoa nhỏ là mẹ em, là mẹ ruột."

Đỗ Nhượng nói xong, nước mắt liền rơi xuống.

Kiều Dĩ Mặc lẳng lặng nhìn cô, đôi mắt đen nhánh chớp liên tục, nhìn Đỗ Nhượng khóc, bắt đầu méo máo, nhưng lần này không lau nước mắt giúp cô, mà

xoay người chạy đi.

Chạy đến bên cạnh Kiều Cận Nam, ôm thật chân anh.

Kiều Cận Nam nghe hai người nói chuyện từ đầu, anh dịu dàng xoa đầu Dĩ Mạc: "Gọi mẹ đi."

Kiều Dĩ Mạc ngẩng đầu nhìn Kiều Cận Nam, miệng bắt đầu mếu máo, nghẹn ngào nói: "Bố ơi, chị Hoa nhỏ nói là mẹ con, là mẹ ruột."

Kiều Cận Nam bình thản nhìn thẳng bé.

Kiều Dĩ Mạc dè dặt hỏi: "Bố, có thật không? Chị Hoa nhỏ sinh con sao?"

Kiều Cận Nam dịu dàng xoa đầu thẳng bé: "Là thật."

Là thật.

Đôi mắt Kiều Dĩ Mạc đã ngập nước, chân mày cũng nhăn lại, đột nhiên khóc nức lên, nước mắt rơi xuống, thỉnh thoảng lấy tay nhỏ lau nước mắt, vừa lau vừa khóc: "Nhưng bà nội nói mẹ không cần con nữa... Nói mẹ sinh con ra liền bỏ rơi con huhu..."

Ánh mắt chuyển tới Đỗ Nhược, vẻ mặt tủi thân uất ức: "Chị Hoa nhỏ, tại sao lại không cần Dĩ Mạc? Dĩ Mạc không ngoan sao?"

Đỗ Nhược đã khóc không thành tiếng, nước mắt giàn dụa, chỉ biết lắc đầu không ngừng, lại gần ôm chặt thẳng bé vào lòng: "Dĩ Mạc ngoan nhất, làm sao có thể không thích Dĩ Mạc."

Kiều Dĩ Mạc gói đầu trên vai cô khóc lớn: "Vậy tại sao... huhu...chị không tìm Dĩ Mạc?"

Đỗ Nhược ôm chặt thẳng bé, trái tim đau đớn không thôi: "Mẹ vẫn đang tìm Dĩ Mạc."

Đi tìm năm năm.

Dường như Kiều Dĩ Mạc không tin cô, buông cô ra chạy lại ôm chân Kiều Cận Nam, khuôn mặt nhỏ nhắn cọ cọ vào ống quần anh, càng khóc càng lớn, càng khóc càng thương tâm. Có nhiều điều thẳng bé vẫn chưa hiểu, rất nhiều tủi thân cùng khổ sở.

Từ lúc Kiều Dĩ Mạc biết từ "Mẹ", cu cậu muốn biết tại sao mình không có mẹ.

Hỏi bà nội, bà nội nói, mẹ con không cần con nữa, sau này có người nhận là mẹ con thì đừng có tin!

Hỏi cô nhỏ thì cô nhỏ nói, cô cũng muốn biết mẹ cháu là ai.

Hỏi chú Mạnh thì chú Mạnh nói, chú chỉ biết bố cháu có cháu ở Paris, mẹ cháu đâu thì phải hỏi bố cháu.

Hỏi bố, cu cậu không dám hỏi bố...

Thì ra mình có mẹ, thì ra mẹ của mình chính là chị Hoa nhỏ mình thích nhất. Nhưng tại sao mẹ lại không cần mình? Tại sao bây giờ mới tìm mình?

Kiều Dĩ Mạc né tránh động tác của Đỗ Nhược, trong lòng cô nặng trĩu, cô cố gắng kìm nước mắt lại, nghẹn ngào giải thích: "Bây giờ con không giống lúc còn bé đúng không? Cho nên mẹ mới không nhận ra. Con còn nhớ những món đồ chơi và quần áo không? Con đã hỏi mẹ tại sao lại có nhiều đồ chơi và quần áo đúng không?"

Kiều Dĩ Mạc nhìn cô, nặng nề gật đầu.

"Tất cả đều chuẩn bị cho con, bởi vì ngày ngày mẹ đều mong đợi con trở về, cho nên mẹ chuẩn bị tất cả đồ chơi và quần áo mà con sẽ thích."

Kiều Dĩ Mạc vẫn chảy nước mắt, vẫn chưa tin tưởng hoàn toàn hỏi lại: "Có thật không? Mẹ vẫn luôn tìm Dĩ Mạc sao? Mẹ cũng mong Dĩ Mạc trở về sao?"

Đỗ Nhược gật đầu liên tục.

Kiều Cận Nam đẩy Dĩ Mạc đang ôm cứng chân anh ra, thở dài, ngồi xổm người xuống nhìn thẳng thẳng bé: "Chẳng phải vẫn luôn muốn gọi ‘Mẹ’ sao? Bây giờ chị Hoa nhỏ chính là mẹ ruột, con không thích à?"

Kiều Dĩ Mạc nghẹn ngào, bướng bỉnh không chịu trả lời.

Kiều Cận Nam nhướn mày: "Để bố đổi mẹ khác có chịu không?"

"Không muốn!" Kiều Dĩ Mạc lập tức nhảy dựng lên, gấp gấp đến độ hai chân xoắn lại, xoay người nhào vào ngực Đỗ Nhược: "Mẹ...huhu... Mẹ ơi, thật ra Dĩ Mạc vẫn rất nhớ mẹ, rất rất nhớ mẹ ..."

Đỗ Nhược ôm thằng bé thật chặt, khóc không thành tiếng.

Kiều Cận Nam nhìn một lớn một nhỏ ôm nhau khóc lớn, khóe mắt có chút cay cay, anh vội vàng xoay người đi chỗ khác.

Mẹ và con, quả nhiên là sợi dây vắn vương ngọt ngào nhất.

Hai mẹ con ôm khóc lớn một hồi, hai mắt sưng húp lên, Kiều Dĩ Mặc đã được như nguyện không đi vườn trẻ, Đỗ Nhược lại xin nghỉ một ngày, Kiều Cận Nam không thể xin nghỉ dễ dàng, nhìn hai người từ khóc chuyển thành cười, thân mật tới mức không còn chỗ trống cho anh xen vào, đành đi làm còn hơn.

Kiều Dĩ Mặc đã sớm đem túi thân cùng oan ức ném ra sau gáy, thay vào đó là vui sướng không thể diễn tả được.

Mình có mẹ!

Là mẹ ruột đó!

Là chị Hoa nhỏ mình thích nhất!

Cụ cậu nằm trong lòng Đỗ Nhược rất lâu, đột nhiên nhớ ra chuyện gì đó, liền bò dậy lục tung sách vở. Đỗ Nhược tò mò nhìn thằng bé: "Dĩ Mặc, con tìm gì vậy?"

"Đây rồi." Kiều Dĩ Mặc vui vẻ trả lời: "Tìm được rồi!"

Cụ cậu lấy ra một tập giấy vẽ tranh, rút ra một bức tranh đã tô màu: "Chị..."

Dường như nhận ra mình nói sai, cụ cậu vội vàng sửa lại: "Mẹ..." Về mặt còn có chút xấu hổ.

"Mẹ còn nhớ bức tranh này không?"

Kiều Dĩ Mặc giờ bức tranh lên, khi đó Đỗ Nhược còn làm gia sư cho thằng bé, bức tranh một nhà ba người, trên đó còn dấu vết tẩy xóa dòng chữ "Tiểu thư Paris", chữ "Mẹ" viết bổ sung bên cạnh.

Kiều Dĩ Mặc lôi bút màu ra, ngồi nghiêm chỉnh trên bàn học, thận cẩn thận viết chữ Mẹ rất to.

Đỗ Nhược cũng mỉm cười.

Duyên phận thật kỳ diệu. Nửa năm trước cô gặp Dĩ Mặc, không ngờ bức tranh đó là vẽ mình.

"Mẹ nói mẹ không nhận ra con, ngay cả bố cũng không nhận ra sao?" Kiều Dĩ Mặc vừa viết chữ, vừa thắc mắc.

Đỗ Nhược ngồi bên cạnh nhìn thằng bé, đắn đo một lúc mới nói: "Bởi vì có một số chuyện mẹ đã quên mất bố."

"Bởi vì bố rất đáng ghét đúng không?" Kiều Dĩ Mặc còn không thèm ngẩng đầu lên.

Đỗ Nhược nghe giọng nói ngây thơ của Dĩ Mặc liền cười rộ lên.

Cô cũng không biết.

Từ trước tới nay cô luôn cho rằng người cô quên là Hà Khâm Sinh. Nhưng hết lần này tới lần khác tất cả mọi chuyện Hà Khâm Sinh đã làm cô đều nhớ rõ. Ngược lại Kiều Cận Nam, cho dù cô cố ý muốn nhớ lại, nhưng trong đầu không có một chút ký ức nào về anh, kể cả chuyện cô tới bệnh viện Andrew cô cũng không nhớ.

Cô đã hỏi Trình Hi Vi, nhưng Trình Hi Vi nói cũng không nhớ, chỉ nói có hơn một tháng hoàn toàn mất liên lạc với cô, không nhận được tin tức gì.

"Chẳng lẽ bố cũng quên mẹ?" Kiều Dĩ Mặc lại hỏi tiếp.

Đỗ Nhược còn chưa trả lời, cụ cậu đã "Hừ" một tiếng: "Nhất định là bố cố ý! Bố thích làm như vậy nhất!"

Đỗ Nhược không trả lời, mỉm cười xoa đầu thằng bé.

Kiều Dĩ Mặc luôn muốn có mẹ nên càng dính chặt Đỗ Nhược không chịu buông tay, mãi cho đến buổi tối, Đỗ Nhược đi đến đâu thằng bé cũng bám theo, lại được hôm Kiều Cận Nam làm thêm giờ, Đỗ Nhược quyết định để Kiều Dĩ Mặc ngủ cùng, dù sao giường cũng rộng rãi.

Trước khi đi ngủ Kiều Dĩ Mặc có thói quen nghe kể chuyện, bình thường Đỗ Nhược nói một lát là thằng bé ngủ thiếp đi. Nhưng hôm nay cụ cậu quá hưng phấn, nằm trên giường lật tới lui vẫn không ngủ được, chốc lát liền mở mắt ra, thấy Đỗ Nhược vẫn nằm bên cạnh liền cười hi hi, nhắm mắt rồi mở mắt, lại cười.

Đỗ Nhược bị thằng bé chọc cười, hai người nằm trên giường cười đùa vui vẻ.

"Mẹ ơi!"

"Ôi."

"Mẹ ơi!"

"Ừ!"

"Mẹ ơi!"

"Ừ!"

Kiều Dĩ Mặc ôm gối đầu, hạnh phúc tới mức không ngủ được.

"Đúng rồi!" Cu cậu đột nhiên nhảy xuống giường tìm điện thoại của mình: "Có chuyện vui muốn chia sẻ, hi hi..."

Cu cậu mở wechat ra tìm được số của chú Mạnh và cô nhỏ, giọng nói vô cùng hưng phấn: "Cháu có mẹ rồi! Là mẹ ruột! ! !"

Đỗ Nhược nhìn thấy hình một cô gái trẻ: "Cô nhỏ gọi là Xảo Xảo đúng không?"

Kiều Xảo Xảo? Tên ... thật là đáng yêu ...

"Đây là tên thân mật của cô nhỏ. Bà nội và bố đều gọi như vậy." Kiều Dĩ Mặc thông báo xong, tiếp tục tìm số Hà Kiều Kiều.

Nhưng cu cậu do dự một chút cuối cùng quyết định tắt điện thoại.

Đỗ Nhược định hỏi lý do, Kiều Dĩ Mặc nhìn cô: "Mẹ ơi, sau này nếu như ở vườn trẻ, con không gọi mẹ có được không?"

"Tại nào?"

Kiều Dĩ Mặc cúi đầu ủ rũ: "Hà Kiều Kiều sẽ buồn."

Trước kia hai người đều không có mẹ, hiện tại mình đã có mẹ, nhưng Kiều Kiều vẫn chưa có...

Trong lòng Đỗ Nhược thấy chua xót, ôm Kiều Dĩ Mặc hôn một cái.

Thằng bé còn nhỏ như vậy nhưng chuyện gì cũng biết làm cô thấy đau lòng.

Lúc Kiều Cận Nam trở về thấy Kiều Dĩ Mặc đã ngủ thiếp đi, Đỗ Nhược cũng mơ mơ màng màng nửa ngủ nửa tỉnh, nhưng anh vừa đẩy cửa cô liền mở mắt ra, cô vội vàng ra hiệu, chỉ xuống Kiều Dĩ Mặc.

Thằng bé vừa mới ngủ...

Kiều Cận Nam liếc con trai một cái, có chút buồn bực.

Người thì nhỏ mà ngủ dang cả hai tay hai chân chiếm hơn nửa cái giường.

Kiều Cận Nam lại gần định ôm Dĩ Mặc đi, Đỗ Nhược vội ngăn cản lại.

"Hôm nay sẽ để con ngủ bên này đi, trước khi đi ngủ thằng bé đã nhắc đi nhắc lại, em liền đồng ý rồi." Đỗ Nhược hạ giọng xuống.

Kiều Cận Nam định sửa lại tư thế ngủ của Dĩ Mặc nhưng bị Đỗ Nhược ngăn cản.

"Thằng bé vừa mới ngủ."

Kiều Cận Nam giận dữ: "Vậy anh ngủ ở đâu?"

Đỗ Nhược cười cười, chỉ sang phòng bên cạnh.

Sắc mặt Kiều Cận Nam liền tối lại.

"Chỉ một đêm thôi..." Đỗ Nhược nháy mắt, giọng nói quyến rũ nịnh bợ: "Thật mà, chỉ một đêm thôi, được không?"

Kiều Cận Nam thấy cổ họng phát khô.

Nhìn thấy nhưng không ăn được, thà rằng đi chỗ khác.

Anh xoay người định vào phòng tắm.

"Đừng..." Đỗ Nhược thấp giọng: "Anh xuống tầng dưới đi, đừng đánh thức Dĩ Mặc."

Kiều Cận Nam quay đầu lại, ánh mắt giống như nhìn người phụ tình, anh nhéo má cô, cúi người xuống hăng hôn cô một cái sau đó mới đi ra ngoài.

Tắm rửa xong, anh tự giác đi tới phòng Dĩ Mặc, nhưng giường chỉ rộng 1m2, chỉ vừa tới gối anh, hai chân thừa ra bên ngoài, chân cũng không vừa, lật người không cẩn thận có thể lăn xuống giường.

Đúng là...Mua dây buộc mình!

Kiều Cận Nam nằm trên giường nhỏ, đột nhiên mỉm cười.

Cũng không biết cười chính mình, hay vì hai mẹ con nằm bên kia làm trái tim anh bình yên..

Đột nhiên chuông điện thoại vang lên, một giọng nói không vui truyền tới: "Cận Nam, ngày mai đến Thịnh Thế, ta có chuyện muốn nói với con."

Bạn đang đọc truyện *Bong Bóng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 64

Ngô Khánh Phân phát hiện ra Kiều Cận Nam là một đứa trẻ khác biệt so với các bạn đồng trang lứa.

Thông minh, trầm tĩnh, cô đơn. Vì thế bà từng đưa Kiều Cận Nam tới bệnh viện, bà sợ con trai gặp vấn đề gì đó, cũng may bác sĩ nói không sao, chỉ là tính cách "Lạnh lùng" trời sinh, không hòa đồng mà thôi.

Từ nhỏ Kiều Cận Nam đã không giống những đứa trẻ bình thường. Ăn uống không quá cầu kỳ, thành tích học tập dẫn đầu, thằng bé muốn cái gì đều tự nỗ lực giành lấy, người khác không cho cũng không nhất quyết phải đoạt cho bằng được, không làm nũng, không khóc lóc ăn vạ.

Đối với mọi người xung quanh cũng vậy.

Mọi người được chia làm hai loại, không phải "Thích" và "Không thích", mà là "Ghét" và "Không ghét".

Kiều Cận Nam luôn được các cô gái vây quanh. Khi còn học trung học, mỗi ngày đều có một nhóm nữ sinh đi tới đi lui trước cổng nhà cũ, vào ngày lễ tình nhân lễ hoặc Giáng Sinh, trong sân ngập tràn quà tặng, chất thành đống giống như nhà họ bán hàng vậy.

Ngô Khánh Phân có hai người con trai mất sớm, cho nên tới Kiều Cận Nam bà cực kỳ để ý, bà cho rằng con trai là người lạnh lùng nên không đặt nhiều tâm tư vào chuyện nam nữ.

Sự thật chứng minh bà đã đoán đúng.

Cho dù luôn được các cô gái vây quanh nhưng không một ai có thể thân thiết với Kiều Cận Nam, hơn nữa bởi vì thái độ lạnh lùng, lời nói khắc nghiệt đã làm tổn thương không ít trái tim thiếu nữ. Khi Kiều Cận Nam trưởng thành, cô gái dám theo đuổi không nhiều như trước. Nhưng sau này Kiều Cận nam cũng có vài người bạn gái, những cô gái có thể lọt vào mắt xanh của thằng bé tất nhiên đều là người không tầm thường.

Nhưng người lạnh lùng thì vẫn lạnh lùng, tất cả "Bạn gái" đều không trụ nổi quá một tháng, ngay cả thanh mai trúc mã Bạch Hiểu Vi cũng có tật xấu để Kiều Cận Nam bới móc.

Trước kia bà còn bình tĩnh chờ Kiều Cận Nam và Đỗ Nhược chia tay, nào có biết Kiều Cận Nam đột nhiên điều tra hành tung của Đỗ Nhược, hoàn toàn không có dấu hiệu chia tay.

Ngày hôm qua bà còn đựng phải Lạc Tang Tang.

Lạc Tang Tang còn nghĩ mình là thiếu nữ mười tám, sơn móng tay đỏ chót, chỉ vào mặt bà cười hả hê: "Nghe nói Kiều Cận Nam sắp cưới Đỗ Nhược vào cửa? Haizz, thật ra Đỗ Nhược cũng là cô gái tốt, dù sao cũng từng lọt vào mắt Hà Khâm Sinh nhà tôi, không hề thua kém ai. Nhưng tính tình quá bướng bỉnh, năm đó bị Khâm Sinh bỏ rơi còn khóc lóc làm loạn không thể sống thiếu Khâm Sinh, sau đó còn tự sát... Chuyện này rất nổi tiếng trong hội du học sinh, hỏi một chút là rõ ngay. Hai nhà Hà Kiều chúng ta cũng coi như có giao tình, về sau đôi bên còn qua lại, bà nhớ quản con dâu tốt nhà bà, nếu không lại mất không chế nhạo vaod Khâm Sinh..."

Bây giờ nhớ lại đầu Ngô Khánh Phân vẫn còn tê dại, tức giận từ ngực xông thẳng lên đại não, hận không thể xông lên đánh người..

Từ khi nào bà bị Lạc Tang Tang công kích không thể phản pháo lại? Từ lúc nào Kiều Cận Nam lại thua kém cái loại công tử bột Hà Khâm Sinh đó? Bà sống tới từng này tuổi chưa bao giờ mất mặt như vậy! Tại sao Kiều Cận Nam chọn người bà căm ghét như vậy? Còn chưa cưới vào cửa đã chịu sỉ nhục, sau này còn tới mức nào nữa.

Ngô Khánh Phân nhìn giờ liên tục, chắc chắn Kiều Cận Nam đã coi lời của bà như gió thoảng bên tai.

Bà giẫm mạnh giày cao gót đi sang phòng bên cạnh.

Kiều Cận Nam ngẩng đầu lên nhìn bà một cái sau đó cúi đầu tiếp tục công việc.

"Cận Nam, ta đã hẹn Hiểu Vi tuần này cùng nhau ăn cơm." Ngô Khánh Phân bình tĩnh ngồi xuống ghế đối diện.

Kiều Cận Nam không trả lời.

"Hai đứa cũng coi như là thanh mai trúc mã, mấy năm nay con bé càng ngày càng xinh đẹp, tự mở công ty riêng kinh doanh, con thấy thế nào?"

Mười ngón tay Kiều Cận Nam lướt trên bàn phím, thanh âm đặc biệt dễ nghe.

"Chắc con cũng biết tình cảm của con bé, phụ huynh hai nhà cũng nên gặp mặt chọn ngày tốt cho hôn sự."

Lúc này Kiều Cận Nam mới ngẩng đầu lên, ánh mắt đầy vẻ chế giễu.

Ngô Khánh Phân thấy tín hiệu nguy hiểm giọng nói liền hòa hoãn: "Dù thế nào cũng không thể là Đỗ Nhượng!"

Kiều Cận Nam day day trán.

"Con không có thói quen nói việc riêng ở công ty." Kiều Cận Nam lạnh lùng nói.

Ngô Khánh Phân tức giận cau gắt: "Không nói ở công ty thì nói ở đâu? Nhà thì không về, biệt thự thì bỏ không, chạy tới nơi bé tí đó để chui rúc! Con làm vậy để kéo dài chuyện này đúng không?"

"Chẳng qua con muốn mẹ có thời gian để nhìn rõ sự thật."

"Nhìn rõ sự thật? Chuyện gì?"

Kiều Cận Nam nghiêm túc nhìn vào mắt Ngô Khánh Phân: "Con trai của mẹ coi trọng Đỗ Nhượng."

Ánh mắt kiên định làm Ngô Khánh Phân cũng phải giật mình, nhưng làm bà càng tức giận hơn, đặt mạnh lên bàn: "Kiều Cận Nam, con có bị quỷ ám hay không? Bạch Hiểu Vi tốt như vậy thì không thích, tại sao cứ chắt nhắt với Đỗ Nhượng để chọc tức mẹ?"

Kiều Cận Nam tiếp tục làm việc, giọng nói vô cùng thờ ơ: "Con không có hứng thú đi chọc giận mẹ."

"Vậy con nói đi, muốn dây dưa với Đỗ Nhượng tới khi nào?"

Kiều Cận Nam nhướn mày lên: "E rằng không thể như mẹ mong muốn."

Về mặt Kiều Cận Nam như không có chuyện gì xảy ra, làm bà tức giận không thờ nổi, nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Ta không đồng ý."

Kiều Cận Nam nhìn bà, bình tĩnh nói: "Con muốn chọn bạn đời thế nào tại sao phải cần sự đồng ý của mẹ?"

"Con..." Ngô Khánh Phân bị chặn đứng không thể phản bác lại.

Kiều Cận Nam bình tĩnh đứng lên, tự rót cho mình một chén trà, bưng chén trà nhìn Ngô Khánh Phân: "Mẹ cần phải biết một số chuyện. Thứ nhất, không phải Hà Khâm Sinh bỏ rơi Đỗ Nhượng mà là Đỗ Nhượng bỏ rơi Hà Khâm Sinh. Thứ hai, cuộc sống của con, bao gồm quyền lựa chọn bạn đời, là do con làm chủ. Thứ ba..."

Ánh mắt sâu thẳm nhìn thẳng vào Ngô Khánh Phân: "Đỗ Nhượng là mẹ Di Mặc, là duy nhất không thể bị người khác thay thế."

Những lời này không làm Ngô Khánh Phân bình tĩnh suy nghĩ, ngược lại càng thêm làm bà tức giận hơn: "Ta cũng là mẹ con! Tại sao không suy nghĩ cho mẹ một chút? Con cưới Đỗ Nhượng về, làm sao ta dám ra đường gặp người khác? Nửa đời sau sẽ bị Lạc Tang Tang cười nhạo?"

Kiều Cận Nam nhíu mày.

"Con muốn loại phụ nữ nào chẳng được? Tại sao nhất định phải là hàng đã dùng qua? Nếu con cưới Đỗ Nhượng, có biết người khác sẽ cười nhạo thế nào không? Chính là nhặt giày rách!"

Kiều Cận Nam đột nhiên đặt chén trà trong tay xuống, ánh mắt đã nổi lên tức giận.

"Kiều Cận Nam, đừng ý lại ta thương con! Ta thương con nhưng không thể nào chấp nhận người phụ nữ đó! Đừng quên Thịnh Thế, bao gồm phần lớn sản nghiệp Kiều gia đều do ta quản, đừng ép ta phải tuyệt tình!"

Tức giận trong mắt Kiều Cận Nam đã lắng đọng lại, anh chậm rãi đứng lên, vẻ mặt bình tĩnh không rõ vui buồn: "Mẹ nghĩ là con cần nó?"

Đây là lần đầu tiên Ngô Khánh Phân nhìn thấy thái độ này của Kiều Cận Nam, bị khí thế sắc bén làm ngậy ngấn cả người.

Kiều Cận Nam rút một phong thư từ trong ngăn kéo ra, đẩy tới trước mặt Ngô Khánh Phân, sau đó lấy ra một tấm danh thiếp đặt cạnh hai chữ "Tư chức" rất to, ánh mắt nhìn chăm chăm Ngô Khánh Phân, ngón tay nhịp nhàng gõ lên tấm danh thiếp: "Thật đúng lúc, con rất mong đợi, rốt cuộc là Kiều Cận Nam không thể rời bỏ Thịnh Thế, hay là Thịnh Thế không thể rời bỏ Kiều Cận Nam!"

Nói xong, mặc kệ Ngô Khánh Phân quát tháo phía sau, Kiều Cận Nam quyết đoán rời đi.

Kiều Cận Nam từ chức.

Không biết tin tức truyền ra từ đâu, ngay cả J.M cũng bàn luận sôi nổi. Lúc nghỉ trưa, Cindy không kiềm chế được tám chuyện với Đỗ Nhược: "Cậu có theo dõi cổ phiếu của Thịnh Thế không? Kể từ khi truyền ra tin tức Kiều tổng từ chức, cổ phiếu giảm liên tục! Không biết có phải có người cố ý..."

Đỗ Nhược chọc chọc bát cơm, dù sao cũng sống chung một nhà vậy mà tới hôm nay cô mới biết tin này, lúc đầu cô còn nghĩ là giả vì Kiều Cận Nam không nói gì với cô, nhưng không có lừa thì sao có khó, chẳng có lý gì mà cổ phiếu Thịnh Thế liên tục rớt giá.

Cô cẩn thận nghĩ lại, mấy ngày nay Kiều Cận Nam không đi làm sớm như mọi khi, buổi tối cô về đã thấy anh ở nhà, cô còn nghĩ gần đây công việc của anh ít đi.

"Cậu nghĩ tại sao Kiều tổng lại từ chức?" Cindy tiếp tục tám chuyện: "Bởi vì cãi nhau với chủ tịch? A, chẳng lẽ bởi vì phụ nữ! Phim truyền hình thường diễn như vậy..."

Đỗ Nhược yên lặng ăn cơm, định chút nữa sẽ gọi điện hỏi Kiều Cận Nam.

"Oa..." Cindy vẫn đắm chìm trong thế giới của mình, hai tay ôm mặt: "Chỉ cần nghĩ tới đây đã thấy Kiều tổng thật mạnh mẽ, thật đẹp trai."

Đỗ Nhược: "..."

Cơm nước xong Đỗ Nhược tìm một chỗ vắng vẻ, gọi cho Kiều Cận Nam.

"Anh từ chức?"

Kiều Cận Nam hờ hững "Ừ" một tiếng.

Đỗ Nhược hít sâu một hơi: "Cãi nhau với bà nội Di Mặc? Chẳng lẽ vì em..."

Kiều Cận Nam cười nhẹ: "Đỗ Nhược."

"Sao?"

"Em suy nghĩ nhiều rồi."

"..."

Đỗ Nhược: "Vậy thì tại sao..."

"Vì anh muốn chứng minh thực lực của mình."

"..."

Thấy có người tới đây, Đỗ Nhược vội vàng hạ giọng xuống: "Kiều cận nam, anh nghiêm túc một chút được không?"

Kiều Cận Nam giả vờ tức giận: "Em không định cho chồng em nghỉ ngơi một thời gian sao? Sợ anh không nuôi nổi em?"

Đỗ Nhược ngượng ngừng đỏ mặt: "Không thèm nói chuyện với anh! Buổi tối em sẽ..."

"Tính sổ với anh?"

"..."

Ăn trưa xong, mọi người đi về văn phòng càng nhiều, Đỗ Nhược nghe thấy Kiều Cận Nam trêu chọc: "Em không cảm thấy chúng ta cần nghiêm túc nói chuyện yêu đương sao?"

Đỗ Nhược vội vàng hứa theo: "Dạ dạ dạ, bây giờ anh rảnh rồi nói chuyện yêu đương, nhưng em còn phải đi làm! Buổi tối về nhà nói tiếp!"

Lúc làm việc Đỗ Nhược vẫn suy nghĩ chuyện Kiều Cận Nam từ chức, trong lòng cô nặng trĩu.

Trước khi tan việc điện thoại cô rung lên, Kiều Cận Nam nhắn tin tới.

"Buổi tối dưới ánh nến, xem phim, hẹn hò hay không hẹn hò?"

Đỗ Nhược bật cười, cái người này quá rảnh rồi rồi. Kiều Cận Nam là ai, chính anh còn không lo lắng, cô gấp gấp thì có ích gì.

Thế nên cô vui vẻ nhắn lại: "Hẹn hò!"

Bạn đang đọc truyện *Bong Bóng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 65

Quả thật Đỗ Nhược và Kiều Cận Nam chưa từng có một buổi hẹn hò nghiêm túc nào. Nói ra cũng thật buồn cười vì thời gian hai người bên cạnh nhau chủ yếu là ở thư phòng và... Trên giường.

Trước khi tan việc, Đỗ Nhược đứng soi gương rất lâu trong phòng vệ sinh, cũng may kể từ khi làm việc cho Bạch Hiểu Vi, cô bắt đầu chú ý tới ngoại hình nhiều hơn, ăn mặc thế này đi hẹn hò cũng không đến nỗi khó coi.

Đã vào đầu mùa hè, giờ tan tầm trời còn chưa tối hẳn, cô lái xe, trong lòng có chút chờ mong vì dù sao cũng là lần đầu tiên hai người "Hẹn hò".

Kiều Cận Nam đã đặt phòng trước, Đỗ Nhược phải mở GPS lòng vòng rất lâu mới tìm được. Tuy vị trí khiêm tốn, nhưng kiến trúc không hề khiêm tốn chút nào, hơn nữa thật sự là buổi tối dưới ánh nến như Kiều Cận Nam đã nói, cô vừa đi vào đã nhìn thấy nến trang trí trên bàn ăn.

Trong phòng không bật đèn, nguồn sáng chủ yếu dựa vào ánh nến, mọi vật đều mờ ảo làm không gian rung động lòng người.

Trong phòng chỉ có chỉ một mình Kiều Cận Nam.

Cô nhìn thấy anh đã ngồi ngay ngắn trước bàn ăn, thấy cô đi vào anh liền đứng dậy kéo ghế ngồi giúp cô.

Tiếng đàn dương cầm du dương bên tai, Đỗ Nhược ngồi xuống nhìn xung quanh, trong phòng chỉ có một bàn duy nhất...

"Kiều tiên sinh cùng bạn gái hẹn hò cũng phải hoành tráng như vậy?" Đỗ Nhược không nhịn được trêu ghẹo anh.

Chỉ một bữa ăn mà bao cả một phòng lớn.

Tâm trạng Kiều Cận Nam rất tốt, anh cười khê: "Mỗi ngày gian phòng này chỉ phục vụ một bữa ăn."

Đỗ Nhược đột nhiên nghĩ ra: "Dĩ Mặc đâu? Sao không đưa con tới đây?"

Kiều Cận Nam mỉm cười: "Em thấy ai đi hẹn hò còn dắt theo trẻ con không?"

"..."

"Anh đưa thằng bé về nhà bà nội rồi."

Từ trước tới nay Kiều Cận Nam và Ngô Khánh Phân luôn phân biệt rõ ràng, mâu thuẫn của người lớn không bao giờ mang Dĩ Mặc vào.

Đỗ Nhược nghĩ đến cuộc gọi lúc trưa: "Anh từ chức là thật sao?"

Kiều Cận Nam nhìn cô: "Nếu không thì làm sao có bữa tối dưới ánh nến này?"

Đỗ Nhược cảm thấy anh luôn hỏi ngược lại người khác là do thói quen, lâu ngày không sửa được, vì vậy cô đành im lặng.

Bữa ăn này thích hợp với những cặp đôi đang trong giai đoạn yêu đương nồng nàn, nhà trai tình ý dạt dào, nhà gái e thẹn đáng yêu, hai người tình chàng ý thiếp, nhưng dĩ nhiên Kiều Cận Nam không bao giờ nói những lời âu yếm đường mật, Đỗ Nhược không quen nói những câu nũng nịu nhõng nhẽo, vì vậy

hai người liền ... im lặng dùng bữa.

Từ trước đây hai người bọn họ ăn cơm đều có Dĩ Mặc bên cạnh, một lát nói muốn ăn cái này, một lát muốn uống cái kia, bữa cơm liền qua rất nhanh. Vào lúc này chỉ có hai người, các món ăn lần lượt được mang lên, Đỗ Nhược thấy thời gian trôi qua thật chậm.

"Kiều Cận Nam, bữa ăn này phải đặt trước rất lâu đúng không?"

Kiều Cận Nam không phải người nói nhiều, tư thế dùng cơm vô cùng đẹp mắt, bình tĩnh trả lời: "Nhờ Mạnh Thiệu Trạch giúp."

Mạnh Thiệu Trạch, lần này Đỗ Nhược tìm được đề tài.

"Hình như gần đây Mạnh Thiệu Trạch rất bận rộn? Lâu lắm rồi không thấy anh ấy tìm Dĩ Mặc."

Kiều Cận Nam cười khê: "Bận rộn đầu trí với Tống Như Nhược."

Đỗ Nhược ngạc nhiên: "Tống Như Nhược?"

"Rất kỳ lạ đúng không?" Kiều Cận Nam nhìn cô: "Hai người đó biết nhau từ khi còn nhỏ. Đúng rồi, dùng một từ mọi người thích dùng nhất, gọi là thanh mai trúc mã."

"Nhưng Tống Như Nhược đã đính hôn với Hà Khâm Sinh?"

"Chẳng có ai quy định thanh mai trúc mã không thể chia tay, không được yêu người khác?"

Cô nhớ Tống Như Nhược và Bạch Hiểu Vi có quan hệ rất tốt.

Kiều Cận Nam, Hà Khâm Sinh, Mạnh Thiệu Trạch, Tống Như Nhược, Bạch Hiểu Vi, thì ra mọi người đều quen biết nhau. Thế giới thật là nhỏ.

Cô đột nhiên nghĩ đến Bạch Hiểu Vi và Kiều Cận Nam tuổi sắp xỉ nhau, cô tò mò hỏi: "Nếu vậy anh và Bạch Hiểu Vi cũng là thanh mai trúc mã?"

Kiều Cận Nam nhướng mày: "Nếu định nghĩa thanh mai trúc mã là hai người khác giới cùng nhau trưởng thành thì miễn cưỡng coi là vậy."

Đỗ Nhược rũ mắt xuống, chọc chọc con ốc sên trong đĩa: "Ừ."

Kiều Cận Nam cười nhẹ: "Ghen à?"

Đỗ Nhược lườm anh: "Không phải."

Kiều Cận Nam vẫn cười, Đỗ Nhược không thèm để ý tới anh vui đầu vào ăn cơm. Hai người không nói chủ đề này nữa, cơm nước xong, hai người theo kế hoạch đi xem phim.

Kiều Cận Nam không thích những nơi có quá nhiều người, trước đây đi du lịch cũng lựa chọn nơi vắng khách du lịch, ăn cơm cũng đặt trước phòng riêng, xem phim cũng chọn một rạp chiếu phim tư nhân, anh lựa chọn bộ phim "Intouchables" không công chiếu trong nước.

Đỗ Nhược và Kiều Cận Nam từng đề cập tới bộ phim này, nhắc tới bản nhạc phim được trình bày bởi nghệ sĩ Einaudi tài năng. Bộ phim đạt doanh thu phòng vé ấn tượng, mặc dù khi đó Đỗ Nhược đã về nước, nhưng thỉnh thoảng cũng theo dõi thông tin bên lề về bộ phim này. Cô cũng rất thích bộ phim và xem lại rất nhiều lần.

Nội dung kể về một thương gia giàu có bị liệt toàn thân sau một tai nạn nhảy dù, cuộc sống sinh hoạt của ông gặp khó khăn. Ông tìm một thanh niên người da đen tới giúp việc, chăm sóc ông. Điểm thú vị trong câu chuyện là việc đưa đẩy hai nhân vật - một giàu có, tri thức, sành điệu, đến từ tầng lớp thượng lưu và một nghèo, cộc cằn, tệ nạn, ít học, thuộc thành phần dưới đáy xã hội - lại gần nhau. Một bộ phim cảm động giàu tính nhân văn.

Mặc dù từng xem nhiều lần, nhưng chiếu đến những tình tiết phóng đại trong phim Đỗ Nhược vẫn không nhịn được cười, thấy Kiều Cận Nam vẫn không nhúc nhích nhìn chăm chăm màn hình: "Anh từng xem rồi?"

"Ừ."

Xem rồi còn xem lại làm gì...

Một bộ phim giải trí làm tâm trạng Đỗ Nhược rất tốt, Kiều Cận Nam vẫn nắm tay cô thật chặt, lúc hai người đi ra, thật giống như những đôi tình nhân khác.

"Kiều Cận Nam, dù đã xem nhiều lần nhưng em vẫn thích, tại sao hai người sống chung rất vui vẻ, tại sao Tiểu Hắc lại muốn rời xa ông chủ."

Kiều Cận Nam quay đầu nhìn cô: "Hôm nay đã hiểu chưa?"

Đỗ Nhược gật đầu: "Bởi vì hai người không cùng một tầng lớp, không cùng một thế đứng đúng không?"

Kiều Cận Nam liền nhủ mảy lại.

Đỗ Nhược tiếp tục nói: "Hai người đều có cuộc sống của riêng mình, sớm muộn gì cũng phải trở về cuộc sống trước đây, cho nên chia tay là tất nhiên."

Vừa mới dứt lời Đỗ Nhược đã cảm thấy bên cạnh có chút lạnh lẽo.

Cô ngẩng đầu nhìn thấy Kiều Cận Nam đã lạnh mặt.

"Kiều Cận Nam?" Cô lắc lắc tay anh.

Kiều Cận Nam nhìn cô: "Đỗ Nhược, sau này không được nói như thế nữa."

Đỗ Nhược ngạc nhiên.

"Kiều Cận Nam, em không có ý đó..." Cô nghĩ anh đã hiểu lầm nên vội vàng giải thích: "Em chỉ đang bình luận về bộ phim..."

Dĩ nhiên Kiều Cận Nam không chịu hiểu cho cô: "Chia tay là tất nhiên đúng không?"

Hai người đang đi tới bãi đậu xe, Kiều Cận Nam nắm chặt tay cô, kéo cô vào cửa hàng trang sức bên đường.

Trên khu phố nhà giàu, các cửa hàng mọc lên san sát, Kiều Cận Nam lôi cô vào cửa hàng, nhìn về mặt anh không cho phép từ chối nên cô để mặc anh kéo đi, nhưng khi vào tới cửa hàng cô nhìn thấy một gương mặt quen thuộc.

Vừa lúc này còn nhắc tới, là Bạch Hiểu Vi.

Đỗ Nhược dừng lại không cho Kiều Cận Nam đi vào: "Kiều Cận Nam, Bạch Hiểu Vi ở bên trong."

Kiều Cận Nam quay đầu lạnh lùng nhìn cô: "Việc gì phải sợ?"

Sau đó anh kéo Đỗ Nhược tiến vào.

Bạch Hiểu Vi quay đầu lại nhìn thấy hai người, ban đầu là sững sốt sau đó liền tiến lên chào hỏi: "Kiều tiên sinh, Đỗ Nhược, thật trùng hợp."

Kiều Cận Nam gạt đầu một cái coi như đáp lại, Đỗ Nhược chào hỏi: "Chị Vy."

"Thích cái nào, tự em chọn đi." Kiều Cận Nam không nhìn Bạch Hiểu Vi, lôi kéo Đỗ Nhược tới tủ bày nhẫn kim cương.

Đỗ Nhược không muốn mua nhẫn kim cương vào lúc này, cô níu cánh tay anh muốn rời đi. Bạch Hiểu Vi cười cười tiến lại gần: "Hai người định kết hôn?"

Dường như hai người đồng thời trả lời.

Kiều Cận Nam: "Đúng."

Đỗ Nhược: "Không phải."

Nụ cười trên mặt Bạch Hiểu Vi cứng lại.

Vẫn là phong cách tinh tế, nụ cười luôn tao nhã, nhưng Đỗ Nhược lại cảm thấy tuy Bạch Hiểu Vi cười nhưng giống như khóc thì đúng hơn.

Cô nhớ lần nói chuyện ở phòng ăn, Bạch Hiểu Vi hỏi tại sao Kiều Cận Nam lại thích cô, cô trả lời rằng "Có lẽ thích em vì em không thích anh ta, em từng từ chối anh ấy ba lần." Khi đó Bạch Hiểu Vi đột nhiên cười lớn, cười đến nỗi hai mắt nhòa đi.

Khi đó Đỗ Nhược không rõ Bạch Hiểu Vi và Kiều Cận Nam có quan hệ gì, bây giờ nghĩ lại, vẻ mặt Bạch Hiểu Vi gần như sắp khóc.

Đỗ Nhược lại kéo kéo tay áo Kiều Cận Nam.

"Chúc mừng..." Bạch Hiểu Vi duy trì nụ cười: "Nhớ phát thiệp mời cho em."

Kiều Cận Nam túm được bàn tay lấm chuyen của Đỗ Nhược: "Dĩ nhiên."

Bạch Hiểu Vi cười cười, xoay người rời đi.

Đỗ Nhược giật giật tay áo Kiều Cận Nam: "Kiều Cận Nam, em đã giải thích với anh là em không có ý nói những lời đó, tại sao..."

Kiều Cận Nam chỉ nhìn chăm chăm cô: "Có muốn hay không?"

Đỗ Nhược biết anh ám chỉ chiếc nhẫn kim cương, cô bất đắc dĩ nói: "Kiều Cận Nam, bây giờ..."

Kiều Cận Nam không chờ cô nói hết liền kéo cô ra khỏi cửa hàng, đến bãi đậu xe, trực tiếp lái xe về nhà, trên đường đi không nói lời nào.

Vốn dĩ hẹn hò vui vẻ cuối cùng lại có kết cục như vậy, về mặt Đỗ Nhược như đưa đám.

Thật ra Đỗ Nhược biết lý do khiến Kiều Cận Nam tức giận: "Hai người không cùng một thế giới", Cô từng dùng lý do này từ chối anh rất nhiều lần.

"Kiều Cận Nam..." Lúc xuống xe, Đỗ Nhược kéo tay anh lại, tự nhận là người không biết làm nũng nhưng trong giọng lại mang theo chút hờn dỗi: "Em không cố ý mà..."

Kiều Cận Nam không thêm chú ý tới cô.

"Vừa lúc này em cảm thấy không nên có ý ân ái trước mặt Bạch Hiểu Vi, làm như vậy quá kích thích người ta." Đỗ Nhược tiếp tục lắc tay anh: "Đừng giận em nữa được không?"

Kiều Cận Nam đi vào thang máy, nhưng không hất tay cô ra.

"Hơn nữa, em thấy bà nội Dĩ Mặc vẫn không đồng ý chuyện của chúng ta, anh còn chưa gặp mặt mẹ em, chưa gì đã vội vàng nói kết hôn?" Trong thang máy chỉ có hai người họ, Đỗ Nhược ôm anh, ngẩng đầu nhìn thẳng vào mắt anh.

Kiều Cận Nam vội nhìn đi chỗ khác.

"Thật ra anh rất muốn cười đúng không?"

"Nhìn em ra sức lấy lòng anh, thấy rất vui đúng không?"

"Buồn cười thì cứ cười đi, đừng có giả bộ."

"Vậy anh đừng cười."

"Đừng cười, không được cười."

Cuối cùng Kiều Cận Nam không thể làm mặt lạnh được nữa, khóe miệng cong lên.

"Ngày mai là cuối tuần, về ra mắt mẹ em trước."

Đỗ Nhược cười gật đầu: "Được!"

Nhưng ngày hôm sau hai người không thể gặp mặt Tần Nguyệt Linh, vì Đỗ Hiểu Phong lại xảy ra chút chuyện.

Bạn đang đọc truyện *Bong Bóng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 66

Đỗ Nhược nhận được điện thoại từ bệnh viện liền vội vàng gọi cho Đỗ Hiểu Phong, trong điện thoại giọng Tiểu Phong có phần ủ rũ làm cô cũng người giận đi, nhưng cô vẫn không kìm chế được gầm nhẹ: "Đỗ Hiểu Phong, lại chuyện gì nữa đây? Em không thể ngoan ngoãn một chút sao?"

Lần trước suýt chút nữa bị buộc thôi học, lần này là đánh nhau phải nhập viện, y tá nói đối phương còn muốn kiện cáo nữa.

"Chị..."

"Em đánh người ta thành cái dạng gì rồi? Còn em nữa, có nghiêm trọng không?"

"Em không sao, nhưng em không đánh nhau..."

"Có thật không? Vậy tại sao lại vào bệnh viện?"

"Chị... Không phải như chị nghĩ..."

"Được rồi được rồi, chờ chị tới rồi nói tiếp."

Đỗ Nhược ngắt điện thoại, Kiều Cận Nam đã cầm chìa khóa chuẩn bị cùng cô ra ngoài, anh nhéo nhéo má cô: "Có chuyện gì?"

Đỗ Nhược thấy tâm trạng anh rất tốt, cô hậm hực theo sau: "Kiều Cận Nam, có bao giờ anh gặp chuyện không thể giải quyết không?"

Kiều Cận Nam không hề do dự trả lời: "Không có."

Đỗ Nhược nhìn về mặt lạnh lùng kia, không nói tới chuyện anh muốn gió được gió muốn mưa được mưa, với tính cách lý trí lãnh đạm của anh tất nhiên là không có chuyện có thể làm anh phiền não.

Lúc hai người đến bệnh viện, Đỗ Hiểu Phong đang nằm trên giường bệnh, đầu bị băng lại, hai mắt sưng húp, khóe miệng thì chảy máu, trên người đắp chăn nên Đỗ Nhược không nhìn thấy những vết thương trên người. Bác sĩ còn dặn dò: "Rất có thể anh chàng này là nạn nhân, nếu đổi lại người khác sợ rằng xương sườn cũng bị gãy, ngày mai chụp CT, nếu không gặp vấn đề gì thì có thể ra viện."

Dù sao cũng em trai mình, thấy Tiểu Phong bị thương cô cũng đau lòng, cô hỏi han vài câu, Đỗ Hiểu Phong làm ra vẻ không sao, bị hỏi nhiều lại còn thấy cô phiền phức: "Chị, em không sao mà, chị đừng..."

Kiều Cận Nam ngồi im một bên lạnh lùng liếc sang, Đỗ Hiểu Phong đành nuốt nửa câu sau vào bụng.

Đỗ Nhược lườm anh một cái: "Nói đi, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?"

Đỗ Hiểu Phong liếc mắt nhìn Kiều Cận Nam ngồi bên cạnh, cậu đành nói thật: "Sáng nay em ra ga tàu hỏa đón mẹ, kết quả người thì không đón được, đụng phải tên cướp giật túi xách của một bác gái, em liền đuổi theo, đánh nhau với tên cướp đoạt lại chiếc túi. Bác gái nhận được túi xách rồi đi ngay, ai dè tên trộm cắn ngược lại nói em đánh hấn, còn muốn kiện em nữa!"

Đỗ Nhược nheo mắt lại: "Mẹ tới đây?"

"Vâng." Đỗ Hiểu Phong thăm dò: "Chị, rốt cuộc chị với mẹ là thế nào? Nửa năm rồi... Mẹ nghe tin chị về nhà liền tránh né..."

Đỗ Nhược im lặng.

Đỗ Hiểu Phong lảng sang chuyện khác: "Chị yên tâm đi, em làm việc trọng nghĩa, chẳng lẽ cảnh sát không biết phân biệt trắng đen? Chị đừng lo lắng."

Đỗ Nhược xoa đầu em trai: "Nhớ đấy, sau này đừng có gây chuyện nữa. Chị đi đón mẹ."

Nói xong, cô trừng mắt nhìn Kiều Cận Nam.

Kiều Cận Nam mặt không đổi sắc đứng dậy, lại liếc mắt nhìn Đỗ Hiểu Phong một cái mới chậm rãi đi ra ngoài.

Đỗ Hiểu Phong rùng mình, nhìn hai người rời đi, trong bụng gào thét không thôi, má ơi người này sẽ là anh rể tương lai của mình?

Một tiếng hét thảm còn chưa thỏa, đột nhiên có nửa cái đầu thò vào, đôi mắt to đảo quanh bốn phía.

Đỗ Hiểu Phong liền nhú mày, có chịu đau đón kéo chần lên quá đầu.

Cô gái nhỏ lập tức nhảy vào trong phòng, tóc buộc đuôi ngựa đơn giản, mặc áo T-shirt, quần jean đeo ba lô, nhìn rất giống học sinh trung học, cô gái lại gần giường bệnh, về mặt đây áy náy: "Tôi xin lỗi, không ngờ..."

"Cô không thấy phiền sao?" Đỗ Hiểu Phong phiền não trợn mắt lên: "Cô là ai vậy, tại sao cứ theo tôi suốt?"

Cô gái nhỏ không biết ngượng là gì, cười híp mắt lại: "Anh có thể gọi tôi là Xảo Xảo."

Đỗ Hiểu Phong chợt hiểu ra: "Cô là em gái anh ấy..."

"Tôi xin lỗi..." Xảo Xảo thành khẩn: "Tôi không ngờ mẹ tôi lại đi theo, ga tàu hỏa lại hỗn loạn, bà ăn mặc như vậy..."

Xảo Xảo không tìm được từ ngữ thích hợp, Đỗ Hiểu Phong bổ sung: "Sang trọng đúng không? Đừng giả bộ nghèo khó trước mặt tôi, vẫn đang là học sinh trung học đúng không? Tuổi trẻ không lo học hành đi, ra ngoài làm loạn cái gì? Về nhà mau."

Thân hình Đỗ Hiểu Phong cao ráo lại ưa nhìn, là hình mẫu trong lòng các cô gái trẻ, thỉnh thoảng cũng có cô gái theo đuổi Đỗ Hiểu Phong, nhưng bám dai như cô bé này cũng là người đầu tiên.

Xảo Xảo cười hi hi ngồi xuống ghế: "Anh yên tâm, nếu tên cướp kia muốn kiện, tôi sẽ ra làm chứng!"

Đỗ Hiểu Phong lật người sang chỗ khác.

Con gái đi theo cậu, mẹ thì đi theo con gái, mẹ bị giật túi, cậu xông lên lấy túi xách về lại coi cậu là gã xấu xa dụ dỗ con gái bà, đã thế cậu còn bị đánh thảm hại như vậy, một nhà bệnh thần kinh!

Đỗ Nhược nắm tay Kiều Cận Nam đi bộ ra ngoài, hai người đều im lặng.

Cô từng ở bệnh viện này một thời gian dài, cho nên Tần Nguyệt Linh ở đâu, cô cũng đoán được. Quả nhiên đi xuyên qua rừng cây nhỏ, cô nhìn thấy bà ngồi một mình trên ghế đá.

"Kiều Cận Nam, anh nghĩ thế nào về việc mẹ em nhận sáu trăm vạn?" Cô quay đầu hỏi Kiều Cận Nam.

Kiều Cận Nam không trả lời, chỉ khẽ nhướn mày lên.

Đỗ Nhược lắc lắc cánh tay anh: "Anh nói đi, có tức giận hay không?"

Kiều Cận Nam suy nghĩ rất lâu mới trả lời: "Lúc trước thì có, bây giờ thì không."

"Tại sao?"

Kiều Cận Nam cười khê: "Ngay cả người hoàn mỹ như anh cũng phạm phạm sai lầm, chuyện này không thể trách mẹ em được."

Đỗ Nhược cầu anh một cái: "Đáng ghét!"

Kiều Cận Nam nhìn cô cười rạng rỡ liền nhéo má cô: "Có đáng là bao? Dù sao bà cũng là bà ngoại Dĩ Mặc, không có bà thì không có em, không có em thì không có Dĩ Mặc, đừng nói là sáu trăm vạn, cầm sáu nghìn vạn cũng là hợp lý."

Đỗ Nhược thấy anh cười, trong lòng cô thanh thản hơn rất nhiều, vòng tay ôm anh thật chặt.

Kiều Cận Nam dịu dàng xoa lưng cô: "Được rồi, nhanh chút để anh ra mắt mẹ vợ."

Đỗ Nhược vừa cười đánh anh một cái, hai người đi tới trước mặt Tần Nguyệt Linh.

Nửa năm nay hai mẹ con cô liên lạc qua điện thoại, chỉ thăm hỏi vài câu ngắn ngủi liền kết thúc, hôm nay gặp mặt hai mẹ con có chút lúng túng.

Tần Nguyệt Linh thấy Đỗ Nhược mắt đã đỏ hoe, môi run rẩy không nói nên lời, Đỗ Nhược khẽ gọi "Mẹ", ngồi bên cạnh bà.

Một lát sau, Tần Nguyệt Linh nhét vào tay cô một tấm thẻ.

"Nhược Nhược, trước kia bố con làm ăn có cho một số người vay tiền. Mẹ gom góp lại gửi ngân hàng. Trong thẻ có bảy trăm vạn." Tần Nguyệt Linh nhìn Đỗ Nhược: "Mặc dù đối với người ta chẳng đáng là gì, nhưng mẹ đã cố hết sức rồi. Nhược Nhược, đừng giận mẹ nữa được không?"

Câu nói cuối cùng có chút nghẹn ngào.

"Nếu con muốn tìm đứa bé, đến lúc tìm được, cùng lắm thì mẹ tới nhà người ta giải thích xin lỗi, kể cả quỳ xuống cũng được..."

"Mẹ." Đỗ Nhược cắt ngang, ôm bà thật chặt: "Mẹ, sau này đừng nhắc tới chuyện này nữa."

"Nhược Nhược, con tha thứ cho mẹ sao?" Tần Nguyệt Linh nghẹn ngào.

"Con không còn giận mẹ nữa."

Thứ không thể chia cắt chính là tình thân, làm sao cô có thể giận bà mãi mãi được.

Tần Nguyệt Linh vừa khóc lại vừa cười, ôm Đỗ Nhược thật chặt: "Nhược Nhược, lúc ấy mẹ sợ hai chị em con chịu khổ, hơn nữa nhìn đối phương rất giàu có, nếu con mang theo đứa nhỏ, về sau phải làm sao..."

"Được rồi, đừng nhắc lại chuyện này nữa." Đỗ Nhược thờ dãi.

Tần Nguyệt Linh ngạc nhiên: "Con đã nghĩ thông suốt rồi, quyết định không tìm đứa bé?"

Đỗ Nhược cười cười: "Đã tìm được rồi."

"Con nói cái gì?"

Đỗ Nhược mỉm cười, vẫy vẫy tay với Kiều Cận Nam đang đứng chờ ra mắt mẹ vợ.

Mẹ vợ gặp mặt con rể, tất nhiên càng xem càng thú vị. Mặc dù Tần Nguyệt Linh cảm thấy không môn đăng hộ đối, nhưng nghĩ lại con rể không bần tâm chuyện bà nhận tiền, năm năm sau còn đi tìm con gái mình, còn điều gì phải chê trách nữa? Chẳng qua đối với chuyện gặp mặt Kiều Dĩ Mặc, Tần Nguyệt Linh liền rơi nước mắt.

"Mẹ có lỗi với nó, có lỗi với nó..."

Giống như lần đầu tiên Đỗ Nhược biết thân thế Dĩ Mặc, cô không biết phải đối mặt với thằng bé thế nào.

Đỗ Nhược cũng không ép buộc, cô sắp xếp chỗ ở cho bà để thuận tiện chăm sóc Đỗ Hiểu Phong, sau này bà muốn ở lại đây hoặc về quê tùy vào quyết định của bà.

Sáng sớm hôm sau, Đỗ Nhược bị Kiều Cận Nam trêu chọc liên tục.

Đạo này Kiều Cận Nam có một sở thích, khi anh thức dậy liền lật người cô lại nằm đối diện với anh.

Đỗ Nhược mơ mơ màng màng "Hừ" một tiếng, trở mình đưa cái gáy cho anh nhìn.

Cô biết khi ngủ không nên đưa lưng về phía Kiều Cận Nam, nhưng thời tiết càng ngày càng nóng, Kiều Cận Nam giống như lò sưởi ấm áp làm cô không ngủ được.

Nhưng Kiều Cận Nam rất cố chấp, sán lại gần: "Hôm nay không muốn đi làm à?"

Đỗ Nhược cảm nhận được một vật cứng rắn chọc vào lưng cô.

Đỗ Nhược dờ khóc dờ cười, xoay người lại đối mặt với anh: "Em sợ anh rồi. Tại sao anh lại cố chấp muốn em nằm đối diện anh?"

Kiều Cận Nam không trả lời, hung hăng hôn môi cô.

"Anh đừng có vô lý như thế..." Đỗ Nhược đẩy anh ra.

Kiều Cận Nam hí hóp mắt lại: "Anh thế nào?"

"Anh..." Đỗ Nhược đỏ mặt nhìn anh.

Đúng lúc này bên ngoài có tiếng gõ cửa: "Bố mẹ, dậy thôi! Cho Dĩ Mặc ăn sáng, rồi đưa Dĩ Mặc đi vườn trẻ nữa! Nhanh lên, hai người nhanh lên, sắp trễ rồi!"

Đỗ Nhược vội vàng bật dậy, sửa sang lại quần áo bị Kiều Cận Nam cời gần hết. Kiều Cận Nam tức giận nhìn về phía cửa, bóng đèn nhỏ vẫn hung phấn đập cửa liên tục: "Hai người đã dậy chưa? Bố không thể chiếm dụng thời gian mẹ dành riêng cho Dĩ Mặc!"

Mặc dù động tác của Đỗ Nhược rất nhanh, nhưng người nào đó lại cố tình kéo dài, vì vậy ăn sáng xong đã trễ giờ, Đỗ Nhược hôn kiêu Dĩ Mặc một cái: "Dĩ Mặc, hôm nay mẹ không thể đưa con đi học rồi, để bố đưa con đi được không?"

Kiều Dĩ Mặc có chút thất vọng, ánh mắt đầy hoài nghi nhìn Kiều Cận Nam.

"Chiều nay mẹ đi đón con được không?" Đỗ Nhược cười nói.

Kiều Dĩ Mặc vui vẻ trở lại: "Được! Mẹ hứa rồi đó!"

"Mẹ hứa!"

Đỗ Nhược và Dĩ Mặc ngoắc tay nhau, Kiều Dĩ Mặc ôm cô hôn một cái, tự giác đeo ba lô nhỏ của mình: "Bố ơi, đi thôi."

Đỗ Nhược đi theo hai cha con tới bãi đậu xe, nhưng hướng đi thì khác nhau, lúc chia tay, Kiều Dĩ Mặc nhìn về phía sau vẫy tay tạm biệt Đỗ Nhược, gửi cho cô mấy nụ hôn gió.

Đỗ Nhược lại nghĩ tới Ngô Khánh Phân.

Theo như Kiều Cận Nam nói, Kiều Dĩ Mặc do Ngô Khánh Phân ôm về, bà đã dạy dỗ thằng bé ngoan ngoãn hiểu chuyện như vậy làm cô rất cảm kích.

Mặc dù Kiều Cận Nam không chịu thừa nhận, nhưng cô đoán anh đột nhiên từ chức chắc chắn có liên quan tới cô, mấy ngày nay cô vẫn do dự không biết có nên gặp mặt Ngô Khánh Phân không, cô còn lên lấy điện thoại của Dĩ Mặc lưu lại số của bà.

Không ngờ Ngô Khánh Phân đã tìm cô trước.

Khoảng mười giờ sáng, cô nhận được tin nhắn từ Ngô Khánh Phân, hẹn buổi trưa cùng nhau ăn cơm, cô không hề nghĩ ngợi liền đồng ý.

Trước khi đi, cô cẩn thận kiểm tra lại trang phục, tâm trạng hồi hộp hơn lần trước rất nhiều.

Địa điểm gặp mặt tại một nhà hàng gần đó, đang trong giờ nghỉ trưa nên người tới nói liên tục không dứt, trong đại sảnh vô cùng náo nhiệt, Đỗ Nhược chọn một chỗ gần cửa sổ, nhưng đợi rất lâu mà không thấy người tới.

Cô lo lắng định gọi điện thoại xác nhận lại, nhưng cô nghĩ có thể Ngô Khánh Phân cố ý muốn cô phải chờ, ra oai phủ đầu trước, cô nóng vội lại thành

người không biết lễ phép.

Cho tới khi sắp bắt đầu giờ làm buổi chiều, Đỗ Nhược đành gọi điện xin nghỉ, tiếp tục ngồi chờ.

Kết quả cô không gặp được Ngô Khánh Phân, người tới là Bạch Hiểu Vi.

Đỗ Nhược nhìn Bạch Hiểu Vi tao nhã bước lại gần, còn tưởng rằng trùng hợp liền chủ động chào hỏi: "Chị Vi, thật trùng hợp."

Bạch Hiểu Vi trực tiếp ngồi xuống ghế đối diện, mỉm cười nói: "Hôm nay chị đặc biệt tới đây..."

Đỗ Nhược ngạc nhiên.

Bạch Hiểu Vi vẫn duy trì nụ cười: "Tôi thông báo cho em, bác gái không tới đâu."

Đỗ Nhược hiểu ra: "Ồ. Vậy thì... Em xin phép đi trước."

Mặc dù Bạch Hiểu Vi luôn tỏ ra không có chuyện gì, nhưng từ khi biết Bạch Hiểu Vi và Kiều Cận Nam từng qua lại, Đỗ Nhược không thể cư xử vô tư với Bạch Hiểu Vi như trước.

Bạch Hiểu Vi cùng cô vào thang máy.

Hai người đồng thời nhún tâng một. Suốt quãng đường chỉ có mình Đỗ Nhược và Bạch Hiểu Vi trong thang máy, Đỗ Nhược nghĩ đến cảnh tượng lần trước gặp nhau ở cửa trang sức, cô thấy lúng túng nên đành im lặng.

Ngược lại Bạch Hiểu Vi thản nhiên hỏi cô: "Hai người dự định tổ chức hôn lễ vào ngày nào?"

Đỗ Nhược trả lời: "Vẫn chưa quyết định."

"Chắc cũng sắp rồi?"

Qua tấm gương trong thang máy, Đỗ Nhược thấy nụ cười của Bạch Hiểu Vi gần như khóc, nên cô im lặng không trả lời.

"Đỗ Nhược, Kiều Cận Nam rất yêu em đúng không?" Bạch Hiểu Vi đột nhiên lên tiếng.

Đỗ Nhược ngẩng đầu lên: "Chị Vy, chị..."

Bạch Hiểu Vi cười sắp rơi nước mắt, nhìn Đỗ Nhược: "Chị yêu anh ấy mười lăm năm"

Lần đầu tiên Đỗ Nhược thấy nụ cười của Bạch Hiểu Vi rất lạnh, giọng nói của cô có chút áy náy: "Em xin lỗi..."

"Em không có gì có lỗi gì hết, em là cô gái tốt." Bạch Hiểu Vi nhướn mày: "Thực sự rất tốt, chị rất thích em."

Đỗ Nhược thấy đầu óc choáng váng, cô nhìn lướt màn hình hiển thị muốn nhanh chóng kết thúc cuộc nói chuyện kỳ lạ này.

"Đỗ Nhược, em đừng sợ." Dường như Bạch Hiểu Vi nhìn thấu suy nghĩ của cô: "Chẳng qua chị có chút tò mò, chỉ một chút thôi..."

Thang máy "Đình" một tiếng, cửa thang máy từ từ mở ra, Đỗ Nhược không có tâm tư tiếp tục nghe Bạch Hiểu Vi nói hết, cô vội vã bước ra ngoài, nhưng đột nhiên cô tay bị giữ lại.

Đỗ Nhược quay đầu lại thấy Bạch Hiểu Vi mỉm cười tiếp tục nói hết câu: "Đỗ Nhược, em nói xem, nếu em biến mất khỏi thế giới này thì Kiều Cận Nam... sẽ như thế nào?"

Bạn đang đọc truyện *Bong Bông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 67

Vào mùa hè, sáu giờ sáng mặt trời đã lên cao, Ngô Khánh Phân ghét nhất bị nắng sớm chiếu vào cho nên buổi tối trước khi đi ngủ luôn kéo kín rèm cửa. Sáng hôm nay còn đang mơ màng đột nhiên có tiếng đập cửa dồn dập làm bà thức tỉnh.

"Ai?" Bà mò mẫm trong bóng tối bật đèn ngủ lên, nhìn đồng hồ, còn chưa tới năm giờ sáng.

Tiếng đập cửa dồn dập, càng ngày càng nặng nề.

Mới sáng sớm dám chạy tới gõ cửa phòng bà, lá gan thật lớn!

Ngô Khánh Phân cũng không thèm suy nghĩ là ai, tức giận đùng đùng bật dậy. Lúc mở cửa bà định quát mắng, nhưng nhìn thấy người đứng bên ngoài bà liền ngậm ngẩn.

Kiều Cận Nam toát lên khí thế bức người, ánh mắt âm hiểm nhìn bà chằm chằm.

"Cận... Cận Nam..." Nét mặt này của Kiều Cận Nam còn dọa người hơn lúc làm việc, thậm chí Ngô Khánh Phân còn không nhận ra con trai mình.

"Bố Dĩ Mặc bình tĩnh lại!" Mạnh Thiệu Trạch đứng bên cạnh lên tiếng.

Kiều Cận Nam giống như là không nghe thấy, lạnh lùng hỏi: "Đỗ Nhược đâu?"

Ngô Khánh Phân ngạc nhiên.

Có lẽ do động tĩnh quá lớn, cửa phòng bên cạnh cũng mở ra, một cái đầu thò ra ngoài: "Anh..."

Kiều Cận Nam liếc sang sau đó lại nhìn Ngô Khánh Phân, anh còn chưa nói gì, cánh tay đã bị Mạnh Thiệu Trạch kéo lại.

Mạnh Thiệu Trạch cười híp mắt chào hỏi Ngô Khánh Phân, sau đó nhìn sang bên cạnh: "Ồi, Xảo Xảo về lúc nào vậy?" Vừa nói vừa nháy mắt với cô, sau đó ra sức lôi kéo Kiều Cận Nam xuống lầu: "Mới sáng sớm đùng đùng nóng tính như vậy, bình tĩnh, có chuyện gì thì từ từ nói."

Kiều Cận Nam rút cánh tay ra, mặt không sắc nhìn lướt qua Ngô Khánh Phân và Xảo Xảo, sau đó mới đi xuống lầu.

Sáng sớm, hai bảo mẫu đã thức dậy, ân cần rót trà cho bốn người ngồi trên ghế sofa sau đó liền vào bếp chuẩn bị bữa sáng.

Không khí trong phòng khách vô cùng nặng nề.

Ngô Khánh Phân nghe Mạnh Thiệu Trạch trình bày, bà tức giận vỗ bàn một cái: "Kiều Cận Nam! Không thấy bảo bối Đỗ Nhược của con tại sao lại tìm mẹ? Con nghĩ mẹ là người thế nào, hả?"

Mạnh Thiệu Trạch bận rộn đứng cạnh giảng hòa: "Xin bác đừng tức giận, tại vì theo thông tin chúng con điều tra được, Đỗ Hoa nhỏ..." Nói được nửa câu Mạnh Thiệu Trạch cảm thấy gọi "Đỗ Hoa nhỏ" trước mặt bà trên thì không thích hợp liền vội vàng sửa lại: "Lần cuối Đỗ Nhược nhận được tin nhắn của bác liền đi tới chỗ hẹn. Hơn nữa tìm được điện thoại của cô ấy ở bãi đậu xe nhà hàng, xe cũng vẫn đề đó, cho nên bọn con muốn hỏi trưa hôm qua bác có tới..."

"Không!" Ngô Khánh Phân vốn tức giận vì chuyện Kiều Cận Nam từ chức, sáng sớm còn bị đánh thức, liên tục bị chất vấn, vì một đứa chẳng ra gì mà con trai nhà mình làm mặt lạnh với bà, nên bà cũng tỏ thái độ: "Ta không nhắn tin gì hết, cũng không biết điện thoại cũ mất đi đâu rồi!"

"Mẹ!" Kiều Xảo Xảo đột nhiên lên tiếng: "Tại sao mẹ lại nói chuyện khó nghe như vậy!"

Ngô Khánh Phân tức giận ôm ngực: "Dù sao cô ta sống hay chết cũng không liên quan tới ta!"

Kiều Cận Nam vẫn im lặng, lúc này đã bình tĩnh hơn rất nhiều, trên người không còn khí thế bức người nữa, chỉ lạnh lẽo nhìn Ngô Khánh Phân: "Chuyện điện thoại là như thế nào."

"Hai ngày trước đánh mất điện thoại."

Kiều Xảo Xảo giọng tay: "Chuyện này em có thể làm chứng! Hơn nữa... Đỗ Hiểu Phong cũng có thể làm chứng..."

Kiều Cận Nam nhú mày nhìn sang bên cạnh.

Xảo Xảo ngượng ngùng cúi đầu xuống.

Mặc dù Xảo Xảo đã đi du học, nhưng từ trước tới nay cô luôn hào hứng với chuyện của Kiều Cận Nam, còn chưa học xong đã vội vã chạy về nước, muốn biết Đỗ Nhược trong miệng Tống Như Nhược và Bạch Hiểu Vi là người như thế nào, nhưng vì sợ bị mắng nên cô lừa gạt Ngô Khánh Phân, len lén quan sát Đỗ Nhược, sau đó tiếp tục theo dõi em trai cô ấy, chẳng phải các cụ đã nói kết hôn không những là chuyện của hai người, còn là chuyện của đôi bên họ hàng...

Cho nên tìm hiểu về gia đình đối phương cũng rất quan trọng!

Nhưng cô không ngờ lại bị Ngô Khánh Phân bắt tại trận ở ga tàu hỏa, túi xách của bà bị giật, lúc kiểm tra lại điện thoại đã biến mất...

Đường như Kiều Cận Nam không tin vào lý do hoang đường đó, anh nhìn chằm chằm tập tài liệu trong tay. Ngược lại Mạnh Thiệu Trạch rất hứng thú với cô bé.

Con nhóc này từ nhỏ đã ranh ma quỷ quái, không ngờ lên đại học tính cách này chỉ tăng chứ không có giảm.

"A, nhắc tới cũng có công sức của con." Ngô Khánh Phân liếc Kiều Cận Nam "Nếu như không phải công việc quá bận rộn, ta cũng không đến nỗi không có thời gian đi báo công an."

Bà luôn sử dụng hai số điện thoại cho công việc và riêng tư, bị mất là số điện thoại cá nhân, nói là "Cá nhân" nhưng thực tế trong điện thoại không có thông tin gì hết, bởi vì những số điện thoại thực sự cần liên lạc đã ghi nhớ kỹ trong lòng.

Hôm bị mất điện thoại là vào cuối tuần, công việc của bà vô cùng bận rộn nên bà cũng không để trong lòng.

"Mẹ! Mẹ đừng châm chọc anh nữa được không! Mẹ không thấy anh ấy đang sốt ruột sao!" Xảo Xảo tỏ vẻ không vui.

Ngô Khánh Phân cũng không vui: "Chẳng lẽ mẹ không đúng? Chẳng phải vì con bé đó nên Cận Nam mới từ chức? Bây giờ biến mất thì càng tốt."

"Chị ấy thì sao? Em trai người ta vì muốn lấy lại túi cho mẹ mà bị đánh trọng thương! Ngay cả một câu cảm ơn mẹ cũng không nói!"

"Kiều Xảo Xảo! Bản thân mình không chịu ngoan ngoãn học tập còn chạy về nước gây rối, mẹ còn chưa mắng con vậy mà con dám lớn tiếng chỉ trích mẹ!"

"Con cũng học hành chăm chỉ mà! Bài luận đã nộp! Tháng sau con nhất định sẽ làm bài thi một cách suýt sặc! Con..."

"Đủ rồi!" Kiều Cận Nam đột nhiên lớn tiếng, ném tập tài liệu lên bàn làm đổ hai chén trà.

Không khí trong phòng giảm xuống.

Kiều Cận Nam day day thái dương, đứng dậy đi ra ngoài, Mạnh Thiệu Trạch thở dài vội vàng đuổi theo sau, Xảo Xảo yếu ớt gọi một tiếng "Anh", Ngô Khánh Phân cũng đứng lên, đôi môi giật giật nhưng không nói gì.

Trước khi ra khỏi cửa, Kiều Cận Nam đột nhiên quay đầu lại: "Mẹ."

Anh nhìn Ngô Khánh Phân, trong con ngươi không còn sự lạnh lùng tức giận, chỉ có sự mệt mỏi: "Thực sự không phải mẹ làm?"

Ngô Khánh Phân nhìn thẳng vào mắt con trai, trong lòng vô cùng đau xót, lắc đầu.

Cho đến Kiều Cận Nam rời đi thật lâu, trong phòng khách vẫn yên tĩnh như trước, báo mẫu đã làm xong bữa sáng nhưng không ai động tới. Ngô Khánh Phân và Xảo Xảo ngồi trên ghế sofa, Ngô Khánh Phân thì ngẩn người, còn Xảo Xảo ngồi đọc tập tài liệu Kiều Cận Nam bỏ lại.

Xảo Xảo không kìm được nước mắt chảy xuống.

Ngô Khánh Phân vốn đã sốt ruột, bà bức bối trừng mắt nhìn con gái: "Đang yên đang lành khóc cái gì?"

Xảo Xảo quay lại nhìn bà, cô đưa bà tập tài liệu: "Tự mẹ xem đi."

Trong đó kẹp một sấp giấy dày, trên đó in những mẫu tin nhắn nhỏ tại nhiều thời điểm khác nhau, nhưng được phân loại theo tên mỗi người. Ngô Khánh Phân lật tờ thứ nhất là nhật ký gần đây nhất, cũng là số điện thoại của bà, chỉ có hai dòng ngắn ngủn, một là tin nhắn của bà gửi đi hẹn Đỗ Nhược cùng nhau ăn cơm, và tin nhắn trả lời của Đỗ Nhược: "Vâng!"

Kiều Cận Nam điều tra từ điện thoại của Đỗ Nhược, ngay cả những tin nhắn cũ hơn cũng không bỏ qua. Bà tùy tiện lật một trang, trong đó là những tin nhắn của Đỗ Nhược và Tần Nguyệt Linh.

"Mẹ, đó là con của con, xin đừng bắt con phải bỏ nó."

"Mẹ, con có thể sống tốt, đừng đưa đứa bé đi."

"Mẹ, đừng ép con."

"Mẹ, mọi người bàn bạc đưa đứa bé đi đúng không?"

"Mẹ, chuyện của bố là lỗi của con, là lỗi của con..."

"Mẹ, con cầu xin mẹ, đừng đưa đứa bé đi."

"Mẹ, cho con nhìn đứa bé một chút, chỉ một chút thôi cũng được, là bé trai hay là bé gái?"

"Mẹ đã đưa đứa bé đi đâu?"

Có rất nhiều tin nhắn tương tự.

Ngô Khánh Phân quăng tập tài liệu xuống sàn, Xảo Xảo dè dặt hỏi bà: "Mẹ, chị Đỗ Nhược mất tích là ngoài ý muốn ... hay bị người ta bắt cóc?"

Ngô Khánh Phân ném tập tài liệu ra xa, bà suy nghĩ rất lâu cuối cùng vẫn nhặt nó lên, trong lòng cũng không yên: "Bất cóc nhất định sẽ đòi tiền chuộc."

Nhưng tình hình còn tệ hơn.

Đỗ Nhược mất tích.

Mất tích không một dấu vết, ngoại trừ chiếc điện thoại vỡ tan tành ở bãi đậu xe nhà hàng và chiếc xe của cô đỗ tại đó.

Dấu vân tay trên điện thoại được lau sạch sẽ, tất cả các camera đều bị hỏng, gồm cả trong thang máy và các tầng lầu.

Từ tất cả các manh mối có thể thấy đây là bất cóc có chủ đích. Nhưng đã nhiều ngày trôi qua lại không có ai liên lạc tới Kiều gia, sự việc đi vào bế tắc.

Đỗ Nhược giống như bốc hơi khỏi thế giới này.

"Bố Dĩ Mặc, sau khi tăng số tiền thưởng lên hôm nay có hơn chục người liên lạc tới! Cho nên cậu đừng lo lắng quá, nhất định sẽ tìm ra đầu mối, một người lớn như vậy không thể biến mất dễ dàng được?" Mạnh Thiệu Trạch cố khuyên nhủ Kiều Cận Nam: "Cậu nên ngủ một giấc, đã vất vả cả tuần nay rồi, cậu cứ như vậy thì lực cũng bị ảnh hưởng!"

Kiều Cận Nam im lặng rất lâu mới nói: "Có tiến triển phải liên lạc ngay với mình."

"Đương nhiên rồi!"

Kiều Cận Nam ngắt điện thoại.

Quá năm giờ chiều, ánh mặt trời vẫn còn chói chang, xuyên qua cửa sổ chiếu vào căn phòng. Anh trở lại Hoa Hằng, ngồi trên chiếc giường anh và Đỗ Nhược từng ân ái rất nhiều lần.

Điện thoại vang lên, anh lập tức mở ra, Kiều Dĩ Mặc gửi lời nhắn tới.

"Bố ơi, hôm nay mẹ có tới đón con không? Tại sao mẹ đi công tác còn dài hơn cả bố!"

Kiều cận Nam vứt điện thoại sang một bên, trên người vẫn nguyên quần áo nằm xuống giường.

Từ trước tới nay anh là người thích yên tĩnh, không ngờ có một ngày anh cảm thấy yên tĩnh lại đáng sợ như vậy.

Đây cũng là lần đầu tiên anh thấy cô đơn. Ba mươi năm đều ngủ một mình chưa bao giờ cảm thấy lạnh lẽo, nhưng hôm nay nửa bên giường lạnh lẽo làm cho anh thấy tê buốt cả người.

Anh cố gắng nhắm mắt lại.

Sự yên tĩnh cùng nỗi cô đơn như tìm được kẻ hở, mạnh mẽ bào mòn chút lý trí cuối cùng của anh.

Giấc ngủ mệt mỏi vô cùng, ngủ cũng không yên, bất cứ lúc nào cũng có thể tỉnh giấc.

Rõ ràng đã nhắm hai mắt lại nhưng ký ức năm nào vẫn hiện rõ trước mắt.

Có lẽ không chỉ sự kiện sáu năm trước, còn rất nhiều chuyện khác nữa, tất cả đều là lỗi của anh.

Bạn đang đọc truyện *Bong Bóng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 68

Mấy ngày nay Kiều Dĩ Mặc bị đưa về nhà bà nội. Nhưng được vài ngày Kiều Dĩ Mặc cũng phát hiện ra có cái gì đó không đúng, hôm nay tan học cậu nhất quyết không về nhà bà nội, âm ỉ muốn đi tìm bố.

Hồ Lan không biết làm thế nào đành gọi điện cho Ngô Khánh Phân.

Gần đây Ngô Khánh Phân vô cùng bận rộn, hàng ngày đều đi sớm về trễ nên không có thời gian bên cạnh Dĩ Mặc, bà do dự một chút nhưng cũng đồng ý.

"Xảo Xảo có nhà không, để hai đứa chơi với nhau."

Nhưng mấy ngày nay Xảo Xảo đi cùng Mạnh Thiệu Trạch điều tra chuyện Đỗ Nhược mất tích nên không ở nhà. Ngô Khánh Phân phiền não ngắt điện thoại.

Về đến nhà, Kiều Dĩ Mặc vội vàng chạy xung quang nhà một vòng nhưng không thấy Kiều Cận Nam đâu, trong phòng rất yên tĩnh.

Cu cậu thất vọng nhưng cũng không nói gì, ngoan ngoãn nói cho dì Hồ biết cơm tối muốn ăn món gì sau đó ngồi ở bàn ăn chơi điện thoại vừa chờ cơm tối. Cơm nước xong, Dĩ Mặc ngồi vẽ tranh, tự đọc truyện cổ tích, thỉnh thoảng lại nhìn điện thoại. Nhưng đến thời gian đi ngủ, cu cậu không chịu về phòng.

Lúc Kiều Cận Nam trở về đã gần 12 giờ đêm, Kiều Dĩ Mặc còn chưa ngủ, vừa thấy tiếng mở cửa liền hô to: "Bố!"

Kiều Cận Nam cũng bất ngờ: "Sao còn chưa ngủ?"

"Bố ơi, mẹ về chưa?" Dĩ Mặc mong mỏi.

Kiều Cận Nam không trả lời, đặt áo khoác lên ghế sofa.

"Bố, bao giờ mẹ về? Tại sao mẹ không gọi điện cho con?" Dĩ Mặc hỏi tiếp.

Kiều Cận Nam nhìn Hồ Lan, di lập tức ôm kiều dĩ mặc, định đưa cu cậu về phòng đi ngủ. Dĩ Mặc lại giãy dụa né tránh: "Con không ngủ được! Con không muốn ngủ một mình! Con không buồn ngủ! Bố ơi, khi nào mẹ mới trở về?"

Mặc dù Kiều Dĩ Mặc còn nhỏ, nhưng hai người giằng co một lúc Hồ Lan không thể cản được, Kiều Cận Nam quát khê: "Dĩ Mặc!"

Sắc mặt lạnh như băng.

Kiều Dĩ Mặc lập tức yên lặng, nước mắt đã lưng tròng.

Kiều Cận Nam thở dài, đón Dĩ Mặc từ tay Hồ Lan ôm về phòng. Kiều Dĩ Mặc ngoan ngoãn nằm trên vai anh, không ồn ào nữa, lúc Kiều Cận Nam đếm chẵn lại, cu cậu tủi thân nói khê: "Bố ơi, có phải mẹ không cần chúng ta nữa?"

Kiều Cận Nam dừng động tác lại, anh ngồi xổm xuống nhìn Dĩ Mặc.

"Không phải mẹ chỉ là... lạc đường thôi."

"Mẹ không tìm được đường về nhà sao?"

"Ừ."

Kiều Dĩ Mặc đột nhiên nhồm người lên hôn vào má Kiều Cận Nam: "Bố đừng lo lắng, nhất định mẹ sẽ trở lại."

Từ nhỏ Kiều Dĩ Mặc đã miệng ngọt, luôn gần gũi quan tâm người khác, nhưng đối với Kiều Cận Nam cu cậu luôn sợ hãi, không dám quá thân mật, đây cũng là lần đầu tiên Dĩ Mặc hôn anh.

Trong bóng đêm nhìn không rõ vẻ mặt Kiều Cận Nam, anh xoa xoa đầu Dĩ Mặc, dịu dàng hôn trán cu cậu: "Ngao, ngủ đi." Sau đó chỉnh lại chăn cho Dĩ Mặc rồi đi ra ngoài.

Trước khi ngủ anh nhìn điện thoại, đột nhiên phát hiện đã tới tháng sáu.

Hôm nay là mừng một tháng sáu quốc tế thiếu nhi, mọi năm Kiều Dĩ Mặc nhận được rất nhiều quà tặng, nhưng năm nay không ai nhớ tới. Anh gọi điện thoại cho Anne dặn cô ngày mai nhớ nhắc nhở anh mua quà.

Tháng sáu trời đã vào mùa nắng nóng, cho dù là ban đêm cũng không thấy mát mẻ. Mạnh Thiệu Trạch đi tới địa phương, dù giữa mùa hè nóng nực nhưng cả người toát ra khí thể lạnh lẽo.

"Mới vừa phát hiện manh mối lập tức thông báo cho các anh. Thân hình tương tự như các anh miêu tả, khám nghiệm ban đầu cho thấy thời gian tử vong chỉ một tuần đồ lại, cụ thể thể nào còn phải chờ vào kết quả. Vì nạn nhân không có giấy tờ tùy thân nên mọi người vào kiểm tra xem có phải người muốn tìm không?"

Mạnh Thiệu Trạch vỗ vỗ bả vai đối phương: "Cám ơn người anh em!"

Đối phương bày tỏ là trách nhiệm của mình, biết bọn họ sốt ruột nên dẫn tới tận nơi.

Hành lang dài yên tĩnh, Mạnh Thiệu Trạch thấy như có từng trận gió lạnh lẽo thổi qua, bước chân nặng nề như dây xích lòng người, nhưng anh vẫn tự an ủi mình: "Không sao đâu, chắc là nhầm lẫn thôi!"

Đi tới chỗ rẽ anh thấy một nhóm người vội vã chạy tới.

Lúc nhìn rõ người tới là ai Mạnh Thiệu Trạch thầm kêu hồng bét, quả nhiên Hà Khâm Sinh vừa nhìn thấy Kiều Cận Nam liền giọng nấp nấp: "Con mẹ nó, mày chăm sóc Nhược Nhược thế hả? !"

Kiều Cận Nam nhú mày lại nhưng không né tránh, Mạnh Thiệu Trạch đã chuẩn bị trước, tay mắt lạnh lẽo lập tức ngăn cản lại: "Ôi! Chúng ta giải quyết việc chính trước rồi nói sau?"

Hai người bên cạnh vội vàng tiến lên giữ Hà Khâm Sinh lại, anh ta bình tĩnh lại nhìn chăm chăm Kiều Cận Nam.

Kiều Cận Nam làm như không thấy Hà Khâm Sinh.

Mạnh Thiệu Trạch biết Hà Khâm Sinh chắc chắn cũng tìm Đỗ Nhược, nhưng không ngờ động tác nhanh nhẹn như vậy, thấy đôi bên đứng lại giằng co mất thời gian, người bên cạnh sốt ruột lên tiếng: "Ai vào trước? Hay là cùng vào?"

Mạnh Thiệu Trạch liếc nhìn Hà Khâm Sinh, nụ cười giả tạo thường ngày nay bị thay thế bởi sự mệt mỏi, hắn ta căm hận nhìn chăm chăm Kiều Cận Nam. Ngược lại Kiều Cận Nam không thèm liếc mắt nhìn Hà Khâm Sinh, môi mím lại kim chế tâm trạng bất an lúc này.

Mạnh Thiệu Trạch thầm thở dài, vỗ vỗ bả vai Kiều Cận Nam.

Theo cảnh sát miêu tả, thi thể đã phân hủy đến biến dạng, quần áo Đỗ Nhược mặc ngày đó cũng chỉ có Kiều Cận Nam biết.

Có người mở cửa giúp bọn họ, ánh mắt Kiều Cận Nam càng lộ vẻ tỉnh mạch, dường như không khí cũng ngưng lại.

Anh hít sâu một hơi bước vào phòng.

Nhân viên nhanh chóng kéo tấm màn che thi thể. Kiều cận nam lại gần, ánh mắt bình tĩnh nhìn không rõ tâm tình, anh nhìn lướt qua một lượt, chỉ một cái nhìn anh lập tức xoay người bước nhanh ra ngoài.

Mạnh Thiệu Trạch không phản ứng kịp, thấy Kiều Cận Nam bước ra ngoài liền vội vàng đuổi theo.

Kiều Cận Nam ngồi xuống băng ghế bên ngoài, cánh tay tựa trên đầu gối, hai bàn tay ôm trán.

"Thế nào?" Mạnh Thiệu Trạch vội hỏi.

Tất cả mọi người đều nhìn Kiều Cận Nam.

Kiều Cận Nam nhắm hai mắt lại, tinh thần và thể xác đều mệt mỏi rã rời, anh trầm mặc một lúc lâu mới khẽ nói: "Không phải."

Tâm trạng nặng nề cuối cùng cũng được buông xuống, trong không gian yên tĩnh có thể nghe rõ tiếng thở phào nhẹ nhõm, một người là Mạnh Thiệu Trạch người còn lại là Hà Khâm Sinh.

Hà khâm sinh bị rút hết sức lực ngồi đối diện kiều cận nam cách đó không xa, Mạnh Thiệu Trạch không ngừng vỗ ngực: "Ôi thần linh ơi..."

Hù chết người mà...

"Nếu không phải thì chúng ta đi thôi!" Mạnh Thiệu Trạch nhìn sắc trời không còn sớm nữa.

Kiều Cận Nam vẫn duy trì tư thế đó không chịu nhúc nhích, cũng không nói năng gì. Hà Khâm Sinh thì tựa đầu vào vách tường, nhắm mắt lại.

Mạnh Thiệu Trạch đành ngồi xuống.

"Hà Khâm Sinh, bên anh điều tra được những gì?" Mạnh Thiệu Trạch hỏi.

Hà Khâm Sinh lắc đầu, im lặng một lúc lâu mới mở mắt ra, ánh mắt đỏ ngầu như muốn cắn xé Kiều Cận Nam.

Mạnh Thiệu Trạch vội vàng chuyển sự chú ý của Hà Khâm Sinh: "Bên tôi có chút ít tiến triển." Thật sự là rất ít.

Điều tra từ các camera giao thông, thậm chí là những vị khách tới nhà hàng ngày hôm đó, nhưng không có tiến triển gì. Sau khi nâng số tiền thưởng, mặc dù số người cung cấp tin tức nhiều hơn, nhưng thông tin cũng hỗn tạp hơn. Có người nói Đỗ Nhược đi một mình, có người nói đi cùng một người đàn ông, có người nói đi cùng một phụ nữ, người nào cũng nhận là thông tin của mình là chính xác.

Nhưng có một điều khẳng định chắc chắn đây không phải một vụ bất cóc, nếu không đã yêu cầu tiền chuộc từ lâu, nhưng đã qua nhiều ngày không có tin tức gì, chỉ sợ là... Có ý trả thù.

Nghe đến đây Hà Khâm Sinh liền chế giễu: "Nhìn tác phong xử sự của Kiều tiên sinh, chắc chắn đắc tội không ít người? Đã điều tra lần lượt chưa? Hơn nữa Kiều tiên sinh còn nhớ rõ đã đắc tội ai không?"

Kiều Cận Nam không lên tiếng, Mạnh Thiệu Trạch đáp lại: "Rất nhiều người nói là phụ nữ. Hơn nữa đều nói là một cô gái dong dỏng, rất xinh đẹp..."

"Ồ." Hà Khâm Sinh tiếp tục chế giễu: "Theo tôi được biết các bạn gái cũ của Kiều tiên sinh đều rất xinh đẹp đúng không? Hơn nữa Kiều tiên sinh yêu cầu vô cùng khắt khe với bạn gái, nên người ta quay lại trả thù cũng đúng thôi. Nhưng tại sao đã vội khẳng định là bạn gái cũ? Nếu như không phải làm lãng phí thời gian thì sao? Không biết đến ngày tháng năm nào mới điều tra xong?!"

Mạnh Thiệu Trạch vốn dĩ có ý tốt nhưng không ngờ Hà Khâm Sinh nói năng cay nghiệt như thế, vì vậy thái độ của anh cũng không tốt: "Hà Khâm Sinh, hình như anh đang mừng thầm nhìn Kiều Cận Nam rơi vào tình cảnh này đúng không!"

"Tất cả do hấn ta, thế nên người ta chờ cơ hội trả thù, trút lên đầu Đỗ Nhược."

"Mây..."

"Đủ rồi." Kiều Cận Nam vẫn trầm mặc đột nhiên lên tiếng cắt ngang tranh cãi: "Tất cả là lỗi của tôi."

Anh ngẩng đầu lên, ánh mắt u ám không nhìn thấy đáy lướt qua Hà Khâm Sinh, anh đứng lên, nói với Mạnh Thiệu Trạch: "Liên hệ với đài truyền hình giúp mình."

Mạnh Thiệu Trạch chưa hết khiếp sợ vì câu nói Kiều Cận Nam: "Tất cả là lỗi của tôi." nên không phản ứng kịp, chỉ thấy cậu ta sai bước rồi đi liền vội vàng đuổi theo.

"Kiều Cận Nam!" Hà Khâm Sinh gầm lên, nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Nhược Nhược mà xảy ra chuyện gì tôi không tha cho anh đâu!"

Đỗ Nhược bị nhốt trong biệt thự nhỏ của Bạch Hiểu Vi, nơi này rất gần với biệt thự của Kiều Cận Nam, chỉ cách một con phố. Từ cửa sổ nhìn qua, Đỗ Nhược còn có thể nhìn thấy một góc căn phòng.

Có những hôm cô nhìn thấy Kiều Cận Nam lái xe đi qua, cô dùng sức đập vào cửa kính nhưng không có kết quả.

Cô bị nhốt trong phòng ngủ, Bạch Hiểu Vi để rất nhiều sách báo, tạp chí, phim ảnh trong đó, nước trái cây và ăn đồ vật chất đóng, Bạch Hiểu Vi còn sợ cô buồn chán liền mua trò chơi điện tử cầm tay cho cô.

Bạch Hiểu Vi vẫn đi làm đều đặn, khóa trái cửa phòng lại, bên ngoài có hai người đàn ông canh chừng. Đến giờ cơm thì có người đưa đồ ăn vào, cô không có cơ hội trốn thoát.

"Đỗ Nhược, em đừng sợ, chị sẽ không thương tổn em." Mỗi ngày Bạch Hiểu Vi đều nói một lần.

Cô không hiểu tại sao Bạch Hiểu Vi lại làm như vậy.

Rõ ràng Bạch Hiểu Vi là người thông minh, chưa bao giờ thể hiện sự ghen tỵ với cô, nhốt cô trong phòng giống như tiếp đón bạn tới chơi nhà, hôm nào cũng ngồi tâm sự với cô.

Hình như hôm nay Bạch Hiểu Vi tan sở sớm hơn bình thường, vừa đi vào phòng liền tươi cười hỏi cô: "Đỗ Nhược, hôm nay thấy thế nào?"

Đỗ Nhược cảm thấy thật nực cười, cô liền mặc kệ Bạch Hiểu Vi.

"Hôm nay chúng ta cùng nhau xem tivi được không?" Bạch Hiểu Vi chìa quả cam tới trước mặt cô.

Đỗ Nhược tiếp tục mặc kệ Bạch Hiểu Vi.

Mấy ngày đầu Bạch Hiểu Vi còn cố gắng thuyết phục cô để rút lui, cô liền mặc kệ chị ta.

Đã nửa tháng trôi qua, không biết lúc nào thì chuyện này mới chấm dứt.

Bạch Hiểu Vi cũng không để tâm, cầm một bộ quần áo ở nhà vào phòng tắm. Lúc cô đi ra đã tẩy trang đi, tóc đen dài buộc lại đơn giản, sau khi mặc quần áo ở nhà không còn khí thế của một "Nữ cường nhân" mà giống cô bé nhà bên thân thiết.

"Nhớ Kiều Cận Nam sao?" Đỗ Nhược cảm quyền sách ngồi trên ghế sofa, Bạch Hiểu Vi ngồi xuống bên cạnh cô, cầm điều khiển bật tivi.

"Tam thiếu gia Kiều gia chưa từng để lọt một tấm hình ra bên ngoài, đây là lần đầu tiên tiếp nhận phỏng vấn trên truyền hình. Em có muốn xem không?"

Đỗ Nhược ngược mắt lên liền thấy Bạch Hiểu Vi cũng đang nhìn cô.

Từ trước tới nay cô cảm thấy nụ cười của Bạch Hiểu Vi thật kiêu ngạo, nhưng nụ cười này không phải như thế.

Xem ra cô vẫn chưa hiểu rõ Bạch Hiểu Vi.

"Bắt đầu rồi." Bạch Hiểu Vi nhìn về phía TV.

Đỗ Nhược xoay đầu lại thấy một thân ảnh quen thuộc, sống mũi có chút cay cay.

Mặc dù nhìn qua TV, nhưng cô có thể nhận ra Kiều Cận Nam gầy đi rất nhiều. Anh vẫn như mọi khi, ánh mắt trầm tĩnh, nét mặt bình thản không nhìn ra tâm tình, môi khẽ mím lại, tư thế ngồi tao nhã lại không mất khí phách, tuấn tú giống như là một bức tranh.

Đây là một chương trình tài chính kinh tế, nữ MC rất hưng phấn liên tục đặt câu hỏi, nhưng cũng biết giới hạn, nội dung chỉ xoay quanh Kiều thị.

Kiều Cận Nam ung dung trả lời từng vấn đề một.

Đỗ Nhược chăm chú theo dõi.

Rất gần mà lại rất xa.

Nhưng chỉ cần nhìn thấy anh, khóe miệng cô không tự chủ mỉm cười.

Thời gian trôi qua rất nhanh, để làm lời kết nữ MC nói: "Lần đầu tiên Kiều tiên sinh tiếp nhận phỏng vấn, tôi tin rằng trước màn hình nhỏ mọi người đều đặt sự chú ý tới Kiều thị, tới Thịnh Thế, tới Kiều tiên sinh. Trước khi nói lời tạm biệt, Kiều tiên sinh có điều gì muốn chia sẻ với các khán giả xem truyền hình không?"

Kiều Cận Nam nhìn thẳng vào ống kính, ánh mắt sâu thẳm như muốn nhìn thấu lòng người.

"Tôi không biết bạn là ai, không biết bạn ở đâu, không biết đã làm chuyện gì có lỗi với bạn. Nếu như có, tôi xin lỗi." Anh nhìn thẳng vào ống kính, dường như đang nói chuyện với đối phương: "Tôi chân thành xin lỗi."

"Nếu như có yêu cầu gì, xin cứ nói ra. Tất cả, bất kỳ yêu cầu nào cũng được, chỉ cần tôi có thể làm được, tôi sẽ cố gắng hết sức, xin hãy trả cô ấy cho tôi."

"Đối với tôi, cô ấy là một người vô cùng quan trọng." Kiều Cận Nam đột nhiên cười khẽ "Vô cùng, vô cùng, vô cùng quan trọng."

"Cho nên..." Kiều Cận Nam dừng lại một chút, trong ánh mắt chỉ có sự chân thành cùng tha thiết: "Xin hãy trả cô ấy cho tôi."

Bạn đang đọc truyện *Bong Bông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 69

Chương trình phỏng vấn kết thúc, sau quảng cáo là chương trình phân tích Tài chính Kinh tế. Hai vị khách mời dùng quá nhiều thuật ngữ chuyên ngành làm chương trình khô khan lại khó hiểu.

Trong phòng chỉ có âm thanh của TV vang lên. Hai người ngồi trên ghế có vẻ theo dõi vô cùng nghiêm túc nhưng không biết tâm tư đặt chôn nào.

Cho đến khi chuyển qua quảng cáo, Bạch Hiểu Vi mới phục hồi tinh thần. Cô cảm quả cam vừa đưa cho Đỗ Nhược, cắn một miếng: "Đỗ Nhược, em và Kiều Cận Nam quen biết nhau từ khi nào?"

Đỗ Nhược định nói nửa năm trước nhưng lời vừa đến đầu môi cô liền sửa lại: "Sáu năm trước."

Bạch Hiểu Vi cười cười: "Vừa gặp đã yêu hay là lâu ngày sinh tình?"

Đỗ Nhược không nhớ rõ chuyện sáu năm trước thế nào, nhưng sáu năm sau...

"Lâu ngày sinh tình." Đỗ Nhược trả lời.

Nụ cười của Bạch Hiểu Vi càng rạng rỡ: "Đỗ Nhược, chị biết anh ấy hơn hai mươi năm."

Đỗ Nhược im lặng.

Chuyện tình cảm không nhất thiết thời gian quen biết càng lâu là giành phần thắng. Bạch Hiểu Vi là người thông minh chắc chắn sẽ hiểu đạo lý này cho nên cô không cần thiết nói ra.

"Mười sáu tuổi chị đã yêu anh ấy, đến hai mươi sáu tuổi anh ấy mới cho chị cơ hội." Bạch Hiểu Vi nhìn Đỗ Nhược: "Anh ấy thích con gái tóc dài tung bay trong gió, cho nên chị luôn để tóc dài. Anh ấy thích con gái phải hoàn mỹ nhất, cho nên ở mọi phương diện chị đều nỗ lực giành hạng nhất. Anh ấy thích con gái xinh đẹp, vóc dáng thon thả, cho nên từ chuyện trang điểm quần áo chưa bao giờ chị dám buông thả."

Đỗ Nhược không muốn nhìn Bạch Hiểu Vi cười.

Nụ cười ấy còn khó coi hơn khóc.

"Em nói xem, chị làm còn chưa đủ tốt sao?" Bạch Hiểu Vi cầm tay Đỗ Nhược, giống như bạn bè hỏi nhau thật lòng.

Đỗ Nhược không biết nên nói gì.

Cô biết, Bạch Hiểu Vi rất tốt, hoàn hảo tới nỗi không thể bắt bẻ.

"Em không thích ăn diện, nếu công ty không yêu cầu chắc cũng không thích đi giày cao gót đúng không? Chắc chắn em không phải người học tập xuất sắc luôn đứng đầu toàn trường? Nhưng anh ấy vừa nói em có nghe thấy không?" Bạch Hiểu Vi cười nhìn Đỗ Nhược "Anh ấy nói, em là người vô cùng, vô cùng, vô cùng quan trọng với anh ấy."

"Tại sao em có nhiều khuyết điểm như thế nhưng anh ấy có thể bao dung, chị chỉ ..."

"Chỉ rụng một sợi tóc cũng là lỗi lầm?"

Đôi mắt Bạch Hiểu Vi đã ngấn nước, nhưng cô ấy lại cười rộ lên, nước mắt lăn dài.

Đỗ Nhược nhớ cô chưa từng nhìn thấy Bạch Hiểu Vi khóc.

Đây là lần đầu tiên.

Từ lần đầu tiên gặp Bạch Hiểu Vi, ấn tượng đầu tiên chính là sự ngạo mạn, tự tin, theo đuổi hình tượng “Nữ cường nhân” hoàn mỹ, trên môi cô ấy luôn là nụ cười tự mãn.

"Đàn ông không phải lúc nào cũng vậy." Đỗ Nhược đột nhiên lên tiếng.

Lúc yêu nhau, cười là đáng yêu, khóc là đáng thương, tức giận là làm nũng, lúc đã chán ghét thì ăn cơm cũng đáng ghét, uống nước cũng đáng ghét, rụng tóc cũng đáng ghét.

"Chị Vi, chắc chị còn hiểu rõ hơn em, chẳng qua là muộn có thôi." Sau bao nhiêu ngày mọi nỗi lo âu cũng bị rút sạch, lúc này chỉ còn lại sự tỉnh táo, giọng nói của Đỗ Nhược cũng lạnh lùng hơn.

Lỗi lầm là giả, không yêu là thật, chỉ là muộn có để chia tay.

"Tại sao còn cho chị cơ hội? Tại sao lại cho chị hi vọng?" Bạch Hiểu Vi hét lên.

Mười năm ấy cô luôn âm thầm quan sát, tìm hiểu mẫu người con gái anh thích sau đó thay đổi bản thân mình. Sau đó xuất hiện trước mặt anh phải hoàn hảo nhất, để anh không tìm được khuyết điểm nào..

Sáu năm trước anh từ Paris trở về nước, phong thái càng thêm chín chắn, điềm tĩnh, nhưng càng lãnh đạm hơn, bên cạnh không có phụ nữ nào. Cô đoán chắc anh muốn tĩnh tâm một thời gian nên cô luôn chờ đợi thời cơ, thật vất vả mới tìm được cơ hội thổ lộ tình cảm với anh.

Cô vẫn nhớ đêm đó. Cô chuẩn bị tất cả mọi thứ thật hoàn hảo từ quần áo, phụ kiện, trang điểm, tất cả đều theo sở thích của anh, ngay cả đầu gối đầu cô cũng bôi ti mi, dùng thương hiệu anh sử dụng gần đây. Cô đứng ở trước mặt anh, không dám nói nhiều, có chút hèn mọn vì sợ anh sẽ từ chối thì sau này làm bạn bè cũng khó. Khi đó cô không gọi anh là "Kiều tiên sinh", mười mấy năm bạn bè, nụ cười cũng kiêu ngạo, gọi thẳng tên anh: "Kiều Cận Nam, chúng ta thử qua lại được không?"

Đúng lúc có một trận gió thổi qua, mái tóc dài tung bay lướt qua mặt anh.

Đến bây giờ nhớ lại Bạch Hiểu Vi cảm thấy tất cả mọi thứ thật hoàn mỹ.

Trong bữa tiệc xã giao, Kiều Cận Nam uống một chút rượu, ánh mắt có chút mơ màng, anh vươn tay ra luồn vào mái tóc cô, sau đó liền cười lên.

Kiều Cận Nam rất hiếm khi cười.

Nhưng một khi anh đã cười, thật sự ... vô cùng quyến rũ.

Bạch Hiểu Vi cũng quên luôn cả hồi hộp, cô kinh ngạc nhìn chăm chăm anh, cô thấy anh nâng bàn tay lên.

Đó là tư thế đáp ứng.

Giây phút đó cô mừng như điên không một từ ngữ nào có thể diễn tả được.

Cô đặt tay vào lòng bàn tay anh, cuối cùng chàng hoàng tử cô chờ đợi mười năm đã tới, cùng cô sống vai, mọi thứ đẹp tới nỗi cô nghĩ là một giấc mộng

hư vô.

Nhưng mười năm chờ đợi chỉ đổi lấy một tháng mà thôi.

Nói chính xác còn chưa được một tháng.

Không có tin nhắn, không có gọi điện, không có hẹn hò, một tháng đó chỉ ăn com với nhau đúng hai lần, cô không tìm được chủ động hẹn anh một lần, sau khi dùng bữa xong anh đưa cô trở về, chỉ bình thản nói một câu: "Chia tay đi."

Cô hoang mang lo sợ. Chỉ vài giây ngắn ngủn, đại não nhanh chóng nhớ lại từ lời nói đến tư thế ăn com hay nụ cười, có chỗ nào không ổn?

"Tại... Tại sao?" Cô không tìm ra nguyên nhân, giọng nói không còn giả bộ kiên cường như lúc bình thường.

Kiều Cận Nam vẫn bình thản nhìn về phía trước, nghe cô hỏi, anh rũ mắt xuống, ngón tay thon dài quét qua áo vest một sợi tóc dài, anh nhú mày ném ra ngoài cửa sổ: "Phiền."

Phiền.

Một chữ này giáng một đòn chí mạng vào lòng tự tôn của cô, tổn thương trái tim cô, làm cô muốn bật khóc ngay tại chỗ.

Nhưng cô luôn ghi nhớ Kiều Cận Nam không thích con gái khóc lóc yếu đuối. Một người bạn gái trước của anh đã "Khóc" nên hai người chia tay. Cô nhớ Kiều Cận Nam không thích con gái khóc lóc ướt át cho nên cô vẫn nín cười ngạo mạn, sáng khoái đáp ứng sau đó thẳng lưng bước xuống xe.

Nhưng mấy năm nay, vô số đêm cô giật mình tỉnh dậy cũng vì một chữ "Phiền".

Đỗ Nhược thấy Bạch Hiểu Vi khóc rất lâu, cô khẽ nói: "Vừa rồi anh ấy đã nói xin lỗi."

Ánh mắt Bạch Hiểu Vi lóe lên.

Xin lỗi?

Cô luôn hi vọng nghe được ba chữ từ trong miệng anh, nhưng chắc chắn không phải ba chữ "Tôi xin lỗi" này.

Bạch Hiểu Vi không đáp lại, Đỗ Nhược thở dài, co rúc trên ghế sofa.

Lúc đầu bị Bạch Hiểu Vi bắt cóc cô còn thấy tức giận, chống cự, thậm chí là cầu xin, nhưng Bạch Hiểu Vi đi nước cờ này chắc chắn có sự chuẩn bị từ trước, cô chống cự thì trói tay chân, nói đạo lý thì Bạch Hiểu Vi chỉ cười cười cho qua, trong phòng không có đồ vật sắc bén nào, cửa ra vào bị khóa trái, bên ngoài có người nhìn vào thì chỉ thấy một màu đen.

Sau này cô nhận ra, bình thường Bạch Hiểu Vi là người thông minh lý trí tự biết chừng mực nhưng một khi mất lý trí còn đáng sợ người bình thường, cô suy tính đến những chi tiết nhỏ nhất, không đạt mục đích thì không bỏ qua.

"Rốt cuộc chị muốn thế nào?" Cuối cùng chỉ còn lại một tiếng thở dài mà thôi.

"Dùng em để uy hiếp anh ấy, ép anh quay lại với chị?"

Đây không giống tác phong của Bạch Hiểu Vi.

Nhưng nhót cô lại đây cũng không phải tác phong của Bạch Hiểu Vi.

"Lý do chị đã nói với em." Bạch Hiểu Vi lau nước mắt, đứng dậy đi tới bên cửa sổ.

Bóng đêm đã buông xuống.

"Vi tò mò?" Đỗ Nhược cười rộ lên.

"Đúng." Bạch Hiểu Vi đã bình tĩnh trở lại: "Chị tò mò muốn biết một người không biết tình yêu là gì, rốt cuộc khi yêu anh ấy có thể vì em mà làm tới mức độ nào."

Chuyện Kiều Cận Nam và Đỗ Nhược chỉ là "Nghe thấy" nên khi còn tỉnh táo Bạch Hiểu Vi tự khuyên mình đừng chấp niệm quá sâu, hơn nữa từ sâu trong tiềm thức cô không muốn tin đó là sự thật. Cô thả tin tưởng Đỗ Nhược nói Kiều Cận Nam yêu cô ấy vì không thích anh, năm lần bảy lượt từ chối anh đã kích thích lòng hiếu thắng và dục vọng chiếm hữu. Chắc chắn tới một ngày nào đó thứ tình cảm gọi là "Thích" ấy sẽ phai nhạt đi.

Cho đến khi tận mắt cô chứng kiến, sự thật giáng một đòn chí mạng làm cô tỉnh ngộ.

Hai người sẽ kết hôn.

Trong lòng cô xuất hiện một thứ gọi là hâm mộ mà cũng có thể là ghen tỵ, sau đó là thất vọng rồi biến thành tuyệt vọng, cảm giác không cam lòng trong

cô cuộn trào mãnh liệt.

"Chị đã hài lòng chưa?" Đỗ Nhược hỏi.

Bạch Hiểu Vi cười rộ lên: "Anh ấy nói cho dù chị yêu cầu điều gì, anh ấy cũng đáp ứng, em có nghe thấy không?"

"Nếu như chị nói với anh ấy, điều kiện để thả em ra là anh ấy phải cưới chị, em nghĩ anh ấy có đồng ý không?"

Đỗ Nhược nhắm mắt lại, co người vào trong ghế sofa: "Tùy chị. Nếu như chị muốn tình yêu và hôn nhân như vậy."

Đỗ Nhược không còn tâm tư để đoán xem Bạch Hiểu Vi nghĩ gì, lúc này trong đầu cô đều là những lời anh vừa nói, ánh mắt giọng nói của anh, anh bị bức ép tới mức nào mới phải dùng cách ấy để nói lời xin lỗi?

Còn Dĩ Mặc nữa, cô mắt tích lâu như vậy, chắc chắn Dĩ Mặc rất đau lòng?

Đã qua rất lâu Bạch Hiểu Vi mới lên tiếng, giọng nói vô cùng bình tĩnh: "Em đi đi."

Đỗ Nhược mở mắt, nhìn bóng lưng Bạch Hiểu Vi trước cửa sổ.

"Em đi đi." Bạch Hiểu Vi xoay người, vẻ mặt bình thản.

Đỗ Nhược vẫn còn đầy nghi ngờ nhưng cô không hỏi tại sao, cô đứng lên chạy ra ngoài, nhưng vừa bước ra khỏi cửa hai cánh tay cô bị giữ lại.

"Để cô ấy đi." Bạch Hiểu Vi cao giọng nói: "Túi xách của em ở dưới lầu."

Đỗ Nhược được tự do, cô chạy xuống lầu, tìm được túi xách liền bỏ chạy thật nhanh.

Bạch Hiểu Vi vẫn đứng trước cửa sổ, nhìn Đỗ Nhược ngay cả giày cũng không đổi lại, giống một con thỏ nhỏ kinh hãi chạy trốn.

Cuối cùng vỡ kịch cũng phải kết thúc.

Tổn bao tâm tư mới đưa Đỗ Nhược về đây, thật trùng hợp, mười năm cũng đổi lại được một tháng. Cô muốn anh cũng ném thử cái cảm giác yêu mà không có được, đau thấu tâm can.

Đỗ Nhược hỏi cô muốn thế nào.

Cô có thể làm gì đây?

Nếu như mấy ngày trước nhìn thấy anh điên cuồng tìm kiếm manh mối khắp nơi nhưng lại không thu hoạch được gì, cô còn có cảm giác thắng lợi, còn hôm nay, nhìn thấy anh đứng trước hàng vạn người xem nói ra ba chữ anh luôn khinh thường nhất, giọng nói gần như cầu xin: "Xin hãy trả cô ấy lại cho tôi" .

Người đàn ông lạnh lùng nhất, kiêu ngạo nhất cuối cùng cũng chịu cúi người.

Cô còn muốn thế nào nữa đây?

Bạch Hiểu Vi lau nước mắt trên mặt. Cô đã nhìn thấy anh thất vọng, nhìn anh tổn thương, nhìn anh cúi đầu, nhưng trong lòng cô không thấy vui vẻ.

Đêm đã khuya, khoảng thời gian này đừng nói tới taxi, ngay cả xe riêng cũng không thấy. Dưới ánh đèn đường mờ ảo, Đỗ Nhược mò mẫm trong túi xách không ngờ lại thấy một chiếc điện thoại, cô mở máy lên, điện thoại có tín hiệu.

Có lẽ Bạch Hiểu Vi chuẩn bị cho cô.

Số điện thoại của Kiều Cận Nam cô đã khắc sâu trong lòng từ lâu, cô thành thạo nhấn một dãy số.

Điện thoại vừa kết nối đã có người nhận máy, nhưng không ai lên tiếng.

Đỗ Nhược im lặng rất lâu mới lên tiếng, giọng nói có chút nghẹn ngào: "Kiều Cận Nam, là em."

Bạn đang đọc truyện *Bong Bóng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 70

Đỗ Nhược có thể cảm nhận được bàn tay Kiều Cận Nam đang cầm lái khẽ run rẩy. Anh không nhìn cô, mắt nhìn thẳng về phía trước bình tĩnh lái xe.

Hai người trở về biệt thự của Kiều Cận Nam, vừa bước vào nhà Kiều Cận Nam liền điên cuồng hôn cô, dường như muốn phát tiết tất cả ẩn nhẫn, kiềm chế bị đè nén trong những ngày qua.

Đỗ Nhược cũng đáp lại.

Bất kỳ loại ngôn ngữ nào cũng không thể diễn đạt hết nỗi nhớ nhung, chỉ có bản năng nguyên thủy chính là phương thức bày tỏ rõ ràng nhất. Hai người quấn lấy nhau, liên tục đòi hỏi đối phương.

Đây là lần đầu tiên hai người điên cuồng như vậy, lúc kết thúc Đỗ Nhược ghé đầu vào ngực Kiều Cận Nam khóc thút thít, không biết là vì khoái cảm quá mãnh liệt hay vì phòng tuyến trong lòng cô sụp đổ hoàn toàn. Kiều Cận Nam ôm chặt cô, hận không thể đem cô nhập vào cơ thể mình, vùi đầu vào bả vai cô thở dốc.

Hai người không lên tiếng, chỉ đơn giản là ôm nhau cảm nhận sự tồn tại của đối phương, dường như có ngàn điều muốn nói nhưng lại chẳng biết nên bắt đầu từ đâu.

Đỗ Nhược lên tiếng, giọng nói có chút khàn khàn: "Là Bạch Hiểu Vi."

Kiều Cận Nam càng ôm cô chặt hơn: "Anh biết."

Từ lúc Đỗ Nhược gọi điện cho anh nói địa chỉ ở đâu, anh đã đoán được là Bạch Hiểu Vi.

"Cô ta có gây khó dễ cho em không?" Kiều Cận Nam thấp giọng hỏi.

Đỗ Nhược lắc đầu.

Trừ mấy ngày đầu trói tay chân cô, sau này thấy cô yên phận liền cởi trói cho cô, chỉ cần cô không phản kháng sẽ để cô tự do trong phòng.

"Có sợ không?"

Đỗ Nhược lắc đầu.

Cô biết chắc chắn Kiều Cận Nam sẽ tìm ra, chỉ là vấn đề thời gian dài ngắn thôi. Nhưng cô không ngờ anh lại tiếp nhận phỏng vấn, còn... nói những lời đó trên truyền hình.

"Còn anh thì sao?" Đỗ Nhược vuốt ve gương mặt anh, nhìn thẳng vào mắt: "Có sợ không?"

Kiều Cận Nam cúi đầu hôn cô, dùng hành động để trả lời vấn đề này.

Đây là lần đầu Kiều Cận Nam lộ diện trước công chúng, còn nói những lời tình cảm nồng nàn làm dư luận được một phen dậy sóng.

Kiều Cận Nam nhanh chóng lật đổ bằng xếp mười tình nhân hấp dẫn nhất của mấy năm trước, trở thành từ khóa được tìm kiếm nhiều nhất. Và cô gái thần bí mà anh nhắc đến cũng là đối tượng được mọi người bàn luận sôi nổi.

Đỗ Nhược không ngờ cô có cơ hội lên trang nhất một lần nữa, đọc mấy bài báo đó cô không biết nên khóc hay nên cười.

"Mẹ đang xem gì vậy? Con cũng muốn xem!" Kiều Dĩ Mặc ngồi đằng sau cổ dựa người về phía trước.

Đỗ Nhược đặt điện thoại xuống, cười cười xoa đầu thằng bé: "Dĩ Mặc ngồi ngay ngắn lại, như vậy rất nguy hiểm." Vừa nói cô vừa điều chỉnh lại dây an toàn cho Dĩ Mặc.

"Mẹ vẫn còn lo lắng chuyện quà tặng cho bà nội sao?" Kiều Dĩ Mặc tò mò.

Đỗ Nhược vội vàng trừng mắt, Kiều Dĩ Mặc biết mình đã lỡ lời liền che miệng lại, Đỗ Nhược có chút xấu hổ lén nhìn Kiều Cận Nam.

Hai ngày trước Ngô Khánh Phân gọi điện nói hôm nay về nhà cùng nhau ăn một bữa cơm, vì bà gọi cho Kiều Cận Nam nên cô không rõ bà nói thế nào, có nhắc tới cô không. Vì Ngô Khánh Phân vẫn còn thành kiến với cô nên cô lên mạng tìm hiểu nên tặng quà gì khi ra mắt mẹ chồng, không ngờ bị Dĩ Mặc phát hiện.

Đỗ Nhược thấy bản thân thật dằn dặt...

Kiều Cận Nam nhìn cô: "Chẳng bao giờ thấy em ra sức lấy lòng anh."

Đỗ Nhược ngượng ngùng ho khan một tiếng.

Bữa ăn rất náo nhiệt, không chỉ có Xảo Xảo mà cả Mạnh Thiệu Trạch cũng ở đây, thấy Đỗ Nhược liền cười rạng rỡ, Đỗ Nhược biết Mạnh Thiệu Trạch cũng vất vả vì chuyện cô mất tích nên cô liên tục nói cảm ơn. Còn Kiều Xảo Xảo liên tục gọi cô là "Chị dâu chị dâu".

"Chị dâu, đây là lần đầu tiên chị về nhà cũ đúng không?"

Đỗ Nhược mỉm cười gật đầu.

Không ngờ Kiều Cận Nam lại có cô em gái hoạt bát như vậy, hơn nữa Kiều Dĩ Mặc không giống Kiều Cận Nam mà giống Xảo Xảo nhiều hơn, đều làm người khác yêu mến.

"Đúng rồi, sáng nay em gặp chị Hiểu Vi, suýt chút nữa không nhận ra! Chị ấy không trang điểm, lại mặc T-shirt đi giày thể thao, trời ạ, em còn tưởng mình hoa mắt! Mãi nói chuyện quá nên không chụp hình lại."

Chuyện Đỗ Nhược bị Bạch Hiểu Vi bắt cóc, Kiều Cận Nam không nói cho Xảo Xảo biết, Xảo Xảo liền hỏi Mạnh Thiệu Trạch, Mạnh Thiệu Trạch cũng kiêng kị vì Tống Như Nhược và Bạch Hiểu Vi là bạn thân, cho nên anh cũng giấu Xảo Xảo.

"Anh Mạnh, anh có biết chị Hiểu Vi bị làm sao không?"

Mạnh Thiệu Trạch ho nhẹ.

Xảo Xảo chợt nhớ ra Bạch Hiểu Vi từng là bạn gái cũ của anh trai, mặc dù cũng chẳng sâu sắc hơn nữa cũng là chuyện của nhiều năm trước, nhưng nhắc tới trước mặt Đỗ Nhược cũng không được hay lắm.

Đỗ Nhược liền ngẩng đầu lên.

Cô không biết mối quan hệ giữa Bạch Hiểu Vi và Kiều Cận Nam tới mức nào, sau khi trở về cô không biết Kiều Cận Nam định xử lý thế nào, nhưng cô ngầm ám chỉ không muốn mọi chuyện rắc rối hơn. Hôm nay nghe Xảo Xảo miêu tả, cô đoán chắc Bạch Hiểu Vi đã nghĩ thông suốt, quyết định sống vì bản thân mình.

Mạnh Thiệu Trạch vội chuyển đề tài: "Xảo Xảo, khi nào thì về Mĩ?"

Giọng Xảo Xảo có chút tiếc nuối: "Ngày mai lên máy bay."

Ngô Khánh Phân nhìn sang: "Đừng có về nữa, ở lại học hành cho nghiêm chỉnh!"

Xảo Xảo cố tình nói: "Vâng!"

Ngô Khánh Phân lẩm bẩm một câu: "Không thể làm mẹ bớt lo được!" Sau đó còn liếc sang Đỗ Nhược.

Đỗ Nhược lập tức cúi đầu xuống, Kiều Cận Nam liền nhún mày lại: "Chúng con về đây."

Đỗ Nhược gấp gấp đá đá chân anh dưới gầm bàn, rõ ràng anh chẳng chừa thể diện cho Ngô Khánh Phân gì cả!

Quả nhiên sắc mặt Ngô Khánh Phân liền xấu đi.

"Bác gái, cháu nghe Dĩ Mặc nói bác thích ngọc trai, lần trước đi dạo phố cháu thấy chiếc cài áo này rất đẹp." Đỗ Nhược lấy chiếc hộp nhỏ đã chuẩn bị từ trước, đẩy tới trước mặt Ngô Khánh Phân.

Quan trọng không phải giá trị của món quà mà là thái độ của cô.

Cô muốn được bà chấp nhận.

Không ai lên tiếng, tất cả đều nhìn Ngô Khánh Phân.

Bà giả vờ như không nghe thấy, vẫn bình thản ăn cơm.

Kiều Xảo Xảo thấy sốt ruột, cô nhìn thấy bà đã đọc tập tài liệu Kiều Cận Nam để lại, còn mang về phòng nghiên cứu vô cùng nghiêm túc nữa. Rõ ràng bà biết không phải lỗi của Đỗ Nhược, vậy mà còn bày đặt kiêu ngạo nữa.

Cô đang định nói thì Dĩ Mặc đã lên tiếng trước: "Bà nội, sao bà không nhìn xem mẹ con tặng quà gì?"

Từ trước tới nay Ngô Khánh Phân chưa bao giờ lạnh nhạt với Kiều Dĩ Mặc, nhưng lần này bà không nói gì.

Đỗ Nhược thấy khó chịu, sắc mặt Kiều Cận Nam rất khó coi, Kiều Dĩ Mặc có chút thất vọng, Xảo Xảo tức giận bất bình, Mạnh Thiệu Trạch là người ngoài nên không tiện xen vào.

"Dĩ Mặc cũng gọi mẹ rồi" Cuối cùng Ngô Khánh Phân cũng lên tiếng, nhìn về phía Đỗ Nhược: "Tại sao còn không sửa xưng hô?"

Đỗ Nhược liền ngậy người không phản ứng kịp.

Thật ra không chỉ có Đỗ Nhược, tất cả mọi người đều sững sờ.

Ngô Khánh Phân không hài lòng nháp một ngụm nước: "Khi nào mẹ con rảnh rồi thì hai nhà hẹn gặp nhau bàn chuyện hôn sự đi."

Rốt cuộc Đỗ Nhược cũng phục hồi tinh thần lại: "Vâng ạ, con nghe theo mẹ."

Ngô Khánh Phân mỉm cười hài lòng.

Không khí bữa ăn trở nên dễ chịu hơn, Xảo Xảo lặng lẽ giơ ngón tay cái với Đỗ Nhược, Mạnh Thiệu Trạch cười: "Chuẩn bị uống rượu mừng thôi!"

Kiều Dĩ Mặc vẫn mơ hồ không hiểu chuyện gì đang xảy ra: "Hôn sự là gì?"

Kiều Cận Nam khẽ mỉm cười.

Đêm nay Ngô Khánh Phân giữ ở lại nhà cũ, Kiều Cận Nam rộng rãi đồng ý, com nước xong, anh nắm tay Đỗ Nhược cùng nhau đi dạo.

Xảo Xảo không sợ chết nói: "Mẹ nhiều chuyện quá đi!"

Ngô Khánh Phân không thèm để ý tới con gái, ngồi chơi với cháu trai nhà mình còn hơn.

Đỗ Nhược không ngờ Ngô Khánh Phân chấp nhận cô dễ dàng như vậy, bà cũng không đề cập chuyện mẹ cô nhận tiền, còn hẹn gặp mặt bàn chuyện hôn sự, cô còn tưởng rằng phải tốn nhiều công sức mới qua được cửa ải này.

Hai người đi dạo bên hồ nhỏ gần đó, mới đi không bao lâu đã gặp nhiều người cũng tới đây đi dạo.

Tâm trạng Đỗ Nhược rất tốt nên thấy phong cảnh cũng đẹp hơn.

Kiều Cận Nam đột nhiên hỏi cô: "Cười cái gì?"

Đỗ Nhược nhìn anh: "Anh cũng cười mà."

Kiều Cận Nam nhìn mặt hồ, nụ cười càng rạng rỡ hơn.

Hai người thấy một đôi đầu tóc bạc phơ đi tới, tay nắm tay, một em bé chạy đằng trước cứ một một chốc lại dừng lại, quay đầu lè lưỡi chờ hai người đuổi theo.

Đỗ Nhược nhìn hai người tay trong tay chậm rãi đi dạo, không biết đang nói cái gì, thỉnh thoảng hai người lại nhìn nhau mỉm cười.

"Ngưỡng mộ à?" Kiều Cận Nam hỏi.

Đỗ Nhược gật đầu.

Được nắm tay người cùng nhau già đi, có ai lại không ngưỡng mộ

"Đỗ Nhược." Kiều Cận Nam đột nhiên gọi cô.

"Sao?" Đỗ Nhược quay đầu lại.

Kiều Cận Nam vén sợi tóc lòa xòa trước trán cô, ánh mắt sáng ngời tràn ngập ý cười, anh lấy một chiếc hộp nhỏ tinh xảo từ trong túi ra.

Đỗ Nhược giật mình, cô biết anh định làm gì tiếp theo nên cô nói trước: "Đợi một chút!"

Cô ngăn cản Kiều Cận Nam lại.

Kiều Cận Nam nhú mày.

Đỗ Nhược rũ mắt xuống, cô do dự rất lâu mới nói: "Kiều Cận Nam, mấy hôm nay em vẫn suy nghĩ một chuyện."

Kiều Cận Nam nhìn cô, chờ cô nói hết.

Cô kiễng chân lên vòng tay ôm cổ anh, ghé vào tai anh nhẹ giọng nói: "Kiều Cận Nam, em muốn tới Paris."

Kiều Cận Nam khẽ run lên.

"Em muốn biết sáu năm trước, rốt cuộc giữa em và anh đã xảy ra chuyện gì."

Bạn đang đọc truyện *Bong Bông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 71

Thật sự phải cần rất nhiều dũng khí, Đỗ Nhược mới đưa ra quyết định này.

Đỗ Nhược thừa nhận, cô bị tổn thương nặng nề nên không còn liều lĩnh như trước, thậm chí còn có chút nhát gan, học cách trốn tránh tự bảo vệ mình.

Cho nên mỗi lần Kiều Cận Nam đến gần, cô đều lui về phía sau.

Giống như một lần rần cần mười năm sợ dây thừng. Ở phương diện tình cảm cô không dám đánh cược, trong tiềm thức luôn suy tính thiệt hơn không muốn chủ động bỏ ra thứ gì, cô sợ sẽ đi vào vết xe đổ lần trước. Cho nên trong chuyện tình cảm, luôn là Kiều Cận Nam chủ động trước, nếu anh không thúc đẩy thì cô vẫn đứng yên. Anh không đề cập tới chuyện sáu năm trước, cô cũng không chủ động hỏi anh.

Nếu nói cô không hiểu kỳ là nói dối. Chẳng qua trong lòng cô có chút sợ hãi mơ hồ, cô sợ có ẩn tình trong đó phá vỡ cuộc sống bình yên lúc này, vậy thì cô tình nguyện giống như cá vàng, quên là quên, không bao giờ quay đầu lại.

Lúc bị Bạch Hiểu Vi bắt cóc, cô có thời gian để suy nghĩ nhiều hơn.

Nghĩ tới từ lúc cô và Kiều Cận Nam quen biết nhau cho tới bây giờ, nhớ tới sự thay đổi trong thái độ của anh, nhớ lúc ở Iceland anh đã hỏi cô có muốn quay trở lại Paris không?

Sau khi kết nối các sự kiện lại với nhau, cô phát hiện ra trong lòng Kiều Cận Nam vẫn còn chấp nhứt một chuyện.

Cô nói với anh, đoạn trí nhớ bị mất là những kỷ ức cô không muốn nhớ lại.

Những kỷ ức anh nhớ nhưng, trân trọng nhất nhưng cô lại lựa chọn lãng quên.

Lúc Bạch Hiểu Vi bắt cô lên xe đã hỏi một câu: "Đỗ Nhược, em có muốn biết Kiều Cận Nam yêu em nhiều tới mức nào không?"

Cô nên cảm ơn Bạch Hiểu Vi, nếu như không có cô ấy, có lẽ mãi mãi cô không nghĩ tới vấn đề này. Nhìn thấy tình yêu Kiều Cận Nam dành cho cô nên cô mới có dũng khí đối mặt với quá khứ.

Vì cô anh có thể cúi đầu, tại sao cô không thể làm điều đó vì anh.

"Kiều Cận Nam, em không muốn sống trong mơ hồ nữa... Người khác hỏi tại sao chúng ta quen biết nhau, em cũng không biết nên trả lời thế nào. Ngay cả chuyện có Dĩ Mặc thế nào em cũng không biết."

Kiều Cận Nam nhìn cô, trong ánh mắt có chút ảm đạm, buồn bã.

"Chẳng lẽ anh không muốn em nhớ lại sao?"

Kiều Cận Nam nói thật: "Trước đây thì muốn nhưng bây giờ thì không muốn."

"Tại sao?"

Kiều Cận Nam không trả lời, chỉ ôm chặt cô vào lòng.

"Hay là..." Đỗ Nhược ngửi mùi hương trên người anh làm cô thấy an tâm: "Không đi?"

"Đi." Kiều Cận Nam trả lời dứt khoát: "Anh đi cùng em."

Chuyến đi được lên lịch trình nhanh chóng, thủ tục đơn giản nên khoảng 3 ngày đã lấy được Visa. Đỗ Nhược gửi thư cho Tiến sĩ Brown xác nhận thời gian gặp mặt sau đó mới đặt vé máy bay. Kiều Dĩ Mặc biết bố mẹ tới Paris nên cu cậu ầm ĩ muốn đi cùng: "Bố mẹ định đi tuần trăng mật sao? Tại sao không cho con đi cùng?"

Kiều Cận Nam trả lời dứt khoát: "Ở nhà."

Kiều Dĩ Mặc "Hừ" một tiếng, Đỗ Nhược cười an ủi thằng bé: "Bố mẹ đi công chuyện không phải đi tuần trăng mật. Khi nào đi tuần trăng mật nhất định sẽ dẫn Dĩ Mặc đi cùng, chịu không?"

"Mẹ phải giữ lời hứa đó!"

"Tất nhiên rồi!"

Kiều Dĩ Mặc chìa ngón tay út ra, muốn ngoắc tay đóng dấu.

Đỗ Nhược định phối hợp nhưng thằng bé liền thu tay về, bĩu môi nói: "Lần trước cũng ngoắc tay nhưng mẹ có thực hiện đâu."

Đỗ Nhược mắt tích ít nhiều gì cũng lưu lại bóng ma trong lòng Dĩ Mặc, Đỗ Nhược áy náy ôm chặt thằng bé vào lòng, cũng may Dĩ Mặc vẫn còn nhỏ nên chắc chắn sẽ nhanh quên thôi.

Máy bay đã hạ cánh, một lần nữa nghe thấy tiếng Pháp bản địa làm Đỗ Nhược có chút hoảng hốt.

Kiều Cận Nam đã sắp xếp tất cả mọi thứ, sau khi nhận hành lý, bên ngoài sân bay đã có xe chờ sẵn. Tài xế hỏi hai người muốn tới khách sạn trước hay là chỗ khác, Kiều Cận Nam nhìn về phía Đỗ Nhược.

Nhìn bầu trời đã nhá nhem tối, Đỗ Nhược nói: "Về khách sạn đi."

Cuộc hẹn vào mười giờ sáng hôm sau nên hai người muốn có thời gian được nghỉ ngơi. Tuy trải qua chuyến bay dài, ở trong nước đang là rạng sáng, nhưng Đỗ Nhược rất tỉnh táo, trằn trọc trên giường rất lâu vẫn không ngủ được. Hơn nữa cô có thể cảm nhận được Kiều Cận Nam cũng không ngủ được.

"Kiều Cận Nam" Đỗ Nhược thấp giọng gọi anh.

"Ừ?" Quả nhiên vẫn chưa ngủ.

"Tại sao anh lại tới Paris? Chữa bệnh sao?" Đỗ Nhược hỏi.

Kiều Cận Nam cân nhắc rất lâu mới trả lời: "Khi đó anh đi công tác, công việc chưa hoàn thành thì mất gặp vấn đề nên điều trị luôn ở đây."

Khi đó Kiều Cận Nam mới tiếp nhận Thịnh Thế nên vô cùng bận rộn, lúc còn ở trong nước anh đã thấy thị lực có vấn đề, bác sĩ đề nghị anh phải nghỉ ngơi thật nhiều, tốt nhất là nằm viện quan sát nhưng anh vẫn bỏ ngoài tai chuyện đó. Có khoảng thời gian anh đi công tác liên tục, áp lực công việc rất lớn, thời gian nghỉ ngơi thì bị đảo lộn, cuối cùng mắt cũng gặp vấn đề.

"Trong bao lâu?"

"Ba tháng, vào Tháng sáu."

"Ừ." Đỗ Nhược lật người lại.

Cô không hỏi thêm nữa vì nếu cô muốn biết những chuyện này từ Kiều Cận Nam thì không cần thiết phải quay về Paris. Kiều Cận Nam cũng không nói thêm gì nữa, anh vòng tay ôm lấy cô từ sau lưng, nắm cổ tay cô hôn lên vết sẹo năm đó cô cắt tay tự sát.

Đỗ Nhược nằm đối diện với anh, cô cũng cầm tay anh lên hôn vào lòng bàn tay ấy.

Lần trước hai người giận nhau, anh nắm chặt chòm chìa khóa xe tới nỗi làm lòng bàn tay chảy máu, tuy vết thương đã lành nhưng để lại sẹo.

Hai người bật cười, ôm nhau ngủ.

Tiến sĩ brown đã hơn năm mươi tuổi, gặp lại Đỗ Nhược ông rất vui, không ngờ có một ngày cô quay lại đây.

"Đỗ Nhược, nhìn trạng thái tinh thần của cháu rất tốt, thật sự rất tuyệt vời."

"Bác vẫn trẻ trung như ngày nào."

Quãng thời gian khó khăn nhất, ông luôn ở bên cạnh an ủi cô, mối quan hệ giữa hai người không còn là bác sĩ và bệnh nhân nữa, năm nào cô cũng liên lạc với ông qua thư từ.

Hai người nói chuyện rất lâu mới nói vào việc chính.

"Đỗ Nhược, cháu đã uy nghi kỹ chưa?" Tiến sĩ Brown vuốt bộ râu cá trê của mình: "Năm đó tình trạng của cháu..."

"Cháu nghĩ kỹ rồi." Đỗ Nhược mỉm cười: "Năm đó bác cũng khuyên cháu không nên lựa chọn cách trốn tránh đúng không?"

Tiến sĩ brown cười lên: "Nhìn này, ngay cả câu này cháu cũng nhớ, nếu cháu không trở lại, bác vẫn luôn hoài nghi thật ra cháu chưa từng quên chuyện gì."

Muốn xóa đi một đoạn trí nhớ vô cùng khó khăn, hơn nữa bác sĩ tâm lý cũng không thể bảo đảm sẽ thành công, cũng không thể biết được bệnh nhân đã quên những chuyện gì.

Ông đứng dậy, khép hai tay lại: "Được rồi, nếu cháu đã quyết như vậy thì đi theo ta."

Đỗ Nhược không còn xa lạ với phòng khám, cô làm theo hướng dẫn của ông, buông lỏng thân thể, trong giấc mơ ấy cô quay trở lại thế giới của sáu năm trước.

Sáu năm trước, Paris ngập trong tuyết trắng.

Tuy là tháng ba nhưng mấy ngày nay tuyết rơi rất nhiều. Cô tiện tay quàng một chiếc khăn lên cổ, kiểm tra hệ thống lò sưởi và cửa sổ xem đã đóng chặt hay chưa.

Khi Hà Khâm Sinh về nhà đúng lúc thấy cô đứng trên ghế chuẩn bị trèo lên cửa sổ.

"Nhược Nhược em làm gì vậy?" Hà Khâm Sinh xông tới kéo Đỗ Nhược xuống, đặt cô ngồi xuống ghế.

Đỗ Nhược né tránh cười lạnh một tiếng: "Sao nào? Anh đang nghĩ tôi tự sát vì tình?"

Cô đứng dậy đi về phía bàn uống nước, cầm tấm thảm lên đắp chân.

Hà Khâm Sinh nhú mày, anh ngồi xổm xuống đối diện cô, dịu dàng nói: "Nhược Nhược, một tuần này em đã nghỉ học đúng không?"

"Liên quan gì tới anh." Ngón tay Đỗ Nhược nhấn tin rất nhanh, mí mắt không thêm nhấc lên.

Hà Khâm Sinh giật điện thoại của cô đặt lên bàn: "Đỗ Nhược! Họ Tần đó không phải người tốt!"

"Liên quan gì tới anh?" Đỗ Nhược bật dậy, đôi mắt đã ngập nước: "Chúng ta đã chia tay. Anh có bạn gái mới tại sao tôi không được có bạn trai?"

Sắc mặt Hà Khâm Sinh trắng bệch, đôi môi mím chặt thành một đường, cuối cùng anh không nói gì chỉ lấy ra một tấm danh thiếp: "Đây là bác sĩ tâm lý rất nổi tiếng, anh đã hẹn trước rồi, nếu em không muốn đi học thì có thể tới đây thử xem."

Đỗ Nhược cười lạnh: "Hà Khâm Sinh, anh nghĩ tôi có bệnh?"

"Nhược Nhược, anh hi vọng em có thể nghĩ thông suốt, chúng ta đã kết thúc rồi."

"Vậy anh còn xen vào chuyện của tôi làm gì? Anh về đây làm gì? Tôi sống hay chết liên quan gì tới anh?"

Đỗ Nhược nhìn chằm chằm Hà Khâm Sinh, Hà Khâm Sinh không chịu nổi ánh mắt nóng rực ấy liền xoay người vào phòng ngủ của anh: "Lần trước anh để quên một ít đồ, hôm nay anh về lấy chúng."

Căn hộ này Hà Khâm Sinh và Đỗ Nhược thuê chung, mỗi người một phòng. Đỗ Nhược không nhớ rõ đây là lần thứ mấy Hà Khâm Sinh nói chia tay, cô chỉ nhớ lần này anh nhất quyết dọn hết đồ đi.

Hà Khâm Sinh cầm vài cuốn sách, không nhìn Đỗ Nhược một lần liền đi thẳng ra ngoài.

"Hà Khâm Sinh, em không muốn chia tay." Đỗ Nhược co rúc trên ghế sofa, hai tay ôm chặt đầu gối: "Hà Khâm Sinh, em không muốn chia tay." Giọng nói đã nghẹn ngào.

Hà Khâm Sinh quay đầu lại thấy cô lau nước mắt không ngừng, bàn tay cầm chìa khóa dừng lại trong không trung.

"Hà Khâm Sinh, tại sao anh lại kiên quyết muốn chia tay?" Sáu năm trước Đỗ Nhược là cô gái rất hay khóc, khi đó cô đúng là một đóa hoa nhỏ sinh trưởng trong lòng kính, chưa từng phải đối mặt với sóng gió cuộc đời.

Hà Khâm Sinh không lên tiếng, đóng sập cửa lại.

Trong phòng lại lạnh lẽo như ban đầu.

Đỗ Nhược quyết định đi gặp bác sĩ tâm lý vì cô mất ngủ.

Cô liên tục mất ngủ, mắt mờ trùng trùng nhìn trời sáng. Tuy tiến sĩ Brown có biện pháp giúp cô ngủ được vài tiếng nhưng cô chưa từng nói thêm điều gì ngoài một từ "Bạn trai", cô không muốn đi học, không dám trở về căn hộ lạnh lẽo đó. Một tuần cô tới gặp bác sĩ hai lần, sau đó cô với tiến sĩ Brown dần dần trở nên thân thiết, đến tháng tư, lần đầu tiên cô chia sẻ về cuộc sống của cô.

"Người bạn tốt nhất của cháu nói nếu cháu vẫn tiếp tục như vậy, cháu và cô ấy không còn là bạn bè nữa." Đỗ Nhược lẩm bẩm một mình.

Người bạn ấy là Trình Hi Vi, một cô gái có dịu dàng cũng có thể nói những lời tuyệt tình như thế.

"Bác nói xem, có thật là cháu mắc bệnh không?"

Tiến sĩ Brown lắc đầu, khi đó bộ râu cá trê còn chưa bạc trắng: "Đỗ Nhược, chẳng qua là cháu nghĩ quá nhiều thôi, không phải chứng trầm cảm."

"Vậy cháu phải làm thế nào."

"Bây giờ cháu đã có ý nghĩ muốn điều trị chính là dấu hiệu tốt." Tiến sĩ Brown lạc quan: "Cháu nên ra ngoài nhiều hơn, kết giao thêm bạn bè mới để cuộc sống phong phú hơn."

"Cháu có rất nhiều bạn, ngày nào cũng đi tới khuya mới về."

Tiến sĩ Brown thở dài, cô bé này hiểu sai ý của ông rồi.

"A, bác có ý kiến này." Tiến sĩ Brown lấy một cuốn sổ từ trong ngăn kéo: "Bác có thể đề cử cháu đến bệnh viện làm việc, khi nhìn thấy bệnh nhân khác cháu sẽ thấy cuộc sống này còn nhiều điều ý nghĩa."

"Hơn nữa cháu còn nhận được thù lao." Tiến sĩ Brown đập bàn: "Đúng là một ý kiến hay."

Ông liền liên lạc ngay với bệnh viện: "Thật tuyệt vời! Đỗ Nhược, ở đây có một vị Kiều tiên sinh đang tìm người chăm sóc, lại là người Hoa, y tá trưởng bệnh viện là bạn của bác, cháu thấy thế nào?"

Đỗ Nhược nhìn trần nhà, không hề do dự trả lời ngay: "Được."

Đỗ Nhược bị Trình Hi Vi mắng một trận nên không còn làm loạn nữa, nhưng hôm nay cô lại nhận được điện thoại của Hà Khâm Sinh, không nghe thấy giọng nói của anh cô kìm được nước mắt.

Bởi vì được bác sĩ tiến cử nên Đỗ Nhược được nhận ngay, cô chỉ biết bệnh nhân đó họ Kiều đang chờ phẫu thuật mắt, không nằm trong phòng bệnh, mà là khu nhà riêng ở trong bệnh viện.

Dẫn cô đi là một người đàn ông trẻ tuổi, anh ta nhắc nhở cô một số điều cần lưu ý và tiền lương, nhưng tới khu nhà trọ lại không đi vào, nhét vào tay cô một chùm chìa khóa rồi rút lui.

Đỗ Nhược không ngờ trong phòng khách lại trống trơn, ngay cả một chút hơi người cũng không có, cô nhìn xung quanh một vòng thấy một đôi giày da, lúc này cô mới chắc chắn là có người ở vì vậy cô tiến vào phòng ngủ.

Vừa mới tới cửa cô còn chưa thấy ai thì một cốc nước thủy tinh bay tới, vỡ nát dưới chân cô.

Bạn đang đọc truyện *Bong Bông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 72

Mùa đông năm nay tuyết rơi nhiều, mưa lạnh ẩm ướt.

Tiếng mưa rơi gõ vào cửa kính thật âm ĩ. Người mất đi thị lực thì các giác quan khác đặc biệt nhạy cảm, đối với người thích sự yên tĩnh mà nói đây chính là cực hình.

Kiều Cận Nam vốn là người khó tính lại gặp chuyện ngoài ý muốn càng làm anh cáu kỉnh hơn, tiếng mưa rơi vẫn không ngừng, anh không hề do dự trút hết bực mình vào người mới đến.

Nhưng ngoài dự đoán của anh, không hề có tiếng sợ hãi nào hết.

Thật yên tĩnh.

Có một đôi mắt chăm chú quan sát anh nhưng không dừng lại quá lâu, tiếng bước chân đi xa sau đó quay trở lại, tiếp theo là tiếng quét dọn mảnh vỡ.

Đỗ Nhược chẳng hề sợ hãi.

Cô im lặng dọn dẹp sạch sẽ, lúc cô quay lại Kiều Cận Nam đã ngồi dựa trên thành giường.

Trong phòng kéo kín rèm cửa nên rất tối. Cô không nhìn rõ mặt đối phương, nhưng chỉ nhìn thoáng qua cô có thể biết đó là một người đàn ông trẻ tuổi tuần tú.

"Xin chào, tôi là..." Đỗ Nhược tự giới thiệu về mình.

"Tôi không có hứng thú với cô." Giọng nói lạnh như băng.

Đỗ Nhược tiếp tục im lặng.

Cô ra khỏi phòng, giúp anh khép cửa lại, theo như lời dặn dò cô quét dọn phòng ốc sạch sẽ, đặc biệt là phòng tắm, sắp xếp lại đồ đạc từ kem đánh răng đến bàn chải đánh răng, dầu gội, khăn lông, quần áo. Tiếp theo là nấu cơm.

Không có chuyện gì quá đặc biệt.

Nhưng bệnh nhân này thật kỳ quái, trầm mặc ít nói, rất lạnh lùng, bất cứ lúc nào cũng có thể nổi cáu, tính tình tự cao tự đại, vào phòng tắm tình nguyện bị đụng đầu cũng không muốn cô dẫn đường, lúc ăn cơm cho dù mò mẫm rất lâu cũng không muốn cô giúp đỡ.

Đỗ Nhược cũng mặc kệ.

Cô chỉ cần nấu cơm dọn dẹp nhà cửa, chuẩn bị đồ dùng cho anh, khi anh truyền dịch xong thì thông báo cho y tá, sau đó thì một chỗ ngồi nhìn anh. Khi anh cần thì cô giúp đỡ, khi không cần cô vẫn nhìn anh tránh trường hợp xảy ra chuyện không may. Bởi vì hiếm khi anh cần cô giúp đỡ, cho nên phần lớn thời gian Đỗ Nhược chỉ ngồi yên lặng một bên.

Anh không nói cô cũng không chủ động bắt chuyện, anh muốn tự mình làm, cô tự giác không nhúng tay vào.

Đỗ Nhược cũng lờ mờ đoán ra, lúc này Kiều Cận Nam đang nóng nảy nhất, người ngạo mạn như anh không chấp nhận được sự thật rằng mọi sinh hoạt hàng ngày đều phải dựa dẫm vào người khác, hơn nữa anh không muốn để cho người khác nhìn thấy bộ dạng thảm hại của mình.

Cho nên trước khi Đỗ Nhược tới đây, có hai bảo mẫu bị anh đuổi đi, hai người trợ lý đi cùng anh cũng không dám bước vào nhà.

Đỗ Nhược yên tĩnh rất hợp ý anh.

Bất kỳ một âm thanh nào cũng có thể châm ngòi lửa giận vì thế Đỗ Nhược lặng lẽ, lãnh đạm làm anh cảm thấy không có ai can thiệp vào cuộc sống của anh, cũng không có ai nhìn chăm chăm vào đôi mắt mất đi thị lực của anh.

Cho tới khi anh dần dần tiếp nhận sự thật, thích ứng với cuộc sống trong bóng tối, quen thuộc với mùi thuốc khử trùng, đột nhiên có một ngày trong bóng tối vô vị, anh có chút tò mò với cô gái lặng lẽ này.

Dĩ nhiên chỉ một chút tò mò vẫn chưa đủ làm anh thay đổi chủ kiến, nhưng số lần anh để ý tới cô dần tăng lên, thỉnh thoảng sẽ vênh tai lắng nghe xem cô đang làm việc gì.

Hàng ngày đúng tám giờ cô tới đây, chuyện đầu tiên cô làm là mở cửa sổ ban công ra, sau khi cô làm bữa sáng sẽ tới gõ cửa phòng anh, sau đó tới phòng tắm chuẩn bị ở bàn chải đánh răng và cốc nước đặt vào đúng vị trí, sau khi thấy anh vào phòng tắm cô mới quay lại phòng bếp.

Lúc ăn cơm cô sẽ nhìn anh, mặc dù anh không nhìn thấy nhưng có thể cảm nhận được ánh mắt ấy rất hồ hởi không mang theo bất kỳ tâm tình gì. Cơm nước xong, cô dọn bát đĩa, quét dọn lại phòng tắm sạch sẽ, sau đó về phòng ngủ giúp anh sạc điện thoại, mang cho anh một cốc nước nóng, sau đó yên lặng ngồi trên ghế sofa, cho đến anh uống xong, ánh mắt cô mới dừng lại trên người anh.

Ngày nào cũng lặp lại như vậy, buổi tối cô chờ tới khi anh tắm xong, dọn dẹp phòng tắm một lần nữa cô mới rời đi.

Cuối cùng Kiều Cận Nam cũng chấp nhận sự thật, mỗi ngày sau khi truyền dịch xong, anh xử lý công việc qua điện thoại, nội dung không thể tránh khỏi dính dáng đến chuyện cơ mật, có một ngày, anh rất tò mò muốn biết cô ấy đang làm gì.

Hôm ấy anh không tập trung vào cuộc nói chuyện mà chú ý hơi thở rất khê bên cạnh mình.

Đỗ Nhược đang ngủ.

Tiếng hít thở chậm rãi yên ổn, có lẽ cô đã... ngủ thiếp đi.

Đỗ Nhược không biết mình ngủ thiếp đi từ lúc nào.

Cả Paris đều có bóng dáng của Hà Khâm Sinh.

Hai người nắm tay nhau dạo qua con phố nhỏ, ngồi trên xe buýt ngắm cảnh toàn thành phố, cô buộc tóc đuôi ngựa để gió thổi bay mái dài. Trường học cũng có bóng dáng anh, anh đứng trước cổng trường đợi cô tan học, chạy tới trước phòng học hù dọa cô, dưới gầm bàn len lén nắm tay cô.

Rất nhiều bạn học cũng biết Hà Khâm Sinh, thậm chí người cô không quen biết cũng biết anh. Bọn họ len lén bàn luận sau lưng cô rằng cuối cùng lọ lem cũng bị vương tử bỏ rơi. Nói bản tính của cô bị vạch trần, hai ba ngày lại đối một bạn trai mới, không biết đã qua tay bao nhiêu người.

Chỉ có Kiều Cận Nam là không quen biết cô.

Anh không nhìn thấy cô, cũng không hỏi cô: "Đỗ Nhược, dạo này thế nào?" Cũng không cho cô lời khuyên: "Đỗ Nhược, Hà Khâm Sinh không đáng giá để cậu hi sinh như vậy."

Một nơi hoàn toàn xa lạ không có bóng dáng của Hà Khâm Sinh, cũng không có ai ép cô phải nói chuyện, không có ai làm phiền cô.

Mỗi lần về nhà trọ là một đêm mất ngủ, nhưng nơi đây giấc ngủ của cô thật bình yên. Mặc dù giấc ngủ không dài, nhưng mỗi ngày cô có thể ngủ được hai ba tiếng đã tốt hơn nhiều so với trước kia.

Cô không coi đây là một công việc, giống như Tiến sĩ Brown đã nói đây là một phương pháp chữa bệnh, cô thấy rất hiệu quả.

Tuy được trả lương nhưng cô không có ý định nhận nó.

Cô phát hiện ra mỗi khi trời mưa Kiều tiên sinh luôn luôn cúi kính, chỉ cần thông qua nét mặt cô có thể cảm nhận được. Bởi vì bệnh viện xây dựng từ rất lâu, kiến trúc cổ xưa nên cách âm không được tốt. Cô trình bày với bệnh viện về vấn đề này, ngó lơ tự bỏ tiền ra sửa sang lại.

Trước khi có người tới thi công, cô thông báo trước cho Kiều Cận Nam một tiếng, Kiều Cận Nam không nói gì, cô coi như anh đã đồng ý.

Hôm sửa sang lại phòng ốc rất ồn lại bụi bặm, Đỗ Nhược biết anh là người thích yên tĩnh liền hỏi anh: "Kiều tiên sinh, để tôi dẫn ngài ra ngoài đi dạo được không?"

Nửa tháng nay cô chưa thấy anh bước ngoài, cô chỉ hỏi vậy thôi nhưng không ngờ anh lại đồng ý.

Cuối tháng tư, thời tiết thật dễ chịu. Không lạnh không nóng, nhiệt độ vừa phải, gió xuân nhẹ nhàng ấm áp.

Không giống như ở trong nhà, lúc này Đỗ Nhược phải nắm tay anh đi dạo. Anh không muốn bản thân quá khác thường, không muốn cô giống như hầu gái đỡ tay lão phật gia nên anh chủ động lôi kéo cô đi, bởi vì thiếu cảm giác an toàn, nên anh dùng lực rất mạnh.

"Anh yên tâm, tôi sẽ nhìn đường." Đỗ Nhược nói.

Anh liền nói lỏng bàn tay ra.

Cái nắm tay này rất trong sáng không hề có tình yêu nam nữ, Đỗ Nhược cho rằng là trách nhiệm của mình nên không thấy ngượng ngùng, hai người đi dạo một vòng sau đó ngồi xuống thăm cỏ phơi nắng.

Thời tiết thật dễ chịu nên rất nhiều người cũng ra ngoài phơi nắng, đi dạo. Hai người vẫn giữ im lặng mãi cho đến khi mặt trời xuống núi, Đỗ Nhược cùng anh về nhà. Lúc trở về thình thoảng lại có người quay đầu nhìn hai người.

Đỗ Nhược quay đầu lại nhìn Kiều Cận Nam.

Trước kia cô không chú ý tới anh, dưới hoàng hôn, gương mặt anh không còn lạnh lùng nữa. Mặc dù mất đi thị lực nhưng không hề ảnh hưởng tới vẻ ngoài của anh.

Ánh mắt cô dò đi rất nhanh: "Kiều tiên sinh, để tôi dẫn ngài lên cầu thang."

Sau khi đổi tấm kính, trong nhà yên tĩnh hơn rất nhiều.

Cho dù trời mưa cũng không nghe thấy tiếng mưa vỗ vào cửa sổ nữa. Kiều Cận Nam rất hài lòng, sự hài lòng biểu hiện ở chỗ "Thấy" Đỗ Nhược càng ngày càng thuận mắt. Vì vậy tâm trạng của anh cũng tốt hơn, công việc cũng thuận lợi hơn, mặc dù anh không biểu hiện ra bên ngoài, nhưng trong lòng đã thay đổi từ lúc nào không hay.

Hôm ấy trợ lý mang văn kiện tới, bởi vì lần trước đã chịu thiệt thòi nên anh ta không dám vào nhà, giao cho Đỗ Nhược để cô cầm vào còn anh ta đứng chờ bên ngoài.

Đỗ Nhược biết vị Kiều tiên sinh là người bận rộn, đang điều trị bệnh mà vẫn phải làm việc. Cô không hỏi nhiều, trực tiếp cầm văn kiện cầm đặt trước mặt Kiều Cận Nam.

"Chỗ này." Đỗ Nhược chỉ vào vị trí cần ký tên.

Nhưng Kiều Cận Nam không biết "Chỗ này" là nơi nào.

Đỗ Nhược do dự một lúc sau đó cúi người xuống, cô nắm lấy tay anh đặt vào đúng vị trí: "Ký vào đây."

Rất nhiều năm về sau, Kiều Cận Nam vẫn nhớ ngày đó, lần đầu tiên có một cô gái bước vào thế giới của anh.

Hơi thở nhẹ nhàng phả vào mặt anh mang theo mùi hương thanh khiết, trong tâm khảm rung động. Một bàn tay nhỏ nhắn ấm áp nắm bàn tay anh: "Ký vào đây." Giọng nói nhẹ nhàng như có như không lướt qua.

Anh có thể cảm nhận được trái tim mình đập lồi nhịp.

Bạn đang đọc truyện *Bong Bóng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 73

Đỗ Nhược cảm thấy Kiều tiên sinh dần dần thay đổi, không còn lạnh lùng như trước.

Mặc dù anh vẫn ít nói cười nhưng giọng nói đã hòa nhã hơn rất nhiều, quan trọng là anh không còn ngồi trong nhà buồn bực cả ngày nữa mà cùng cô ra ngoài đi dạo nhiều hơn.

Giữa hai người dần dần có sự ấn ý, từ hành động của anh cô có thể đoán được anh muốn làm gì.

Tháng năm, Đỗ Nhược được tăng lương.

Cô chỉ thấy buồn cười. Vốn dĩ cô không mấy để tâm vào công việc này, thậm chí còn có chút hờ hợt. Nhưng từ chuyện tăng lương cô biết anh không ghét cô như biểu hiện bên ngoài.

Cô không định cầm tiền cho nên cô muốn dùng số tiền này cho anh. Ngoại trừ lần sửa sang lại cửa sổ tốn mất một khoản, cô thấy anh không có sở thích đặc biệt nào cả.

Chỉ có một lần duy nhất anh hỏi cô: "Cô hay dùng dầu gội nào?"

Ngày hôm sau cô mua một chai dầu gội mới, vẫn còn thừa một khoản, cô giữ lại dự định khi kết thúc công việc sẽ trả lại.

Chẳng mấy chốc đã gần hết tháng năm, sau khi tâm trạng ổn định lại, Đỗ Nhược bắt đầu xem lại bài vở. Cô không phải không muốn đi học, chỉ là cô dăm dôi mặt với thực tại, không chịu nổi ánh mắt soi mói những lời bàn luận sau lưng cô.

Cô thường đọc sách khi có thời gian rảnh rỗi.

Cho nên ấn tượng đầu tiên của Kiều Cận Nam đối với cô vẫn là lặng lẽ. Yên tĩnh lại ít nói, không nhiều chuyện, ngoan ngoãn ngồi đọc sách bên cạnh anh.

Cửa sổ mới cách âm rất hiệu quả nên trong phòng vô cùng yên tĩnh, cảm giác về sự tồn tại của đối phương vô cùng rõ ràng. Hơi thở nhẹ nhàng, ngay cả tiếng lật sách cũng êm tai.

Có một ngày, sau khi kết thúc buổi họp qua điện thoại Kiều Cận Nam bắt đầu tìm kiếm bóng dáng cô, thì ra còn đang ngủ.

Kiều Cận Nam ngồi ngẩn người một lúc, đột nhiên có chút tò mò: "Không biết cô ấy nhìn thế nào."

Anh là người quyết đoán, lập tức hành động ngay.

Anh đã quen với bóng tối nên dễ dàng tìm được chiếc ghế Đỗ Nhược hay ngồi. Anh ngồi xổm xuống, trái tim đột nhiên đập nhanh hơn, anh vươn tay ra chậm chậm đặt xuống.

Cảm nhận đầu tiên chính là mái tóc dài của cô.

Thì ra cô buộc tóc đuôi ngựa.

Bàn tay tiếp tục đi xuống.

Khuôn mặt nhỏ nhắn, lông mày lá liễu hơi nhíu lại, ngón tay cái lướt qua hàng chân mày giãn ra, chiếc mũi cao thẳng, không khác lắm với tưởng tượng của anh, đôi tay đi xuống chút nữa, đôi môi...

Cô họng đột nhiên khát khô.

Anh vội thu tay lại, một lúc sau anh chạm vào vành tai cô, không ngờ cô đang đeo tai nghe, anh có chút tò mò muốn biết cô đang nghe cái gì.

Thì ra là một tác phẩm dương cầm anh yêu thích.

Thảo nào anh nói chuyện điện thoại mà cô vẫn ngủ ngon được.

Anh bắt gặp mỉm cười. Đúng lúc này điện thoại của cô rung lên.

Đỗ Nhược sợ mình ngủ quên nên cô đặt báo thức, vì sợ ảnh hưởng đến anh cho nên cô không để chuông, chỉ để ở chế độ rung.

Kiều Cận Nam nhanh tay cầm chiếc điện thoại vội vàng tắt máy.

Lúc Đỗ Nhược tỉnh lại trời đã tối rồi.

"Tôi xin lỗi..." Đỗ Nhược xấu hổ liên tục nói xin lỗi: "Tôi xin cam đoan không có lần sau nữa."

Cho dù cô không định nhận lương, nhưng cô cứ nằm ngủ như thế thì không được hay cho lắm.

Không ngờ Kiều Cận Nam lại không tức giận: "Không sao." Giọng nói vô cùng hòa nhã.

Điều này làm Đỗ Nhược càng xấu hổ hơn, bắt đầu tự kiểm điểm lại bản thân.

Đỗ Nhược biết rõ chỉ cần rời khỏi căn nhà cô và Hà Khâm Sinh từng sống ở đó, cô không phải đau lòng vì mỗi lần nhìn vật nhớ người, nhưng cô không thể làm được bởi vì cô vẫn nuôi hi vọng.

Hi vọng có một ngày anh sẽ hồi tâm chuyển ý.

Hôm sau cô bắt đầu đi tìm nhà mới. Cô muốn tìm một căn phòng giống như nơi này, không có có bóng dáng của Hà Khâm Sinh, không ai quen biết cô.

Thời tiết trở nên ấm áp, chuyện phòng ờ đã giải quyết xong, cô nghe trợ lý của Kiều Cận Nam nói đã tìm được gác mạc thích hợp, chẳng trách gần đây tâm tình của anh ngày một tốt hơn, số lần nói chuyện với cô cũng nhiều hơn. Cô dự định sau khi Kiều Cận Nam làm phẫu thuật xong thì chuyển nhà, cũng chẳng còn bao lâu nữa.

Cô dọn dẹp lại đồ đạc của mình, nhưng tâm trạng mới bình ổn lại bắt đầu dao động.

Đến bây giờ cô quen biết Hà Khâm Sinh được gần hai năm, mỗi đồ vật trong nhà đều liên quan tới anh. Cô đóng gói tất cả vào những chiếc hộp giấy, ngồi vuốt ve chúng vừa khóc, không phải vì bị Hà Khâm Sinh bỏ rơi, mà vì chính bản thân cô. Cô không thể khống chế tình cảm của mình, không biết sẽ phải mất bao lâu cô mới có thể quên đi cuộc tình này, không còn tổn thương vì Hà Khâm Sinh nữa.

Cô phát hiện một két bia giấu dưới gầm giường. Cô đem vài lon lên sân thượng, dựa vào lan can uống một mình.

Căn hộ này rất gần tháp Eiffel, đứng sân thượng có thể ngắm được toàn cảnh thành phố. Có lần Trình Hi Vi tới chơi còn trêu ghẹo chuyện tình của hai người có thể viết thành một cuốn tiểu thuyết, nên đặt tên là "Chuyện tình Paris".

Đỗ Nhược lau nước mắt, chỉ cần về tới đây, cho dù cô làm gì cũng nghĩ tới Hà Khâm Sinh.

Có tiếng mở cửa rất khẽ, Đỗ Nhược còn nghĩ có lẽ cô đã uống say nên bắt đầu tự huyền hoặc nhưng rõ ràng cô nhìn thấy Hà Khâm Sinh.

Anh đã trở lại.

Anh đi về phía cô: "Nhược Nhược, mưa rồi sao em không vào nhà?"

Lời nói thân mật giống những tháng ngày hai người còn ở bên nhau.

Anh giật lon bia trong tay cô ném xuống mặt đất: "Đi, đi vào nhà."

Đỗ Nhược bám chặt lan can không chịu buông tay.

"Đỗ Nhược!" Anh quát khẽ, mặc dù không nhìn rõ vẻ mặt anh nhưng cô biết đôi mắt anh đã đỏ lên.

Đỗ Nhược dùng sức hất tay anh ra, hét ầm lên: "Tôi dính mưa thì liên quan gì tới anh? Anh về đây làm gì? Tôi không muốn nhìn thấy anh nữa."

Sắc mặt Hà Khâm Sinh trắng bệch: "Em muốn chuyển đi?"

"Đúng." Đỗ Nhược không nhìn anh.

Hai người đều im lặng.

Rất lâu Hà Khâm Sinh mới lên tiếng: "Nhược Nhược."

Đỗ Nhược theo bản năng ngẩng đầu lên, nhìn thẳng vào mắt anh.

"Giữ gìn sức khỏe." Hà Khâm Sinh thấp giọng nói: "Tạm biệt." Sau đó anh xoay người rồi đi.

Trong phút chốc trong đầu Đỗ Nhược xẹt qua một suy nghĩ.

Hà Khâm Sinh trở về tìm cô. Anh vẫn quan tâm tới cô. Ánh mắt anh vẫn dịu dàng như thế. Anh không muốn cô chuyển đi. Anh nói "Tạm biệt" mà không phải "Đừng bao giờ gặp lại?"

Giống như người chết đuối cố gắng giẫy dụa tìm đường sống. Hoặc do cô uống quá nhiều, cung với tâm trạng bị đè nén đã lâu, trước khi Hà Khâm Sinh xoay người cô giữ chặt cánh tay anh: "Hà Khâm Sinh, anh đừng đi."

Cô nắm thật chặt giống như người chết đuối vớ được tấm gỗ: "Anh vẫn còn yêu em đúng không? Tại sao anh luôn phủ nhận điều đó? Em biết là em không tốt, sau này em không quản nhiều chuyện nữa, anh thích làm gì em cũng ủng hộ anh? Nếu còn chỗ nào chưa tốt, anh nói cho em biết, em sẽ thay đổi được không?"

Hà Khâm Sinh không quay đầu lại.

"Hà Khâm Sinh, anh đừng đi, em sợ..." Đỗ Nhược khóc lớn.

Hà Khâm Sinh gỡ từng ngón tay cô ra.

Chút lý trí cuối cùng cũng không còn, lúc này trong đầu cô chỉ có một ý niệm nhất định phải níu kéo anh trở lại, cô quỳ xuống đi cầu xin anh: "Hà Khâm Sinh, đừng bỏ rơi em."

Cho dù chỉ là ký ức đã qua, nhưng nỗi đau vẫn không thay đổi, nước mắt chảy không ngừng, cô nghe thấy có người ngồi bên cạnh an ủi: "Đỗ Nhược, đừng đau khổ, tất cả đều là chuyện đã qua. An tâm ngủ đi, nhớ lại xem tiếp theo xảy ra chuyện gì..."

Cô giẫy giụa muốn từ bỏ nhưng cuối cùng lại bị một sức mạnh kéo trở về sáu năm trước.

Hà Khâm Sinh ôm chặt cô vào lòng: "Được, Nhược Nhược, anh không đi nữa"

"Nhược Nhược, anh yêu em."

Ngày hôm sau, cô vẫn qua chỗ Kiều Cận Nam

Kiều Cận Nam không thể nhìn thấy đôi mắt của cô đã sưng đỏ vì khóc nhiều nhưng từ hành động của cô, anh có thể cảm nhận được sự thay đổi, hình như cô rất vui vẻ.

Từ sau khi tới đây làm việc, hôm nay là ngày Đỗ Nhược thấy vui vẻ nhất.

Cô và Hà Khâm Sinh đã làm lành trở lại.

Cho dù trước đây có xảy ra chuyện gì cô và anh vẫn về bên nhau, không còn giận dỗi, không phải đối mặt với căn phòng trống rỗng, không phải đau khổ tổn thương.

Cô muốn bắt đầu một cuộc sống mới, trân trọng đoạn tình cảm này.

"Tâm trạng không tệ?" Kiều Cận Nam hỏi cô.

"Tạm được." Đỗ Nhược mỉm cười.

"Lại đây." Kiều Cận Nam đột nhiên muốn biết khi cô cười sẽ như thế nào.

Đỗ Nhược lại gần: "Kiều tiên sinh cần tôi giúp đỡ?"

Kiều Cận Nam kiềm chế ham muốn chạm vào gương mặt cô, anh vội vàng tìm một lý do khác: "Pha cho tôi một ly cà phê."

Rất hiếm khi Đỗ Nhược từ chối anh: "Kiều tiên sinh, hai ngày nữa là làm phẫu thuật, bác sĩ đã dặn dò đồ ăn không được có chất kích thích. Để tôi pha cho anh ly nước ép trái cây? Đang vào mùa dâu tây, nước ép dâu tây được không?"

Hiếm khi cô nói nhiều như vậy, giọng nói còn rất dịu dàng.

Kiều Cận Nam không tìm được lý do để cự tuyệt: "Được."

Đỗ Nhược làm một ly nước ép trái cây đặt vào tận tay anh: "Kiều tiên sinh, chiều nay tôi xin nghỉ sớm được không?"

Kiều Cận Nam khẽ nhún mày lại: "Có chuyện gì?"

Giọng nói của Đỗ Nhược không giấu được hạnh phúc: "Tôi đến khu phố 13 mua vịt nướng. Đó là phố người Hoa bán rất nhiều đặc sản trong nước. Ngài muốn ăn gì không tôi mua giúp?"

Dường như Kiều Cận Nam đã quên mất một Đỗ Nhược luôn lạnh lẽ, đối mặt với một Đỗ Nhược nhiệt tình hoạt bát anh không có cách nào từ chối cô được.

Xin nghỉ thuận lợi, Đỗ Nhược lại càng vui vẻ.

Niềm vui có thể lan tỏa, Kiều Cận Nam bắt giác mỉm cười theo.

Trước khi ra về Đỗ Nhược không quên tạm biệt anh: "Kiều tiên sinh, ngày mai gặp lại."

Ngày hôm nay là một ngày đặc biệt với Kiều Cận Nam vì đây lần đầu tiên anh "Gặp" một Đỗ Nhược hoạt bát sôi nổi. Lúc cô yên tĩnh rất hợp ý anh, ngay cả khi cô vui vẻ cũng không làm anh chán ghét. Thậm chí anh còn có chút mong chờ đến "Ngày mai".

Đỗ Nhược hào hứng đi mua vịt nướng, chắc chắn Hà Khâm Sinh sẽ rất vui.

Nhưng hy vọng càng nhiều thì thất vọng càng lớn.

Cô mang đồ ăn về nhà thì nghe thấy âm thanh mập mờ từ phòng của cô truyền ra. Cô muốn mở cánh cửa ấy ra, muốn nhìn xem Hà Khâm Sinh khổ nạn như thế nào, chất vấn anh ta tại sao phải tổn thương cô chết lần này tới lần khác.

Nhưng cô không dám.

Cô chỉ biết chạy trốn, cô không muốn ở lại đây thêm một giây phút nào nữa, cô muốn tránh thật xa Hà Khâm Sinh.

Cô không hiểu. Tại sao ngày hôm qua anh ta còn nói yêu cô nhưng hôm nay lại có thể cùng người phụ nữ khác lên giường. Anh ta vẫn ích kỷ như thế, chưa bao giờ để ý tới cảm nhận của cô.

Cô thấy bản thân mình thật hèn nhát, cô muốn chạy trốn nhưng Paris rộng lớn lại không có nơi nào cho cô ẩn náu.

Đêm nay Kiều Cận Nam thao thức không ngủ được.

Anh phát hiện ra bản thân ngày càng hứng thú với Đỗ Nhược. Anh tò mò tại sao hôm nay cô lại vui vẻ như vậy, tò mò không biết cô mua vịt nướng chia sẻ cùng ai.

Hôm nay không được đi dạo cùng cô làm anh thấy thiếu cái gì đó.

Anh lấy điện thoại ra.

Anh thành thạo nhấn số điện thoại của trợ lý, anh muốn xin số điện thoại của Đỗ Nhược, anh rất muốn nghe giọng nói của cô.

Anh nghe thấy tiếng chuông ở ngoài cửa.

Đỗ Nhược không có chỗ nào có thể đi, ngoại trừ điện thoại thì trên người cô không có một thứ gì hết. Đây là nơi duy nhất cô có thể ẩn náu.

Nhưng cô vẫn còn tỉnh táo. Cô biết lúc này đã là nửa đêm không nên làm phiền người khác, cô đành cuộn người ngồi trước cửa.

Ít ra ở đây còn cho cô cảm giác an toàn.

Đột nhiên điện thoại vang lên, cánh cửa bật mở.

Cô hoảng hốt khi nhìn thấy Kiều Cận Nam, thật may mắn vì anh không nhìn thấy bộ dạng nhếch nhác của cô.

"Vào nhà đi." Giọng nói vẫn lạnh lùng như trước.

Đỗ Nhược vào nhà.

"Tại sao lại ngồi trước cửa?" Kiều Cận Nam hỏi cô.

Cô không trả lời.

"Buổi chiều vẫn còn rất vui vẻ mà?" Kiều Cận Nam không nhìn thấy nên anh chỉ còn cách lắng nghe hơi thở để xác định vị trí của cô.

Cô vẫn im lặng như cũ.

Kiều Cận Nam muốn gọi tên cô để nhắc nhở không được lơ là anh, nhưng anh đột nhiên phát hiện ra anh không biết tên cô.

Anh không còn cách nào khác đành bước lại gần cô, anh vươn tay vừa đúng chạm vào má cô, trên đầu ngón tay là những giọt nước mắt lạnh như băng.

Cô đang khóc.

Kiều Cận Nam nhúm mày: "Sao lại khóc?"

Một câu này Đỗ Nhược không kìm được khóc thành tiếng.

Kiều Cận Nam không biết phải làm thế nào.

Anh rất ghét phụ nữ khóc lóc, nhưng khi cô khóc anh lại không thấy đáng ghét, mỗi một tiếng khóc nức làm trái tim anh nhói lên.

Cô khóc rất thương tâm như xé gan xé ruột, từ trước tới nay anh không có kinh nghiệm dỗ dành con gái, anh đành cúi xuống hôn từng giọt nước mắt lạnh băng, bắt tri bắt giác hôn lên môi cô.

Một phần vì muốn giải tỏa bức bối, một phần là ôm hận trả thù, Đỗ Nhược cũng không rõ rốt cuộc cô muốn điều gì. Cô không phản kháng lại thậm chí còn chủ động đáp lại anh, cô nam quả nữ, mọi chuyện diễn ra thật tự nhiên.

Cho đến khi thân thể bị dị vật tiến vào cô mới tỉnh táo trở lại, nhìn gương mặt xa lạ trước mắt không thể nói là quen thuộc, cô không biết nên khóc hay nên cười.

Đỗ Nhược tỉnh dậy rất sớm, cô mò mẫm bò dậy chuẩn bị rời đi.

Kiều Cận Nam ngủ không sâu, cô vừa mới động dậy anh liền tỉnh dậy.

"Làm bữa sáng?"

Anh không tìm được quần áo, Đỗ Nhược đưa cho anh nhưng anh lại nắm tay cô, Đỗ Nhược theo bản năng rút tay lại.

"Tôi không đói." Anh không nhìn thấy vẻ mặt của cô, cũng không nhìn thấy ánh mắt của cô, hiếm khi giọng nói của anh dịu dàng như lúc này: "Lại đây."

Đỗ Nhược vẫn đứng nguyên tại chỗ.

Kiều Cận Nam bắt đầu mặc quần áo.

Đỗ Nhược ngượng ngùng xoay mặt đi chỗ khác, thấp giọng nói: "Kiều tiên sinh, tôi xin lỗi."

Hôm qua cô khóc rất nhiều rồi làm chuyện hoang đường cùng anh nên giọng nói khàn khàn.

Kiều Cận Nam vẫn thản nhiên mặc quần áo: "Cô tên là gì? Du học sinh?"

Đỗ Nhược không trả lời, anh nói tiếp: "Chuẩn bị cùng tôi về nước."

"Kiều tiên sinh, tôi xin lỗi." Đỗ Nhược sợ anh không nghe thấy liền nói to hơn: "Tôi xin lỗi, do tối hôm qua nhất thời bị kích động. Tôi không cố ý... Chúng ta đều là người trưởng thành..."

Lúc này Đỗ Nhược còn chưa biết lúc Kiều Cận Nam tức giận đáng sợ như thế nào, cô chỉ thấy bầu không khí nặng nề lạnh lẽo.

"Tôi hiểu ý của cô." Anh cười nhẹ.

Đỗ Nhược đắn đo rất lâu mới nói: "Tôi không về nước cùng anh. Tối hôm qua là lỗi của tôi, nếu để anh hiểu lầm... thì tôi xin lỗi."

"Tôi xin lỗi." Đỗ Nhược tiếp tục giải thích: "Tôi không có bất kỳ suy nghĩ không an phận nào với anh."

Kiều Cận Nam không nói gì.

Đỗ Nhược không đoán được tâm trạng của anh.

Bầu không khí vô cùng nặng nề làm cô không thể thở nổi. Cô xoay người định rời đi.

Nhưng vừa mới mở cửa thì một bóng dáng cao lớn bao phủ cả người cô, cánh cửa đóng sầm lại.

Bạn đang đọc truyện *Bong Bóng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 74

Lúc này Đỗ Nhược còn chưa hiểu rõ Kiều Cận Nam nếu không cô sẽ không nói những lời như vậy.

Những lời đó giống như mồi dẫn lửa, dễ dàng kích thích lửa giận của anh. Sáu năm trước Kiều Cận Nam hai mươi sáu tuổi khi thế không hề kém so với sáu năm sau.

Đỗ Nhượng bị anh đặt lên cửa, thân thể bắt đầu run rẩy. Dù đôi mắt không có thần thái nhưng khí thế vẫn mạnh mẽ như muốn nuốt trọn cô, anh cúi đầu tìm được môi cô, hung hăng cướp đoạt.

Nếu như tối hôm qua anh còn dịu dàng hôn từng giọt nước mắt, cho dù tới lúc cao trào vẫn rất cẩn thận sợ tổn thương cô nhưng lúc này anh như con dã thú khát máu, môi của cô thậm chí cả hơi thở đều bị anh cướp đoạt.

Đó không phải Kiều tiên sinh mà Đỗ Nhượng quen biết.

Hơn một tháng nay Kiều Cận Nam trong ấn tượng của cô là người lạnh lùng nhơ nhĩ lễ độ, khi bức dọc thì lời nói lạnh nhạt một chút, sống chung một thời gian thỉnh thoảng anh cũng mỉm cười, nhìn chung là người dễ nói chuyện.

Cô chưa từng thấy anh mất kiểm soát như lúc này.

Đỗ Nhượng bị đẩy ngã xuống giường, dường như thân thể anh không biết mệt mỏi muốn ăn tươi nuốt sống cô ngay lập tức. Lúc này Đỗ Nhượng không còn giống tối qua mặc anh muốn làm gì thì làm, cô phản kháng giãy giụa nhưng chút sức lực ít ỏi trước mặt anh còn không bằng mèo cào, tay chân bị anh kiềm chế lại.

Cô càng phản kháng lại càng kích thích anh.

Trước đây anh không hề có hứng thú với cô, rõ ràng là cô dụ dỗ anh trước, bây giờ dùng xong muốn phui mông bỏ đi?

"Cô nghĩ tôi là cái gì? Hà?" Anh vội vàng tiến vào.

Anh nghĩ có lẽ mình đối xử với cô quá dễ dãi nên lá gan của cô mới lớn như thế.

"Nếu đã là người trưởng thành thì một hay hai lần thì có gì khác nhau?" Anh cúi đầu xuống, tiếp tục là một nụ hôn sâu.

Những lời này của Kiều Cận Nam như nhát dao đâm thẳng vào trái tim cô, tâm như chết lặng, từ bỏ chống cự.

Trận này kịch liệt hơn nhiều so với tối qua, cô cũng không biết dừng lại lúc nào. Kiều Cận Nam khế hôn lên trán Đỗ Nhượng, vòng tay mạnh mẽ ôm chặt cô vào lòng, hai thân thể vẫn quấn lấy nhau, không chịu buông ra ngoài.

Đỗ Nhượng đề cập chuyện rời đi, nhưng anh không muốn để cô đi.

Cửa bên ngoài đã khóa trái.

Khi đó Kiều Cận Nam suy nghĩ rất đơn giản.

Anh biết Đỗ Nhượng muốn rời đi, nhưng anh không muốn.

Còn hai ngày nữa anh sẽ làm phẫu thuật, cô muốn đi, ít nhất cũng phải chờ anh hồi phục thị lực, nhìn cô như thế nào.

Anh không muốn cô đi nhưng không thể lúc nào cũng trông coi cô vì thế anh giam giữ cô lại. Đêm đó Đỗ Nhượng khóc rất nhiều, anh nghĩ một cô gái trẻ thì có chuyện gì to tát, cho dù có thì chờ anh khỏi bệnh sẽ giải quyết giúp cô.

Chỉ còn vài ngày nữa thôi.

Nhưng chính mấy ngày ngắn ngủi này trở thành giọt nước làm tràn ly.

Kiều Cận Nam thấy Đỗ Nhượng cũng không có gì bất thường.

Cô quay trở về dáng vẻ lạnh lẽo như trước kia, không nói một lời, chỉ có một điều thay đổi duy nhất là phần lớn thời gian cô ngồi trong phòng khách.

Đỗ Nhượng đi đâu, Kiều Cận Nam đi theo tới đó.

Đỗ Nhượng càng lạnh lẽo hơn. Cô không còn khóc nữa. Cô không muốn nghĩ về tương lai, về mối quan hệ giữa cô và Kiều Cận Nam, về lý do tại sao Hà Khâm Sinh lại đối xử với cô như thế.

Chẳng phải cô cũng như vậy sao?

Cô cũng lên giường với một người đàn ông không quen biết?

Kiều Cận Nam nói đúng, một hay hai lần thì có gì khác nhau?

Một hay hai người đàn ông thì có gì khác nhau?

Thì ra cô cũng có thể đem tình yêu và tình dục tách biệt ra.

Cô và Hà Khâm Sinh là cùng một loại người.

Không có tình yêu, chắc đến bạn bè cũng không còn? Trình Hi Vi nhất định sẽ không chấp nhận chuyện này.

Còn gia đình của cô?

Bố mẹ là người thương cô nhất, từ nhỏ đến lớn cô luôn là niềm tự hào của gia đình, chỉ vì một người đàn ông mà cô đánh mất chính bản thân mình. Chắc hẳn họ rất thất vọng về cô.

Kiều Cận Nam có thể cảm nhận được lạnh lẽo nhưng lại không nhìn thấy sự tiêu tụy của cô. Trước ngày phẫu thuật, anh luôn ngồi bên cạnh cô, vuốt ve mái tóc cô giống như đang vỗ về chú mèo nhỏ: "Chờ tôi."

"Ừ." Đỗ Nhược vẫn lạnh lẽo như cũ.

Khi Kiều Cận Nam tiến hành phẫu thuật, cô gọi cho bệnh viện gọi nói mình không cẩn thận bị khóa ở bên trong, rất nhanh có người tới đây giúp cô mở cửa.

Thật ra Kiều Cận Nam còn cho người canh chừng bên ngoài vì anh sợ Đỗ Nhược sẽ bỏ trốn. Anh không chịu trở nước điều trị lại không muốn người nhà tới đây, người làm mẹ là Ngô Khánh Phân sao có thể yên tâm, hôm con trai làm phẫu thuật bà liền bay sang đây, vừa mới xuống máy bay bà đã nghe chuyện về Đỗ Nhược.

Lần đầu tiên con trai nhà mình có tình cảm đặc biệt với một người, bà liền tiện tay điều tra một lượt.

Lúc ấy Đỗ Nhược cũng có chút danh tiếng trong cộng đồng du học sinh người Hoa tất nhiên không phải danh tiếng tốt đẹp gì.

Đỗ Nhược đang định rời đi liền chạm mặt Ngô Khánh Phân.

Đỗ Nhược không biết người đến là ai, cô lúng túng lo sợ nhìn bà.

Tháng sáu, thời tiết nóng bức nên quần áo mặc rất đơn giản, trên cổ và trước ngực Đỗ Nhược đầy những vết hằn rất rõ ràng.

Ngô Khánh Phân tức giận dựng ngược lông mày, bàn tay bà đã giương cao nhưng cuối cùng lại không hạ xuống, tuy nhiên lời nói cũng chẳng dễ nghe gì.

"Đê tiện! Không biết xấu hổ!" Bà chỉ vào cửa: "Cút ngay."

Cái bạt tai này không tát vào mặt mà đâm thẳng vào tim cô.

Cô không khóc, dưới ánh mặt trời rực rỡ, hòa vào dòng người đông đúc cô chỉ thấy lạc lõng cô đơn.

Bạn bè, tình yêu, còn cả danh dự nữa... Cô chẳng có gì hết.

Quý xuống cầu xin Hà Khâm Sinh, bị người ta chỉ thẳng vào mặt mắng đê tiện, danh dự đã bị cô giẫm đạp dưới chân không còn gì cả. Cô không oán trách ai cả, tất cả là tự cô gây ra.

Cô gọi điện cho chủ nhà cũ. Bác gái tốt bụng nhiệt tình giúp đỡ cô, nhìn thấy bộ dạng tiêu tụy của cô bà ngạc nhiên hỏi: "Đỗ Nhược, có phải cháu ngã bệnh không?"

Không phải bệnh, chỉ là cô không muốn gặp người khác thôi.

Cô trốn ở trong nhà cả ngày không bước ra khỏi cửa.

Điện thoại tắt máy, không ai có thể tìm được cô. Giống như cô biến mất khỏi thế giới này.

Đỗ Nhược không có ý định tự sát, chỉ là cô không thể ngủ được.

Cô không nhớ cô đã mất ngủ bao nhiêu ngày, thỉnh thoảng cô cũng ngủ được một chút nhưng rất nhanh đã tỉnh lại.

Cô tìm được một hộp thuốc ngủ mà tiến sĩ Brown kê cho cô. Thuốc chỉ còn một ít, liều lượng rất thấp. Cô uống hết rồi quay về giường nhưng vẫn không ngủ được.

Cô phải làm gì đó mà có thể ngủ đi, chỉ cần nghỉ ngơi một chút thôi cũng được.

Đập vào đầu? Không ổn lắm. Bị cảm? Bây giờ là mùa hè, tắm nước lạnh cũng không được. Mất máu? Ý kiến này không tệ.

Đỗ Nhượng tìm được một con dao nhỏ quân đội khi cô và Hà Khâm Sinh đi Thụy Sĩ đã mua về, phía trên lưỡi dao còn khắc tên cô.

Cô hơ nóng lưỡi dao khử trùng, lúc nằm trên giường trong lòng cô thật thanh thản

Cô cầm dao không hề do dự cắt một đường lên cổ tay mình.

Đỗ Nhượng đã được như ý nguyện ngủ thiếp đi, máu tươi nhuộm đỏ ga trải giường, dưới tấm chăn cô nằm ngủ thật thanh thản.

Hôm ấy Hà Khâm Sinh nhận được điện thoại của chủ nhà nói tình trạng của Đỗ Nhượng không tốt, đã gần mười ngày không thấy cô ra ngoài. Anh cầm chìa khóa nhưng cuối cùng lại không tới mà gọi cho Trình Hi Vi để cô ấy qua đó. Sau khi ngắt điện thoại, anh chán nản tựa vào cánh cửa, mặt mũi khép mắt lại.

Hôm ấy Kiều Cận Nam được tháo băng ra, đôi mắt anh đã thấy được ánh sáng. Trợ lý của anh làm theo chỉ thị của Ngô Khánh Phân nói Đỗ Nhượng có ý bỏ trốn, bọn họ không ngăn cản được.

Kiều Cận Nam trên giường bệnh, hồ hững đáp lại một tiếng, không hỏi bất cứ điều gì về Đỗ Nhượng, anh nhắm hai mắt lại giống như chưa có chuyện gì xảy ra.

Khi Đỗ Nhượng mở mắt một lần nữa, người cô nhìn thấy đầu tiên là Tiến sĩ Brown đang cười híp mắt với cô: "Đỗ Nhượng, cháu thấy thế nào?"

Cô hoảng sợ vội vàng sờ soạng xung quanh, trên mặt vẫn đầm nước mắt, cô nhìn tờ lịch trên bàn, là năm 2015.

Chỉ một cái chớp mắt như nhìn thấy trọn vẹn đời người.

"Đỗ Nhượng, cháu đã nhớ lại chưa?"

Cô khẽ gật đầu.

Bây giờ là tháng sáu, sáu năm trước cũng là tháng sáu.

Trên đường tới bệnh viện cô đã tỉnh dậy, bởi vì cô không phải cố ý tự sát nên vết cắt không sâu, cô từ chối điều trị chỉ yêu cầu được gặp Tiến sĩ Brown.

Sau khi biết rõ mọi chuyện ông vô cùng kinh ngạc: "Đỗ Nhượng, trước đó tình trạng của cháu còn rất tốt, tại sao lại chuyển biến xấu như vậy? Nói cho bác biết đã xảy ra chuyện gì được không?"

Đỗ Nhượng im lặng, chỉ hỏi ông có một loại thôi miên có thể xóa đi một phần trí nhớ đúng không.

Ông kiên quyết phản đối: "Đó là hèn nhát cũng không phải cách giải quyết tốt nhất. Đỗ Nhượng, cháu thử điều trị bằng thuốc một thời gian xem thế nào, nếu cứ thế như vậy bác sợ sẽ trở thành chứng trầm cảm."

Đỗ Nhượng lắc đầu. Cho dù có dùng thuốc cũng không có tác dụng.

Cô muốn quên đi tất cả.

"Đỗ Nhượng, bác cũng không chắc chắn nhất định sẽ thành công. Cháu quên hay không quên đều do cháu quyết định."

Đỗ Nhượng gật đầu.

Chỉ cần có thể quên đi, một chút thôi cũng được.

Người cô muốn quên đi là Hà Khâm Sinh nhưng kết quả lại là Kiều Cận Nam.

Đỗ Nhượng từ phòng khám bước ra ngoài, lúc này đã là giữa trưa, ánh mặt trời chói chang rực rỡ.

Kiều Cận Nam tựa vào gốc cây đại thụ, lúc thấy cô bước ra ngoài anh mới bót căng thẳng, định nắm lấy tay cô.

Đỗ Nhượng vẫn còn đắm chìm trong ký ức của sáu năm về trước, chưa lấy lại được tinh thần nên cô theo bản năng tránh đi, về mặt đề phòng nhìn anh.

Bạn đang đọc truyện *Bong Bóng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 75

Sáu năm trước Kiều Cận Nam không nghĩ đó là tình yêu. Anh nghĩ đó là cảm giác mới lạ nhất thời nên anh muốn cùng cô về nước, giữ chặt cô bên cạnh cho tới khi anh thấy chán mới thôi. Nhưng cô luôn từ chối anh mà anh lại không có kinh nghiệm theo đuổi phụ nữ.

Cho dù sáu năm sau gặp lại Đỗ Nhược, anh cũng không nghĩ đó là tình yêu. Với anh đó là cảm giác quen thuộc và những lời từ chối đã kích thích ham muốn chinh phục cô. Vì vậy khi Đỗ Nhược kiên quyết nói chia tay anh cũng nói với cô "Lần cuối cùng thôi", không bao giờ gặp lại.

Lần đầu tiên anh biết thế nào là thất bại. Sáu năm trước anh không có thói quen đuổi phụ nữ, sáu năm sau cũng vậy.

Nhưng theo thời gian, cô dần dần chiếm một vị trí quan trọng trong lòng anh.

Từ trước tới nay, yêu cầu của anh với phụ nữ rất cao, nếu không đạt tiêu chuẩn ngay cả liếc mắt anh cũng không thèm. Phụ nữ đạt tiêu chuẩn anh sẽ cân nhắc. Dù sao anh cũng là một người bình thường không thể sống cô độc cả đời. Nhưng sau khi từ Paris trở về, anh biết rõ anh muốn điều gì, khuyết điểm nào anh không thể tha thứ, ví dụ như Bạch Hiểu Vi cũng không vừa ý anh.

Thật vô vị!

Cho dù ở phương diện nào cũng hoàn mỹ nhưng anh đều thấy vô vị, sau Bạch Hiểu Vi anh quay về cuộc sống độc thân.

Cho đến khi Đỗ Nhược xuất hiện.

Anh không cố ý tìm kiếm trên người cô hình bóng sáu năm về trước, mặc dù có rất nhiều điểm tương đồng nhưng hai người thật sự khác biệt. Ví dụ như sáu năm trước, đó là một cô gái lạnh lẽ, khi vui vẻ cũng rất dễ thương nhưng Đỗ Nhược lại gai góc, anh chưa bao giờ thấy cô cười thoải mái.

Ban đầu chỉ là cảm giác thú vị.

Nhưng từ lúc nào trở thành tình yêu anh cũng không rõ. Cho đến khi anh phát hiện Đỗ Nhược chính là cô gái sáu năm về trước, anh mới thẳng thắn thừa nhận tình cảm của mình.

Vậy mà Đỗ Nhược còn muốn chạy trốn?

Nằm mơ đi.

Cũng có thể tình yêu là như vậy, đơn giản chỉ là thích một người. Luôn suy nghĩ cho người kia, hận không thể thay cô gánh vác tất cả mọi thứ, chia sẻ vui buồn.

Nếu lúc ấy anh đừng quá kiêu ngạo không chịu đi tìm cô, nếu anh thẳng thắn thừa nhận tình cảm của mình, thừa nhận cô chiếm một vị trí quan trọng trong lòng anh thì cô không phải đau khổ trong nhiều năm như thế.

Chuyến đi nhanh chóng kết thúc, Ngô Khánh Phân mong muốn Kiều Cận Nam khôi phục lại chức vị, Kiều Dĩ Mặc cũng mong mỏi ngóng trông hai người trở về.

"Mẹ ơi, hôm nay mẹ có ngủ với con không?" Kiều Dĩ Mặc nằm trong lòng Đỗ Nhược, đặt quyển truyện cổ tích xuống, hai mắt đã díp mắt.

Ngủ cùng mẹ tất nhiên là vui rồi, nhưng mẹ đã ngủ cùng mình một tuần mà bố không tới tranh giành, thật kỳ lạ!

Ngô Khánh Phân liền liếc mắt nhìn hai người ngồi đối diện: "Hai đứa có chuyện gì?"

Cả gia đình Kiều Cận Nam quay về biệt thự, Kiều Xảo Xảo phải về Mỹ, Ngô Khánh Phân không muốn sống một mình ở nhà cũ nên bà liền dọn về đây.

Ngay cả Kiều Dĩ Mặc cũng biết tất nhiên bà đã thấy có gì đó không ổn từ lâu. Từ trước đến nay bà không can thiệp vào chuyện của Kiều Cận Nam, tuy ban đầu bà phản đối Đỗ Nhược nhưng bà đã nghĩ thông suốt rồi.

Không ai trả lời câu hỏi của bà, Kiều Cận Nam chẳng bao giờ xem TV nay lại nhìn chăm chăm không chớp mắt, Đỗ Nhược ngồi một góc nhìn điện thoại, nghe thấy vậy cô liền để điện thoại xuống, đầu càng cúi thấp hơn.

"Tối nay ta ngủ cùng Mặc Mặc." Ngô Khánh Phân cười híp mắt nhìn Dĩ Mặc: "Mặc Mặc có muốn ngủ với bà nội không?"

Kiều Dĩ Mặc hiểu chuyện, trả lời ngay: "Muốn ~~~ "

Ngô Khánh Phân bế Dĩ Mặc trong lòng Đỗ Nhược, trước khi về phòng bà còn thuận tay tắt TV đi.

Phòng khách lập tức yên tĩnh trở lại

Bầu không khí trở nên lúng túng.

Đỗ Nhược ngồi một lúc, sau đó cô cầm điện thoại đi lên lầu.

Kiều Cận Nam liền đi theo cô.

Đến cửa phòng ngủ, Đỗ Nhược không dừng lại mà hướng về phía thư phòng.

Kiều Cận Nam vội vàng giữ tay cô.

Đỗ Nhược không né tránh nhưng cô không quay đầu lại nhìn anh.

Ngày hôm đó cô né tránh bàn tay anh, hai người vẫn tiếp tục kéo dài tình trạng. Đỗ Nhược né tránh anh, anh cũng không cưỡng ép.

Nhưng đã hơn một tuần rồi, anh không thể nhìn được nữa.

Ngay cả con trai cũng nhận ra hai người không được bình thường.

"Đỗ Nhược." Anh vòng tay ôm lấy Đỗ Nhược, vùi mặt vào cổ cô hít sâu một hơi, nhưng anh không biết nên nói gì.

Anh không biết dỗ dành phụ nữ. Từ trước tới nay anh chưa bao giờ phải lấy lòng người khác.

"Chuyện đã qua rồi... đừng giận anh nữa được không?"

Đỗ Nhược vẫn im lặng.

Kiều Cận Nam nhẹ nhàng hôn vành tai cô.

Cả người Đỗ Nhược khẽ run lên, vội vàng đẩy anh ra.

"Em chỉ..."

"Muốn yên tĩnh một chút."

Đỗ Nhược không nhìn anh vội vàng tới thư phòng.

Kiều Cận Nam chán nản đứng ở tại chỗ nhìn theo bóng dáng cô biến mất sau cánh cửa.

Đỗ Nhược tiện tay cầm một quyển sách.

Mới hơn chín giờ, còn chưa tới giờ đi ngủ nhưng cô không biết có nên về phòng ngủ hay không.

Tuy chỉ mất hai giờ đồng hồ để nhớ lại mọi chuyện nhưng muốn tiếp nhận nhận tất cả lại khó khăn hơn cô nghĩ rất nhiều. Cô không biết nên đối mặt với Kiều Cận Nam thế nào.

Trong hơn một tháng sống chung, quan hệ giữa cô và anh rất bình thường thậm chí còn rất lạnh nhạt. Nhưng những ngày anh nhốt cô lại, thực sự phải dùng từ sợ hãi để diễn tả, chỉ là lúc đó tâm như tro tàn nên cô không phản kháng thôi.

Cô ngồi trước bàn làm việc của anh nhìn chiếc ghế sofa cô hay ngồi đọc sách ở đó.

Thì ra đó là lý do anh thích cô ngồi bên cạnh. Lần Đỗ Hiểu Phong đánh anh phải nằm viện sau đó một tháng hẹn hò anh chỉ cần cô ngồi bên cạnh đợi anh. Chẳng trách anh đưa cô đi xem phim "Intouchables", khi cô bàn luận về kết thúc anh lại tức giận.

Cô đột nhiên tiến vào cuộc đời anh, bắt ngờ lại độc đáo. Đối với anh những hồi ức đó thật đẹp mặc dù anh chưa bao giờ biểu hiện ra bên ngoài.

Đỗ Nhược vô thức nhìn khắp trong thư phòng, chồng văn kiện trên mặt bàn làm cô sửng sốt.

Có một quyển cô vẫn nhớ như in lần đó Kiều Cận Nam vô cùng nghiêm túc hỏi cô có điểm gì không hài lòng về anh, cô vừa nói anh vừa viết viết vẽ vẽ. Khi đó cô bị hù dọa tới ngây ngẩn còn nghĩ anh không được bình thường, không ngờ anh lại ngồi vẽ cô.

Đường nét đơn giản phác họa mái tóc cột đuôi ngựa, chiếc ghế sofa quen thuộc, nét mặt thanh thản nằm ngủ, lại còn đeo tai nghe.

Anh phác họa lần đó cô ngủ quên.

Chẳng phải khi đó anh không nhìn thấy? Còn biết cô đeo tai nghe?

Đỗ Nhược vươn tay ra nhẹ nhàng mon trón bức vẽ, anh vẽ rất giống, ngay cả chân mày nhíu lại anh cũng chú ý.

Mất cô thấy cay cay. Kiều Cận Nam là người như vậy, chỉ nhìn vẻ mặt thì không thể biết anh đang nghĩ gì. Cô không biết anh lại để ý tới từng chi tiết nhỏ như thế.

Đỗ Nhược hít sâu một hơi, đặt văn kiện về chỗ cũ.

Phòng ngủ đã tắt hết đèn chỉ để một đèn ngủ nhỏ, Kiều Cận Nam nằm trên giường chờ lại một nửa cho cô.

Đỗ Nhược lặng lẽ vén chăn chui vào, Kiều Cận Nam vẫn chưa ngủ nhưng anh không vòng tay ôm cô như trước mà lặng lẽ nắm tay cô.

Đỗ Nhược nhìn Kiều Cận Nam vẫn nhắm mắt, cô nắm chặt tay anh.

Cái nắm tay này cho anh thêm dũng khí, vòng tay ôm cô từ phía sau: "Anh xin lỗi."

Anh từng nghĩ ba chữ này thật vô dụng, nhưng dạo này anh lại thường xuyên dùng đến nó.

Những lúc cảm thấy quá khó khăn, ba từ này thay cho ngàn lời muốn nói.

Anh ôm cô thật chặt: "Lúc đó anh nghĩ là em có ý nếu không ngay cả chuyện anh ghét tiếng mưa rơi em cũng để ý, còn chủ động đáp lại anh. Cuối cùng em lại nói..."

Kiều Cận Nam dừng lại một lúc, thấp giọng nói: "Khi đó anh có chút thẹn quá hóa giận."

Đỗ Nhược nằm trong ngực anh, không lên tiếng.

"Nói cho anh biết anh phải thế nào em mới hết giận?"

Nghĩ đến vẻ mặt phòng bị khi Đỗ Nhược bước ra khỏi phòng khám, trái tim Kiều Cận Nam lại đau đớn. Sáu năm trước, có thể do anh không nhìn thấy mà anh vẫn cho rằng Đỗ Nhược rất bình thường nhưng thực ra cô vẫn luôn nhìn anh như vậy.

Đỗ Nhược vùi mặt vào lồng ngực ấm áp của anh, thở dài.

"Kiều Cận Nam, khi quyết định tới Paris em đã nghĩ cho dù trước đây đã xảy ra chuyện gì, em cũng không trách anh." Đỗ Nhược nhìn thẳng vào mắt anh: "Anh là người cho em dũng khí đối mặt với quá khứ. Em luôn nhớ kỷ người em yêu là anh, chuyện sáu năm trước đã qua rồi."

"Em không giận anh. Em chỉ muốn cởi bỏ gút mắc trong lòng. Những chuyện về sau cũng có một phần trách nhiệm của em đúng không? Nếu như em dũng cảm một chút, thẳng thắn chấp nhận chuyện chia tay với Hà Khâm Sinh, mà không tự dằn vặt bản thân...thì không xảy ra nhiều chuyện đáng tiếc như vậy."

"Vậy thì anh lại không gặp được em?" Kiều Cận Nam hôn xuống môi cô: "Em không sai. Em làm gì cũng đúng. Là lỗi của anh nên em mới chịu nhiều đau khổ như thế."

Lời nói giống như một đũa tre giòn giòn làm Đỗ Nhược bật cười, có một số việc không ai đoán trước được, không ngờ cô sẽ yêu người đàn ông này, còn sinh con trai cho anh.

Sau khi nói hết tâm sự trong lòng liền nhẹ nhõm hơn nhiều, bàn tay của Kiều Cận Nam bắt đầu không đứng đắn, hơn một tuần nay ngay cả ngón tay của cô anh cũng không dám chạm vào.

Đỗ Nhược vội đẩy anh ra: "Lại nhắc tới chuyện này, em nói câu này lúc nào ‘Phụ nữ đều không thể cưỡng lại trước hoa tươi và hàng hiệu?’"

Khi đó Kiều Cận Nam theo đuổi cô rất truyền thống, tặng hoa rồi quà cáp, sau khi bị cô châm chọc anh đã giải thích như vậy.

Kiều Cận Nam cố chấp không chịu thừa nhận: "Nói rồi, chỉ tại em không nhớ thôi."

"Em chưa bao giờ nói như thế!" Đỗ Nhược ghé sát vào tai anh: "Đó không phải phong cách của em, hơn nữa khi đó em với anh còn chưa có gì,..."

"Kiều tiên sinh đối đáp nhanh nhẹn làm em không biết nên làm gì..."

"Thật ra anh chưa từng theo đuổi phụ nữ nên chỉ biết dùng phương pháp cũ rích ấy..."

Nửa câu còn lại bị Kiều Cận Nam dùng môi chặn lại, nuốt vào trong bụng.

Nụ hôn mãnh liệt làm Đỗ Nhược khó thở, gương mặt bắt đầu hồng lên.

"Vậy thì anh cũng có chuyện muốn hỏi." Kiều Cận Nam lưu luyến dời khỏi môi cô, ánh mắt lấp lánh: "Khi em rời đi có để lại một khoản tiền, để gì làm?"

Đỗ Nhược suy nghĩ, đúng là trước khi đi cô có để lại một phong bì dưới gối đầu của anh, là tiền lương anh trả cho cô...

"Tiền chơi trai? Hà?" Kiều Cận Nam nhướn mày lên.

Đỗ Nhược đấm anh một phát, đang định phản bác thì Kiều Cận Nam lại hôn cô: "Ra tay thật hào phóng." Anh ghé vào tai cô, giọng nói mập mờ đầy quyến rũ: "Vậy thì cho phép chơi anh cả đời."

Kiều Cận Nam trở về Thịnh Thế, Ngô Khánh Phân tuyên bố về hưu, trao lại toàn quyền cho con trai. Đỗ Nhược vẫn công tác ở J. M, thông tin về hôn

lẽ được đăng lên nhật báo.

Ngô Khánh Phân về hưu rồi nên quá rảnh rỗi, đã tổ chức thi phải thật náo nhiệt, hơn nữa cả nhà chỉ có một mình con trai là Kiều Cận Nam, chờ mãi mới chịu cưới vợ nên tất nhiên phải gióng trống khua chiêng một lần. Về phần khách mời, người đầu tiên bà nghĩ đến là Lạc Tang Tang.

Chẳng phải bà ta cười nhạo bà sao?

Lần này cho bà ta mở rộng tầm mắt, thế nào là mẹ hiền con hiếu thuận, thế nào là hạnh phúc mỹ mãn!

Đỗ Nhược bị hù dọa khi nhìn thấy tờ danh sách khách mời không thấy điểm cuối. Thực ra cô muốn một hôn lễ giản dị, bạn bè thân thiết và gia đình chứng kiến là được.

Kiều Cận Nam cũng giống cô, cưới vợ phải cưới liền tay, hình thức không quan trọng.

Anh đành dỗ dành cô: "Mẹ không để tâm vào những chuyện vụn vặt, tiếp xúc lâu em sẽ thấy bà là người dễ nói chuyện."

Ý anh là nếu cô vẫn kiên trì thì Ngô Khánh Phân sẽ tôn trọng theo ý kiến của cô.

Đỗ Nhược vẫn thấy xấu hổ, cô tin Kiều Cận Nam vì có thể dạy Kiều Dĩ Mặc ngoan ngoãn hiểu chuyện như thế chắc chắn bà là người thấu hiểu đạo lý. Cả đời chỉ có một lần nên bà muốn tổ chức linh đình cũng là điều dễ hiểu, bà vui là được.

Trước đây bố mẹ hai bên từng gặp mặt một lần.

Tần Nguyệt Linh gặp Kiều Dĩ Mặc liền khóc lớn, ngay cả lời xin lỗi cũng không nói được, bà giao cuốn sổ tiết kiệm cho Ngô Khánh Phân.

Ngô Khánh Phân đã nghĩ thông suốt nên bà vui vẻ nhận tiền không để đôi bên phải khó xử: "Nếu đã kết thông gia thì những chuyện trước đây cũng đừng nhắc lại."

Kiều Dĩ Mặc là vui nhất, vì sau khi mẹ trở về người nhà của cu cậu càng ngày càng nhiều, có bà ngoại này, còn có cậu nhỏ đẹp trai nữa!

Nhưng hôn lễ lại không tiến hành theo đúng dự định, Đỗ Nhược xin nghỉ nửa ngày, từ bệnh viện đi ra, cầm trong tay kết quả xét nghiệm trong lòng cô đủ ngu vị tạt trần.

Cho dù là sáu năm trước hay bây giờ khi cô biết tin mang thai đều là cảm giác vui sướng khi sắp làm mẹ.

Đỗ Nhược đang ngần ngừ trước cổng bệnh viện thì điện thoại vang lên.

"Tại sao lại xin nghỉ?" Kiều Cận Nam lo lắng hỏi: "Mẹ nói em còn chưa về nhà, em đang ở đâu?"

"Ở bệnh viện." Đỗ Nhược nghẹn ngào.

"Sao vậy? Thân thể không thoải mái?"

Đỗ Nhược chảy nước mắt: "Kiều Cận Nam, em..."

Còn chưa dứt lời cô đã khóc thành tiếng.

Đỗ Nhược càng khóc lớn càng làm Kiều Cận Nam sốt ruột: "Đỗ Nhược!"

Đỗ Nhược vừa khóc vừa cười nói: "Kiều Cận Nam, em mang thai rồi."

Sáu năm trước, cô nghĩ được nói bốn chữ đơn giản này với một người chỉ là hy vọng xa vời, sáu năm sau, cuối cùng cô cũng cảm nhận được hạnh phúc, cùng anh chia sẻ niềm vui này.

Kiều Cận Nam ngăn người cả nửa ngày mới nói: "Chờ anh, anh tới đón em!"

Lúc anh tới nơi Đỗ Nhược đã ngừng khóc nhưng đôi mắt vẫn hồng hồng. Đến khi đôi mắt Đỗ Nhược anh lại thấy mắt tự nhiên, tay chân lỏng lẻo không biết nên đặt nơi nào, về mặt lại càng đặc sắc làm Đỗ Nhược bật cười: "Anh làm sao vậy?"

Kiều Cận Nam chỉ biết ôm cô thật chặt, tùm tùm mãi.

Đỗ Nhược mang thai lần nữa, Ngô Khánh Phân lại càng vui vẻ, chuyện hôn lễ lập tức vút qua một bên tập trung vào đứa trẻ: "Lần này nhất định phải sinh cho Mặc Mặc một em gái! Mẹ đã nghĩ tên rồi, Kiều Dĩ Ninh, yên tĩnh, đừng giống như cô nó, thật ảm ỉ!"

Xảo Xảo thi xong liền về nhà, bày tỏ bất mãn: "Đau lòng quá! Mẹ vui nhưng sao phải lôi con vào làm gì! Giống con thì sao? Chẳng lẽ mẹ muốn lạnh lùng giống anh con!"

"Giống đứa nào cũng không tốt! Giống Nhược Nhược là tốt nhất!" Sau khi Ngô Khánh Phân chấp nhận Đỗ Nhược bà liền thay đổi xưng hô, vui tươi

hón hờ: "Hoặc là giống Mạc Mạc nhà ta cũng tốt."

Xảo Xảo sụt chút nữa phun hết ngụm trà ra ngoài.

Đỗ Nhược che miệng cười, Kiều Cận Nam im lặng ngồi bên cạnh nhìn cô, Kiều Dĩ Mạc hỏi: "Bà nội, là em gái đúng không?"

Ngô Khánh Phân gật đầu.

"Vậy phải giống Hà Kiều Kiều mới tốt!" Kiều Dĩ Mạc chân thành nói.

Câu này chọc cả nhà cười vui vẻ, Ngô Khánh Phân cũng chiều véo má Dĩ Mạc: "Cháu cũng biết Kiều Kiều là cô gái!"

Kiều Dĩ Mạc cười hi hi chạy đi ôm chân Đỗ Nhược: "Mẹ ơi, con muốn đi tiễn Hà Kiều Kiều."

Đỗ Nhược ngạc nhiên: "Tiễn?"

Kiều Dĩ Mạc trịnh trọng gật đầu: "Kiều Kiều theo bố xuất ngoại, có thể sau này không quay về nữa!" Nói tới đây Dĩ Mạc đã ứa máu.

Kiều Cận Nam kéo Dĩ Mạc khỏi người Đỗ Nhược, Đỗ Nhược nhìn anh.

Rốt cuộc Hà Khâm Sinh cũng quyết định xuất ngoại, cô và Dĩ Mạc đi tiễn Kiều Kiều, tất nhiên là gặp Hà Khâm Sinh.

"Mẹ, có được không?" Kiều Dĩ Mạc hỏi lại, đôi mắt trong veo có chút thất vọng.

Đỗ Nhược không đành lòng để thằng bé thất vọng.: "Để cô nhỏ đưa con đi được không?"

"Tại sao?" Kiều Dĩ Mạc bất mãn: "Hà Kiều Kiều lại không quen cô nhỏ."

Đỗ Nhược nhìn Kiều Cận Nam, không ngờ anh lại nói: "Đi. Anh đưa hai mẹ con đi."

Hà Khâm Sinh đặt chuyến bay tới Paris, ở bên ấy vườn trẻ vừa kết thúc học kỳ một, Kiều Dĩ Mạc đã hẹn Kiều Kiều từ tối hôn trước, sáng nay còn dậy rất sớm đổi bộ quần áo: "Mẹ ơi, nhìn con có đẹp trai không?"

Đỗ Nhược dờ khóc dờ cười, Kiều Cận Nam đã kích: "Nhiều chuyện y như cô gái."

Đỗ Nhược Trừng mắt nhìn anh, ăn mặc chải chuốt phong độ chẳng kém gì con trai, cứ như sợ thua kém người nào đó.

Hà Khâm Sinh không báo cho ai biết, chỉ có gia đình Kiều Cận Nam đến tiễn.

Lần cuối cùng gặp nhau đã gần hai tháng, lần này gặp lại Đỗ Nhược đã nhớ lại toàn bộ quá khứ, trong lòng thấy thật nhẹ nhõm.

Không còn bộ dạng phóng túng như thường ngày, nhìn thấy cô anh liền sờ sờ nhưng rất nhanh đã mỉm cười.

Kiều Dĩ Mạc và Hà Kiều Kiều vừa gặp mặt đã kéo tay nhau nói chuyện không dứt.

"Chắc không kịp uống rượu mừng của hai người." Hà Khâm Sinh gỡ kính râm xuống.

"Sang năm quay về uống rượu đầy tháng cũng được." Kiều Cận Nam vòng tay siết chặt vòng eo Đỗ Nhược.

Nụ cười trên môi Hà Khâm Sinh cứng đờ, anh đưa mắt nhìn bụng Đỗ Nhược, đuôi mắt cong cong: "Chúc mừng."

Đỗ Nhược lúng túng cười cười.

Hà Khâm Sinh nhìn đồng hồ, xoa đầu Kiều Kiều: "Kiều Kiều, phải đi thôi."

"...Sao lại nhanh vậy?" Hà Kiều Kiều tiếc nuối.

Cô bé vẫy tay với Kiều Dĩ Mạc: "Tạm biệt Dĩ mạc."

Kiều Dĩ Mạc buồn bã vẫy tay: "Tạm biệt, Kiều Kiều."

Hà Kiều Kiều cười hi hi, chạy lại thơm lên má Kiều Dĩ Mạc.

Hà Khâm Sinh mỉm cười: "Hai đứa bé thật có duyên." Anh giang vòng tay về phía Đỗ Nhược: "Một cái ôm tạm biệt được không?"

Đỗ Nhược nhìn Kiều Cận Nam, thấy anh không nói gì cô thoải mái tiến về phía trước.

"Nếu như ai đó đối xử không tốt với em, bất cứ lúc nào cũng có thể tìm anh." Lời nói sát bên tai Đỗ Nhược nhưng âm lượng đủ lớn để tất cả mọi người

nghe thấy.

Anh vỗ vỗ lưng Đỗ Nhựt sau đó buông cô ra, đeo kính lên, một tay ôm Kiều Kiều, một tay kéo hành lý, không quay đầu lại, chỉ có Kiều Kiều nằm trên vai anh vẫn vẫy tay không ngừng.

"Đi thôi." Kiều Cận Nam nắm chặt tay Đỗ Nhựt, một tay bế Di Mặc lên.

"Vâng." Đỗ Nhựt nhìn anh.

Một nhà ba người dần khuất đi tầm mắt, Hà Kiều Kiều quay đầu lại nhìn Hà Khâm Sinh. Bàn tay nhỏ bé chạm vào gương mặt anh: "Sao mắt kính của bố lại chảy ra nước?"

Trên đường về, không khí trong xe có chút trầm mặc, Kiều Di Mặc hỏi nhỏ: "Mẹ ơi, con và Kiều Kiều có thể gặp lại không?"

Đỗ Nhựt vẫn nhìn ra ngoài cửa sổ: "Nếu có duyên phận sẽ gặp lại."

"Duyên phận' là gì?"

Duyên phận là gì? Đỗ Nhựt không biết nên giải thích thế nào.

Kiều Cận Nam đột nhiên lên tiếng: "Như bố và mẹ gọi là duyên phận."

Kiều Di Mặc ngẫm nghĩ như hiểu như không.

Đỗ Nhựt mỉm cười.

Hữu duyên thiên lý năng tương ngộ, vô duyên đối diện bất tương phùng. Nếu là duyên phận, có tránh cũng không được.

"Mẹ nhìn kìa! Thật đẹp!" Gặp đèn đỏ, xe dừng gần quảng trường lớn, Kiều Di Mặc ghé sát vào cửa sổ vui vẻ chỉ chỗ xung quanh.

Đỗ Nhựt nhìn theo, trong không trung đầy bong bóng xà phòng, nhẹ nhàng vút lên trời cao, dưới ánh mặt trời phản chiếu sắc màu rực rỡ.

Có vài bong bóng bay tới, Đỗ Nhựt nhẹ nhàng chạm vào liền vỡ tan.

Giống như cô từng nghĩ về tình yêu.

Bề ngoài tuy rực rỡ nhưng thật mong manh dễ vỡ.

Không biết Kiều Cận Nam lại gần từ lúc nào, anh cầm khăn giấy lau tay giúp cô.

Sau đó anh xoay người lại, giúp Kiều Di Mặc cài dây an toàn lại: "Ngồi nghiêm chỉnh lại xem nào!"

Kiều Di Mặc "Hừ" nhẹ làm Đỗ Nhựt bật cười.

Là người ai cũng mắc lỗi lầm.

Có những lỗi lầm có thể cứu vãn nhưng có những lỗi lầm không thể tha thứ được. Cô, Kiều Cận Nam và Hà Khâm Sinh đã từng mắc sai lầm. Cô đã từng lựa chọn trốn tránh để quên đi lỗi lầm của mình.

Có một số việc, sai lầm chính là sai lầm. Có vài người, bỏ lỡ chính là bỏ lỡ. Tất cả đã là quá khứ. Cô thật may mắn vì lúc cô lạc đường đã gặp được Kiều Cận Nam.

Đèn xanh bật sáng, Kiều Cận Nam khởi động xe, hòa vào dòng xe tấp nập trên phố. Mặt trời vẫn rực rỡ, trái đất vẫn quay không vì một ai mà ngừng lại.

Một bàn tay ấm áp, khô ráo siết chặt bàn tay cô.

Cô ngẩng đầu lên nhìn gương mặt nhìn nghiêng của anh, anh không còn là Kiều tiên sinh kiêu ngạo không để ai vào mắt.

Cô cũng không còn là Đỗ tiểu thư cứng đầu chỉ biết thu mình trốn tránh nữa.

"Kiều Cận Nam, em yêu anh." Đỗ Nhựt nhìn anh.

Kiều Cận Nam mỉm cười: "Đỗ Nhựt, anh cũng yêu em."

Bạn đang đọc truyện *Bong Bóng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 76: Ngoại truyện 1: Cầu hôn

Về chuyện cầu hôn, Mạnh Thiệu Trạch nói như thế này: "Cậu đừng tưởng hôn nhân chỉ cần một tờ giấy đăng ký là xong chuyện. Tuy ngoài mặt phụ nữ bảo không cần, nhưng một màn cầu hôn thật lãng mạn có thể làm cô ấy nhớ mãi không quên!"

Kiều Cận Nam không thèm ngẩng đầu lên: "Con trai cũng sinh rồi, đứa thứ hai đang ở trong bụng, hôn lễ cũng đã định còn cần cầu hôn làm gì?"

Mạnh Thiệu Trạch thở dài: "Thật hết thuốc chữa với cậu."

Kiều Cận Nam chớp chớp mắt.

Không phải anh không muốn cầu hôn, lần đầu tiên anh đưa cô đi mua nhẫn kim cương, lần thứ hai nhẫn kim cương đã lấy ra còn chưa kịp nói đã bị cô chặn lại, nhờ lần thứ ba lại thất bại...

Kiều Cận Nam ho nhẹ một tiếng. Thật mất mặt.

Sau khi Đỗ Nhược mang thai, Ngô Khánh Phân luôn phàn nàn thân thể cô "Gầy như đậu que", bà muốn cô từ chức ở nhà dưỡng thai. Kiều Cận Nam đi làm, Dĩ Mặc phải đi học, Xảo Xảo cũng đi làm thêm, một mình cô ở nhà thật nhàn chán. Hơn nửa ngày nào cũng đối mặt với Ngô Khánh Phân...

Mặc dù Ngô Khánh Phân đối xử với cô rất tốt nhưng trước mặt bà cô vẫn thấy không được tự nhiên.

Thật may mắn vì Ngô Khánh Phân cũng là người cuồng công việc cho nên bà cũng hiểu được tâm trạng của Đỗ Nhược, vì vậy bà quyết định tổ chức hôn lễ đơn giản để Đỗ Nhược đỡ vất vả.

Vì an toàn của hai mẹ con Kiều Cận Nam không để cô tự lái xe, dù sao hai người làm cùng một chỗ nên đi lại cũng thuận tiện.

Nhưng mỗi khi nghĩ tới những ánh mắt như lang như hổ của các nữ đồng nghiệp nhìn Kiều Cận Nam, Đỗ Nhược lại rùng mình.

Đáng tiếc... Phản đối vô hiệu.

Vì vậy mỗi ngày đi làm Đỗ Nhược luôn trong tình trạng cảnh giác cao độ.

"Đỗ Nhược, khi nào em mới cho anh công khai ra ánh sáng?" Kiều Cận Nam dờ khóc dờ cười.

Đỗ Nhược cũng dờ khóc dờ cười: "Kiều tổng, ai bảo anh quá thu hút...Em không muốn bị đồng nghiệp tán công."

Kiều cận nam liếc cô: "Ai dám tán công em?"

Đỗ Nhược đấm anh một cái sau đó xuống xe.

Cindy cảm thấy Đỗ Nhược càng ngày càng đẹp, ánh mắt ngập tràn hạnh phúc: "Đỗ Nhược, có phải cậu đang yêu đúng không?"

Đỗ Nhược gạt đầu nhưng Cindy còn chưa thỏa mãn, tò mò hỏi: "Đỗ Nhược, chẳng lẽ cậu sắp kết hôn?"

Đỗ Nhược khẽ mỉm cười.

Hôm nay phòng ăn thật náo nhiệt.

Đỗ Nhược nhớ khi còn ở công ty cũ, ngày nào hoa hồng của Kiều Cận Nam cũng bao thầu cả phòng ăn làm cô không thể chịu được liền đồng ý làm bạn gái anh.

Nhưng đến bây giờ Đỗ Nhược vẫn chưa biết đó là kiệt tác của Kiều Dĩ Mặc và Mạnh Thiệu Trạch.

Hai người hóng hớt xung quanh, thì ra mọi người đang thảo luận về thực đơn hôm nay.

Bình thường mỗi suất ăn là 30 đồng, tuy không bằng nhà hàng nhưng cũng không quá tệ. Đột nhiên hôm nay có chính sách mới mỗi suất ăn tăng thêm gấp đôi! Đồ ăn phong phú đầy đủ dinh dưỡng.

"Wow! Kiều tổng thật hào phóng!" Cindy ôm mặt: "Cậu có biết công ty chúng ta có bao nhiêu nhân viên không?"

Đỗ Nhược đang nhần tin, tất nhiên đối tượng là Kiều tổng mà Cindy đang thao thao bất tuyệt: "Tại sao..."

Anh nhần lại ngay: "Một mình vui vẻ không bằng nhiều người vui vẻ."

Đỗ Nhược nhìn điện thoại mỉm cười.

Cindy thờ dãi, đúng là người đang yêu trong mắt chỉ có tình nhân.

Đỗ Nhược vừa đặt điện thoại xuống thì nhận được tin nhắn: "Tối nay hẹn hò."

Đỗ Nhược đáp lại: "Ở đâu?"

"Chờ anh."

Đỗ Nhược cứ nghĩ “Chờ anh” là đợi anh tan việc, nhưng đã qua giờ tan sở rất lâu mà cô vẫn không thấy anh nói gì. Đỗ Nhược lại nghĩ hay là “Hẹn hò” mà anh nói là ngồi nhìn anh làm việc? Cô ăn lót dạ trước sau đó tiếp tục chờ đợi. Mãi cho đến hơn mười giờ, vẫn không thấy anh liên lạc.

Đỗ Nhược bắt đầu tức giận.

Cô biết anh bận rộn nhưng nếu không có thời gian thì anh phải nói với cô một tiếng để cô khỏi phải mất công chờ đợi!

Đúng lúc này anh nhắn tin đến: "Lên phòng làm việc của anh."

Đỗ Nhược định mặc kệ anh, đã bắt cô đợi lâu như vậy còn giọng điệu ông lớn ra lệnh cô phải đi tìm anh! Dù sao chờ cũng đã chờ rồi, lúc này còn giận dỗi chỉ thiệt thân thôi!

Đỗ Nhược từ thang máy bước ra, Anne và Jucy đã về từ lâu, trừ phòng làm việc của anh vẫn còn ánh đèn thì cả hành lang tối đen như mực.

Đỗ Nhược đẩy cửa bước vào, Kiều Cận Nam đứng trước cửa sổ, một tay đút trong túi quần, một tay bung tách cà phê, ánh mắt nhìn về phương xa, gương mặt mơ hồ mệt mỏi.

Cô quyết định tha thứ cho anh.

"Anh gọi em lên đây làm gì?" Giọng nói vẫn có chút hờn dỗi.

Kiều Cận Nam quay đầu lại mỉm cười với cô: "Lại đây."

Anh rất thích dùng hai từ này với cô, Đỗ Nhược thấy giống như anh đang dỗ dành sủng vật vậy.

Cô lại gần liền bị anh kéo vào trong lòng.

Anh ôm cô từ phía sau, hai tay vòng qua hông, cầm dán vào gò má cô, cả người cô bị bao trùm trong hơi thở ấm áp của anh.

Không khí có chút mập mờ.

"Anh gọi em lên đây làm gì...".

"Nói chuyện."

"..."

Đỗ Nhược lại hỏi: "Nói chuyện gì..."

Đúng lúc này đèn điện tắt hết làm Đỗ Nhược sợ hết hồn, xung quanh tối đen như mực "Mất điện?"

Kiều Cận Nam gõ nhẹ vào cửa sổ.

Đỗ Nhược nhìn anh.

"Chẳng phải em hỏi anh nói chuyện gì sao?" Kiều Cận Nam lại gõ vào cửa sổ.

Phía đối diện là một tòa nhà tầng, lúc này đã qua giờ tan việc từ lâu nên cả tòa nhà đen như mực, Đỗ Nhược định thối lui thì đột nhiên có đèn sáng.

Không phải một, không phải tất cả, cũng không phải vài cái rải rác, giống như được sắp xếp tạo thành một từ tiếng Anh.

Will.

Đèn tắt sau đó lại sáng lên.

You.

Tiếp tục là một từ khác.

Marry...

Me?

Trái tim Đỗ Nhược khẽ run lên, khóe mắt đã thấy cay cay.

Hàng chữ lại bắt đầu một vòng tuần hoàn mới.

"Kiều Cận Nam..." Đỗ Nhược nghẹn ngào không biết nên nói gì, cuối cùng biến thành cái đấm nhẹ: "Kiều tổng, anh có thể sến sảm hơn nữa không?"

Kiều Cận Nam nghiêm túc trả lời: "Có thể."

Bùm...

Pháo hoa rực rỡ chiếu sáng cả bầu trời, hàng chữ vẫn lặp lại tuần hoàn.

Tuy hơi sến sảm nhưng thật sự làm cô rất cảm động.

"Em thấy sao?" Kiều Cận Nam vẫn ôm chặt cô vào lòng, trên tay anh là chiếc hộp nhung, dưới pháo hoa rực rỡ chiếc nhẫn kim cương lóe sáng.

Thấy cô không phản ứng gì, Kiều Cận Nam hỏi lại, âm cuối còn lên giọng làm trái tim cô lạc nhịp.

Trước mắt Đỗ Nhược mơ hồ, cô đưa tay trái ra, Kiều Cận Nam lồng chiếc nhẫn vào ngón tay cô, vừa vặn.

Đỗ Nhược xoay người ôm cổ anh.

"Đỗ Nhược, em vẫn chưa trả lời anh." Kiều Cận Nam nhắc cô.

Trong không gian yên tĩnh giọng nói của anh như có từ tính, rung động lòng người.

Đỗ Nhược rơi nước mắt, khóe miệng mỉm cười hạnh phúc "Em đồng ý."

Bạn đang đọc truyện *Bong Bông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 77: Ngoại truyện 2: Bình giấm to

Cái gì gọi là giang sơn dễ đổi bản tính khó dời?

Sau khi kết hôn Đỗ Nhược đã thấu hiểu cái cảm giác bị lừa gạt.

Trước khi kết hôn thì hứa hẹn "Cái gì mà tất cả đều nghe theo em", "Em làm cái gì cũng đúng", "Em thấy không hài lòng chỗ nào, anh sẽ đổi", thật chân thành, thật cảm động! Còn sau khi kết hôn thì sao?

Đặc biệt là sau khi cô sinh Dĩ Ninh, anh càng ngày càng quá đáng!

Đỗ Nhược nhìn Kiều Cận Nam đang làm mặt lạnh ngồi trên ghế sofa, cô đành phải nhún nhường một bước: "Hôm nay em phải đi xã giao cùng trưởng phòng Triệu, đã hẹn trước với đối tác rồi, ăn xong em sẽ về ngay được không?"

Kiều Cận Nam lạnh lùng chặn ngang: "Không được."

Đỗ Nhược phản bác lại: "Anh thật là quá đáng! Chỉ là một bữa ăn thôi, khi anh đi xã giao em cũng không trách anh đúng không?"

Kiều Cận Nam nhướn mày: "Em sao? Một quản lý nho nhỏ cũng phải ra ngoài xã giao?"

Sau khi sinh Dĩ Ninh Đỗ Nhược dồn hết tâm huyết vào công việc, cũng đạt được thành tựu nho nhỏ, trong hai năm ngắn ngủi đã thăng chức lên quản lý, mặc dù không thể so sánh với Kiều Cận Nam nhưng với cô lại vô cùng quan trọng.

Cô hưởng thụ cảm giác vui sướng khi đạt được thành tựu.

Trong lời nói của Kiều Cận Nam có ý châm biếm làm cô có chút không vui, cô làm mặt lạnh không thèm để ý tới anh, xoay người vào phòng tắm để sửa soạn.

Kiều Cận Nam hồ hững nói: "Ngày mai anh sẽ hủy hợp đồng này."

"Anh!" Đỗ Nhược nhìn anh: "Vậy thì em từ chức, không ở J.M thì còn những công ty khác."

Kiều Cận Nam nhướn mày: "Từ chức thì được. Đến Thịnh Thế."

Đỗ Nhược nổi giận: "Đến Thịnh Thế làm gì? Làm thư ký cho anh à?"

Kiều Cận Nam nghiêm túc gật gù: "Ý kiến này không tệ. Thuận tiện chúng ta hẹn hò."

Đỗ Nhược liền đỏ mặt.

Hình như từ lần cầu hôn đó, Kiều Cận Nam đặc biệt yêu thích “Hẹn hò nơi công sở”, Dĩ Ninh rất quần mẹ, người trong nhà lại nhiều, nên hai người "Hẹn hò" tại văn phòng cũng thường xuyên hơn.

"Anh..." Đỗ Nhược đỏ mặt nói: "Đã gần đầu bốn rồi còn không biết xấu hổ!"

Kiều Cận Nam liếc cô một cái: "Em không biết là “Ba mươi như lang bốn mươi như hổ” sao?"

"Cái này..." Rõ ràng câu đó là chỉ phụ nữ mà!

Càng nói càng dễ lọt hớ anh đào sẵn vì thế Đỗ Nhược mặc kệ anh, vào phòng tắm sửa soạn lại.

Kiều Cận Nam liền theo sau, hai tay ôm ngực tựa vào cửa quan sát cô.

Váy áo màu đen phối hợp với dây chuyền ngọc trai, chân đi tất đen, rất có thể cô sẽ chọn giày cao gót màu đen.

Hầu kết khêu gợi chuyển động lên xuống.

"Đỗ Nhược, hôm nay đối tác đều là đàn ông đúng không?"

Đỗ Nhược bất đắc dĩ thở dài: "Đàn ông thì sao? Chẳng phải đối tác của anh cũng có phụ nữ sao?"

Kiều Cận Nam không buông tha: "Ngày mai là ký hợp đồng?"

Đỗ Nhược vẫn tiếp tục trang điểm: "Đúng vậy. Ngày mai ký hợp đồng nên hôm nay trưởng phòng Triệu quân mời khách."

Kiều Cận Nam bình tĩnh phun ra một câu: "Anh đi cùng em."

Đỗ Nhược bật cười: "Đừng! Anh mà đi mọi người không dám ăn uống đâu, có khi biến thành cuộc họp cũng nên!"

"Đỗ Nhược, đã là vợ chồng già rồi sao ở công ty em vẫn bắt anh giả bộ không được quen biết em, có phải phạm pháp đâu tại sao phải lén lút?"

Đỗ Nhược tiếp tục tô son: "Ai làm vợ chồng già với anh?"

Kiều Cận Nam chặn cô lại.

Mặc dù đã quen thuộc từ lâu nhưng hơi thở của anh đến gần làm Đỗ Nhược vẫn đỏ mặt, cô đẩy anh ra nhưng chẳng thấm vào đâu.

Kiều Cận Nam khẽ cúi đầu, hơi thở ấm áp phả vào mặt cô, thấp giọng nói: "Goodbye kiss."

Đỗ Nhược đành ngẩng đầu lên hôn anh một cái.

Kiều Cận Nam liền ôm lấy hông cô, biến thành một nụ hôn nóng bỏng.

Mọi người dưới nhà đang chờ Kiều Cận Nam xuống ăn cơm, nhưng đợi mãi chẳng thấy người đâu Ngô Khánh Phân liền lẩm bẩm một câu: "Chẳng phải Nhược Nhược nói hôm nay ăn cơm ở ngoài sao? Không nhìn xem mấy giờ rồi mà vẫn chưa thấy xuống."

Kiều Xảo Xảo hừ hừ hai tiếng: "Nhất định là anh không cho đi."

"Tại sao lại không cho vợ ăn cơm ở ngoài?" Ngô Khánh Phân cũng thấy con trai nhà mình nhiều chuyện.

"Còn tại sao nữa?" Kiều Xảo Xảo ngồi nghiêng ngả trên ghế sofa lật nghịch nghịch điện thoại: "Con thấy nên gọi anh ấy là Kiều tổng giám chưa."

Năm nay Kiều Dĩ Mặc đã bảy tuổi vừa mới lên tiểu học, đang ngồi chơi xếp gỗ với Kiều Dĩ Ninh, nghe câu được câu mất liền mở to đôi mắt tò mò hỏi: "Bố giám chưa?"

Kiều Dĩ Ninh ngồi bên cạnh học theo bộ dạng của anh trai tròn to đôi mắt, lấp bắp: "Bố.. thúì?"

Cả nhà bị chọc cười.

Ngô Khánh Phân cười lớn ôm lấy Kiều Dĩ Ninh: "Ai u bảo bố của bà càng ngày càng đáng yêu!"

Bà có nằm mơ cũng không ngờ tới, có một ngày thằng con trai kiêu ngạo không để ai vào mắt lại chịu khuất phục trước hai người, một người là bảo bối trong ngực bà, một người còn đang ở trên lầu kia.

Kiều Dĩ Ninh giầy dựa muốn xuống, hai cánh tai mồm mồm chìa ra: "Anh ơi..."

Ngô Khánh Phân không thể làm gì khác là thả Dĩ Ninh xuống, còn lẩm bẩm một câu: "Tại sao Ninh Ninh không thân với bố không thân với mẹ mà lại thân với Mạc Mạc!"

Kiều Xảo Xảo lại hừ một tiếng: "Nếu anh trai tốt tính bằng nửa Dĩ Mạc, con cũng thân với anh!"

Ngô Khánh Phân dí dí vào trán Xảo Xảo: "Đừng có mạnh miệng, Cận Nam mà thân thiết với con mới là lạ! Nhìn Ninh Ninh đi, thật ngoan!"

Nói xong bà kêu Dĩ Mạc vào ăn cơm.

Cơm nước xong xuôi, mọi người quây quần ngồi xem TV, lúc này Kiều Cận Nam mới chậm rãi xuống lầu, vẻ mặt thỏa mãn, khoan khoái.

"Chị dâu đâu?" Xảo Xảo vừa thấy anh liền hỏi.

Kiều Cận Nam mặt không đổi sắc trả lời: "Đang ngủ."

Xảo Xảo định hỏi tiếp, Ngô Khánh Phân ho khan một tiếng, Kiều Dĩ Mạc ngây thơ không hiểu chuyện gì đang xảy ra, háng giọng hỏi: "Sao mẹ lại ngủ sớm như thế? Mẹ đã hứa sẽ dạy con học bài mà!"

Kiều Cận Nam ôm Dĩ Ninh vào lòng: "Để cô nhỏ dạy con."

Kiều Dĩ Ninh lại bắt đầu giãy giụa: "Bố thúì... Anh ơi, anh..."

Kiều Cận Nam đen mặt liếc Dĩ Mạc: "Kiều Dĩ Mạc, con lại nói xấu bố với Dĩ Ninh đúng không. Hừ!!!"

Kiều Dĩ Mạc làm mặt quỷ với Kiều Cận Nam.

Ngô Khánh Phân ngồi bên cạnh cảm khái. Khi Kiều Dĩ Mạc còn bé, đừng nói đến ôm, ngay cả cười Kiều Cận Nam cũng không tình nguyện cười với Dĩ Mạc, còn Dĩ Ninh thì trở thành bảo bối tâm can, Kiều Cận Nam còn không ngần ngại làm mặt xấu để chọc Dĩ Ninh vui vẻ.

Kiều Cận Nam đặt Dĩ Ninh lên đùi cười lấy lòng: "Ninh Ninh, hôn bố một cái."

Kiều Dĩ Ninh ngây thơ nói: "Không!"

Kiều Cận Nam cảm một trái táo lên: "Hôn bố một cái, bố gọt táo cho con."

Kiều Dĩ Ninh rất thích ăn vặt, vừa nhìn thấy có đồ ăn ngon hai mắt liền sáng lên, tuy đã liếm đôi môi nhưng kiên quyết không bị đồ ăn dụ dỗ: "Không! Bố vừa mới mắng anh, bố... thúì!"

Kiều Cận Nam liếc Kiều Dĩ Mạc sau đó lại nhìn Dĩ Ninh, cười cười lấy lòng: "Bố nói đùa thôi. Nào, hôn một cái thì có táo ăn."

Kiều Dĩ Ninh không thể chống lại sức hấp dẫn của đồ ăn, cô bé do dự một chút rồi ôm trái táo vào lòng.

Kiều Cận Nam mỉm cười chờ cục cưng mềm mại tới hôn hôn.

Kiều Dĩ Ninh giầy dựa đòi xuống, lắc lư nghiêng ngả chạy đến bên cạnh Kiều Dĩ Mạc, khom lưng hôn Kiều Dĩ Mạc một cái: "Anh ơi, giúp Ninh Ninh gọt táo."

Kiều Dĩ Mạc nhận trái táo, hài lòng nở nụ cười thắng lợi.

Bạn đang đọc truyện *Bong Bông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 78: Ngoại truyện 3: Thanh mai trúc mã

Vì Dĩ Mặc còn quá nhỏ nên Ngô Khánh Phân tạm dừng công việc hơn một năm, chờ thằng bé được một tuổi bảy tháng bà mới cho đi nhà trẻ, quay lại Thịnh Thế làm việc.

Kiều Dĩ Mặc được hơn một tuổi đã có thể nói chuyện nhưng chưa nói được nhiều, đã biết đi nhưng đi chưa vững.

Ngày đầu tiên Dĩ Mặc đi vườn trẻ đã bị một đứa bé đẩy ngã, cu cậu hoang mang ngồi dưới đất, rất muốn khóc nhưng lại không dám khóc.

Vì hoàn cảnh sống đặc biệt nên Dĩ Mặc hiểu được, một đứa trẻ ngoan mới có người thương yêu.

Dĩ Mặc ngẩng đầu lên thấy có người đang nhìn mình.

Một cô gái nhỏ chỉ cao xấp xỉ cu cậu, xinh đẹp giống như búp bê bày trong cửa hàng, đang hấp háy mắt nhìn mình, sau đó cô bé bước lại gần, vươn tay ra.

Khi đó hai đứa còn không dám nói chuyện với nhau, cô bé kéo Dĩ Mặc đứng dậy.

Kiều Dĩ Mặc không rõ từ khi nào thì biết cô bé gọi là Hà Kiều Kiều, Hà Kiều Kiều cũng không rõ từ khi nào thì biết cậu bé dễ thương này gọi là Kiều Dĩ Mặc, hai đứa học cùng một khối, sau là cùng một lớp.

Hơn nữa cho dù học buổi nào, hai đứa đều là người cuối cùng có người thân tới đón.

Cuối cùng có một ngày, Hà Kiều Kiều hỏi cu cậu: "Nhà cậu ai cũng bận rộn sao?"

Kiều Dĩ Mặc gật đầu: "Bà nội mình phải đi làm."

Hà Kiều Kiều ngạc nhiên hỏi: "Tại sao lại là bà nội tới đón?"

Kiều Dĩ Mặc trả lời: "Bởi vì bố mình còn bận rộn hơn."

"Mẹ cậu đâu?"

Kiều Dĩ Mặc cúi đầu: "Mình không có mẹ."

Hà Kiều Kiều cắn cắn môi, thấp giọng nói: "Mình cũng không có mẹ."

Kiều Dĩ Mặc ngẩng đầu lên, hai đứa trẻ không có mẹ dường như thấu hiểu cảm giác của nhau. Hà Kiều Kiều cười rộ lên: "Vậy chúng ta làm bạn tốt đi Kiều Dĩ Mặc?"

Cô bé chìa tay ra.

Kiều Dĩ Mặc cũng cười: "Được, Hà Kiều Kiều." Hai đứa nắm chặt tay nhau.

Tình bạn chính thức được xác lập, Kiều Dĩ Mặc còn nhớ rõ ngày đó cu cậu đã hôn vào má Hà Kiều Kiều.

Đây là cách Kiều Dĩ Mặc thường dùng với bà nội này, cô nhỏ này, chú Mạnh này, cu cậu nghĩ là Hà Kiều Kiều cũng sẽ thích.

Không ngờ cô bé lại nổi giận hét âm lên: "Kiều Dĩ Mặc! Bé trai không được tùy tiện hôn bé gái có biết không!"

Bộ dạng cô bé lúc nổi giận thật đáng yêu, cho tới khi trưởng thành Kiều Dĩ Mặc vẫn còn như in ngày đó, có lần trong một buổi họp lớp, bạn bè chọc ghẹo hỏi nụ hôn đầu năm bao nhiêu tuổi, Kiều Dĩ Mặc nhìn cô gái lặng lẽ ngồi trong góc, không còn là Hà Kiều Kiều hay nói hay cười nữa: "Ba tuổi."

Tất cả mọi người cười âm lên nói cậu đang nói đùa: "Đừng đùa, ba tuổi vẫn còn là một đứa trẻ! Chuyện từ lúc đó mà cậu còn nhớ rõ?"

Kiều Dĩ Mặc mỉm cười, ánh mắt dừng lại chỗ Hà Kiều Kiều, không nói gì nữa.

Hai đứa trẻ trở thành bạn tốt sẽ thường trốn một chỗ trò chuyện với nhau. Hai đứa nói đủ thứ chuyện, nào là cuối tuần đi chơi chỗ nào, hoặc là chia sẻ kinh nghiệm mỗi khi bỏ tức giận. Thỉnh thoảng hai đứa cũng cãi nhau nhưng phần lớn là một người lặng lẽ cho người kia một cái kẹo liền hết giận, lần cãi nhau lớn nhất chính là màn tranh giành mẹ, mấy ngày liền không nói chuyện với nhau.

Nhưng hai đứa trẻ thì có thể giận nhau được bao lâu.

Ngủ một giấc là quên đi mọi phiền não, mấy hôm trước còn tranh giành suýt nữa thì đánh nhau, chỉ một nụ cười là hai đứa làm lành trở lại.

Đoạn hồi ức ấy phần lớn là những kỷ niệm đầy ắp tiếng cười, dù phút cuối cùng chia tay nhau tại sân bay, hai đứa vẫn mỉm cười thật tươi.

Chỉ duy nhất có một lần vườn trẻ tổ chức hoạt động ngoại khóa.

Kiều Dĩ Mạc tìm khắp các phòng học đến sân trường cũng không thấy Hà Kiều Kiều.

Cuối cùng Dĩ Mạc cũng tìm được cô bé trong bụi cây nhỏ.

Bầu trời sắp đổ mưa. Cô bé trốn trong bụi cây, ngồi xồm chằm chú nhìn bọn kiến bận rộn.

Kiều Dĩ Mạc ngồi xuống nhẹ nhàng nói: "Con kiến đang dọn nhà."

Hà Kiều Kiều gật đầu: "Kiều Dĩ Mạc, ngay cả con kiến cũng có nhà."

Kiều Dĩ Mạc không hiểu tại sao cô bé lại nói như vậy, ánh mắt vô cùng ngạc nhiên, Hà Kiều Kiều ngẩng đầu lên, ánh mắt đã hồng hồng giống như đã khóc rất lâu: "Kiều Dĩ Mạc, mình cũng muốn có nhà."

Kiều Dĩ Mạc nhủ thầm: "Cậu có nhà mà, lát nữa tan học sẽ về nhà!"

Hà Kiều Kiều mở to đôi mắt ngập nước nhìn Dĩ Mạc, chỉ là ánh mắt này không nên có ở một đứa trẻ.

"Kiều Dĩ Mạc, mình nói cho cậu một bí mật, cậu đừng nói với người khác."

"Ừ!" Kiều Dĩ Mạc gật đầu, hai đứa vẫn thường xuyên chia sẻ bí mật với nhau.

Hà Kiều Kiều liền rót nước mắt: "Kiều Dĩ Mạc, thật ra bố mình không phải là bố ruột."

Kiều Dĩ Mạc không hiểu.

Hà Kiều Kiều nói tiếp: "Mình không phải con ruột của bố." Cô bé đột nhiên khóc lớn: "Kiều Dĩ Mạc, bố mẹ ruột của mình đều không ở đây."

Kiều Dĩ Mạc lập tức luống cuống, cũng không lấy lời hứa "Kết hôn" ra để an ủi cô bé. Mặc dù mới năm tuổi nhưng hai đứa đều hiểu "Ba mẹ ruột" và "Bố mẹ" hay gọi không giống nhau.

"Kiều Dĩ Mạc, mình không có nhà." Hà Kiều Kiều càng khóc càng thương tâm: "Tại sao ngay cả con kiến cũng có nhà mà mình lại không có?"

Kiều Dĩ Mạc không phải làm thế nào, cu cậu cũng sốt ruột liền khóc theo.

Cuối cùng khi giáo viên vườn trẻ tìm được hai đứa đã khóc sưng đỏ hai mắt, còn nghĩ hai đứa có mâu thuẫn gì nhưng dù hỏi thế nào cả hai đều lác đầu, không chịu nói thật.

Hôm đó Kiều Dĩ Mạc hỏi Đỗ Nhược: "Mẹ ơi, nhà là gì?"

Đỗ Nhược ôm Dĩ Mạc vào lòng nói: "Có bố, có mẹ, giống như Dĩ Mạc vậy, đó chính là nhà."

Kiều Dĩ Mạc ôm cổ Đỗ Nhược, nghĩ thầm, mình thật hạnh phúc, có bố, cũng có mẹ.

Làm thế nào để chia sẻ một chút cho Hà Kiều Kiều đây?

Chuyện này không ai nhắc lại, hôm sau Hà Kiều Kiều quay trở lại là cô bé hay cười, vô ưu vô lo, Kiều Dĩ Mạc cũng vút phiền não ra sau gáy, ngày ngày hai đứa chơi đùa vui vẻ, sau này không đứa nào nhắc lại chủ đề "Bố mẹ" nữa. Có một ngày Hà Kiều Kiều đột nhiên nói với cu cậu: "Kiều Dĩ Mạc, mình sẽ theo bố xuất ngoại."

Xuất ngoại.

Đối với Dĩ Mạc xuất ngoại không phải điều gì xa lạ: "Đi chơi sao?"

Hà Kiều Kiều lác đầu, "Bố nói sẽ tới Paris, không bao giờ quay không trở lại."

Nghe thấy "không bao giờ quay không trở lại", Kiều Dĩ Mạc có chút thất vọng.

"Cậu đừng buồn, chúng ta vĩnh viễn là bạn tốt!" Hà Kiều Kiều cười tươi, đôi mắt lấp lánh như ánh sao.

Hôm đi tiễn Hà Kiều Kiều, Kiều Dĩ Mạc hỏi Đỗ Nhược: "Mẹ ơi, con và Kiều Kiều có thể gặp lại không?"

Đỗ Nhược trả lời: "Nếu có duyên phận sẽ gặp lại."

Khi đó Kiều Dĩ Mạc còn chưa hiểu "Duyên phận" là gì cho đến một ngày có một học sinh mới chuyển đến.

Đó là mùa xuân vừa bước sang học kỳ mới chưa được bao lâu, ánh mặt trời lười biếng làm những cô cậu học trò buồn ngủ. Cô gái được thầy giáo dẫn

vào, bím tóc cài hoa tỏa sáng dưới ánh mặt trời, nụ cười của cô bé thật rạng rỡ.

Kiều Dĩ Mặc đã cao hơn trước rất nhiều, ngồi ở hàng cuối cùng. Cô bé vẫn nhỏ nhắn như trước, được xếp ngồi bàn thứ nhất. Một đầu một cuối, một trái một phải, dường như cô bé nhận thấy gì đó liền nghiêng đầu nhìn sang, thần xui quỷ khiến thế nào Kiều Dĩ Mặc lại cúi đầu né tránh.

Ngồi cả buổi mà đầu chẳng lọt chữ nào, Kiều Dĩ Mặc không nghe rõ tên cô bé, hình như là cô ấy, mà hình như lại không.

Đợi mãi mới hết tiết học, Kiều Dĩ Mặc lau tấm bảng đen, lượn qua hàng đầu tiên đến bên cô bé lặng lẽ ném một tờ giấy.

Chỉ có ba chữ "Hà Kiều Kiều".

Cậu trở lại chỗ ngồi nhưng lại phát hiện cô bé không có ở đây.

Cho đến chuông vào học vang lên, một bóng người đi qua đặt một tờ giấy vuông vắn xuống trước mặt cậu. Kiều Dĩ Mặc mở ra, cũng chỉ có ba chữ "Kiều Dĩ Mặc".

Cậu ngẩng đầu lên đúng lúc cô bé quay đầu lại.

Một người ở góc trái, một người ở góc phải, như gần như xa, nhìn nhau mỉm cười.

Bạn đang đọc truyện *Bong Bóng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.